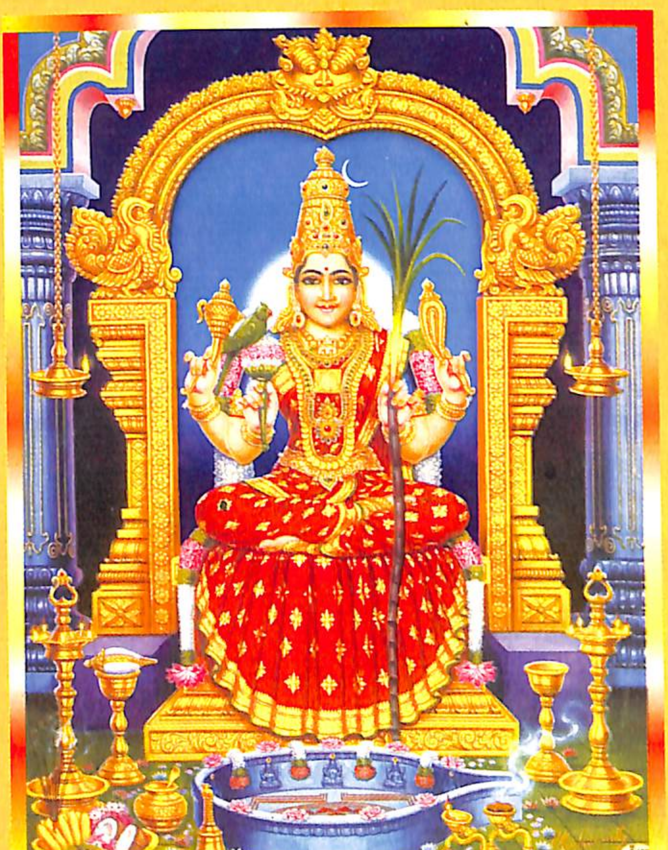
தேவீ பாகவதம்

(இரண்டு தொகுதிகள்)

தொகுப்பு இரண்டு

சித்தாந்த போதரத்தினாகரம்

காஞ்சி அ.ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை

தேவீ பாகவதம்

(இரண்டு தொகுதிகள்)

தொகுப்பு இரண்டு

காஞ்சி அ.ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை

(முதல் பதிப்பு 1907)

பேருதவி புரிந்த நான்கு பேரறிஞர்களின் பட்டியல்

1. ஸ்ரீ ரத்னா கரன் ஸ்ரீமத் அப்பாவு குருக்கள் (சென்னை)
2. ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் சாஸ்திரியார் (சிந்தாதிரிப்பேட்டை)
3. ஸ்ரீ காஞ்சி பிரம்மஸ்ரீ விஸ்வநாத சாஸ்திரியார்
4. ஸ்ரீமத் பைரவ சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்

மறுபதிப்பு மற்றும் வெளியீடு :

நிர்வாக அறங்காவலர்

காஞ்சி ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை அறக்கட்டளை

(பதிவு எண். 518/99)

"காஞ்சி" 11, இராமமூர்த்தி தெரு,

நேரு நகர், சென்னை – 600 044.

2003

நூல் தலைப்பு	:	**தேவீ பாகவதம்**
ஆசிரியர்	:	காஞ்சி அ. ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை
முதல் பதிப்பு	:	1907
பதிப்பு	:	காஞ்சி ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை அறக்கட்டளை
மொழி	:	தமிழ்
முந்தைய பதிப்புகள்	:	3 (மூன்று)
பதிப்புரிமை	:	வெளியீட்டாளருக்கு
வெளியீடு நாள்	:	ஏப்ரல் 2003
தாள் பயன்பாடு	:	60 ஜி.எஸ்.எம். மேப்லித்தோ
பக்கங்கள்	:	610
அச்சிட்ட பதிப்புகள்	:	1000
பொருண்மை	:	மஹா புராணம்–மகா காலக்கிரமமாகத் தொகுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி குறிப்புப் பழமையான இந்தியப் புராணக் கதைகள், ஐதிகம், பரம்பரை வழக்கங்கள்
அச்சுக்கோர்வை மற்றும் அச்சிட்டோர்	:	**ஏ வி பிரிண்ட்ஸ்** 332, டி.டி.கே. ரோடு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014.
விலை	:	**ரூ.165.00**

Devee Bhagavatham

(Two Volumes)

Volume - II

by

Conjee A. Alala Sundaram Pillai

(First Published in 1907)

Assisted by panel of four eminent scholars :
Sri Rathna Garam Srimad Appavu Gurukal
Sri Subramaniam Sasthriyar (Chindaripet)
Sri Conjee Bramhasree Vishwanatha Sasthriyar
Srimath Bairava Sivasacharaya Swamigal

Published by :
Managing Trustee
Conjee Alala Sundaram Pillai Trust
(Regd. No.518/99)
"Conjee" 11, Ramamurthy Street,
Nehru Nagar, Chrompet, Chennai - 44. South India

Year 2003

Title of the Book	:	Devi Bhagavatam
Author	:	Conjee A. Alala Sundaram Pillai
First published	:	1907
Publishers	:	Conjee Alala Sundaram Pilla Trust
Language	:	Tamil
No. of editions already printed	:	3 (Three)
Copy right	:	Publishers
Date of Publication	:	*April 2003*
Paper Used	:	60 gsm Maplitho
Size of the Book	:	Demy Octova
No.of Pages	:	*610*
No. of copies Printed	:	1000
Subject	:	Maha Purana - a mega chronicle of ancient Indian Mythology and Traditions
Laser Typesetting & Offset Printing	:	a v prints 332, T.T.K. Road, Royapettah, Chennai - 600 014.
Price	:	**Rs.165.00**

பிரசுரிப்பவர் குறிப்பு

தேவீ பாகவதம்

19ஆம் நூற்றாண்டின் தொண்ணூர்களில், வேத வைசியரின் தேவீபாகவதம் எனும் நூலின் முதல் தமிழாக்க நூலாக இது வெளியிடப் பெற்றது. இதுவே ஆசிரியரால் எழுதப்பெற்ற முழுமையான, விரிவான மூலத் தமிழாக்கமாகும். மிகவும் பிரபலமான, கொண்டாடப்பெறுகிற மதிக்கப்பெறுகிற தேவீ மாகத்மியம் என்பதே இந்நூல் நவிலும் முதன்மைக் கருப்பொருளாகும்.

பண்டைய இந்திய புராண மரபுக்கதைகளின் காலப்பெட்டகமாகிய இந்நூல் மிகவும் பிரபலமானது. தொடர்ந்த கால இடை இடைவெளிகளில் பல மறுபதிப்புகளைக் கண்டது. இறுதியாக மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்ட ஆண்டு 1929. 72 ஆண்டுகள் கழிந்து அன்னை காஞ்சி அன்னை காஞ்சி காமாட்சி தேவீயின் திருவருளால் மீண்டும் இந்நூல் வெளி வருகிறது.

இப்புதிய செம்பதிப்பில் மூல எழுத்துருவையும் கருத்துரையையும் அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு தமிழ்ப் பகுதியில் அரபு எண்களை வரிசையிட்டும், வடமொழிச் சொற்களுக்கு தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும் இடம் பெற்றுள்ளன. ஏறத்தாள ஒரு நூற்றாண்டுக்கு (1907) முன்பாகப் பதிப்பித்த போதிருந்த தலைப் பக்கத்தினை அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளோம். இதில் 216, 217 மற்றும் 218-ம் பக்கங்களில் உள்ள 10-ம் நூற்றாண்டு தமிழ் எழுத்துக்களும் அடங்கும்.

பேருதவி புரிந்த அடையாறு நூலகம், சென்னை பல்கலைக்கழக நூலகம் மற்றும் இராமகிருஷ்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ஆகிய நூலகங்களுக்கும் அந்த நூலகங்களில் பணியாற்றும் அன்பர்களுக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியறிதலைப் பதிவு செய்கிறோம்.

தொய்வற்ற எளிதான வாசிப்பிற்கு பெரிய எழுத்துக்களில் அச்சிட வேண்டும் எனப் பரிந்துலிருத்து அதல்படுத்திய எமது அச்சகத்தார் ஏவி கிராபிக்ஸ் நிறுவனத்துக்கும் எங்களின் நன்றிகள்.

இந்நூலின் ஆசானுக்கு ஆசானாகவும், மாதா பிதா குரு தெய்வமாகவும் இருந்து அருள்பாவித்த ‘ஸ்ரீமத் காஞ்சி ஏகாம்பர சிவ

யோகியார்' அவர்களின் அன்பின் நினைவாக இந்த புராணச் சிறப்புமிக்க நூலை அர்ப்பணிக்கிறோம். ஸ்ரீ காஞ்சி ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் வழித்தோன்றலாகிய நாங்கள் இதன் மூலம் அந்த மகா ஆத்மாவிற்கு எங்களின் பணிவார்ந்த அஞ்சலியைத் தெரிவிக்கிறோம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் முன்னதாக வெளியிடப்பெற்ற இந்த நூல் வெளிவர நிதியுதவி அளித்த கீழ்க்குறித்த கொடையுள்ளம் கொண்ட பெருமகனார்களுக்கு எங்களின் நன்றியறிதலைப் பதிவு செய்கிறோம்.

1. ஸ்ரீ வடிவேல் முதலியாரவர்கள்
2. ஸ்ரீமத் செந்தில் வேலு முதலியாரவர்கள்
3. சேலம் மிட்டதார் ஸ்ரீமத் முத்துசாமி கவுண்டர்
4. ஸ்ரீமத் க.மு.மயிலை அரங்கசாமி நாயக்கர்
5. ஸ்ரீ ம.சிங்கார வேலு முதலியார் (பாக்கம்)
6. ஸ்ரீ ம. செந்தில்வேலு முதலியார்
7. ஸ்ரீ காளத்தீஸ்வரன் முதலியார் (செந்தில்வேலு குமாரர்)
8. ஸ்ரீ தா.வெங்கடாசலம் முதலியார் (காட்டாங்குளம்)

இந்த புண்ணியாத்மாக்களுக்கு எங்களின் மரியாதை நிறைந்த அஞ்சலியைச் செலுத்துவதில் பெருமை கொள்கிறோம். அவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் நோயற்ற வாழ்வும் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று நிறைந்த மனதுடன் மகிழ்வுடன் திகழ தேவி காமாட்சியின் திருவருளை வேண்டி இறைஞ்சுகிறோம்.

இந்த நூலின் ஆக்கத்தில் பங்கு கொண்ட பேரறிஞர்களை ஸ்ரீ ரத்னாகரன் ஸ்ரீமாத் அப்பாவுக் குருக்கள், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார், ஸ்ரீ காஞ்சி பிரம்மஸ்ரீ விசுவநாத சாஸ்திரியார், ஸ்ரீமத் பைரவ சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் ஆகியோர் நினைவில் நிறுத்தப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்களின் ஒத்துழைப்பும் ஊக்கமும்தான் இப்பெரு நூலை இறுதிவரைத் தொய்வின்றி வெளிக்கொணரத் தூண்டுகோலாக அமைந்தது. கூப்பிய கரங்களுடன் இந்தப் புண்ணிய ஆத்மாக்களுக்கு எங்களின் பணிவான அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அறங்காவலர்கள்
காஞ்சி ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை அறக்கட்டளை
சென்னை–44.

PUBLISHER'S NOTE

DEVEE BHAGAWATHAM

The author with a vibrant pioneering zeal, brought this unabridged, authentic, original and the first ever Tamil version of "Veda Vysaya's Devee Bhagawatham" in the early 90's. The most popular, the most celebrated and held in high reverence the "Devi Mahatyam" is the main component of this book. The glory of Devi emanating through its scriptures are infinite, unlimited.

This book, a mega chronicle of Ancient - Indian Traditions and Mythology was very popular. It was re-printed several times at regular intervals. The last edition was in 1929. After a lapse of seventy two long years, this first reprint is ventured with the divine grace of our Mother Goddess "Devee Kamakshi Ambal of Conjee".

We have retained the text and the script in its original form, with provision of Arabic numerals for the Tamil and Tamil translation for Sanskrit words. The title page is reprinted as it appeared in the original edition of nearly a century ago, including 3 pages of 10th century Tamil Script (Pages 216, 217, 218).

We profoundly thank for the great assistance rendered by the Adayar Library, Madras University Library and Ramakrishna Centenary library. We are thankful to the management and staff of these esteemed institutions.

A great slice of credit goes to M/s. av graphics, our printers, who suggested and printed the letters in large prints for strain free reading.

With our humble Pranams and the saintly reverence, we dedicate this book to the fond memory of **"Srimad Conjee Ekambara Siva Yogiyar"** Avl, the Guru, who was more like a mother, father, guru and Divine God to the author. *We the descendants of Sri Conjee Alala Sundaram Pillai, pay our humble homage to this Great Soul.*

We will be failing in our duty if we fail to give this key note as our humble gratitude to the following large hearted philanthropists who provided

the monetary assistance for bringing out the first edition of this book, nearly a century ago. They are :-

1. Sri **Vadivelu Mudaliar** avl.
2. Srimath **Senthilvelu Mudaliar** avl.
3. Salem Sri **M. Mitadhar Muthuswamy Gownder** avl.
4. Srimath **K.M. Mylai Arangaswamy Naicker** avl.
5. Sri **M. Singaravelu Mudaliar** avl. (Pakkam)
6. Sri **M. Senthilvelu Mudaliar** avl.
7. Sri **Kalatheswarar Mudaliar** avl.
   (Sri Senthilvelu Mudaliar avl's son)
8. Sri **Venkatachalam Mudaliar** avl. (Kattankulam)

We offer our respectful homage to those noble souls. We pray to Devi Kamakshi to bless their descendants with health, happiness, prosperity and success.

Also the eminent scholars

(1) Sri Rathna Garam Srimad Appavu Gurukal,

(2) Sri Subramaniam Sasthriyar (Chindaripet),

(3) Sri Conjee Bramhasree Vishwanatha Sasthriyar,

(4) Srimath Bairava Sivacharaya Swamigal

are to be remembered and cherished for their associations and co-operation with the author till the end in bringing out the mammoth Publication. With folded hands we offer our humble homage to these noble souls.

TRUSTEES

Conjee Alala Sundaram Pillai Trust
Chennai - 44.

PUBLISER'S NOTE
To the Second Volume
DEVI BHAGAVADAM

The first volume was well received by the Readers. The authentic original word for word tamil version is appreciated.

The response was equally good from the press. "The Hindu" on 19.06.2001, carried a brief but very encouraging review under "From the Blurb". 'The Dinamani' dated 25.10.2001 carried an extensive review, which was very heartening. The Dinamalar on 29.07.2001 had commented that every religious minded should have a copy of this purana and we are very much grateful for each one of these esteemed Dailies.

This second volume is in fullfillment of the demand of the Readers. We pray to Mother Godess Kamaskhi Ambal of Kanchi to Shower her blessings to all our Readers.

Trustees.
CONJEE ALALA SUNDURAM PILLAI TRUST

Chennai - 44.
03.03.03.

உ

கணபதி துணை

ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தர்யை நம :

வியாசமுநிவரருளிய

பதினெண்புராணங்களின்லொன்றாகிய

தேவீபாகவதம்

உத்தரபாகம்.

இஃது

சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களுதவியைக் கொண்டு

ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர சிவயோகி

மாணாக்கர்

ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

சென்னை

கணேச அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

இதன் விலை ரூபா. 3-4-0.

காஞ்சி ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை டிரஸ்ட்

உ

காமாக்ஷிதேவ்யை நம:

முகவுரை

அநாதிமுத்தன் அநாதிபெத்தர் என்னும் இருசொல்லும் யாரைப்பற்றி அநாதியாய் வழங்கிவருவதெனின் இறைவனையும் ஆன்மாக்களையுமேயாம். இறைவனுக்கு அநாதிமலசம்பந்தம் இல்லாமை யினாலேயே ஒப்புவமை இல்லாததோர் உயர்வும், ஆன்மாக்கட்கு அநாதிமல சம்பந்தமுடைமையினாலேயே இழிவின்மிக்கதோர் தாழ்வும் உண்டாயின. இறைவனுக்கு மலசம்பந்தம் இல்லாமைக்குக் காரணம் யாதெனின், அகண்டாகார ஞானப்பேரொளிப்பிழம்பாய்ப் பிரகாசிக்கும் சித்ரூபசத்தி அவனுருவமாகக் காணப்படுகை யாலென்க. அந்த ஞானப்பேரொளிப் பிழம்பைக்காணும் ஆற்றலுள்ள ஆன்மாக்களுடையஞானம் வெளிப்படாமைக்குக்காரணம் யாதெனின், அந்த ஞானக்கண்ணை வியாப்பியத் தன்மையுடைய ஆணவமல சக்திமறைத்தலினாலென்க. அதனால் இச்சையினால் இச்சிக்கத்தக்கது இன்னதென்றும், ஞானத்தினால் அதுமுற்றுப்பெறுதற்கான உபாயம் இன்னதென்றும், கிரியையினால் அதுகூடுதற்கான செய்கை இதுவென்றும் செயற்படுமாறின்றி அவ்விச்சாஞானக்கி ரியைகளும் உண்டோ இல்லையோவென்று ஐயுறும் வண்ணம் மல சொரூபத்தில் மறைந்து அரூபசொரூபியாய் நிற்பவாயின. எனவே ஞானசொரூபியான ஆன்மா ஆன்மாவென்றறிதற்கிடனின்றி தேகமே ஆன்மா இந்திரியமே ஆன்மா அந்தக்கரணங்களே ஆன்மா பிராணாதிவாயுக்களே ஆன்மா இவை போலும் ஆன்மாவால் இயங்குவனவாகிய எல்லாச்சடப்பொருள்களும் ஆன்மா வென்றழைக்கப்படுவனவாய் ஆன்மாவென்றழைக்கப்பட்ட ஆன்மா அனான்மாவா யுருவில்லாதொழிந்த தென்க. அந்தோ! இவ்வாறு நாமரூபமற்று அநாம தேயமாய்ப் பரிதபித்துக்கிடக்கும் இவ்வான்மகோடிகள் பரமான்மாவோடு கூடும்வண்ணம் பரம கருணாசாலியாகிய பராசக்தி யாகிய நம்மன்னை ஆன்மாக்கட்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவத்தையளித்தற்கண் ணுள்ளதாகிய கருணையில் தனது இச்சையும், அதற்குச் செய்யக்கடவதான உபாயங்களை யெல்லாம் அறியும் அறிவில் தனது ஞானத்தையும், அவற்றை அவ்வாறே சங்கற்பித்துச்செய்யும் சங்கற்பத்தில் தனது கிரியையும்

செலுத்தி அவை முற்றுப் பெறுமாறு "இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன். இவனிறைவன் என்றெழுதிக்காட்டொணாதவனும்" "இன்னதன்மையனென் றறிவொண்ணாதவனுமாகிய இறைவனை" "உரிமேனிதரித்துக் கொண்டதென்றலும் உருவிறந்த, அருமேனியதுவுங் கண்டோம் அருவுருவானபோது, திருமேனி யுபயம்பெற்றோம் செப்பிய மூன்றும் நந்தம், கருமேனி கழிக்கவந்த கருணை யென்றறிந்திடாயே' என்றபடி மூவகைத்திருமேனிகளும் கொள்ளச்செய்து "படைப்பாதி தொழிலும் பத்தர்க்கருளும் பாவனையும் நூலும், இடப்பாகமாதராளோ டிருந்துயிர்க்கின்பமென்றும், அடைப்பானாமதுவு முத்தியளித்திடும் யோகும் பாசந் துடைப்பானாந் தொழிலு மேனி தொடக்கானேற் சொல்லொணாதே" என்றபடி ஆன்மாக்களின் கண்ணை மறைத்த கடியதொழிலாணவத்தை படைப்பாதிதொழில்களால் போக்கப் பதியெனநிற்கச்செய்து. தான் அவரது ஆக்ஞாரூபியாய் "குவளைக்கண்ணி கூறன்காண்க, அவளுந்தானும் உடனே காண்க, "பரமானந்தப் பழங்கடலதுவே" என உலகுக்கம்மை யப்பராய் நின்றருளுகின்றனள்.

இவ்வாறு இருப்பவளாகிய பராசக்தியினது பிரபாவமுதலி யவற்றைக்கூறும் தேவீபாகவதம் என்னும் இந்நூல் விஷ்ணு புராணம் நான்கனுள் ஒன்றாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்னிசூரியன் முதலிய சில்லாண்டிற்சிதைவோருக்கே தனித்தனி ஒவ்வொரு புராணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்க, பல்லாண்டென்னும் பதங்களாந்தவளாகிய இம்மகாதேவிக்குத் தனித்து ஓர்புராணம் சொல்லாது விஷ்ணுபுராணத்துள் சேர்ந்துச்சொல்லவேண்டிய காரணம் என்னையெனின்! "விஸ்வ இத்யேவவிதிதோ விஷ்ணுர் விஸ்வாதிகஸ் ஸிவ: யஜ்ஞோவிஷ்ணுஸ் ஸிவோராஜா ஹ்யத்வரஸ்யேதி விஸ்ருத:, மாயீ திபரா சிவப்ரோக்தோ ஸஸிவ: பரமாகிருதி: சகத் விஷ்ணுமயம் ஸர்வம் ஜகதாம் பதிரீஸ்வர:, விஷ்ணுர்யோனி ரிதிப்ரோக்த: புருஷோ ருத்ரயீரித: ததர்த்தோ பஹுபிஸ்ஸாஸ்தரை: புராணைஸ் சாபிநிஸ்சித: கஸ்ஸந்தோஹோத்ர வதத: கிமர்த்தம் மாஞ்சபுருச்சத, புத்திமோஹே நமூடம்மாம் உபேக்ஷத்வேமுநீஸ்வரா:" என வட மொழிக்காஞ்சிப் புராணத்தும், "விச்சுவன் சிறைப்புள்ளர சுயர்த்துவன் விளம்பும், விச்சுவாதிகன் எறுழ்வலிச் சினவிடையூர்தி, எச்சமே சுரும்புளர் துழாயலங்கலானென்ப, எச்சநாயகன் பொலந்து ணரிதழிமாலிகையான் மாயையாங்கொடு முரன்றனைச் செகுத்துயர்வயவன், மாயையாள்பவன் முப்புரங்கனற்றியவள்ளல், சாயன்மாமயில் வனிதையே நாரணன்றரியார், சாயவென்ற சீர்ப்புருட னாங்கண்ணுதற்றலைவன். என்னமாமறை

மிருதிநூல் புராணமற்றெவையும், பன்னுகின்றதில் ஐயுறர்பால தொன்றுளதோ, புன்மருட்சியின் மயங்கினேன் புலங்கொளத்தெருட்டாது, என்னையிவ்வணங்கண்டனிர் இது நுமக்கழகோ" எனத்தென்மொழிக் காஞ்சிப் புராணத்தும் வருதலால் விஷ்ணுமூர்த்தி சிவசக்தி என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. அல்லாதூஉம் "அரியலால் தேவியில்லை ஐயனையாறனார்க்கே" எனவரும் தமிழ்வேதப்பிரமாணத்தானும்,"ஒருபா லுலகளந்த மாலவனாம்ற்றை யொருபாலுமையவளாம்" எனவும் "புருடனைச் சத்தியீற் புணர்த்தனை "யன்னதற்கொரு காட்டெடன்ப புருடோத்தமனே'' எனவும் வரும் பலபிரமாணங்களாலும் விளங்குகின்றது, பகவதி நாராயணி என்னும் அரிய திருநாமமுடைய தேவியோடு விஷ்ணுமூர்த்தி சம்பந்தமுடையாரென்பது தோன்றவே பகவானென்றும் நாராயணரென்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றார். அன்றியும் பரசிவத்துக்குத் தாதான்மிய சக்தியாகிய பராசக்தி ஒரு கூற்றானே புருஷரூபமாகவும் ஸ்திரீரூபமாகவும் திருவுருக்கொண்டு பிரகிருதிமாயா காரியத்தை நடத்திவருகின்றாளென்பதுமொன்று. இதனை இந்நூலில் நவமஸ்கந்தத்தில் முதலத்தியாயத்தில் காணலாம். இத்தகைய சம்பந்த விசேடத்தால் சிவசக்தியாகக் காணப்படும் விஷ்ணு புராணத்துள் இத்தேவி புராணத்தையுஞ் சொல்லப்பட்ட தென்றறியக்கிடக்கின்றது. விஷ்ணுபுராண கம்யமாய் சிவபராம்ய பிரகாசினியாய் சர்வபுராண சாரமாய் விளங்கும் இத்தேவிபாகவத த்தையான் பலநல்லோராலும் பிராஹ்மணசபைகளில் நடந்தபிரசங்க விசேடங்களாலும் கேள்வியுற்று அதில் ஆவலுள்ளவனாய் உலகினர் பாகவதவுண்மையுணர்ந்து மகிழவும் அதனைக்கண்டுயானும் மகிழவும் தேவி அநுக்கிரகத்துக்கு எளியனாகவும் கருதிமொழி பெயர்க்கலாயினேன். இம்மொழி பெயர்ப்புக்குச் சகாயமாயிருந்தவர் சர்வபுராணப்பிரசங்க ரத்னாகரமாய் சென்னையிலிருந்த ஸ்ரீமத் அப்பாவுகுருக்கள். சிந்தாதிரிப்பேட்டை ஸ்ரீ சுப்பிரமணியசாஸ்திரியார். காஞ்சியிலிருக்கும் பிரஹ்மஸ்ரீ விஸ்வநாதசாஸ்திரியார். அவர்களெல்லாம் ஒருக்கால் தவறினும் அச்சமயங்கள்தோறும் தவறுறாவண்ணம் ஊன்றுகோல் போலிருந்து உதவிபுரிந்து முற்றுப் பெறச்செய்தவர் எமது ஆசிரியமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீமத் பைரவசிவ சாசாரிய ஸ்வாமிகள்.

ஸ்ரீமான் செந்தில் வேலுமுதலியாரவர்கள் இந்நூலருமையும் என்பால் இயற்கையாயமைந்துள்ள அன்பின் விசேடத்தையும் கருதியதேயன்றி செல்வம் கல்வியின் பாற்படுவதே செல்வத்தின் பயனெனவும், அச்செல்வம் பெற்றாரது சிறப்பெனவும் நன்குணர்ந்து

இரண்டுஸ்கந்தங்களை அச்சிட்டுத்தந்ததுந்தவிர ரூபாநூறும் உதவி புரிந்தனர். அதனாலும் பிறகு இத்தேவி மகிமையை இந்நுலில் களித்து சேலம் மிட்டதார் ம - ள - ள - ஸ்ரீ முத்துசாமி அனுப்பியரூபா ஐம்பதனாலும், இன்னுஞ் சிற்சில நண்பர்கள் செய்த சிறு உதவிகளாலும் பூர்வபாகத்தை முடித்து உத்தர பாகத்தை முற்றுப்பெறச்செய்வதற்கின்றி இடர்ப்பட்டிருந்தேன் இருக்குங்காலத்தில், எய்ப்பினில் வைப்பாய் நல்லொழுக்கத்தில் மிக்கு நல்லுணர்ச்சியிற் சிறந்து கிழமையைக் கீழ்த்திடா நட்பிலோங்கிக் காணப்படும். ஸ்ரீமான்கா - மு - மயிலை அரங்க சாமிநாயகர் நூறுரூபா உதவிபுரிந்து ஆரம்பிக்கச் செய்தனர். பாக்கம் சுரோத்திரீகதார ராகிய ம - ள - ள - ஸ்ரீ ம. சிங்காரவேல் முதலியார் ம. செந்தில்வேலு முதலியார் குமாரர் - காளத்தீஸ்வரமுதலியார் தா. வெங்கடாசல முதலியார். காட்டாங்குளம் - வடிவேலுமுதலியார் ஆகிய இவர்கள் வேண்டிய உதவிபுரிந்து முற்றுப் பெறச்செய்தனர். இவர்கள் நன்மையை என்றும் பாராட்டத்தக்கவனாயுள்ளேன் நிற்க.

யோகிகளாலும் முனிவர் முதலிய சித்தர்களாலும் பரமஞானிகளாலும் மற்றுயாவராலும் இடைவிடாமல் வேண்டத்தக்கதாயிருக்கின்ற திருவருளுருவாகிய தேவியினது அரியபெரிய இப்புராணத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கிய யான் எத்தகைய அறிவுடையன் என்று யானே எண்ணிப்பார்க்குமளவில் நகையாடத்தக்கதே. எனக்கே அத்தகைத்தாயின் ஏனையோர் நகையாடா நிற்பரென்பதில் ஐயமுமுளதோ! ஆயின் அறிவுடையான்றோர் நகையாடார். ஏனெனின், எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களில் யானொரு பசு. எனவே பாசமாகிய அறியாமையோடு கூடிய அறிவுள்ளேன். என்பதையறிவர் அங்ஙனமாயினும் என்னறிவின்கண் வியஞ்சகமாய் நின்று உணர்ந்த வேண்டுவனவற்றை வுணர்த்துவதாகிய பதியறிவும் உடனாயிருத்தலும் உண்மையாமென்றும் உணர்வர். இவ்விரண்டையுமறிந்த அவர் இந்நூலின் கண் சொற்குற்றம் பொருட் குற்றங்கள் உடையவையாய்க் காண்பாராயின் அங்குவியஞ்சகமாகிய பதியறிவு சொல்லையும் பொருளையும் உணர்த்தாதொழிந்ததென்றும் சொல்லும் பொருளும் குற்றத்துக்கிடனின்றிச் சுவையுடையனவாய் மகிழ்ச்சிக் கிடஞ்செய்யக் காண்பாராயின் பதியறிவு ஈண்டு நன்கு பிரகாசப்படுத்தியதென்றும் அகமகிழ்வார். பதியறிவும் பசுவறிவு உணரப்பெற்ற பெரியோர் இந்நூலின் கண் எனது அறியாமையைக் கண்டிகழின் என்னறியாமை என்னை விட்டு நீங்குவதற்கு ஒவ்வாயிலெனவும், அறிவைக்கண்டு மகிழின் அது தேவியினது திருவருள் என்பால் வருவதற்கு ஓர்வாயிலெனவும்

சிந்தித்து மகிழத்தக்கவனாயுள்ளேன். அனறியும் மேலோர்க்கு அடியேன் அறிவிப்பதொன்று.

இந்நூலில் பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களில் என்னறிவைச் செலுத்திவருங்கால் ஒன்பதாவது ஸ்கந்தமொழிந்த ஏனையவைகளில் அறிவுகிளர்ச்சியுற்று அதில்வரும் விஷயங்களின் அருமை பாராட்டி இது எழுதும் புண்ணியங் கிடைத்ததே என்று மனக்களிப்புடன் எழுதி முடித்தேன். ஒன்பதாவது ஸ்கந்தமோ மனக்களிப்புக்கிடனின்றி தேவிபராம்யத்துக்கு அன்னியமாகவும் ஏனைய ஸ்கந்தங்களில் சாமான்யமாய் ஒதுக்கப்பட்ட தெய்வங்களுக்கு பாரம்யமிகுதியாகவும் தெய்வத்தன்யையுடைய தெய்வங்கள் மாட்டு சாதாரணமாயிருக்கின்ற மானிடர்களிடத்துள்ள ராகத்துவேஷ காமக்குரோதாதிகள் கூத்தாடுவதாகிய செயல்களை நவநவமாய்ப் புதுக்கியும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவைகளைக் கண்ணுற்றகாலத்து அவைகளெல்லாம் பிரமாணங்களாகவும் வியாசர்வாக்காகவும் எண்ணுவதற்கு ஒரு சிறுதும் என்மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அங்ஙனமிருப்பினும் வடநூலின்கண்வந்தவாறேஎழுதிமுடித்தேன் ஏன் எழுதிமுடித்தேனென்றால் என்பேரில்சிலர் அறியாமையால் கூறவரும் பழிச்சொற்கஞ்சியேயாம். அஃதாவது மொழிபெயர்த்தவன் சைவனாகையால் இந்தஸ்கந்தத்தில் அவன் கொள்கைக்கு மாறுகாணப்பட்டமையால் அவையெல்லாம் மாற்றினானென்றும் அல்லது ஒழித்தானென்றும், இப்படித்தான் ஏனையஸ்கந்தங்களையும் தன்மனம்போல் குளறுபடையாய் எழுதிமுடித்தானென்றும் முதனூலுக்குச்சரியாய்ச் செய்ததில்லை என்றும், அதற்கு இந்தஸ்கந்தம் எழுதியதே சான்றென்றும் கூறி சாதுக்கள் யாவரையும் இடர்ப்படுத்தி இதில் சிரத்தையுண்டாகாவண்ணஞ் செய்து இந்நூலில் வரும்அரிய பெரிய விஷயங்களைக்கண்டுகளிக்கும் பாக்கியத்தையும் இழக்கச்செய்வதுமன்றி முன்முடிந்து வெளியாகிய பூர்வபாகத்தைக் கண்ட அனேக அந்தணர்களும் ஏனையோரிற் பெரியோரும் முதனூலுக்கு விரோதமில்லாமல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது மற்றை உத்தரபாகமும் இதுபோலும் முடித்து எப்போதுவெளிப்படுத்தப் போகின்றார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தவருடைய உள்ளங்களையும் மாறுபடச் செய்வாராகலின் அப்பாவத்துக்கஞ்சியும் ஏனைய ஸ்கந்தங்களை எப்படி முதனூலுக்கு விரோதமில்லாமல் மனகளிப்புடன் எழுதிமுடிதேனோ அப்படியே இந்த ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தையுமுதனூலுக்கு விரோதமில்லாமல் மனக்களிப்பற்று எழுதிமுடித்தேன். மனகளிப்புக்கிடங்கொடாத காரணம் இன்னதென்று

வெளியிடலாமே என்று சில அறிவாளிகள் எண்ணவரும். இந்த நூலைமொழிபெயர்ப்பதற்கு ஆரம்பித்தநாள்தொட்டு பொருளாலுண்டாகிய சிரமம் ஓ பங்காயிருப்பினும் பண்டிதர்கள் கிடைப்பதற்கின்றிப்பட்ட சிரமமோ எழுதிமுடியாது. அந்தச்சிரமம் ஆறுவதற்கிடனில்லாமலிருக்கும் பொழுது இந்தப் பெரிய சிரமத்தில் பிரவேசிப்பதென்றால் நெஞ்சம் அஞ்சுகின்றது. இப்போது அப்படியிருப்பினும் சிலமாதம் சென்றபின்னர் அதனையும் வெளிப்படுத்தலாமென் றெண்ணியிருக்கின்றேன். அன்றியும் அதனையும் இப்போதே வைத்துக் கொள்வேனானால் நாட்செல்லும் சென்றால் அனேகர் எடுத்தநூலைப் பூர்த்திசெய்யவில்லைஎன்கிற பெருஞ்சுமையை என்மேல் சுமத்தியிருந்தனர். அச்சுமையை வைத்துக் கொண்டே இதில் தலைப்பட என்மனந்துணியவில்லை. இச்சுமை நீங்கிவிட்டபடியால் இனிஅதில் பிரவேசித்து முடிப்பது எனக்குப் பெரிதானதல்ல. அன்றியும் இத்தேவீபாகவதத்தை முதனூலில் ஆங்காங்குவரும் ஸ்தோத்திரங்களையும் சிலபிரமாணங்களையும் கிரந்தாக்ஷரசகிதமாய் ஏனையவிஷயங்களைச் சங்கிரகப்படுத்தி அச்சிட்டு வெளியிடலாமென்று எண்ணியிருக்கின்றேனாகலின் அத்துடன் இதையும் சேர்த்துவெளிப்படுத்துவேன். சுபம்.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி சகாயம்.

———

திரிபுரிசுந்தர்யை நம :

தேவீபாகவதம்

ஏழாம் ஸ்கந்தம்.

ஏழாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

உ

லஸத்தாடிமபாடவாயைநம:

தேவீபாகவதம்.

உத்தர பாகம்

ஏழாம் ஸ்கந்தம்

முதலாம் அத்தியாயம்

---

1. * பிரஹ்மாத்யுத்பத்தி.

ஐஸ்வர்யமிந்துமௌளே ரைகாத்மபிரகிருதி காஞ்சிமத்யகதம்
ஐந்தவகிஸோரஸேகர மைதம்பாயஞ்ச காஸ்திநிகமாநாம்.

சர்வஜ்ஞான போதகராகிய சூதமுநிவர் தவஸ்ரேஷ்டர்களாகிய நைமிசாரணியவாசிகளைப் பார்த்து, ஓ பெரியோர்களே! ஸ்ரீ தேவீ பாகவதத்தின் பூர்வபாகத்தை யான்சொல்லக் கேட்டு வந்தீர்களன்றோ; இனி உத்தரபாகத்தையுங் கூறுகின்றேன், கேட்பீர்களாக. பரிட்சித்தினுடைய புத்திரனும் தர்மஜ்ஞான சிகாமணியும் ராஜருஷியுமாகிய ஜனமேஜய மகாராஜன், வியாசபகவா னுபதேசித்துவந்த மாயாவிலாச வைபவத்தைக்கேட்டு மனக்களிப்புடையவனாய்ப் பணிந்து, ஓ சுவாமிகாள்! மஹாத்புதமாகிய பூர்வபாகத்தைக்கேட்டு அநேகதத்வார்த்தங்க ளுணரப்பெற்று ஆனந்தமுற்றேன். இனி சூரிய சந்திர வம்சங்களிற் றோன்றினவர்களான அரசர்களுடைய வம்சவிஸ்தாரங்களைக் கேட்டுவிரும்புகின்றேன். ஓ முற்றுமுணர்ந்த வராகிய முநிவரே! அவ்விரண்டு வம்சங்களிலுந் தோன்றிய அரசர்கள் பராசத்திபக்தர்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றே னாகலானும், தேவிபக்தர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்கின்றவர்கள் சகல பாபங்களினின்று நீங்கிப் பிரபஞ்சத்தில் விர்த்தியடைந்து ஞானப் பிரகாச முடையவராவாரென்று நிச்சயிக்கப் பட்டிருத்தலானும் அவ்விருவம்சத்தாருடைய விஸ்தாரங்களைச் சிரவணஞ்செய்ய ஆவலுள்ளவனா யிருக்கிறேனென்று விண்ணப்பிக்க, வியாசபகவான் மன மகிழ்ந்து முகமலர்ந்து செல்வத்துட் செல்வமாகிய செவிச்செல்வம்

* பிரமன் முதலானவர்களுடைய உற்பத்தி.

வாய்க்கப்பெற்ற செல்வனே! நீ விரும்பியபடி சந்திர சூரிய வம்சங்களிற்றோன்றிய அரசர்களுடைய வம்சாளியேயன்றி இதரமானராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. அப்பாகுழந்தாய்! பூர்வத்தில் நாபிகமலத்தினின்றுந் தோன்றிய நான்முகன் தேவியை ஆராதித்து தவஞ்செய்து அவரனுக்கிரகத்தால் வேண்டிய வரங்கள்பெற்று பிரபஞ்சசிருஷ்டிசெய்ய எத்தனப்பட்டு மாநுடரை மானசீகமாகச் சிருட்டி செய்ய முயற்சிக்கும்போது அவர்களைச் சிருட்டிப்பதற்கான சக்தியற்றவனாய் அதிக சிரமத்தினால் சிலமகான்களைச் சிருட்டித்தான். அவர்கள் தினே தினே அபிவிருத்தியாய் வருதலில்லாமையைக் கண்டு தனது மனதினின்றும் மரீசி அங்கீரசர் அத்திரி வசிட்டர் புலகர் கிரதர் புலஸ்தியர் என்கிற எழுவரையும் சநகாதி நால்வரையுஞ் சிருட்டித்தான். இவர்களைச் சிருட்டித்தபின்னர் மேன்மேலுஞ் சிருட்டி செய்யவேண்டுமென்று ரோஷம்பிறந்தது. அந்த ரோஷத்தினின்று உருத்திரமூர்த்தியும், புத்ஸங்கத்தினின்று நாரதரும், அங்குஷ்டமாகிய பெருவிரலினின்று தக்ஷபிரஜாபதியும், இடதுகைப் பெருவிரலினின்றும் சர்வாங்கசுந்தரிகளாயும் புராணங்களால் பிரசித்திபெற்றவர்களாயுமுள்ள தக்ஷபத்தினிகளாகிய வீரிணி அஸிக்னி என்னும் இருவருந்தோன்றினர். ஓசநகாதிமஹருஷிகாள்! இந்தத் தக்ஷபத்னியிடத்தினின்று நாரதர் தோன்றினாரென்று வியாசர் சொல்லவும், ஜனமேஜயன், ஓ பிரமருஷியே! தேவரீர் இப்போது சொல்லி வந்ததில் பிரமாவின் மானசபுத்திரரான நாரதமுனிவர் தக்ஷபிரஜாபதிக்குப் புத்திரரானாரென்றால் எப்படிப் புத்திரராயினார்? அவனுக்குப் புத்திரராம்படி சாபமிட்டவரார்? அதற்குக் காரணமென்னை? பூர்வஜன்ம மெவ்வண்ணம் போயிற்று? இவையெல்லாமெனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்றனன். வியாசர் சொல்லுகிறார். ஓ அரசனே! பிரஹ்மதேவர் தக்ஷபிரஜாபதியையுண்டாக்கி அவனைநோக்கி, நீ எண்ணிறந்த பிரஜைகளையுண்டாக்குவதாகிய முயற்சியில் ஆவலுடையவனா யிருத்தல் வேண்டுமென்று கட்டளையிட, அவனும் அவவெண்ணத்திலேயே மிக்க ஆவலுடையவனாயிருந்த படியினால் அதனையங்கீகரித்தவனாய்த் தன்மனையாளுடன்கூடி ஐயாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களை நோக்கி, ஓ புத்தரர்களே! நீங்களொவ்வொருவரும் பிரஜைகளை யுண்டாக்குந் தொழிலில் ஊக்கமுடையவர்களாயிருந்து அதற்காகவேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்யுங்களென்றான். அவர்களும் அம்முயற்சியிற் றலைப்பட்டு முயன்றிருக்கும்போது நாரதமுனிவர் காலதத்துவத்தால்

பிரேரேபிக்கப்பட்டவராய் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே, ஓ பிள்ளைகாள்! நீங்களனைவரும் சிருட்டிக்குந் தொழிலில் முயற்சியுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றீர். இம்முயற்சியில் நீவிர்தலைப்பட்டது பற்றி நான் மிகவுஞ் சந்தோஷிக்கிறேன். ஆயினும் பிரஜைகளைச் சிருட்டிக்கவெண்ணிய நீவிர் பூமி இவ்வளவு விசாலமுடையதென்று முன்னரறிந்தன்றோ அவ்வளவுக்கேற்பச் சிருட்டிக்கவேண்டும். அங்ஙனமிருக்க அதனையெண்ணாது பிரஜைகளைச் சிருட்டிக்கத் தொடங்கினீர்களே. அவர்களிருப்பதற் கென்செய்வீர்? நீவிரே ஆலோசனை செய்மின்கள். உங்கள் செயலை யுலகத்தார் காண்பாராயின் பரிகசிப்பார்களென்பதிற் சம்சயமில்லை. ஆகையால் பூமியின் பிரமாணத்தை முன்னர் தெரிந்துகொண்டு பின்னர் பிரஜைகளைச் சிருட்டிசெய்ய முயல்வீராயின் நீங்களெண்ணியகாரியம் சித்தியாகும். இல்லாவிடில் அது எங்ஙனம் சித்தியாகும்? அது நிச்சயமென்று சொல்லவே, அவர்களெல்லாம் இந்த நாரதமுநிவர் சொன்னது உண்மையே. இச்சமயத்தில் இவர்நேரிட்டது தெய்வா தீனமேயென்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு பூமியின் பிரமாணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு பின்பு சுகமாய்ப்பிரஜைகளைச் சிருட்டிப்போமென்று நிச்சயித்து நாற்றிசையும் சிற்சிலராகப் பிரிந்து சென்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு திசைகடோறுஞ் சென்றதைத் தக்ஷன்கேள்விப்பட்டு அந்தோ! இந்த நாரதனால் பிள்ளைகளும் போயினர். அவர்களால் சிருட்டிக்கப்படும் சிருட்டியும் போயிற்றென்று மிகவும் மனம் வருந்தினவனாய் பின்னரொருவாறு தெளிந்து மீண்டும் எண்ணிறந்த பிள்ளைகளைப்படைத்து முன்போல் சிருட்டிப்ப தற்கேவினான். அவர்களுமப்படியே சிருட்டிப்பதற்கு முயலும்போது நாரதரும் முன்போலவந்து அந்தப்பிள்ளைகளை நோக்கி முன் அவர்களுக்குச் சொன்னபடியே சொல்ல, இவர்களும் அவர் வாக்கியத்தை நம்பித் திசைதோறும் போயினர். தக்ஷபிரஜாபதி அந்தப் பிள்ளைகளும்போய் விட்டதைக் கேள்வியுற்று சோகத்தோடு கோபங்கொண்டவனாய் நாரதமுநிவரை நோக்கி, என்பிள்ளைகளை நீ நாசஞ்செய்தபடியால் நீயும் நாசமாய்ப் போவதோடு கர்ப்பவாச துக்கத்தையும் அனுபவித்து எனக்கே மகனாகவும் வரக்கடவாயென்று சபித்தனன். ஓ அரசனே! நாரதரைப்பற்றி வினவிய ஐயவினாக்களுக்கு விடை இப்போது சொல்லிவந்த சரித்திரத்தாலறியக்கடவாய். பின்னரந்தத்தக்ஷன் புத்திரசோகத்தினின்றும் ஒருவாறு நீங்கினவனாய் மறுபடியும் அறுபது கன்னிகைகளைப்பெற்று அவர்களில் பதின்மூவரை காசிபமுநிவருக்கும், பதின்மரை யமதருமனுக்கும், இருபத்தெழுவரைச் சந்திரனுக்கும், இருவரைப் பிருகுமுநிவருக்கும், நால்வரை

அரிஷ்டமுநிவருக்கும், அப்படியே நால்வரை ஆங்கீரசருக்கும் கொடுத்தனன். அவர்களுடைய புத்திரர்களாயும் பௌத்திரர்களாயு முள்ளவர்கள் தான் தேவர்களுந் தானவர்களு மென்றறிவாய். ஓ அரசனே! இவ்விருவகையினரும் பலவான்களாய் ஒருவருக்கொருவர் விரோதிகளாய் ராகத்துவேஷங்களைத் தினே தினே விருத்திசெய்து கொண்டு அதனாலதிமோகிதர்களாயும் மாயாவிகளாயும் மிக்கதூரர்களாயு மிருக்கின்றன ரென்றனர்.

முதலாமத்தியாயம் பிரஹ்மாத்யுத்பத்தி முற்றிற்று

சுலோகம் (38)

———

உ

லலந்திகா லஸத் பாலாயை நம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்

2. * சூரியவம்ச விஸ்தாரகதனம்.

———

சூதர் கூறுகின்றார். ஜனமேஜயன் வியாசபகவானை நோக்கி, ஐயா! தேவரீர் இப்போது சொல்லிவந்ததில் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய வம்சோற்பத்தி தெரியவந்தது. இனி சூரிய வம்சத்திற்றோன்றிய அரசர்களுடைய வம்சமும் அவர்களுடைய சரித்திரமும் மிகப் பெரியதாதலால் அவற்றைச் சொல்லியருளுமென்றனன். வியாசமுநிவர், ஓ அரசனே! சரஸ்வதி நதிதீரத்தில் முன்பு நான் நாரதமுநிவரை நோக்கி இந்த ஏழாவது மநுவினுடைய குலத்தில் எந்தராஜாக்கள் பிரசித்தி யடைந்திருந்தார்களோ அவர்களுடைய வுற்பத்தி விசேஷமான தென்றும் அதற்குச் சமானமான சரித்திரங்கிடையா தென்றும் அவர்களுடைய நடக்கைமிகவும் ஆச்சரியகரமான தென்றுங் கேள்வியுற்று அதில் ஆவலுள்ளவனா யிருக்கின்றேன். ஆதலால் தேவரீர் அச்சூரியவம்சத்தின் விஸ்தாரத்தைச் சொல்லவேண்டு மென்றனன். அதற்கவர் மனமகிழ்ந்து என்னைநோக்கிப் புன்னகையுடன், ஓ சத்யவதியின் புத்திரரே! நீர் கேட்கவிரும்பிய அரசர்களுடைய வம்சவளியைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்றார். அதாவது பூர்வத்தில் பிரமன் தோன்றியவுடன் சிருட்டிக்கவேண்டு

* சூரியவம்ச விஸ்தாரத்தைச் சொல்வது.

மென்கிற ஆவலுடையவனாய்ச் சிவசக்தியைத் தியானித்துப் பதினாயிரம் வருடம் தவம் புரிந்து அவளருளால் சிருட்டிசெய்யுஞ் சக்தியைப் பெற்று மானசீகமா யனேகம் புத்திரர்களை யுண்டாக்கினன். அவருள் மரீசி என்பவர் சிருட்டிப்பதில் பிரசித்தியடைந்தனர். அவரினுங் காசிபர் மிக்கபிரசித்திபெற்றனர். அவரிடத்திலிருந்தே சகலதேவாசுவர்களும் யக்ஷர்களு முண்டாயினர். சர்ப்பங்களும் பசு பட்சிகளு முண்டாயின. தேவர்களுள் பிரசித்திபெற்றவரான சூரியபகவானுக்கு வைவஸ்வதமநு வென்பவன் பிறந்தான். அவனிடத்தில் இட்சு வாகு, நாபாகன், திருஷ்டன், சரியாதி, நரிஷ்யந்தன், பிராம்சு, நகோ திஷ்டன், கருஷன், ப்ருஷத்ரன் என்னும் ஒன்பதின்மர் பிறந்தார்கள். இவர்களே மானவர்க (மநுக்க) ளென்று சொல்லப்பட்டவர். வைவஸ்வத மநுவினுடைய முதற்புத்திரனாகிய இக்ஷ்வாகுக்கு நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவருள் ஜேஷ்டனான விகுக்ஷி என்பவன் ஆத்மஞான குணமுள்ளவனா யிருந்தனன். இரண்டாவது புத்திரனாகிய நாபாகனுக்கு அம்பரீஷனென்பவன் பிறந்தனன். அவன் பராக்கிரமசாலியாயும் தர்மஜ்ஞனாயும் பிரஜைகளைரக்ஷிப்பதில் ஆவலுள்ளவனாயு மிருந்தனன். மூன்றாவது புத்திரனாகிய திருஷ்டனுக்குத் தார்ஷ்டகனென்பவன்பிறந்தனன். அவன் பரப்பிரமஸ்வரூப தியானத்திலும் தவயோகத்திலும் ஆவலுள்ளவனாயும் யுத்தத் திலஞ்சுகின்றவனாயு மிருந்தனன். நான்காவது பிள்ளையாகிய சரியாதிக்கு ஆனர்த்தன் என்னும் புத்திரனும் ரூபலாவண்ணியத்தோடு கூடின சுகன்னியென்கிற புத்திரியும் பிறந்தனர். சுகன்னி என்னும் புத்திரியை அந்தகனான சவுனென்னு முநிவருக்குக் கொடுத்து விட்டான். அம்முநிவன் அந்த கனாயினும் நல்லொழுக்க முதலிய குணவிசேடங்களால் சூரியன் புத்திரர்களான அஸ்வினி தேவதைகளால் அழகான கண்களை பெற்றவனாயினானென்று சொல்லும்போது, ஜனமேஜயன், ஓ பிராமணசிரேஷ்டரே! தேவர் சொல்லிவந்த வம்சாவளியில் எனக்குண்டாகிய ஓர் சந்தேகத்தை யொழிக்கவேண்டும். அழகான கண்ணுள்ள புத்திரியைக் குருட்டு முநிவனுக்கு அரசன் ஏன்கொடுத்தனன்? குரூபியாயும் குணமில்லாத வளாயும் ஸ்திரீலக்ஷண மில்லாதவளாயும் இருக்கின்ற பெண்ணை குருடனுக்குக் கொடுத்தொழிக்கலாம். அதனால் தோஷமில்லை. அந்த ராசன் அம்முநிவனைக் குருடனென்று நன்றாயறிந்தவனாயிருந்தும் அந்த அழகான பெண்ணை எப்படி அவனுக்குக் கொடுக்கத்துணிந்தான்? இதனைச் சொல்லுவீரென்று வினவ, வ்யாசமுநிவர் அப்பா! இந்த விசித்திரமான கதையைக் கேட்பாயாக. அந்தப்பெண்ணினுடைய தந்தையான சரியாதி என்னும் அரசனுக்கு நாலாயிரம் பத்தினிகள்.

அவர்களனைவரும் நல்லரூபமுள்ளவர்களாயும் நல்லலக்ஷண முள்ளவர்களாயும் அரசனிடத்தில் மிக்க பிரீதியுள்ளவராயுமிருந்தனர். அந்தநாலாயிர வருக்கும் பெண் குழந்தை இப்பெண்ணொருத்தி தான். ஆனபடியினால் அப்பெண் தாய்மார்களுக்கும் தந்தைக்கும் அதிகமான பிரியமுடையவளா யிருந்தனள். இவள்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, அந்த அரசனுடைய நகரத்துக்குச் சமீபத்தில் அன்னப்பட்சிமுதலிய சிறந்த பட்சிகளால் சூழப்பெற்றதாயும் வண்டுகளாலொருபொழுது மொழியாது மொய்த்திருக்கும் மதுப்பெருக்கமுடைய தாமரைமுதலிய மலர்கள் நிறைந்துள்ளதாயும் நாற்பக்கங்களிலும் தேவதாரு புன்னாகம் அசோகுமுதலிய விருக்ஷ வகைகளால் அடர்ந்த சூரியவெப்பத்தை யொழித்து எப்பொழுதுங் குளிர்ச்சியைச் செய்வதாயுமுள்ள ஓர்தடாகம் பிரமலோகத்திலுள்ள மானதசரசினுஞ் சிறந்திருந்தது. அதன்சிறப்பை இப்பொழுது என்னால் சொல்லமுடியாது. அத்தடாகத்தருகில் கேகிலிலங்களுடைய வொலிகளும் மயில்களுடைய சப்தங்களும் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற வோர் பொழிலொன்றுளது. அங்கோர் பரிசுத்தமானவிடத்தில் பார்க்கவரென்னும் ஓர் முநிவர் சாந்தராய் த்ருடாசனத்திலிருந்து மௌனியாய் வாயுபக்ஷணத்தையு மொழித்து இந்திரியவிஷயசம்பந்தங்களையுமகற்று தீர்த்தபானஞ் செய்வதையும் விட்டுப் பராசத்தியாகிய அம்பிகையை தியானித்துக் கொண்டு நிர்விகல்ப சமாதி யுக்தராய்த் தவஞ்ச் செய்திருந்தனர். அவரது திருமேனி கொடி செடிமுதலியவற்றாப் பெற்று புற்றுருவமாய்விட்டது. இம் முநிவரிங்ஙனமிருக்க, அப்பொழிலின்கண் சரியாதியரசன் தன்னுடைய ஸ்திரீகளோடு தன்பெண்ணையு மழைத்துக்கொண்டு வந்து அந்தத் தாமரைத் தடாகத்தில் தன்னுடைய பத்தினிமார்களுடன் கிரீடித்துக் கொண்டருந்தனன். அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய சுகன்னியென்னும்பெண் தோழிகளோடுகூடி அவ்வனத்துட் சென்று திரிந்து புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு புற்றுருவமாயிருக்கின்ற பார்க்கவமுநிவரிடம் வந்தனள், விளையாட்டிலாசையுள்ள அப்பெண் முநிவர் புற்றுருவமாயிருப்பதையறியாதவளாய் இது வென்னபுற்றென் றதிசயித்து அதன் சமீபத்திற்சென்று பார்க்கும் போது அப்புற்றின் சந்தில் மின் மினிப்பூச்சியைப்போ லொரு சிறிய வொளி தோன்றிற்று. இதுவென்ன மின்னுகின்றதேயென்று கூர்மையான முள்ளொன்றெடுத்துக் குத்தி அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனள். அவ்வொளி அவரது கண்ணாதலால் அதிற்றைத்தது. தைக்கவே அவர் தமது யோகநிலையை விட்டவராய் இச்செய்கை செய்தார் இங்கு யாவரென்று பார்க்க இப்பெண்ணைக் கண்டனர். அந்தோ! ஓ பெண்ணே! நீயேனிப்படிச் செய்கின்றாய்? புற்றைச் சிதைவுசெய்யாது தூரமா யோடிப்போய்விடென் றம்முநிவர் கூறவும் அச்சொல்லை இவள்

நன்றாய்க்கவனியாமல் அவர்கண்ணை நன்றாய்க் குத்திவிட்டனள். பின்னர் முநிவரென்றுணர்ந்து அப்புறமோடிப்போய் நாமென்ன காரியஞ் செய்துவிட்டோம்; இதற்காக நமக்கென்ன தீங்கு வருமோவென்று சந்தேகித்திருந்தனள்.

இவளிங்ஙனமிருக்க, அவளால் குத்தப்பட்ட கண்ணுள்ள அந்தருஷி அதிகதுன்பமுள்ளவராய்க் கோபத்தோடுங்கூடி கண்ணோயினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு மகாசங்கடத்தை யனுபவிப்பவராயினர். அந்த க்ஷணத்திலேயே அரசனுக்கும் அவனுடைய மனைவிகள் முதலிய சகல பரிசனங்களுக்கும் மலசலங்கள் வெளிவராமல் பெருந்துன்பம் விளைந்தது. ஏனையோரைப் பார்க்கிலும் அரசனுக்கு மந்திரிக்கும் அத்துன்பம் மேன்மேற் பெருகிற்று. இருவருந் துன்பப்பட்டிருக்குஞ் சமயத்தில் பத்தினிமார்களும் பரிஜனங்களும் அவர்களிடம்வந்து தாங்கள் மலமூத்திரபந்தனையால் படும்பாட்டை அலறிக் கதறிக் கூறினார்கள். அக்கூக்குரலைக் கேட்டவரசன் இத்துக்கத்துக்குக் காரணம் யாதென்று சிந்தித்து இவ்விடத்திலுள்ள பெரியோர்கட்கு யாதோவொரு தீங்கு நேரிட்டிருக்க வேண்டுமென்றாலோசித்து யாவரையும் பார்த்து, இவ்விடத்தில் யார்யார் எவ்வெவ்விதமான பாவங்களைச் செய்தீர்களென்று கேட்க, அவருட்சிலர், ஒ அரசனே! குளத்திற்கு மேற்பாகத்திலுள்ளவோர் பொழிலின் மத்தியில் மகாதபசியான பார்க்கவமுனிவர் தீக்ஷணியமான தபஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறார். அக்கினிபோல் ஜொலிக்கும் அம்முநிவரிடத்தில் எவனோ அபராதஞ் செய்து விட்டான். ஆதலால், நமக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட சங்கடமுண்டாயிற்று. இது நிச்சயம். தபோவிருத்தராயும் வயோவிருத்தராயும் சிரேஷ்டராயுமிருக்கும் மகாத்மாவான அந்தருஷிக்கு அபராதஞ்செய்தவன் தெரிந்து செய்தானோ தெரியாமல் செய்தானோ அதன் பலன்தானிது. எந்தத் துஷ்டர்கள் அந்தருஷிக்கு விளையாட்டாக என்ன சங்கடத்தைச் செய்தார்களோ அது தெரியவில்லை. இங்குள்ள நாங்களெல்லாம் அம்முநிவருக்கு மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் சரீரத்தினாலுமோர் தீங்குஞ் செய்தோ மல்லோமென்று கூறினர்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சூரியவம்ச விஸ்தாரகதனம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் - (65)

82 ஆத்தியாயம் 2-க்குச் சுலோகம் - (106)

———

உ

லலாடநயனார்ச்சிதாயை நம:

மூன்றாம் அத்தியாயம்

---

3. சுகந்யாச்யவந விவாகம்.

சூதர்கூறுகின்றார். வியாசமுநிவர் அரசனை நோக்கி ஓ ஜனமேஜயனே! சரியாதி என்னும் அரசன் சேனைகளுட்சிலர் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு மீண்டும் யாவரையும் நோக்கி நல்லவார்த்தைகளாலும் கோபத்தினாலும் உண்மைவிளங்கக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அவனது புத்திரியாகிய சுகன்னிபரிசனங்க ளெல்லாம்மகாபாதைப் படுவதையும் தந்தையார் வயிற்றுச் சூலையால் வருத்தப்படுவதையும் பார்த்து ஆலோசித்தவளாய் அரசனிடம்வந்து ஓ தந்தையே! நானிந்தவனத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது கொடிகளாற் சூழப்பட்ட இரண்டு சந்துள்ள ஓர் புற்றைக்கண்டேன். அதில் மின் மினிப் பூச்சியைப்போல் பிரகாசிக்கு மிரண்டொளிகண்டு இதுவென்னவென்றறியலாமென்று முள்ளெடுத்துக்குத்திப் பிடுங்கிப் பார்க்கும்போது அம்முள் ஈரமாயிருந்ததுமன்றி, அப்புற்றின் மத்தியிலிருந்து ஆஹாவென்று ஓர் சப்தமுமுண்டாயிற்று என்றந்தையே! இது வென்னவென்று சந்தேகித்து ஆச்சரியமடைந்தேனேயன்றி அந்தப்புற்றிலிருந்த செந்து இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் வந்துவிட்டேனென்று கூறக்கேட்டவரசன் அதிசீக்கிரமாய்ப் புற்றிருக்கு மிடத்துக்குவந்து அப்புற்றினிடத்தில் தபோவிருத்தரான முநிவரைப்பார்த்து அந்தோ! அந்தோ!! என்றேங்கி அவரைச் சூழ்ந்திருந்தபுற்றை யுடைத்துவிட்டு அவரைநோக்கி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மிக்கவணக்கத்துடன் கைகூப்பிக் கொண்டு ஓ மஹாநுபாவரே! இங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்த எனது பாலை அறியாத தன்மையால் குற்றத்தைத் தெரியாமற் செய்து விட்டனன். ஓ பிரஹ்மசொரூபியே! அதைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். முநிவர்கள் கோபமில்லாதவர்களென்று யான் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆதலால் நீர் மஹாமுநிவரா யிருக்கின்றபடியால் அதிபாலையான என்புத்திரிசெய்த குற்றத்தை க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அம்முநிவர் அவ்வரசன் வாாதையைக் கேட்டு இரக்கமுள்ளவராய் வினையத்தோடும் துக்கத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஓ அரசனே! நானெப்பொழுதும் அணுமாத்திரமுங் கோபங்கொள்ளுவ தில்லை. இப்போது நான்படும் இப்பாட்டிலும் நான் கோபங்கொள்ள

க்ஷமிக்க – மன்னிக்க

வில்லையென்பது நீயே தெரிந்துகொள்ளலாம். நான் உன் பெண்ணைச் சபித்தேனா? ஒரு குற்றமுஞ்செய்யாத நமக்கு இப்பாதையே னுண்டாயிற்றென்று அந்தப்பாவத்தையெண்ணி இப்போது நான் துக்கப்படுகின்றேன். ஓ அரசனே! நானுனது பெண்ணுக்குச் சாப மிடாவிடினும் நான் தேவி பக்தனாதலால் உங்களுக்குத் தீங்குநேர்ந்தது. தேவிபக்தனிடத்தில் குற்றஞ்செய்தவர் சகலசுகத்தையுங் கொடுக்கத்தக்க சிவனைச் சரணமடைந்தாலுஞ் சுகமடையார். ஆகலான், உங்கள் வருத்தத்துக்கு நான் காரணனல்லன். ஓ அரசனே! கண்ணில்லாத கிழவனாகிய நான் என்செய்கேன். அந்தகனாய்ப் போன வெனக்கு யார்சிஸ்ருகைஷ செய்வாரென்று வருந்தினர். அவரது துயரமொழியைக்கேட்ட அரசன் ஓ முநிபுங்கவரே! நீர்நமக்கு யாருமில்லையே என்று துக்கிக்கவேண்டாம். நான் அநேகபரிசாரகர்களை உமக்கு வேண்டிய பணிகள் செய்ய நியமனஞ்செய்கிறேன். நீர்மாத்திரம் இச்சிறியபிழையைப் பொறுத்து எங்களுடைய துன்பத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முநிவர் ஓ அரசனே! அநேகம் பரிசாரகர்களை நீ எனக்கு வைத்தாலும் நான் தவஞ்செய்யவேண்டுமே கண்ணில்லாமலெப்படி செய்வேன். அன்றியும் உன்னுடைய சேவகர்கள் என்னுடைய இஷ்டத்தையறிந்து செய்வார்களா? அடிமையாட்களுக் கன்புண்டாகுமா? ஓ அரசனே! நீ என்னைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்பதும் எனக்கு வேண்டிய சுகத்தைச்செய்ய வெண்ணியிருப்பது முண்மையானால் உனது அருமந்த செல்வியாகிய புத்திரியை யெனக்குத்தருவாய். நானதனால் சந்தோஷசித்தனாய்த் திருப்தியடைந்து தவஞ்செய்வேன். அவளெனக்குச் செய்யவேண்டிய பணிகளைக் காலமறிந்து செய்வாள். நான் சொல்லியபடி நீயாலோசித்துச் செய்யும்பட்சத்தில் நானுஞ்சந்தோஷத்தையடைவேன். நீயுஞ் சேனைகளுடன் சந்தோஷமடைவாய். இதிற் சந்தேகங்கொள்ளாது உனது கன்னிகையைத் தானஞ்செய் வையாயின் அவளுக்கு யாதொரு குறையும் உலகில் தூஷணமு முண்டாகமாட்டாவென்று சொல்லவும், அரசன் சிந்தாகுலனாய் கொடுக்கமாட்டேனென்றும் கொடுக்கிறேனென்றுஞ் சொல்லாமல் குருட்ராயும் கிழவராயும் குரூபியாயுமிருக்கும் இம்முநிவருக்கு தேவகன்னிகைபோலிருக்கும் நமது பெண்ணைக் கொடுத்து நாமெப்படி சுகமடைவோம். நம்முடையபெண்ணை இம்முநிவருக்குக் கொடுப்பது நம்முடைய சுகத்தை யுத்தேசித்தேயன்றி அவளுடைய சுகத்தை யுத்தேசித்தல்லவே. தன்சுகத்திற்காக புத்திரியின் சம்சாரசுகத்தை எந்தப்பாவிதான் கெடுப்பான்? எந்த அறிவிலிதானிவ்வாறெண்ணுவான். அந்தகராயும் விருத்தராயு மிருக்கும் இம்முநிவருக்கு நாமும் கொடுக்கத் துணிந்து அவளும் இவரைப்பார்த்தாவாக வடைவதற்

கிசைவளாயின் பின்னர் காமபாணத்தால் பீடிக்கவருங் காலத்தில் அக்காலத்தை எப்படி கழிப்பாள்? பர்த்தாவென்று இவரை வைத்துக் கொண்டு யவ்வனகாலத்தில் காமத்தை யனுபவிப்பதற்கில்லாமற் போமாயின் அதனையொழிக்க இவளால் முடியுமா? அக்காலத்திலதனை யனுபவித்துப் பின்னரொழிக்கவேண்டுமானா லறிவாலொழிக்கலாம். அந்தோ! நம்முடையபெண் கண்ணில்லாத கிழவரைக் கணவனாகப் பெறுவாளாயின் யவ்வனகாலத்தில் விளையுங்காமத்தை யெவ்வாறு களையவல்லவளாவள். பூர்வத்தில் விருத்தராகிய கௌதமமுநிவரைக் கணவராகக்கொண்ட அகலிகையானவள் யவ்வனகாலத்தி லல்லவா இந்திரனால் வஞ்சிக்கப் பட்ட வஞ்சனைக்குள்ளாய் அவனால் காமசுகத்தை யனுபவித்தாள். அச்சுகத்தைக் கவுதமரால் அனுபவித்திருப்பாளாயின் அவ்விந்திரனுடைய வஞ்சனைக்குட்படுவளா? பின்னர் கிழவராகிய கவுதமர் அச்செயலறிந்து அவரைச் சபித்தனர்.

அந்தோ! அவர் சாபங்கொடுப்பதில் வல்லவ ராயினரேயன்றிக் காமசுகங் கொடுக்கவல்லவ ராயினாரில்லை யன்றோ. அப்படிதானே இவர்கதியுமாமென் றெண்ணிநாமிப்பெண்ணை யிவருக்குக் கொடுக்கப் போகாது; நமக்குவந்திருக்குந் துன்பத்தை நாமேயனுபவிப் போமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு அம்முநிவருக் கொன்றுஞ் சொல்லாமல் தன்னரண்மனை போய்ச்சேர்ந்து மந்திரிகள் யாவரையுமழைத்து மகாதுக்கத்துடன் அவர்களைப் பார்த்து ஓ மந்திரிகளே! நானிப்பொழுது என்னசெய்வேன் நீங்கள் சொல்லுங்கள் அம்முநிவருக்குப் புத்திரியைக் கொடுத்துவிடவா? அல்லது இந்தத் துக்கத்தை யநுபவிக்கவா? இவற்றை நீங்களனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து யோசித்து எதுநன்மையோ அதனைச் சொல்லுங்களென் றரசன் கூற மந்திரிகள் ஓமகாராஜனே! இந்த மகா சங்கடத்துக்கு என்னவாலோசனைசெய்து எதைச் சொல்லுவோமென்று அவர்கள் மயங்கியிருக்கும்போது அந்தச் சுகன்னிகை யென்பவள் தந்தை சிந்தையோடு கூடியிருப்பதையும் மந்திரிகள் யாதொன்றும் சிந்திப்பதற்கில்லாம லிருப்பதையும் பார்த்து தந்தையின் சமீபத்தில் வந்து சிரித்துக் கொண்டே ஓ தந்தையே! எனக்காகவன்றோ நீரிப் பொழுது விசனப்படுகிறீர். விசனப்பட வேண்டாம். என்னால் கண்ணோயடைந்திருக்கிற முநிவரிடம் நான் போய் அவருக்காளாகலிருந்து அவரைச் சமாதானப்படுத்திச் சந்தோஷமுண்டாக்கி உங்களெல்லோருடைய கவலையயு மொழிக்கின்றேன் நீங்களெல்லோருஞ் சுகமாயிருங்களென்று கூறவே அரசன் அவளது அறிவிற்குவியந்து ஓ குழந்தாய்! காட்டில் கண் குருடாயிருக்கின்ற அக்கிழவரைப் பெரியோரென்றெண்ணி நீ பணி செய்தால் மனதுக்குயாதொரு துன்பமுமில்லை. கணவராகக்கொண்டு சிஸ்ருஷைசெய்தால் அதுதுன்பந்தராமற்போமா? நீ அக்கிழவருக்கு

சிஸ்ருஷை – பணிவிடை

எங்களுடைய துன்பத்தைக்கருதி சிஸ்ரூஷைசெய்கின்றேனென்று துணிந்து போவதற்குப் புறப்பட்டாலும் ரதிபோன்ற வுனக்கு அவராலென்ன சுகங்கிடைக்குமென்று நான்துணிந்திருப்பேன்? தந்தையானவன் தன்பெண்ணைச் சரீரத்திலிருக்கவேண்டிய யௌவன பலம் பந்துபலம் தனபலம் தானியபல முதலியவற்றையுடைய புருஷனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமேயன்றி இவையொன்று மில்லாத தரித்திரனுக்குக் கொடுக்கலாமா? ஓ என் செல்வியே உனது சௌந்தர்யமெங்கே காட்டிற்றிரியு மக்கிழவரெங்கே அவ்வந்தகக் கிழவருக்குத் தாமரைமலர் போலும் மலர்ந்திருக்குங் கண்ணைப்படைத் திருக்குமுன்னைக் கொடுத்துவுன்னைத் துன்பப்படுத்துவதைப் பார்க்கிலும் நானு, மென்னுடைய பரிஜனங்களுந்துன்புற்று மரணமடைவது சுகம். இதனாலெனக்குப் பாவமில்லை. உன்னை அக்கிழவருக்குக் கொடுப்பேனானால் அப்போதே யெனக்குப் பாவம் வருமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் என்னுயிரினுஞ் சிறந்த மகளே! இனி நீ எவ்வளவு சொன்னாலும் அக்குருடருக்குன்னை நான்கொடுக்க மாட்டேன். எனக்கு வந்திருக்குந்துன்பத்தைப்பற்றி நான் தைரியத்தை விடேன். நீ என்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாயிருப்பாய். இதனால் இந்தத்தேகமும் ராஜ்ஜியமுமிருந்தாலு மிருக்கட்டும் போனாலும் போகட்டும். ஓ குழந்தாய்! அவ்வந்தகற்கு நானுன்னைக் கொடுப்பதில்லை. இது நிச்சயமென்றான்.

அவன் வார்த்தையைக்கேட்ட சுகன்னி தன் தந்தையைப் பார்த்து நகைத்து ஓ அப்பா! நீ இவ்வாறு சொல்லுவது உனக்கடுத்ததன்று. நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக. என்விஷயத்திற் சிந்தனை கொள்ள வேண்டாம். என்னிமித்தமாய் சர்வஜனங்களுஞ் சுகமடைய என்னை இப்பொழுதே முநிவரிடம் கொண்டுபோய்விடு. நான் பக்தியோடு அம்மஹாபரிசுத்தரான முநிவருக்குவேண்டிய பணிகளைச் செய்து அவருக்குச் சந்தோஷத்தை வருவித்து அதனை நான் கண்டு மகிழ்வதாகிய வின்பத்தையனுபவிக்கத் துணிந்திருக்கின்றேன். அவரிருக்குமிடமோ யாருமில்லாத வாரணியம். அவரோகிழவர். நானோ வாலிபமுள்ள பருவமுடையவள். இப்பொழுது நான் கற்பு நிலைமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான முயற்சியைத் தேடிக் கொள்வேனேயன்றி கற்புநிலைமையைக் கெடுத்துக் கொள்வுதற்கான முயற்சியைச் செய்வேனென்று ஒருபோதும் நீர் நினையாதொழிவீர். என் மனமானது அற்பசுகவிஷயங்களில் அலையாது சுகமாகவிருக்கும் என்று அதிதீரத்துடன் சொல்லிய அவள் வார்த்தையை மந்திரிகளும் அரசனுங்சேட் டாச்சரியமு மானந்தமுமடைந்து அப்பெண்ணை அப்போதே அழைத்துக் கொண்டு முநிவரிடம் போய் தலைவணங்கி அவரை நோக்கி ஓ பிரபுவே! தேவரீர்சொல்லியபடி என்னுடைய

பெண்ணை உமக்குத்தத்தஞ் செய்கிறேன் வாங்கிக்கொள்ளுமென்று அப்பெண்ணை வேண்டிய ஸ்ரீ தனங்களுடன் விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான், சவனமுநிவர் கன்னிகையைமாத்திரம் அங்கீகரித்துக் கொண்டு சந்துஷ்டராய் ஏனைய ஸ்ரீ தனங்களை அங்கீகாரஞ்செய்யாது அரசனுக்கு ஆசிபுகன்றனர். அக்கணமே சேனைகளுக்கெல்லாம் தேகோபாதிநீங்கிச்சுகமுண்டாக அதனை யரசன் கண்டு மிகமகிழ் வெய்தி முநிவரிடம் விடை பெற்றெழ, அவனது புத்திரி ஓ அண்ணா! என்னுடைய வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் வாங்கிக் கொள்ளும் நான்முநிவருக்குரித்தாகிய மரவுரியும் கிருஷ்ணாசனத்தை யுந்தரித்து முநிபத்னியாவேன். இந்தப்பர்த்தாவை நான்மோசஞ் செய்யேன் அவருக்கு வேண்டிய இதத்தையே செய்வேன். எனது காமசுகத்தை யெண்ணாது கற்பினால்வருஞ் சுகத்தையே எப்பொழுதும் நீங்காதசுகமென் றெண்ணுவேன். எனது கற்புநிலைமையால் முநிவருக்குப் புகழ்வருவதேயன்றி உனக்கும் மூன்றுலகத்திலும் பெரும் புகழுண்டாகும். அந்தகரானகிழவருக்கு அழகான வயதுள்ள நமது பெண்ணைக் கொடுத்துவிட்டோமே இவள் நல்லொழுக்கத்தைக் காப்பாற்றுவாளோ காப்பாற்ற மாட்டாளோவெனச் சிந்திக்கவேண்டாம். அருந்ததி வசிட்டருக்கு எவ்வளவு தர்மபத்தினியா யின்று முலகில் தம்பதிகளுக்குக்கலியாண காலத்தில் காட்ட யெவ்வாறிருக்கின்றாளோ அவ்வாறு நானும் முநிவருக்கிருப்பேன். அநுசூயை அத்திரி முநிவருக்குப் பத்தினியா யெப்படிபதிவிரதை யென்று பிரசித்திபெற்றாளோ அப்படிநான் பிரசித்திபெற்று சுகமாயிருப்பேன் நீ போய்வா வென்றாள். அரசன் அவள் வேண்டியவாறேமரவுரியையுங் கிருஷ்ணாசனத்தையுங் கொடுக்க அவள் வாங்கித்தரித்துக்கொண்டு அணிந்திருக்கும் வஸ்திராபரணங்களை அரசனிடங்கொடுத்து விட்டாள். அவளதுதவகோலத்தைக்கண்ட அரசன் பேதமைத் தன்மையால் கண்ணீர்விட்டழ ஏனையமந்திரிகளும் அழுதழுது அறிவற்றபாவைபோல் யாதொரு தெளிவுமில்லாம லசைவற்றிருந்தனர். அப்பெண்யாவரையுந்தேற்றி அவரவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியபடி சொல்லி விடைகொடுத்தனள். அரசன் முதலியயாவரும் விடைபெற்றுத் தெய்வத்தை நாடி நகரம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

சுகன்னியாஸவநவிவாகம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (64)

ஆஉ அத்தியாயம் ங-க்குச் சுலோகம் (கசாஅஏ)

———

உ

லக்ஷணோஜ்வலதிவ்யாங்கியை நம:

நான்காம் அத்தியாயம்

4. * சுகந்யாயாதேவ பிஷஜோசம்வாதம்.

ஸூதர் கூறுகின்றார். சவுனகாதி மகருஷிகாள்! வியாசபகவான் ஜனமே ஜயனைநோக்கி சுகன்னியினுடைய கற்பிலக்கணத்தை நானென்னவென்று சொல்லப்போகிறேன். சரியாதி மகாராஜன் போனபின் அந்தச்சுகன்னி அந்தக்கிழவராகிய தனது பார்த்தாவுக்குச் செய்யவேண்டிய சிஸ்ரூஷைக ளெல்லாஞ் சாஸ்திரவிதிப்படி தன் மனதிலெண்ணி அப்படியே செய்வதில் ஆவலுள்ளவளாய்த் தன்பார்த்தா எழுந்திருப்பதற்கு முன் தானெழுந்திருந்து சவுசத்துக்கு வேண்டிய ம்ருத்திகையும் சவுசபாத்திரத்தில் ஜலமுமெடுத்துக் கொண்டு பார்த்தாவைத் தனதுகைகொடுத்துத் தூரத்திற் கொண்டு போய்விட்டுத் தான் அவருக்கு மறைவாகத் தூரத்தினின்றிருந்து அவர் சவுசம் செய்து கொண்டபின்னர் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடத்தி ஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்துவந்து சுகமான ஆசனத்திலிருக்கச் செய்து பாதங்களை மண்போட்டு ஜலத்தினால் விதிப்படி தானே அலம்பி ஆசமனஞ்செய்வித்து சாஸ்திரோத்தமான தந்தகாஷ்டங் கொடுத்துத் தந்ததாவனஞ் செய்துகொள்ளும்படிச் சொல்லிப் பின்னரவரைத் தந்தசுத்தி யாயிற்றாவென்று கேட்டுப் பரிசுத்தமான வுஷ்ணஜலத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்து, பிரபுவே! உஷ்ணோதகங் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறேன்; அதனை மந்திர பூர்வகமாய்ச் சுத்திசெய்து ஸ்நானஞ்செய்யலாமே என்று சொல்லி அவர் ஸ்நானஞ் செய்துபின்னர் சந்தியாகாலம் வந்துவிட்டது; இனி, பிராதஸ்ஸந்தி செய்யலா மென்பாள். அவ்வநுஷ்டானங்க ளெல்லா முடிந்தபின்னர் தேவபூசை செய்யலாமென்று சொல்லி அதற்குவேண்டிய வுபகரணங்க ளெல்லாங் கொண்டுவந்து வைத்து விதிபிசகாமல் அதனை நடத்திவைப்பாள். அது முடிந்த பின்னர் அக்னிகாரியத்தை நடத்திவைப்பாள். அது முடிந்த பின்னர் ருசியான பழங்களையும் நானாவிதமான கிழங்குகளையுஞ் செந்நெல்லன்னத்தையுங் கொடுத்துண்பிப்பாள். உண்டபின்னர் கைகால்களையலம்பி ஆசமனதீர்த்தங்கொடுத்து ஆசமனஞ் செய்யச்

* சுகன்னிக்கும்தேவவைத்தியர்களுக்குஞ்சம்வாதம்.

செய்வாள். பின்னர் மான்றோல் புலித்தோல் முதலிய ஆசனங்களிற் சற்றிருக்கச் செய்வாள். பின்னர் கைகால்களைப் பிடித்துறங்கச் செய்வாள். அவருறங்கிய பின்னர், தன் சரீரத்துக்குச் சாதனமானகனி வகைகளைப் புசித்து அதிசீக்கிரமாகக் கணவனிடம் வந்து அவருறங்கி யெழுந்திருப்பதைப் பார்த்து மிக்கவன்புடன் சமீபத்திலிருந்து, ஓ பிரபுவே! இப்போது என்ன செய்யவேண்டுமோ அதனைச் சொல்லுமென்று விநயத்துடன் கேட்டுப் பாதங்களைப் பிடிக்கவிரும்பினால் அப்படிச் செய்வாள். அக்காலத்தில் சிவசரித்திரங்களையும் பதிவிரதா தருமங்களையுங் கேட்பாள். பின்னர் சாயங்காலஞ் செய்யவேண்டிய ஹோமமுதலியவைகளை முடிக்கச் செய்து ம்ருதுவாயும் ருசியாயுமுள்ள பழவர்க்கங்களைக் கொடுத்து அதனதன் ருசிகளைச் சொல்லி யுண்பிப்பாள். பின்னரவருடைய வுத்திரவினால் மிகுந்த பழங்களைத் தானுண்டு அவருக்குச் சுகமான படுக்கையைவிரித்துச் சயனிக்கச்செய்து அவருறங்குமளவும் பாதங்களைப் பிடித்திருந்து அவரது பாதத்தடியில் தான் நித்திரை செய்வாள். இதுவுமன்றி கிரீஷ்மகாலத்தில் அவருக்கு வெப்பந்தீர விசிறியினால் குளிர்ச்சியை யுண்டாக்குவாள். ஏமந்தகாலத்தில் அவரெதிரில் கட்டைகளைக் கொளுத்தி அவரைச் சமீபத்திலிருக்கச் செய்து சுகமாயிருக்கிறதாவென்று அடிக்கடி கேட்பாள். இவ்வாறு அக்கன்னிகை முநிவரைப் பார்த்தாவாக வடைந்து பிரீதியோடும் கிரமத் தோடும் நித்யம் சிஸ்ரூஷை செய்வதோடு கிருகதர்சீரமத்துக்குரிய அக்னிபூஜையும் அதிதி பூஜையும் விதிப்படி நடத்திவருவாள். சில காலங் கழிந்தபின்னர், சூரியன் புத்திரர்களான அஸ்வனிதேவதைகள் விளையாடிக்கொண்டே அச் சவனமுநிவருடைய ஆசீரமத்துக்கு வந்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் இக்கற்புடைய மாதுசிரோன்மணி ஸ்னானம் செய்து ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப்போக, அந்த அஸ்வினிதேவதைகள் சமீபத்தில் வந்து மோகமடைந்தவர்களாய் மத்தகஜம்போல் நடக்கிற உத்தம மான ஓ ஸ்திரீயே, நாங்கள் சூரியனுடைய புத்திரர்கள். தேவகன்னிகையா யிருக்கின்ற வுன்னைப் பார்க்கவந்தோம். நீயாருடைய பெண்? உன் பர்த்தாயார்? இத்தடாகத்தில் நீ ஸ்நானஞ் செய்வதற்குச் சகாயமின்றியெப்படிவந்தாய் இரண்டாவது லக்ஷ்மி போல் பிரகாசிக்கின்ற நீ இன்னாளென்பதை அறியவிரும்புகின்றோம் உண்மையைக் கூறுவாய். மிருதுவான உன்பாதங்கள் இவ்வனத்தில் நடக்கும்படிச்செய்த தெய்வத்தைப் பற்றி எங்கள் மனதில் துக்கமுண்டாகின்றது. மெல்லிய சரீரமுள்ள நீ விமானத்தி லேறிக் கொண்டு போகத்தக்கவளாயிருக்க யாதுகாரணத்தால் காலினால் கீழே

தற்தகாஷ்டங் (பற்களை விளக்குங்கொம்பு), கஜம் – யானை

நடக்கிறாய்? மேலே போர்வையில்லாமல் இக்காட்டில் ஏன்திரிகிறாய்? நீசகிகளையுடையவளா யிருக்கவேண்டுமே; அவர்கள் உனக்குச் சிஸ்ரூஷைசெய்யாம லிருப்பதற்குக் காரணமென்னை? நீ ராஜஸ்திரியா? அப்சரஸ்திரியா? உண்மையைக் கூறுவாய். உன்னுடைய பாக்யத்தையும் உன்னைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்களுடைய புண்ணியத்தையும் உன்பர்த்தாவினுடைய பாக்கியத்தையும் நாங்கள் சொல்லுவதற்குச் சமர்த்தரல்லர். ஓ அழகான கண்ணுள்ள பெண்ணே! உனது கால்நிலவப் பெற்ற இப்பூமி தெய்வலோகத்திலு மதிகபெருமையுள்ளது. உனது கால்நடையினால் இப்பூமி பரிசுத்தமாய் விட்டது. உன்னுடைய பேரழகைக்காட்டிலிருக்கு மிருகங்களும் பட்சிகள் முதலிய சகல ஜெந்துக்களுங் கண்டு உன்னையே பார்க்கின்றன. நாங்களுன்னை அதிகமாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது போதும் நீ உன்னுடைய வுண்மையைக் கூறுவாய். உன்னுடைய தகப்பனார் யார்? பர்த்தாயார்? அவர்களைப் பார்க்க எங்களுக்கு ஆசையிருக்கின்றது. ஓ அரசனே! இவ்வாறு அவ்விருவருங் கூறியவார்த்தைகளை அவள்கேட்டு நாணமுடையவளாய், ஓ அஸ்வனிதேவதைகளே! என்னைச் சரியாதியின் புத்திரியாகவும் அவ்வரசனால் சவன முநிவருக்கு மனைவியாகக் கொடுக்கப்பட்டவளாகவும் பதிவிரதா தருமத்தில் தவறாதவளாகவும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் எனது பர்த்தா தபசியாயும் விருத்தராயும் அந்தகராயுமுள்ளவ ராயிருப்பதால் இரவும்பகலும் அவருடைய சிச்ரூக்ஷை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள்யார்? எதற்காக நீங்களிங்கு வந்தீர்கள்? நீங்கள் புண்ணியசாலிகளாகக் காணப்படுகின்றபடியால் எனது பர்த்தாவினுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கு வர மனம்விரும்புகின்றது. வந்தாலவ்வாசிரமம் பரிசுத்தமடையுமென்றாள்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அஸ்வனிதேவதைகள், ஓ சுந்தரவதியே! உன் தந்தை அக்கிழவருக்கு உன்னை என்ன காரணத்தினால் கொடுத்தனரோ? அதனைச்சொல்வாய். இவ்விருளடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசத்தில் மேகத்திற் காணப்படுமின்னல் போல் பிரகாசிக்கின்ற உனக்குச் சமானமான ஸ்திரீதேவதையை நாங்கள் பார்த்ததேயில்லை. நீ திவ்யமான ஆபரணத்திற்கும் வஸ்திரத்திற்குந்தகுந்தவளேயன்றி மான்றோலைத்தரித்துக் கொண்டு வெற்றுடம்பாயிருத்தற்குத் தகுந்தவளல்லை. உன்னை இவ்வனத்தில் குருடனாயும் கிழவனாயு மிருக்கிறவனுக்குப் பத்தினியாக்கி அவனுக்கு வேண்டிய வேலையைச் செய்யச்செய்து வருத்தப்படுத்தும் தெய்வத்தின் சேட்டையை நாங்களென்னென்று சொல்லுவோம். நிர்த்தஞ்செய்வதுபோலும் நடக்கும் நடைகற்ற பண்டிதையாகி நீ

அந்தகராம் – குருடராய்

இக்கிழவனைப் பர்த்தாவாகவரித்து எவ்வனத்தைப் பிரகாசிக்காமற் செய்து விட்டனையே! இனி மன்மதனால் விடப்படுவனவாகிய பாணங்கள் உன்மேற்படுமா? குருடனாயுங் கிழவனாயுமிருக்கின்ற அவன் மேற்படுமா? அதனை நீயே யோசித்துப்பார்ப்பாய். கிழவன் மேற் பாணம் படப்போகிறதுமில்லை; அவன் வருத்தப் படப்போகிறதுமில்லை. உன்மேற்படும் பாணங்கட்டு நீ என் செய்யப் போகின்றாய்? அது வுன்மேற்படாதொழியுமானால் நீ துன்பப்படா தொழிவை. எவ்வனமுடைய வுனக்கு விருத்தனாகிய குருடனைப் பர்த்தாவாக்கி மேன்மேலும் துன்பம் பெருகச் செய்து அந்தப்பிரமாவின் புத்தி விசாலத்தை நாங்களென்ன வென்று சொல்வோம். காட்டில் வசிப்பதும் கிருஷ்ணாசனத்தைத் தரிப்பதும் உனக்குத் தகுதி யன்றென்று இக்கிழவனை விடுவையாயின், இவ்வேடமு முன்னை விட்டோடிப் போம். ஆதலால் எங்களிருவரில் ஒருவனைச் சாவதானமாக வாலோசித்துப் பர்த்தாவாகச் செய்து கொள்வாய். பாக்கியஹீனனாயும் போஷணை ரக்ஷணையென்னு மிரண்டும் உன்னால் செய்யவேண்டிய வனாயுமிருக்கிற முநியை விடுவதற்கு என்ன யோசனை யிருக்கிறது? நாங்கள் சொல்லியபடி எங்க ளிருவரில் ஒருவனைப் பர்த்தாவாக நீ கொள்ளுகிறபட்சத்தில், நந்தன வனத்திலும் சைத்திரத வனத்திலும் வேடிக்கையாய் விளையாடலாம். இந்தக் குருட்டுக்கிழவனே டுனக்கென்ன விளையாட்டிருக்கிறது? ஓருநாள் முழுவதும் கிரீடாவிநோதத்துக் கிடமில்லாமல் வேலைசெய்வது ஏனைய ஸ்திரீகளுக்குச் சொன்னாலுஞ் சொல்லலாம், ராஜபுத்திரியா யிருக்கின்ற நீ ராஜக்கிரீடையோடு சமுசாரக் கிரீடைகளையு மறிந்திருக்கிறாய்; இது ஆச்சரியமே. இந்த மாநுட சஞ்சாரமில்லாத காட்டில் யாதொரு பாக்கியானுபவமு மில்லாமல் காலத்தை யெப்படி கழிப்பாயென்பதை யெண்ணினால் கவலை யுண்டாகின்றது.

என்றிவண்ணம் கிழவனாகிய முநிவனைப் போகத்துக்குரிய னல்லனென்று பலமுறை இழிவுரையால் இகழ்ந்தும் போகத்துக் குரியவர்கள் நாங்களே யென்று தங்களைப்புகழ்ந்து கொண்டாடிக் கூவியும் தங்க ளபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தி வந்தனர்.

நான்காம் அத்தியாயம்

சுகன்னியாயாதேவபிஷஜோசம்வாதம் முற்றிற்று.

சுலோகம் (56) ஆஉ அத்தியாயம் சு-க்குச் சுலோகம் (உஉசுஎ.)

———

உ

லக்ஷகோட்டயண்ட நாயிகாயை நம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

5. * சவநஸ்யயவ்வனப் பிராப்தியாதிகதனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ ஜனமேஜயனே! பர்த்தாவைநிந்தித்துக் கூறும்அவர்களுடைய வார்த்தையை இராஜபுத்திரிகேட்டு நடுங்கிப் பின்னர் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு, ஓ தேவர்களே! சூரியமூர்த்தியினுடைய புத்திரர்களாயும், தேவர்களால் புகழத்தக்கவர்களாயும் எல்லாமறிந்தவர்களாயும் இருக்கின்ற நீங்கள் நல்லொழுக்கமாகிய இல்லொழுக்கத்திலுள்ள என் விஷயத்தில் இப்படி சொல்லத்தகுந்தவர்களல்லராயிருந்தும் சொல்லவந்தது ஆச்சரியமே! ஓ தேவ சிரேஷ்டர்களே! மஹாயோகியாயிருக்கிற முநிவருக்கு என் தந்தையாரால் தத்தஞ் செய்யப்பட்டவளாயிருக்கும் நான் விபசாரிகள் போல் இப்போது காமவிருப்பதால் வேறொருபுருடனைத் தேடிக் கொள்வேனா! உலகில் அவரவர்கள்செய்யும் கர்மங்களுக்குச் சாட்சியாய் நாடோறுந்தோன்றிவரும் சூரியபகவானுடைய புத்திரர்கள் நீவிரென்பது பொய்யோ! மெய்யாயின் என்னை விபசாரகருமத்திற் செல்லத் தூண்டுவீர்களா! அசாரமான இந்தச்சமுசாரத்தில் விதித்திருக்குந் தருமத்தை விட்டால் சாரம் யாது. தருமமொன்றே சம்சாரத்திலுள்ளசாரம். இனி நீங்கள் வந்தவழியேநாடிப்போகலாம். போகாது நின்று முன்போல் ஏதேனும் புகல்வீராயின் நான் இராஜபுத்திரியாயிருப்பதால் க்ஷாத்திரமும் எனது பர்த்தாவினிடத்தில் பத்தியுள்ள வளாயிருப்பதால் தெய்வபலமு முள்ளேனாதலால் உங்கட்குச் சாபம்புகல்வேன். அதனையேற்க விருப்பமுளதேல் நிற்கலாமென்றாள்.

சுகன்னியின் வீரமொழியைக் கேட்ட அஸ்வனி தேவதைகள் ஆச்சரியமும் பயமுமுடையவர்களாய், அவளைப் பார்த்து, ஓ உத்தம ஸ்திரீயே! உனது பதிவிரதா தருமத்தினால் மிகவும் சந்தோஷ மடைந்தோம். இனி நீ எங்களிடத்தில் வேண்டியவற்றைக் கேட்கலாம். நாங்கள் தேவவயித்தியர்களாதலால் உனது பர்த்தாவைக் கண்ணுடையவராகவும், எங்களைப் போல் அழகுள்ளவராகவும் ஆக்குகின்றோம். ஆனால் அவருடன் நாங்களும்சேர்ந்து மூவராய் உன்னெதிரில் நிற்போம். அப்போது மூவரில் உனது பர்த்தாவுக்கு மாலையிட்டு வரித்துக்கொள்வா யென்றனர். அவர்கள் வார்த்தையைக்

* சவநருக்கு யவ்வனமுதலாயினவை யுண்டான சரிதம்.

கேட்ட சுகன்னி தன்புருஷனுக்கு நல்லசரீரமுண்டாவதில் சந்தோஷ முடையவளாயினும் பின்சொல்லிய ஓர் சூளால் சிறிதுகலக்கமடைந்த வளாய்த் தனது நாயகனிடத்திற்சென்று அஸ்வனிதேவதைகளைக் கண்டதுமுதல் நடந்தசெய்திகளையும் இறுதியில் தனக்குண்டான கவலையுங்கூறி, இது தேவமாயையாயிருப்பதால், தேவரீரது கட்டளையின்படி செய்கின்றே னென்றனள். முனிவர் அவைகளைக் கேட்டு, ஓ பதிவிரதா சிரோமணியே! நீ ஒன்றற்கும் அஞ்சற்க. அவர்களை யழைத்துக்கொண்டுவா. அவர்களிஷ்டப்படி செய்வோம். நீ ஒன்றுக்கும் ஆலோசனை செய்யவேண்டாம்; போய்வா வென்றனர்.

சுகன்னி, சவுனக முநிவரிடத்தில் விடைபெற்று அஸ்வனி தேவதைகள்பாற் சென்று, நீங்கள் சொல்லியவாறேசெய்யலாம், வாருங்களென்றழைக்க, அவர்களும் அம்முநிவர்பாற்சென்று அவரைக் கண்ணுற்றுச் சுகன்னியைப்பார்த்து, உனது நாயகராகிய இவர் நல்ல திவ்யரூபத்தையடைவதற்கு இந்தத் தீர்த்தத்தில் மூழ்க வேண்டுமென்று அவ்விடத்திலுள்ள தீர்த்தத்தைக்காட்ட, அம்முநிவர் அந்தக்ஷணமே அதில் மூழ்கினர்; அவர்களும் மூழ்கினர். பின்னர் மூவரும் சமமான பருவமுள்ளவர்களாய்த் திவ்யமான காந்தியுடன் திவ்ய குண்டல தாரிகளாய் வெளியே வந்து நின்று, சுகன்னியைப் பார்த்து, ஓ சுந்தரவதியே! எங்கள் மூவரில் உனக்கு யாரிடத்தில் அதிகப்பிரீதி தோன்றுகிறதோ அவரை நீ பர்த்தாவாக வரித்துக் கொள்ளலாமென்றனர். அவர் உருவத்திலும் அழகிலும் வயதிலும் கண்டத்வனியிலும் பூஷணாதி யலங்காரங்களிலும் மூவரும் சமானமாய்க் காணப்படுகின்ற படியால் நாம் யாரைக் கணவராகக் கண்டு மாலை யிடுவது? நம்மிடத்தில் வந்தவர்கள் தேவவயித்தியர்களல்லவா! அவர்கள் எல்லாமாயையும் செய்யவல்லவர்கள் தானே! நாம் எந்தமாயையைக் கண்டோம்! இப்போது இந்திரஜால வித்தையைக் காட்டி விட்டார்களே! என்று பலபலவா யெண்ணி மனங்கலங்கி, நாம் கணவரை யறிவதற்கில்லாமையால் நமக்கிப்போது வந்தது மரணமேயன்றி வேறில்லையென்று தேவியைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினள்.

ஓ லோகமாதாவே! துக்கத்துக் காளாயிருக்கும் யான் உன்னைச் சரணமாகவடைந்தேன். எனது பதிவிரதா தருமத்தைக் காத்தருள்வாய். ஓ மஹாலக்ஷுமியே! சங்கரார்த்தாங்க சரீரியே! ஓ விஷ்ணுப் பிரியே! ஓ மஹாசரஸ்வதியே! அறிவிலிகளுக்கு அறிவையும் அறிவுடையாராகிய ஞானிகளுக்கு மோக்ஷசுகத்தையுங் கொடுக்கின்றவளே! மூலப்பிரகிருதியும் நீயே! பரமபுருஷனும் நீயே! நற்குண முடையார்க்குப் போதசுகத்தையும் தீக்குணமுடையார்க்கு துக்க

பலத்தையுந் தருகின்றவளே! யோகிகளுக்குச் சித்திகளையும் வெற்றிகளையும் கீர்த்திகளையும் தருகின்ற நினது ஆச்சரியசெயலைக் கண்டு உன்னைச்சரண மடைந்தேன். ஓ மாதாவே! என் பர்த்தாவைக் காட்டுவாய். நான் பர்த்தாவைக் காணாமல் துயரக்கடலில் மூழ்கியிருக்கின்றேன். என்னைத் தேவதைத்தியர்கள் வஞ்சித்து விட்டனர். நான்யாரைப் பர்த்தாவாகக் கொள்வேன்? ஓ எல்லாமறிந்த தாயே! என்பதிவிரதா தருமத்தையறிந்து எனக்குப் பர்த்தாவைக் காட்டுவாய் என்று பிரார்த்திக்க, திரிபுரசுந்தரியாகிய மஹாதேவி அவளது பதிவிரதா தருமத்துக்கிரங்கினவளாய், அவளுடைய புத்திக்குத் தனது கணவனையறியும்படியான சக்தியைக் கொடுத்தனள். சுகன்னியானவள் அதனையறிந்தவளாய் மகிழ்ந்து தேவியை உள்ளத்துள்ளே பணிந்து போற்றிநின்று மூவருள் தனது நாயகனாகிய சவுனக முநிவருக்கே மாலையிட்டு வரித்துக்கொண்டனள்.

அஸ்வனிதேவதைகள் அவளது அருஞ்செயலைக்கண்டு பதிவிரதா தருமத்தை வியந்து அவளை யாசீர்வதித்து, தேவியினது கருணையாதலால் இதற்கு நாம் சந்தோஷிக்க வேண்டியதென்று ஆனந்தமுற்று நாங்கள் போய் வருகிறோமென்று முநிவர்பால் விடை கேட்ப, அம்முநிவர் அவர்களை நோக்கி, ஓ மஹாவைத்தியர்களாகிய அஸ்வனிதேவதைகளே! நான் பதிவிரதா தருமத்திற் சிறந்த பத்னியைப் பெற்று நாடோறுந் துன்பத்தையே யனுபவித்து வந்தேன். அப்படி யிருந்த வெனக்கு இன்பமுண்டாக என்னிடத்தி லிருந்த கிழத்தனத்தையும் குருட்டுத் தனத்தையும் போக்கி உங்களிடத்திலுள்ள யவ்வனத்தையும் கண்ணொளியையும் அற்புதமான ஓர் சவுந்தரியத்தையும் தந்தீர்கள். இவ்வரிய செயலுக்கு நான் ஏதேனும் பிரதியுபகாரம் உங்கட்குச் செய்யாதொழிவேனாயின் எனக்கு நன்றி மறத்தலாகிய ஓர் துரோகமும் உலகத்திற் பழிப்பும் உண்டாகும். அன்றியும் நான் உங்களுக்குக் கடன்காரனு மாய்விடுவேன்.

ஆதலால் அஃதெனக் குண்டாகாம லிருக்க உங்களுக்கு வேண்டிய வற்றைக் கொடுக்க இச்சிக்கிறேன். உங்களால் விரும்பப் படுவதாகிய அப்பொருள் தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் அடைதற் கரிதான தாயினும் அதனை நான் கொடுக்கச் சித்தமா யிருக்கிறேன். நீங்கள் செய்த இந்த நல்லுபகாரத்திற்கு யான் செய்யப் போவது அவ்வள வரிதான தன்று. ஆதலால் விரைவில் உங்கள் மனதிலிருக்கிற கோரிக்கையைச் சொல்லுங்களென்று கூறவே அவ்விருவர்களும் முநிவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனை செய்து முநிவரை நோக்கி, ஓ முநிஸ்ரேஷ்டரே!

எங்களுடைய தந்தையா ரனுக்கிரகத்தால் நாங்கள் வேண்டிய இஷ்டசித்தியைப் பெற்றவர்களாயிருந்தபோதிலும் ஓர்குறை யுளது. அஃதாவது, எங்களுக்குத் தேவர்களுடன் சமமாய்ச் சோமானங் கிடையாது. அஃதுண்டாக நாங்கள் அபேக்ஷித்திருக்கிறோம். ஏனெனில் பூர்வத்தில் மேருபர்வதத்தில் நடந்த ஓர் பிரமயாகத்தில் இந்திரன், வைத்தியர்களோடு சோமபானஞ் செய்யக் கூடாதென்று எங்களைத் தடுத்துவிட, நாங்கள் தடைபட்டு நின்று விட்டோம். நீர் தருமமறிந்தவ ராதலால் அந்தச்செய்தியை நன்றாயறிந்துகொண்டு எங்களுக்குச் சோமபானஞ் செய்விக்கச் சக்தி யுள்ளவரா யிருப்பீராயின் எங்களுக் கிஷ்டமான அந்தக்காரியத்தைச் செய்துவையும். இதுதான் நீர் எங்கட்குச் செய்யும் பிரதியுபகார மென்றனர். முநிவர் அவர்களது மிருதுவான வார்த்தையைக் கேட்டு, ஓ வைத்தியர்களே! நான் சரியாதி மகாராஜனுடைய யாகத்தில் இந்திரன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே உங்களைச் சோமபானம் செய்விக்கிறேன். இது சத்தியமென்று அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனர். அவர்களும் தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தனர். சவன மகாமுநிவரும் சுகன்னியை யழைத்துக்கொண்டு தன்னாஸ்ரமம் வந்துசேர்ந்தனர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

சவநஸ்யயவ்வனப்பிராப்தியாதிகதனம் முற்றிற்று.

சுலோகம் - (59)

ஆஉ அத்தியாயம் 5 - க்குச் சுலோகம் - (உஅஉஏ)

———

உ

க்ஷல்யார்த்தாயை நமः

ஆறாம் அத்தியாயம்

———

6. * சரியாதி யஜ்ஞும்.

ஜனமேஜயன் கூறுகின்றான். சவனமஹாமுநிவர் தேவவைத் தியர்களுக்குத் தாம்சொல்லியபடி சோமபானத்தைமுன்னேதடை செய்த இந்திரன் தடைசெய்யாவண்ணங் காத்து அவர்களுக் குண்மையாய் நிறைவேற்றினரா ? இந்திரனது பலத்திற்குமுன் மனிதரான முநிவருடைய பலம் எம்மாத்திரம் ? இவரால் அக்காரியம்

* சரியாதி என்னும் அரசன் யாகஞ்செய்தல்.

சாதிக்கப்பட்டதென்றால் அது ஆச்சரியமல்லவா? ஆதலா லதனைச் சொல்லவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, வியாசமுநிவர் கூறுகின்றார்.

ஒ மஹாராஜனே! சவனமகாமுநிவர் யாகத்தை நடத்திய அற்புத சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

அம்முநிவர் சுகன்னியுடன் இந்திரன் இந்திராணியோடு கூடி கிரீடித்திருப்பதுபோல் கிரீடித்துச் சுகமாய் வாழ்ந்து வருநாளில், இம்முநிவர் பத்தினியின் தாய் தனதுபர்த்தாவை நோக்கி மெய் நடுங்கிக் கண்ணீர்விட்டழுது கொண்டே, ஒ பிரபுவே! உன்னுடைய பெண்ணைக் குருடரான முநிவருக்குக்கொடுத்துக் காட்டில்விட்டுவந்தீரே! அவளிறந்துபோயினளோ அல்லது உயிரோடிருக்கின்றனளோ போய் பார்த்துவரலாகாதா? என் மகளாகிய அந்தச் சுகன்னி தானே வேண்டுமென்று அந்த முநிவரைப் பர்த்தாவாகக் கொண்டனள்? அவளிப்போது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாளோ? பெண்ணினுடைய துக்கம் என் மனதில் கொளுத்திக் கொண்டிருக்கிறதே. காட்டில் தவசிகளைப்போல் தவசியா யிளைத்திருக்கிற என்பெண்ணை யழைத்துவாரும். அந்தகனான பர்த்தாவைப்போல் தவசியா யிளைத்திருக்கும் என்பெண்ணை யழைத்துவாரும். அந்தகனான பர்த்தாவைப்போல் மரவுரி உடுத்திக்கொண்டு எல்லா வாபரணங்களையு மிழந்தனளே; அவளை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று புலம்பும்பொழுது, அரசன், அவளை நோக்கி, ஒ பெண்ணே! ஏன் புலம்புகின்றனை? புலம்புவதனாற் பயனென்? நம்முடைய பெண்ணையும் அந்த முநியையும் பார்க்க இப்போது நாமிருவரும் போவோமென்று சொல்லித் தேரின்மீதேறிக்கொண்டு சவனமகாமுநிவரின் ஆஸ்ரமம் வந்து சேர்ந்து, அங்கு, புதிய யௌவனத் தோடு தேவபுத்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற முநிவரைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, நமது பெண் உலகமெல்லாம் நிந்திக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்து விட்டாளேயென்று சிந்தித்து, இந்தப்பெண் அந்தக் குருட்டுமுநியைக் கொன்றுவிட்டு காமபீடிதையாய் வேறொருவனைப் பர்த்தாவாகச் செய்துகொண்டாள்போலும். அந்தோ! மன்மதன் சசிக்காதவனல்லவோ? மேலும் யௌவன காலத்திற்கு ஆரம்பகாலமாகிய இப்பருவத்தில் அவன் ஜெயிக்கத்தக்கவனாவனா? இந்தப்பெண் நம்முடைய குலத்திற்கு பெரியபாவத்தை யுண்டுசெய்து விட்டனளே. எவனுடைய பெண் துர்நடத்தை யுள்ளவளா யிருக்கின்றாளோ அவள் பிழைப்பைச் சுடவேண்டும். சர்வபாவங்களாலும் பிராணிகளுக்குத் துக்கமுண்டாவதற்காகவே பெண்பிறக்கிறாள். நம்முடைய காரியத்திற்காக நாமே அநுசிதமான

காரியத்தைச் செய்துவிட்டோம். குருடனாயுங் கிழவனாயு மிருக்கிறவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோமே. இதைப்பார்க்கிலும் அநுசிதமென்ன விருக்கிறது? தகப்பன் பெண்ணைத் தகுந்த யோக்யனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமல்லவா? நாமென்னவேலை செய்தோம்? நமக்கென்ன பழிவந்தது? இப்படிப்பட்ட தூர்நடத்தையுள்ள பெண்ணைக் கொல்லுவோமானால் ஸ்திரீஹத்தி என்கிற பாதகம் நேரிடும். மேலும் பெண்ணைக் கொல்லுவது இன்னும் விசேஷமான பாவத்துக்குக் காரணமாகு மன்றோ? பிரசித்தமான நம்முடைய வம்சத்தைப் பாபத்துக்குள்ளாகச் செய்துவைத்தோமே. இனி நம்முடைய பெண்ணினிடத்தில் சிநேகஞ் செய்வோமானால் லோகாபவாதம் இன்னும் அதிகமாய் விளையுமன்றோ? என்னசெய்வோமென்று சிந்தாசமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்போது. தற்செயலாய் அவ்வாசிரமத்தி லுலாவிக்கொண்டிருக்குஞ் சுகன்னி தன் பிதாவைப் பார்த்து வேகமாயோடிவந்து மிக்க பிரீதியுடன் வார்த்தையாட வாரம்பித்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தனள். அவனவளைப்பாராது முகத்தைத் தொங்கவிட்டு ஆகுலப் பட்டிருக்க, ஓ தந்தையே! என்ன ஆலோசனை செய்கிறீர்! நீர் முகத்தைத் தொங்கவிட்டிருக்கவேண்டிய காரணமென்னை? ஓ புருஷசிரேஷ்டரே! வாரும் வாரும் என்னுடைய பர்த்தா நல்லவயதுள்ளவராயும் தாமரைபோல் மலர்ந்த கண்ணுடையவராயும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் பார்த்து மகிழ்ந்து நமஸ்காரஞ் செய்யுமென்று புத்திரி கூறும் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சரியாதிமகாராஜன் கோபங்கொண்டு, புத்திரியை நோக்கிப் பெண்ணே! தபசியான அந்தக் குருட்டு முநி எங்கே? மதத்திருக்கிற இந்த யுவாவான புருஷன் யார்? எனக்குப் பெரிய சந்தேக முண்டாயிருக்கிறது. ஓ பாபிஷ்டியே! முநியைக் கொன்று விட்டனையா? காமத்தினால் குலத்தை யெல்லாம் நாசஞ் செய்யவந்த நீ வேறொருவனைப் பர்த்தாவாகச் செய்து கொண்டனையோ? இந்த வாச்சிரமத்தி லிருக்கவேண்டிய எனது மருகராகிய முநிவரைக் காணாமலிருக்கிறேனல்லவா? வியபிசாரி செய்யும் பாவத்தை நீ செய்து விட்டனையல்லவா? ஓ துர்நடத்தையுள்ளவளே! முநிவரைக் காணாமல் இந்த யௌவன புருடனைக் கண்டு துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போய் விட்டேனேயென்று தந்தை சொல்லும்பொழுது, அந்தப் பெண் சிரித்துக்கொண்டே தந்தையைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு பர்த்தாவிடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டு இவரைத்தானே நீர்கண்டு எண்ணாததெல்லாமெண்ணி என்னை வெறுத்தீர். ஓ தந்தையே! இவர் தான் உமது மருகரான சவனமகாமுநிவர் அதிற் சந்தேகமில்லை. அஸ்வனி தேவதைகள் கருணையினால் இந்த அழகையும்

யவ்வனத்தையும் கண்ணையுந் தந்துபோயினர். அவர்களால் இவ்வாறு நடக்கப்பெற்றது தெய்வத்தின் செயலென் றெண்ணக்கடவீர். உமது பெண்ணான நான் நீரெண்ணியபடி அப்பாவத்தைச் செய்தவளல்லள். நீரிந்தரூபத்தைப் பார்த்துச் சந்தேகமடைகிறீர். அதனை அம்மகாமுநியை நமஸ்கரித்துக் கேட்பீராயின் பிறகு அவரே நான்சொல்லிய காரணத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவரென்று சொல்ல, ஒருவாறு நம்பிக்கையுண் டாய்ப் புத்திரியின் வார்த்தைப்படி முநிவரை நமஸ்கரித்துப் பிரீதியோடு கேட்கத் தொடங்கினான்.

ஒ பார்க்கவமுநிவரே! உமக்கு எப்படி இக்கண்கள் வந்தன? உம்முடைய கிழத்தனம் எப்படிப் போயிற்று? இவ்விருத்தாந்தத்தைத் தகுந்தபடி சொல்லும். ஒ முநிவரே! சுந்தரத்தில் மிகுந்திருக்கும் உம்மைக் காணவே வருத்தத்தோடு கூடின சம்சயம் எனக்குண்டாயிற்று. ஒ பிராஹ்மண சிரேஷ்டரே! நீரொன்றையும் ஒளிக்காமற் சொல்லு வீராயின் நானதனைக் கேட்டுச் சம்சயம் தெளிந்து சுகத்தையடைவேனென்றனன். சவனமுநிவர் கூறுகின்றார். தேவ வைத்தியர்களாகிய அஸ்வனி தேவதைகள் தெய்வகதியாக இவ்விடம்வர அவர்களை யுனது பெண் தனது பதிவிரதாதருமத்தால் வென்று என்னிடம் அழைத்து வந்து என்னைக்காட்ட அவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கூறியபடி நான்நீரில் மூழ்கியெழுந்திருக்கும்போது இவ்வரியவடிவத்தைப் பெறலாயினேனென்று நடந்த வரலாறெல்லாம் விடாமற் சொல்லிப்பின்னர், ஒ அரசனே! நான் அவர்களுக்குக் கைம்மாறாக ஓர் வரங்கொடுத்திருக்கின்றேன். அஃதென்னையெனின், உம்முடைய யாகத்தில் அவர்கட்குச்சோமபானஞ்செய்விக்கிறேனென்று சொன்னேன். அவர்களுடைய சகாயத்தால் நானிப்போது நல்ல கண்களையும் நல்ல யௌவனத்தையுமடைந்து சுகமாயிருக்கிறேன். இனி நீர் மனக்கவலையை விட்டு ஆசனத்தில நன்றாயுட்காருமென்று சொல்லவே, அரசன் தன்மனைவியோடு சமீபத்தி லுட்கார்ந்து பெண்ணையும் பிள்ளையையும்பார்த்து அதுகாறு மடைந்திருந்த கவலையெல்லாமொழியப்பெற்று ஆவலுடன் சந்தோஷசித்தர்களாய் மகாத்மாவான முநிவரோடு சுகமான சில கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, முநிவரும் அரசனை மிகவுஞ்சந்தோஷப்படுத்தி நீர் சோமயாகஞ்செய்யவேண்டும்; அந்தயாகத்தை நான் செய்விக்கிறேன். ஆகலான் அதற்கு வேண்டிய திரவியங்களைச் சேர்ப்பியும். நான் பிரதிக்ஞை செய்துகொடுத்தபடி இருவரையும் யாகத்தில் சோமபானஞ் செய்விக்கிறேன். நீர் நிச்சயமாய்ச் செய்யவேண்டும். அவர்களிடத்தில் கோபமுடையவனா யிருக்கிற இந்திரனை எனது தேஜோபலத்தினால் தடைசெய்து விடுகிறேன். இதிற் சந்தேகமில்லை யென்றனர். அரசன்

அதைக்கேட்டு மகாசந்தோஷமடைந்து அப்படியே செய்வோமென்று அங்கீகரித்து அவரைக் கொண்டாடித் தன்மனைவியுடன் தன்பட்டணத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டு முநிவரையும் விட்டுப் போவதற்கு மனமில்லாமல் அவரது கையைப்பற்றிக்கொண்டு சாவதானமாய்ப் பேசிக்கொண்டே வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான். சின்னாள் கழித்து ஓர் சுபதினத்தில் சர்வைஸ்வரியமுள்ள சரியாதிமகாராஜன்யாக சாலை யேற்படுத்திப் பூஜ்யர்களான வசிஷ்டர் முதலிய முநிவர்களை வரவழைத்துச் சவனமகாமுநிவரால் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அந்தப் பெரிய யாகத்தில் இந்திரன்முதலிய சகலமான தேவர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். அஸ்வனிதேவதைகளும் சோமபானஞ் செய்வதற்காக வந்துசேர்ந்தனர். இந்திரனோ அஸ்வனிதேவதைகளாகிய இருவரையும் பார்த்துச் சந்தேகப்பட்டு, இவர்கள் எதற்காக இங்கு வந்தார்களென்று எல்லாத் தேவர்களையும் பார்த்து, வைத்தியஞ் செய்கிறவர்கள் சோமபானஞ் செய்யத்தகாதவர்களல்லவா ? யாரிவ்விட மிவர்களை வரவழைத்தார்கள் ? நீங்க ளேதேனு மறிவீர்களாவென்று கேட்டான். அவர்களெல்லோரும்காரணத்தைச் சொல்லாதிருந்தனர். பிறகு சவ்னமகாமுநிவர் அஸ்வனிதேவதைக ளிருவருக்கும் பாகம்பிரித்துச் சோமரஸத்தையெடுத்தார். இந்திரன் இவர்களுக்குப் பாகம் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. இவர்களிதற்குத் தகுந்தவர்களல்லவென்று தடைசெய்தான். செய்யவே, ஏனிவர்கள் சோமபானஞ் செய்யத்தகுந்தவர்களாகார் ? அந்தக் காரணத்தை யுண்மையாகச் சொல்லுவாய். ஓ தேவசிரேஷ்டனே! இவர்கள் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்தவர்களல்லவே! சாக்ஷாத் சூரியனுடைய தர்மபத்தினிக்குப் பிறந்தவர்களல்லவா ? அவர்களை நீ ஏன் தடை செய்கிறாய் ? எந்தத் தோஷத்தினால் சோமபானத்துக்குத் தகுந்தவர்களல்ல வென்கிறாய் ? அதனை எல்லாத்தேவர்களுஞ் சேர்ந்து நிச்சயஞ் செய்யவேண்டும். நானவர்களிருவரையும் சோமபானஞ் செய்விக்கவே எனது மாமனாகிய அரசனைத் தூண்டி இந்தயாகத்தை நடத்தி வைக்கிறேன். இப்போது நான் சொல்லும் வார்த்தை யுண்மையானது. ஓ இந்திரனே! எனக்கிவர்கள் புதியதான யவ்வனத்தைக் கொடுத்து எனக்குபகாரஞ் செய்தார்கள். ஆதலால் நான் அவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்யவேண்டும்; என்ன சொல்லுகிறாயென்றுகேட்க, இந்திரன் அவ்விருவரையும் தேவர்களெல்லோரும் வைத்தியர்களாகச் செய்து கொண்டபடியால் அவ்விருவரும் சோமபானஞ்செய்யத் தக்கவர்களல்லர். இவர்களுக்குப் பாகங் கொடுக்க வேண்டாமென்றனன். சவனமஹாமுநிவர் அடா! ருஷிபத்தினியைப் பிடித்திழுத்தவனே! வீணானகோபத்தை விட்டுவிடு. சத்தியவாதிகளான அஸ்வனிதேவதைகள் வைத்தியரானதால் எப்படிச்

சோமபானத்துக்குத் தகுந்தவர்களாகார்? விருத்திராசுரனான பிராமணனையாகத்தில் வஞ்சனையாற் கொன்றனையல்லவா? உன்றொழிலை நோக்க இவர்கள் தொழில் மிக்க குறைவானதோ வென்றதிவுக்ரங்கொண்டு சொல்லுவதைக் கண்டு ஒருவரும் பதில் சொல்லா தொழிந்தனர். தீக்ஷணியமான தேஜஸுள்ள அம்முநிவர் தமது தபோலத்தினால் அவர்களுக்குச் சோமபானம் கொடுக்கத் தொடங்கினார்.

ஆறாம் அத்தியாயம் சரியாதியஜ்ஞம் முற்றிற்று.

சுலோகம் - (61)

ஆஉ அத்தியாயம் 6 - க்குச் சுலோகம் (ஙசுங)

———

உ

ல்க்ஷணாகம்யாயைநம:

ஏழாம் அத்தியாயம்

7. * சரியாதியஜ்ஞே அஸ்விநோசோமபானப்ராப்தி.

———

வியாசர் கூறுகின்றார்; ஓ ஜனமேஜயனே! சவனமுநிவர் இந்திரனை யொருபொருளாக மதியாது அஸ்வனிதேவதைகளுடைய பாகத்தைக்கையிலெடுக்கவே, இந்திரன் மகாகோபங்கொண்டவனாய்த் தன்பலத்தைக் காண்பிக்கிறவன்போல் முநிவரைநோக்கி, ஓ பாபிஷ்ட பிராமணனே! நீ மரியாதையைத் தாண்டக்கூடாது. சத்துருவான வுன்னை நான் வேறொரு விருத்திராசுரனைக் கொன்றது போலக் கொன்றுவிடுகிறேனென்றான். அதுகேட்ட முநிவர், உருவத்தினாலும் பொருளினாலும் தேஜஸினாலும் என்னை வேறொரு தேவனைப் போலாக்கிய அவர்களை நீ அவமானப் படுத்தவெண்ணற்க. நீயொழிந்த ஏனைய தேவர்களெல்லாம் பாகம் வாங்கிக்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். அஸ்வனிதேவதைகள் உனக்கிளைத் தவர்களல்லர். உன்னிலும் மகா பாரக்கிரம சாலிகளென்றறிவாய். ஓ இந்திரா! வைத்தியர்கள் யக்ஞத்தில் சோமபானத்கதுக்குத்தகுந்தவர்களல்லரென்பதை நீ யெங்கேகண்டனை? ஓ மூடபுத்தியுள்ளவனே! நீகொடுக்கக் கூடாதென்றெண்ணுவையாயின் உன்தலையை இப்பொழுது அறுத்து விடுகிறேனென்று சொல்லி, அந்த இந்திரனுடைய

* சரியாதியாகத்தில் அஸ்வநிதேவதைகள் சோமபானம் பெறுதல்.

வார்த்தையைக் கேட்பதொழிந்து, அவ்விருவருக்கும் எடுத்த சோமபான பாகத்தைக் கொடுக்க முயலும்போது அந்தப்பாகத்தை அவ்விருவரும் வாங்கிக்கொள்ளப் பிராயத்தனப்பட்டனர்.

இந்திரன் பார்த்து, ஓ முநியே! நீ இப்போது இவர்களுக்குச் சோமபாகம் கொடுப்பையேயானால் விருத்திராசுரனைப் போல் உன்னை வச்சிராயுதத்தால் கொன்றுவிடுவேனென்றுசொல்ல, அதனை யவர் ஓர்வார்த்தையாக வெண்ணிப் பயப்படாது அதிககோபத்தோடும் அகங்காரத்தோடும் அவ்விருவர்களுக்குஞ் சோமபானத்தைக் கொடுத்தார். உடனே இந்திரனும் அதிககோபங்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தை யவர்மேலெறிந்தனன். கோடிசூரியர்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டு வரும் வஜ்ராயுதத்தைச் சர்வதேவர்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே முநிவர் தமது தபோபலத்தினால் சலிக்க வொட்டாது நிற்க செய்து யாகாக்னியில் அபிசாரமந்திரத்தால் இந்திரனைக் கொல்வதற்கு ஓமஞ்செய்தனர். செய்யவே அவரது தபோபலத்தால் அவ்வோம குண்டத்தினின்றும் ஓர் அசுரன் மஹாபலமுள்ளவனாயும் மஹாகுரூரனாயும் மகாகோரரூபனாயும் மஹாபயங்கரமானகரிய பெரியசரீரமுள்ளவனாயும் பிராணிகளுக் கெல்லாம் பயத்தைக் கொடுக்கிறவனாயும் பர்வதாகாரமான தீக்ஷண்ணியத்தோடுங் கூடிய பத்துகாதநீளமுள்ள பற்களுள்ளவனாயும் நூறு நூறு யோசனையுள்ள நான்கு கோரப் பற்களையுடையவனாயும் விந்தமலைபோல் நீண்டோங்கிய புஜங்களை யுடையவனாயும் ஆகாசத்தை நக்கிக்கொண்டிருக்கிற நாக்குள்ளவனாயும் பர்வதசிகரம் போல் கடினமான கண்டமுடையவனாயும் புலிநகம் போன்ற நகமுள்ளவனாயும் பயங்கரமான தலைமயிரும் முகமும் உள்ளவனாயும் காட்டுத்தீப்போல் கொதித்தெரியும் நேத்திரமுள்ளவனாயும் மதனென்கிற பெயருடன் தோன்றினான். அந்த அசுரனை அமர ரனைவரும் பார்த்துப் பயமடைந்தனர். இந்திரன் பயந்தவனா யுத்த முயற்சியைவிட்டு இவனென்செய்வானோ வென்று ஏங்கி நின்றனன். அந்த அசுரனோ வச்சிராயுதம் வருமானால் அதனை வாயில் கடித்துக் கொண்டு மூன்றுலோகத்தையும் விழுங்கிவிடுகிறவன்போல் சற்று றுத்துப்பார்த்து நின்று பின்ன ரடங்காக்கோபங்கொண்டு இந்திரனைப் பட்சிக்கப் போகிறேனென்று துறத்திக்கொண்டுபோயினான். அது கண்ட தேவர்களெல்லாம் ஓடிப்போய்விட்டோம் ஓடிப் போய்விட்டோமென் றழுதார்கள். அவன்பேரில் வச்சிராயுதத்தை விடவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டிருந்த இந்திரன் கையாடாமல் அதனை விடுவதற்கு அசக்தனாய் ஓடுவதற்குமில்லாமல் போர் புரிவதற்கு மில்லாமல் திகைத்துத் தனது குருவைத் தியானித்தனன். தியானித்த மாத்திரத்தில்,

அவரெதிரேவந்து, இந்திரனுக்கு நேரிட்டிருக்கும் மகத்தான ஆபத்தைப் பார்த்து, மனதினால் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயஞ்செய்து கொண்டு, அவனைநோக்கி, ஓ இந்திரா! இவ்வசுரன் ருஷியினுடைய மஹா தபோபலத்தினால் பிறந்த மகாபலசாலியாகலான் இவன் உன்னாலும் உனது வச்சிராயுதத்தாலும் யென்னாலும் மந்திரங்களாலும் தேவர்களாலுஞ் செயிக்கத்தக்கவனல்லன். ஓ தேவஸ்ரேஷ்டனே! நீயொன்றும் யோசியாமல் சவனமஹா முநிவரைச் சரணமடைவாய். அம்முநிவர் தன்னால் உண்டுபண்ணப்பட்ட இவனைத் தடைசெய்துவிடுவார். சக்தியானது சக்தனுடைய பவுருஷத்தைத் தகையவல்லமையுள்ளதன்று சக்தனுடைய பவுருஷ மடங்குமானால் அவன் சத்தியடங்கும். ஆகலான், அம்முநிபுங்கவருடைய பவுருஷ மடங்குவதற்கு அவரை நீ சரணமடைய வேண்டுமென்றார். இந்திரன் அவர்சொல்லை யுட்கொண்டு அதிகபயத்துடன் சவனமுநிவரை வணங்கி, அவரை நோக்கி, ஓ முநிஸ்ரேஷ்டரே! எதிரே பிரசன்னமா யிருக்கின்ற இந்தப் பாபாத்மாவான அசுரனை அடக்கிச் சர்வமுமறிந்த நீர் எனக்குப் பிரசன்னராயிரும். உம்முடைய வார்த்தையின்படி நான் செய்கிறேன். ஓ பார்க்கவமுநிவரே! இதுமுதல் அஸ்வனிதேவதைக ளிருவரும் சோமபானத்துக்குத் தகுந்தவர்களே. இப்பொழுது நான்சொல்லும் வார்த்தை சத்தியமானது. ஓ தவமே பொருளாகவுள்ள முநிவரே! உம்முடைய பிரயத்தினம் சபலமாயிற்று. நீர் தருமமறிந்தவராகையால் பொய்சொல்லமாட்டீர். இந்த அஸ்வனிதேவதைகளிருவரையும் எப்போதும் சோமபானத்துக் குரியவராகவே யாக்கிக்கொள்ளுகிறோம். பூலோகத்தில் சரியாதியின் கீர்த்தி எங்கும்பரவுக. ஓ முநிசிரேஷ்டரே! நான் உம்முடைய வீரியத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவதற்காகவே முன்னர் அலட்சியமாய்ப் பேசியதேயன்றி, உம்மை அலக்ஷியப் படுத்துவதற்கன்று. ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே! என் விஷயத்தில் தயவுசெய்து மதாசுரனையடக்கும்; எல்லாத் தேவர்களுக்கும் மங்களத்தை யுண்டாக்குமென்று பிரார்த்திக்கவே, பார்க்கவரென்கிற சவனமுநிவர் கோபந்தணிந்தவராய், பயந்திருக்கும் இந்திரனைச் சமாதானப்படுத்தி, மதாசுரனை மூன்றுருவாக்கி அம்மூவரையும் சுராபானத்திலும் சூதிலும் வேட்டையிலும் திருப்தியடைந்திருக்கும்வண்ணம் போக்கி, இந்திரன் முதலிய எல்லாத்தேவர்களையும் நிறுத்தி, அரசனியற்றிய யாகத்தை நிறைவேற்றிப் பின்னர் சம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட சோமரசத்தை இந்திரனுக்கும் அஸ்வனி தேவதைகளுக்குங் கொடுத்து யாவரையும் திருப்தியாய்ப் போம்படிச் செய்தனர். ஓ அரசனே! இவ்வாறு சவனமகாமுநிவர் சூரிய புத்திரர்களான அஸ்வனிதேவதைகளுக்குத்

தன் தபோபலத்தினால் சோமபானஞ் செய்துவைத்தா ரென்றறிவாய். பின்னரந்த யாகசாலையும் அம்முநிவருடைய ஆஸ்ரமமும் பூலோகத்தில் பிரசித்திபெற்றன. மநுபுத்திரனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமான சரியாதியென்னு மரசன், தனது மருகராகிய ருஷியினுடைய மஹாதபோமகிமையான காரியத்துக்குச் சந்தோஷமடைந்து, மந்திரிகளோடு பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து அரசாண்டு வருங்காலத்தில், ஆனந்தனென்னும் பிள்ளைபிறந்தான். அவனுக்கு ரேவதனென்னும் பிள்ளைபிறந்தான். அரன் குசஸ்தலி என்னும் பட்டணத்தைச் சமுத்திர நடுவிலுண்டாக்கிக்கொண்டு தேசங்களையெல்லா மனுபவித்துக் கொண்டு வந்தான். அவனுக்குக் குத்மி முதலான நூறுபுத்திரர்களும், மிகவுஞ் சுந்தரவதியான ரேவதி என்னும் ஓர் புத்திரியும் பிறந்தனர். அந்தப் பெண்ணுக்குக் கலியாணத்துக்குரியபருவம் வந்தபோது அரசன் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாகிய எந்தவரசனுக்குக் கொடுக்கலாமென்று மனதில் ஆலோசனைசெய்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் பிரமனைக் கேட்போமென்று நிச்சயித்து பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு பிரம்ம லோகம் போய்ச்சேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் கந்தர்வர்களும் சித்தர்களும் பன்னகர்களும் சாரணர்களும் பிரமதேவரைக் கைகூப்பித் தோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

ஏழாம் அத்தியாயம் சரியாதியஜ்ஞே அஸ்விநோ சோமபானபிராப்தி முற்றிற்று.

(சுலோகம் 52)

82 அத்தியாயம் 7 - க்கு சுலோகம் (395)

———

உ

லப்தகாமாயை நம:

எட்டாம் அத்தியாயம்

8. * ரேவதஸ்யபிரஹ்மலோககமனாதிகதனம்.

———

ஜனமேஜயன் கூறுகின்றான். ஓ வியாசரே! யான் சில பிராஹ்மணர்களால் பிரம்வித்தாயும் சாந்தனாயுமிருக்கும் பிராமணமே

* ரேவதன் பிரமலோகத்துக்குச் சென்றது முதலிய சரித்திரம்.

பிரமலோகமடடைவானென்று கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன். அங்ஙனமிருக்க, ரேவதன் தன் பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு பிரமலோகம்போனானென்றாலெனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கின்றது. இதனையும், இறந்தவன் சொர்க்கலோகம் போகிறானென்று சொல்லுவது சாஸ்திர நிச்சயமாயிருக்க, சிலமாநுடர் சுவர்க்க லோகம் போனார்வந்தாரென்கின்றனரே இதனையும் எனக்குச் சந்தேகந் தீரச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனன். வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ ஜனமேஜயனே! மேருவின் சிகரத்தில் இந்திரலோகம் வன்னிலோகம் யமலோகம் வருணலோகம் கைலாயம் வைகுண்டமுதலிய எல்லாவுலகங்களுந் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்துக்குத்தான் யாவரும்போவதும் வருவதுமாகவுள்ளா ரென்றறியக்கடவாய். ஆதலால் அருச்சுனன் மாநுடசரீரத்துடன் இந்திரலோகம்போய் இந்திரன் சமீபத்திலேயே ஐந்து வருட காலம் யிருந்தானென்றும், அப்படியே தசரத சக்கிரவர்த்தி முதலானவர்கள் சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போவதும் வருவதுமாக விருந்தார்களென்றும், அப்படியே மகாபிஷன் முற்காலத்தில் பிரமலோகத்திற்குப் போனானென்றும், அவன் அங்கு வந்திருந்த கங்காதேவியைப் பார்த்தபோது காற்றினாலவளது வஸ்திரம் விலக அவளுடையதேகம் சிறிது கண்ணுக்குப்புலப்பட்டுக் காமத்துக்குள்ளானானென்றும் அந்தக் கங்காதேவியும் அவன் குறிப்பறிந்து புன்னகைசெய்ய, அவ்விருவர் குறிப்பையும் பிரமனறிந்து பூலோகத்துக்குப் போம்படிச் சபித்தானென்றுங் கூறுவதெல்லாம் அவ்விடத்திலென்றறிவாய். தேகாந்தத்தி மேருமலையி லுள்ளவையன்று. அவையாயும் மேலுலகிலுள்ளவையே.

ஓ அரசனே! முன்சொல்லி வந்தவரெல்லாம் எண்ணிறந்த புண்ணியங்களையும் யாகாதிகளையுஞ் செய்தவர்களாதலால் இந்திராதிய ருலகத்திற்குப் போகும் வன்மையுடையராயினர். ஆதலால் மனிதர்களாயினும் புண்ணிய முடையராயின் சுவர்க்கலோகம் போய் வருதற்கு யாதொருதடையுமில்லை. எல்லாவற்றிற்குங்காரணம் புண்யமே. ஆனால் தானவர்களோவெனின், அவர்கள் தேவர்கட்கு ஜ்ஞாதிகளாகலானும் ஈஸ்வராதியர்களிடத்தில் மகாவரம் பெற்றவர்களாகலானும் தேவேந்திராதிய ருலகங்கட்குச் செல்லத் தக்கவராயினர் என்றார். ஜனமேஜயன் சந்தேகந்தீர்ந்தவனாய்ப் பின்னர் ரேவதன் தன்கன்னிகையை யழைத்துக்கொண்டு பிரமலோகம்போய் என்ன செய்தான்? பிரம்மா இவனுக்கு என்ன கட்டளையிட்டனர்? பெண்ணை யாருக்குக்கொடுத்தான் என்றான் வியாசர், ஓ அரசனே! ரேவதன் பிரமலோகம் போனபொழுது அங்கு இரண்டு கந்தர்வர்கள் கானத்தைப்பாடி நிருத்தஞ்செய்து கொண்டிருக்க, அதனை ஒரு

க்ஷணகாலம் பார்த்து மகிழ்ந்தவனாய் அந்நிருத்த முடிந்தவுடன் பிரம்மாவை நமஸ்கரித்துப் பெண்ணைக்காட்டி, ஓ பிரம்மாவே! இக்கன்னிகை என்னுடைய பெண். இந்தப்பெண்ணுக்குரிய வரனைக் கேட்பதற்காக உம்மிடம் வந்தேன். நான் நற்குலத்திற்பிறந்த அநேக ராஜபுத்திரர்களைப் பார்த்தேன். ஒருவரிடத்திலும் என் மனஞ்செல்லவில்லை. நீர் எல்லாமறிந்தவராதலால் நற்குலத்திற் பிறந்தவனாயும் பலவானாயும் சர்வலக்ஷணத்தோடு கூடினவனாயும் தர்மசீலனாயுமுள்ள ஒருராஜபுத்திரனைச் சொல்லுமென்றார். பிரமன் அவ்வரசனது வார்த்தையைக் கேட்டுக்கால தர்மத்தை நோக்கிச் சிரித்து அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! எந்த ராஜ புத்திரனுக்கு நீ கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தனையோ அவனோடு அவனுடைய புத்திரபௌத்திர களத்திரபந்துக்களும் மாண்டுபோய்விட்டனர். இருபத்தேழாவது துவாபரயுகம் இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிறது. உன்னுடைய வம்சத்திற் பிறந்தவர்களெல்லா மிறந்துபோய்விட்டனர். உன்னுடைய பட்டணம் அசுரர்களால் ஆக்ரமித்துக்கொள்ளப்பட்டது. இப்பொழுது அவ்விடத்தில் சந்திரவம்சத்திற் பிறந்த உக்ரசேனன் என்னும் ராஜன் அரசாக்ஷிசெய்து கொண்டிருக்கிறான். யயாதிவம்சத்திற் பிறந்த அந்த உக்ரசேனனுடைய புத்திரனும் அசுராம்சனுமான கம்சனொருவன் மகாபலசாலியாயும் தேவர்களுக்கெல்லாம் மகாசத்துருவாயும் தன் தந்தையைச் சிறைச்சாலையிலிட்டு மகாகர்வத்தோடு ராஜ்பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றான். இவ்வகையான துஷ்டராஜாக்களின் பாரத்தினால் பூமிதேவி வருந்தி யென்னைச் சரணடைந்து தன் குறையைக்கூற, நான் தேவசிரேஷ்டர்களெல்லாம் பூமியிலவதரித்து உன்னுடைய பாரத்தை நீக்கிவிடுவர்களென்றனுப்பினேன். அதுபோலவே நாராயணர் என்னு முநிவர் வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் பிறந்து கிருஷ்ணமூர்த்தி என்று பெயர்பெற்று மகாபிரசித்தராய், பாபிஷ்டனான கம்சனைக்கொன்று உக்ரசேனனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டார்.

அந்தக்கம்ஸனுக்கு மாமனான ஜராசந்தன் அதனையறிந்து மகா கோபத்தோடு மதுரைக்குவந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு யுத்தஞ்செய்து தோல்வியடைந்து எவனராஜனை யுத்தத்திற்கனுப்ப, அவன் யுத்தத்திற்கு வருகின்றானென்று கிருஷ்ணர்தெரிந்துகொண்டு துவாரகா பட்டணத்தில் யாதவர்களை மறைவாகவைத்துவிட்டு இப்பொழுது அத்துவாரகையிலிருக்கின்றார்; அவருடைய தமையன் பலதேவனென்று பிரசித்தனாயிருக்கின்றான். அவன் ஆதிசேஷனுடைய அம்சம். அவன் இவளுக்குத் தகுந்தவன். ஆதலால் இந்தப்பெண்ணை அவனுக்கு

விதிப்படிவிவாகஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டு நீ பதரிகாஸ்ரமத்துக்குப் போய் தவஞ்செய்வாயாகவென்று அவனுக்கு விடைகொடுக்க, அவன் அப்பிரமதேவன் உத்தரவின்படி துவாரகைக்குவந்து தன்பெண்ணுக்கு விவாகஞ்செய்துவிட்டு நதியின்கரையில் தவஞ்செய்திருந்து காலமுடிவில் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தனன் என்று கூறினர்.

இவ்வாறு வியாசபகவான் கூறவே, ஜனமேஜயன் மிக்க ஆச்சரிய மடைந்தவனாய், ஓ வியாசபகவானே! ரேவதன் பிரமலோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்குவந்து விவாகஞ்செய்த காலத்தையெண்ணிப் பார்க்குங்கால் நூற்றெட்டு யுகம் ஆனதாகத் தெரியவருகின்றது. அவ்வளவு காலமானபோது அக்கன்னிகைக்கும் அந்த ராஜனுக்கும் விருத்தாப்யதிசை வந்திருக்குமே. அவன் அந்தப்பெண்ணை யௌவனத்தோடு கூடிய பலராமனுக்கு எப்படி கலியாணஞ் செய்து கொடுத்தான்? இது ஆச்சரியமல்லவாவென்று வினவ, வியாசர், ஓ அரசனே! பிரமலோகத்தில் கிழத்தனம் பசி தாகம் பயம் சிரமம் எப்போது முண்டாவதேயில்லை யென்றறிவாய். இந்த விருத்தாந்த மிங்ஙனமிருக்க, முன்கூறிய மநுபுத்திரனான சரியாதி மேருமலைக்குப் போனபோது அவன் சந்ததியெல்லாம் ராக்ஷசர்களால் நாசமடையத், தங்கள் நகரமாகிய குசஸ்தலியைவிட்டுப் பயந்தவர்களா யங்கு மிங்கும் ஓடிப்போயினர். பின்னர் அந்தவம்சத்தை விர்த்திசெய்வதற்கு வீரியவானான இட்சுவாகு வென்னும் புத்திரன் சூரியவம்சத்திற்பிறந்து தேவியைத் தியானஞ்செய்து வம்சவிர்த்திக்காக நாரதரிடத்தில் தீக்ஷையடைந்து தேவியினுடைய மந்திரரோபதேசம் பெற்றுத்தவஞ் செய்துவந்தனன். ஓ அரசனே! அந்த இக்ஷுவாகுக்கு நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தனர். அவர்களில் ஜேஷ்டனாகிய விகுட்சி என்பவன் மஹாபலசாலியாய்த் தன் சகோதரர்களோடு அயோத்தியை யாண்டிருப்பது சகுனி முதலான ஐம்பதின்மரை உத்தரதிசைக்குப் போக்கி ஆங்கு அரசாண்டிருக்கச் செய்தது இரண்டு பிள்ளைகளை மாத்திரம் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டனன்.

எட்டாம் அத்தியாயம்

ரேவதஸ்ய பிரமலோககமனாதி கதனம் முற்றிற்று.

சுலோகம் - (56)

ஆஉ அத்தியாயம் 8 - க்குச் சுலோகம் - (சுருக)

உ

லதாதநவே நம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

9. * ககுத்ஸமாந்தாத்ராத்யுத்பத்தி :

———

ஓர்காலத்தில் இக்ஷுவாகுவானவன் அஷ்டகா சிரார்த்தம் செய்வதற்குத் தனது புத்திரனாகிய விகுக்ஷியென்பவனைப்பார்த்து, ஓ குமாரனே! நீ காட்டுக்குப்போய்ச் சிரத்தையுடன் சிராா்த்தத்திற்குரித்தாகிய பரிசுத்தமான மாம்சவகைகளை மிக்க பிரீதியோடு கொண்டு வருவாயென்று கட்டளையிட, அவனவ்வாறே ஆயுதபாணியாய்ச் சென்று வராகம் முட்பன்றி மான் முயல் முதலிய மிருகங்களைக் கொன்று மிக்கசிரமமடைந்து சிராா்த்தத்திற்கு வந்தோமென்பதையுமறந்து பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு ஒருமுயலைத்தின்று பசியாறி மிகுந்த மாம்சங்களைத் தந்தையிடங் கொண்டுபோய்க் காண்பித்தனன். தந்தை அவைகளைப் புரோக்ஷணத்திற்காக வசிட்டமுநிவரிடம்கொடுக்க, அவர் இவை சிராா்த்தத்திற் காகாவென்று கோபங்கொண்டு, ஓ அரசனே! உண்டுமிகுந்தவைகளைச் சிராா்த்தத்திற்குப் புரோக்ஷிக்கும் படி என்னிடத்தில் கொடுத்தனையே என்ன, அரசன் அச்சமுற்று அவ்வசிட்டமுநிவராலேயே புத்திரனால் நிகழ்ந்து செய்தியைத் தெரிந்து கொண்டு கோபத்துடன் புத்திரனைத் தேசத்தைவிட்டுத் துறத்தி விட்டனன். அவன் சசத்தை அதனஞ்செய்தபடியால் அன்றுமுதல் சசாதனென்று பிரஸித்தியடைந்து தந்தையினுடைய கோபத்திற்கஞ்சி ஆரண்யஞ்சென்று அங்குள்ள கந்தமூலங்களைப் புசித்துக்கொண்டு தருமநிலையில் ஆசையுள்ளவனாய்க் காலத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருக்கும்போது இக்ஷுவாகு இறந்தனன். பின்னர் இவன் அயோத்தியா புரிக்குவந்து அரசாண்டு வரும்நாளில் தேவப்பிரீதியாக சரயுநதி தீரத்தின் கண் அநேகயாகங்கள் செய்துவந்தனன். அச்சசாதனுக்கு ஓர் புத்திரன் பிறந்தனன். அவனுக்குப்பெயர் இந்திரவாகனென்றும் புரஞ்சயனென்றும் பெயருண்டென்றார். ஜனமேஜயன், ஓ மஹாமுநியே! அவனுக்கு இந்தநாமங்கள் எப்படியுண்டாயிற்று. அவற்றின் காரணங்களை எனக்குச் சொல்லுமென்றான். வியாசமுநிவர் ஓ அரசனே! ஓர் காலத்தில் தேவர்கள் அசுரர்களால் தோல்வியடைந்து விஷ்ணு மூர்த்தியைச் சரணமடைந்து தங்களுக்குண்டாகிய துன்பங்களைக் கூற, அவர் நீவிர் பூலோகத்துக்குப்போய் இப்போதரசாண்டுவரும்

* காகுஸ்தன் மாந்தாதா முதலியோருடைய வுற்பத்தி

காகுஸ்தனைக்கண்டு அவன்பால் இக்குறைகளைக் கூறுவீராயின் அவன் உங்களுக்குச் சகாயார்த்தமாய்ச் சர்வாயுதபாணியாய்ப் புறப்பட்டு அசுரரோடு போர்செய்து அவர்களைக்கொன்று உங்கட்கு க்ஷேமத்தைச்செய்வான். அவனுக்குப் பராசத்தியினுடைய அநுக்கிரகமிருப்பதனால் இவ்வசுரர்கள் அவனுக்கோர் பொருளல்லர். அவனளவிறந்த சாமர்த்திய முடையவன். ஆகலான் நீவிர்செல்லுமி னென்னவே, அவர்கள் அவராணையை மேற்கொண்டு அயோத்தியா புரிக்குப்போய் சசாதனென்பவனைக்கண்டனர். அவனவர்கள் வருகையைக் கண்டு மகிழ்ந்து விதிப்படி பூஜித்து, ஓ தேவர்காள்! நீங்கள் எனது கிருகத்திற்குவந்து தெரிசனங் கொடுத்தபடியினால் யான் புண்யசாலியாயினேன்; புநிதனாயினேன்; என்ஜன்மம் சபலமாயிற்று. யாதுகருதி என்னிடம் வந்தீரோ அதனைச்சொல்லியருளுவீர். அது மனிதர்களால் செய்யக்கூடாததாயினும் அந்தக்காரியத்தை எவ்விதத்தினாலும் நான் முடித்து விடுகிறேனென்றனன். தேவர்கள், ஓ அரசனே! உனது பெருமையெல்லாம் விஷ்ணுமூர்த்தி எங்கட்குச் சொல்லி உன்னிடம் போகும்படியேவ அவரேவலின்படி நாங்களிங்கு வந்தோம். பராசத்தி அநுக்ரஹத்தினால் உன்னால் முடியாதகாரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆதலின் எங்களால் செயிக்கக்கூடாத அசுரர்களை நீயேசெயித்து இந்திரனுக்குச் சிநேகனாவாய் என்று உண்மையாய்க் கூறிய இன்னுரைகளைக் கேட்டு அரசன், ஓ தேவர்காள்! இப்போதே உங்கள்பின்னோடு வருகிறேன்; அதிற்சந்தேகமில்லை. ஆனால் உங்கள் பிரபுவான இந்திரன் எனக்கு வாகனமாக விருப்பானானால் நான் அத்தேவராஜனை ஊர்தியாகக்கொண்டு அசுரர்களோடு யுத்தஞ் செய்கிறேன்; இது சத்தியமென்றான்.

அதுகேட்ட தேவர்கள், தங்களரசனை நோக்கி, ஓ இந்திரனே! நமக்கிப்போது அசுரயுத்தம் பெரிதாயிருப்பதால் நீர் வெட்கத்தை விட்டு அரசன் வேண்டுகோளின்படி ஊர்தியாகவேண்டியதேயென்று கூற, அவன் நாணமேற்கொண்டு சற்றுயோசித்திருப்ப, அதனை விஷ்ணுமூர்த்தியுணர்ந்து அவனுக்குத் திருப்திவரும்படி சிலநியாயங்களை யெடுத்துக்காட்டி உடன்படச்செய்யப் பின்னரவன் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய விருஷபம்போல் பெரியதொரு விடபவடி வமெடுத்து நின்றனன். அரசன் மகிழ்ந்து அதன் மேலேறிக்கொண்டு அதன்முசிப்பில் வீற்றிருந்து அதிவேகத்துடன் அசுரர்களை நோக்கிச் சென்று அவர்களோடு பெரும்போர்புரிந்து வெற்றிகொண்டு அசுரர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட செல்வங்களைத் தேவர்களுக்கே கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வித்தனன். இந்திரன் அவனது ஆற்றலையும் ஈகையையுங் கண்டு மகிழ்ந்து அவ்வரசனுக்கு ராஜருஷி என்று

பெயரிட்டுத் தோழனானான். ஓ ஜனமேஜயனே! இந்த விகுக்ஷி என்பவன் இந்திரனது முசிப்பில் வீற்றிருந்ததனால் காகுஸ்தனென்றும் இந்திரனை வாகனமாகக் கொண்டபடியால் இந்திர வாகனனென்றும் அசுரர்களுடைய புரத்தைச் செயித்தவனானபடியால் புரஞ்சயனென்றும் பெயர்பெற்றனன். அவன் வம்சத்திற் பிறந்தவர்களும் காகுஸ்தரென்றே பிரஸித்தியடைந்தனர். அக்காகுஸ்தனுக்குத் தர்மபத்தினியிடத்தில் விஷ்ணுவினம்சமாய்ப் பிருது என்று பிரசித்திபெற்ற மகாவீரியவானான ஓர் புத்திரன் பிறந்தனன். அப்புத்திரன் பராசத்தியின் சரணபங்கஜ சேவ்யனா யிருந்தனன். அவனுக்கு விஸ்வரந்தி என்பவனும், அவனுக்குச் சந்திரனென்பனும், அவனுக்கு மிக்க தேஜஸ்வியாயும் பலசாலியாயுமுள்ள யுவநா என்பவனும், அவனுக்குப் பரமதர்மிஷ்டனும் இந்திரனது பட்டணத்திற்குச் சமானமான சாவந்தி என்றும் பட்டணத்தை நிர்மித்தவனுமானசாவந்தனென்பவனும், அவனுக்குப் புருகதஸ்வனென்பவனும், அவனுக்குத் தந்து என்னும் அரசனைக் கொன்றதனால் துந்துமார னென்று பெயர்பெற்ற குவலயாஸ்வனென்பவனும், அவனுக்குத் திருடாஸ்வ னென்பவனும், அவனுக்கு அரியஸ்வ னென்பவனும், அவனுக்கு நிகும்பனென்பவனும், அவனுக்குப் பர்ஹணாஸ்வனென்பவனும், அவனுக்குக் கிரசாஸ்வனென் பவனும், அவனுக்குப் பிரசேனஜித் தென்பவனும், அவனுக்கு யவ்வனாஸ்வனென்பவனும், அவனுக்கு மாந்தாதா என்பவனும் பிறந்தனர். இவன் ஆயிரத்தெட்டு மெத்தைகளை மகாதீர்த்தக்கரையில் பகவதி சந்தோஷமடைவதற்காக நிர்மித்தனன். பராசக்திக்கு அத்யந்தபக்தன். இவன் தன் தாயாருடைய கர்ப்பத்திற் பிறவாமல் தந்தையாருடைய வயிற்றைக்கிழித்துக் கொண்டு பிறந்தவன். இவனுடைய பிறப்பு மிக்கமேன்மை யுடைத்தென்றார். அதுகேட்ட அரசன், ஓ வியாசமுநிவரே! நீர் சொல்லிய இவ்வார்த்தை இதுவரையிலுங் கேட்டதுமில்லை கண்டதுமில்லை. இந்த உற்பத்தி உலகத்தி லமையாதது. அவன் தந்தையினது கர்ப்பத்தில் எப்படி உற்பத்தியாயினான்? அதன் காரணத்தைச் சொல்லுமென்றான். வியாசர், ஓ அரசனே! யவ்வனாஸ்வனென்னும் இவன் றந்தை நூறுமனைவிகளுடனிருந்தான். அங்ஙனமிருந்தும் புத்திரப்பேறற்றவனா யிருந்தபடியினால் எப்பொழுதும் அதனை எண்ணியெண்ணிச் சிந்தாகுலனாய் அரசாக்ஷியைவிட்டு ஆரண்யத்துக்குப்போய் அங்குள்ள இருடிகளைக்கண்டு வணங்கி மகாதுக்காக்கிராந்தனாய், ஓ மஹருஷிகாள்! நான் புத்திரபாக்கியமன்ற மஹா தரித்திரனென்று பெருமூச்சுவிட்டான். அவனது சோகத்தைக்கண்ட ருஷிகளெல்லாரும் மிக்ககருணையுள்ளவர்களாய், ஓ அரசனே! நீ துக்கிக்கவேண்டாம்.

துக்கிக்கவேண்டியகாரணம் யாது? அதனைச் சொல்லுவையாயின், அது நீங்கும்படியான மார்க்கத்தைச் செய்கின்றோமென்றனர்.

அரசன், ஓ முநிபுங்கவர்களே! எனக்கு ராஜ்யமும் தன தானிய முதலிய செல்வங்களும் பரிகரிதேர்முதலிய நால்வகைச் சேனைகளு முள்ளன. நல்ல சுந்தரவதிகளாகிய மனைவிகளோ நூறுபேருள்ளார். எனக்கு மூன்றுலோகத்தினும் பகைவ ருள்ளாரென்பதே கிடையாது. உலகினரே யன்றி அரசரெல்லாரும் என்னுடை ஆணையைக் கடவாதவர். மந்திரிகளோ எனக்குக் கவசமாயுள்ளவர். சந்தான மொன்றுதா னில்லாதவனா யிருக்கின்றேன். இஃதொன்றில்லாமை யினாலேயே துக்கமென்பதறியாத நான் அதனை நன்றாயறியலாயினேன். மறுமைக்குவேண்டிய கதியைக் கருதாதவனாயின், அந்தத் துக்கமும் நானடையவேண்டியதில்லை. அந்தத்துக்கமும் உங்களை யொத்த பெரியோர்கள் மகப்பேறற்றவனுக்கு மறுமைக்கதி கிடையாதென்றதனால் வந்ததேயாகும். ஆகவே, நீங்கள் வேதசாஸ்திரங்களின் உண்மையறிந்தவர்களாயும் தபஸ்ரே ஷ்டர்களாயும் காணப் படுகின்றபடியால் அத்துன்பமகலுமாறு யான் சந்தானமுடையவனாக நீவிர் ஓர் யாகத்தைச் செய்வீர்களென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். ஓ மஹருஷிகாள்! என்னிடத்தில் உங்களுக்குக் கருணையிருக்கும் பக்ஷத்தில் எனது வேண்டுகோளின்படி யாகத்தைச்செய்ய முயல் வீர்களென்றான். அவ்வரசனுடைய இரக்கமொழிகளைக் கேட்ட மஹாருஷிகள் கருணாசாலிகளாயும் சந்துஷ்டர்களாயும் இந்திராதிதேவர்களுக்குப் பிரீதியான யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கி கும்பஸ்தாபனஞ் செய்து வேதமந்திரங்களால் நாடோறும் மந்திரித்து வந்தனர். ஓர் நாள் அரசன் மிகத்தாகமுள்ளவனாய் நீர் எங்குங்காணப் பெறாமல் அர்த்தராத்திரியில் யாகசாலைக்குட்சென்று, அங்கு அந்தணரெல்லாம் உறங்குவதைக்கண்டு, தாகவிடாயினால் ஒன்றும் யோசிக்காதவனாய்க் கும்பத்திலுள்ள தீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்து விட்டான்.

ஓ அரசசிரேஷ்டனே! பின்னரந்தணர் பூஜிப்பதற்குக் கலசத்தைப் பார்க்க அதில் தீர்த்தமில்லாமையைக் கண்டு, மிகவும் பயமடைந்தவர்களாய் எழுந்திருந்து, அரசனைப்பார்த்து, இந்தத் தீர்த்தத்தை யார்குடித்ததென்றுகேட்க, அரசனும் பயந்து நடந்தசெய்தியைச் சொல்ல, அந்தணர்கள் தெய்வச்செயலைநாடி தெய்வபலமேபலமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு யாகத்தை முடித்து விட்டுத் தங்கள் தங்கள் ஆஸ்ரமம் போய்ச்சேர்ந்தனர். பின்னர் அரசனும் நாளுக்கு நாள் கருவினால் வயிறுபெருத்து வலதுபக்கங்கிழிபட புத்திரன்

வெளியே வந்தனன். அங்ஙனம் அரசன் வயறுகிழிபட்டானாயினும் தேவர்களுடைய கிருபையினால் மரணமடையாமல் பிழைத்திருந்தனன். அப்போது மந்திரிகள் யாரிடத்தில் இக்குழந்தை ஸ்தன்ய பானஞ்செய்வானென்று விசாரப்படும்போது இந்திரன் இவன் (என்னை வூட்டுகின்றவன்) என்னும் பொருள்பட மாந்தாதா என்று சொல்லிக்கொண்டே அச்சிசுவின் விரலை வாயில்வைத்துச் சுவைக்கக் கொடுத்தனன். அதிற்பெருகும் பாலையுண்டே அந்த மாந்தாதா மிக்கபலவானாயினான். ஓ அரசனே! அவனுடைய உற்பத்தி மிக விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டுளது.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் கருத்ஸமாந்தாத்ராத்யுத்பத்தி முற்றிற்று.

சுலோகம் - (63)

ஆஉ அத்தியாயம் 6 - க்குச் சுலோகம் - (ருகசுஏ)

———

உ

லலாமராஜதளிகாயை நம:

பத்தாம் அத்தியாயம்

10. * சத்தியவிரதோபாக்யானம்.

——

வியாசர் கூறுகின்றார். சத்தியசந்தனான அந்த மாந்தாதாவென்னும் அரசன் சகல தேசராசாக்களையும் வென்று உலகமெல்லாம் தன்னொருகுடைக்கீழ் வாழச் சக்கிரவர்த்தியாயினான். அதுகாறும் சக்கிரவர்த்தியாகவிருந்த அரசரெல்லாம் பயந்து மலைமுழையிற்புக் கொளித்தனர். இந்திரன் அவனது பராக்கிரமத்தைக்கண்டு த்ரசதஸ்யு என்று பெயர்கொடுத்தனன். இவ்வருஞ்சிறப்பு வாய்க்கப்பெற்ற அந்தச் சக்கிரவர்த்திக்குப் பதிவிரதாதர்மத்திலும் சௌந்தர்யாதி சர்வலக்ஷணங்களிலும் சிறந்தவளாகிய பிந்துமதி என்பவள் தர்மபத்தினியாயினாள். மாந்தாதா அவளுடன்கூடி புருகுச்சன் முசுகுந்தன் என்னும் இரண்டு புத்திரர்களைப் பெற்றனன். புருகுச்சனென்பவனுக்குப் பரமதர்மிஷ்டனும் பித்ருபக்தியுள்ளவனுமான அரண்யனென்பவனும், அவனுக்குப் பிரகதஸ்வனென்பவனும், அவனுக்கு எல்லாஅர்த்தங்களை யறிந்தவனும் மிக்கதார்மிகனுமான அரியஸ்வனென்பனும், அவனுக்குத் திரதன்வா என்பனும், அவனுக்கு

* சத்தியவிரதனுடைய சரித்திரம்.

அருணமென்பவனும், அவனுக்கு மிக்கசம்பத்துடையவனான சத்யவிரதனென்பவனும் பிறந்தனர். அந்தச் சத்தியவிரதன் ஊழின் வகையால் மனம்போனபடி போகின்றவனாயும் காமுகனாயும் புண்ணியத்தையறியாத மந்தமதியாளனாயும் பேராசையுள்ளவனாயு மிருந்து வாழுநாளில், ஓர்நாள் ஓர் பிராமணன் வீட்டில் கலியாணஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அக்கலியாணப் பெண்ணைப்பார்த்து காமமோகிதனாய், அப்பெண்ணை யபகரித்தோடினான். அக்கொடுமையைக் கண்ட அந்தணர் பெரியோரெல்லாம் ஒன்றுகூடி அவன்றந்தையாகிய அருணராசனிடத்திற் சென்று அந்தோ, அந்தோ! என்று பெருங்குரலிட்டுக் கூவியழுதனர். அதனைக்கண்ணுற்ற அரசன், ஓ அந்தணர்காள்! என்புத்திரனால் ஏதேனும் தீங்குநேர்ந்ததோ வென்று அதிகவிரக்கத்துடன் வினவ, அந்தணர்கள் தம்மாட்டு மிகவும் வணக்கத்துடன் வினவும் இரக்கமொழியைக் கேட்டு அன்புடையவர்களாய் ஆசீர்வாதஞ்செய்து, அரசனே! உன்னுடைய புத்திரன் எங்களுடைய விவாககாலத்தில் கலியாணப்பெண்ணை பலவத்காரமாய்க் கொண்டுபோயினான். இதற்கு நாங்கள் என்செய்வோமென்ன, அரசன் அதனைக்கேட்டு மனம் நடுங்கி புத்திரனை நோக்கி, ஓ மந்தாத்மாவே! நீ என் வீட்டிலிருக்கத் தக்கவனன்று; வெளியே போய்விடு. அடா பாபிஷ்டனே! என்னுடைய தேசத்திலும் நீ இருக்கக் கூடாதென்றுகோபிக்க, அந்தப்பாவி தன் தகப்பனைப் பார்த்து நான் வீட்டிலுமில்லாமல் நாட்டிலுமில்லாமல் எங்கே போவேனென்றான். நீ சக்கிலிகள் செய்யுஞ் செயலைச் செய்தபடியால் இனி அத்தொழிலையே நீயும் செய்து அந்தச் சக்கிலிகளுடன் வாசஞ் செய்யக்கடவாய். நீ எனது குலத்தைக் கெடுக்கவந்தவனாய் முடிந்தபடியால் இனி எனக்குப் புத்திரனாகாய். ஓ துஷ்டாத்மாவே! நீ என்பேரைக் கெடுத்துவிட்டாய். இனி உன்னிஷ்டப்படி போய்விடென்று கடுகடுத்துக் கூறவே அந்தப்பாவி! அங்கு நிற்பதற்கஞ்சி நகரத்துக்கு வெளியேவந்து நாய்மாமிசம் அருந்தும் சக்கிலிகள் வாழும் பாளயம் போய்ச்சேர்ந்து தனக்கு நேர்ந்த விதியை யெண்ணாது எப்பொழுதும் தனது குலத்துக்கேற்பக்கவசத்துடன் தனுசையும் பாணத்தையும் தாங்கினவனாய் கருணையும் ஓர்புறத்திலுடையவனாய் மிக்க பிரகாசத்துடன் வாழ்ந்து வருநாளில், ஓர்சமயம் நமது குலகுருவாகிய வசிஷ்டர் தர்மசாஸ்திரமெல்லா மறிந்தவராயிருந்தும் நமது பிதா கோபங் கொண்டகாலத்து நமது பாவத்துக் கேற்றபடி பிராயச்சித்த மேதேனுஞ் சொல்லித் தடுக்கவேண்டுமானால் தடுக்கக்கூடாதாவென்று அவர் மேல் மிக்க கோபங்கொண்டவனா யிருந்தனன். இவன் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, இவன்றந்தை ஏதோசிலகாரணத்தைக்கருதி

புத்திரநிமித்தமாய்த் தவஞ்செய்யவெண்ணி காட்டுக்குப் போயினான். பின்னர் அவனுடைய தேசத்தில் புத்திரனைத் துறத்தியபாவத்தினால் பன்னிரண்டு வருடம் இந்திரன் மழை பெய்விக்காம லிருந்தனன். அச்சமயத்தில் விஸ்வாமித்திரமுனிவர் தன் மனைவியை அத்தேசத்தில் விட்டுவிட்டு கவுசிகி என்னும் நதிக்கரையில் அரிய தவஞ்செய்துவந்தனன். அவன் மனையாட்டி காலதவுர்பாக்கியத்தால் குடும்பத்தை ரக்ஷிக்க வல்லமையற்றவளாய் மிகவும் வருத்தப்படும் போது பிள்ளைகள் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு அழுதுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்துச் சகியாதவளாய்ச் சென்னலரிசியை யாசித்து அவர்களைப் பாதுகாத்து வந்தனள். சிலநாள் கழித்து அதுவுங் கிடைப்பதற் கரிதாய்ப் போயிற்று. போகவே, பிள்ளைகள் பசியினால் வாட்டமுற்று வருந்துவதைப் பார்த்து, பட்டணத்தில் அரசனில்லையே. நாம் யாரிடஞ் சென்று யாசிப்போம் என்னசெய்வோம் நம்மை ரட்சிக்கிற பர்த்தாவில்லையே குழந்தைகளை யேனும் ரக்ஷிப்பாரில்லையே என்று குழந்தைகளைப் பார்த்துப் புலம்புகின்றவளாய், அந்தோ! நமது பர்த்தா சமர்த்தராயிருந்தும் நமது மனையாட்டி தனமில்லாமல் பிள்ளைகளை எப்படி காப்பாற்றுவாள்? அதனால் அவள் வருத்தப் படுவாளே என்று தெரிந்துகொள்ளுந் தெளிவற்று தவஞ்செய்யப் போயினரே; நம்முடைய பிழைப்பு வீணாயிற்றே பர்த்தாவில்லாமல் இவர்களை நாம் எவ்வாறு பாதுகாப்போம். இந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் பசியினால் மரணபாதையடைந்து இறந்து படுவார்போற் காண்கின்றதே இப்படி எல்லாப்பிள்ளைகளும் இறந்து போகப் பார்ப்பதைப் பார்க்கினும் ஒரு பிள்ளையை மாத்திரம்விற்று அந்தத் திரவியத்தினால் மற்ற பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றுவோம். அன்றியும் ஓர்கால் தெய்வ கதியாய்நாமிறந்துரிடுவோமாயின் எல்லாப்பிள்ளைகளும் திரவியமில்லாமல் பிழைக்கும்வகையற்று இறந்துபோய் விடுவார்களல்லவோ? ஆகையால் சீவித்திருக்கும் இப்பொழுதே விரைவில் நாமெண்ணியபடி ஒரு பிள்ளையை விக்கிரயஞ் செய்வதே நலமென்றெண்ணி மனதைத்திடப்படுத்திக் கொண்டு நடுப்பிள்ளையைத் தர்ப்பைக்கயிற்றாற் கழுத்திற்கட்டிக் கொண்டு அழுதுகொண்டே வெளியில்புறப்பட்டாள். இதனைச் சக்கிலிபாளையத்தனாய்வாழும் சத்தியவிரதன் பார்த்து, ஓ ருஷிபத்தினியே! அழுதுகொண்டிருக்கிற குழந்தையைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு போகின்றனையே, எதற்காகப் போகின்றனை? அந்தவுண்மையைச் சொல்லென்று கேட்க, அந்த ருஷிபத்தினி யானவள், ஓ ராஜப்புத்திரனே! நான் விஸ்வாமித்திரருடைய பத்தினி. அவர் என்னைவிட்டுத் தவஞ்செய்யக் காட்டுக்குப் போயினர். ராச்சியத்திலோ க்ஷாமம் வந்துவிட்டது.

அதனால் பிச்சையேற்கப்புகினும் ஐயமிடுவாரில்லை. என் செய்வேன்? யான் பசிப்பிணியால் வருந்தும் வருத்தத்தைப் பார்க்கிலும் என்மக்கள் படுகின்ற பாட்டைக் கண்டு சகியாதவளாய் நடுப்பிள்ளையாகிய இந்த வொருவனையாவது விற்று ஏனைய மக்களைப் பாதுகாக்கலாமென்று துணிந்து இவனை விற்கவந்தே னென்றனள்.

அதனைக்கேட்ட சத்தியவிரதன் அந்தோ வென்றிறங்கி, ஓ அம்மணி! உனதுபர்த்தா வருமளவும் நீ இந்தப் புத்திரனை விற்க வேண்டாம்; இவனையும் ரக்ஷிப்பாய். சீவனம் யான் கற்பிக்கின்றேன். நீ உன் ஆச்சிரமம்போய்ச் சேருவாய். அவ்விடத்தில் சமீபத்திலிருக்கும் மரத்தில் சில பட்சியங்களை யான் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகின்றேன். இதனைச் சத்தியமாய் நம்புவா யென்றனன். இவன் வார்த்தையைக்கேட்ட அந்த அம்மணியும் அப்படியே அக்குழந்தையின் தர்ப்பைக்கட்டை யவிழ்த்துவிட்டழைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய ஆஸ்ரமம் வந்துசேர்ந்தனள். அப்பிள்ளையானவன் தர்ப்பையால் கழுத்திற்கட்டப்பட்டபடியால் களபந்தனென்றழைக்கப் பட்டு மகாதபசியாக விருந்தனன். சத்தியவிரதன் தான் சொல்லிபடியே பக்தியோடும் கருணையோடும் காட்டிற்சென்று மிருகங்களையும் வராகங்களையும் மகிஷங்களையும் அடித்துக் கொன்று அவ்வம்மணியிருக்கும் ஆசீர்மத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள மரத்தில்கட்டி அவர்களை யுண்ணும்படிச்செய்து ரக்ஷித்துவந்தனன். அந்த ருஷிபத்தினியும் அந்த மாமிசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பிள்ளைகளுக்குங் கொடுத்துத் தானும் புசித்துச் சந்தோஷமா யிருந்தனள்.

இவ்வண்ணம் வாழ்ந்துவருநாளில், ஓர் நாள் சத்தியவிரதன் காடெங்குந்திரிந்தும் ஒருமிருகமேனும் அகப்படாமல் வருத்தமுற்று ஆரணியமத்தியில் வரும்போது வசிட்டருடைய ஆச்சிரமத்தில் பசு விருக்கப்பார்த்தனன். ஆஹா! இது வசிட்டருடைய ஆசீர்மமல்லவா? இம்முநிவர் நமது தந்தை நம்மைக் காட்டிற்கு போகும்படி சொல்லியபோது தடைசெய்யாமலும் சகலபாபங்களுக்கும் பிராயச்சித்த மறிந்தவரா யிருந்தும் நமக்கொரு பிராயச்சித்தத்தைக் கற்பிக்காமலும் போயினாரல்லவாவென்றும் கோபங்கொண்டு அக்கோபமிகுதியினால் பசுவாயிற்றே என்கிற தர்மத்தையு மறந்து அஞ்ஞானவ சத்தனாய்த் திருடன்போல் அப்பசுவை யடித்துக் கொண்டுவந்து வழக்கம்போல் அம்மரத்திற் கட்டிவிட்டு மிகுந்த மாமிசத்தைத் தானும் புசித்தனன். அந்தருஷிபத்தினியும் கோமாமிசமென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் பிள்ளைகளுக்குங்கொடுத்துத் தானும்புசித்துவிட்டாள். பின்னர்

வசிஷ்டர் பசுவைக்கொன்றுவிட்ட செய்தி யறிந்துகொண்டு, அந்தச் சத்தியவிரதனைநோக்கி, ஓ துராத்மாவே! அன்று பிராஹ்மணபத்தினியை யபகரித்தபாபம் போதாமல் இன்று பசுவையுங்கொன்று பெரும்பாவத்தைத் தேடிக்கொண்டனையே! அடா மூடா! கோவதையினாலும் பிராமணபத்தினியை யபகரித்ததனாலும் தகப்பனாருடைய கோபத்தினாலும் உனக்குண்டாகிய பாவத்திரட்சியால் பசுவின் கொம்பைப்போல் பயங்கரமான மூன்று கொம்புண்டாய் திரிசங்குவெனப் பெயர்பெற்று பிசாசுபோல் பிராணிகளுக்கெல்லாம் கோரரூபமாய்த் திரிந் துலாவக்கடவா யென்று சபித்தனர். அவன் அந்தச்சாபத்தை யேற்றவனாய் ஆஸ்ரமத்தி லிருந்து கொண்டே ஒரு முநிபுத்திரனிடத்தில் உத்தமமானதோர் மந்திரத்தை கிரகித்துக்கொண்டு பகவதியைத் தியானித்துத் தவஞ் செய்து வந்தனன்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

சத்தியவிரதோபாக்கியானம் முற்றிற்று.

சுலோகம் - (58)

ஆஉ அத்தியாயம் 10-க்குச் சுலோகம் (ருளஉ)

உ

லம்பமுக்தாலதாம்சிதாயை நம:

பதினோராம் அத்தியாயம்

11. திரிசங்குசாபவிமுக்தி.

ஜனமேஜயன் வியாசமுநிவரைப்பார்த்து, ஓ ஐயா! திரிசங்கு வானவன் எப்படி சாபத்தினின்று நீங்கினான்? அதனை எனக்குச் சொல்லியருளு மென்றான். வியாசர் ஓ அரசனே! அந்தத் திரிசங்கு வானவன் தேவியினிடத்தில் மிக்க பக்தியுள்ளவனாய் இடைவிடாது நவாக்ஷர மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு அந்த ஆச்சிரமத்திற்றானே வசித்திருந்து ஒருநாள் அங்கிருக்கும் அந்தணர்களை நமஸ்கரித்து, ஓ பிராமணோத்தமர்களே! நான் இப்போது உங்களிடத்தில் வணக்கத்துடன் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளும் விண்ணப்பத்தைத்

தயைசெய்து கேட்டருளல் வேண்டும். அஃதென்னையெனின்! நீங்க ளெல்லோரும் கருணையுடன் எனக்குருத்விக்கிகளாக விருந்து ஜபத்தில் பத்திலொருபாகம் ஓமஞ் செய்யவேண்டும். நான் அரசனுடைய மகன்றானே? நான் சத்தியவிரதனல்லவா? நானிப்போது படும் கஷ்ட நிவிர்த்திக்காக நீவிர் இக்காரியத்தைச் செய்வேண்டும் இஃதே எனது வேண்டுகோளென்றான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தண ரனைவரும் அவனை நோக்கி, நீ அரசன் மகனாயினும் குருவினாற் சபிக்கப்பட்டு யாவராலும் நிந்திக்கப்பட்ட பைசா சத்தன்மையை யடைந்திருக்கின்றபடியால் உனக்கு வேதத்தி லதிகாரமில்லை. நீசொன்ன யாகத்திற்குந் தகுந்தவனல்லை; நாங்க ளென்செய்வோ மென்றார். அவன் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு மகாதுக்கமடைந்தவனாய் நம்முடைய பிழைப்பைச் சுடவேண்டும். இந்தக்காட்டிலிருந்து என்னவேலைசெய்வோம். தகப்பனாரும் நம்மை விட்டுவிட்டார். குருவும் சபித்துவிட்டார். ராஜ்யத்தைவிட்டு காட்டிற்கு வந்துவிட்டோம். பைசாசத்தன்மையும் வந்துவிட்டது. இனி நாம் செய்யத்தக்கதுயாது என்றெண்ணி யெண்ணிச் சிந்தாகுலமுற்று அக்னிப்பிரவேசமாவோமென்று துணிந்து அதிகமான கட்டைகளைப் போராகக்குவித்துத் தீமூட்டித் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அந்த அக்னிகுண்டத்திற் கெதிராகவந்து இதில் பிரவேசித்து விடவேண்டுமென்று நிச்சயித்து மகாமாயையான சண்டிகாதேவியை நினைத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு நின்றான். பகவதிதேவி இவன் இறக்கத்துணிந்திருப்பதைப்பார்த்து, ஆகாயத்தில் பிரத்யக்ஷமாய் அவன் காணும்படி தரிசனங்கொடுத்து அவனைநோக்கி, ஓ சாதுவானவனே! உன்னுடைய கோரிக்கையென்ன? அக்னியில் சரீரத்தை விடாதே. நீ ஸ்திரமான மனதுள்ளவனாயிரு. உன்றந்தைக்குக் கிழத்தன்மை வந்துவிட்டபடியால் அவன் நாளையமறுநாள் உனக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ் செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் காட்டுக்குப்போய் தவஞ்செய்து சகலகர்மங்களையுந் துறந்து பிரமலோகம் போய்ச் சேரப்போகிறான். ஓ மஹாவீரனே! நீ துக்கத்தை விட்டுவிடு. உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதற்கு மந்திரிகள் வரப்போகின்றனர். என்னுடைய அநுக்கிரகத்தால் உனக்குச் சகலபாக்கியங்களும் உண்டாகும். அதுநிச்சயம். என்றநுக்கிரகஞ் செய்து அந்தர்த்தானமாயினள்.

அது கேட்டச் சத்தியவிரதன் மரணமடைவதை நிவர்த்தித்துத் தேவியைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தனன். இவையெல்லா மறிந்திருந்த நாரதமுனிவர் அப்பொழுதே அயோத்தியாபட்டணத்துக்கு வந்து ஆதி முதல் நடந்த செய்திகளையாவும் அரசனுக்குச்

சொல்லவும் அவ்வரசன் புத்திரனுடைய மரணமுயற்சியைக்கேட்டு வெகு துக்கமடைந்து புத்திரசோகனாய் மந்திரிகளைப்பார்த்து, ஓ மந்திரிகளே! என்புத்திரனுடைய மரணமுயற்சியை நீங்களு மறிந்தீர்களன்றோ. இனிநாம் சும்மாவிருக்கக் கூடுமோ. சத்தியவிரதனாகிய எனது புத்திரன் எனதாணை கடவாமல் காட்டில்வசித்துப்பலகஷ்டங்களை யனுபவித்தவனா யிருந்தும் யாதொரு புண்ணிய வசத்தாலோ தேவியினுடைய அநுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரனாயினா னாதலால் அவன் இனி புனித மானவனே. அவன் இனிக் காட்டில் வசிப்பதற்கு யோக்யனல்லன். நீங்களிப்பொழுதே காட்டுக்குப்போய் அவனை நல்லவார்த்தையினால் சமாதானப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள். நான் அவனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பூபாரத்தை அவன்பாரமாக்கிக் காட்டிற்குப் போகிறேனென்று கூறி மந்திரிகளையனுப்ப, அவர்க ளப்படியே சென்று அழைத்துவந்தனர். பலஹீனனாயும் அழுக்காடையணிந்தவனாயும் சடைமுடியனாயும் கோரரூபனாயும் சிந்தாகுலனாயு மிருக்கிற சத்திய விரதனை அரசன் பார்த்து, ஆ ஹா! நாம் என்ன நிஷ்டூரமான காரியத்தைச் செய்து விட்டோமென்று எண்ணாதன வெல்லா மெண்ணி மனம்புழுங்கி அவனைக் கட்டியணைத்துத் தன்சமீபத்தி லிருக்கும் ஆசனத்திலுட்காரச்செய்து அவனைப்பார்த்து மிக்க அன்போடு, ஓ புத்திர சிகாமணியே! தர்மத்தில் புத்திவைக்கவேண்டும். பிராஹ்மணர்களைக் கௌரவிக்கவேண்டும். நியாயமாய்வரும் படியான தனத்தைக் கிரகிக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் ஜனங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். எவ்விடத்திலும் பொய்செல்லக் கூடாது. பூஜிக்கத்தகுந்தவர் களுடைய பூஜையைச் செய்யவேண்டும். தபஸிகளை ரக்ஷிக்க வேண்டும். இந்திரியங்களைச் செயிக்கவேண்டும். ஆலோசனை எப்பொழுதும் மந்திரிகளோடு ரகசியமாய்ச் செய்யவேண்டும். சொற்பசத்துருவாயிருந்தாலும் அலக்ஷ்யமா யிருத்தல்கூடாது. சத்துருவினிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனான மந்திரியை நம்பக்கூடாது. சத்துருக்களிடத்திலும் மித்துருக் களிடத்திலும் சாரணர்களையனுப்பி அவர்களுடைய சுபாவத்தை நன்றாய்த்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். எப்பொழுதும் தர்மத்தில் புத்திவைக்கவேண்டும். நித்தியம் தானங்கொடுக்க வேண்டும். வீணானவாதஞ் செய்யக்கூடாது. துஷ்டசங்கத்தைவிட்டு விடவேண்டும். நானாவிதமான யாகங்களைச் செய்யவேண்டும் மஹருஷிகளையெல்லாம் பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்திரீயை இஷ்டையாக நினைத்தல்கூடாது. தூதில்ஆவலுள்ள மனிதனைச் சிநேகனாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. வேட்டையில் எப்பொழுதும்

விரக்திவைத்தலாகாது. பிரயாணிகளையும் வேட்டையில் பிரவேசிக்கவொட்டாமல் தடைசெய்யவேண்டும். நாடோறும் பிராதக்காலத்தில் எழுந்திருந்து ஸ்நானமுதலான விதிகளையெல்லாம் தவராமற்செய்துவரவேண்டும். நன்றாய் தீக்ஷைசெய்துகொண்டு பராசத்தியைப் பூசைசெய்யவேண்டும். ஓ புத்திரனே! இந்தச் சன்மத்துக்குப்பலன் பராசத்தியின் பாதத்தைப் பூஜிப்பதுதான். தேவிக்குப் பூஜைசெய்து அவளது பாததீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்தவன் மீண்டும் பிறவியை வந்தடையானென்பது நிச்சயம். காணப்படுகிற பிரபஞ்சமெல்லாம் மகாதேவியின் சொரூபந்தான். பார்க்கிறவளும் அவள் தான். இப்படி அவளிடத்திலே மனது வைத்தவனாய்ப் பயமில்லாதவனா யிருக்கவேண்டும். நித்தியகர்மங்களைச் செய்துகொண்டு சதசில் பிராமணர்களை வரவழைத்துத் தர்மசாஸ்திரங்களைக் கேட்கவேண்டும். வேதங்களை யறிந்தசத்பாத்திரர்களாகிய அந்தணர்களை நன்றாய்ப் பூசித்து அவர்கட்குப் பசு பூமி பொன் தனம் இவைகளைப் பிரதிதினம் தானஞ்செய்துவரவேண்டும். வாசிக்காத பிராஹ்மணன் பூஜிக்கத் தக்கவனல்லன். அவனுக்கு ஆகாரந்தவிர வேறு அதிகதானம் செய்தலொழிந்து அவமானப்படுத்தாதுபோக்கல் வேண்டும். பிராஹ்மணர்கள் எத்தகையராயினும் பூலோகத்திற்குத் தேவர்களாகையாலும், க்ஷத்திரியர்கள் அவர்களிடத்தில் பிறந்தவர்களாதலாலும் நாம் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள். இதிற்சந்தேகமில்லை. அவர்கள் நாம் செய்யும் தானங்களாலும் நமஸ்காரங்களாலும் சம்பத்தைக் கோருகின்றவர் களாதலால் அவர்களே விசேஷமாய்ப் பூசிக்கத்தக்கவர்கள். இந்தக் காரணங்களேயன்றி ஜலத்திலிருந்து தேஜஸும் கல்லிலிருந்து பஞ்சலோகமு முண்டாய் எல்லாவிடத்திலும் பிரகாசித்துப் பின்னர் தத்தம் உற்பத்திக்குக் காரணமான ஜலமுதலானவைகளிலேயே தணிந்துபோதல்போல் நம்முடையவுற் பத்திக்குக் காரணமான அந்தணரிடத்தில் நாம் அடங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஓ குழந்தாய்! உலகத்தில் நாம் செய்யத்தகும் தண்டனையைத் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி எப்பொழுதுஞ் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். நியாயமாய் வரும்பணத்தைச் சிறிது சிறிதாய்ப் பொக்கிஷத்திற்சேர்க்கவேண்டும்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

திரிசங்குசாபவிமோசனம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் - (53)

ஆஉ அத்தியாயம் 11 - க்குச் சுலோகம் - (சாஉரு)

உ

லம்போதரப்பிரஸவேநம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

12. * திரிசங்கோ: புநஸ்சாபப்ராப்தி :

வியாசர் கூறுகின்றார். இவ்வண்ணம் தந்தையானவன் வேத விதி வழாமல் கூறிய தருமங்களை யெல்லாம் திரிசங்குகேட்டு அப்படியே ஆகட்டுமென்று நமஸ்கரித்து மிகுந்த அன்புட னிருக்கத் தந்தையானவன் வேதசாஸ்திரமும் மந்திரங்களு மறிந்த பிராமணர்களை வரவழைத்துப் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டியசாமக் கிரிகைகளை விரைவிற் சேர்க்கும்படித் திட்டஞ்செய்து நல்ல சுபதினத்தில் சகலபுண்ணியதீர்த்தங்களையும் வரவழைத்து மந்திரிகளையும் தன் தேசத்திலிருக்கிற அரசர்களையும் வரவழைத்து அபிஷேகம் செய்வித்துச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்குச் செய்து சர்வாதிகாரங்களையுங் கொடுத்துத் தன் பத்தினியுடன் வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கங்காநதிதீரத்தில் அதிவுக்ரமான தவஞ்செய்து வரும்நாளில், பூலோகவாசங்கழியு நாள்வரத் தேவர்கள் அவனிடம் அதிவுபகாரத்துடன் சொர்க்கலோகத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் இந்திரனுடைய ஆசனத்திற்குச் சமீபத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்ய சூரியன்போற் பிரகாசித்திருந்தனன். ஜனமேஜயன் கூறுகின்றான். முன்வசிஷ்டருடைய கோ(பசு)வை வதைசெய்ததனால் சத்தியவிரதன் பைசாசத்தன்மை பெற்றானென்று பேசினீரன்றோ? அவனுக்கு அப்பைசாசத்தன்மை எப்படி நிவிர்த்தியாயது. அதை எனக்குச் சொல்லுமென்று வினாவினான். வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ அரசனே! சத்தியவிரதன் பக்தியோடு பகவதியைப்பணிந்த போதே அவள் அகமகிழ்ந்து திவ்யதேகத்தைக் கொடுத்தருளினள். அதனால் அவனிடத்தி லந்தபேய்த்தன்மையும் மாய்ந்தது. அவன் செய்த பாபங்களனைத்தும் பறந்தோடின. அவன் அம்பிகையின் அனுக்கிரகத்துக்கு அருகனானானென்று அவனுடைய தந்தையும் வசிட்டரும் மகிழ்வெய்தினர்.

ஓ அரசனே! தர்மாத்மாவாக விளங்கிய தன் தந்தை மரித்த பின்னர் தான் நாட்டையாண்டு வருநாளில் தேவியைக்குறித்து அநேக யாகங்களைச் செய்துவந்தனன். இவ்வுலகத்தில் உண்மைக்கு

* திரிசங்கு மறுபடியும் சாபமடைதல்.

ஓர்வரம்பாகிக் கீர்த்திபெற்ற அரிச்சந்திரன் அவனுடைய பிள்ளைதான். சத்தியவிரதனாகிய திரிசங்கு தன்மகனாகிய அரிச்சந்திரனுக்கு அரசுரிமையளித்து, தான் மனிததேகத்துடனே சுவர்க்க லோகம்போக வெண்ணி வசிட்டருடைய ஆச்சிரமத்தை நாடி அடைந்து கைகூப்பி வணங்கி நின்று ஓபிரஹ்மபுத்திர! மஹாநு பாவ! சர்வமந்திரதந்திர சர்வஜ்ஞ! என் விண்ணப்பத்தைத் தேவரீர் நன்மனத்துடன் கேட்டருளுக. நானிந்த வுடலுடனே தேவலோகஞ்சென்று அங்கு அரமகளிர்செய்யும் அதிகமதுரமான கந்தருவ கானங்கேட்டு அவ்வுலகத்துப் போகமும் சுகமும் பொருந்த விரும்பினேன். ஓமஹாமுநிவ! யானெண்ணியபடி இச்சரீரத்துடன் அனுபவித்தற்கு எந்தயாகத்தை எப்படிச் செய்தல்வேண்டுமோ அப்படியே அதனை ஆக்குக. என்காரியத்தை இப்போதே முடித்துவிடும். யாவராலும் அடைதற்கரிய அண்டர்நாட்டினை யானடையுமாறு அருள்செய்வீராக வென்று இரக்கத்துடன் வேண்டினான். வசிட்டர் கூறுகின்றார், ஓ அரசனே! இந்தவூனுடலோடு உம்பர்நாட்டுலாவுதல் ஒண்ணாது. இந்தவுடலை விட்டவனுக்குத் தான் சுவர்க்கம் அவசியங்கிட்டும். இது தான் சாத்திரங்கூறுமுறை இது நீயறி யாததன்றே. உன்கோரிக்கை பயனற்றிருப்பது கொண்டு யான்பயப் படுகின்றேன். மாநுடசரீரத்துடன் வானுலகில்வாழும் பெண்களோடு வாழமுடியுமோ! ஓமஹாநுபாவ! முன்னர் யாகஞ்செய்வாய் இறந்தபின்னர் உன்னெண்ணத்தின்படி சுவர்க்கமடைந்து இன்புறுவாய். அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிக மனவருத்தமுற்று முன்னே தன்னைச்சபித்தவரான வசிட்டரைநோக்கி, பிராமணரே! என்னிடத்து நல்லெண்ணம் உமக்கு இல்லையென்று யானறிவேன். உம்மைக்கேட்டதும் என்பெருங்குற்றமே. நீர்யாகஞ்செய்யாவிடின் வேறுயாரையேனும் பௌரோகிதராக வரித்துக் கொண்டு அதனைச்செய்து முடித்திடுவேனென்று சொல்லினன். சொல்லக்கேட்ட வசிட்டர் கோபங்கொண்டு, ஏதுன்மதி! நீ சண்டாளனாகக்கடவை. ஏ ஏ! இச்சரீரத்தோடே சக்கிலியாகக்கடவை என்று சபித்தனர். சபித்தும் கோபங் குன்றாதவராய்ப் பொன்னுலகையழிக்க வெண்ணியபாவி! காமதேனுவைக்கொன்றகைதவனே! அந்தணன்மனைவியை யபகரித்த அதிபாதகனே! நல்லநெறிக்கோர் நாசகாலனே! வருபிறப்பிலும் நீ வானவர்நாடு வரப்பெறாயென்றனர்.

ஐம்பொறியடக்கிய அருந்தவத்தோரது சினம் கணமேனுங் காத்தலரிதன்றே! அந்தோ! அப்போதே அரசப்பொலிவெல்லாம் போய் அவன் சக்கிலியின் உருவம் வரப்பெற்றான். பொற்குண்டலம் கற்குண்டலம்போற்கருத்தது. தேகத்திலிருந்த சந்தனம் போன்ற

நன்மணம் மலமெனநாறியது. அவன் பொன்னுடையெல்லாம் கிழி சீலைஆயின. அவன் தேகம்யானையது போலாயது. வசிட்டமுநிவர் காயத்திரி ரூபமான சத்தியை உபாசிப்போராதலால் அவர் கோபத் தினாற்கொடுக்கப்பட்ட சாபம் அவனுக்கு அப்போதே பலித்தது. சத்தியுபாசகன் சத்தியின்பத்தர்களை அவமானப்படுத்த லாகாது என்பதனை இதனாலறியக்கடவாய். ஓ அரசனே! திரிசங்குதன் தேகத்தைப் பார்த்துத் துக்கமடைந்து மனம்வருந்தி வீட்டிற்குப் போகாமல் காட்டிலேயே நான்கு பக்கங்களிலும் திரிந்துலாவி என்ன செய்வேன்? எங்குப் போவேன்? என்சரீரம் மிகவும் நிந்திக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றதே? எனக்குண்டாகிய இந்தத்துக்கம் நீங்கும் வகையாது? தெரியவில்லை! என்வீட்டிற்குப் போவேனெனில், என்குமாரன் பெரிதும் வருத்தமடைவனே! என்மனையாட்டியும் இந்தவுருவைக் கண்டு உடன் கூடிவாழ நினையாளே! ஜாதியாரும் உறவினரும் அண்டையிலணுகாரே! இவ்வாறு யாவரானும் வெறுக்கப்பட்டு உயிர் வாழ்வதினும் சாவதே சாலச்சிறந்ததென்றெண்ணினான். எண்ணி, நஞ்சுண்டு சாவேனா? நீரிலமுந்தி சாவேனா? கழுத்திற் சுருக்கிட்டு நான்றுசாவேனா? மூட்டியதீயிலே மூழ்கிச்சாவேனா? பட்டினிகாத்துப் பிராணனை விடுவேனா? என்று பலவாறு யோசித்தான். பின்பு இவ்வித மரணங்களால் யான் ஆன்மஹத்தி தோஷம் அடை வேனன்றோ? அன்றியும் இந்தச் சுபாகத்தன்மையும் சாபமும் பிறவி தோறும் தொடருமல்லவோ? என்றாலோசித்து எப்படியினும் ஆன்ம ஹத்தி செய்யேன் என்று நிச்சயித்து யான் செய்திட்ட கன்மத்தை இந்தகன்மதேகத்திலேயே இந்தக் காட்டிலேதானே அநுபவிப்பேன். அதனாலிக்கன்மம்கெட்டுப்போம். பிராரத்துவகன்மங்களுக்கு அநுபவந்தவிர வேறுவகையால் கேட்டைக்காணோம். ஆகையின் சுபாசுபகன்மத்தை அநுபவித்து விடுவேனென்று துணிந்தான். அவ்வாறே புண்ணிய ஆச்சிரமத்திற்கு அருகேயுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களைச் சேவித்தும் அம்பிகையைத் தியானித்தும், சாதுக்களைச் சந்தித்து வந்தித்தும் காலத்தைக் கழிப்பேனாயின் யான் முன்செய்த புண்ணியத்தால் ஓர்கால் சாதுக்களுடைய சங்கம்நேரிட்டாலும் நேரிடுமென்று தன்மனதிலே தெளிந்தான். தெளிந்து தன் னாட்டைவிட்டு கங்காநதிக்கரையிலே சவனமுநிவருடைய ஆச்சிரமத்தில் வசித்துவந்தான்.

அரிச்சந்திரன் தன்தகப்பனாருக்குச் சாபம்வந்தகாரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு மந்திரிகளைவரவழைத்து, ஐய! என்னுடைய தந்தையை நீங்கள் மிக்கஅன்பும் அடக்கமும்காட்டி அழைத்து வாருங்கள். அவர் மனம் வருந்தாமல் நாட்டிற்குவருவாராயின் நீங்களும்

ஏனையகுடிகளும் முன்போலவே அவரையேற்று வாழ யாதொரு தடையுமில்லையே? ஆசிரியராகிய வசிட்டபகவானுக்குக் கருணைவருமாறு நாம் நடந்துகொள்ளுவோமென்றும், அவர் அதனால் சாப நீக்கஞ் செய்வாரென்றுஞ் சொல்லுங்கள் என்று தன்னெண்ணத்தை அவர்களுக்கறிவித்து அரசனிருந்தவிடத்துக்கு அனுப்பினான். அனுப்பப்பட்ட அமைச்சர் அவனைத்தேடிக் கண்டு வணங்கித் தம்மையறிய வுணர்த்திப்பின்னர், இளவரசாகிய அவன்மகன் சொல்லிய வெல்லாஞ்சொல்லி அரண்மனை வந்தடையுமாறு அவனை வேண்டினர். அவன் அதற்குடன்படானாய், ஓ மந்திரிகளே! இவ்வேடத்துடன் யான் அயோத்திக்குவாரேன். வேறு ஆலோசனை செய்வதைவிட்டு, காலதாமதப்படாமல் என் அரும்புதல்வனாகிய அரிச்சந்திரனுக்கு முடிசூட்டி நீங்களும் உடனிருந்து நாட்டினை யாண்டு வாருங்கள். பிராமணநிந்தனை யொன்றும் புரியாதையுங்கள். யாகம்பலவும் இயற்றியிடுங்கள் என்று தன் எண்ணத்தை அவர்களுக்கு வெளியிட்டு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். அரசன் ஆணையைக் கடத்தற்கு அஞ்சிய அவர்கள் நகரம்வந்துசேர்ந்து அரிச்சந்திரனிடம் அவன்பிதாபேசிய யாவும் பேசி நல்லநாளிலே விதிமுறையே அவனுக்கு அபிடேகஞ்செய்தார்கள். அவனும் அவ்வாறே நல்வழிவழுவாது செங்கோல்செலுத்தித் தருமசிந்தையனாய்த் தந்தையை எண்ணி எண்ணி காலங்கழிப்பானாயினன்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

திரிசங்குமறுபடியும் சாபம்டைந்த சரித்திரம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் - (64)

ஆஉ அத்தியாயம் 12-க்குச் சுலோகம் (சாஅகூ)

———

உ

லப்யாயைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

13. * விஸ்வாமித்ரஸ்ய ஸ்வரஸ்ரமம் பிரத்யா கமனம்.

———

ஜனமேஜயன் வியாசரை நோக்கி, ஓ ஐயா! அரிச்சந்திரனுடைய பட்டாபிஷேகத்தைக் கூறினீர். திரிசங்கு இது ஆயினானென்று

* விஸ்வாமித்ரர் தன்னாஸ்ரமத்துக்கு வருதல்.

சொல்லாதொழிந்தீர். குருவருள்பெற்று அவன்சாபத்தினின்றும் விடுபட்டானா? அன்றி இறந்துபட்டானா? அவனது சரித்திர முழுவதும்யாது? அதைக்கேட்கயான் மிக்க ஆவலுடையவனாயிருக்கின்றே னென்று கேட்டனன்.

வியாசர்கூறுகின்றார். திரிசங்கு தன்மகன்பட்டத்துக்குவந்ததைப் பற்றிச் சந்தோஷமுடையனாய், இராச்சியவிசராம்விட்டு தேவியை மனத்திற்சிந்தித்துக் கொண்டு காலங்கழித்துவந்தான். அவன் அங்ஙனமிருக்க, விசுவாமித்திரர்தவத்தை முடித்து மனைவிமக்களைக் காணவெண்ணி அவர்களிருந்தவிடம்வந்து சுகமேயிருக்கக்கண்டு களித்து மனையாளைப்பார்த்து, ஓ அழகியகண்ணுடையாளே! பஞ்ச காலத்திலே அன்னமின்றி நமது குழந்தைகள் எப்படிவாடிவருந்தினரோ? அக்காலத்தில் அவர்களை எவ்வாறு நீ காப்பாற்றினையோ? பொருளொன்றுமின்றி என்னபாடுபட்டனையோ? கூறுவாய். ஓ நல்லொழுக்கமுடையாளே! என்மனமெல்லாம் தவத்தைநாடி நின்றதாலும் யான் பொருளில்லாமல் கைம்முடங்கியிருந்ததாலும் கருப்புக்காலம் அடுத்தது கேட்டும் காடுவிட்டுவராதே இருந்துவிட்டேன் யானும் ஊனின்றி உடல்வற்றி ஒருநாள் பசிப்பிணிவருத்த வருந்திப்போகுமிடம் வேறில்லாமையால் ஒருபறைச் சேரியினுள்ளே நுழைந்து புலைமகன் உறங்கும்வேளையிலே திருட்டுத் தனமாய்ப் பாண்டத்தைத்திறந்து, சமைத்திருந்த நாய்மாமிசத்தைக் கையிலெடுத்தேன். அப்போது அவன் விழித்துப்பார்த்து நீயார்? இந்தப் பாதிராத்திரியிலே என்வீட்டிற்கு நீயேன் வந்தாய்? வந்த நீ ஆலோசனையின்றி எதன்பொருட்டுப் பாண்டத்தைத் திறந்தனை? இது புலைச்சேரியாயிற்றே சொல்வாயென்று மிக்கஅன்போடு கேட்டான். நான்மிக்க பசியோடு கூடினவனாயிருந்தபடியால் வாய்குழறிக் கொண்டே, ஓமஹானுபாவனே! நான் பிராமணருஷி; பசிபொறுக்கமுடியாமல் திருட்டுத் தனமாய் இப்பாண்டத்தைத் திறந்து அன்னமுண்டாவென்று ஆராய்கின்றேன். ஓ புத்திமானே! நான் திருட்டுத் தனமாகவந்த அதிதி. ஆதலால் சமைத்திருக்கப்பட்ட இந்த மாமிசத்தைப் புசிக்கும்படி எனக்கு உத்தரவு கொடுப்பாயென்றேன் அதற்கவன் ஓ விஸ்வாமித்திரரே என் வார்த்தையை கேட்பீராக. நான் சுபாகன் இதுபுலைச்சேரி இதிலுள்ள அந்தமாமிசத்தைப் புசிக்கவெண்ணாதேயும். அந்தோ பாவம் பாவம். மநுஷ்யதேகம் கிடைப்பதுமிகவும் துர்லபம்? அதனினும் துர்லபம் பிராமணசென்மம். அதனினும் அரிதாகிய துர்லபம் பிராமணத்வம். இவ்வருமைகளை நீர் அறியீரா? நல்லலோகத்தையடைய எண்ணமுள்ளவன் எந்தகாலத்திலும் துஷ்டமான ஆகாரத்தைப் புசித்தல் அடாதன்றோ?

ஏழுவிதகர்மத்தினால் அந்தியசாதிகள் கிரகிக்கத்தக்கவர்களல்லரென்று மநுகூறியிருக்கின்றாரன்றோ? நான் செய்த கர்மத்தினால் சுபாகனாயினேனாதலால், நான் ஒதுக்கப்படத் தக்கவனென்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்போது உம்மை யான் தடை செய்வது லோபத்தினாலன்று ஓபிராமணசிரேஷ்டரே! உமக்குவரு ணசாங்கரிய தோஷம் வரக்கூடாதென்கிற எண்ணமன்றி வேறில்லை யென்றான். அவன் வாய்மொழியைக்கேட்ட யான், ஓ தருமமறிந்த சண்டாளனே! நீ உண்மையைக் கூறினையாதலால் உனக்கு ஆபத்கால தர்ம சூக்ஷ்மமார்க்கத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. சர்வவிதத்தாலும் சரீரரக்ஷணை செய்யவேண்டியது ஆவசியகம். பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும் சத்தியுண்டாக்கிக் கொள்வதற்கும் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளலாம். பசியைநீக்கிக்கொள்வதற்கு அன்னமன்றி பிராயச்சித்த மேதேனுமுண்டா? ஆபத்தில்லாக்காலத்தில் பாபம் செய்தால் நரகமுண்டேமேயன்றி ஆபத்துள்ளகாலத்திற் பாபஞ்செய்தால் நரகமுண்டாகமாட்டாது. ஒருவன் பசியோடு இறந்து விடுவானாயின் அவனுக்கு நரகமுண்டு. இதிற் சந்தேகமில்லை யாதலால், சுகத்தைக் கோறுகின்றவன் பசியை என்னவிதமான ஆகாரத்தினாலாவது அடக்கவேண்டும். ஆதலால் நான் திருட்டுத் தனமாய்ச்சரீரத்தை ரக்ஷிக்கத்துணிந்தேன். க்ஷாமகாலத்தில் பசியின் பொருட்டுத் திருடுகிறவனுக்கு என்னபாபஞ் சொல்லியிருக்கிறதோ அந்தப்பாபம் மழையைப் பெய்யவொட்டாமல் தடைசெய்கிறவனுக்குச் சேருமென்றேன். ஓ பிரியே! நானிதனைச் சொல்லவும், ஆகாயத்திலிருந்து யானையின் துதிக்கையிலிருந்து கொட்டுகிறதுபோல் மேகம் வருஷித்தது அந்தமழையைப்பார்த்து நான் மிக்கசந்தோஷ மடைந்து உடனே அந்த வீட்டிலிருந்து வெளியேவந்துவிட்டேன். என் செய்தியிதுவாகும். மிகப்பயங்கரமாயும் பிராணிகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்வதாயு மிருந்த அந்த க்ஷாமகாலத்தில் நீ எப்படி சீவித்தனை என்றார்? அதற்கவன் ஓ பார்த்தாவே! நீரிவ்விடம் என்னை விட்டுப் போனபொழுதே க்ஷாமம்வந்துவிட்டது. அன்னத்திற்காக குழந்தைகள் மிக்கவருத்தப்பட்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நான் பயந்து காடுகாடாய்ச் செந்நெல்லைத் தேடும்போது சிறிது கிடைக்கும். அதனையுண்டு சிலகாலங்கழித்தேன். பிறகு அதுவுங் கிடைக்காமற்போயிற்று; அப்போது காட்டிற் செந்நெல்லுமில்லை; விருக்ஷங்களிற் பழமுமில்லை; பூமியில் வேறு எவ்விதமான பதார்த்தங்களுமில்லை. இவ்விதமான துர்ப்பிக்ஷகாலத்தில் யார் பிக்ஷையிடுவார்கள்? குழந்தைகள் பசியினால் பாதைப்படுங்காலத்தில் என் செய்வோம்? எங்கேபோவோம்? பசியினாலழத்தொடங்கும்

குழந்தைகளுக்கு என்னபதில் சொல்லுவோமென்று மனதிலெண்ணிப் பின்னர், ஒரு தனவானுக்கு ஒருபிள்ளையை விற்கிரயஞ்செய்து அந்தத் திரவியத்தினால் மற்றையபிள்ளைகளை ரக்ஷிப்போம். இதுவன்றி வேறொருபாயமில்லை யென்று நிச்சயித்து இந்தப்புத்திரனை விற்கிரயத்திற்காக அனுப்ப, இவன் மிகவும் அழுதான். நானிவனை யிழத்துக்கொண்டு வெட்கமில்லாமல் விற்க வெளிப்பட்டேன். அப்போது மார்க்கத்தில் சத்தியவிரதனென்னும் ராஜருஷி மிகவும் வருத்தப்படுகிற என்னைப்பார்த்து இக்குழந்தை யேனமுகின்றானென்று கேட்டான். நான் ஓ அரசனே! பசியின்கொடுமைக்கு இவனை விற்க இழுத்துக் கொண்டு போகின்றேனென்றேன். அச்சத்தியவிரதன் மிக்கதயவுள்ளவாய், இந்த குழந்தையை நீயழைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குப் போவாய். நான் உன்னுடைய முனிவர்வருமளவும் உனக்குங் குழந்தைகட்கும் வேண்டும் மாமிசத்தைத் தினந்தோறுங் கொடுக்கின் றேனென்று கூறி, அப்படியே பன்றி மான் இவைகளின் மாமிசத்தை இந்தமரத்தில் வைத்துவிட்டுப் போவான். ஓ நாயகனே! நம்முடைய குழந்தைகளைத் துக்கசாகரத்தினின்றுங் கரையேற்றினவன் அந்தப் புண்ணியசாலியேயாகும். ஒரு தினத்தில் அவனுக்கு மாமிசம் அகப்படாமற்போய் வசிஷ்டருடைய பசுவைக்கொன்று விட்டான் அவர் மிகவுங் கோபமுடையவராய்த் திரிசங்குவாகவும், கோவதை செய்தபடியால் சண்டாளனாகவுஞ் சபித்துவிட்டார். ஓ கௌசிக முனிவரே! அவனது துக்கத்தினால் எனக்கு மஹாதுக்க முண்டாயிற்று. எனக்காக ராஜபுத்திரன் சண்டாளத்தன்மையடைந்தான். ஆதலால் ஏதேனும் ஒருபாயத்தாலாவது தபோபலத்தாலாவது அவனை நீர் இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றாள்.

இச்செய்தியைக்கேட்ட விஸ்வாமித்திரர் மிகவும் மனவருத்தப் படுகிற தன்மனைவியைச் சமாதானப்படுத்தி இந்தக்காட்டில் உங்களை ரக்ஷித்துவந்த அந்தப் புண்ணிய புருஷனை எனது வித்தியா பலத்தினாலும், தபோபலத்தினாலும் சாபத்தினின் றும்விடுவித்து அவன்துக்கத்தை நிவிர்த்தி செய்கிறேனென்று சொல்லிப் பின்னர் தாம் தம்மனதில் அந்த அரசனுக்கு எப்படி துக்கம் நீங்குமென்று சிந்தித்து ஓர் ஆலோசனையைச் செய்துகொண்டு திரிசங்கு இருக்குமிடம் போயினர். அவன் இவர்வருகையைப்பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, 'அவர் பாதத்தில் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அப்படியேகிடந்தான். விஸ்வாமித்திரர் அவ்வரசனைத் தூக்கிக் கையாற்பிடித்துக் கொண்டு சமாதானப்படுத்தி, ஓ அரசனே! என் பொருட்டு நீ சபிக்கப் பட்டனையாதலின் நானதனைப்போக்கி, உனது கோரிக்கையை நிறைவேற்றிவைக்கிறேன். நடந்தசெய்தியைக் கிரமமாகக்

கூறுவாயென்று கேட்கவும், அவன் தான் சுவர்க்காரோகணம் செய்ய வெண்ணி வசிட்டரை வினாவியதுமுதல் அவர் சாபமிட்ட காரண மீறாக யாவும் விடாமற்கூறி, ஓ முநிவரே! என்னுடையதுக்கத்தை நீக்குவதற்கு நீர்சமர்த்தரென் றெண்ணுகிறேனென்று துக்கித்துக் கொண்டு மௌனமாயிருந்தான். கௌசிகமுநிவர் அவனுடைய சாபநிவர்த்திக்கு ஆலோசனைசெய்தனர்.

பதின்மூன்றாமத்தியாயம்

விஸ்வாமித்ரர் தன்னாச்சிரமத்துக்கு வருதலாகியசரிதம் மூற்றிற்று.

———

சுலோகம் - (62)

ஆக அத்தியாயம் பதின்மூன்றுக்குச் சுலோகம் - (எருக)

———

உ

லஜ்ஜாட்யாயை நம:

பதினான்காமத்தியாயம்

14. * திரிசங்கோஸ்வர்க்ககமனம்.

———

வியாசர் கூறுகின்றார், – மகாதபசியாகிய விஸ்வாமித்திரர் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை மனதில்நன்றாயாலோசித்துப் பின்னர் யக்ஞத்துக்கு வேண்டியசம்பாரங்களனைத்தும் சேகரித்துக் கொண்டு முநிவர்களை யழைத்தனர். அவர்கள் வசிட்டரால் தடைசெய்யப்பட்டு ஒருவரேனும் வராதொழிந்தனர். விஸ்வாமித்திரர் ருஷிகள் வராமையை யறிந்து மனவருத்தமுடையவராய்த் திரிசங்குவினிடம் வந்துமிக்க கோபத்தோடும் அரசனை நோக்கி, ஓ சிரேஷ்டனான அரசனே! பிராமணர்க ளெல்லாரும் வசிட்டமுநிவரால் தடைசெய்யப்பட்டு இந்த யாகத்திற்கு வராதொழிந்தனர். இனி நீ எனது தபோபலத்தைப்பார் உன்னைச் சுவர்க்கலோகத்திற் கேற்றி உனது கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைக்கிறேன்; நீயஞ்சற்க வென்றுசொல்லி, ஜலத்தைக் கையிலேந்திக் கொண்டு நான் செய்துவந்த காயத்திரி ஜபத்தினா லுண்டாகும் புண்ணியத்தை யுனக்குத் தத்தஞ்செய்தேன். இனி நீ சுவர்க்கத்திற்குப்போவாய். அநேகநாளாய் சம்பாதித்த எனது

* திரிசங்கு சுவர்க்கத்துக்குப் போதல்.

புண்ணியத்தை இப்போ துனக்குக் கொடுத்தேனாகையால் சுவர்க்கத்தி லுனக்குச் சுகமுண்டாகும். வேறுயோசனை செய்யவேண்டாம் செல்லுகவென்றுசொல்லவே, திரிசங்கு பட்சிபோல் ஆகாயத்தி லெழும்பி இந்திரபட்டணத்திற்குச் சமீபமாகப் போகும்போது, தேவர்கள் பார்த்து இந்திரனிடம்போய் வாயு வேகமாக யாரோவொரு சண்டாளன் வருகிறானென்றார். அதுகேட்ட இந்திரன் அதிவேகமாயோடி வந்து பார்க்க, வருகின்றவன் திரிசங்கு மகாராஜனென் றறிந்துகொண்டு தெரியாதவன்போல் அடா சண்டாளனே! எங்கேயாவது தேவலோகத்திற்குச் சண்டாளன்வருவானா? நீ இங்குவருதற்குத் தகுந்தவனல்லவே. பூலோகத்திற்குப் போவென்று துறத்தினான். துறத்தவே, அவன், தேவலோகத்தில் வசிப்பவன் அங்கு வசிக்கும் புண்ணியமிழந்தவுடன் எப்படி பூமியில் வீழ்ந்துவிடுவானோ, அப்படி வீழத்தலைப்படும்போது விஸ்வாமித்திரரைநினைத்து, ஓ முநிவரே! நான் சுவர்க்கத்திலிருந்து கீழே வீழ்கின்றேன். என்னை ரட்சிப்பீர்! ரட்சிப்பீரென்று பெருங்கூச்சலிட்டழைத்தான். விஸ்வாமித்திரமுநிவர் அவனது பெருங்குரலைக்கேட்டு, அரசனே! நீ அவ்விடத்திலேயே நிற்கநிற்கவென்றார். என்னவும், கீழ்நோக்கி வீழ்கின்ற திரிசங்குராசன், முநிவர் தமது தவமஹிமையைக் கொண்டு கூறியவார்த்தையினால் ஆகாயத்தில் அவ்விடமே நின்றனன். அவனங்ஙன நிற்க, விஸ்வாமித்திரர் உடனே ஆசமனஞ் செய்து இரண்டாவது தேவலோகமொன்று சிருட்டிக்கவெண்ணி ஓர் அரியயாகஞ்செய்யத் தொடங்கினர். இந்திரன் அவரது முயற்சியைப்பார்த்து வேகமாய் வந்து, ஓ முநிவரே! கோபத்தாற்கலங்கினவராய் ஏன் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்கின்றீர். சிருட்டிக்கமுயன்றதுபோதும். உமக்கு ஆக வேண்டிய காரியமென்னை? அதனைச் சொல்லுமென்றான். விஸ்வாமித்திரர், ஓ பிரபுவே! உன்னால் சுவர்க்கத்திலிருந்து வீழ்ந்த அதிதுக்கிதனான திரிசங்கு மஹாராஜன் இப்பொழுது சந்தோஷிக்க உன்னுடைய சுவர்க்கலோகத்துக்கழைத்துக்கொண்டு போவா யென்றனர். இந்திரன் அவரது தபோபலத்துக்கஞ்சினவனாய், அவராணையைக் கடவாமல் அரசனுக்குத் திவ்யதேகங்கொடுத்து விமானத்திலேற்றிக் கொண்டு முநிவரிடம் விடைபெற்று சுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்தனன். விஸ்வாமித்திரரும் தமது ஆச்சிரமம் போய்ச் சேர்ந்தனர். அரிச்சந்திரன் விஸ்வாமித்திரர் தன்தந்தையாருக்குச் சுவர்க்கபதம் வரும்வண்ணஞ்செய்தவுபகாரத்தைக் கேட்டுச் சந்துஷ்டனாய் அரசியனடாத்திக் கொண்டு அதிசுந்தரவதியாகிய மனையாட்டியுடன் நெடுங்காலம் கிரீடித்துக் கொண்டிருந்து புத்திரப்பேறுண்டாகாமையைநாடி மிகவும் துக்கமுற்று வசிஷ்டரிடஞ்

சென்று, நீர் சகலமந்திரதந்திரங்களிலு வல்லவராதலால் என்னைப் புத்திரப்பேறில்லா வறுமையினின்றும் நீக்கி என்குலத்துக்கு ஓர்பெருஞ் சிறப்புண்டாம்வண்ணம் புத்திரசம்பத்துவரும் உபாயத்தைச் செய்யும். ஓ பிராமணசிரேஷ்டரே! புத்திரப்பேற்றவனுக்கு நற்கதியில்லையென்பது நீரறிந்ததன்றோ? நானதனையெண்ணித் துக்கப்படும்போது, நீரதனை யறியாதவர் போன்று உபேக்ஷைசெய்கின்றீர். ஈதழகாமோ? இங்குள்ள கலவிங்கபட்சிகளைப்பாரும்; அவை தன் குஞ்சுகளைக் கொண்டாடுகின்றனவே. இவையன்றோ புண்ணியமுடையவை. அற்ப பாக்கியனாகிய நானோ இரவும் பகலும் சந்தான மின்மையைக்கருதி வருந்துகின்றேனென்றான். அதுகேட்ட முநிவர் உள்ளத்தில் சிந்தனையுடையவராய் அரசனைநோக்கி, ஓ மஹாராஜனே, நீ சொல்லுவது உண்மைதான். இந்தச் சமுசாரத்தில் பிள்ளையில்லாத துக்கம்போல் பெரியதுக்கம் வேறொன்றுங் கிடையாது. நீ வருணபகவானை மிக்க சிரத்தையோடு பூசைசெய்யின் அவர் உனது காரியத்தை முடிப்பார். சந்தானங்கொடுக்கிற விஷயத்தில் வருணமூர்த்தி மிகச்சிறந்தவர். தெய்வானுக்ரஹம் புருஷப்பிரயத்தனம் என்னுமிரண்டையும் மனிதர்கள் முக்கியமாயெண்ணவேண்டும். முயற்சியில்லாமல் காரிய சித்தி எப்படியுண்டாகும்? உண்மையறிந்தவர் நியமமாய்ச்செய்யத்தக்கது முயற்சியே. முயற்சிசெய்தால் காரியசித்தி யுண்டாகும். அது தவறினாலுண்டாகாதென்று ஆசிரியர் கூற, அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அவரை நமஸ்கரித்துத் தவஞ்செய்யக்கருதி நகரத்தைவிட்டுக் கங்கைக்கரையில் பரிசுத்தமான ஓர்ஸ்தானத்தில் பத்மாசனனாய்ப் பாசதரனாகிய வருணபகவானைத் தியானித்து மிகவுக்கிரத்தோடு தவஞ்செய்து வந்தனன். வரவும், வருணபகவான் கருணைகூர்ந்து பிரத்யக்ஷமாய், ஓ தருமமறிந்தவனே! உனது தவத்தினால் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்குவேண்டும் வரம் யாதென்ன, அரசன்! ஓ பிரபுவே! சுகத்தையளிக்கவல்ல புத்திரனை எனக்கருளும். யான் புத்திரனில்லாமல் வருந்துகிறேன். மூன்றுகடனில் ஒன்றான இவ்வொருகடனைக் கழித்துக் கொள்ளுவதற்காக இம்முயற்சி செய்தே னென்றான். வருணன், ஓ அரசனே! உன்னிஷ்டப்படி நல்லகுணசாலியான புத்திரன் பிறப்பான். அவன் பிறந்தபின் நீ சந்துஷ்டனாய்ச் சிறிதேனுஞ் சந்தேகங்கொள்ளாமல் அந்தப் புத்திரனை யாகத்தில் பசுவாகக்கட்டி எனக்குப் பிரீதிபண்ணுவையே யாயின் நான் உனக்கு இந்த வரத்தைக் கொடுக்கின்றேனென்றான். அரசனதனைக் கேட்டு எனக்கு உலகில் அபுத்திரவானென்கிற பெயரொழிந்து புத்திரவானென்கிற பெயர் வருமாயின் நீர் விரும்பியபடி அந்தப் பிள்ளையைப் பசுவாகச்செய்து யாகஞ்செய்கின்றேன்.

சத்தியமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். என் மானத்தைக் காப்பாற்றவந்தவரே! பூலோகத்தில் மலடனென்று பேர்பெறுகிறதுக்கம் பெரியது. ஆகையால் நல்ல பிள்ளையைக் கொடுமென்றான். வருணபகவான் ஓ அரசனே! உனக்கு நல்லபிள்ளை பிறக்கப்போகின்றான், நீ முன்னே என்னிடத்திற் சொன்னவார்த்தைப்படி தவறாமல் செய்வாயாகவென்று விடைகொடுக்க, அரிச்சந்திரன் வீடுபோய்ச்சேர்ந்து, தரும பத்தினியினிடத்தும் ஏனையநூறுமனைவிகளிடத்தும் வரப்பிரசாதத்தைச் சொல்லிமகிழ்ந்து வாழ்ந்துவருநாளில், சிலகாலங்கழித்து தர்மபத்தினி கர்ப்பவதியாயினாள். அரசன் அதைக்கேட்டுச் சந்துஷ்டனாய் விதிப்படி செய்யவேண்டிய சம்ஸ்காரங்களைச் செய்து வர, பத்தாவது மாதத்தில் சுபமானதினத்தில் தாராபலம் கிரகபலம் முதலியன கூடியிருக்கும் போது தேவபிள்ளைக்குச் சமானமான சுபுத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தச் சுபவார்த்தையை அரசன் கேட்டு உடனே ஸ்நானஞ்செய்து அந்தணரெல்லாஞ் சூழ்ந்திருக்க ஜாதகர்ம முதலானவைகளை நடத்திச் செய்ய வேண்டியதானங்களை யுஞ்செய்து சந்தோஷிசித்தனாய் நிர்த்தகீதவாத்திய முதலிய சகல சாம்ராஜ்ய சாம்ராஜ்ய சம்பிரமத்துடன் வாழ்ந்திருந்தனன்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

திரிசங்கோசுவர்க்ககமனாதிகதனம் முற்றிற்று.

சுலோகம் - (55)

ஆக அத்தியாயம் 14-க்குச் சுலோகம் (அளசா)

உ

லயவர்ஜிதாயை நம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

15. * அரிச்சந்திரவருணயோஸ்ஸம்வரதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்: புத்திரோற்சவத்தினால் அரசனுடைய கிருகம் விளங்கும்போது, வருணபகவான் ஓர் பிராமணனைப்போல் அங்கு வந்து, மங்களம் உண்டாகுகவென்று ஆசீர்வதித்து, ஓ அரச! நான்வருணன் எனது வரதானத்தால் உனது புத்திரதாகந் தணிந்து விட்டதல்லவா ? நீ எனக்கு முன்சொல்லிய சத்திய வசனப்படி

* வருணபகவானுக்கும் அரிச்சந்திரனுக்கும் சம்வாதம்.

யாகஞ்செய்வதற்குத் தடையென்னையென்றான். அரசன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுத் தாமரைமலர்போன்ற பிள்ளையை நானெப்படி கொலைசெய்வேன். வந்தவருணரோ மகாவீரியமுள்ளவர். சுபத்தைக் கோருகின்றவர் இவரை அவமானப்படுத்தல் தகுதியன்று. அன்றெனின், பிள்ளையினிடத்தில் உண்டாகும் சிநேகம் எந்தப் பிராணிகளாலும் விடத்தக்கதாமோ? இதற்கு நானென்ன செய்வேனென்று பலவாறாகவெண்ணி சிந்தாகுலமுற்று ஒருவாறு தீரஞ்செய்துகொண்டு வருணனை நமஸ்கரித்து அர்க்கிய முதலியவற்றா லுபசரித்து அருகில் நின்று ஓ தேவதேவனே! கருணைக் கடலே! உம்முடைய உத்தரவின்படி வேதோக்தமான விதியினால் வெகுதக்ஷிணையோடு யாகத்தைச் செய்கிறேன்; அதிற்சந்தேமில்லை; பிள்ளைபிறந்தபத்துநாளைக்குள் தகப்பன் யாககாமம் செய்யத்தக் கவனல்லனென்றும் தாய் ஒருமாதத்திற்குள் சுத்தியாகாளென்றும், யாகத்திற்குத் தம்பதிகளாக விருத்தல்வேண்டுமென்றும் தருமசாஸ்திரங் கூறுகின்றதல்லவா? அதனை நீரும் அறிந்தவர்தானே? ஓ ஜலாதிபதியே! ஒருமாதம் தயவுசெய்து பொறுத்துக் கொள்ளுமென்றான். வருணபகவான் ஆசிபுகன்று நான் போய்வருகின்றேன். நடத்தவேண்டியவற்றை நடத்துவாய் மாதாந்தத்தில் வருகிறேன் அப்பொழுதேனும் தடையின்றி நீயாகஞ்செய்யவல்லையோவென்று சொல்லிப்போயினன். போனபின் அரிச்சந்திரன் மிக்கசந்தோஷம டைந்தவனாய் குடங்குடமாயப் பால்கறக்கும் பசுக்களைச்சொர்னத் தினால் அலங்கரித்துக் கோடிகோடியாகவும் திலங்களைப் பர்வதாகார மாகவும் வேதமறிந்த அந்தணர்களுக்குத் தானஞ்செய்து புத்திரனுடைய முகத்தைப்பார்த்து ஆனந்தமுற்று லோகிதனென்று பெயர்வைத்தான். மாதமுடிவில் வருணபகவான் முன்போல் வந்து யாகஞ்செய் செய் என்று விரைந்துகூற அரசன் அவரைப்பார்த்து துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவனாய் நமஸ்கரித்து பசரித்துக் கைகூப்பி நின்று பிரபுவே! இன்று தேவரீர் என்வீட்டிற்கு வந்தது தெய்வாதீனமே. என்னுடைய கிருகம் பரிசுத்தமாயிற்று. உம்முடைய இஷ்டப்படி யாகஞ்செய்கிறேன். வேதமுணர்ந்தபெரியோர் பல்லிழந்த பசுவினால் யாகஞ்செய்தல் அடாதென்று சொல்லுகின்றனரே. பல்முளைத்தபிறகு கூறியபடி யாகத்தை முடித்துவிடுகிறேன். இதிற் சந்தேகமில்லையென்றான். வருணபகவா னதனைக் கேட்டுச் சரிதானென்றுபோயினன். அரிச்சந்திரன் சந்தோஷமாய் வீட்டிற் கிரீடித்துக் கொண்டிருந்தான். வருணபகவான் பல்முளைத்த சங்கதியுணர்ந்து முன்போல் அரசனிடம் வந்து யாகமியற்றுதற்கினி என்னதடையுளதென்றான். அரசன் மிக்க வுபசாரத்துடன் ஆசனங்கொடுத்து சிறப்புடன் பூசித்துத்

தோத்திரஞ்செய்து ஒ பிரபுவே! இந்தயாகத்தை விதிப்படி விசேஷதக்ஷணை கொடுத்துநடத்த வெண்ணியிருக்கின்றே னென்றுகூறி மீண்டும் அதிகவணக்கத்துடன் தலைதாழ்த்தி ஒஸ்வாமி இந்தப்பாலனுக்குச் சவுளகர்மம் நடக்கவில்லையே யாகத்தில் பசுவாகவருவோர்க்குக் கர்ப்பகேசம் இருத்தலாகாதென்று பெரியோர்கள் சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றேன். இந்த விதி நீரும் அறியாததன்றே. ஆதலால் அந்தச்சடங்கு செய்து முடிந்தபின்னர்யாகத்தைச் செய்து விடுகிறேன். அதுவரையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுகின்றே னென்றான். வருணதேவன் ஒ அரசனே! நான் வரும்போதெல்லாம் நியாயம்போல ஒவ்வொன்றைச் சொல்லி என்னை வஞ்சித்து வருகின்றாய் யாகஞ்செய்வது உண்மையேயானால் ஏனையசம்பாரங்கள் சித்தமாயிருக்கின்றனவா? அது எனக்குப் புலப்படவில்லை; பிள்ளையினிடம் உனக்கிருக்கும் ஆசையால் என்னை வஞ்சித்து வருகிறாயாகும்; இதற்குச் சந்தேகமில்லை இனிச் சௌளகர்மஞ் செய்தவுடனே யாகஞ்செய்யாமலிருப்பயாகின் யான் கோபத்துடனே மிக்க பயங்கரமான சாபமொன்று உனக்குக் கொடுத்துவிடுவேன்; இப்போது உன்சொற்படியே திரும்பிப்போகின்றேன்; இக்ஷுவாகு குலத்திற் பிறந்த நீ பொய் சொல்லலாகாதென்று சொல்லிப்போயினர்.

இனி வரும்போது பார்த்துக்கொள்வோமென் றரசன்சந்துஷ்டனாய்ப் பிள்ளையோடு விளையாடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்துவரும்நாளில் சவுளகர்மஞ்செய்யுங்காலம் வந்தது; வரவே அச்சடங்கை மிக்க ஆடம்பரத்தோடு நடத்திவருங்காலத்தில் பத்னியும் பிள்ளையையெடுத்துக் கொண்டரசன சமீபத்தில் வந்துட்கார்ந்தாள். அதே காலத்தில் வருணதேவரும் ஒ அரசனே! யாகஞ்செய் யாகஞ்செய் என்று மேக முழக்கம் போலக் கர்ஜித்து அக்னிபோல அனலைவீசி அரசனருகில் வந்தனர். அவரைக் கண்டவுடனே அரசன் அடங்காத துயரங்கொண்டு நடுங்கிப்பயந்து நமஸ்கரித்து ஆசனத்திலிருக்கச் செய்து செய்ய வேண்டிய வுபசாரம்யாவுஞ் செய்து ஒ பிரபுவே! தங்கள் காரியத்தை இப்போதே செய்துவிடுகிறேன்; அதிற்றடையென்றுமில்லை; ஆனால் ஓர்விண்ணப்பம். அதனைத் தேவரீர் அமைந்த மனத்தோடு கேட்டருளல் வேண்டும். அது யுக்தமாகவிருந்தால் எடுத்துக்கொள்ளுக. அல்லாவிடில் தள்ளிவிடுக. அதனால் யாதொரு பாதகமு மில்லை. பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் என்கிற மூவரும் துவிஜாளென்று சொல்லப்படுகின்றார்க ளாகையால் அவர்கள் சம்ஸ்காரம் பெற வேண்டியவர்களென்றும் பெறாவிடில் அவர்கள் சூத்திரர்களோ டொப்பாவார்களென்றும் வேதவித்துக்கள் சொல்லுகின்றார்களே. அந்த வுபநயனவிதி இந்தக் குழந்தைக்கு ஆகவில்லையே; அஃதாகுமளவும்

சூத்திரனாகையின் இவனெப்படி யாகத்துக் குரியனாவான். உபநயனஞ் செய்யவோ இன்னுஞ் சிலகாலஞ்செல்லவேண்டும்; ஏனெனில் அந்தணர்களுக்கு எட்டாவது வயதும் அரசருக்குப் பதினோராவது வயதும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதல்லவா. அடியேன் தேவரீருக்கு விதிகளையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டத் தக்கவனல்லேன்; ஊழியன் போல் ஞாபகப்படுத்துகின்றேன்; என் மகனுக்கு உப நயனஞ் செய்வித்த பின்னர் உத்தமமான அந்த யாகத்தைச் செய்துமுடிக்கிறேன். உலோக பாலகராயும் தருமநெறிக் குட்பட்டவராயும் சர்வ சாஸ்திர மறிந்தவராயு மிருக்கின்ற தேவரீருக்கு இதன்மேலும் யான் சொல்லத்தக்கவை யாவுள? இப்போது யான் கூறியவார்த்தைகளை உண்மையாகநம்பி சந்தேகங்கொள்ளாது இருக்கைக்கேகலாம்; மன்னித்தருளுக வென்று அரச னதிகவிநயத்துடன் பலமுறைசொல்ல வருணமூர்த்தி மிக்கதயவு காட்டி உன்னெண்ணப்படியே செய்கின்றேனென்று போய்விட்டனர். போனபின்னர் அரசன் தெளிவுவந்தமுகத்தனாய் நினைக்கின்றான்; இவரிடத்து நான் பிள்ளைவரம் பெற்றதும் போதும் இப்போது இவராற் படும்பாடும் போதும்; அந்தோ! அன்று பிள்ளைகொடுக்குந் தெய்வமாக வந்த இவர் இன்று அவனைக் கொல்லும் யமனாகவருகின்றார்; இப்படியுமுண்டோ? இதுவரையு மூன்று கண்டம் வந்தொழிந்தது; இனிச்செய்யவேண்டிய சுபகாரியத்தைச் செய்வேனென்று சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்துவந்தபோது, மகனுக்குப் பத்தாவது வயது வந்தது. வர, இனிப்பதினொன்றாம் வயதுவரப் போகின்ற தென்று நாளை யெண்ணிக்கொண்டிருந்து அந்நாள் வந்தவுடன் சிரேஷ்டமான பிராமணர்களையும் மந்திரிமுதலானவர்களையும் வரவழைத்து அதிகசம்பிரமத்தோடு குமாரனுக்குப் பூணூல் தரித்து, வருணன் வருவானே என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் அவர் வந்துவிட்டனர். அரசன் பார்த்து அவர்வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தவன் போலோடிவந்து நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பிநின்று ஓ என்தெய்வமே! தாங்கள் அளித்தபிள்ளை உபநயனஞ்செய்யப்பெற்றான். தங்கள் உபகாரத்தை என்னென்று சொல்லுவேன். மலடனென்று என்னை உலகம் கூறும் அபவாதத்தினின்றும் ஒழித்தீரே! இஃதொன்றினுக்கே யான்செய்யத்தக்க கைம்மாறுயாதிருக்கின்றது? நீர்கேட்டபடி அவனைக் கொடுப்பது தானாகும். ஓ ஐயனே: நீர்மனமகிழும்படி அந்தயாகத்தை மிகச்சிறப்பாகச் செய்யவெண்ணியிருக்கிறேன். இதுசத்தியம். ஆனால் சமாவர்த்தன கருமமொன்றிருக்கின்றதென்றும் அது அவசியம் உபநயனம் நடந்தவுடன் செய்யவேண்டுமென்றும் அதுசெய்யாவிடில் உபநயனஞ்செய்தும் பயனில்லையென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்கள். அதனையும் செய்து மகிழ எண்ணுகின்றேன். அதுமுடிந்தவுடன்

உமதிஷ்டப்படியே யாகஞ்செய்வதில் யாதொருதடையுமிராது. எல்லாச் சடங்கும் முடிவுபெற்றன. இந்த ஒருசடங்கு முடிவுபெறும்வரையில் நீர் பொறுத்தருளு மென்று மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றே னென்றும், சிந்தனையொன்றும் வேண்டாமென்றுஞ் சொல்லி முடித்தனன். இதையெல்லாங் கேட்ட வருணமூர்த்தி ஒ அரசனே! ஆஹா உன்னுடைய சாமார்த்தியத்தை நான் என்னவென்று சொல்லுவேன்: நான்வரும்போதெல்லாம் அந்தந்தக்காலத்துக்கேற்றவாறு தகுந்த நியாயங்காட்டி ஒவ்வொருவார்த்தையினால் என்னையேமாற்றி வஞ்சித்து வருகின்றாய்; இது உனக்கழகாகுமா? அல்லது, உன்வார்த்தைப் படியே சமாவர்த்தன முடிந்தபின்னர் வேறொன்றுஞ் சொல்லாமல் எனது யாகத்தை முடித்துவிடு. இப்போது நான் போய்வருகின்றேனென்று தமதிடம்போயினர். அரசன் சந்துஷ்டனாய் மேல் நடத்த வேண்டிய காரியங்களை நடத்தினான்.

அரசனது குமாரன் வருணமூர்த்தி வந்ததையும் அவனுக்குத் தந்தைநடுங்கியதையும் அவன் யாகஞ்செய்ய வற்புறுத்தியதையும் பார்த்து, நம்மை யாகஞ்செய்வதென்று சொன்னாரே; நாம்யாகத்திலோ சாகவேண்டும்; ஆஹா! நன்றாயிருந்தது. அந்தோ! அந்தோ!! என்றேங்கி யிருக்கும்போது அரசனும் அவனெண்ணிய குறிப்புணர்ந்து துக்கித்தனன் மகன் அதனைக்கண்டு தந்தையை யாதொன்றும் வினவாமலே அயலாரிடத்து எல்லாச்சங்கதிகளையும் நன்றாயறிந்து இனி நானிங்கிருப்பேனாயின் என் தந்தை என்னை இவ்வுலகில் வாழவிடார்; வருணனும் என்னை விடப்போகிறதில்லை; ஆகலான் நானோடிப் பிழைப்பதே யுசிதமென நிச்சயித்து மந்திரிகுமாரர்களோடும் ஆலோசித்துத் தானெண்ணியபடியே நாட்டைவிட்டுக் காட்டையடைந்தான்.

அச்செய்தியை அரசனறிந்து கவலைமேற்கொண்ட மனத்தனாய் அவனைக் காட்டிலே தேடிவரும்படி அநேகதூதரை யனுப்பி யிருந்தபோது வருணதேவர் அரசனிடம் வந்து ஒ அரசனே! இதுவரையில் சொல்லிவந்த தெல்லாம் முடிந்துவிட்டது. இனி ஒன்றுஞ் சொல்வதற் கிடனில்லை. சொன்னாலும் யான் கேளேன். இப்போது யாகஞ்செய்யத் தடையென்ன வென்றுகேட்க அரசன் முன்போல் யோசனை செய்வது ஒன்றுமின்றி அவரடிபணிந்து ஒ தேவனே! நான் என்ன செய்வேன். என்மகன் நீரடிக்கடி வந்துபோவதற்குக் காரணத்தையறிந்து கொண்டு உமக்குப்பயந்து ஒடிப் போய்விட்டான். போன விடமிதுவெனத் தெரியவில்லை. நான் தூதர்களை மலைகளிலும் புதர்களிலும் முனிவர்களுடைய

ஆச்சிரமங்களிலும் அனுப்பியும் அவர்கள் அவனை எங்கேனுங் கண்டுபிடித்தாரில்லை. ஓபகவானே! நானென்ன செய்வேன். உமக்கு இந்தப் பிள்ளையை விதியுக்தமாய்க் கொடுக்க வெண்ணியே எல்லாச் சடங்கும் மிகச் சிறப்பாக நடத்தினேன். நடத்தியும் பயனற்றவனாயினே னென்று அவர்மெச்சும் படியாகப் பேசி உள்ளத்துள்ளே புத்திரனைக் காணாத்துயரத்தால் புலம்பிக்கொண்டு நின்றான். அரசனுடைய வார்த்தையினால் அடிக்கடி வஞ்சிக்கப்பட்ட வருணன் மிக்ககோபங் கொண்டு ஒ அரசனே! என்னை எதனால் பல முறையும் வஞ்சித்து வந்தனையோ அதனால் மிகவுஞ் சகிக்கக்கூடாத * ஜலோதர மென்கிறவியாதி உன்னைத் தொடர்ந்து பீடிக்கக்கடவது என்றுசபித்துப் போயினன். போகவே அரசனும் அச்சாபத்துக்குள்ளாய் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டுத் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தனன்.

பதினைந்தாமத்தியாயம்

அரிச்சந்திரவருணயோஸ்ஸம்வாதம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் - (66)

அத்தியாயம் பதினைந்துக்குச் சுலோகம் - (அளஉ)

———

உ

ஹ்ரீங்காரரூபாயைநம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்

16. $ அரிச்சந்திரகிருதயக்ஞம்.

———

வியாசர்கூறுகின்றார் :- யாவருடைய கண்ணுக்குங் காணாமல் காட்டில்காலங்கழித்துவந்த லோகிதாசன், தன்தந்தை நோயினால் வருந்துவதைக் கேள்வியுற்று, மிக்கஇரக்கமுள்ளவனாய் அவனைப் பார்க்க வீட்டிற்குப்போக வெண்ணங்கொண்டும், முன்பயத்தினால் போவதற்குக் காலெழாமல் ஒருவருடங் கழித்தான். பின்னர் ஒருவாறு துணிந்து புறப்பட்டுவருவதை இந்திரனறிந்து அவனை வஞ்சிக்கவெண்ணி பிராமணனாய் அவன்முன்றோன்றி ஓராஜபுத்திர!

* உதரத்தில் நீரடைந்து வெளிவராது துன்பப்படுத்தல்.

$ அரிச்சந்திரன் யாகஞ்செய்தல்.

நீ நீதிஅறியாதவன்; உன்னைப்போலு மூடனொருவனுண்டோ? கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கியி லுன்னை ஓமஞ்செய்ய எதிர்பார்த்திருகக்கும் உன்தந்தையினிடம் போக நீ எண்ணங் கொண்டனையே; நீ முன் இக்கானகத்துக்கு ஓடிவந்தது அதற்கஞ்சியே யன்றோ? இப்போததனை மறந்தனைபோலும்! உலகில் உயிர்களெல்லாம் தத்தம் ஆன்மாவினிடத்தில் அதிகபிரியமுடையன. புத்திர தார தனாதிகளிடத்து அன்புபாராட்டுவதும் தன் ஆன்மசுகத்தை முன்னிட்டன்றி வேறில்லை. ஆகவே உன் தந்தை தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவோ உன்னைரக்ஷிக்கவோ இப்போதெண்ணுவான். நான் உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன். அதனை யோசிப்பாயாக. நீ போனவுடன் உன்னைப் பசுவாக நிறுத்தி யாகத்தை நடத்தி உன் தந்தை தன்பிணியைப் போக்கிக் கொள்ளுவான். ஆகலான் நீ அவனிடத்துச் செல்லாதொழிக. அவனிறந்தபின்பு அரசாளப்போவா யென்று சொல்லவும் அவன் சொல்லால் இராஜகுமாரன் மயங்கிப் போவதற்கஞ்சி மீண்டும் ஒரு வருடங் காட்டிலே காலங்கழித்து வந்தான். பின்னுந் தன்தந்தை ஜலோதரவியாதியினால் மிகவுந் துக்கப்படுகிறதைக் கேள்வியுற்று மனம்புழுங்கிப் பிதாவைப் பார்ப்பதனால் நானிறந்தாலும் இறக்கின்றேனென்று துணிந்து புறப்பட்டுப் போகும்போது அவ்வழியில் இந்திரன் முன்போல்வந்து முன்னையினும் அதிக இன்னுரையால் மயக்கி அவனைப்போகாதபடி தடைசெய்ய அந்தலோகிதாசன் போகாதுநின்றனன். அரிச்சந்திரன் நோயினால் மிகவும்வருந்தி வசிட்ட முனிவரை வணங்கித் தன்ரோக நிவர்த்திக் கோருபாயம்சொல்லும்படி வேண்டிக்கொள்ள அவர் ஒ அரசனே! ஒருபுத்திரனை கிரயத்துக்குவாங்கி நீ யாகஞ்செய்து விடுவையாயின் உனது வியாதி ஒழிந்து விடுமென் றுரைத்தனர். அதுகேட்ட அரசன் பிள்ளைவிற்பவர் யாவர்? யாவராவது விற்பாராயினும் எனக்கு அவன் புத்திரனாவனா வென்று கேட்க, அவர் வேதமறிந்த பிராமணர்கள் * புத்திரர்கள் பத்துவிதப் படுவாரென்று சொல்லுகின்றனரென்றும், தேசத்தில் தேடிப்பார்த்தால் பொருளாசையுடைய பிராமணனெவனாவது பிள்ளையைக் கொடுத்து விடுவானென்றும், அவனைப் புத்திரனாக வாங்கி யாகஞ்செய்தால்

* 1. அவுரசன் (விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொண்டவருக்குப் பிறந்தவன்.) 2. தத்தன் (ஸ்வீகாரபுத்திரன்) 3. க்ரீதன் (கிரயத்துக்கு வாங்கப்பட்டவன்) 4. க்ருத்ருமன் (அபிமானபுத்திரன்) 5. அதம்பரவரன் (ஒரே பிரவரத்திற் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பிறந்தவன்) 6. கூடோற்பன்னன் (கள்ளப்புணர்ச்சியாற் பிறந்தவன்) 7. அபவித்தன் (துப்பு பீஜத்திற்குப் பிறந்தவன்) 8. பௌனர்ப்பவன் (புருஷனிறந்தபின் மீண்டும் விவாகஞ்செய்து கொண்டவளுக்குப் பிறந்தவன்) 9. கானீனன் (கல்யாணத்துக்கு முன் பிறந்தவன்) 10. தாசிப்ரபவன் (வேலைக்காரிக்குப் பிறந்தவன்)

வருணதேவன் மகிழ்ச்சியடைந்து உடற்பிணியை யகற்றுவானென்றுங் கூறினர். அரசன் அவர் கூறியவாறே மந்திரிகளையனுப்ப அவர்களும் பிள்ளைவிற்போர் யாவரென எங்குந் தேடி வரும்போது அஜிகர்த்த னென்னும் ஓர்பிராமணன் மிக்கதரித்திரனாய் சுனப்புச்சன் சுனஸ்சேபன் சுனோலாங்கூலனென்று மூன்று புத்திரர்களோ டிருக்கக்கண்டு, ஓ அந்தணரே! நீர் அரசன்செய்யும் யாகத்துக்கு ஒருபிள்ளையைக் கொடுப்பீராயின் நாங்கள் நூறுபசுவைக் கொடுக்கின்றோமென்றனர். அதைக்கேட்டு அவன் சிறிதுமயங்கி நிற்க அப்போது ஐயா! அந்தணரே! ஏனிப்படி மயங்குகின்றீர் ஒருபிள்ளைபோனாலும் மற்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் எங்களால் கொடுக்கப்படும் நூறுபசுக்களு மிருக்கின்றனவே இதற்கு யோசனை என்னவென்று மந்திரிகள் கேட்க, பார்ப்பான் மிக்க பசிபாதையுள்ளவனாதலால் ஒருமகனை விற்க மனம் வந்து தன் உத்தரகிரியைக்கு மூத்தபிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு இருவரைக்காட்டி இவரில் யாரையேனும் அழைத்துப்போங்களென்று சொல்லினன். அவ்வந்தணன் மனையாட்டி எனக்கு மிகுந்த பிரியமுள்ளவன் கனிஷ்டனாகையால் அவனை யான்கொடுக்க விசையேனென்றாள். மந்திரிகள் நடுவனைக் கொடுங்களென்று நூறுபசுக்களைக் கொடுத்து அவனை யழைத்துக்கொண்டுபோக அரசன்கண்டு சந்தோஷித்து அவனை நரபசுவாக யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டி வைத்தனன். அந்தப்பிள்ளை ஐயோ! ஐயோ! வென்றலறி நடுநடுங்கி யழத்தொடங்கினான். அவன்படும் பாட்டைக்கண்ட முநிவரும் ஏனையரும் மனமிரங்கினர். யாகபசுவைக்கொல்லும் சாமித்திரனும் இவனது பரிபவத்தைக்கண்டு கொலைசெய்வதற்கான கத்தியைவைத்துவிட்டு அரசனைநோக்கி அழுதுகொண்டிருக்கிற பிராமணப்பிள்ளையை என் பிழைப்புக்காகக் கொல்லமாட்டே னென்றான். பின்னர் அரசன் யாகசாலைலிருந்த அந்தணர்களைப் பார்த்து இனி என்ன செய்யத்தக்கதென்று வினவினன். அவன் வினவியதைக் கேட்ட அந்தணர்களும் ஏனையரும் ஓவென்று பெருங்குரலிட்டழுத்தொடங்கினர். அதுகண்ட அரசனும் எங்கும் அழுகைக்குரலாயிற்றேயென்று மனங்கலங்கியிருப்ப அச்சிறுவன் தந்தையாகிய அஜிகர்த்தன் ஓ அரசனே! அஞ்சவேண்டாம் நான் பொருளபேட்சை யுடையவனேயன்றிப் புத்திராபேக்ஷை யுடைய னன்றாகையால் இன்னும் எனக்குநூறுபசுவைக்கொடுப்டையாயின் என் மகனாகிய அந்தயாக பசுவை நான் கொன்றுவிடுகின்றேனென்றான். அரிச்சந்திரன் அவன் வார்த்தையிலே சந்தோஷித்து அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்ல அந்தப்பாபிஷ்டனாகிய அந்தணன் அது செய்வதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டான். அவனைச் சபையிலிருந்

தாரெல்லாரும்பார்த்து ஆவென்றலறி அந்தோ! பிள்ளையைக் கொல்லத் துணிந்தானே இவன் மாநுடனா? பேயா? மஹாபாபிஷ்டன்; குரூர மானகர்மமுள்ளவன். பிராமணவேடத்தை மாத்திரம் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். எவன்றான் தன் பிள்ளையைக் கொல்வதற்குத் துணிவான். இவன் சண்டாளனேயாகும் சீசீ! பாபகர்மத்தைச் செய்ய இசைகின்றானே. ஐயோ! பிள்ளையைக் கொன்று தனத்தையடைந்து என்ன சுகத்தை யடையப்போகின்றான். தன் அங்கத்தினின்றும் தன் ஆத்மாவே பிள்ளையாக மாறிப்பிறக்கின்றதல்லவா? தன்மகனைக் கொல்வோன் தன்னாத்மாவைக் கொல்லுவோனாவனல்லவா? என்று பலரும்பலவண்ணம் பேசிக்கூச்சலிட்டனர்.

அச்சமயத்தில் விஸ்வாமித்திர ரெழுந்து அரசனிடஞ்சென்று அதிகதயவுடன் ஓ அரசனே! யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுண்டழுகின்ற சுனஸ்சேபனை விட்டுவிடுவையாயின் உனதுயாகமும் பூர்த்தியாய் விடும். உனதுரோகமும் நிவிர்த்தியாய்விடும். கொலைசெய்யாமையைக் காட்டினுஞ் சிறந்தபுண்ணியமும் கொலைசெய்வதைக்காட்டினும் கொடியபாபமுங் கிடையாது; வியாதியாளனாகிய நீ செய்யும் இந்தக் காரியத்தில் அழுகைக்குரலாகுமா? நீயே எண்ணிப்பார்; தன்னுடலைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அன்னியவுடலை நாசஞ்செய்தல் கூடுமா? தன் தேகசுகத்தை நாடுபவன் பிறவுயிர்களின் தேகசுகத்தை நாடல் வேண்டும். எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அருளுடையவர்களுக்கு அவ்வருளுக்குக் கேடுவிளைவிக்கும் உயிர்கள் உலகிலொன்றுங் காணப்படவில்லை. உலக கர்த்தாவானபகவான் சர்வப்பிராணிகளும் சந்தோஷிக்க அதைக்கண்டு சந்தோஷிக்கின்றவனாகயிருக்கின்றான். ஈஸ்வரனை விரும்புவோர்க்கு எல்லாவுயிர்களையும் தன்னைப்போ லெண்ணுமெண்ண மிருக்கவேண்டும். யாவரும் வாழவிரும்புவரன்றி சாவவிரும்பார். பிராமணப் பிள்ளையைக் கொன்று உனது தேகத்துக்குச் சுகமுண்டாக்கிக்கொள்ள எண்ணுகின்றனையே அது போலவே இந்தப் பிள்ளைக்குத் தன்தேகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வெண்ணமிருக்கு மன்றோ? ஓ அரசனே! இச்சிறுவன் பூர்வசென்மத்தில் உனக்குச் செய்த துரோகத்தை இப்பொழுது அவன்பால் நீ காட்டுகின்றதாக வெண்ணுகின்றேன். அப்படி இல்லாவிடில் குற்றமில்லாத இவனைக் கொல்ல எண்ணுவையா? துவேஷத்துக்குக்காரண மில்லாத ஒருவனை எவன் கொல்லுகின்றானோ அவனை, மறுபிறப்பிலே அவனால் கொல்லப்பட்டவன் கொன்றுவிடுவா னென்பது பிரமாணம். உலகில் புத்திரபாக்யத்தின் பொருட்டு அஸ்வமேதாதிகளையும் கங்காயாத்திரைகளையும் செய்கின்றனர். தனத்துக்கு விற்ற இவன்

றந்தை மிக்கதுஷ்டாத்மா; பெருங்கேடன்; படுபாவி; கொடுந்துரோகி; ஓ அரசனே! நாட்டினடுவிலிருந்து எவன் பாபகாரியத்தைச் செய்கிறானோ அவனுடைய பாபத்தி லாறிலொருபங்கு அரசனைச்சாரும்; அதிற்சந்தேகமில்லை. பாபஞ்செய்கிறவனை அரசனாகிய நீ தடுக்க வேண்டும். நீ தடுத்திருந்தால் பிள்ளையை விற்பானா? சூரியவம்சத்தில் திரிசங்கு ராஜபுத்திரனாகப்பிறந்து நீ வேறொருவம்சத்தில் வேறொருவருக்குப் பிறந்தவன்போல இக்கொலையை இச்சித்தனையே! என்னுடையவார்த்தையைக் கேட்டு இம்முநிபுத்திரனை விட்டுவிடு. உனக்குச் சுகமுண்டாகும். உன்றந்தை சாபமேற்றுச் சண்டாளனாய் விட்டான்; அவனை அச்சண்டாள தேகத்தோடே சுவர்க்கம் போகும்படி நான் செய்தேன். நீ அவன்மகன் என்னும் அபிமானத்தினால் இவ்வளவும் உனக்குச் சொல்லுகின்றேன். என்னுடைய வார்த்தையைத் தட்டாமல் மிகவுந் தீனனாயழுகிற இப்பிராமணப்பிள்ளையை விட்டுவிடு. இந்தயாகத்தில் இந்தப்பிள்ளையை விடுவதாகிய யாசகமொன்றை யான் உன்னை யாசிக்கின்றேன். இதைக்கொடுக்கத் தவறுவையாயின் அதனாலுண்டாகும் தோஷத்தை நீ ஏன்தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கின்றனை. இந்தயாகத்தில் எதை யார்கேட்பினும் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கொடாவிடில் பாபம்நேரிடு மென்றுங் கூறுவதில் சந்தேகமுண்டோவென்று சொல்லக்கேட்ட அரசன் முநிவரே! ஜலோதரபாதையில் மிகவும் வருத்தப்படுகின்ற யான் இந்தப் பிராமணப் பிள்ளையைவிட்டு யாகத்தை எப்படி முடிப்பேன் வேறேதேனும் ஒன்றைக்கேளும் தடையின்றித் தருகின்றேன். இந் தயாககாரியத்தைத் தடைசெய்தல் முறையன்று என்றான். விஸ்வாமித்திரர் இவன் சொல்லிலே கோபமும் பிராமணப் பிள்ளையினிடத்தில் துக்கமுமுடையராயினர்.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரகிருதயக்ஞம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (59)

அத்தியாயம் பதினாறுக்குச் சுலோகம் (கூஙக)

———

உ

ஹ்ரீங்காரநிலயாயைநம:

பதினேழாம் அத்தியாயம்

17. விசுவாமித்திரவசிட்டசம்வாதம்.

———

வியாசர்கூறுகின்றார்; - அருட்கடலாகிய விஸ்வாமித்திரர் யூப ஸ்தம்பத்தில் கட்டுண்டு மரணத்தையெண்ணிப் புலம்புகின்ற சிறுவனருகிற்சென்று, ஓகுழந்தாய்! உனக்குவருணமந்திரத்தை நானுபதேசிக்கின்றேன்; அதை என்சொற்படி ஜபித்துக் கொண்டேயிருப்பையாயின் உனக்கிப்போதுண்டாயிருக்கும் துக்கநீங்கிச் சுகமுண்டாகுமென்றார். அவன் அப்படியே அவ்வுபதேசத்தை அவரிடம் பெற்று அழுவதைவிட்டு மானசீகமாக ஜபித்துவர வருணபகவான் சந்துஷ்டராய் அவன் முன்னேதோன்ற அவரை அங்குவந்திருந்தாரெல்லாருங் கண்டுஆச்சரியமடைந்து தோத்திரஞ்செய்தனர்.

அரசனும் ஆச்சரியமடைந்தவனாய் ரோகத்தினால் வருந்தும் வருத்தத்தோடு அவன்பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கிக் கைகூப்பிநின்று ஓசிரேஷ்டமானதேவரே! கருணைக்கடலே! நானொருபாவி! பெருமூடன்! குற்றவாளி! மிக்ககிருபுணன்! என்பிள்ளையினிடத்துள்ள ஆசையினால் உம்மைப்பரிகாசஞ்செய்துவிட்டேன்; நீர்பொறுமையுள்ள பிரபுவாதலால் பொறுத்துவந்தீர்; நான்செய்தகுற்றம் பொறுக்கத்தக்கதன்று. என் புத்தியெல்லாம் துர்ப்புத்தியே எதைச்சற் புத்தியாக நினைப்பேன். ஒருபொருளில் விருப்பமுடையவன் அதன் குற்றமறியான். ஆகையால் என்மகனிடத்துவைத்த ஆசையால் உம்மைவஞ்சித்துவிட்டேன். புத்திரனில்லாதவனுக்குச் சொர்க்கமில்லை யென்கிற அந்த ஒருவார்த்தைக்குப் பயந்து உம்மைப் பரிகாசஞ் செய்துவிட்டேன். பிரபுவே! அறிவீனனுடைய பிழையை அறிவுடையோர் பொறுத்தல் கடனன்றோ? ஒபகவானே! நான் துக்கமும் நோயுந் தொடர்ந்துள்ளேன். என்பிள்ளையும் என்ன வஞ்சித்துப் போயினன். அவன் போனவிடம் புலப்படவில்லை. ஓகருணைக்கடலே! என்மகன் மரணத்துக்கஞ்சி வஞ்சித்துப்போனபின்னர் ஒருவனைத் தனத்துக்குவாங்கி தேவரீருக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்வண்ணம் யாகத்தை ஆரம்பித்தேன். நீரும் பிரசன்னமாயினீர். என் துக்கமும் நோயும் நீங்கிற்றென்றனன். வருணபகவான், ஓ அரசனே! புலம்பிக் கொண்டே என்னை மனதில் புகழ்ந்து தியானிக்கின்ற இந்தப்பிள்ளையை யூபஸ்தம்பத்தினின்றும்

அவிழ்த்துவிடு. இந்தயாகம் பூர்த்தியாய்விட்டது என்று சொல்லிப் பின்னர்ச் சபையிலிருக்கும் யாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க தானே அப்பிள்ளையை அவிழ்த்து விட்டனன். சபையாரெல்லாம் அதுகண்டு சந்தோஷப்பெருக்கினால் ஜயஜயவென்று ஆனந்தக்கூச்சலிட்டனர். அரசனும் மிக்கசந்தோஷமடைந்து யாகத்தைப் பூர்த்திச் செய்தனன். யாகப்பசுவாய் வந்து அலறிய சுனஸ்சேபனும் சந்துஷ்டனாகிச் சபையாரைநோக்கிக் கை கூப்பிநின்று பெரியோர்களே! உங்களிடத்தில் நானொருவிண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன் அதற்குரிய தருமத்தை வேதசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமில்லாத உண்மையை நீங்கள் சொல்ல வேண்டுகின்றேன். இப்போது நான் யாருடையபிள்ளை? எனக்கு முதன்மையான தந்தை யார்? அதனை உண்மையாய்ச் சொல்லுவீர்களாயின் நானவரைச் சரணடைந்து வாழவிருக்கின்றேன். என்று சொல்லக்கேட்ட சபையினருட்சிலர் இவன் அஜிகர்த்தன் மகன்றானே? இவனிப்போது வேறு எவனுக்கு மகனாவான் என்றும், சிலர் அஜிகர்த்தனுக்கும் அவன் மனையாட்டிக்கும் பிறந்து அவர்களால் இதுகாறும் காக்கப்பட்டு வந்தானாதலால் இவன் மற்றொருவனுக்கு எவ்வண்ணம் புத்திரனாவானென்றுங் கூறினர். அப்போது வாமதேவரென்பவர். உங்களாற்சொல்லப்பட்டவன் இந்தப்பிள்ளையைத் திரவியவாசையினால் விற்றலனாயிருக்க இவனுக்கு எப்படி அவன் தந்தையாவன். தனத்தைக் கொடுத்துப்பெற்ற அரசனே தந்தையாவா னென்றார். சிலர், அன்னதானஞ் செய்தவன், வித்யாதானஞ்செய்தவன், பொருளைக்கொடுத்தவன், பயத்தை நீக்கினவன், பெற்றவன் இவ்வைவரும் தந்தையாவாரென்று பெரியோர்சொல்லுகின்றாராதலால் இவனைப் பயத்தினின்றும் நீக்கிய வருணபகவானே இவன்றந்தை யாவனென்றார். இவ்வாறு யாவரும் சந்தேகத்தோடு கூறிவந்தனரேயன்றி இவன்றான் இவனுக்குத் தந்தையாவானென்று திடமாகக் கூறினாரில்லை.

அத்தருணத்தில் எல்லாமறிந்தவரான வசிட்டமுநிவர் அவர்களை நோக்கி வேதசம்மதமாகிய நிச்சயத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேண்மின்கள். மகனே தான்பெறும்பொருளாகவெண்ணி அவனிடத்தில் இரக்கங்கொண்டவனே தந்தையாவன். இப்பொழுது அஜிகர்த்தன் இச்சுனச்சேபனிடத்தில் ஆசையைவிட்டு தனத்தில் ஆசைவைத்து அவனைவிற்றான்; அதுவேயுமன்றி கத்தியினால் வெட்டவுந்துணிந்தான் இவ்விருவருக்கும் சம்பந்தமாயிருக்கவேண்டிய அன்பு எங்கிருக்கின்றது? ஆகவே அஜிகர்த்தன் இவனுக்குத் தந்தையாகான். கிரயஞ்செய்துகொண்ட அரசன் தந்தையாவனோவெ னின், அவனும் இவன்பாலிரக்கமின்றி யூபஸ்தம்பத்திற் கட்டினா

னாகையால் தந்தையாகான். வருணபகவானோ வெனின், இவன் தோத்திரஞ்செய்ததனால் சந்தோஷமடைந்து பாசத்தை அவிழ்த்து விட்டனரேயன்றி இரக்கத்தினாலன்றாகலின் அவருமாகார். அன்றியும் உலகத்தில் எவரெவர் எவரெவரை மந்திரங்களால் தோத்திரஞ் செய்கின்றனரோ அவரவருக்கு அவரவர் மகிழ்ந்தவராய் அவரவர் விரும்புவனவாகிய தனம் பிராணன் பசுக்கள் அரசாக்ஷி மோக்ஷம் இன்னும் வேண்டியவைகளை வேண்டியவாறு கொடுக்கின்றனர். அதுபோல் இந்த வருணபகவானும் செய்தவரென்று அறிமின். வேறுயாவரெனின், விஸ்வாமித்திர முநிவ ரொருவரே இவனுக்குத் தந்தையாவார். ஓசபையோர்களே! அஜிகர்த்தன் பொருளைநாடினான். அரசன் தன்நோயைநாடினான். வருணபகவான் மந்திரத்தை நாடினான். விஸ்வாமித்திரரோ தற்பிரயோசனங்கருதாது அவனது துயரத்தைக் கண்டு மனமிரங்கி மந்திரோபதேசஞ் செய்து அவனைச் சங்கடத்தினின்று நீக்கினராதலின் அவருக்கே இவன் பிள்ளையாகத் தக்கவனென்றார். சபையாரனைவரும் இதுவே சரிசரியென்று ஒப்புக் கொண்டனர். அப்பொழுது விஸ்வாமித்திரர் அந்தப் பிள்ளையை வலது கையால் பிடித்துக் கொண்டு ஒகுழந்தாய்! என்கிரகத்துக்கு வருகவென்று மிக்க அன்போடு அழைக்க அந்தச் சுனச்சேபனும் அன்போடு அவர் பின் தொடர்ந்து போயினன். வருணபகவானும் ஏனைய ருத்விக்குகளும் சபையோர்களும் தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அரசனும் அரோகதிடகாத்திரனாய் ஆனந்த முற்று தன்னரண்மனைக்குப் போயினன். இச்செய்திகள்யாவும் அரசன்மகனறிந்து அரசனுக்குத் தெரிவிக்க அரசனுமாவலோடு எதிர்செல்ல குமாரனுங்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்தனன். தந்தை வாரியெடுத்து ஆனந்தக் கண்ணீரால் நனைத்து மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு அவன் க்ஷேமங்களைவினவி ஆனந்த முற்றுத்தானடத்திய நரமேதத்தின் செய்தியை விரிவாயெடுத்துச்சொல்லி அரசாண்டு சின்னாள்கழித்து ராஜசூயயாகஞ் செய்யவெண்ணி வசிட்டரைப் பிரார்த்தித்து அவரை ஹோதாவாகவைத்து யாகத்தை முடித்து அவரைப் பூஜித்து அதிகச்சிறப்புடன் மரியாதைகளைச் செய்தனுப்ப அவர் இந்திரனுடைய சபைக்குப் போயினர். அப்போது விஸ்வாமித்திரரும் அங்குவந்துசேர்ந்தனர். அவர் வசிட்டமுநிவரைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து ஓ முநிசிரேஷ்டரே! இச்சிறந்தசன்மானம் உமக்கு யார் செய்தது? உண்மையைச் சொல்லுமென்றார். அவர் என்னுடைய எஜமானனும் மகாபராக்கிரமசாலியுமான அரிச்சந்திரன் மிக்க தக்ஷணையோடு ராஜசூய யாகமொன்றியற்றினான். அதில் அவன் செய்த சன்மானமாகும் இது வென்று சொல்லி அவனைப்புகழத்

தொடங்கி, முநிவரே! அதில் ஹோதாவாகயானிருந்தேன்; அவனைப் போலும் அரசன் எவனிருக்கின்றான். மிகச்சத்தியவாதி? நிலையான விரதமுள்ளவன்; மிகுந்த கொடையாளி; தர்மசீலன்; உயிர்களைக்காப் பாற்றுவதில் ஆவலுள்ளவன்; அவனுக்கு நிகரான அரசன் முன்னிருந்ததுமில்லை; இனிவரப்போகிறதுமில்லை; தானஞ்செய்கிறதே தன் சுபாவமாகவுள்ளவன்; மஹாசூரன் என்றார். இவ்வகையாய் ஓயாமல் அரிச்சந்திரனைப் புகழ்கின்ற புகழ்ச்சியை விஸ்வாமித்திர முநிவர் கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு கண்சிவந்து வசிட்டரை நோக்கி, ஓ முநி புங்கவரே! யாகஞ்செய்கிறேனென்று வருணபகவானை வஞ்சித்தவனும் கபடத்தில் ஆவலுள்ளவனும் பொய்சொல்லுவதில் சலிப்பில்லாதவனுமான அந்த அரிச்சந்திரனை அளவுகடந்து நீர் பலமுறையும் புகழ்கின்றீரே! நீர் அவனுக்குள்ளனவாகக்கூறிய குணங்களெல்லாம் உண்மையாயின் யானவைகளைக் காண்கின்றேன். நான் பிறந்தது முதல் சம்பாதித்த தவத்தையும் வேதசாஸ்திரம் படித்த புண்ணியத்தையும் பந்தயமாய் வைக்கிறேன். நீரும் உம்முடையதவத் தை யெல்லாம் பந்தயமாகவையும். அவனை இந்தக்ஷணத்திற்றானே பொய் சொல்லுகின்றவ னாகவும், தானஞ் செய்யாதவனாகவும், மகாதுஷ்டனாகவும் நான் செய்யாமற் போவேனாயின் என்னுடைய பந்தயத்தை யிழந்துவிடுகிறேன். நான் சொல்லியபடி செய்வேனாயின் உம்முடைய புண்ணியத்தை நீரிழந்தவராக வெண்ணுமென்று கூறி சுவர்க்கலோகத்திலிருந்து மிகுந்தகோபத்துடன் தன் ஆச்சிரமம் வந்து சேர்ந்தனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

விஸ்வாமித்திர வசிஷ்டசம்வாதம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (59)

அத்தியாயம் பதினேழுக்குச் சுலோகம் (990)

———

உ

ஹ்ரீம்பதப்ரியாயைநம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

18. * அரிச்சந்திரஸ்ய ஆரண்யகமனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :- ஓ ஜனமேஜயனே! ஓர் காலத்தில் அரிச்சந்திரன் வேட்டையாடுதற்குக் காட்டுக்குப் போம்போது

* அரிச்சந்திரன் ஆரண்யம் அடைதல்.

அவ்விடத்தில் அழகிய கண்ணும் மிக்க சுந்தரமுமுடைய ஓர் பெண் அழுது கொண்டிருக்கக்கண்டு, ஓ பெண்ணே! நீ யார்? எனிங்கு தனியேயழுகின்றனை? உன்னைத் துன்பப்படுத்தினார்யாவர்? உனக்கு என்னதுக்கம் வந்தது? பயங்கரமான இந்தக்கானகத்தில் யாரால் விடப்பட்டனை? உன்கணவன்யார்? தந்தையார்? எனது நகரத்தில் ஓர் அரக்கனும் பர ஸ்திரீயைத் துன்பப்படுத்தான். வேறுபாவிகளுங் கிடையா. எவனுன்னைத் துன்பப்படுத்தினனோ அவனை விரைவாகக் கூறுவையாயின் நானவனைத் தண்டனை செய்கிறேன். உன் துக்கத்தைச் சொல்லிவிட்டு நீவருந்துதலொழிந்து என் நகரத்தில் வசிப்பாயாக என்றான். அந்தப்பெண் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே அரிச்சந்திரனை நோக்கி, ஓ அரசனே! மஹாருஷியான விஸ்வாமித்திரர் என்னைக்குறித்துக் கொடூரமான தபஞ்செய்கிறார். அதுதான் நான் கண்ணீர் விடுதற்குக் காரணமென்ன; அரசன், ஓ நங்காய் நீ சுகமாயிரு; இனி உனக்குத் துக்கம்நேரிடாது; உனக்குத் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணுகின்ற அந்தமுநிவ ரியற்றுந்தவத்தை நான் தடை செய்கிறேன்; நீ கவலையற்றிருப்பாயாக வென்றுகூறி, முநிவரிடம்போய் அவரைக்கண்டு வணங்கி, ஓ பிரபுவே! யாதுகருதி ஸ்திரீயினுடைய தேகத்தைத் தபசினால் வருத்துகின்றீர்? உண்மையைச் சொல்லுவீராயின் உமது கோரிக்கை யாதோ அதனையான் நிறைவேற்றுகிறேன்; தவஞ் செய்வதை விடும்; எழுந்திரும்; எழுந்திரும்; எல்லாமறிந்த முநிவரே! உலகிற்குத் துன்பத்தை விளைவிப்பனவும் நடுங்குதற்கேதுவான பயங்கரத்தை விளைவிப்பனவுமான தவத்தை எனது நகரத்தில் ஒருவருஞ் செய்தல் கூடாதென்பது நீர் அறியீரோவென்று அதை மறுத்து நகரம்போயினன். முநிவர் மகாகோபங்கொண்டு அப்போதங்கு வசிஷ்டரிடத்தில் நடந்த சம்வாதத்தையும், இப்போது இங்கு தவத்தைத் தடைசெய்ததையு மெண்ணி நியாயவிரோதமாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள சிலகாரியங்களை உத்தேசித்து அவற்றை நடத்தத்துணிந்து ஓரரக்கனைப் பன்றியுருவாகத் தவத்தாற்படைத்து அரசன்பால் ஏவினார். பெருத்தசரீரமுள்ள அந்தவராகம் யாவர்க்கும் பயங்கர முண்டாகக் கொக்கரித்துக்கொண்டு அரசனுடைய தோட்டத்துட் புகுந்து அங்குள்ள தோட்டக் காரர் மருண்டோடும்படிச் செய்து மாலதிக்கொடிகளையும் கடப்பமரங்களையும் காட்டுமல்லிகைச்செடிகளையும் சண்பகம் தாழை முதலிய மரங்களையும் மல்லிகைக்கொடியேறியமரங்களையும் அலரிச்செடிகளையும் இன்னும் மென்மையான புஷ்பச்செடிகளையும் முசுகுந்தம் அசோகம் மகிழம் திலகமுதலிய மரங்களையும் தன் கொம்புகளாற்றோண்டிப் பூமியைக் குடைந்து வேருடன்

களைந்துவிட்டது; கொடிவகைகளைக் கறித்துவிட்டது. இந்த கோலாகலத்தைக்கண்ட தோட்டக்காரர்கள் ஆயுதங்களைக் கைக் கொண்டும் அதனைக்கொல்வதற்கு முடியாமலோட, அவர்களோடு பூமாலைதொடுக்கின்றவரும் பயந்து கூக்குரலிட்டோடிப்பயகம் பனத்துடன் அபயம் அபயமென்று அரசனைச் சரணடைந்தனர். அவர்களை அரசன்பார்த்து உங்கட்கு எதனாலிவ்விடுக்கணுண்டாயிற்று? எவர் இத்துன்பஞ்செய்தவர்? அவர்கள் இன்னாரென்று சொல்லுவீராயின் ஒரேபாணத்தினால் அவர்களை நான் கொன்று விடுகிறேன். எவன் எனக்குச் சத்துருவாய் இத்துன்பத்தைச் செய்தானோ? பாபபுத்தியுள்ள அவன் தேவனா? எவ்விதமான உருவமுள்ளவன்? எவ்வளவு பலத்தோடு கூடினவன்? எங்கிருக்கின்றான் சொல்வீராயின் நானவனைக் கூர்மையான வாளினால் அறுத்துவிடுகிறேனென்றுசொல்ல, அவர்கள் ஓ அரசனே! துன்பஞ்செய்தவர் தேவருமல்லர், அசுரருமல்லர், யக்ஷருமல்லர், கின்னரருமல்லர், பெருத்தசரீரமுள்ள ஒரு பன்றியாகும். அது உம்முடைய தோட்டத்தில் மென்மையான புஷ்பச்செடிகளையும் கொடிவகைகளையும் தன்கொம்பினால் வேரோடுத் தோண்டிவிட்டது. நாங்கள் அதனைப் பாணங்களாலும் தடிகளாலும் அடிக்க அது சிறுதும் பயப்படாமல் எங்களையே துரத்திக் கொண்டு வருகின்றதென்றார். அரசன் அதனைக் கேட்டுக் குதிரைமீதேறி யானைமுதலிய சதுரங்கசேனைகளோடும் அத்தோட்டத்துட்போய் அங்கு கொறு கொறென்று சப்தித்துக் கொண்டிருக்கும் பன்றியையும் அதனாலழிந்துகிடக்கின்ற தோட்டத்தையுங் கண்டு கோபமேலிட்டவாய்ப் பன்றியைக்கொல்வதற்கு வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டு அம்பைத்தொடுத்து வேகமாயோடினன். இவன்வருகையைக் கண்ட அப்பன்றி சிறிதுமஞ்சாது பயங்கரமுண்டாகும்படி சப்தித்துக் கொண்டு எதிரிலோடிவர, அரசன் ஒரு அம்பினை விட்டான். அப்பன்றி அதற்குத் தப்பித்துக்கொண்டு அரசனைத் தாண்டியோடிற்று. அரசன் மற்றொருபாணத்தைவிட்டான். அதற்குத் தப்பித்துக் கொண்டு சிறிதுதூரம் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டும் சிறிது தூரம் புலப்படாமலும் பலபலவிதமாய்க் கூச்சலிட்டுக் கொண்டோடிற்று. அரசனும் அதனைவிடாமற் பின்றொடர்ந்தான் தொடரவே, அது அங்கு மிங்குமோடிச் சேனைகளைக்கடந்து மானுடசஞ்சாரமற்ற வோறொரு காட்டுக்குப்போயிற்று. அரசனும் யாவரையும்விட்டு அதனை விடாமல் ஓடினான். அப்போதுச் சிப்போதாகவே குதிரையோடு பசிதாக முற்றிருந்தனன். பன்றியு

மதுகண்டு எதிர்வந்துநின்றது. அரசன் அதன்வரவையறியாது அதிகசோகமுடையவனாய் நாம் வழிதப்பி வந்துவிட்டோமே; இது பயங்கரமான காடாகவிருக்கின்றதே; என் செய்வது; எங்குப்போவது; ஒருவருஞ்சகாயமில்லையே என்று சிந்திக்கும்போது நிர்மலமான ஓர்நதியைக்கண்டு உடனே குதிரைக்குத் தண்ணீர்காட்டித் தானுமருந்திச் சுகமுற்று நகரத்திற்குச் செல்லும் வழியறியாது தியங்குஞ்சமயத்தில் விஸ்வாமித்திரர் விருத்தப்பிராமணவேடங் கொண்டு எதிரேநின்றனர். அவரைக்கண்டு அரசன் மகிழ்ந்து நமஸ்கரித்தனன். அவர் உனக்குச் சுகமுண்டாகுகவென் றாசிபுகன்று, நீமானுடசஞ்சாரமில்லாதகாட்டில் ஒருவனா யாதுகருதிவந்தனை? வந்து நீ ஏன் கலங்குகின்றனை? மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு என்னிடம் வந்தவரலாற்றினைக் கூறுவா யென்றனர். அரசன், ஓ முநிவரே! என்னுடைய நந்தவனத்தில் பயங்கரமான ஓர் பன்றி வந்து மென்மையான புஷ்பச்செடி முதலானவற்றைத் தோண்டிவிட்டது. நானதனைக்கொல்ல ஆயுதபாணியாய்ச் சேனைகளுடன் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பின்றொடர்ந்தேன். அந்த மாயமுள்ள பன்றி என்கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்துபோயிற்று. சேனைகளெல்லாம் எங்குநின்றனவோ அறியேன். யான் பசிதாகத்துடன் இவ்விடஞ்சேர்ந்தேன். இப்போது நகர்க்குச்செல்ல வழியறியாது மயங்குகின்றேன். என்பாக்யவசத்தினால் இந்தக்காட்டில் அகப்பட்ட நீர் வழிகாட்டுவீரானால் நகரம்போய்ச்சேருவேன். நான் பிரசித்தியுள்ள அயோத்தியாபுரிக்கு அரசனாயுள்ள அரிச்சந்திரன் இராஜசூயயாகஞ்செய்தவன். அவரவர்வேண்டுகோளின்படி வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்றவன். ஓ பிராமணசிரேஷ்டரே! உமக்கு யாகம்செய்வதற்குத் தனம்வேண்டுமாயின் அயோத்திக்குவாரும்; போதுமானதனம் கொடுப்பேனென்றனன்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரஸ்ய ஆரண்யகமனம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (58)

அத்தியாயம் பதினெட்டுக்குச் சுலோகம் (ருசுஅ)

———

உ

ஹ்ரீங்காரபீஜாயைநம:

பத்தொன்பதாம் அத்யாயம்.

19. * விஸ்வாமித்திர ஹரிச்சந்திரசம்வாதம்

———

வியாசர் கூறுகின்றார்:- ஓ ஜனமேஜயனே! அரிச்சந்திரனுடைய வார்த்தையை விஸ்வாமித்திரர்கேட்டுச் சிரித்து ஓ அரசனே! பாபத்தைப் போக்கிப் பரிசுத்தஞ் செய்யவல்ல இப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்; இப்போது நல்லசுபகாலமாக விருத்தலால் உன்சக்திக் கேற்றவண்ணம் ஏதேனும் தானமுஞ்செய்; எவனொருவன் மஹாபுண்ணிய தீர்த்தத்தைக் கண்டு ஸ்நானஞ்செய்யாது போவானோ அவன் ஆத்மகாதகனாவானென்று பிரம்ஹாவே சொல்லியிருக்கின்றாராதலால் என்சொற்படியே யாவுஞ் செய்; எனக்குச் சந்தோஷம்வரும்; நீ போகவழியுங் காண்பித்து நான் உனக்குத் துணையாய்வந்து உன்னை நகரத்துக்குக்கொண்டுபோய் விடுகிறேனென் றுரைத்தனர். அவ்வுரையை நம்பி அவர்வசப்பட்டுப் பித்தடைந்த அரசன் தான் ஏறிவந்தகுதிரையை ஒரு மரத்திற்கட்டி விட்டு விதிமுறையே ஸ்தானாதிகளெல்லாம் நடத்தி விஸ்வாமித்திரரை நோக்கி, ஓ ஸ்வாமி! நீர் வேண்டுமென விரும்பும் எதையும் நான் கொடுக்கவிருக்கின்றேன்; உமக்கு ரதகஜ துரக பதாதிகள் வேண்டுமா? பசுக்கள்வேண்டுமா? பூமி வேண்டுமா? தனதான்யாதிகள் வேண்டுமா? எதுவேண்டுமோ அதனை இப்போதே கேளும்; ராஜசூயயாகத்தில் முநிவர்கள்கேட்கும் எந்தப்பொருளையும் தவறாது கொடுக்கச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டேன். அவ்வாறே இப்போது தருகின்றேன் நீர்விரும்புகிற எதையுங் கேளுமென்றான்.

விஸ்வாமித்திரர், ஓ அரசனே! உனது கீர்த்தியே பூலோகத்தில் பிரசித்தி என்றும், தானஞ்செய்வதில் உனக்கு நிகராவாரிலரென்றும் சூரியவம்சத்து அரசருள்ளே பெருந்தானஞ் செய்கின்றவன் திரிசங்கு புத்திரனாகிய நீயே என்று உன்னைப்போலும் இதுவரையிலும் பிறந்ததுமில்லை இனிப்பிறக்கப்போகிறதுமில்லையென்றும், வசிட்டரால் முன்னரே கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன். இப்போது நீகூறுவது மதற் கேற்கத்தானிருக்கின்றது. உன்னிடத்து நான் வேண்டுவது யாதுளது. ஆயினும் ஓ அரசனே! என்மகனுக்கு விவாகஞ்செய்யுங்காலம்

* விஸ்வாமித்திரருக்கும் அரிச்சந்திரனுக்கும் சம்வாதம்.

வந்திருக்கிறபடியால் அதற்குவேண்டிய தனமாத்திரங் கொடுப்பாயென்றார். அரசன் ஓ பிராமணசிரேஷ்டரே! விவாகத்துக்காரம்பஞ் செய்யும். உமக்கு எவ்வளவு தனம்வேண்டுமோ அவ்வளவுந் தருகின்றேன், இது நிச்சயமென்று சொல்லியளவில் வஞ்சகமுநிவர் தனது தவமகிமையைக்கொண்டு கந்தருவமாயையினால் ஓர் பிள்ளையையும் கன்னிகையையும் அரசனுக்குக்காட்டி, இப்பிள்ளை என்ன அழகாயிருக்கின்றான்; இக்கன்னிகைக்கு வயதுபத்து; இப்போது இவ்விருவர்களுக்குத்தான் கலியாணமாகவேண்டும். இவர்களுக்கு விவாகஞ்செய்விப்பதினாலுண்டாகும் புண்ணியம் ராஜசூயயாகத்தாலுண்டாகும் புண்ணியத்தினு மிக்கதாமென்றார். அரசன் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு முநிவர்மாயையினால் மோகமடைந்து அப்படியே செய்கின்றேனென்று பிரதிக்ஞைசெய்து மௌனியாய்நிற்க; முநிவர் அரசனை யழைத்துக்கொண்டு போய்ப்பட்டணத்திற் சேர்த்துவிட்டு தன்னாச்சிரமம் வந்துசேர்ந்தார். சிலநாள் கழிந்த பின்னர் அவர்களுக்கு விவாகத்தைமுடித்துவிட்டு அரசனைநோக்கி இப்போது கலியாண மேடையிலிருக்கும் வரனுக்கு உனக்குத்தோன்றுந்தானமொன்றைச் செய்யுமென்றான். அரசன் ஓ பிராமணரே! உமக்கிஷ்டம் எதுவோ அதைச்சொல்லும் கொடுக்கின்றேன். அது இந்தச்சமயத்தில் கொடுக்கத்தகாத பொருளா யிருந்தாலும் கொடுக்கின்றேன். இப்போது நான் கீர்த்தியடையும் எண்ணமே யுடையேன். எவன் பரலோகசுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான கீர்த்தியைச் சம்பாதிக்காமலிருக்கின்றானோ அவன்மிக்க சம்பத்துடையவனாயினும் அவனுடைய வாழ்க்கை வீணாகுமன்றோ ? என, முநிவர், ஓ பிரபுவே! நீ விரும்பியது கீர்த்தியே யாமாயின் பரிசுத்தமான கலியாணமேடையில் யானை குதிரை ரதம் ரத்னம் முதலானவைகளால் நிறைந்துள்ள ராஜ்யத்தைப் பரிவாரங்களுடன் வரனுக்குத் தானஞ்செய்வாய் அது எனக்குச் சந்தோஷ மென்றார். அப்படியே கொடுத்தேன் கொடுத்தேனென்று விஸ்வாமித்திரனுடைய மாயையினால் மயங்கிய அரசன் சிறிதும் ஆலோசனையின்றிச் சொன்னான். அம்முநிவரும் தான் பெற்றுக் கொண்டதாக வொப்புக்கொண்டனர். மறுபடியும் தனக்குத்தகுந்த தக்ஷணை தரவேண்டுமென்றும், தக்ஷணையின்றிச்செய்யுந்தானம் பயனற்றதென்று கூறியிருக்கின்றபடியால் தானபலனையபேக்ஷித்தவன் தானத்துக்குத்தக்க தக்ஷணை தரவேண்டுமென்று, முநிவர்கூறவும் அரசன்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து அந்ததக்ஷணை எவ்வளவோ அதை நீரேசெல்லுவீராயின் நானதனைத்தடையின்றிக் கொடுக்கின்றேனென்றார். முநிவர் இரண்டரை பாரம்பொன் கொடுக்கவேண்டுமென்றார். அதற்கரசன் அப்படியே கொடுப்பதாக வொப்புக்கொண்டு, பின்னர்

அதிலுள்ள நன்மை தீமைகளாகிய சாதகபாதகங்களைச் சிறிது சிந்தித்து திகைத்து நின்றான். நிற்கும்போது சேனாதிபதி முதலானவர்கள் அருகில்வந்து வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலே! என்று போற்றி, இப்போது சிந்தனையுடன் தேவரீரிருப்பதாக வறிகின்றோம்; அஃது யாதென்ன அரசன் அதற்கொன்றுஞ் சொல்லாமல் தான் ஆலோசனையின்றிச்செய்தகாரியத்தைச் சிந்தித்துக் கவலைகொண்டமனத்தனாய் அந்தப்புரத்திற்குப் போயிருந்து எல்லாப்பொருளையுந் தானமாகக்கொடுத்த நாம் மீண்டும் தட்சணைகொடுக்க ஒப்புக்கொண்டோமே, இதுவென்ன அறிவீனம்? திருடன் போல் காட்டி லிந்தப்பார்ப்பான் வஞ்சித்து விட்டானே! ராஜ்யமுழுவதும் கொடுத்தது மன்றி இரண்டரைபாரம் பொன்னுங் கொடுக்க வொப்புக்கொண்டோமே! அந்தப்பொன்னுக்கென்ன செய்வோம்? முநிவன் செய்தகபடமறியாமல் புத்திகெட்டுப்போனோமே தபசியான பிராமணன் நம்மைத் தபிக்கச்செய்தனனே ஊழின்வலி யறியாமற்போனோமே! ஆதெய்வமே! இனிநடக்கவிருப்பதனை அறிவாரார், என்று சிந்தாகுலமுற்றிருந்தான். அப்போது அவன் மனைவி அங்குவந்து சிந்தாகுலனாயிருந்த நாயகனைப்பார்த்து, நீர் கவலை கொள்ளத்தக்க குறையொன்றுங்காணேன். காட்டிலிருந்த நமது பிள்ளையும் வந்துசேர்ந்தான். ராஜசூயயாகமும் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தோம். உமக்குமேற்பட்டபலமுடைய சத்துருக்கள் எவ்விடத்துங் கிடையாது. உமக்குத்தாழ்ந்த பலஹீனர்களான படைகளுங் கிடையாது. நரமேதஞ் செய்செய் என்று அடிக்கடிவந்த வருணனுஞ் சந்தோஷத் தோடுபோயினான். எவ்வகையானுங் குறைவில்லாத நீர் வியசனப்படுவது எதற்கு? அதைச்சொல்லும். சிந்தாகுலத்தால் தேகஞ் சீர்ணித்துப்போகுமே? அது போன்ற மரணம் வேறொன்றுண்டோ! ஓ அரசனே! சோகத்தை விட்டுவிடும். நீர் சமர்த்தரல்லவா சுகமாகவிரும் என்று தேற்ற அவளன்பான வார்த்தையினால் தேறி மனம் சிறிது தணிந்து கவலை வந்ததற்கான காரணத்தைச் சிறிது அவளுக்குக் கூறி, போஜனஞ் செய்யாமலும் மிருதுவான படுக்கையில் சயனங்கொள்ளாமலும் இராப்பொழுதைக்கழித்து, காலையிலெழுந்து சந்தியாவந்தனாதி நித்தியகருமங்களைச் செய்யும்போது, அரசாக்ஷி முதலிய வனைத்தையும் அபகரித்த விஸ்வாமித்திரமுநிவர் வந்தனர். வந்தவர் அடிபணிந்து நிற்கும் அரசனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே! அடிக்கடி உன்னிடம் வருவதென்றால் என்னால் முடியுமா? இவ்வரசானது என்னுடைய தென்று சொல்லியநீ அதனை இன்னும் ஏன் விடாமலிருக்கின்றாய்? இரண்டரைபாரம்பொன்னை எப்போது கொடுப்பாய்? நாளை நாளை யென்று சொல்லாதே. கொடுப்பதானால்

இப்போதே கொடுத்து சத்தியவானாயிருப்பாய் என்று சொல்ல, அரசன் அதற்கு இந்த இராச்சியத்தை உமக்குக்கொடுத்துவிட்டேன். இப்போதே வேறிடத்துக்கு போகின்றேன். நீர் சிந்தைப்படாமலிரும். எனக்குண்டாயிருந்த பொருளெல்லாம் உம்முடையதாயிற்றே! வேறுபொருளேது! உமக்குக்கொடுக்க வொப்புக்கொண்டதக்ஷணையை இப்போது கொடுக்கச் சக்தியற்றவனா யிருக்கின்றேன். எனக்கெப்போது கிடைக்கின்றதோ அப்போது கொடுக்கின்றேன் என்று மறுமொழி கூறினான். பின்பு மாதவி என்னும் தன்மனைவியையும் பிள்ளையையும் பார்த்து, யான் யானை குதிரை ரதம் ரத்னம் சுவர்னம் முதலான சகல சம்பத்தோடு இந்தராச்சியத்தை கல்யாணமேடையி லிந்தமுநிவர்மகனுக்குத் தானஞ்செய்துவிட்டேன் தானமாகாதிருப்பவர் நாம்மூவரே. இனி நாம் அயோத்தியைவிட்டுக்காட்டில் வாசஞ் செய்யப்போவோம் என்று முநிவரை நமஸ்கரித்து அரண்மனையை விட்டு வெளிப்பட்டு நடந்தனன். ஊழின்வலி யிப்படியு மிருந்ததோவென்று மனைவியும் மகனும் அவன்பின்நடந்தனர். நகரத்திலுள்ளார் அந்தமூவரையும் பார்த்து ஆ! ஹா!! வென்று பெருஞ்சத்தமிட்டமுதார்கள். அரசனே! என்னகாரியஞ் செய்துவிட்டீர்? ஆ! ஹா!! உமக்கும் இந்த கஷ்டம் நேரிட்டதே! தெய்வமும் உம்மை வஞ்சித்துவிட்டதே என்று பதறினர். அந்த விஸ்வாமித்திரர் முநிவராயிருந்தும் சிறிதும் இரக்க மில்லாதவராயினரே, அவர் பிரம ருஷியா வராவென்று அந்தண ரெல்லாம் நிந்தித்துக் கதறினர். இவ்வண்ணம் யாவரும் துக்கத்தில் மூழ்க அரசன் போகும்போது, விஸ்வாமித்திரர் அரசனை வழிமடக்கி தக்ஷணையாகக் கொடுக்கிறே னென்று சொன்ன பொன்னைக் கொடாமற்போகின்றனையே; இல்லையென்று சொல்லிவிடு; அப்போது அதை நான்பெற்றவனாகவே மகிழ்ந்து போகின்றேன். ராஜ்யத்தையுந் தனத்தையும் கொடுத்துவிட்டதைப் பற்றி உனக்கு வருத்தமிருந்தாற்சொல்லு; நானதைத் திருப்பிக்கொடுத்துவிடுகிறேன். கொடுக்கிறேனென்று சொன்னதைக் கொடுக்கவேண்டுமென் றுனக்கெண்ணமிருக்குமாயின் கொடுத்துவிட்டிருப்பாயன்றோ வென்று விஸ்வாமித்திரர் சொல்லும் பொழுது அரிச்சந்திரன் வணங்கியசிரமும் வாடின முகமுமாய்க் கைகூப்பிநின்று சொல்லுகின்றான்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

விஸ்வாமித்திர அரிச்சந்திர சம்வாதம் முற்றிற்று.

சுலோகம் (63)

அத்தியாயம் பத்தொன்பதுக்குச் சுலோகம் (கூளயிக)

உ

ஹ்ரீங்காரமந்திராயை நம:

இருபதாம் அத்தியாயம்

20. * ஹரிச்சந்திரகிருததக்ஷிணாதானயத்னம்.

அரிச்சந்திரன் கூறுகின்றான்; – ஓ முநிவரே! உமக்கு நான் சொன்னபொன்னைக் கொடுக்காமல் போஜனம் செய்வதில்லை. நீர் மனம் வருந்தவேண்டாம். நான்பட்டகடனை எப்படியும் நீக்கிக் கொள்வேன். நான் சூரியவம்சத்திற்பிறந்த அரசன்; ராஜசூயயாகம் செய்தவன்; மனிதர்கேட்பனவெல்லாங்கொடுப்பவன்; இவ்வருஞ் சிறப்பினையுடையேனாகிய யான் முன்னொருமுறை வாய்விட்டுச் சொன்னதை மாற்றி இப்போது இல்லையென்று சொல்வேன். ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே! உமக்குச்சொன்ன துபோல் கொடுத்துவிடுவேன் ஆனால் எனக்குப்பணம் வருமளவும் உம்மைப் பொறுத்திருக்க வேண்டு கின்றேனென்றான். விஸ்வாமித்திரர் ஓ அரசனே! உனக்கு பணம் வருமென்று சொல்லுகின்றனையே அது எப்படி? அது வருவதற்கான அரசும்பொருளும் போய்விட்டதே. உனக்குப் பொய் சொல்லாமலிருக்க ஆசைமாத்திரம் வீணாகவிருக்கின்றது. அதனைச் சாதிக்க வழிகாணோம். பொருளில்லாத வுன்னை வருத்துவதும் வீண்தான். எனக்கு எப்படி பணம்வரும் அரசனே! இப்போதாவது கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லிவிடு நான்கொண்ட வீணாசையை விட்டு சுகமாய்ப் போய்ச் சேருகிறேன். நீயும் மனைவிமகனுடன் நகரத்துக்குப்போவாய். அரசனே! இன்னமுஞ் சொல்கின்றேன். கொடுப்பதற்கு பொன்னிருக்கிறதா? இல்லையே! இல்லா மலிருக்கிறதை இல்லையென்று சொல்வது உண்மைதானே? நீ இல்லையென்றால் உண்டென்று கொடுத்ததாக மனமகிழ்வேன். என்ன சொல்கின்றா யென்றுகேட்கவும், அரசன் கேளாதவன்போல் நடந்து கொண்டே ஓ பிராமணரே! இந்த வெறும்பேச்சு ஏன்பேசுகின்றீர்? மனதைத்தைரியப்படுத்திக்கொள்ளும். நான் கொடுத்துவிடுகிறேன். என்பத்தினியும், புத்திரனும், நானும் திடமான சரீரமுடையவர்களா யிருக்கின்றோம். எங்களை ஏவலாட்களாய் ஒருவருக்கு விற்றாயினும் எங்கள்கடனைத் தீர்க்கின்றோம். இக்காசிநகரத்தில் எங்களை வாங்கிக் கொள்ளுகிறவரைப்பாரும். அவருக்கு நாங்கள் அடிமைப்பட்டு இரண்டரைபாரம் பொன்னையும் வாங்கிக்கொடுக்கின்றோம். நீரதனைப்

* அரிச்சந்திரன் தக்ஷிணைகொடுக்கப்பிரயத்தனப்படுதல்.

பெற்றுச் சந்துஷ்டராய் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருமென்று, விசாலாக்ஷிசமேதராய் விஸ்வநாதர் வீற்றிருக்கும் காசிப்பட்டணஞ் சேர்ந்து, அவ்வழகான நகரத்தைப் பார்த்து, பிறந்த பயன்பெற்றே னென்று களித்து, கங்காநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து தேவபிதுர்தர்ப்பணமும் தேவபூஜை முதலியனவும் செய்து முடித்தான். பின்னர் ஆ! ஹா!! அழகான இந்தக்காசிப்பட்டணம் மனிதரால் அனுபவிக்க ஆகுமோ? சூலதாரியாகியசிவனே யநுபவிக்க ஆகுமென்றெண்ணிப் பத்தினியுடன் வியசனப்பட்டுக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து நான்கு திசையும்பார்த்து நம்மை விலைக்குக் கொள்ளத்தக்க கனவான்கள் இங்குள்ளாரென்று நம்பிக்கை வரப்பெற்று தக்ஷணைக்குநிற்கும் விஸ்வாமித்திரரைவணங்கிக்கைகூப்பி; ஓஸ்வாமி! நான் என்மகன் என்பத்தினி ஆக மூவருமிருக்கின் றோமல்லவா? எங்களால் உமது தக்ஷணையைத்தரப் பெறுவீர். இப்பொழுதே வேறு காரியம் ஏதேனும் என்னால் நடக்கவிருந்தால் அதை சொல்லுமென்றுகேட்க, முநிவர் (இன்னும் வார்த்தைசொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றனையேயன்றிப் பொருள் கொடுத்தாயில்லை வார்த்தை சொல்லவேண்டாம்.) நீ முன்னே ஒரு மாதத்தில் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லியது நினைவிருக்கின்றதா? அம்மாதமும் முடிந்தது. என்தக்ஷணையைக் கொடுத்துவிடுவாயென்ன, ஐயா! அந்தக் கெடுவுமுடிய இன்னும் ஒன்றரை நாளிருக்கின்றது. அதுதவறாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் என்று சமாதானங்கூற, ஆனால் நான் போய் வருகின்றேன்; நான் மறுமுறை வரும்போது பணந்தரத் தவறினால் சபித்துவிடுவேனென்று போயினார். அரசன் முநிவர்கூறிய இரக்கமற்ற மொழியைக்கேட்டுச்சிந்தை வருந்தி அவருக்குக்கொடுப்பதாக விசைந்த தக்ஷணையை எப்படி கொடுப்போம்! இக்காசியிலுள்ள அநேகம்பிரபுக்கள் அயோத்தியில் நமக்கு நட்பினராயிருந்தனரே! அவர்கள் இங்கு எங்கிருக்கின்றனரோ? நான் விரும்பியிருக்கும் பொன் யாவரிடங் கிடைக்கும்? முன் சிநேகமில்லாத ஒருவரிடமிருந்து ஒன்றைப் பெறுவது யாசகமாகும். அது அரசருக்கழகன்று; நீதியுமன்று. ஈதல் ஓதல் வேட்டல் என்று மூன்றுமே அரசருக்கடுத்ததென்று தருமசாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பிராமணனுக்கு ஒப்புக்கொண்ட தக்ஷணை கொடாமற்போவோமாயின் அவன் சொத்தை நாம் அபகரித்ததாக முடிவதுமன்றி, அந்தப் பாவத்தால் மறுபிறப்பில் புழுவாய்ப்பிறக்க வருமே! இதனால் மரணமடைவோமென்று துணிவதற்கு மில்லை. ஆகையால் நாம்விலைப்பட்டு நமதுகடனைப்போக்கிக்கொள்வதே நன்றாகுமென்று தலைசாய்த்துச் சிந்தித்துப் புலம்பிக்கொண்டிருந்த அரசனை அவன்

மனைவி பார்த்து அழுதுகொண்டே தாழ்ந்த குரலோடு, என் நாதனே! சிந்தாகுலப்படுவதை விட்டுவிடும். நமது குலதர்மத்தைக் கடைப்பிடியும். உண்மையற்றவன் பிணத்திற் கொப்பாவான். ஆகையால் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதினும் ஒருவனுக்குச் சிறந்ததருமம் வேறொன்றையுங் காணோம். பொய் கூறும் வாக்குடையவன் செய்கின்ற அக்னிகாரியம் வேதபாடம் தானம் முதலியசகல சற்கர்மங்களும் பயன்படாமற்போம். அறிவுடையாரைக் கடைத்தேற்றற்கே தர்மசாஸ்திரத்தில் சத்தியம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது மேலும்பாவிகள் மேன்மேல்கெட்டுப்போவதற்கே உலகில் பொய்மையுள தாயிருக்கிறது. இவையெல்லாம் பெரியோரால் கூறப்பட்டுள்ளன. நூறஸ்வமேதமும் ராஜசூயயாக முஞ்செய்துள்ள அரசனைஅசத்தியவாக் கொன்று சுவர்க்கத்தினின்றும் வீழ்த்திவிட்டதல்லவா? என்று அரசன்தேறக் கூறினள். அதுகேட்ட அரசன் வம்சவிருத்தியைச் செய்பவனான இந்தப் பிள்ளைக்கு சொல்லவேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் சொல்லென்றான். அவள் அவனுக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமொன்று மில்லை அரசனே! நீ பொய்சொல்ல வேண்டியதில்லை. புத்திரன் கொடுக்க வேண்டியபலனைக் கணவனுக்குஸ்திரீகொடுக்கிறவள். ஆதலால் என்னைவிற்று வரும் பணத்தைப் பிராமணனுக்குத் தக்ஷணை செலுத்திவிடும் என்று சொல்லினள். அந்தச்சொல் செவியிற் புகுந்த மாத்திரத்தில் அரசன் மூர்ச்சித்து விழுந்து பின்னர்தெளிந்தெழுந்து துக்கித்து நகங்கையே! முன் என்னைப் புன்னகையோடு இன்சொல்லால் மகிழ்வித்த நீ இப்பொழுது வன்சொல் கொண்டு வாட்டிவிட்டாய். ஆ! இப்படியும் பேசக் கற்றிருக்கின்றனையோ? கற்றிருந்தாலும் அதை என்பால் பேச எப்படி துணிந்தனை? என்று மூர்ச்சையாயினான். அதனைக் கண்ணுற்றமனைவி அரசனைப்பார்த்து இரக்க முற்றுதுயரத்தோடு, ஆ ஆ மஹாராஜ! நான் சொல்லத்தகாதசொல்லைச் சொன்னேனென்று இந்திரனினும் உபேந்திரனினும் மேலானவனாயும் பூமண்டலத்துக்கு நாயகனாயும் செவந்த பாதங்களையுடையவனாயும் விளங்கும் நீ இவ்வாறு பூமியில் வீழ்ந்து துக்கிக்கின்றனையே அந்தணர்களுக்குக் கோடிகோடியாகத் திரவியங்கள் கொடுக்கும் நீ இவ்வாறுசோபித்து பூமியில்வீழ்ந்து கிடக்கலாமா? தெய்வமும் உன்னை இவ்வாறு செய்ததே! ஆ! ஆ! கஷ்டம்? கஷ்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டே நாயகனுடைய துக்கத்தைத் தாங்கப் பெறாதவளாய் மூர்ச்சையடந்து கிழேவீழ்ந்தாள். இவரிருவரும் இவ்வாறாக, இடையேயிருந்த குழந்தை பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு ஓ அண்ணா! அண்ணா! எனக்கு அன்னம் கொடு. ஓ தாயே! எனக்குப் போஜன மிடு. எனக்கு அதிக

பசியுண்டாயிருக்கிறது; என்நா உலர்ந்து போயிற்று என்றழத் தொடங்கினான்.

இருபதாவது அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரகிருததக்ஷிணாதானயத்னம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (45)

அத்தியாயம் இருபதுக்குச் சுலோகம் (சூளருசா)

———

உ

ஹ்ரீங்காரலக்ஷணாயைநம:

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

21. * ஹரிச்சந்திரகிருதசோகம்.

———

வியாசர் கூறுகின்றார்:- அரிச்சந்திரனும் அவன்மனைவியும் மகனும் துக்கித்துக்கொண்டிருக்க விஸ்வாமித்திரர் எமன் போல மஹா கோபங்கொண்டவராய்த் தன்னுடைய பொருளைக் கேட்பதற்கு வந்து விட்டார். அவர்வந்த வேகவோசையால் சற்றுவிழித்து அவரைப் பார்த்து மீண்டும் மூர்ச்சையடைய, அம்முநிவர் ஜலத்தைத்தெளித்து மூர்ச்சை தெளியச்செய்து, ஓ அரசனே! எழுந்திரு; எழுந்திரு; இது வென்னவித்தை? எனது பொருளைக்கொடுத்துவிடு; கடன் பட்டவருக்குள்ள துக்கம் தினந்தோறும் வளருமேயன்றிக்குறையுமா வென்று சொல்ல, அரசன் விழித்துப்பார்த்து அந்தோ! முநிவரோ வந்திருப்பதென்று மறுபடியுமூர்ச்சையடைந்தான். பின்னும் அரசனைக் களைதெளிவித்து ஓ அரசனே! எனக்குப் பொன்னைக்கொடுக்க எண்ணுந்தோறும் உனக்குமூர்ச்சையுண்டாகின்றதோ? நன்று! நன்று! கொடுப்பதிலே உனக்குறுதியிருக்குமாயின் என்தக்ஷணையைக் கொடுத்துவிடு. சூரியன்பிரகாசிக்கின்றதும் சலத்தில் பூமிமிதக்கின்றதும் சுவர்க்கலோகமிருக்கின்றதும் சத்தியத்தினாலன்றோ? ஒரு சத்தியம் ஆயிரம் அஸ்வமேதத்துக்குச் சமானமாகும். அதனினுஞ் சிறந்தகவுரவம் வேறில்லை. இச்சத்தியம் உன்னிடத்துளதெனில் அதைரியமும் துக்கமுண்டாகுமோ? இதன்சிறப்பை இப்போதெடுத்துச்

* அரிச்சந்திரனடைந்த சோகம்.

சொல்வது வீணாகும். இதனாலெனக்கென்னபிரயோஜன முண்டாகும். எனது தக்ஷணையை சூரியன் அஸ்தமனமாகுவதற்குள்ளே கொடாதுபோவையேயாயின் உன்னைச்சபித்துவிடுவேன். இது நிச்சயமென்று கோபத்தோடு முனிவர்சொல்லிப்போயினர் போக, அவருக்குமிகவும் பயந்தவனாய் அந்தப்பொழுதுக்குள் தனம் எங்கேகிடைக்கப்போகின்றது. கடன்காரனால் நாம் கவலைப்படும்படி வந்துவிட்டதே யென்று துக்கித்துக்கொண்டிருந்தபோது அவ்விடத்தில் அநேகபிராமணரோடு சகலசாஸ்திரசம்பந்நனான ஒருபிராமணன் ஒருவீட்டினின்றும் வந்தான். அவனை ராஜபத்தினிபார்த்து தன்மனத்தில் ஓர்தைரியங்கொண்டு அரசனைநோக்கி, ஓ என் நாயகனே! மூன்றுவருணங்களுக்கும் பிராமணன் தந்தையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் தந்தையினுடைய திரவியத்தைப் புத்திரர்கள் அடையலாமே? ஆதலால் நமக்கு வேண்டுந்தனத்தை இவரைக் கேட்போமென்று எனக்கோர்புத்தியுண்டாயிருக்கிறதென்றாள். ஓ பெண்ணே! கேட்க எனக்கதிகாரமில்லையே. ஏற்பதுபிராமணனுக் கேயன்றி க்ஷத்திரியனுக்கும் சர்வபூஜ்யனாகிய ஆசாரியனுக்குங் கிடையாதே. சரணமடைந்தவர்களுக்கு அபயங்கொடுப்பதும் ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதும் யாகஞ்செய்வதும் வேதமோதலும் தானங்கொடுத்தலுமேயன்றிப் பிறரைநோக்கிக்கொடு என்று கேட்பது அரசனுக்கு எப்பொழுதும் விதிக்கவில்லையே; இப்பொழுதும் கொடுக்கிறே னென்கிறவார்த்தையொன்றே என் மனத்தில் வைப்பாகவிருக்கிறபடியால் எவ்விடத்திலாயினுஞ்சென்று எவரிடத்திலாயினும் திரவியத்தைச் சம்பாதித்துகடனைக் கொடுத்துவிடுகிறேனென்றான். சந்திரமதி ஓ பர்த்தாவே! நீர்சொல்வது சரியே. யாவருக்கும் பொதுவாகவும் மேலாகவுங்கால மொன்றிருக்கின்றது. அதன்முன் யாருடைய வழி தான் நிலைபெறும் அதுபரிபவத்தையும் சன்மானத்தையுங்கொடுக்கின்றது. புருஷனைத் தாதாவாகவும் யாசானாகவுஞ்செய்வதும் அதுவே. பண்டிதனாகமாத்திர மிருக்கவேண்டிய பிரர்மணனைக் கோபியும் பலசாலியுமாக்கி உம்மைராஜ்யத்தினின்றும் சேனையினின்றும் இப்போது நீக்கி விட்டதே; இது காலத்தின் கொடுமையன்றோ? இதனை எண்ணிப்பாருமென்றாள்; அரசன், ஓ அறிவுடையாளே! எல்லாங் காலத்தின் வசமாயிருப்பினும் நமதறிவுவேறாயிருப்பதாகும். ஆகவே அந்த அறிவின்செயலும் ஒன்றுண்டென்றறிவாய் எப்படியென்றால் கேட்பதாகிய தாழ்ந்ததிசைவந்த காலத்தில் கேட்பதற்கு அந்த அறிவு

வருந்துகின்றது. அறிவு தோன்றியகாலத்தில் மானமே விட்டு அதிகூர்மையான அக்கத்தி நாக்கை யறுத்துவிடுகின்றது. அறிவு தோன்றாதகாலத்தில் மானத்தைவிட்டு பிறரிடத்திற்சென்று கொடு கொடு என்று நாம் கேட்கின்றோம். ஆகையால் அன்னியரையாசிப்பதில் எனக்குச்சிறிதும் இஷ்டமில்லை. ஓ மஹாநுபாவையே! நான்க்ஷத்திரியனாகையால் பிறரிடத்தில் ஒன்றையும் யாசிக்கமாட்டேன். என்கையால் சம்பாதிக்கப்பட்டபொருளைத் தினந்தோறும் தானஞ்செய்கின்றே னென்றான். சந்திரமதி, உமக்கு ஏற்கமனமில்லைவிடினும் இது ஒன்று செய்யும்; இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் விதிப்படியே உமக்குக்கொடுக்கப்பட்டுள்ள நான் உம்முடைய பொருள். உம்முடைய ஆணைக்கும் ஆதரவுக்கும் உட்பட்டவள். ஆதலால் என்னைவிலைசெய்து அந்தப்பொருளைக் கொண்டுபிராமணன் கடனைக் கொடுத்துவிடுமென்றாள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு இவ்வார்த்தை இவள் சொல்ல வந்ததேயென்றெண்ணி கஷ்டம் கஷ்டமென்று சொல்லித் துக்கத்தோடு அரசனழுதான். அந்தோ! நாம் சொன்ன நீதியை கஷ்டமென்பாராயின், என்ன செய்வோம் இது கஷ்டம் கஷ்டமென்று அவளுஞ் சொல்லி, நீரிது செய்யாமற் போவீராயின் பிராமணனிடுஞ் சாபமாகிய அக்கினியிற் கொளுத்தப்பட்டு நீசனாய்ப் போய்விடுவீர். என்னைச் சூதுக்காவது மதுபானத்திற்காவது ராஜ்யலாபத்திற்காவது அதிகசுகத்தை யநுபவித்தற்காவது என்னை விற்பீராயின் பழியும் பாவமுமுண்டாகும்; என்னை இப்போது விற்பது குருதக்ஷணைக்கே யாகலான் புகழுண்டாகும்; இதனை யோசித்துக் கவலைகொள்ளாது என்னை விற்று குருதக்ஷணையைக் கொடுத்து உமது சத்தியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுமென்றான்.

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரகிருதசோகம் முற்றிற்று

———

சுலோகம் (27)

அத்தியாயம் இருபத்தொன்றுக்கு சுலோகம் (சூளஅஙு)

———

உ

ஹ்ரீங்காரஜபஸுப்ரீதாயைநம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

22. அரிச்சந்திர கிருத பத்நீ விக்ரயம்.

சூதர்கூறுகின்றார்:- இவ்வாறு மனையாட்டி தன்னைவிற்கும்படிப் பன்முறையுஞ்சொல்லிவர, அரசன் ஒகற்புடையாளே! உன்னை விற்று நான்கொள்ளும்பொருள் என் பொருளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. உன்னிடத்து எனக்குள்ளதயை யொன்றே என்னை அப்படி செய்யத்தடுக்கின்றது. அன்றியும் நீ என் பொருளாயினும் பெண்பாலாக விருக்கின்ற வுன்னை விற்பது எனது ஆண்தன்மைக்கு அழகாகுமா? இது மிக்ககொடியவர்களாலுஞ் செய்யக்கூடாதவேலை. இக்கொடுஞ் சொல்லச்சொல்ல உனது நெஞ்சும் நாவும் எப்படித் துணிந்ததோ வென்று பலவகையான இரக்கமொழிகளைக் கூறினான். பின்பு அதிக துக்கத்துடன் பட்டணத்திற் பிரவேசித்து கடைவீதியிற்சென்று கண்ணீர்விட்டு வாய்குழறி அப்பட்டணத்து ஜனங்களைக்கூவி எனது வார்த்தையைக்கேளுங்கள். எனக்குப் பெண்டாகிய இவளை உங்களில் யாருக்காவது வேலையாளாகச் செய்து கொள்ளக் கருத்திருக்குமானால் சொல்லுங்கள். இதோவிற்கிறேன் இவளுக்காகக் கொடுக்கும்பொருளை நான்வாங்கிக்கொள்ளுகிறேனென்று சொல்லும்போது சிலர் அரசனைப்பார்த்து இவள் யாருடையபத்னி? நீ யார்? ஒருவன் பத்னியை நீ விற்கவந்தகாரணம் என்னவென்று கேட்டனர். அரசன் அவர்களைநோக்கி ஓநகரவாசிகளே! நான் இரக்கமென்பதைச் சிறிதுமறியாத கொடுமையாளி; மனிதனல்ல அரக்கன்; மிகவன்னெஞ்சன் ஆதலால் இத்தன்மையாகிய பாவத்தைச் செய்யத் துணிந்தேனென்றான். அப்போது விஸ்வாமித்திரன் விருத்த பிராமணவேடங்கொண்டு வந்து அரசனை நோக்கி, எனக்கு வேலைக்காரியாக இவளைவிற்றுவிடுகின்றனையா? நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். உனக்குவேண்டியபொருளைக் கொடுக்கிறேன்; என் மனைவி மெலிந்தசரீரமுள்ளவளாயிருப்பதினால் வீட்டுவேலைசெய்ய அவளுக்குத்திடனில்லை. இவள் என் வீட்டுவேலைக்குச் சரியானவளாகத் தோன்றுகின்றாள். ஆதலால் எனக்குக் கொடுத்துவிடு இதுவுந் தெய்வசகாயந்தான். நீ விற்கத்துணிந்த இவளை நான் வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். உனக்கெவ்வளவு பணங்கொடுக்கவேண்டுமென்றான். இரக்கமற்ற வஞ்சகனாகிய அப்பார்ப்பான் வார்த்தையானது

அரிச்சந்திரனது 'மனதைப் பிளந்து மறுவார்த்தை சொல்லவொட்டாமல் அவனை நிறுத்திவிட்டது. அவன் நிற்குநிலையை அந்தப் பிராமணன் பார்த்து உன்மனைவியினுடைய காரியப்பாட்டையும் வயது வடிவு அழகுமுதலியவற்றையுமறிந்து நானே விலைமதித்துக்கொடுக்கிறேன்; வாங்கிக் கொள்வாய்; தருமசாத்திரத்தில், பெண்ணொருத்தி முப்பத்திரண்டிலக்கணத்திற் குறையிலளாய் நல்லொழுக்கமும் நற்குணமுமுள்ளவளா யிருப்பின் அவளைக் கோடிபொற்காசுக்கு மதிக்கலாமென்றும் அதுபோன்ற ஆடவனை பத்துகோடிக்குமதிக்கலா மென்றும் பெரியோர் கூறுவரென்றான். அதுகேட்ட அரசன் யாதொன்றுஞ் சொல்லாதிருக்க பிராமணன் அவனுடைய அநுமதியை எதிர்பாராமல் அவன் வஸ்திரத்தில் தனத்தைக்கொட்டி விட்டு சந்திரமதியின் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்தான். இழுக்க அவள், பிராமணரே! இப்பொழுது சிறிதுநேரம் என்னைவிடும் குழந்தையைப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன். உம்மிடம் வந்தபின்னர் நான் பிள்ளையை எப்படிப்பார்க்கப்போகிறேனென்றும் சொல்லிக்கொண்டே ஓ குழந்தாயென் றவனைக்கூவி எனக்கு இந்த திசைவந்துவிட்டது என்று சொல்ல, அவன் அலறிச்சமீபத்தில் வரும்போது அப்பா! நான் ஒருவனுக்குப் பணியாளாகிவிட்டேன் என்னைத்தொடவேண்டா மென்றொதுங்கினாள். அவனதனைக் கேளாதவனாய் அம்மாவென்று கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே ஓடிவந்து தாயினுடைய வஸ்திரத்தை இழுத்து இடறிவிழுந்தபோது பிராமணன் மிகக்கோபித்து அவனையடித்தான். அடிபட்டும் அம்மா அம்மா வென்று கூவிக்கொண்டே தன்னுடன் வந்த அப்பிள்ளையை சந்திரமதி பார்த்து ஓ பிராமணோத்தமரே! என்னிடத்தில் சிறிது தயவுசெய்து இந்தகுழந்தையையும் விலைக்குவாங்கிக்கொள்ளும்; இவன் இல்லாமல் என்னை நீர்வாங்கிக்கொண்டாலும் உமதுகாரியத்திற் குபயோகமில்லை. ஓ பிரபுவே! பாக்யஹீனையாகிய என் விஷயத்தில் இவ்வளவு தயவு செய்யுமென்று வேண்டினாள். அந்தப்பிராமணன் இதைவாங்கிக் கொண்டு பாலகனைக்கொடுக்கட்டுமென்று மீட்டும் பத்துகோடிபொன்னை அரசன்மடியிற்கொட்டிவிட்டு, அவனைப் பிடித்துத் தாயுடன் சேர்த்துக்கட்டி சிறிதுமிரக்கமின்றி அழைத்துக்கொண்டு போகத்தொடங்கும்போது அவள் அரசனைச் சுற்றிவந்துகைகூப்பி முழங்காலால் வணங்கிநின்று கண்ணீர்விட்டு என்பர்த்தாவாகிய இவர் செய்துள்ள தானமாகிய புண்ணியத்திலே ஒரு தினையளவாவது இருக்குமானால் எனக்கு மறுபடியும் இவர் கணவராக வேண்டுமென்று வணங்கினள். அரசன்தன்னுயிரினு மினிய மனைவியைப்பார்த்து மனங்கலங்கி யழுது ஆ ஆ இப்படியும்

சொல்லலாயிற்றே சத்தியத்தோடு நல்லொழுக்கமும் நற்குண நற்செய்கைகளும் வாய்ந்த மரத்தினிழல் அம்மரத்தை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோல் நம்மைவிட்டுப் பிரியாதிருந்த இவள்பிரிய எப்படிவந்தது? அந்தோ! என்னைவிட்டுப் போகிற ஓ புத்திரனே! நீ எங்கே போகிறாய்? நான் எந்த திக்கைநோக்கிப் போவேன்! என் துக்கத்தை நிவர்த்திசெய்வார்யார்? அந்தோ! ஓ ஐயரே! இராச்சியத்தை விட்டதினாலும் வனவாசம் பண்ணவந்த தனாலும் எனக்கு யாதொரு துக்கமுமில்லை; இப்போது பிள்ளையை விட்டுப் பிரியவந்ததனால் பெருந்துக்கத்துக் கிடனாகின்றே னென்று பிராமணரை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு மனைவியைப்பார்த்து உலகத்தில் கற்புடையவர்கள் நல்ல தங்கணவனுடனிருப்பதே பேரின்பமென்று நினைக்கின்றார்கள் அவர்களிற் சிறந்த உன்னை விட்டுவிட்டேனே. இக்ஷுவாகுவமிசத்திற் பிறந்தவனாயும் இராச்சியசுகத்திற்கெல்லாந் தகுந்தவனாயு மிருக்கிற என்னைப் புருஷனாக வடைந்து நீ இப்போது என் கண்ணுக்குமுன்னே அடிமைத்தன்மையடைந்து விட்டனையல்லவா? இப்படிப்பட்ட பெரிய துக்கசமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போன என்னை கறையேற்றிவிடுவாயென்று; மனைவியையும் மகனையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பலவாறாகப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்போதே சந்திரமதியை அந்தப்பிராமணன் சாட்டையினாலடித்து அழைத்துக்கொண்டு போயினன். அதைக்கண்ட அரசன் துக்கத்துடன் பெருமூச்சுவிட்டு வாயுபகவானும் சூரியனும் சந்திரனும் மற்றசனங்களும் பார்த்தறியாத நம்முடைய மனைவியை யாவரும் பார்க்கவும் அடிமைப்பெண்ணென்று இந்தப்பிராமணன் சொல்லவுமாயிற்றே! ஆஹா! மென்மையானகையும் விரலுமுடைய சூரியவமிசத்திற் பிறந்த புத்திரனை உலகாளச்செய்யாமல் அந்தணனாளச் செய்தேனே! இந்த வன்னெஞ்சம்படைத்த என்னைச் சுடவேண்டும். எனக்கினியாளே! ஏ! குழந்தையே! பாபியான என்கெடுநடத்தை யிப்படியு மிருந்ததோ! இருவரையும் விற்கவந்தும் நானிறவாமலிருக்கின்றேனே! என்று அலறினான். அந்தப்பிராமணனோ அவ்விருவரையும் பறபறத்து இழுத்துக்கொண்டு நகரத்தைக்கடந்து கண்ணுக்குப்புலப்படாமற்போயினான்.

அச்சமயத்தில் விஸ்வாமித்திரமுநிவர் சிஷியருடன்வந்து அரசனே! நீ சத்தியந்தப்பாதவனானால் முன் கொடுக்கிறேனென்று சொன்னதக்ஷணையைக் கொடுத்துவிடு என்று கேட்க, அரசன் ஓ முநிவரே! நமஸ்காரம் இந்தத்தக்ஷணையை ராஜசூயயாகத்திற்குக் கொடுக்கிறேனென்று சொன்னதற்கு எடுத்துக் கொள்ளுமென்றான்.

இந்தத்திரவியம் உனக்கு எப்படிகிடைத்தது? எப்படி சம்பாதித்தனை? அதனைச் சொல்லென்று முநிவர்வினவ, அரசன் ஓ மஹாநுபாவரே! அதைச்சொல்வதினால் உமக்கென்ன பிரயோஜனம்; அதைச்சொல்ல வெண்ணினாலும் மேன்மேலெனக்குத் துயரமிகுகின்றதென்ன, முநிவர் ஆனால் இந்தப்பணம் கெட்டதாயிருக்கவேண்டும் நான் வாங்கமாட்டேன் இதுவந்தவழியையுண்மையாய் கூறுவாய் இது நல்ல அறவழியிலேவந்த பொருளாயின் கொடு; இல்லாவிடின் வேண்டாமென்றார். முநிவரே! என்பிள்ளையைப் பத்துகோடி பொன்னுக்கும் மனைவியைக் கோடிபொன்னுக்கும் நான் விற்றுவிட்டேன் இதனைப்பெற்றுக் கொள்ளும் உமக்குச்சொன்னபடி பதினொரு கோடிபொன்னும் நான்கொடுத்துவிட்டேனென்று அரசன்சொல்ல முநிவர் இதையாநான் வாங்கிக்கொண்டுபோவது? இத்தக்ஷணை ராஜசூயயாகத்திற்குத்தகுந்ததா? நீசொன்னபடி சீக்கிரத்தில் முழுத்தொகையும் கொடுப்பாயாக சொன்னதைக் கொடுப்பதற்கு முன் பின்யோசிக்கின்றபாவியே! நீ இப்பொன்னோடு என்னையொழிக்கலாமென்று நினைப்பையானால் என்தபோபலத் தினாலும் பிராமண்ய பலத்தினாலும் பிரபாவத்தினாலும் நான்கற்றுக்கொண்ட சுத்தமான வேதபாடத்தினாலும் நானுனக்குச் செய்யப்போவதைப் பார்ப்பாயென்று அடங்காத கோபங்கொண்டார். அரசன் ஓ முநிவரே! சிறிதுநேரம்பொறுத்திரும்; சரியாகத் தக்ஷணை கொடுக்கிறேன். இப்போது தான் மனைவியையும் புத்திரனையும் விற்றேன். மற்றதற்கும் ஈஸ்வரன் துணைசெய்வார் பொறுமென்று வேண்டினன். முநிவர் ஓ அரசனே! இன்னமும் பகற்பொழுதுமுடிய ஒருசாமமிருக்கின்றது அதுவரையில் பார்ப்பேன்; அதன்மேல் வேறுகெடுவு கேளேனென்றார்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரன் செய்யும் பத்தினிவிக்கிரய முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (54)

ஆக அத்தியாயம் இருபத்திரண்டுக்குச் சுலோகம் (௲௨௱௫)

———

உ

ஹ்ரீம்மத்யை நம:

இருபத்துமுன்றாம் அத்தியாயம்

23. * சாண்டாலகிருத அரிச்சந்திரகிரய க்ரஹணம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்;- விஸ்வாமித்திரமுநிவர் கருணையென்பது சிறிதுமின்றி வன்னெஞ்சுடன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி இப்படி சொல்லிவிட்டு அவன்கொடுத்த தனத்தை யெடுத்துக் கொண்டு போயினார். பின்னர் அரசன் மிக்க துயரமடைந்தவனாய் பெருமூச்செறிந்து தலையிறங்கிக்கொண்டு யாவருங்கேட்கப் பேரொலியோடு சூரியன் மறைவதன்முன்னே என்னைவிலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு என்துக்கத்தை எவன் ஒழிப்பானோ அவன் விரைவில் சொல்லக்கடவனென்றான் என்று சொல்வதற்குமுன் எமதருமராஜன் ரோமங்களால் விகாரமாய்க் காணப்படும் மார்பும் பெருத்தமீசையும் கருத்துத்தொங்கிய வயறும் புலால்நாற்றம்வீசும் முறட்டுத்தேக முடையனாய் சவமாலையை அலங்காரமாகக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சண்டாள வுருவமேற்றுவந்து உன்னைநான் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்; வேண்டியபணமெவ்வளவு சொல்லுவா யென்றான். மிகக்கொடுமையான பார்வையுள்ளவனாய் சிறிதேனுந் தயவில்லாமற் பேசுகின்ற அச்சண்டாளனை நீயாரென்று அரசன்கேட்க அவன் ஓ அரசனே! நான் ஒருசண்டாளன்; நீ என்னாணைவழிநின்று பிணத்துக்குக்கட்டியஆடையை யவிழ்த்துவைக்க வேண்டியது; இதுதான் நீ செய்யவேண்டிய வேலையென்று சொன்னான். அரசன் ஓ சண்டாளனே! பிராமணனாவது க்ஷத்திரியனாவது என்னை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி வேறொருவரென்னை வாங்குதல்கூடாது உத்தமனை உத்தமனும் மத்திமனை மத்திமனும் அதமனை அதமனும் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள் ஆகையால் என்னை வாங்கவேண்டியவன், மேற்சொல்லியவர்களில் ஒருவனாயிருத்தல் வேண்டுமென்பதே எனது கோரிக்கை என்றான். சண்டாளன் இந்தத் தருமந்தெரிந்த நீ உன்னை விற்கத்துணிந்து விலைகூறும் போது என்னை உத்தமன் வாங்கவேண்டுமென்று கூறாது என்னெதிரில் யோசனையின்றி என்னை வாங்கிக்கொள்ளுங்களென்று இரைச்சலிட்டனையே. ஆலோசனை செய்து எந்த மனிதன் பேசுகிறானோ

---

* அரிச்சந்திரன் சண்டாளனுக்கு விலைப்படுதல்.

அவனெண்ணியபடி எண்ணியதனை யடைகிறான். ஜாதிபேதம் வைக்காமல் பொதுவாய்க்கூவி இப்போது இந்தத்தர்மம் பேசுதல் முறையன்று. நீ சொல்லியவனுக்குப் பொருள்கொடுக்க இஷ்டமும் சத்தியமும் உனக்குப் பிரமாணமா யிருக்குமானால் இப்போது நான் கொடுக்கும் பொருளை வாங்கிக்கொள்ளுவாய். சத்தியம் ஒன்றையே எண்ணுகின்றவனுக்கு நீ சொன்ன தருமம் வேண்டுவதில்லை. அசத்தியஞ்செய்பவன் அதமனாய் கோரமான நரகத்தில் அதிசீக்கிரமாய் விழுவான். அதைப்பார்க்கிலும் சண்டாளஜன்மம் நல்லது; பொய்சொல்லுவது நல்லதன்றென்று அந்தச்சண்டாளன் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே; விஸ்வாமித்திரமுநிவர் வந்து தனக்குண்டாகிய கோபத்தினால் சுழல்கின்றகண்ணினால் அரசனை நோக்கி இந்தப்பறையன் நீ எவ்வளவு பணங்கேட்கின்றனையோ அவ்வளவு பணமுங் கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்தும் அதனைவாங்கி நீ எனக்குச் சொன்னபடி தக்ஷணை முழுமையுங் கொடாமலிருக்கிற காரணம் எனக்குத்தெரியவில்லை என்றார். அரசன் ஓ கௌசிகமுநிவரே! சூரியவம்சத்திற் பிறந்த அரசன் நான்; இந்தப் பணத்துக்காக எப்படி சண்டாளனுக்கு அடிமைப்படுவேன்; இது என்மனத்தை வாட்டுகின்றதென்ன, முநிவர் ஓ அரசனே! இதுவெல்லாமெனக்கேன் சொல்லுகிறாய். இப்போதே எனக்குப் பணத்தைக் கொடுப்பாய் இல்லையானால் உன்னைச் சபித்துவிடுகிறேன். நீ சண்டாளனுக்கு அடிமையாவையோ பிராமணனுக் கடிமையாவையோ அது எனக்குத் தெரியாது; என்னுடைய தக்ஷணையைக் கொடுத்துவிடு. சண்டாளன் தவிர உனக்கிப்போது பணம் கொடுப்பாரொருவரையுங் காணோம். இனி நான் பணம்வாங்காமல் வெறுங்கையோடும் போகேன். இன்னும் அரைநாழிகைப்பொழுதா னிருக்கின்றது அதற்குள்ளே நீ பணங்கொடுக்கின்றனையோ; நான்சாபத்தை உனக்குக் கொடுக்கவா? என்ன சொல்லுகிறாயென்றார். அரிச்சந்திரன் மெய்மறந்து பிரேதம் போல் விஸ்வாமித்திரர் பாதத்தில் வீழ்ந்து ஐயா நான் உமக்கு அடிமையாளாக விருக்கின்றேன். இந்தச் சண்டாளனுக்கு நான்அடிமையாவதென்றால் என்மனம் மிக வருத்தப்படுகின்றது. உமக்காவதென்றால் மிகவுஞ்சந்தோஷப்படுகின்றது. சண்டாள சம்பந்தம் மிகவும் கஷ்டமானதாதலால் நீர் தயவுசெய்ய வேண்டும். உமதிஷ்டப்படி எந்தச்சமயத்தில் எதுகட்டளையிடுகின்றீரோ அதைச்செய்ய சித்தமாயிருக்கின்றேன் என்று சொல்லவும் முநிவர் ஓ அரசனே! உன்னையடிமையாக அங்கீகரித்தேனென்றார். அரசன் அதிகசந்தோஷத்தோடும் மறுமுறை தாய்வயிற்றிற்பிறந்ததாக வெண்ணிக்கொண்டு விஸ்வாமித்திரரைநோக்கி நான் சொன்னது

சொன்னது தான் அதிற்சந்தேகம்வேண்டாம் சத்தியம். இப்பொழுது என்ன செய்யவேண்டுமென்றான். வஞ்சகராகிய முனிவர் ஓ சண்டாளனே! இங்கேவா! நீ என்னடிமையாளுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்கிறாய் நான் இவனை உனக்குவிற்றுவிடுகிறேன் இப்போது வேலைக்காரன் வேண்டியதில்லை. எனக்குப் பணத்துக்கு அவசரமாகவிருக்கின்றது என்ன சொல்லுகிறா யென்று கேட்கவும் சண்டாளன் சந்தோஷமாய் சமீபத்தில்வந்து பிரயாகையில் பத்துகாதத்துக்குப் பத்துகாதம் ரத்தினம் நிறைந்துள்ள பூமியை உமக்கு நான் கொடுத்துவிடுகிறேன். இவனைவிற்றுவிடும் அவனும் பணத்துக்கு மிகவும் அவதிப்படுகின்றான். அதனை நீரே தீர்த்தவராவீரென்று சொல்லி அந்த க்ஷணமே ஆயிரம் ரத்னங்களும் ஆயிரம் பொன்காசுகளுங் கொடுக்க முனிவர் வாங்கிக்கொண்டனர். அரிச்சந்திரன் முன்போல் மனவருத்தப்படாமல் சந்தோஷமாய் நமக்கு விஸ்வாமித்திரமகாமுநிவர் பிரபுவல்லவா; அவர் எந்தெந்தவேலையை நம்மால் செய்வித்துக் கொள்ளுகின்றாரோ அவையெல்லாம் நாம் செய்யவேண்டியதுகடமைதானே; என்று எண்ணும்போது, ஓ மஹாநுபாவனே! நீ கடனிலிருந்து நீங்கிவிட்டனை. விஸ்வாமித்திரருக்குச் சொன்னபடி தக்ஷணைகொடுத்துவிட்டனை என்று ஆகாயத்தில் அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் நல்லது நல்லதென்று அரசனைப்புகழ்ந்தார்கள். அரசனும் சந்தோஷத்துடன் விஸ்வாமித்திரரைப்பார்த்து ஓ முநிவரே! எனக்குத்தாயுந்தந்தையும் பந்துவும் நீர்தாம்; என்விஷயத்தில் என்னவெண்ணியோ ஒருக்ஷணத்தில் என்னை மோசஞ் செய்துவிட்டீர் மறுக்ஷணத்திலேயே கடனில்லாதவனாகவுஞ் செய்துவிட்டீர். எனக்குமிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்று. இனிநான் என்ன செய்யவேண்டும். உம்முடையவார்த்தை எனக்கு நன்மையே செய்யுமென் றெண்ணுகின்றே னென்றுசொல்லும்போது முநிவர் ஓ அரசனே! இதுமுதல் சண்டாளன் என்னசொல்லுகின்றானோ அதனை நீ செய்யவேண்டும் என்றுகூறி உனக்குச் சுகமுண்டாகுகவென்று ஆசீர்வதித்து தனத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர்.

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

சண்டாளனுக்கு அரிச்சந்திரன் விலைப்படுதல் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (38)

அத்தியாயம் இருபத்துமூன்றுக்குச் சுலோகம் (௩௨எரு)

———

உ

ஹ்ரீம்விபூஷணாயைநம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்

24. அரிச்சந்திரஸ்ய சண்டாலா ஜ்ஞா நுவர்த்தனம்.

சவுனகாதியர் சூதமுனிவரைப்பார்த்து அவ்வரிச்சந்திரமஹாராஜன் சண்டாளனுடைய கிருகத்தில் என்னசெய்திருந்தானோ அதைக்கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாக விருக்கின்றோம்; தேவரீர் சாவதானமின்றிச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

சூதமுனிவர் கூறுகிறார்;- ஓ முநிகணங்காள்! விஸ்வாமித்திரர் சென்றபின்னர் சண்டாளன் மகிழ்ந்த மனத்துடன் அரசன் சமீபத்தில் வந்து என்னிடத்தில் இருப்பதற்கு மனமில்லாமல் நீ அசத்தியனாயோடிப்போவாயோ? என்ன சொல்லுகிறா யென்று தடியினால் மோதியடித்தான். அதனால் பிரமித்து மனங்கலங்கிய அரசனை அச்சண்டாளன் தனது சேரிக் கழைத்துக்கொண்டு போய்க் கைகால்களுக்கு விலங்கு பூட்டி ஓர் சிறைச்சாலையிற்றள்ளிவிட்டுத் தான் யாதொரு கவலையுமின்றி சுகித்துறங்கினான்.

அரசனோ அன்று முதல் நான்கு நாள் வரையில் அன்னபானாதிகளின்றித் துக்காக் கிராந்தனாய் அந்தோ! நாம் இச்சண்டாளனுடைய சிறையிலகப்பட்டுப் படும்பாட்டை நம்முடைய மனைவியறியமாட்டாளல்லவா? நம்முடைய நாயகர் நம்மையும் புத்திரனையும் பிராமணனுக்குக் கொடுத்துவிட்டனரே; இனி நம்மிருவரையும் விடுவிக்கும்படியான காலம்அவருக்குவருமா? என்றுநினைக்கின்றாளோ; ஓர்கால் குழந்தையானவன் நம்மைநினைத்து அழத்தொடங்குவானாயின் அப்போது அவனுடைய சமாதானத்துக்காக நாம் சமீபத்திலிருப்பது போல நம்மை யழைக்கின்றாளோ; நமது ராஜ்யம் நம்மைவிட்டுப் போயிற்று, நட்பினரெல்லாம் போயினர், எதுபோயினும் எவர் போயினும் மனைவியும் மகனும் இருக்கலாகாதா? இனிநாம்காண் போமென்பதற்கும் இடனில்லாமல் விக்கிரயமுஞ்செய்து விட்டோமே! நாமும் சண்டாளனுக்கு மீளாவடிமையாயினோமே. ஆஹா! நமக்குநேர்ந்த துக்கபரம்பரை மிக ஆச்சரியம் என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி எண்ணி அச்சிறைச்சாலையிற்றானே கிடந்தனன்.

---

* அரிச்சந்திரன் சண்டாள னேவியவற்றைச் செய்தல்.

ஐந்தாநாள் அச்சண்டாளன் வந்து விலங்கைத்தெரித்து மிகுந்த கோபத்துடன் அதட்டித் தலையிற்குட்டி அடா, இனிநீ பிணத்துணியை வாங்கி வரும் வேலைக்குப்போ; காசிக்குத் தென் பாகத்தில் பெரிய மயானமொன்றிருக்கின்றது; அதில் நீ கிரமமாகக் காவலிருந்து கண்டோர் அஞ்சத்தக்க இப்பெருந் தடியைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு இரவும் பகலும் ஓயாமல் யாவருங்கேட்க "இதோ வீரவாகுவினது தடி யிருக்கின்றது" என்று பெருங்கூச்சலிட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டியது; நிற்காதே ஓடு; என்று அரசனை அதட்டியோட்டினான்.

அவன் யாதும் சொல்லாமலே அங்கு நின்றும் ஓடி மிகுந்த பயங்கர முடைய அந்தப்பெரிய சுடுகாட்டைக் கண்டான். அது வெந்த பிணங்களே யன்றிச்சிரிப்பது போலப் பல்லைக்காட்டும் வேகாப் பிணக்குவியில்கள் பல உடையது. புகையும் புலானாற்றமும் மிக்கது. நாய் நரிமுதலிய துஷ்ட விலங்கின் கூட்டங்கள், கழுகினங்கள் சூழ்ந்தது. அழுகைக் குரலால் நிறைந்தது. ஓ அண்ணாவோ! ஓ மாமாவோ! மச்சினவோ! ஓ பெண்ணேவோ! கண்ணேவோ! உன்னை எங்கே காண்பேன்! இனி என்றே காண்பேன்! என்னை விட்டுப்போயினையோ! இந்த மோசஞ் செய்வாயென்று நான் எண்ணவுமில்லையே என் செய்வேன்! என் செய்வேன்! என்றிப்படி பல கூச்சலும் நான்கு பக்கத்தும் நிறைந்துள்ளது. எரிகிற மாமிசங்களிலே சட சடவோசையும் சுரு சுருவோசையும் உருகிய கொழுப்பின் சொய்யோசையும் கேட்பது; பிரளய காலம் போலே பெருஞ்சுவாலை விட்டுப் பற்றி யெரிவது. இப்படிப்பட்ட புறங்காட்டைக் கண்டவுடன் ஆஹா!! இது வென்ன ஆச்சரியம் சேனாதிபதிகளும், குறுநிலமன்னர்களும், அந்தணர்முதலிய பெரியோர்களும் நிறைந்து மங்களங்கொண்டாடும்படியான ஸ்தானத்தைவிட்டு இந்த அமங்களஸ்தானத்துக்கு வரவும், மங்கல வோசை கேட்பதொழிந்து அழுகைக்குரலோசையைக் கேட்கவும் ஆயிற்றே என்றேங்கியும், மனைவிமக்களைநினைந்து அற்பபாக்கியனான என்னை விட்டு எங்கேபோனீர்கள். நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அதிககோபத்தோடு இழுத்துக் கொண்டுபோன அந்தப்பிராமணன் உங்களையெங்கே ஓட்டிவிட்டான். நீங்களெங்கே ஓடிப்போனீர்கள் என்று கண்ணீர்விட்டும், நீங்களாவது நானாவது நல்ல தருமஞ்செய்திருப் போமாயின் இக்கஷ்டங்கள் வருமோவென்று சிறிது வருத்தத்தின் பயனை ஆராய்ந்தும் அவசமுறும் அச்சமயத்தில் சண்டாளன் சொல்லியனுப்பிய ஏவலைச்செய்யாமலிருக்கின்றோமே இதுவென்ன கொடுமையென்றெண்ணி அச்ச முற்று இனி யதனைச் செய்வே னென்று துணிவான். மறுபடியும் நாம் தருமத்தில்

சிந்தனைவைத்திருப்போமாயின் இக்கதி நமக்கு வருமா? உலகில் சுகத்தைக்கொடுப்பது தருமமன்றிவேறுயாதிருக்கின்றது எல்லாச் சுகத்தையும் கொடுப்பது தருமமொன்றே; துக்கந்தருவது தருமத்தை மறத்தலன்றோ; எண்றெண்ணிச்சோர்வான். இவ்வாறு சோர்ந்தும் தெளிந்தும் சில நேரங்கழித்து சரீரமுற்றும் அழுக்கடைந்திருப்பதைப் பார்த்து இப்போது நமக்குக்கிடைத்திருக்கும் உத்தியோகத்துக்குத் தகுந்த படி உடம்பும் அமைந்ததே என்று மகிழ்வான். நாம் வந்தபின்னர் எத்தனை பிணங்கள் வந்திருக்கின்றனவோ என்று ஓடிப்போயெல்லை முற்றும் சுற்றிப் பார்த்து இத்தனை பிணங்களென்று கணக்கிட்டும் அதற்கு சேரவேண்டியவை இவ்வளவு என்று தொகுத்தும் இதில் தனக்குச் சேரவேண்டியவை இவ்வளவு எஜமானனுக்குச் சேரவேண்டியவை இவ்வளவென்று வகுத்தும், அதன் பின்னர் சோதிக்க வேண்டிய பிணங்களைத் தன் கைகளா லாராய்ந்து பார்த்தும் சிறிது ஒய்வான். இவ்வண்ணம் ஓர்கந்தைத்துணியை அரையிலுடுத்தித்தன் அழுக்கடைந்தமேனியிலே அருவருக்கும் புலால் நாற்றம் வீசப் பிணத்துக்கு வரும் வாய்க்கரிசியை உணவாகக்கொண்டு, இரவும் பகலும் நித்திரையின்றி ஆ ஹா! என்று ஓசையிட்டு ஓர்வருடம் மயானமே இடமாக வாழ்ந்துவந்தனன்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரன் சண்டாளனேவியவற்றைச்செய்தல் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (33)

அத்தியாயம் இருபத்துநான்கிற்குச் சுலோகம் (சூஙளஅ)

———

உ

ஹ்ரீம் சீலாயை நம:

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

25. மிருதபுத்திரம் பிரதி சந்திரமதீ விலாபம்.

———

தூதர் கூறுகிறார்;- அரிச்சந்திரன் செய்தி யங்ஙனமிருக்க, அந்தணர்பின்சென்ற சந்திரமதியும், லோகிதாசனும் அவனிடும் வேலைகளைச் செய்து காலங் கழித்து வருநாளில் ஓர் நாள்

லோகிதாசன் பிராமணச்சிறுவர்களுடன் பட்டணத்தை விட்டுப்புறப் பட்டுத் தருப்பையும் சமித்துமுள்ள ஓர் நல்லிடத்தை நாடி வரும்போது அவனெண்ணியபடியே அதிமனோகரமாய் ஓரிடத்தில் தருப்பை தோன்றியது. அது கண்டு மகிழ்ந்த அவனும் அந்தணச்சிறுவர்களும் அதனை சாஸ்திரப்படி அறுத்து ஒருகட்டாகக்கட்டி, இன்று நமது எஜமானராகிய ஐயருக்கு இது அதிகசந்தோஷத்தை விளைவிக்கு மென்றுகளித்து ஒரு புறத்தில் வைத்துவிட்டு, சமித்துகளையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு பின்னர் இரண்டினையும் தலையில் தூக்கிக் கொண்டுசுமக்கக் கூடாத பெருஞ்சுமையாதலால் அதிகவருத்தத்துடன் நடந்து சென்று தாகங்கொண்டு ஓர் தடாகத்தருகேயுள்ள புற்று மேட்டில் அந்தச்சுமையையிறக்கித் தண்ணீருண்டு, தாகந்தீர்ந்து மீண்டும் புற்றருகேவந்து அச்சுமையை எடுக்கும்போது விஸ்வாமித்திரருடைய ஆணையால் அதிலுள்ளகருநாகமொன்று அவனைத்தீண்டிற்று. தீண்ட, உடனே விடத்தலைக்கேறி அவன்பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன். அதனைக் கண்ட அந்தணச் சிறுவர்களெல்லாரும் பயந்தோடி அவன் தாயினிடத்திற் சென்று, ஓ பிராமணனுடைய வேலைக்காரியே! ஓடிவா, என்று கூச்சலிட, சந்திரமதிநமது மகனுக்கு என்ன ஆபத்து விளைந்ததோ; நாம் என்னகேட்க விருக்கின்றதோ; வென்று ஓடோடி வந்தனள். அச்சிறுவர்கள் ஓ வேலைக்காரி! உன்மகன் விளையாடுவதற்கு எங்களோடு வந்தான். பின்பு தருப்பைசமித்துகளைச் சேகரித்து புற்றடியில்வைத்தான். அதை எடுக்கும்போது பாம்பு கடித்து இறந்தான். அவ்விடத்திற்றானே வீழ்ந்துகிடக்கின்றான் போய் பார்த்துக் கொள்ளென்று சொல்லிவிட்டு ஓடிப்போயினர்.

இறந்தானென்ற இடியோசை செவியிற் புகுவதற்குமுன்னமே அவள் வெட்டுண்டவாழைபூமியில்விழுவது போல் விழுந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்க எஜமானனாகிய அந்தணன் இது வென்ன வேஷமடி! என்று தண்ணீரைத் தெளித்து அவள்மூர்ச்சை தெளிவித்தான். தெளிந்ததும் அழத்தொடங்கும்போதுஅடி துஷ்டை! அந்திப்பொழுதில் அழுகின்றனையே, உனக்கு அறிவில்லையா! தலையைவிரித்துக் கொண்டு அலங்கோலமாய்ப்புலம்புகின்றனையே, உனக்கு மானமில்லையா! சீச்சீவாயைமூடு; என்னிடத்தில் கிரயமாகப் பணத்தைவாங்கிக் கொண்டு நீ எதற்காக அழுகின்றாய்; அவனாலுனக்கென்ன நஷ்டம். என்னை யல்லவோ அவன் நஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டான். நானல்லவோ அழவேண்டும். இப்பொழுது யார்குடியைக் கெடுப்பதற்கு அழுகின்றாய்? ஓநீலீ! உன்னுடைய நீலித்தனத்தை நானறிவேன். என் பணத்துக்கு என்ன

விடம் - விஷம், நஞ்சு

வழிசொல்லவிருக்கின்றாய்? என்னுடையவேலையையும் நீ சரியாகச் செய்வதில்லை அந்தப்பையனோ உன்னிலும் துஷ்டன். இருவருந் துஷ்டர்களாகவே வந்துசேர்ந்தீர்கள் என்று பலவாறாகப்பேச அவள் அவன் பேசுவதைப்பற்றியொன்று மெண்ணாமல் மகனிடத்துப் போகுஞ்செய்தியைச் சொன்னால் என்ன சொல்வானோ; என்ன செய்வானோ வென்று நடுங்கி வாய்குழறிக்கொண்டே ஓசுவாமிகாள்! தருப்பைகொய்து வரப்போனஎன்மகன் பாம்புகடித்திறந்துவிட்டானாம்; அவனைப்போய்ப்பார்த்து வருகிறேன், உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டனள், அப்பிராமணன் ஆஹா துஷ்டையே! துர்நடத்தையுள்ளவளே! என்னிடத்தில் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு என் வேலையைச்செய்வதற்குமனமில்லாமல் ஏதேதோ சொல்லுகின்றனையே; உனக்கிது பாபம் இதுபுண்ணியமென்பது தெரியாததென்ன; சேவகத்துக்கிருக்கின்றவன் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு வேலைசெய்யாமல் துரோகஞ்செய்வானாயின் அவன் ஒரு கற்பகாலம் ரௌரவாதி நரகத்தையனுபவித்துப் பின்னும் கோழியாகப் பிறப்பானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பாவத்துக் கஞ்சாதவளாயிருக்கின்ற உனக்கித்தருமங்களைச் சொல்வதனா லென்னபயன்? பாவிகளுக்கும், மூடர்களுக்கும், கொடியவர்களுக்கும், நீசர்களுக்கும், பொய்யர்களுக்கும், துஷ்டர்களுக்கும் சொல் லுகிறதர்மவசனம் உவர்நிலத்தில் விதைத்தவிதைபோலாகும். பரலோகவிருப்பமிருக்குமாயின் வேலையைவிட்டுப் போய்வருகிறே னெனச்சொல்லுவையா என்று கோபித்துக்கொண்டான். சந்திரமதி ஓ சுவாமின்! கோபங்கொள்ள வேண்டாம்; தயவுடன்கேளும்; மகனிறந்துபோனானென்றால் நான் என்னவிதமாயிருப்பேன். ஐயோ தெய்வமே! ஓ ஐயா! நீர் போய் வாவென்று சொல்லும்; ஓர் கணத்துக்குள் வந்து சேருகிறேன் என்று அப்பார்ப்பான் பாதங்களில் வீழ்ந்து புலம்ப, அவன் மிக்க கோபங்கொண்டு கண் சிவந்து உன்புத் திரனிறந்தானென்று சொல்லுவதனால் எனக்கென்ன மனமிரங்குமா; அவன் எனக்கோர் கடன்காரனல்லவா; அத்துஷ்டனுடைய வார்த்தையைச் சொல்லாதே; அடி துஷ்டை! மறுபடியும்போய் வருகிறேனென்று சொல்லுவையேயாயின் சாட்டையாலடிப்பேன். நான் கோபி என்று நீ அறியமாட்டாயா? வழக்கம்போல் செய்யவேண்டிய வேலையெல்லாம் செய்வதோடு செய்யாது விட்டிருக்கிற வேலைகளை யும் இன்றையதினம்செய்து விடவேண்டும். இங்கே அழுது கொ ண்டிராதே, வேலையைப் பாரென்று சொல்ல, மறுபடியும் போய் வருகிறேனென்று சொல்வதற்கஞ்சி, செய்யவேண்டியவேலைகளை எல்லாம் அதிகவிரைவாகச் செய்துமுடித்து, பிராமணன் படுத்தபிறகு

அவன் காலுக்கு எண்ணெய்தேய்த்துக்காலைப்பிடிக்கும்பொழுது பாதிராத்திரியாயிற்று அச்சமயத்தில் அவ்வந்தணன் அவள்வேலை செய்து வருவதோடு புத்திரசோபந்தலைகொண்டு மயங்குவதையும் கவனித்து சிறிது இரங்கினவனாய் அவளைப்பார்த்து அடீ! துஷ்டை! நீசீக்கிரமாய்ப்போய் உன்மகனைக்கொளுத்திச்செய்ய வேண்டிய கடன்களைச் செய்துவிட்டு, விடிவதற்குமுன்வந்து, உன்வேலையைப் பார் உன்வேலையைச்செய்ய இங்குயாருமில்லை. போய்வா வென்றான்.

அச்சொல்லைக்கேட்டவுடன், புத்திரனைக்கண்டவள் போலெண்ணி, அழுதுகொண்டே யாதொருதுணையுமின்றி வேடன் வலையிற்சிக்குண்ட மான் தெய்வகதியாய்த் தப்பியோடுவதுபோல் ஓடி, புற்றுகள்தோறும் போய் அப்பா மகனே! அடா குழந்தாய்! என்று கதறிக் கதறித்தேடினாள். தேடித் தருப்பைச்சுமையின்மேல் விழுந்து கிடக்கும் தன்னருமந்த மகனைப்பார்த்து வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு பதறிப் பதறி ஒ மகனே! பாம்பு கடித்த போது அம்மாவென்று என்னையழைத்தனையோ? அப்பாவென்று அரசனை யழைத்தனையோ? அடாமகனே! ஒருவரும் உதவாமற்போயினமோ இதோ நான் வந்திருக்கின்றேன் என்னெதிரேவா! மகனே மகனே என்று நான் அழைக்கின்றேனே ஏன் வராமலிருக்கின்றாயென்று பலவாறாகப் புலம்பி பிணத்தின்மேல் விழுந்துமூர்ச்சித்துப் பிணத்தோடு பிணமாய்க்கிடந்து பின் ஒருவாறு தெளிந்து மகனையெடுத்து மார் போடணைத் துமுகத்தோடு முகம்வைத்து அழுதாள். பின்னர்ப் பூமியிற்கிடத்தி ஐயோ ஐயோ என்று கதறி, ஓ எனது நாயகனே! எங்கேயிருக்கின்றீர். உனது மகன் இறந்துகிடக்கின்றானே! ஓடிவாரும். இவன் உமது பிராணனல்லவா! எப்படிவிட்டிருக்கின்றீர்! உமக்கு வந்து சொல்லுவாரொருவருமில்லையா! நீர்வந்தால் ஓர்சமயம் எழுந்திருப்பான் போல் தோன்றுகின்றதே! அப்பாமகனே! இதோ உனது தந்தைவந்தார், பார்க்கின்றனையாவென்று அவனையெடுத்து முகத்தை யுற்றுப்பார்ப்பாள். ஏது இவனிறந்தவன்றானென்றறிந்து மூர்ச்சித்து அவனோடுதானும் வீழ்வாள். மறுபடியும் எழுந்து அவனை யெடுத்துக் கொண்டு ஒகுழந்தாய்! ஏன்இன்னம் உறங்குகின்றாய்; விழித்துக்கொள்; நரிகளுடைய கூச்சல் மேலிட்டிருக்கின்றது; அதுவோ பயங்கரமாக விருக்கின்றது அந்தக்கூச்சலே யன்றி பூதபிசாசங்களுடைய கூச்சல்களும் கிளம்பிவிட்டன; உன்னுடைய நேசர்களோ ஒருவருமில்லை; நீதனித்திருக்கின்றாய். நான் உன்னைப்பலவாறாக வழைத்தும் நீ ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கின்றனையே. நீ என் மகனல்லவா! உனக்குநான்தாயென்று தெரியவில்லையா! ராஜ்யத்தை யிழந்த தனாலும், அரசனை யிழந்ததனாலும், அடிமையானதினாலும்

உண்டான துன்பங்களெல்லாம் உனது முகத்தைப் பார்த்தல்லவா நான் நாளையொழித்துவந்தேன். களித்து மிருந்தேன். நீஜனனமானகாலத்தில் அந்தணரெல்லாம் உன்னைத்தீர்க்கமான ஆயுளுடையவனென்றும். இப்பூமண்டலத்தையாண்டு புத்திரபவுத்திரபாரம்பரியத்தோடு கூடி மஹா சவுரியவந்தனாய் கொடையாளியாய் குருதெய்வம் அந்தணர் முதலியோருடைய பூஜையை விசேஷமாகச்செய்து தாய்தந்தைகளாகிய எங்களுடைய மனத்தைக் களிப்பிப்பானென்றும் சொன்னார்களே; அவையெல்லாம் பொய்த்துப் போயினவே. உனது கால்களிலும் கைகளிலும் சக்கரரேகை, சத்திரரேகை, ஸ்ரீவச்சரேகை, கலசரேகை முதலானசுபரேகைகள் யாவும் இருந்தனவே. அவைகளைக்கண்டு நான் மகிழ்ந்தேனே. அக்குறிகளை நீயடையப் பெற்றதற்குரிய பிரயோஜனம் இங்கே கிடப்பதுதானோ! என்பாள். தனது நாயகனை நினைந்து ஓமஹாராஜனே! பூமண்டலத்தையாளும் பிரபுவே! உம்முடைய ராஜ்யமும், மந்திரிகளும், நீர் வீற்றிருக்கும் சிங்காசனமும், வெண்கொற்றக்குடையும், செல்வமும், சதுரங்க சேனைகளும் எவ்விடத்திற்போயின? என்னையும் மகனையும் விட்டு விட்டு நீர் எங்கேபோயினீர்? ஓ என்னாயகனே! உமக்கு இனிமையான வனான மகனைப்பாரும். குங்குமப்பூக்குழம்பு படிந்திருக்கும்மார்பில் மண்தூசு படிந்திருப்பதையும், உமது மடியிலிருந்து உமது நெற்றியிலுள்ள கஸ்தூரிப்பொட்டைக் கலைக்குங்காலானது இப்போது மண் மேட்டிலிருக்கின்றதையும் பாரும். இவன் மண்ணில் விளையாடுங் காலத்தில் மண்படிந்திருக்கும் முகத்தைக்கண்டு ஆசையோடும் ஓடி வந்து நான் முத்தமிடும் முகத்திலே இப்பொழுது ஈக்களும் புழுக்களும் மொய்ப்பதைப்பாரும். மகாதரித்திரனுடையமகன்போல்தரையிலே விழுந்து இறந்துகிடக்கின்ற கோலத்தைப்பாரும் என்பாள். ஓதெய்வமே! நான்பூர்வஜன்மத்தில் என்னபாவஞ்செய்தேனோ அதன் கரையை இன்னமுங்காணாமலிருக்கின்றேனே என்பாள். மகனைப் பார்த்து அப்பாமகனே! அழகான சுந்தரனே! என்று கூவிக்கூவிக்கதறுவாள். இவளிப்படி யிருக்குஞ் சமயத்தில் நகர்சோதனைக்காரர் அந்தக்கூச்சலைக்கேட்டு ஆச்சரிய மடைந்து அவளருகில் வந்துநீயார்? இந்தக்குழந்தையாருடையது! உன்கணவன் எவ்விடத்திலிருக்கின்றான்? இந்தக்குழந்தையாருடையது! உன்கணவன் எவ்விடத்திலிருக்கின்றான்? இந்தக்காட்டில் நீ அச்சமில்லாமல் தனியாயழுது கொண்டிருப்பதேன்? என்று கேட்டனர். அதற்கவள் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனள். இருக்கவே அவர்கள் மீண்டுங் கேட்டனர். அப்போதும் உத்தரஞ்சொல்லாமல் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். ஓ ஜனமேஜயனே! அந்நகர்ச்சோதனைக்

காரருட் சிலர் அவளிடத்தில் வேறுவிதமான சந்தேகமும் அச்சமுங்கொண்டு தங்களுடைய தேகங்களில் மயிர்சிலிர்க்க ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்து, இவள் சரியானஸ்திரீயாகத் தோன்றவில்லை; எது கேட்டாலும் பதிலுஞ் சொல்லவில்லை இந்தக்குழந்தையை இவள் தான்கொன்றிருக்க வேண்டும். இவளை நாம் எவ்விதமுயற்சியினாலாவது கொன்றுவிட வேண்டும். இவள் நல்லகுலவிதயாயிருப்பாளானால் இரவில் பட்டணத்தை விட்டுவெளியில் வந்திருப்பாளா! இவள், தான் தின்னுதற்காக யாருடைய குழந்தையையோ கொன்று விட்டு இப்பொழுது யாதுகருதியோ அழுகின்றாள். இவ்வழுகையை நாம் உண்மையாக நம்பக்கூடா தென்று சொல்லி அவள் தலைமயிரைச் சிலர் இழுத்துப்பற்றினர்; சிலர் இரண்டு கையையும் இரண்டு பக்கத்திலும் பிடித்துக் கொண்டனர்; சிலர் கழுத்தைப்பிடித்தனர்; சிலர் இவள் ஆகாயத்தில் பறந்துபோனாலும் போவாளென்று மேலே ஆயுதங்களைப்பரப்பினர். சந்திரமகியை இவ்வண்ணங்காவலுக்குள்ளா க்கிச் சண்டாளனிடத்தில் கொண்டு போய் ஓ சண்டாளனே! இவள் ஊருக்குப்புறப்பான வெளியிலே ஓர் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டுக் கொல்லாதவள்போல் கூக் குரலிட்டிருந்தாள்; நாங்கள் கண்டு பிடித்தோம் இவளை நீ தூரத்திற்கொண்டுபோய்க் கொலைசெய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி அவளை அவனிடத்தில் ஒப்புவித்தனர். அப்போது அந்தச் சண்டாளன் ஆஹா! இவளைநான் நன்றாயறிவனே! இந்தவுலகில் இவள் கொலைசெய்யும் பாதகி என்று யாவரும் அறிவரே இது வரையில் இவள் ஒருவர் கையிலும் அகப்படாமலன்றோ உலாவிவந்தாள்? ஒகாவலாளிகளே! அநேகருடைய குழந்தைகளை ஆகாரமாகக் கொண்டிருக்கிற இவளை நீங்கள் பிடித்ததனால் உங்களுக்குமஹாபுண்ணியமும் உலகத்தில் நல்லகீர்த்தியும் உண்டாகும். பிராமண ஹத்தி செய்தவனையும், ஸ்திரீ ஹத்தி செய்தவனையும், பொன்திருடுகின்றவனையும், தீ இடுகின்றவனையும், மார்க்கத்தில் படுகுழிசெய்கின்றவனையும், மதுபானஞ் செய்கின்றவனையும், குரு பத்தினியை யனுபவிக்கின்றவனையும், வெகுஜனங்களுக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்கின்றவனையும் கொலைசெய்கின்றவருக்கு மஹா புண்ணியமுண்டென்று சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. மேற்சொன்ன பாவிகள் கொல்லக்கூடாத அந்தணராயினும், ஸ்திரீகளாயினும் அவர்களைக் கொல்வதினால் யாதொரு தோஷமுமுண்டாக மாட்டார்தென்பது நிச்சயமே; ஆகையால் உங்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இவளை நான் கொன்று விடுகிறேன். இது எனக்கும் மஹாபுண்ணியம்; நீங்கள் இனிச்சுகமாய்ப்போய் வாருங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே அந்தச்சந்திரமதியை

மிக்கவலியகயிற்றாற் கட்டித்தலைமயிரைக் கெட்டியாகப்பிடித்துக் கொண்டு, நல்லமணிக் கயிற்றைமடித்துத் தனதுகைசலிக்க வடித்தான். பின்பு அரிச்சந்திரனைப்பார்த்து அடா வேலைக்காரனே! இந்தத்துஷ்டஸ்திரீயை நீயாதொரு ஆலோசனையுஞ் செய்யாமல் கொலைசெய்யவேண்டும்; கொண்டுபோவென்றான். அரசன் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டுஸ்திரீவதை செய்வதற்கஞ்சி நடுக்கத்துடன் தனது எஜமானனாகிய சண்டாளனைப்பார்த்து இவ்வேலை செய்ய என்னாலாகாது; வேறு எவ்விதமான வேலையைச் செய்யச் சொன்னாலும் அதனை நான்செய்வதற்கஞ்சமாட்டேன்; அது சாத்தியமானதாயிருந்தாலும் அசாத்தியமானதாயிருந்தாலும் அதனைச் சொல்லுவீராயின் இப்பொழுதே செய்கிறேன்; அதற்கு நான் பின்னிடேன் என்று சொல்லவும், அந்தச்சண்டாளன் ஓவேலைக்காரனே! நீ ஏன் இதற்குப்பின்னடைகின்றாய்; இவளைக்கொல்லுதற்குப் பயந்தோ! பாவத்திற்குப் பயந்தோ! கொல்லுவதற்கென்றால், இதோ உன்கையில் கத்தி யிருக்கின்றது; அதற்குமுன் இவள் என்ன செய்யலாம் நீ அஞ்சாதே! பாவத்துக்கென்றால், இவள்சிசுக்களை யெல்லாம் கொன்றவள்; இவளைக்கொல்லாது விடுவதுதான் பாவமே யன்றி கொல்வது பாவ மன்று. இனி நீ நான் சொல்லியபடி தாமசஞ் செய்யாமல் இவளைக் கொண்டுபோய்க் கொலை செய்வாயாக வென்றான். அது கேட்டஅரசன் ஓ எஜமானனே! தருமசாஸ்திரமறிந்த முநிவர்கள் எவ்விதமான குற்றஞ்செய்தாலும் ஸ்திரீகளைக் கொலை செய்யக் கூடாதென்றும், அவர்களைக் காப்பாற்றவே வேண்டுமென்றும், அறிந்தேனும் அறியாதேனும் ஸ்திரிகளைக்கொலை செய்வானாயின் அவன் ரௌரவ மென்னும் கொடிய நரகத்தை யடைவா னென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்களே! அச்சொல்லானது என்னை இப்போது நடுக்கின்றதேயன்றி வேறொன்றுமில்லை யென்றான். சண்டாளன் அதுகேட்டு அடாமூடா! அநேகசிசுக்களைக்கொன்று அந்தச்சிசுக்களுக் குரியதாய் தந்தையரை சாவுமளவுந் துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கும்படியாகச் செய்த இவளுக்கா அந்தத்தருமம்? இவளுக்கன்று; ஆகையால் நான் சொல்லியபடி இவளைக்கொலை செய் என்றான். மீண்டும் அரசன் ஓ எனது பிரபுவே! நான் ஸ்திரிகளைக் கொலை செய்வதில்லை என்கிறவிரதத்தை ஜன்மவிரதமாகவைத்திருக்கின்றே னாதலால் இவளைக்கொலை செய்யேனென்றான். அதுகேட்ட சண்டாளன் அதிக கோபங்கொண்டு அடாதுஷ்டா! என் சம்பளத்தைவாங்கிக் கொண்டு என்வேலையைத் தடை செய்கின்றனையே! இது துஷ்டத்தன மல்லவா! எவனாவது எஜமானனிடத்தில் சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டு அவனிடும் வேலையைச் செய்யாது தடுப்பானேயானால் அவன் நரகக்குழியினின்றும் ஒருநாளுங் கரையேற மாட்டா னென்று

தருமசாஸ்திரங் கூறவில்லையா? அதற்கென் செய்வா யென்றான். ஐயா! நான் எனக்குள்ள விரதத்தைச் சொன்னேனேயல்லது நீரிடும் வேலையைச் செய்யேனென்று சொல்லவில்லையே! இப்பொழுதும் இந்த ஒரு ஸ்திரீயைத்தவிர வேறு யாரைக்கொலையைச் செய்யச் சொன்னாலும் அதைச்செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்; உம்மால் கொல்லப்பட வேண்டிய சத்துருமகாவீரனாயிருந்தாலும் அதற்கஞ்சேன்; அவனைஓர் கணத்திற் கொன்று அவனது பூமிமுதலானவற்றையும் உமதுடைமையாக்குகின்றேன்; அன்றி, விண்ணாளும்தேவேந்திரனாயினும் அவனையும் அப்படியே செய்கின்றேன்; என்ன செய்யச் சொல்லுகின்றீரென்றான். சண்டாளன்மிக்க கோபங்கொண்டவனாய் அடா! நீ எனக்கு அடிமையாளாகவிருக்க அதற்குத்தக்க வார்த்தையைச் சொல்லாமல் வீரத்தில் மிக்க சூரர்கள் பேசத்தக்க வார்த்தையைப் பேசுகின்றனையே! அடாநாணமில்லாதவனே! அடாவேலைக்காரனே! உனக்கேன் இந்த அகங்காரம்? கொலைசெய்வதற்கஞ்சும் நெஞ்சைப் படைத்த நீ கொலைசெய்வதற்கஞ்சா நெஞ்சைப்படைத்த பறையனுக்கு ஏன் அடிமையாயினாய்? என்னிடத்தில் பேடியைப் போலிருக்கின்ற நீ வீரத்தைப்பேசுவதனால் என்ன பிரயோஜனம்? இப்பொழுது நான் சொல்லும் வார்த்தையைக்கேள். இதோ இக்கூர்மையான கத்தியை வாங்கிக் கொண்டு இவளுடைய தலையை அஞ்சாமலறுப்பா யென்று பலாத்காரமாய் அரசன்கையில் அதைக் கொடுத்து ஓட்டினான்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

மிருதபுத்திரம்பிரதிசந்திரமதீவிலாப முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (89)

அத்தியாயம் இருபத்தைந்துக்குச் சுலோகம் (சூஙகூஎ)

———

உ

ஹ்ரீம்பதாராத்யாயைநம:

இருபத்தாறாம் அத்யாயம்

26. * சந்திரமதீஹரிச்சந்திரயோரன் யோன்யவிஞ்ஞானம்.

———

சூதர் கூறுகின்றார்:- ஓ முநிவர்களே! சண்டாளன் கட்டாயப்படுத்திக் கத்தியைக்கொடுக்கப்பெற்றுக்கொண்ட அரசன், தலைவணங்கிக் கொண்டுநிற்கும் சந்திரமதியைப்பார்த்து ஸ்திரீகளைக்

* சர்திரமதியும் அரிச்சந்திரனும் ஒருவரை யொருவர் அறிந்து கொள்ளல்.

கொலைசெய்வதில்லையென்கிறவிரதத்தைமேற் கொண்டிருந்த என்னைக்கெடுக்க வந்தபெண்ணே! மஹாபலீஷ்டனான என்னெதிரில் அங்கே உட்காருவாய். உன் தலையைவெட்ட எனதுகைக்குச் சத்தியிருக்குமாயின் நான் வெட்டித் தள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிக்கத்தியை உயரத்தூக்கி வெட்டப்போயினான். அப்போதவள் தன்னுடைய மரணத்தை விரும்பினவளாயிருந்தும் புத்திரன் மரணத்தையெண்ணி அரசனைநோக்கி ஒ சண்டாளனே! ஸ்திரீ அத்திக்கு நீ அஞ்சினவனாயிருப்பது உண்மை யேயாயின் உனக்கொருவார்த்தை நான் சொல்லுகிறேன். அதனைக் கேட்டுப்பின் உன்னிஷ்டப்படி செய்வாய். இந்தப்பட்டணத்துக்குச்சமீபத்தில் என் பிள்ளைஇறந்துகிடக்கின்றான். அவனை எடுத்து வந்து உனது சமீபத்தில் கொளுத்திவிடுகிறேன். அவ்வளவுகாலம் நீபொறுத்துக் கொண்டிருந்து பின்னர் என்னைவெட்டிவிடு இது தான் நான் உன்னை வேண்டிக்கொள்வதென்ன; அரசன் அப்படியே போய்வா வென்றனுப்பினன். அவள் மிக்க வன்னெஞ்சுடையாரும் கண்ணீர் விட்டழும்படியாயழுது கொண்டே பிணமாய்க்கிடக்குங் குழந்தையினிடத்திற்சென்று ஆபுத்திரனே! என்மனதுக்கினியவனே! ஓ பாலகனே! என்று தலைமயிர்புழுதிபடப் பூமியிற்புரண்டுபுரண்டழுது மகனை வாரியெடுத்துக்கொண்டு மயானத்திற்கு வந்து பெருங்கூச்சலிட்டழுதாள்.

அரசன் அழுகைக்குரல் கேட்ட அவ்விடத்திற்குப் போய் அந்தச்சவத்தினுடைய வஸ்திரத்தை இழுத்தான். இழுக்கவும், குழந்தையினுடைய ரூபலாவண்ணியங்களை தோன்றின. இவன் யாரோ அரசனொருவனுக்குமகன்போற்காணப்படுகின்றான் என்று மனதில் சிறிது சந்தேகமடைந்து நன்றாய்ப்பார்த்தான். அக்குழந்தை பூரண சந்திரன் போன்ற முகமும், மிகவுயர்ந்தநாசியும் கண்ணாடி போன்ற கன்னங்களும், கறுத்துச்சுருண்டு ஒரளவாக நீண்டு அலை போலவணங்கிய தலைமயிரும், தாமரைப் பூப்போன்ற கண்களும், கோவைக் கனிபோன்ற உதடும், பரந்தகன்ற மார்பும், பிரமாணப்படி நீண்ட கைகால்களும், மலைபோலப்பருத்த புஜங்களும், அகன்ற பாதமும், மென்மையான விரல்களும், கம்பீரமான நாபியும், பெருத்த கழுத்து முடையதாயிருப்பதைப் பார்த்து இவ்வரிய சிசுவை பாபிஷ்டனானயமன் காலபாசத்தினாற் கட்டிக்கொன்றுவிட்டானே என்று மனங்கலங்கிக் கொண்டேநமது லோகிதாசன் சந்திரமதியினுடைய மடியிலிருக்கும்பொழுது இவனைப் போலுங்காணப்பட்டானல்லவா வென்று தன்மகனை நினைத்துக் கண்ணீர்விட்டுப் பின்னர் இவன் நமது மகன்றானோ? அவனைத்

தான் யமன் தன் ஸ்வாதீனஞ் செய்துகொண்டானோ என்னவோ வென்றெண்ணி ஓவென்றலறிக் கூச்சலிட்டு நின்றான். அப்போது சந்திரமதி மஹாதுக்கத்தினால் ஹா! காசிபகுலத்திற்பிறந்த என்மகனே! இந்தகோரமானதுக்கம் எனக்குயாரிட்டசாபத்தினால் நேரிட்டதோ தெரியவில்லையே! ஓமஹாராஜாவான எனது பர்த்தாவே! யான்படும் இந்தத்துக்கத்துக்குக்கரைகண்டிலேன். என்னைவிட்டுப்பிரிந்து நீர் எவ்விடத்திலோசுகமாக விருக்கின்றீர்! அதற்குக்காரணம் என்னவோ தெரியவில்லையே. பிரஹ்மாவே! அரிச்சந்திரமஹாராஜாவுக்கு சகலபரிஜனங்களோடு ராஜ்யநாசமும் மனைவிமகன்விக்கிரயமுமாகிய மஹாதுக்கபரம்பரையை எப்படிநீசெய்யத்துணிந்தனையோ! என்று பிரலாபித்தனள். அந்தபிரலாபத்தை அரசன்கேட்டு அவள் தன்பத்தினியேயென்றும், இறந்துபோனகுழந்தைதன்மகனேயென்றுந் தெரிந்துகொண்டு மஹாதுக்கத்தோடு மூர்ச்சையடைந்து கீழே வீழ்ந்தான். அவன் சோகித்து வீழ்ந்ததன்மையை சந்திரமதிகண்டு இவர்நமது பர்த்தாவாகவேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டு உடனே மூர்ச்சையடைந்து கைகால் அசைவின்றிப்பிணம்போற் கிடந்தாள். இருவரும் சிறிது நேரம் சென்றபின்னர் முன்னுணர்ச்சி யடைந்தவர்களாய்க் கண்விழித்து ஒருவரையொருவர்பார்த்து அடங்காத் துயரங்கொண்டு புலம்பி அரசன் ஆ மகனே! முன்னெற்றி மயிர்சுருண்டு மிகவும் அழகுபெற்ற உன்முகத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த என்னுடைய மனது இப்பொழுது ஏன்பிளந்து போகாமலிருக்கின்றது ஓ குழந்தாய்! நீ அண்ணா! அண்ணாவென்று சொல்லிக்கொண்டுவர உன்னை நான்குழந்தாய் குழந்தாய்! என்றெடுத்து அன்போடுகட்டிக் கொண்டு இனி எப்போது சந்தோஷமடையப்போகின்றேன். என்னப்பனே! உனது முழங்காலிற்படிந்திருக்குந் தூசினால் என்னுடைய ஆடையும் சரீரமும் எப்போது அழுக்காகப்போகிறது. சர்ப்பமானது உன்னைக் கடித்ததென்று சொன்னாளே அதுஉன்னைக்கடிக்கவில்லை. இராஜ்ய முதலிய சகலசம்பத்தையுமிழந்து உன்னையுமிழந்து உனது தாமரை மலர்போன்ற முகத்தைப்பார்த்து புலம்புகின்ற என்னைக் கடித்ததென்றுசொல்லி, மகனை யெடுத்து மார்பிலணைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் மூர்ச்சையடைந்து வீழ்ந்தான். வீழ்ந்த அரசனைப்பார்த்து இவரை முன்னே நமது பர்த்தாவென்று யூகித்தோமே அதுஉண்மையே; இவர்குரலே இப்போது நிச்சயமாய்த் தெரிவித்துவிட்டது. அப்படியே இவரது எள்ளுப்பூப்போன்ற அழகியமூக்கும், முல்லை மலர்போலப் பிரகாசிக்கும் பற்களும் தெரிவிக்கின்றன என்று, ஒரு வாறுபுத்திர சோகத்தை மறந்து நமது பர்த்தாவே இவரானால் மயானத்துக்குவர

வேண்டியகாரமென்னையென்று ஆச்சரியமுற்று புத்திரதுக்கத்தோடு பர்த்தாவினுடைய துக்கத்தையு மேற்கொண்டவளாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து கிடக்கும் பர்த்தாவைப் பார்த்து, நாக்குழறிக் கொண்டே ஓ தெய்வமே! தயையில்லாதவனே! மரியாதையறியாதவனே! நாணமில்லாதவனே! உன்னைச்சுடவேண்டும். தேவருக்குச் சமானமான இந்தவரசனைச் சண்டாளனாகச் செய்து விட்டனையே; இராஜ்யநாசத்தையும், பந்துஜனப்பிரிவையும், புத்திரகளத்திர விக்கிரயத்தையும், செய்தனபோதாது இப்போது சண்டாளனாகவும் கிரயத்தையும், செய்தனபோதாது இப்போது சண்டாளனாகவும் செய்துவிட்டனையே; ஓபர்த்தாவே! உமதுகுடையெங்க? சிங்கா சனமெங்கே? சாமரை விசிறிகளெங்கே? ஆஹா! தெய்வம் என்ன கஷ்டத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டது. ஓ அரசனே! நீர்பூமியில் நடக்கத் தொடங்குவீராயின் இராஜாக்களெல்லாம் அடிமையாட்களைப் போல் தங்கள் தங்கள் உத்தரியங்களால் பூமியைத் துடைப்பார்களே: அத்தன்மையான செல்வம்படைத்த நீர் இப்போது மண்டையோடும் பானையோடும் கந்தைத்துணியும் பிணமாலையும் தலைமயிரும் எலும்பும் பிணச்சாம்பலும் நிறைந்திருக்கிற இந்தப்பயமான மயானத்தில் உள்ளங்கால்தேய நடக்கலாயிற்றே! பலவாத்தியவோசைகளைக் கேட்டகாதுகள் கழுகு நரி முதலியவற்றின் வெடிகுரல்களைக் கேட்கலாயிற்றே! அகிற்புகைமுதலிய நறுமணங்களையுணர்ந்த நாசி பிணப்புகையின் நாற்றத்தையுணரலாயிற்றே! நல்ல மஹான்களாகிய பெரியோர்கள் உலாவும் புண்ணிய பூமியில் சந்தோஷத்தோடு லாவிக்கொண்டிருந்தகால்கள் பிணத்தைப் பிடிங்கித்தின்னும் இராக்ஷசர்களாலாவும் இந்தமயான பூமியில் துக்கத்தோடுஞ் சஞ்சரிக்கலாயிற்றே! என்றிவ்வாறு சொல்லி அரசன் கழுத்தைக்கட்டிக் கொண்டு மிக்கதுக்கத்துடன் அழத்தொடங்கினாள். ஓ அரசனே! இந்தத் துக்கமெல்லாம் எனக்குச் சொப்பனத்திலுண்டாகின்றதா வாஸ்தவத்திலுண்டாகின்றபடியால் அதனையறிந்துகொள்ள இப்போதெனக்குச் சக்தியில்லை. நீர் அடைந்திருக்கும் இந்தக் கஷ்டம் சொப்பனமன்றி உண்மையேயானால் தருமஞ்சகாயஞ்செய்யுமென்பது பொய்யே; பிராமண பூஜையும் தேவபூஜையும் சத்தியந்தவறாமையுமாகிய இவைதருமமென்பதும் பொய்யே; தருமத்தையே செய்த நீர் இப்படி ராஜ்யத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு துக்கத்தையனுபவிக்கின்றீராகையால் தருமமுமில்லை சத்தியமுமில்லை. இவ்வண்ணம் சொல்லுகின்ற சந்திரமதியினுடைய வார்த்தையை அரசன் கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்து வாய்குழறிக்

கொண்டே தான்சண்டாளனானவரலாற்றை அவளறியச் சொன்னான். அதுகேட்ட அவள் அடங்காத்துயரங்கொண்டழுது மனம்வெம்பி நெடுமூச்சுவிட்டுப் பிள்ளையிறந்துபோன சங்கதியைக் கிரமமாய்க் கூறினாள். கூறக்கேட்ட அரசன் மூர்ச்சித்துப்பூமியில் விழுந்து சிறிது நேரங்கழியத் தெளிந் தெழுந்துபுத்திரனையெடுத்து முத்தமிடும்போது சந்திரமதி அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாள். ஓ பிரபுவே! இப்போது புத்திரனை வைத்துக் கொண்டு நீர் புலம்புவது தருமமன்று. எழுந்து என்னுடைய சிரசை அறுத்து உமது பிரபுவினுடைய உத்தரவை நிறைவேற்றிவிடும். எஜமானத்துரோகம் உமக்குண்டாகக்கூடாது. உமக்கு எந்தவிதமானகெடுதி வந்தாலும் சத்தியவாதியாயிருத்தல் வேண்டும். அசத்தியமும் பிரபுத் துரோகமும் மஹாபாப மாகையால் அவற்றைநீர் செய்யவேண்டா மென்றாள். அந்த நீதிமொழியை அரசன்கேட்டு மூர்ச்சித்து விழுந்து ஒருகணநேரம் பொறுத்து உணர்ச்சிவரப் பெற்று மிக்க துக்கத்தோடு கதறி எனக்கு இஷ்டமானமனைவியே! இந்த நிஷ்டூரமான வார்த்தையை எனக்கெப்படிச்சொன்னாய்? எக்காரியத்தை நான் செய்யத் தகாதோ அதை என்னைச்செய்யச்சொன்னாய். நீ சொன்னாலும் அதனைநானெப்படி செய்யக்கூடு மென்றான். அதற்கவள் நான் பார்வதிதேவியையும் தேவர்களையும் பிராமணர்களையும் பூஜைசெய்திருக்கின்றேனாதலால் உம்மால் இப்போது வெட்டப் பட்டாலும் மறுஜன்மத்தில் நீரே எனக்குப்பர்த்தாவாகப் போகிறீர். ஆனபடியால் நான்சொன்னபடி செய்யுமென்றாள். அரசன் அம்மொழிகேட்டு மூர்ச்சித்துப்பூமியில் விழுந்து பின்னர்த்தெளிந்து இறந்தபுத்திரனுடைய முகத்தை முத்தமிட்டு ஓ எனக்கு இஷ்டமான பிரியே! புத்திரனையு மிழந்துபோய் உன்னையு மிழப்பேனாயின் நான் பூமியிலிருக்குமளவும் துக்கத்தை யனுபவிப்பேனேயன்றி வேறென்ன அனுபவிக்கப் போகின்றேன்! அது எனக்கிஷ்டமில்லை அக்கினிப் பிரவேச மாகின்றேன். அந்தோ! அது செய்வதற்கும் நான் சுவாதீனனாயில்லாமல் சண்டாளனுக்காளாயிருக்கின்றேனே. இனிஅச்சண்டாளன்னால் உத்திரவு கொடுக்கப்படாமல் அக்கினியிற் பிரவேசிப் பேனாயின் மறுஜன்மத்தில் சண்டாளதாசனாக விருந்து இறந்த பின்னர் நரகத்திற்காளாவே னன்றோ! எவ்வித்தும் என்னைத்துக்கம் விடாததாகக் காணப்படுகின்றபடியால் பிராணனை விடுவதே நலமென் றெண்ணுகிறேன். ஐயகோ! வம்சவிர்த்தியைச் செய்வதற்கு ஒருகுழந்தை யிருக்கிறா னென்கிற தைரியத்தால் நானிந்தச்சண்டாளனுக்கு அடிமையாயினேன். ஊழின்பலத்தினால்

அக்குழந்தையும் இறந்து போய்விட்டான். இதற்குச் சமானமான சோகம் மூன்றுலகத்திலும் அசிபத்திரவனத்திலும் வைதாரணிநதியிலுங் கிடையாது. ஆதலால், பிள்ளையினுடைய சரீரத்தைக் கொள்ளுகிற அக்கினியில் நானுங்குதித்துவிடுகிறேன். இப்போது நீ பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியது. இதற்குமேல் நீபதிலொன்றுஞ் சொல்ல வேண்டாம். தாமரைமலர்போலுங்கண்ணுள்ளவளே! நீமனதை எவ்விடத்தும் விடாமல் என்னுடையவார்த்தையைக் கேட்பாயாக. என் உத்தரவு பெற்றவளாய்ப் பிராமணனுடைய வீடுபோய்ச் சேர்வாயாக; நீதானம் செய்ததும் ஹோமஞ்செய்ததும் பெரியோர்களைப் பூஜித்ததும் உண்மையாயிருக்குமாயின் பரலோகத்தில் நீ புத்திரனோடு வந்துசேருவாய். பின்னர்நாம்மூவரும் அயோத்திக்கும் போகோம்; சேரிக்கும் வரமாட்டோம். ஓ பெண்ணே! நாமிருவருங்கூடிக் கலந்திருந்த காலத்தில் அந்தரங்கத்தில் உன்னை ஏதாவது வருத்தப்படுத்தி யிருப்பேனாயின் அவையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் ராஜபத்தினி என்கிறமமதையினால் பிராஹ்மணனை அனாதரவு செய்யாதே. சர்வப் பிரயத்தினத்தினாலும் பிரபுவைச்சந்தோஷிப்பிக்கவேண்டிய தென்று அவளுக்குகூற வேண்டிய வெல்லாங்கூறி முடித்தான்.

சந்திரமதி ஓராஜருஷியே! நானும் இந்த அக்கினியில் விழுந்து விடுகிறேன் உயிர் வாழ்ந்திருந்து இந்தத் துக்கபாரத்தைச் சகிக்கமாட்டேன். இப்போதே நானும் உம்முடன் வருகிறேன். உம்மோடு வருவதே எனக்கு மிக்கசுபத்தைத் தருவதாகும். வேறுவிதமா யெனக்கு நன்மை யுண்டாகமாட்டாது. எனக்குக் கவுரவத்தைக் கொடுக்கும் பிரபுவே! சுவர்க்கத்தையாவது நரகத்தையாவது உம்முடனே அனுபவிக்கின்றேனென்றாள். அந்த வார்த்தையை அரசன் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்தான்.

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம்

சந்திரமதி அரிச்சந்திரயோ ரன்யோன்ய விஞ்ஞான முற்றிற்று.

———

சுலோகம் (73)

அத்தியாயம் இருபத்தாறுக்குச் சுலோகம் (௲௭௩)

———

உ

ஹ்ரீங்கார்ப்பாயை நம:

இருப்தேழாவது அத்தியாயம்

27. அரிச்சந்திரஸ்ய ஸ்வர்க்க கமனம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:- அரசன் காஷ்டத்தை யடுக்கி அதன்மேல் தன்பிள்ளையைக்கிடத்தித் தன்மனைவியும் தானும் கைகூப்பிக்கொண்டு "சதாக்ஷி" என்னும் பரமேஸ்வரியைப் பஞ்சகோசமத்தியிலிருப்பவளாகவும், புச்சப்பிரஹ்மசொரூபியாகவும், ரக்தவஸ்திரந்தரித்தி ருப்பவளாகவும், கருணைக்குக்கடலாக விருப்பவளாகவும், நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தரித் திருப்பவளாகவும், உலகத்தை ரக்ஷிப்பதில் ஆவலுள்ளவளாகவுந் தியானஞ்செய்தான். அச்சமயத்தில் இந்திரன் சகலதேவர்களுடன் யமதருமனை முன்னிட்டுச் சீக்கிரமாய் வந்து சேர்ந்து ஓமஹாப்பிரபுவே! நான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்பீராக. இவர் பிரஹ்மா, இவர் தர்மராஜா, இவர்கள் சாத்தியர்கள், இவர்கள் விஸ்வ தேவர்கள், இவர்வாயுதேவர், இவர்கள் லோகபாலகர்கள், இவர்கள் நாகராஜாக்கள், இவர்கள் ஏகாதசவுருத்திரர்கள், இவர்கள் அஸ்வனிதேவர்கள், இவர்கள் விஸ்வாமித்திரர் முதலான முனிவர்கள், இவர்களெல்லாம் உங்கள் மூவரோடும் உறவாட வேண்டுமென்னும் ஆசையால் வந்திருக்கின்றனர். யாவரினும் விஸ்வாமித்திர மஹாமுநிவர் உன்பால் பிரியாநட்புவேண்டி அதிக ஆவலுடன் வந்திருக்கின்றாரென்றான். தருமராஜன் ஓ அரசனே! நீசாகச வேலை செய்யாதே; நான் யமதருமராஜன்; உன்னைப் பரிக்ஷிக்க வந்தேன். உன்னிடத்திலுள்ள சத்குணங்களைக்கண்டு மிக்க சந்தோஷமடைந்தே னென்றான். அவன் சொல்லிமுடிந்த பின்னர் இந்திரன் ஓ அரிச்சந்திரமஹாராஜனே! நான்தேவேந்திரன்; உன்னாலும் உன்புத்திர பத்தினிகளாலும் அநாதியான புண்ணியலோகம் ஜெயிக்கப்பட்டது. ஆதலால் நீ புத்திரகளத்திரத்துடன் சுவர்க்கத்திற்கு வருவாய். சாதாரணமான மனிதர்களால் அடையக்கூடாத புண்ணியலோகம் உனது நன்னடைக் கையால் நீயடையப்பெற்றா யென்று சொல்லி அவமிருத்வையடைந்து காஷ்டமாகிய மெத்தையின் மத்தியிலிருக்கும் சிசுவின்மேல் அமிர்த வருஷத்தை வருஷித்தான். புஷ்பமாரியும் பொழிந்தது. துந்துபிவாத்திய முமுழங்கிற்று. இறந்துபோன புத்திரன் மிருதுவான சரீரமும் தெளிந்தமுகமும், சந்துஷ்டியான மனதுமுடையவனாய்ச் சுகமாயெழுந்துட்கார்ந்தான். அவனை அரிச்சந்திரன்பார்த்துக் கட்டிக்கொண்டு பத்தினியுடன் அரசர்களெல்லாருந்தன்னைச்

சூழ்ந்திருக்க இந்திரனால்போடப்பட்ட கற்பகமாலை பூண்டு மகாசுகமும் சம்பூரணமான கோரிக்கையும் பரமானந்தமுமடைந்தவனா யிருந்தனன். அப்போது இந்திரன் அரிச்சந்திரனை நோக்கி ஒ அரசனே! உன்னுடைய புண்ணிய கர்மங்களுக்குப்பலனான சுவர்க்க லோகத்திற்கு நீ வரவேண்டு மென்றான். ஒ இந்திரனே! எனக்குப் பிரபுவாகிய சண்டாளனாலே உத்தரவு கொடுக்கப்படாமலும், அவனுடைய கடனைத் தீர்க்காமலும் சுவர்க்கலோகத்திற்கு நான் வரமாட்டேனென்றான்.

யமதருமன் ஒ அரசனே! உன்னுடைய சண்டாளப் பிரபுயானே வேறொருவனு மன்று; உனக்குவரப்போகிறதுக்கத்தைத் தெரிந்து கொண்டு யானே சண்டாள தர்மத்தையடைந்து அந்தச் சேரியிலுள்ள எல்லாஜனங்களையுங் காண்பித்தேன். நீ சிறிதும் ஐயுறல் வேண்டா மென்று சொல்லும் போது, இந்திரன் ஒ அரசனே! பூலோகத்தில் மானிடர்கள் புண்ணிய கர்மங்கள் செய்து எந்தஸ்தானத்தை வேண்டுகின்றார்களோ அது நீவேண்டாமலே உனக்கு வருகின்றது; நீ அங்குவருவாயென்றான். அரசன் ஒ தேவராஜனே! உமக்கு நமஸ்காரம்; எனது வார்த்தையைக்கேளும். அயோத்தியா பட்டணத்திலுள்ள மனிதர்களெல்லாம் என்சோகத்தில் மூழ்கியிருக் கின்றனர். அவர்களைவிட்டு யான் சுவர்க்கத்திற்கு எப்படிவருவேன். பிராமணஹத்தி கோஹத்தி ஸ்திரீஹத்தி சுராபானம் இவைகளோடு தன்னைநம்பினவர்களை விடுகிறபாபமும் சமானமாகும். ஆகலான், தன்னைச்சரணடைந்தவர்களை விடக்கூடாது; விட்டால் அவனுக்குச்சுகமெப்படியுண்டாகும். இந்தநியாயத்தால் அவர்களை விட்டுநான் சுவர்க்கத்துக்கு வரமாட்டேன்; நீர்போம். அவர்களோடு வர எனக்கு அனுமதி கொடுப்பீரானால் வருகிறேன். நான்நரகத்துக்குப் போனாலும் அவர்களுடன் தான்போவேன் என்றுசொல்ல, ஒ அரசனே! உனதுபட்டணத்திலிருக்கின்றவர்களுடைய புண்ணிய பாபங்கள் வெவ்வேறுவிதமா யிருக்கும்பொழுது அவர்களுடன் நீவரவேண்டுமென்று எப்படி யிச்சிக்கின்றாயென்றான். அரசன் ஒ தேவேந்திரனே! அரசனானவன் இராஜ்யம் தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் செல்வமகிமையினாலன்றோ மகாயாகங்களும் தடாகப் பிரதிஷ்டை முதலான புண்ணியகருமங்களும் செய்கின்றான். அவையெல்லாம் பிரஜைகளுடைய செல்வவரவாலல்லவா; ஆகலான் எனக்குக் காணிக்கை கொடுத்து சந்தோஷத்தையும் புண்ணியத்தையுங் கொடுத்த அந்த நகரத்தாரை விட்டு நான் சுவர்க்கத்துக்குவரமாட்டேன் ஒ தேவேந்திரனே! தானம் யாகம் ஜபமுதலான புண்ணிய கருமங்களில் எதேதனால் நான் சுவர்க்கத்தில் நீண்டகாலம் புண்ணியகர்மானுபவம் அனுபவிக்கும்படியாக விருக்கின்றதோ அப்புண்ணியகர்மானுபவம் உமது தயவினால் நகரத்தாருடன் ஒருநாள்னுபவிக்கவந்தாலும்

போதுமென்றான். இந்திரன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சந்தோஷத்தோடுஞ்சொல்லி, யமதருமராஜன் விஸ்வாமித்திரமஹாமுநி என்னும் இவர்களுடன் அரிச்சந்திரனை யழைத்துக்கொண்டு பட்டணம்வந்து அரசனைப்பார்த்து யமதருமராஜாவினுடைய தயவினால் உனது நகரத்திலிருக்கும் ஜனங்களெல்லாம் சுவர்க்கலோகத்திற்கு வரலாமென்றான். நகரவாசிகள் இந்திரனிடத்தில் தங்களரசன் சொல்லியவுறுதி மொழியையும், அதற்கு இந்திரன் சொல்லிய இன்னுரையையுங் கேட்டு அளவில்லாத சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய், அவருள் எவரெவர் சம்சாரத்தில் ஆசையில்லாதவர்களாக விருந்தனரோ அவர்களெல்லாம் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு அதிகாரங்கொடுத்துவிட்டு சந்தோஷத்துடன் தனித்தனி ஒவ்வொரு விமானங்களிலேறிக்கொண்டு பொன்னிறம்பெற்ற சரீரிகளாய்ப் பிரகாசித்து சுவர்க்கத்திற்குச்செல்லச் சித்தமாயினர். அரசனும் தன்னாடாகிய அயோத்தியை யரசாட்சி புரிந்துவரத் தன் மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து அவனையும் ஏனையோரையும் சந்தோஷப்படுத்தித் தேவர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய கீர்த்தியை நிலைநாட்டி சிறியமணிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதும் நினைக்குமிடங்களில் செல்லத்தக்கதுமான திவ்யமாகிய விமானத்தி லேறினான். அப்பொழுது சர்வசாஸ்திரங்களும் உணரப் பெற்றசுக்கிராசாரியார் அரசனைப்பார்த்து ஓ அரசனே! நீ பொறுமையிற்சிறந்தவன், நீ செய்த தானபலமானது மிக ஆச்சரிய முடைத்தானது இவைகளினாலன்றோ இந்திரனோடு சமானமாயிருக்கும் பதத்தையடையப் பெற்றனையென்று புகழ்ந்தனர்.

ஓ முநிவர்களே! உங்களுக்கு அரிச்சந்திரனுடைய சரித்திர முற்றும் எடுத்துரைத்தேன். இச்சரித்திரத்தை எவன் கேட்கின்றானோ, படிக்கின்றாறோ அவன் நாடோறும் சுகமேயடையப்பெறுவான். அன்றியும், சுவர்க்கத்தை வேண்டியவன் சுவர்க்கத்தையும், புத்திரப்பேற்றை வேண்டியவன் புத்திரப்பேற்றையும், நல்லமனைவியை வேண்டியவன் மனைவியையும், இராஜ்யத்தைவேண்டியவன் இராஜ்யத்தையும் பெறுவான் என்று சூதபகவான் கூறினர்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

அரிச்சந்திரஸ்யஸ்வர்க்க' கமனம் முற்றிற்று.

———

சுலோகம் - (42).

அத்தியாயம் இருபத்தேழுக்குச் சுலோகம் (சூருகஙு)

———

உ

ஹ்ரீம்பதாபிதாயை நம:

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

28. சதா ஷிமஹிமாநுகதனம்.

ஜனமேஜயன் வியாசமுநிவரைநோக்கி கீர்த்திபொருந்திய அரிச்சந்திரமகாராஜனுடைய சரிதம் மிக ஆச்சரியமுளது ஓமுநிபுங்கவரே! தருமாத்மாவாகிய அந்தமஹாராஜன் அக்கினிப் பிரவேசமாதற்குத் துணிந்தபோது சதாக்ஷிஎன்னும் பகவதியைத் தியானித்தானென்றீரே அத்தேவி எக்காரணத்தால் அப்பெயருள்ளவளானாள்? அதனைச் சொல்லி என்சென்மம் உய்யும்வண்ணஞ் செய்யும் எவன் தேவியினது குணானுபவத்தைக் கேட்கின்றானோ அவன் எப்போதும் திருப்தியாயிருக்கும் நல்லறிவுடையவனென்றும் அஸ்வமேதபலத்தை அடிக்கடி யடைவானென்றுங் கூறுகின்றபடியால் தேவிவைபவங்களையே மேன்மேலுங் கேட்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறே னென்றான்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:- ஓ அரச! நீ விரும்பியவாறு சதாக்ஷியினது சுபகரமான உற்பத்தியைக் கூறுகிறேன் கேட்பாய். அன்றியும் நீ தேவிபக்தனாகையால் உனக்கு சொல்லத்தகாதது ஒன்றில்லை. பூர்வத்தில் துர்க்கமன் என்னும் அசுரன் இரணியாக்ஷனுடைய குலத்தில்வந்த குரு என்பவனுக்குப் பிறந்திருந்தான் அவன். தேவர்களுக்குப் பலமாயிருப்பது வேதம் ஆகவே அவ்வேதம் நாசமடையுமாயின் தேவர்கள் நாசமடைவதற்கு யாதொரு சந்தேகமின்று, ஆகையால் அவ்வேதத்தை நாசஞ்செய்வோமென்று மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு, இமாலயஞ்சேர்ந்து நான்முகனைத் தியானித்து ஆயிரம் வருடம் காற்றைப்புசிப்பவனாய்த் தவஞ்செய்து வந்தனன். அவனது தபாக்கினியால் சகலலோகங்களுடன் தேவாசுரர்கள் தகிக்கப்பட்டனர். பின்னர் பிரமன் சந்துஷ்டனாய், அம்ஸவாகனாரூடனாய் மலர்ந்தமுகத்தவனாய், தன்னைத் தியானிக்கும் அசுரன் முன் தோன்றி, ஒபக்தனே! யான் நான்முகன், நீ வேண்டியவரத்தைக் கேட்பாயென, அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட அசுரன் தியானத்தை விட்டெழுந்து பிரமனைத்துதித்து, அன்பர்க்குதவும் அம்ஸ வாகனனே! மூன்றுலோகத்திலுள்ள தேவர்கள், அந்தணர்கள்

முதலியவர்களிடத்துள்ள வேதமந்திரம் யாவும் எனக்குச் சுவாதீனமா யிருக்கச் செய்வதோடு, எல்லாத்தேவர்களையும் யான் செயிக்கும் ஆற்றலையும் அளிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். பிரமன் அவ்வாறே ஆகுகவென்று கூறி மறைந்தனன். அதுமுதல் பூவுலகில் பூசுரர்களுக்கு வேதங்களெல்லாம் மறந்துபோய் ஸ்நானம் சந்தி ஔபாசனம் சிராத்தம் யக்ஜம் ஜபமுதலியவைகளும் இல்லாமற் போயின. போகவே, அந்தணர்களெல்லாம்! ஆ ஹா! இது என்ன விந்தை! இது என்ன மாயம்! என்று ஒருவர்க்கொருவர் கதறி வேதமின்றி நாமென்ன செய்யப்போகிறோமென்று மஹாசங்கடத்தை யடைந்தனர். தேவர்களும் அவிர்ப்பாகமில்லாமையால் நிர்ஜார ளென்பதுபோய் சஜராளாய்க் கிழத்தன்மையடைந்தனர். அப்பொழுது அவ்வசுரன் தேவலோகம்போய்ப் போர்புரியத்தொடங்க வச்சிரத்திற்குச் சமானமான தேகமுள்ள அவனோடு யுத்தஞ்செய்ய வன்மையற்று தேவர்களெல்லாம் ஓடி மலைக்குகைகளிலும் மேருச்சாரலிலும் ஒளித்திருந்து பராசத்தியைத் தியானித்தனர்.

பூவுலகில் செய்யவேண்டிய யாகங்கள் மறையோர் செய்வதற்கில்லாமற் போகவே நூறுவருடம் மழைபெய்யாமற்போயிற்று. அதுபோகவே, கிணறு நடவாவி ஏரி குளம் இவைகளில் நீர் வற்றிப்போயிற்று வற்றவே பசு எருமை முதலான சகல ஜெந்துக்களு மிறந்தன வீடுகளில் நாடோறும் மனிதப்பிணங்களே வீழ்ந்தன. இவ்வண்ணமான அனர்த்தங்கள் மிகுதிப்பட்டகாலத்தில் சில அருளுடைய அந்தணர்கள் தேவியைத் தியானாதிகளால் வழிபட வெண்ணங்கொண்டு இமயகிரிக்குப்போய் ஆகாரமின்றித் தேவியினிடத்தில் ஆசையுடையவர்களாய்ச் சமாதியினாலும் தியானத்தினாலும் பூஜையினாலும் சந்தோஷப்படுத்தி நமஸ்கரித்து ஓ மஹேஸ்வரீ: பரமாத்மாக்களாயும் மஹாபாரதிகளாயும் இருக்கின்ற இந்த ஜனங்களிடத்துத் தயவுசெய்வாய்! ஹே அம்பிகே! நீ தயவு செய்யாதிருப்பது தகுதியன்று. நீ கொண்டகோபத்தைத்தணிப்பாய் நீ எல்லோரிடத்தும் அந்தர்யாமியா யிருக்கின்றவளல்லவா. நீ எவரெவரை எப்படி யாட்டிவைக்கின்றனையோ அப்படியே அவரவராடுகின்றனர்; இப்பிரஜைகளுக்கு வேறு கதி ஏது; அடிக்கடி ஏனிப்படி பரீட்சைசெய்கின்றனை? ஏ மஹேஸ்வரீ! நீ எவ்வண்ணஞ்செய்ய இச்சிக்கின்றனையோ அவ்வண்ணஞ் செய்யவல்லவளா யிருக்கின்றனை; மஹாசங்கடத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் எங்களைக் கரையேற்றி விடுவாய்; எங்களுக்கு ஜீவனமின்றி எப்படிச் சுகமுண்டாகும்! ஓ ஜகன்மாதா! நீ தயவுசெய்வாய்! அளவிறந்த பிரமாண்டங்களுக்கு நாயகியாகிய ஹேதேவீ! உன்னை யாங்கள்

அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றோம். கூடஸ்தரூபியாயும் சித்ரூபையாயு மிருக்கிற உனக்கு நமஸ்காரம். புவநேசையாயும், வேதாந்த வேத்யையாயு மிருக்கின்ற உனக்குப் போற்றியோ போற்றி; சகல ஆகமங்களாலும் நேதிநேதி என்னும் வாக்கியார்த்தங்களால் அறியப்படுகிற சர்வகாரணியாகிய ஹேதேவீ! உன்னை எல்லாவிதத்தாலும் நமஸ்கரிக்கின்றோம்; என்று தோத்திரஞ்செய்யவே, புவனேஸ்வரியாயும், மஹேஸ்வரியாயு மிருக்கின்ற பார்வதி தேவியானவள் நீலமலைபோலும் சரீரகாந்தியை யுடைத்தாயும், நீண்டு நீலோத்பலம்போலும் கண்களையுடைத்தாயும், கடினமாயும் சமோத்துங்கமாயும் விருத்தமாயும் பருமனாயும் ஈர்க்கிடைபோகா நெருக்குடையதாயுமுள்ள தனங்களை யுடைத்தாயும் பாணத்தையும், தாமரையையும், மலரையும் தளிரையும் வேரையும் பசிதாகநரைகளைப் போக்கவல்ல அளவிறந்தரசத்தோடு கூடிய பழங்களையுமுடைய ஓர் பூங்கொடியையும், வில்லையும் தாங்கி யிருக்கும் நானகுதிருக்கரங்க ளுடைத்தாயும்; சகலசெளந்தரிய சரீரத்தை யுடைத்தாயும், ரூபலாவண்ணிய பிரகாசத்தை யுடைத்தாயும், கோடிசூரிய பிரகாச முடையத்தாயும், கிருபாசாகரத்தை யுடைத்தாயும் அநேககண்க ளுடைத்தாயு முள்ள தனது சொரூபத்தைக்காட்டிப் பின்னர் ஒன்பது கரங்களினின்றும் அளவில்லனவாய் நீர்த்தாரையை விடாமற்பொழிந்தாள்.

உலகமாதாவாகிய தேவியானவள் துக்கப்படுகிற சகலப் பிராணிகளையும் பார்த்து இரக்கமுடையவளாய் நீரைப்பெருக்க, அப்பெருக்கத்தினால் சகலஜனங்களும் சகல ஓஷதிகளும் சுகமுற்று விருத்தியாயின. நதிநதங்களும் பெருக்கெடுத்தோடின. முன்னொளித் திருந்த தேவரனைவரும் வெளியாயினர். பின்னர் அந்தந்தத்தேவர்களும் பிராமணர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து தேவியைத் தியானித்து வேதாந்தங்களால் அறியத்தக்கவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்; பிரம சொரூபிணியே! உனக்கு நமஸ்காரம்; உனதுமாயையினாலே எல்லா லோகங்களையும் சிருஷ்டிக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்! பக்தர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷமாக விருப்பவளே! பக்தர்களுக்காக சகளத்திருமேனியைத் தரிக்கின்றவளே! நித்யதிருப்தியுடையவளே! உபமானமில்லாதவளே! புவனேஸ்வரியே! உனக்கு நமஸ்காரம்; எங்களுடைய சங்கடங்களைத் தணிக்க நீ அநேக கண்களைத் தரித்த படியால் நீ சதாக்ஷி என்கிற திருநாமத்தைப் பெறக்கடவாய்; நாங்கள் பசியினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளோ மாகையால் உன்னைத் தோத்திரஞ்செய்யச் சக்தியில்லை! ஓ தேவீ! தயவுசெய்து எங்களுக்கு வேதத்தை வாங்கிக் கொடுப்பாயென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்களுடைய

பிரார்த்தனையைக் கேட்டுத் தன்திருக்கரத்திற்றரித்திருக்கும் மலர் முதலியவற்றோடு கூடிய கொடியினின்றும் உயிர்கள் உண்ணத் தக்கவையான காய்களையும், ருசியான பழங்களையும், இன்னம் வேறுவகையா யுள்ளவைகளையும், அறுசுவையோடு கூடின நானா வித அன்னங்களையும் உண்டாக்கித்தந்தனள். அதனால் ஓ அரசனே! அத்தினத்தில் எங்கும் கோலாகல சப்தத்தோடு அத்தேவிக்கு "சாகம்பரி" என்கிற திருநாம முண்டாயிற்று.

இந்தக்கோஷ்டத்தைக்கண்ட தூதர்கள் அசுரேந்திரனுக்குச் சொல்ல, அவன் ஆயிரம் அக்குரோணி சேனைகளோடு ஆயுதபாணியாய்ப் பாணங்களைப் பிரயேகஞ்செய்துகொண்டே அதிவேகமாய் ஓடிவந்து சதாக்ஷி முன்னிற்கும் தேவசேனைகளையும் பிராமண கூட்டங்களையும் அங்கிருந்துவொட்டாது துரத்தினான். துரத்தவே, அவரெல்லாம் கிலகிலாவென்கிற பெரிய பயங்கரமான ஓர் பெருங் கூச்சலிட்டு எங்களை ரட்சிப்பாய்! என்று கதறினர். அவர்களது பயந்த ஓசையைக்கேட்ட தேவி, தேஜோமயமான ஓர் சக்கரத்தை எடுத்து அவர்களுக்கு யாதொரு துன்பமு மணுகாவண்ணம் நான்கு பக்கமும் சுழன்றுவரும்படி ஏவி, தான் வெளியில்நின்று அவ்வசுரனோடு அஞ்சத்தக்க யுத்தஞ்செய்தாள் இருவருடைய பாணங்களும் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து நெருப்புமாரி பொழிந்து சூரியமண்டலத்தை மறைத்தன; நாணியின் டங்கார ஓசைகளால் நான்குதிக்குஞ் செவிடுபட்டன; தேவியினுடைய திருமேனியினின்றும் காளி, தாரணி, பாலா, திரிபுரை, பைரவி, ரமை, பகலை, மாதங்கி, திரிபுர சுந்தரி, காமா, துலஜாதேவி, ஜம்பனி, மோஹினி, சின்னமஸ்த்தினி, குஹ்யை, காளி என்னும் பெயருள்ள முப்பத்திரண்டு சத்திகள் லட்சங் கையுள்ளவர்களாய்த் தோன்றினர். இவர்களேயன்றி வேறு அறுபத்துநான்கு சக்திகளும் ஆயுதங்களோடுகூடிய அநேக சக்திகளுந் தோன்றினர். இவர்களுடைய ஆரவாரங்களும் மிருதங்கம் சங்கம் வீணை முதலிய வாத்யங்களுடைய வோசைகளும் யுத்த பூமியெங்கும் நிறைந்துவிட்டன. மேற்படி சக்திகளால் அசுரனுடைய அக்ரோணிசேனைகள் நாசமடையும் பொழுது அச்சேனைகளுக்குப் பிரபுவான துற்கமனன் வெளியே வந்து எங்கும் ரக்த வெள்ளமாகும்படி சக்திகளோடு கூடிப்பத்துநான் போர்செய்தனன். பதினொன்றாம்நாள் அவ்வசுரன் சிவந்தமாலைசிகப்புவஸ்திரம் சிவந்த சந்தனம் அணிந்து ஓர்பெரிய ரதத்தின்மீதேறி சத்திகூட்டங்களுக்குள் நுழைந்து அவர்களைச் செயித்து மகாதேவியின் ரதத்திற்கு எதிரில் தன்னிரதத்தை நிறுத்தி அவளோடு இரண்டு ஜாம பரியந்தம் அதிபயங்கரமான போர்புரியும்போது தேவி ஐந்நூறு பாணங்களை அவன்மீதும்

நான்குபாணங்களை ரதத்திற்பூட்டிய நான்கு குதிரைகள் மீதும் ஒருபாணத்தை சாரதியின் மீதும் ஒரு பாணத்தைக் கொடிமரத்தின் மீதும் இருபாணங்களை அசுரனுடைய இருநேத்திரங்களிலும் மற்று மிருபாணங்களை இரண்டு புஜங்களிலும் ஐந்து பாணங்களை அவன் மார்பிலும் பிரயோகிக்க அசுரன் உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டே தேவியின் எதிரில் வீழ்ந்தான். வீழவும் அவனுடலினின்றும் ஓர் ஒளி தோன்றி தேவியின் திருமேனியில் மறைந்தது. மூன்றுலோகங்களும் சாந்தமாயிற்று. பிரமன் முதலான தேவர்களும் திக்குபாலகர்களும் ஆனந்தத்தால் நாவானது தழு தழுப்ப தேவியைத்துதிக்கத் தொடங்கினர். சகல வுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டிக்கவும் சங்கரிக்கவும் காரணபூதையான ஒபரமேஸ்வரியே! சாகம்பரியானசிவையே! சதலோசன (நூறுகண்ணு) முள்ளதேவியே! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறோம். எல்லா உபநிடதங்களாலும் தோத்தரிக்கப்பட்டவளே! துர்கமனை நாசஞ் செய்தவளே! பஞ்சகோண மத்தியிலுள்ளவளே! உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றோம். ருஷிசிரேஷ்டர்களெல்லாம் நிர்விகற்பமாய்த் தியானஞ்செய்யப்படுகிற பிரணவார்த்த சொரூபியான புவனேஸ்வரி! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறோம். அனந்த கோடி பிரமாண்டங்களுக்கும் பிரமவிஷ்ணுவாதியர்களுக்கும் தாயானவளாயும் திவ்யவிக்கிரக தேஜோநிதியாயும் விளங்குமுன்னை நமஸ்கரிக் கின்றோம். மிக்கதயவுள்ள பரமேஸ்வரியான சதாக்ஷிதேவியை விட்டு மற்ற பாமரதேவர்களை எவன் ஆபத்தில் நினைத்து அழுவான் என்று விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும் அந்தணசிரேஷ்டர்களும் நானாவித மான பூஜாத்திரவியங்களாலும் பட்சண விசேஷங்களாலும் பூஜித்துத்துதிக்கவும் தேவி அவ்வழிபாட்டால் சந்துஷ்டியடைந்து வேதங்களை அந்தணர்களிடத்துக் கொடுத்து குயிலிசை போன்ற தனது இன்சொல்லால் ஆசீர்வதித்து உத்கிருஷ்டமான என்னுடைய இச்சரீரத்தை நீங்கள் விசேஷமா யாதரித்து அன்பு பாராட்டவேண்டும். நானில்லாமற் போனதனா லன்றோ உங்களுக்கு இப்பொழுது இப்படிப்பட்டசங்கடம் நேர்ந்தது. ஆதலால் நீங்கள் எப்பொழுதும் என்னைப் பூஜித்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். உங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக இதை விடவேறுபதேசம் நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை; என்னுடைய இம்மஹாத்மியத்தை எப்போதும் படித்து வந்தால் நான் சந்துஷ்டியாய் உங்களுடைய ஆபத்தை யொழித்து விடுகிறேன். நான் துற்கமாசுரனைச் சங்கரித்தபடியால் துற்கி என் றழைக்கப்படுவேன். இத்துற்கி என்னு நாமத்தையும் சதாக்ஷி என்னு நாமத்தையும் எவன் உச்சரிக்கின்றானோ அவன் மாயையைவென்று வெளிவந்தவனாவான்.

இதன் பலன் அதிகமாக நான் சொல்லவேண்டுமோ உங்களுக்குச் சுருக்கி ஒருண்மையைச் சொல்கின்றேன். சகல சுராசுரர்களாலும் நானே நமஸ்கரிக்கத் தக்கவள் இதனையறிந் துய்வீர்களாகவென்று சொல்லித் தேவர்களுக் கெல்லாஞ் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கிச் சச்சிதானந்த சொரூபிணியான தேவியானவள் அந்தர்த்தானமாயினள். ஒ அரசனே! இந்தச்சரித்திரம் ரகசியமாயிருந்தாலும் உனக்குச் சொன்னேன்; சர்வசுபத்திற்குங் காரணமான இதனைப் பிராயத்தனத்தோடு எவன் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டு பக்தியோடு கேட்கிறானோ அவன் இவ்வுலகத்தில் சகல கோரிக்கைகளையும்பெற்று தேவியின் உலகத்தை யடைகிறான். சுலோகம் (83)

உஅ-ம் அத்தியாயம் சதாக்ஷிமகிமாதிகதனம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் இருபத்தெட்டிற்குச் சுலோகம் (கருகூசா)

———

உ

ஹ்ரீங்காரவாச்யாயை நம:

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

29. * ஜனமேஜயஸ்யவியாசகிருததேவிகதாபிமுகீகரணம்.

———

வியாசர் கூறுகின்றார்:- ஒ அரசனே! இதுகாறும் சூரியவம் சத்தாருடைய வுத்தமமான சரிதைகளைக் கூறினேன். இனிச்சந்திர வம்சத்தாருடைய சரிதங்களைச் சொல்லுகிறேன். இவர்களும் பராசக் தியினது அநுக்கிரகத்தினால் ஐஸ்வர்யத்துடன் வாழ்ந்து வந்தவர்களென்று நிச்சயிக்கக்கடவாய். ஒ அறிவிற்சிறந்தவனே! உலகின்கண் காணப்பட்ட சராசரங்களில் எந்தவுயிர் பலத்திலும் சம்பத்திலும் மேம்பட்டனவாகக்காணப்படுகின்றதோ அது பராசக்தியினுடைய அம்சத்தியனா லுண்டானதென் றுணர்ந்து நிச்சயித்துக் கொள்வாய். சூரியசந்திரவம்சத்தவரும் ஏனையோரும் பராசத்தியை யுபாசித்தே சம்சாரமென்கிற விருக்ஷத்தின் வேருக்குக்கோடரியானார்கள். ஆகலின் எவ்விதமுயற்சியினாலாவது புவநேஸ்வரியை நமஸ்கரிக்கவேண்டும். தானியத்தை விரும்புவோன் பதரைக்கழிப்பதுபோல தேவியை யபேக்ஷிக்கிறவன் இதரதேவர்களைக் கழித்தல் வேண்டும். யான்வேறு காரியங்களை யொழித்து வேதமாகிய

* ஜனமேஜயனை வியாசர் தேவிசரிதத்தில் ஆவலுள்ளவனாகச்செய்தல்.

பாற்கடலைக்கடைந்து அதிலெடுத்த ரத்னமாகிய பராசக்தியின் மலரடியில் அசைவில்லாமல் என்மனதை வைத்திருக்கிறேன் பஞ்சப்பிரஹ்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கத்தக்க தகைமை பராசக்திக்கன்றி வேறொரு தெய்வத்திற்கில்லை யாகலின் அம்மஹாதேவியே பஞ்சப்பிரஹ்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பவளென்றும் பஞ்சப் பிரம்ஹங்களுக்கு அதிகரித்தவளென்றும் வேதத்தில் பிரகாசமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வீஸ்வரியே ஓதரூபமாகவும் ப்ரோதரூபமாகவும் பிரமாண்டத்தில் மங்களகரமா யிருக்கின்ற புவநேஸ்வரியாகவும் விளங்குகின்றாள்.

ஒ அரசனே! இப்படிப்பட்ட தேவியை யறியாத மநிதன் முக்தனாகான் * எந்தமாநுடன் தோலைப்போல் ஆகாசத்தைச்சுருட்ட வல்லவனோ அவன் தேவியை யறியாமல் சம்சாரதுக்கமுடிவையறிய வல்லவனாவனென்று வேதத்தில் சுவேதாஸ்வத ரசாகையில் கூறப்படுகின்றது. தனது குணங்களால் மறைபட்டிருக்கும் பரமாத்ம சக்தியைத் தியானஸோகத்தில் வல்லவர்க ளறிவார்களென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். பிறந்ததனாற் பெறுதற்குரிய பயனைப்பெறும் நிமித்தம் எவ்வித முயற்சியினாலாவது பயத்தினாலாவது பக்தியினாலாவது சர்வசங்கபரித்யாகஞ்செய்து இருதயத்தில் நிலையாக நிறுத்திப் பராசக்தியைப் பிரதானமாகக் கொள்ளும் ஞானத்தை யுடைய வனாகவேண்டுமென்று பறைபோல வேதாந்தங் கோஷிக்கின்றது. ஆகலான் எவ்விதவியாஜத்தினாலாவது நினைத்தல்வேண்டும். நினைத்தற்குக் காலநியமமும் வேண்டாம். இருக்கும்போதும் உறங்கும் போதும் நடக்கும்போதும் மற்றெப்போதும் தேவியை நினைத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அந்நினைவே சம்சாரபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கும். ஆகலான் ஓ அரசனே! நீசர்வமுயற்சியாலும் மஹேஸ்வரியைத் தொழுவாய். விராட் ஸ்வரூபிணியாயும் சூத்ரரூபிணியாயும் அந்தர்யாமியாயுமிருக்கிற மஹாராணியாகிய தேவியை முதலிலே சோபானமுறைப்படி தியானிக்கமுயற்சி செய்ய வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யப்பெறின் மனஞ் சுத்தியாய்விடும். அம்மனதைத் துணையாகக்கொண்டு சச்சிதானந்த லக்ஷ்யார்த்த சொரூபிணியாயும் பிரஹ்ம சொரூபிணியாயும் பிரவஞ் சமாயையை உல்லாசத்தால் விடுவிக்கின்றவளாயுமிருக்கின்ற பரா சத்தியைப் பூஜித்தல் வேண்டும். பூஜையென்பது பராசக்தியினிடத்து மனம் லயமாதலேயாம். சோமசூரியவம்சத்தில் வந்த அரசரெல்லாம் பராசக்தியின் பக்தர்களாயும் தர்மிஷ்டர்களாயுமிருந்தவர்கள்.

*"யாதாசர்ம வதாகாசம் வேஷ்டயிஷ்யந்தி மாநவா :- ததாசிவாமவிஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோபவிஷ்யதி அதஏவஸ்ரு தவ்ப்ராஹுஸ்வேதாஸ்வதரசாகிநः"

அவ்வித்வான்களுடைய சரிதமானது பரமபாவனமாயும் கீர்த்தியையும் நன்மார்க்கத்தையுங் கொடுப்பதாயு மிருப்பதால் நீவிரும்பிய வண்ணமெடுத்துச் சொன்னேன். இனிப்புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் படியான எந்தச்சரிதத்தைக் கேட்கவிரும்புகின்றனையோ அதனைச் சொல்வா யென்றார்.

ஜனமேஜயன் ஓ ஐயா! கௌரி லக்ஷ்மி சரஸ்வதி என்னுமூவரையும் பூர்வத்தில் பராசக்தி உருத்திரமூர்த்தி முதலியமூவருக்குங்கொடுத்தரன்றோ அங்ஙனமிருக்க, பார்வதிதேவி பர்வதாரஜனுக்கும் தக்ஷனுக்கும் புத்திரியாகவந்தனளென்றும் லக்ஷ்மிதேவி பாற்கடலிற் பிறந்தனளென்றுங் கேட்டுள்ளேன். மூல தேவியினிடத்திற் றோன்றிய இவர்கள் வேறொருவருக்குப் புத்திரிகளாகவந்தார்களென்பது அசம்பாவிதமாகலான் அதுபற்றிச் சந்தேகமிருக்கிறது. அதனை ஞானமெனுங் கத்தியினால் நீரறுத்தெறிவீராகவென்றான்.

வியாசர்கூறுகின்றார்: ஓ அரசனே! தேவியிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுக்குச் சொல்லத்தகாத ரகசியமொன்றுமில்லை. தேவிபக்தனாகிய உனக்கு இந்தரகசியமான பரமாத்புதசரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. தேவியானவள் பார்வதி முதலிய மூன்று சக்திகளை எந்நாளிலே மும்மூர்த்திகளுக்குக் கொடுத்தனளோ அந்நாள் முதல் அம்மூவருஞ் சிருஷ்டிமுதலிய முத்தொழிலையுஞ் செய்துவந்தனர். ஒர் காலத்தில் ஹாலாஹலரென்கிற மஹா பலசாலிகளான அசுரர்கள் தோன்றி ஒருகணத்துக்குள் மூவுலகங்களையுமவெல்ல வல்லவரத்தைப் பிரமதேவனிடத்துப் பெற்று அகங்கார மேலிட்டு தங்கள் சேனைகளுடன் ஸ்ரீகைலாயத்துக்கும் வைகுண்டத்துக்குஞ் சென்றெதிர்க்க உருத்திரருந் திருமாலும் அவர்களுடன் அறுபதி னாயிரவருடம் தேவதானவரெல்லாம் ஆஹாவென்று பெருங்குர லிட்டோலமிடப்பெரும்போர்புரித்து வென்றுதத்தமக்குரிய விடங் களிற்சென்று தாஞ்செய்தபோர்த் தொழிலுக்குப் பலந்தந்தவர்கள் தம்சத்திகளாகிய பார்வதி லக்ஷ்மிகளென்றுணராமல் தமதுபலத்தினா லென்றெண்ணி நானென்னும் அபிமானத்தை மேற்கொண்டு அவ்விருசத்திகளையு மதியாது சிரித்தனர் இவர்கள் சிரிக்கக்கண்ட அவ்விருவரும் இவர்களுக்குண்டாகிய செருக்கைக்குறிப்பாலுணர்ந்து இவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தனர். இதைக்கண்ட ஹரிஹரர்கள் கோபங்கொண்டு ஆதிமாயையினால் மோகிக்கப்பட்டு சக்திகளுக்கு அவமான முண்டாகும்வண்ணம் அசங்கதமான வார்த்தைகளாலஏச, அவ்விருவரும் அக்கணமே அவர்களுக்குத்தோன்றாமல்மறைய

ஹாஹா என்று ஓர் பேரொலி யுண்டாயிற்று. அதுவேயுமன்றி ஹரி ஹரராகிய இருவரும் அவ்விருசத்திகளையுந் தூஷித்தகாரணத்தால் தேஜஸூம் ஞானமுமில்லாதவர்களாய்த் தங்கள் தொழிலை மறந்து கிடந்தனர். பிரம்ஹா இவர்களைப்பார்த்து தேவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர்களான இவர்களேன் தங்கள் காரியங்களில் வல்லமை யற்றிருக்கின்றனர். காரணமின்றி எதனால் இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சங்கடம் நேரிட்டது. நாசம் வருவதற்கான குற்றமில்லாத இவ்வுலகத்திற்கு நாசகாலம் இப்போது வரும்போற் காண்கின்றதே யென்று சிந்தாகுலமுற்று இந்தக்காரணத்தை நானறிந்தேவிடுவேன். இதற்கு நானெப்படி பரிகாரஞ்செய்யக்கூடுமென் றிவ்வண்ணஞ் சிந்தை செய்து கண்முடித் தியானஞ் செய்தனன். செய்யவே இது பராசத்தியின் கோபத்தினா லுண்டாயிற்றென் றறிந்துகொண்டு பின்னர் அவ்விருவர்களுக்கும் எந்தெந்தக்காரியமுண்டோ அந்தந்தக் காரியங்களைத் தனக்கு வாய்ந்துள்ள சத்தியின்பிரபாவத்தினால் சிறிது காலம்வரையில் நடத்தி வந்தனன். பிறகு அவ்விருவரும் இவ்வாறிருப்பது அழகன்றென்று தன்புத்திரர்களான மனுமுதலானவர்களையும் சநகாதிமுனிவர்களையும் வரவழைத்து அவர்களைநோக்கி ஓ புத்திரர்களே! நான் சிருட்டித்தொழிலேயன்றிக் காத்த லழித்தலாகிய காரியங்களிலும் இப்போது ஆவலுள்ளவனா யிருக்கின்றபடியால் தபஞ்செய்ய வலியற்றவனா யிருக்கின்றேன். எத்தொழிலுக்குந் தவந்தான் பலமாயுள்ளது. அதனை மறந்திருப்பேனாயின் தொழில் குறையும். ஆகையால் நான் இவ்வுலக பாரத்தை வகித்துக்கொண்டு பராசத்தியை எப்படி சந்தோஷப் படுத்துவேன். ஹரிஹரர்கள் பராசத்தியின் கோபத்தினால் தங்களுடைய தொழில்களில் சக்தியற்றவர்களாயினர்; ஆதலால் நீங்கள் அச்சக்தியையுத்தேசித்து ருத்திர விஷ்ணுவுக்குமுன்போல் சக்தியுண்டாம்வண்ணம் தவமும் பூஜையும் எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படியே அதியற்புதமாகச்செய்மின். ஓ எனக்கினிமையான புத்திரர்காள்! அங்ஙனஞ் செய்வீராயின் உங்களுக்குக் கீர்த்தியுண்டாம். எவனுக்கு எந்தக்குலத்தில் ஜன்ம முண்டாகிறதோ அவனக்குலத்துக்குத் தன்பலத்துக்குந்தக்கபடி பரிசுத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். அப்பரிசுத்தம் எல்லாலோகத்துக்குஞ் செய்ததுமாகும்; அவன் தான் புண்ணியவானாவானென்றார். இவ்வாறு பிரமன்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு யாவரும் ஆரண்யம் போய் நிர்மலமனதுடன் பூஜிக்கவிச்சித்தனர். சுலோகம் (45)

உகூ-ம் ஜனமேஜயஸ்யவியாசகிருத தேவிகதாபிமுகீகரணமுற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங்காரபூஜ்யாயைநம:

முப்பதாம் அத்தியாயம்

30. கௌரீஜன் மாதிகதனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:- ஓ ஜனமேஜயனே! பின்னர் மநுமுதலான சநகாதியர் வனத்துக்குப்போகவேண்டுமென் றுத்தேசித்து இமயமலைச்சாரலை யடைந்து மாயாபீஜமந்திரத்தை இலக்ஷவருடம் ஜபித்துக்கொண்டு சாவதானமாய்த் தவம்புரிந்து வந்தனர். அவர்கள் செய்து வந்த தியானாதிகட்குச் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாகிய பராசக்தி கருணைகூர்ந்து பாசம் அங்குசம் வரதம் அபயம் என்னு முத்திரைகளுடன் நான் குதிருகரங்களும் கருணாரசத்தால் நிறைந்த முக்கண்ணுமுடையவளாகத் தோன்றினள். சர்வலோகமாதாவாகிய அத்தேவியை நிர்மலசித்தமுடைய அம்முநிவர்கள் கண்டு களித்துத் துதிக்கத் தொடங்கினர்.

பிரபஞ்சசொரூபிணியாயும் அக்நி சொரூபிணியாயுமிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். தேஜோசொரூபிணியாயும் பிரமாண்டத்தில் ஓதப்ரோத (மேலுங்கீழும்) ரூபமாகவிருகின்ற சூக்ஷ்மசரீரங்களுக்குச் சூத்ராத்ம சொரூபிணியாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். பிரஜா சொரூபிணியாயும் வியாகிருத சொரூபிணியாயும் பிரத்தியக் சொரூபிணியாயும் பிரஹ்மசொரூபிணியாயுமிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வசொரூபிணியாயும் சர்வலக்ஷ்யாத்மசொரூபிணியாயு மிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம்.

என்றிவ்வாறு ஜகன்மாதாவை பக்தியுடன் நாக்குழறி தோத்திரஞ் செய்து பாதகமலங்களை நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இன்னிசைக் குரலுள்ளதேவி சந்தோஷித்தவளாய் ஓ மஹாநுபாவர்களே! நான் உங்கடகு வேண்டியவரங்களைக் கொடுக்க வந்திருக்கின்றேன். வேண்டுவனவற்றைக் கேளுங்க ளென்றருள; அவர்கள் அரி ஹரர்கள் சரீரசாந்தியைப் பெறவும் பராசக்திசொரூபமான பார்வதி லக்ஷ்மிகளை யடையவும் பிரார்த்தித்தனர். தக்ஷபிரஜாபதி, தேவியை நோக்கி ஓ தேவியே! நீ என் குலத்திலவதரிப்பையாயின் நான் உன்னை ஜபித்துந் தியானித்துங் பூஜித்தும் கிருதகிருத்யனாவேன். ஓ ஈசானி! இப்போது நான் வேண்டியதைக் கொடுக்கிறே னென்று உனது திருவாக்கால் சொல்லி யருளுமென்று விண்ணஞ்செய்ய, தேவி மநு முதலானவர் களையும் தக்ஷனையும் பார்த்து ஹரிஹரர்கள் என்னுடைய

சக்திகளை அவமதித்ததனால் அவர்களுக்கிந்த அவஸ்தை வந்தது. இனி இப்படிப்பட்ட அபராதத்தை என்விஷயத்தில் அவர்கள் செய்யாதொழிக. இப்பொழுது என்னைப் பிரார்த்தித்தபடியால் என் கருணாலேசத்தால் அவர்களுக்குச் சரீரத்தில் சக்தி யுண்டாகக்கடவது எனது பிரேரேபணையால் ஒருசக்தி தக்ஷனது கிருகத்திலும் ஒரு சக்திபாற்கடலிலும் தோன்றுவார்கள். ஓ அன்பர்களே! மாயா பீஜாக்ஷரமானது எனக்கு முக்கியமாயும் பிரியமாயுமுள்ளதாகலின் நீவிர் சகல லோகங்களையும் சுவாதீனஞ்செய்து கொண்டு எனது விராட்சொரூபத்தையாவது உங்களுக்கு இப்போது காணப்படும் இச்சச்சிதானந்த சொரூபத்தை யாவது தியானித்து எப்போதும் பூஜித்துவரவேண்டுமென்று கூறி மணித்வீப வாசினியாகிய தேவி மறைந்தனள். பின்னர் தக்ஷபிரஜாபதி முதலானோர் பிரமதேவனிடஞ்சென்று நடந்த செய்திகளைக் கூறினர்.

ஓ! அரசனே! ஹரி ஹர ரிருவரும் தேவியின் கருணையால் சக்தி யுக்தராயும் தங்கள் தங்கள் தொழிலில் வல்லமையுள்ளவர்களாயும் நிரஹங்காரிகளாயும் வாழ்ந்தனர். இவ்வண்ண மிருக்கும்பொழுது பராசக்தி யனுக்கிரகித்தவண்ணம் ஓர் காலத்தில் சத்திசமபந்தமான தேஜசு தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய கிருகத்தில் அவதாரஞ் செய்தது. அப்பொழுது மூன்றுலகத்திலும் தேவர்களெல்லாஞ் சந்துஷ்டராய்ப் புஷ்பவருஷம் பொறிந்தனர். அந்தரத்தில் துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின சித்தசுத்தி வாய்க்கப்பெற்ற சாதுக்களுடைய மனம் சந்துஷ்டியடைந்தன. நதிகளெல்லாம் நிர்மலமாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடின. சூரியன் அகண்டவொளியாய்ப் பிரகாசித்தனன் இவ்வா றுலகெல்லாங் களிக்க அவதரித்த சத்தி பராசத்தியின் அம்சமாதலால் "சதி" என்று பெயர்பெற்று ஹரனுக்கே பத்தினியாய்ப் பின்னர் ஓர்காரணத்தினால் அக்கினிப் பிரவேசமாயினாளென்றார். இதனைக்கேட்ட அரசன் வியாசரை நோக்கி ஓமுநிவரே! இதுவென்ன அனர்த்தமான வார்த்தையைச் சொன்னீர். நீர் சொன்ன அந்தத்தேவியின் திருநாமத்தை நினைத்தமாத்திரத்தில் சம்சாரமென்கிற கொடிய அக்கினி தணியத்தக்கதாக விருக்க அந்தத்தேவி அக்னிப்பிரவேச மாயினாளென்ப தென்னை? எந்த கர்மவிபாகத்தினால் அக்கினியினால் கொளுத்தப்பட்டாள்? இது ஆச்சாரியகரமாக இருக்கின்றது. இதனைக் கூறுமென்றான்.

வியாசமுநிவர் கூறுகின்றார், -- ஓ அரசனே! ஓர்காலத்தில் தூர்வாச மஹாமுநிவர் ஜாம்பூநதேஸ்வரி (பொன்மயமான தேவி)யை

யடைந்து அவளைத் தரிசனஞ்செய்து மாயாபீஜத்தை ஜபித்தார் அதனால் தேவி மகிழ்ந்தவளாய் தனது கண்டத்திற் றரித்துள்ள மகரந்தம் நிறைந்து நீங்காரத்வனியோடுகூடிய ஓர் புஷ்பமாலையை அம்முநிவருக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்தனள். அதனை அவர்மகிழ்ந்து சிரமேற் கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாய் சதிதேவிக்குப் பிதாவாகிய தக்ஷபி ரஜாபதியினிடஞ்சென்று அங்குள்ள சதிதேவியை நமஸ்கரிக்கும் போது தக்ஷப்பிரஜாபதி, ஓ தூர்வாசமுநிவரே! இந்தமாலை உமக்கெப்படி கிடைத்தது? இது மனிதரால் அடையத்தக்கதல்லவே என்று கேட்க, அம்முநிவர் ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் இது தேவியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் கிடைத்ததென்றார். ஆனால் அதனை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டு மென்ன முநிவர் இவன் சதிதேவியின் பக்தனாக விருக்கின்றபடியால் இவனுக்குக் கொடுக்கக்கூடாத பொருள் மூவுலகத்தினும் இல்லையல்லவா வென்று நினைந்து மாலையைக் கொடுக்க அவன் அதனைத் தலையால் வணங்கிவாங்கிப் படுக்கையறையில் தூக்கி வைத்தனன். பின்னர், இராத்திரி பத்தினியுடன் அங்கிருக்கும்போது அந்தமாலையினின்றும் வீசிய பரிமளத்தினால் காம வேட்கையுடையவனாய்க் கிரீடித்தனன். அத்தோஷத்தினால் உண்டாகிய பாவத்தினாற்றான் சங்கரனிடத்திலும் சதிதேவியினிடத் திலும் உண்டாயிருந்த பக்திமாறி இருவரிடத்துந் துவேஷமுடையனா யினான்.

ஓ அரசனே! சதிதேவி தக்ஷனிடத்துண்டாகிய சிவத்வேஷத்தை யெண்ணி நாம் இனி இவனிடத்திலுண்டான இத்தேகத்தையைத் திருத்தல் தருமவிருத்தமென்கிற தருமத்தைப் பாராட்டி யோகாக்னியிற் பிரவேசித்தனள். அச்சத்தி சொரூபமான ஒளியே இமயகிரி யிற்றோன்றியதென்றனர். ஜனமேஜயன் சிவபெருமானுக்குத்தனது பிராணனைக்காட்டிலும் சதி இனிமையாயிருப்பவளாயிற்றே அத்தேவி அக்னியிற் கொளுத்தப்படும்போது அவர் என்ன செய்தார்? அதனைச் சொல்லுமென்ன முநிவர் அப்பா! அச்சிவபெருமானுக்குண்டாகிய கோபத்தையும் அதனாலுண்டாகிய அனர்த்தத்தையும் எனக்குச் சொல்லுவதற்குச் சக்தியில்லையாயினும் ஒருவாறு கூறுகின்றேன்; சிவபெருமானுக்கு மூன்றுலோகமும் லயமடையும்படியான கோபாக்னி யுண்டாயிற்று அதினின்றும் வீரபத்திர மூர்த்தி பத்திரகாளி முதலிய எண்ணிறந்த கணங்களோடு தோன்றி மூன்று லோகத்தையும் நாசஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அச்சமயத்தில் பிரமன் முதலிய சகல தேவர்களும் சிவ பெருமானைச் சரணமடைந்து தக்ஷபிரஜாபதியினால் யாவரும் நாசமாயினோம் நாங்களென் செய்வோமென்றுமுறையிட,

அப்பெருமான் கருணையுடையவராய் தம்மைநிந்தித்த தக்ஷனது குற்றத்தைக் கருதாது அவனை ஆட்டுத் தலையுட னெழுந்திருக்கச் செய்து யாவருக்கும் அபயந்தந்து யாக சாலையையடைந்து அங்கு சதி யோகாக்னியினால் சரீரத்தை விட்டுருப்பதைக்கண்டு மனம்பொறாது வருந்திசித்கலாரூபமாகிய அவரது திருமேனியைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு தேசமெலாந் திரிந்து வரும்போது பிரமனமுதலியதேவர்களோடுந் திருமால்பணிந்து எம் பெருமானே! தேவரீர் மீதிருக்கும் சதியினது சரீரம் சித்கலாரூப மாதலால் அக்கலைகள் தனித்தனிஉலகமுற்றும் பீடமாகவிருக்கச் செய்து அப்பீடங்களில் சத்தனாகிய தேவரீரும் வீற்றிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றே னென்று வேண்ட சதிநாயகன் அவ்வாறே ஆகுகவென்றருள்புரிந்து அத்திருமாலிடத்து அக்கலாசரீரத்தைக் கொடுத்து இதிலுள்ள கலைகளைப் பூமண்டலத்தில் ஆங்காங்குப் பிரதிஷ்டை செய்வாயென்றனர். அவர் அவ்வாறே தாபிக்க அவைகளில் சத்திநாதன் வீற்றிருந்து திருமால் முதலிய தேவர்களைப்பார்த்து இப்போது ஆங்காங்கு பீடரூபமாய்ப் பிரதிஷ்டையாயிருக்குந் தேவியை எவர்கள் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு லோகத்தில் கிடைத்தற்கரிதாகிய பொருளொன்று மில்லை சதிதேவி தன் அங்கங்களாகிய இவைகளில் எப்பொழுதும் சாந்நித்தியமா யிருக்கின்றாள் ஆதலால் விசேடமாய்ச் சித்தியையுண்டாக்கவல்லதும் மிகப்பிரசித்தி பெற்றதுமான மாயாபீஜ மந்திரத்தை இந்தத்தானங்களில் எந்தமனிதன் புரஸ்சரணை செய்கின்றானோ அவனுக்கு அம்மந்திரசித்தி யுண்டாகிற தென்று அநுக்கிரகித்து யாவருக்கும் அந்நெறி காட்டத்தாமும் அந்த செபத்தியான சமாதிமுதலானவைகளால் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தனரென்று கூறினார்.

ஜனமேஜயன், ஓ மஹாமுநிவரே! தேவிஸ்தானங்களாகக் கூறப்படும் சித்தபீடங்கள் எத்தனை? அவைகளின் பெயரென்னை? ஓ கிருபாமூர்த்தியே! எனக்குச் சொல்லுவீராயின் நான் கிருதார்த்தனாவே னென்றுசொல்ல, வியாசர் ஓ அரசனே! தேவியினுடைய பீடங்களை இப்போதுனக்கு நான் சொல்வதுமன்றி சித்தியைக் கோருகின்றவர்களால் எந்தெந்த பீடங்களில் எந்தெந்த தேவி உபாசிக்கத் தகுந்தவளோ, சம்பத்தைக் கோருகின்றவர்களால் எந்தெந்த தேவி உபாசிக்கத் தகுந்தவளோ அம்முறைகளையும் உண்மையாகச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. அவைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மனிதன்பாவத்தினின்று நீங்கினவ னாவானென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ அரசனே! காசியில் கவுரிமுக நிவாசினியாய் (1) விசாலாக்ஷீ என்றும், நைமிசாரணியத்தில் (2) லிங்கதாரணீ என்றும், பிரயாகையில் (3) வளிதை என்றும், கந்தமாதனத்தில் (4) காமுகீ என்றும், மானதசரசில் (5) குமுதா என்றும், அதற்குத் தென்றிசையில் (6) விஸ்வகாமாபகவதீ என்றும், வடதிசையில் (7) விஸ்வகாமப்ரபூரிணி என்றும், கோமந்தத்சல் (8) கோமதீ என்றும், மந்தரத்தில் (9) காமாசாரிணீ என்றும், சயித்திரரதத்தில் (10) மதோத்கடை என்றும், அஸ்தினாபுரத்தில் (11) ஜயந்தி என்றும், கான்யகுப்ஜத்தில் (12) கௌரீ என்றும், மலையாசலத்தில் (13) ரம்பை என்றும், ஏகாம்பர பீடத்தில் (14) கீர்த்திமதி என்றும், விஸ்வத்தில் (15) விஸ்வேஸ்வரீ என்றும், புஷ்கரத்தில் (16) புருஹூதை என்றும், கேதாரபீடத்தில் (17) சன்மார்க்கதாயினீ என்றும், இமயகிரியின் பின்பக்கத்தில் (18) மந்தை என்றும், கோகர்ணத்தில் (19) பத்திர கர்ணிகா என்றும், பவானியில் (20) ஸ்தானேஸ்வரி என்றும், பில்வபத்திரிகையில் (21) பில்வகை என்றும், ஸ்ரீசைலத்தில் (22) மாதவீ என்றும், பத்திரையில் (23) பத்திரேஸ்வரீ என்றும், வராகசைலத்தில் (24) ஜயை என்றும், கமலாலயத்தில் (25) கமலை என்றும், ருத்ர கோடியில் (26) ருத்திராணி என்றும், காலஞ்சரத்தில் (27) காளி என்றும், சாளக்கிராமத்தில் (28) மஹாதேவி என்றும், சிவலிங்கத்தில் ஜலப்பிரயை என்றும், மஹாலிங்கத்தில் (30) கபிலை என்றும், மாகோட்டையில் (31) மகுடேஸ்வரீ என்றும், மாயாபுரியில் (32) குமாரீ என்றும், சந்தானத்தில் (33) லலிதாம்பிகை என்றும், கயையில் (34) மங்களாம்பிகை என்றும், புருஷோத்தமத்தில் (35) விமலை என்றும், சகஸ்ராக்ஷத்தில் (36) உத்பலாக்ஷீ என்றும், இரண்யாக்ஷத்தில் (37) மகோத்பலை என்றும், விபாசாயத்தில் (38) அமோகாக்ஷீ என்றும், புண்டரவர்த்தனத்தில் (39) பாடலீ என்றும், சுபாருசுவத்தில் (40) நாராயணீ என்றும், திரிகூடபர்வதத்தில் (41) ருத்திரசுந்தரீ என்றும், விபுலத்தில் (42) விபுலாதேவீ என்றும், மலையாசலத்தில் (43) கலியாணி என்றும், சஹ்யபர்வதத்தில் (44) ஏகவீரை என்றும், ஹரிச்சந்திரத்தில் (45) சந்திரிகை என்றும், ராமதீர்த்தத்தில் (46) ரமணா என்றும், யமுனாதீர்த்தத்தில் (47) மிருகாவதீ என்றும், கோடிதீர்த்தத்தில் (48) கோடவீ என்றும், மாதவவனத்தில் (49) சுகந்தை என்றும், கோதாவிரியில் (50) திரிசந்தீ என்றும், கங்காதுவாரத்தில் (51) ரதிப்பிரியை என்றும், சிவகுண்டத்தில் (52) சுபானந்தை என்றும், தேவிகாதடத்தில் (53) நந்தினீ என்றும், துவாரகையில் (54) ருக்மணீ என்றும், பிருந்தாவனத்தில் (55) ராதை என்றும், மதுரையில் (56) தேவகீ என்றும், பாதாளத்தில் (57) பரமேஸ்வரீ என்றும்,

சித்திரகூடத்தில் (58) சீதா என்றும், வித்தியத்தில் (59) விந்தியாதி வாசினி என்றும், கரவீரத்தில் (60) மகாலக்ஷ்மீ என்றும், விநாயக க்ஷேத்திரத்தில் (61) உமாதேவீ என்றும், வைத்தியநாதத்தில் (62) ஆரோக்யை என்றும், மஹாகாளத்தில் (63) மஹேஸ்வரீ என்றும், உஷ்ணதீர்த்தத்தில் (64) அபயாம்பிகை என்றும், விந்தய பருவதத்தில் (65) நிதம்பை என்றும், மாண்டவியத்தில் (66) மாண்டவீ என்றும், மயேஸ்வரிபுரத்தில் (67) சுவாஹாதேவீ என்றும், சகலண்டத்தில் (68) பிரசண்டை என்றும், அமரகண்டகத்தில் (69) சண்டிகை என்றும், சோமேஸ்வரத்தில் (70) வராரோகை என்றும், பிரபாசத்தில் (71) புஷ்கராவதீ என்றும், சரஸ்வதிநதிதடத்தில் (72) தேவமாதை என்றும், மஹாலயத்தில் (73) மகாபாகை என்றும், பயோஷ்ணியத்தில் (74) பிங்களேஸ்வரீ என்றும், கிருதசௌக்யத்தில் (75) சிம்மிகை என்றும், கார்த்திகையில் (76) அதிசாங்கரீ என்றும், உற்பலாவர்த்தத்தில் (77) லோலாதேவீ என்றும், சோணசங்கமத்தில் (78) சுபத்திரை என்றும், சித்தவனத்தில் (79) லக்ஷிமீ என்றும், பரதாஸ்ரமத்தில் (80) அனங்கை என்றும், ஜாலந்தரத்தில் (81) விஸ்வமுகீ என்றும், கிஷ்கிந்த பர்வதத்தில் (82) தாரை என்றும், தேவதாருவனத்தில் (83) புஷ்டிர்மேதா என்றும், காஷ்மீரமண்டலத்தில் (84) பீமாதேவீ என்றும், ஹிமாத்ரியில் (85) துஷ்டி விஸ்வேஸ்வரி என்றும், கபாலமோசனத்தில் (86) சுத்தி என்றும், காயாரோகணத்தில் (87) மாதாதேவீ என்றும், சங்கோத்தரத்தில் (88) தரா என்றும், பிண்டாராக க்ஷேத்திரத்தில் (89) திருதி என்றும், சந்திரபாகாநதியில் (90) கலா தேவி என்றும், அச்சோதயத்தில் (91) சிவதாரணி என்றும், வேணாநதியில் (92) அமுர்தை என்றும், பதிரியில் (93) உரசி என்றும், உத்தரகிரியில் (94) அவுஷதை என்றும், குசத்தீபத்தில் (95) குசோதகை என்றும், ஹேமகூடத்தில் (96) மன்மதை என்றும், குமுதத்தில் (97) சத்தியவாதினீ என்றும், அஸ்வத்தில் (98) வந்தினீ என்றும், குபேராலயத்தில் (99) நிதி என்றும், வேதமுகத்தில் (100) காயத்திரி என்றும், சிவசந்நிதியில் (101) பார்வதி என்றும், தேவலோகத்தில் (102) இந்திராணி என்றும், பிரமன்முகத்தில் (103) சரஸ்வதி என்றும், சூரியபிம்பத்தில் (104) பிரபை என்றும், சப்தமாதாக்களில் (105) வைஷ்ணவி தேவீ என்றும், பதிவிரதைகளில் (106) அருந்ததி என்றும், அழகானஸ்திரீகளில் (107) திலோத்தமை என்றும், சர்வசரீரிகளுடைய சித்தத்தில் சக்தி (108) பிரஹ்மகலை என்றும், தேவி பெயர்பெற்று விளங்குகின்றாள்.

ஓ ஜனமே ஜயனே! இதுகாறும் சதிதேவியின் அங்கங்கள் தங்கிய விடங்கள் நூற்றெட்டென்றும் அவ்விடங்களே சக்தி பீடங்களெனப்

பெயர்பெறுமென்றும் அப்பீடங்களில் விசாலாக்ஷி என்னுந்திருநாமமுதல் பிரஹ்மகலை என்னும் திருநாமமீறாகச்சொல்லி வந்த நாமங்களால் தேவி விளங்குகின்றாளென்றும் அறியக்கடவாய். இன்னமுஞ் சக்திபீடங்க ளநேகமிருப்பினும் இந்நூற்றெட்டும் உத்தமமானவை. இந்தப் பீடநாமங்களையும் இந்தத் தேவி நாமங்களையும் எவன் கேட்பானோ எவன் நினைப்பானோ அவன் சர்வ பாபத்தினின்று நீங்கி மறுமையில் தேவியினது உலகத்தை யடைவான். இப்பீடங்களை யுத்தேசித்து விதிப்படி யாத்திரைசெய்து அவ்விடங்களில் பிதுர்க்களுக்கு சிரார்த்தாதிகளும் தர்ப்பணமும் பகவதிக்கு விதிப்படி மகத்தாகிய பூஜைகளுஞ்செய்து அடிக்கடி ஓஜகத்தாத்ரீ! ஜகதம்பிகே! என்று அபராதக்ஷமைகேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். தன் சக்திக்கேற்றவாறு மாயாபீஜமந்திரத்தை புரஸ்சரணை செய்யவேண்டும். அந்தணர்கள் சுமங்கலிகள் கன்னிகைகள் பிரமசாரிகள் ஆகிய இவர்களை அறுசுவையோடுகூடிய வுணவுகளால் திருப்தி செய்விப்பதுமன்றி அந்தசக்திக்ஷேத்திரங்களில் வசிக்கும் சண்டாளாதியர்களையும் தேவிரூபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவர்களையும் உபசரித்துத் தன்னைப் புண்ணியசாலியாக நினைத்தல்வேண்டும். அந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் பிறரிடத்தில் தானம் வாங்குதலும் ஆசையுள்ளவனாயிருத்தலுங் கூடாது. எவனிவ்வண்ணம் பிரீதியோடு ஸ்ரீதேவியாத்திரை செய்கின்றானோ அவன் ஆயிரங்காலபரியந்தம் பிரமலோகத்தில் வசிப்பான். அவனது பிதுர்க்களும் பிரமலோகமே யன்றி தேவிபட்டணத்திலும் வசித்துப் பின்னர் பிரமக்யானமடைந்து சம்சார சாகரத்தைக்கடந்து முக்தராகின்றனர்.

ஓ அரசனே! தேவியினிடத்து பக்திவைத்து இவ்வஷ்டோத்தர சதத்தைச் செயித்து அநேகர் வேண்டிய சித்தியடைந்தனர். அன்றியும் அவர்களா லடையக்கூடாத வஸ்துவுமில்லை; யாதொரு குறைவுமில்லை; அவர்களே புண்யவான்கள் இதுநிச்சயம். எவன் தேவியின் ரூபமடைகின்றானோ அவன் தேவர்களால் எப்போதும் நமஸ்கரிக்கப்படுவானெனின் மனிதர்களால் பூஜிக்கப்படுவானென்று சொல்லவும்வேண்டுமோ! சிரார்த்தகாலத்தில் இந்நாமாஷ்டசதத்தைப் படித்தால் அவனது பிதுர்க்கள் திருப்தியடைந்து நற்கதியடைகின்றனர். இந்தமுக்திக்ஷேத்திரங்கள் சாக்ஷாத் ஞானஸ்வரூபமாக விருக்கின்றபடியால் மனிதன் புத்தியுள்ளவனாக விருந்தால் இச்சக்திபீடங்களை ஆச்சரியமாக அடையக்கடவன். யாவரிடத்தில் இப்புஸ்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்கள் கிருகத்தில் மாரி முதலான பயமொழிந்து பருவகாலத்தில் சமுத்திரம் எப்படி விருத்தியடைகின்றதோ அப்படி சம்பத்து விருத்தியடைந்து நிலைபெற

றிருக்கும். ஓ அரசனே! நீ என்னை என்னகேட்டனையோ அந்தரகசியங்க ளனைத்துஞ் சொன்னேன். இனி என்ன கேட்க விருக்கின்றனை யென்று வினவினர்.

சுலோகம் (102)

முப்பதாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் 30-க்கு சுலோகம் (1743)

———

உ

ஹ்ரீங்காரபீடிகாயை நம:

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

31. * தேவதானாம் தேவீ பிரத்தியக்ஷம்.

———

ஜனமேஜயன் ஓ முநிபுக்கவரே! கதா வமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்யப்பெற்ற வொருவன் யான் திருப்தி யடைந்து விட்டேன் இனிப்போது மென்பானோ, அன்றியும் அமிர்தபானஞ் செய்கின்ற வர்களுக்கு மிருத்யுவில்லை என்பதுபோல தேவியினது கதாவமிர் தத்தைப் பானஞ் செய்கின்றவர்கட்கும் அது கிடையா தாகலான் பர்வதத்திற் கெல்லாம் பிரபுவாகிய இமகிரியில் முன் பராசத்தியின் ஒளியானது பார்வதியாய்த் தோன்றிற் றென்று கூறினீர் அதனை இப்போது விரிவாய்க் கேட்க விரும்பியுள்ளேனென்று பிரார்த்திக்க வியாசர் கூறுகின்றார்.

தன்யனாயும் கிருதகிருத்யனாயும் பெரியோர்களால் மதிக்கப்பட்ட சிஷ்டனாயும் மஹானாயும் பாக்யவானாயும் யாதொரு காம்யமுங் கருதாமல் தேவியினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனாயுமிருக்கிற அரசனே! முன் சதிதேவியின் திருமேனி அக்கினியில் பிரவேசித்தபோது சிவ பெருமான் ஒரு செயலு மற்றவராய் உலகமெங்கும்உலாவி யோகியைப் போல் பிரபஞ்ச சங்கற்பமின்றி ஓரிடத்திலிருந்து தேவியின் சொரூபத்தைத் தியானித்திருந்தனர். இவ்வாறு சிவ பெருமான் போக சங்கற்ப சக்தி ரகிதராய் அசைவற் றிருப்பவே மூவுலகிலுமுள்ள சராசரங்களாகிய எல்லாவுயிர்களும் பாக்கிய மற்றனவாயும் உள்ளத்தில் ஆனந்தமற்ற துக்க சிந்தனையை யுடையனவாயும் தத்தமக்குரிய செயல்களில் ஆசை யற்றனவாயும் துக்க சாகரத்தில் ஆழ்ந்து

* தேவர்களுக்குத் தேவி காக்ஷி கொடுத்தல்.

கிடப்பனவாயும் ரோக முடையனவாயு மாயின. சூரிய சந்திராதி கிரகங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் விபரீதமான செயல்களுண்டாயின. பூத முதலிய சிறு தெய்வங்களே சத்திய முடையனவென்று கொண்டாடப் பெற்றன. இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் தாரகனென்னும் ஓர்பெரிய அசுரன் பிரமதேவனுடைய வரத்தினால் மூன்றுலோகத்துக்கும் பிரபுவாய்த் தேவர்கட்கு அளவிறந்த துன்பத்தைச் செய்ய அவர்கள் பொறுக்க முடியாதவர்களாய்த்தத்தமக்குரிய இடங்களை விட்டோடிப் போய் இவனுக்கு யாவரால் மரணமுண்டாகு மென்று சிந்திக்க, சிவபெருமானது அவுரசபுத்திரனா லுண்டாமென்றுணர்ந்து, அந்தோ! இப்பொழுது சிவ பெருமானிடத்துத் தேவியில்லா திருப்பதால் புத்திரனெவ்வண்ண முண்டாவான் பாக்கிய ஹீனர்களாயிருக்கும் நம்முடைய காரியம் எவ்வாறு முற்றுப்பெறப்போகிற தென்று பலவாறாகச் சிந்தாகுலப்பட்டு ஏக்கமுற்றவராய் வைகுண்டத்தையடைந்து, திருமால் தனியே யிருப்பதைக்கண்டு இதுதான் நல்லாமயமென்றெண்ணி அவரைப் பணிந்து, ஓ நாராயணமூர்த்தியே! எங்கட்குண்டாயிருக்குந் துக்கத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற் குபாயம் யாதென்றுவினவினர். அவர், வேண்டிய வெல்லாந்தரும் கற்பகமாயும் மங்களையாயும் புவனங்கட் கெல்லாம் ஈசானையாயும் மணித்வீப வாசினியாயு மிருக்கின்ற தேவி இருக்க நீங்களேன் துன்பமுறுகின்றீர்கள், அவ்வுலகமாதா நம்மைச் சிக்ஷிக்கும் பொருட்டு நம்மைப் பாராதவள்போல் இப்போதிருக் கின்றாள், அதனால் இத்துன்ப முண்டா யிருக்கிறது, வேறு காரணமில்லை, குணதோஷங்களை நாடிச் சிக்ஷிக்கின்ற தாயானவள் குழந்தையை யணைத்தலும் அடித்தலும் காருண்யந்தானே. அது போல் தேவியாகிய மாதாவி னிடத்தில் நாம் அடிக்கடி செய்கின்ற குற்றங்கட்கான தண்டனைகளைச் செய்து வருகின்றாள், அவளே பொறுப்பாள், வேறுயாவரிருக்கின்றனர், ஆதலான் அப்பராம்பிகையை நீங்கள் காலதாமதஞ் செய்யாமல் சரண்புகுந்து யாதொருகாரியமும் சிந்திக்காமல் அவளையே சிந்திப்பீர்களாயின் அவ்வம்பிகை நமது காரியத்தை நிறைவேற்றுவா ளென்று கூறி, எல்லாத் தேவர்களையும் புறப்படும்படிச் செய்து தாமும் லக்ஷ்மியுடன் புறப்பட்டு இமயமலையை வந்தடைந்து, சிலர் மந்திர புரச்சரணையும் சிலர் அம்பிகையினுடைய யஜ்ஞவிதிப்படி அம்பிகையினது யாகத்தையும் சிலர் திரிதியையாதி விரதங்களையும் சிலர் சமாதி நிஷ்டையினையும் சிலர் நாம பாராயணத்தையும் சிலர் சூக்தங்களையும் சிலர்மந்திர பாராயணங்களையும் சிலர் இருக்காதிகளையும் சிலர் அந்தர்யாகத் தையும் சிலர் நியாச பாராயணத்தையும் சிலர் ஹ்ருல்லேகாமந்திர த்தினால் பூஜையையும் அநேக வருஷகாலமாய்ச் செய்து வந்தனர்.

ஓ ஜனமேஜயனே! பின்னர் ஓர் காலத்தில் தெய்வகதியாய் ஒரு சித்திரைமாதம் நவமிதிதி கூடிய சுக்கிர வாரத்தில் வேதங்கள் நான்கு பக்கங்களிலு நின்று தோத்திரஞ்செய்ய கோடிசூரிய ருதித்தாற்போல் பிரகாசத்தோடு கூடினதாய் கோடி சந்திர ருதித்தாற் போல் குளிர்ந்த கிரண சமூகங்களோடு கூடினதாய் கோடிமின்னல்கள் மின்னுவதைப் போல் ஒளியோடு கூடினதாய் அடியையும் முடியையும் நடுவையும் கடந்ததாய் கைகால்முதலிய அங்கங்களில்லாத தாய் ஆண் பெண் அலியென் றறியக் கூடாததாய் அகண்டாகாரமாய் ஓர் பேரொளி தோன்றிற்று. ஓ அரசனே! அவ்வொளியைத் தேவர்கள் கண்களாற் காண்பதற்குக் கூசிப் பின்னர் தைரியங்கொண்டு அச்சோதி ரூபத்தைப் பார்க்க, அது மிகவும் மனோகரமாய் புதிதாய்த் தோன்றிய யவ்வனயருவ முடைய குமாரியாய்க் காணப்பட்டது. இனி அதனைக் கேட்பாயாக.

குமாரியானவள் வண்டுபோற் கறுத்து மல்லிகை ஜாதிமுதலிய மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலையும், திருவாக்கிலுள்ள பச்சைக் கற்பூரங்கலந்த தாம்புலத்தினாலும் திருச்செவியின்கண் தளதளவென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் காதோலையினாலும் விளங்கும் திருமுக மலர்ச்சியையும், அஷ்டமி சந்திர பிம்பம்போல் பிரகாசிக்கும் நெற்றியையும், நீண்ட புருவங்களையும், செந்தாமரை போன்ற மூன்று கண்களையும், உன்னதமாகிய நாசியினையும், மனோகரமான அதரத்தையும், குருக்கத்தி மலர்போன்ற பற்களையும், தாமரை யரும்பைப் பழிக்கின்ற தனங்களையும், காதோலை தோள்வளை அட்டிகை முதலிய சுவர்ணாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருச்செவி முதலிய அங்கங்களையும், கிண்கிணிக் கூட்டங்களால் ரணரணவென் றொலிக்கின்ற மேகலாபரண மணிந்த இடையினையும், ரோம வரிசைகளோடு சுகமாய்ப் பிம்பம்போற் காணப்பட்ட நிதம் பத்தையும், பாசம் அங்குசம் வரதம் அபயம் என்னும் இம்முத்திரைகளோடு கூடிய நான்கு திருக்கரங்களையும், மாதுளை மலரையும் தாழை மலரையு மொத்த திருமேனியையும் உடையவளாய் சந்திர ரேகைகளோடு பிரகாசிக்கும் ரத்ன கிரீட மணிந்தவளாய் குங்குமதிலக மணிந்தவளாய் விலை மதிக்கப்படாத ரத்ன பதக்கங்களாலும் முத்தாரங்களாலும் பிரகாசிக்கின்றவளாய் சகல தேவர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்றவளாய் சர்வாபீஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றுகின்றவளாய் யாவரையும் மோகிக்கச் செய்கின்றவளாய் புன்னகை யுள்ளவளாய் காரணங் கருதாது கருணைசெய்யும் பிரசன்னமான திருமுகமுள்ளவளாய் யாவருக்குமாதாவாய்க் காட்சிகொடுத்தனள்.

அவ்வம்பிகையைத் தேவரெல்லாங் கண்டு நமஸ்கரித்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கண்டம்விம்ம நாக்குழற தோத்திரஞ் செய்தற்குக் கூடாதவராய்ப் பின்னர் ஒருவாறு ஊக்கங்கொண்டு பக்தியுடன் தலைவணங்கி ஜகதம்பிகையை நோக்கி தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம். மஹாதேவியே! சிவையே! எப்பொழுதும் உனக்கு நமஸ்காரம். பிரகிருதி ஸ்வரூபிணியே! சர்வத்திற்கும் மங்கள ஸ்வரூபமா யிருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். அக்னியைப்போல் நிறத்தை யுடையவளே! தவத்தினாற் பிரகாசிக்கின்றவளே! சூரியசம்பந்த முடையவளே! கர்மபலங்களில் சம்பந்திக்கச் செய்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். துர்க்காதேவியே! உன்னை நாங்கள் சரணமாகவடைகிறேம்.

ஹே! கிரிஜே! காளராத்திரியைப் போன்றவளாயும் பிரமனால் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளாயும் வைஷ்ணவியாயும் ஸ்கந்தமாதாவாயும் சரஸ்வதியாயும் அதிதியாயும் தக்ஷபுத்திரியாயும் இருக்கின்றவளே! பரிசுத்தையாயும் சிவையாயு மிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரமென்றும், உன்னை மஹாலக்ஷ்மி ஸ்வரூபமாக வறிகின்றேன் சர்வ சக்தி ஸ்வரூபமாகத் தியானிக்கின்றேன், ஆகையினால் நம்மை அதிகமாகப் பிரவர்த்திக்கச் செய்கின்றாளென்றும் துதிக்கப்பட்டவளே! யுனக்கு நமஸ்காரம். விராட் சொரூபிணியாயும் சூத்ராத்ம மூர்த்தையாயு மிருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். வியாகிருத (அநேக) ரூபிணியாயிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். பிரம்ஹமூர்த்தை யாயிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். எந்த அஞ்ஞானத்தினால் கயிறுபோன்ற வுலகமானது சர்ப்பமாகக் காணப்படுகின்றதோ எந்த தேவியின் கியானத்தினால் (கயிற்றினிடத்தில் சர்ப்பமாகக் காணப்பட்ட பயப்பிராந்தி) நாசமடைகின்றதோ அந்த புவனேஸ்வரியாகிய வுனக்கு நமஸ்காரம். தத்பத லக்ஷ்யார்த்தமாகிய சிதேகரச ரூபிணியாயும் வேததாத்பரியத்தை முன்னே யுணர்த்தவல்ல அந்த அகண்டானந்த ரூபிணியாயும் வேததாத்பரியம் விளையும் இடமாயும் இருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். பஞ்சகோசங்களைக் கடந்து அவஸ்தாத்ரய சாக்ஷிணியா யிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். துவம்பத லக்ஷ்யார்த்தமாய் பிரத்யகாத் ஸ்வரூபிணியா யிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். பிரணவஸ்வரூபிணியா யிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். ஹ்ரீங்கார மூர்த்தையா யிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம். நானாமந்திர ஸ்வரூபிணியாயும் நானா மந்திராத் மிகையாயும் கருணா ஸ்வரூபிணியாயு மிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம் என்று தோத்திரஞ் செய்யவும் மணித்வீப வாசினியாகிய தேவி தேவர்களைப்பார்த்து

மதுரமான குயிலோசை போலும் இனிக்கும் சில இன் சொற்களைக் கூறுகின்றாள், ஓ தேவர்காள்! நீங்கள் எந்த காரியத்தை விரும்பியிருக்கின்றீர்கள். எதற்காக இவ்விடத்தில் கூடினீர்கள்? நான் எப்பொழுதும் பக்தர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷம்போல் வரங்கொடுத் திருப்பவள் ஆகலான் பக்தி மிகுந்த உங்களுக்கு நானிருக்கும்போது என்ன சிந்தனை? உங்களுக்குச் சம்சாரத்தாலுண்டாகுந்துக் கத்தினின்றும் கரையேற்று விக்க நான் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றே னென்று மிக்கபிரேமையோடு திருவாய்மலர்ந்தருளிய அவ்வுண்மை வசனங்களைத் தேவர்கள் கேட்டு சந்துஷ்டியடைந்து மனதுடையவர்களாய் பயமற்றுத்தங்களுக்கு நேர்ந்தசங்கடங்களைச் சொல்வாராயினர்.

ஓ தேவி! நீ எல்லாமறிந்தவளாயும் சர்வ சாக்ஷிணியாயு மிருக்கின்றவளாதலால் இம்மூவுலகத்தினும் நீயறியாதது யாதிருக்கின்றது சிறிதேனு மில்லையன்றோ? ஓ சிவே! தாரகனால் நாங்கள் எப்பொழுதும் பீடிக்கப் பட்டுள்ளோம். அவனுக்கு மரணம் சிவபெருமானுடைய திருமேனியினின்றுந் தோன்றுகிற குமாரனா லென்று பிரமன்கூறியிருக்கின்றான். அச்சிவபெருமான் சக்தியோடு கூடினாலன்றோ குமாரனுண்டாவான் ஓ பரமேஸ்வரியே! அப்பெருமான் சக்தியோடு இப்பொழுது கூடியில்லையே அதனை நீ யறியாயோ? எல்லாமறிந்தவர் எதிரில்யாதும் அறியாதவர் எதனை எடுத்துக்கூறுவர் அதுபோலாகும் நாங்கள் உன்னெதிரில் இப்பொழுது சொல்லியது. எங்களால் சொல்லாது விட்டவையெல்லாம் நீயே யறிதி. எங்கட்கு எப்பொழுதும் உன்திருவடியில் சலனமில்லாத பக்தியிருத்தல் வேண்டும். இது தான் நாங்கள் முக்கியமாய்ப் பிரார்த்திக்கத்தக்கது, ஏனைய வெல்லாம் சரீர நிமித்தமானதன்றி வேறில்லை என்று தேவர்கள் கூறியதைக்கேட்ட தேவி ஓ பக்தர்களே! நீங்கள் வேண்டியபடியே என் திருவடியில் உங்களுக்குண்மையான பக்தியுண்டாகக்கடவது. பர்வதராஜன் என்னை கமலத்தில் என்னை வைத்துபக்தியுடன் உபாசித்து வருகிறான். நானும் அவனுடைய கிருகத்திற்குச் செல்ல ஆவலுள்ளவளா யிருக்கின்றேன். ஆகலான் எனது சக்தியானது பார்வதி என்கிற திருநாமத்துடன் அவன்பாற்றோன்றப் போகின்றது. அப்பார்வதியை நீங்கள் பரமேஸ்வரனுக்குக் கொடுப்பவர்களாகப் பிரயத்தனப்படப் போகின்றீர்கள். அத்தேவியே உங்கள் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றப்போகின்றாளென்று அநுக்கிரகஞ்செய்யும் பொழுது பர்வதராஜன் நமது தவம் முற்றுப்பெற்றது முற்றுப்பெற்றது என்று

ஆராவன்புகொண்டு கண்ணீர் அரும்பித் தேவியை நோக்கி ஓ பரமேஸ்வரி! நீ எவனுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டி நினைக்கின்றனையோ அவனை மிகவும் பூஜ்யனாகச்செய்து விடுகிறாய்; நீ அவ்வண்ணம் நினையாயாயின் ஜடனாகிய நானெங்கே சச்சிதானந்த ரூபிணியாகிய நீ எங்கே. நான்நூறு ஜன்மங்களில் அரியதவஞ் செய்திருந்த போதிலும் உனக்குத்தந்தையாகும் பாக்கிய மாகிய தவத்தைச்செய்திருப்பேனோ செய்திரேன். அங்ஙனமிருந்த போதிலும் என்னை இவ்வுலகில் கண்டோரெல்லாம் ஆ ஹா!! இவன் இவ்வம்பிகையைப் புத்திரியாகப் பெறுதற்கு எத்தனை அஸ்வமேதஞ் செய்தானோ என்றும் எத்தனைவிதமான புண்ணியங்க ளெல்லாஞ் செய்து முடித்தானோ என்றும் எத்தனைகாலம் தேவியை உபாசித்தானோ என்றும் இவையெல்லாம் செய்யாதிருப்பானாயின் ஜகன்மாதாவாகிய இவள் புத்திரியாகவருவாளா என்றும் பிரமாண்டங்களையெல்லாம் கருப்பத்தில் வைத்திருக்கும் தேவி எப்போது இவனுக்குப் புத்திரியாயினளோ இவனுக்குச் சமானமான மனிதன் இவ்வுலகில் எவனிருக்கின்றா னென்றும் பேசும்படியான கீர்த்தியைத் தந்தனையே, ஓ ஜகஜ்ஜனனீ! நானே பாக்யசாலி, நானே தன்யவான், என்னுடைய பிதுர்க்க ளெல்லாம் எவ்விதமான உயர்ந்த பதத்திலிருக்கின்றனரோ நானறியேன், நீவசிப்பதற்கு நானுபயோகப் பட்டபடியால் என்பிதுர்க்கள் செய்தபாக்கியத்தை எவ்வளவினவென்று கூறுவேன். நீ இவ்வண்ணமான அரியகருணையை எவ்வண்ணஞ் செய்தனையோ அவ்வண்ணமான் கருணையினாலேயே சகலவேதாந்த சித்தாந்தமாகிய சொரூபத்தையும் பக்திசகிதமாகிய யோகத்தையும் கருதிசம்மதமாகிய ஞானத்தையும் எனக்குபதேசிக்க வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்வையாயின் நான் உனது சொரூபமாகவே யிருப்பேன்ன்றோ என்று ஆனந்த மிகுதியினால் பர்வதராஜன் கூறும் விண்ணப்பங்களைக்கேட்டு மலர்ந்தமுகமுள்ளவளாய் ரகசியார்த் தங்களை யெல்லாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கினள். (74)

31–வது அத்யாயம் தேவதானாம் தேவீப்ரத்தியக்ஷம் முற்றிற்று

ஆஉ அத்தியாயம் ஙக-க்கு சுலோகம் (கஅகளஏ.)

———

உ

ஹ்ரீங்காரவேத்யாயைநம:

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

32. தேவீகீதாப்ராரம்பம்.

தேவி தேவர்களையும் பர்வதராஜனையும் பார்த்துக் கூறுகின்றாள்,- இப்போது என்னால் சொல்வதைக் கேளுங்கள். அதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நீவிரனைவரும் எனது சொரூபத்தை யடைவீர்கள். (1) சிருட்டிக்கு முன்பரப்ரஹ்மத்திற்கு வேறாதலின்றி அப்பிரமத்தினிடத்தில் ஆத்மசொரூபமாயும் சித்சொரூபமாயும் சம்வித் சொரூபமாயும் நான் மாத்திரமிருந்தேன். என்னைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. (2) அப்பிரஹ்மமோ அப்ரதர்க்கியம் (இப்படிப் பட்டதென்று அளவுபடுதற்கரிய) நிர்த்தேசிக்கக் கூடாதது உவமானமற்றது. உபாதியற்றது. இத்தன்மையுள்ள அப்பிரமத்தினிடத்தில் அக்னியிற் சூடும் சூரியனிடத்தில் கிரணமும் சந்திரனிடத்தில் நிலவும் எவ்வாறு எப்பொழுதும் வேறின்றியிருக்கின்றதோ அவ்வாறு நானிருக்கின்றேன். அப்படியிருக்கும் என்னிடம் நீக்கமற்றிருப்ப தானமாயை என்று பெயருள்ள ஒருசத்தியுண்டு அந்த மாயாசக்தி சத்தென்றும் அசத்தென்றும் சதசத்தென்றுஞ் சொல்லத்தக்கதல்ல. அந்தமாயா சத்தியினிட்த்தில் சீவர்களும் அச்சீவர்களுடைய கர்மங்களும் காலங்களும் வேற்றுமையில்லாமல் சுழுத்தி யவஸ்தையில் விவகாரங்களெல்லாம் அடங்கியிருப்பதுபோல் அடங்கி யிருக்கின்றன. (6) இந்த மாயையினிடத்தில் என்னுடைய சக்திசம்பந்த மிருப்பதால் இந்தமாயைக்கு நானே பீஜாத்மகமாக விருக்கிறேன். இந்தமாயைக்கு நான் பீஜமாயிருப்பினும் அதற்கு ஆவரணம் (மறைக்குஞ் சத்தி) என்கிற நாமமுடைய ஓர் தோஷ சத்தியுண்டு. (அதாவது-திரோதை) இந்த மாயையில் என்சம்பந்த மிருப்பதால் என்சம்பந்த முள்ள சைதன்யமும் இதனிடத்தில் சம்மந்தப்பட்டிருப்பதென்றறிவாய். (7) இந்தச் சைதன்னிய சம்பந்தத்தால் இந்த மாயையே நிமித்த காரணமாயும், பிரபஞ்சமாகப் பரிணாமப் படுவதால் உபாதான காரணமாயும் இருப்பதென்றறியக் கடவாய். இதனைச்சிலர் தமசென்றும் சிலர்ஜடமென்றும் சிலர் ஞான மென்றும் சிலர் பிரதான மென்றும் சிலர்பிரகிருதி யென்றும் சிலர்சக்தி யென்றும் சிலர் உற்பத்தியில்லாத தென்றுங்கூறுவர். சைவசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்கள் விமர்சை (விளக்கம்) என்றும் வேதத்வார்த்த சிந்தனை

யுடையவர் அவித்தை யென்றுங் கூறுவர். இப்படியே இந்தமாயை நானாவிதமான பெயர்களால் வேதாதிகளிலும் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இம்மாயை திரிசியமாகக் காணப்படுகையால் சடமென்றும் ஞானநாசப்படுத்துகையால் அசத்தென்றும் கூறுவர். சைதன்னிய சம்பந்த முடைத்தாய் நிமித்தகாரணமா யிருப்பதால் சைதன்னியமென்று சொல்லக்கூடாதோ வெனின்! சைதன்யங்காணப்பட்டதல்ல, இது காணப்பட்டது. ஆகலான் மாயை சைதன்யமன்று சடமேயாம். அன்றியும் சைதன்னியம் சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிப்பதன்றி மற்றொன்றால் பிரகாசிக்கப் படுவதன்று. படுமெனின் அனவஸ்தாதோஷமும் கரமகத்துரு விரோதமு முண்டாகும். மற்றென்னெனின் தீபம்போல் தனக்குத்தானே பிரகாசித்துக் கொண்டு தனக்கு வேறாயுள்ள எல்லாப் பொருளையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதாகும். அன்றியும் காணப்படும் பொருளானது சாக்கிரம் சுவப்பனம் சுழுத்தி என்னும் அவஸ்தாத்திரயங்களில் மாறுதலடைவது போல் விபசாரத்தை யடைவதின்று அந்த அவஸ்தாத்ரயங்களை யனுபவிப்பது மின்று. அநுபவிப்ப தெனின். அது அநுபவிப்பதற்கு இதற்கு வேறாய் இதனை யநுபவிக்கச்செய்யவல்ல ஒரு சாக்ஷி வேறா யிருக்கவேண்டு மன்றோ. இது ஸ்வயம் பிரகாச மென்றும் ஒன்றினால் பிரகாசிப்பதில்லை யென்றும் முன்னமே கூறியிருக்கின்றபடியால் இதற்கு வேறொரு சாக்ஷி எங்ஙனங்கூடும். ஆகலான் நல்ல சாஸ்திர மறிந்தவர்கள் இதனை நித்யத்வம் என்றும் பக்தியை விளைவிப்பதாகிய பிரேமைக்கு ஆஸ்பதமாயிருத்தலால் ஆனந்த ரூபமென்றுங் கூறுவர். ஓ பர்வத ராஜனே! இப்பொழுது சொல்லிவந்த நியாயத்தால் எனது சம்வித் சொரூபம் இதுவென்றும் அது நித்யத்வமென்றும் ஆனந்தமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது.

பிரேமாஸ்பதமா யிருக்கின்ற இவ்வானந்த வஸ்துவன்றி யொருவஸ்துவு மில்லையாகலான் இது ஓர் காலத்தும் உண்டானதென்று சொல்லக்கூடாது. மற்றென்னெனின் அபரிச்சின்னமா (அளவிறந்ததா) யிருத்தலினால் நித்தமென்பதேயாம். இதுவே என்னுடைய சம்மதம்.

சம்வித் சொரூபமாகிய இந்தஞானம் (சீவாத்மாவாகிய) ஆத்ம தர்மமாகாது. ஏனெனில் இவ்வாத்மாவானது சடமாகிய மாயா தர்மத்தை யடைந்திருத்தலினால். அற்றன்று, இவ்வான்மா அந்த ஞான தர்மத்தையு முடையதே யெனின் ஞானத்துக்கு சடத்தன்மை கண்டதில்லை. அத்தன்மை ஒரு சிறிதும் சம்பவிக்கவு மாட்டாது. ஏனெனின்! ஞானம் சித்துத் தன்மையை யுடைய தாகலின் அதனிடத்தில் சடத்தன்மை காணப்படாது. அது அந்த

ஞானத்தினிடத்தில் சம்பவிக்கவுமாட்டாது. ஆகலான் சித்துசித்தே அது ஒருபொழுதும் அசித்தின் தருமத்தைப் பொருந்தாது. இங்ஙனமான சம்வித் சொரூபமாகிய என்னுடைய ஞானசொரூபம் எப்பொழுதுஞ் சுகரூபமாயும் சத்தியமாயும் பூரணமாயும் அசங்கமாயும் துவைதலக்ஷண மற்றதாயுமுள்ளது. (21) ஆத்மாவோவெனின், தன்னைவிட்டு நீங்காததாகிய மாயாகர்ம சம்பந்தத்தால் சநநத்துக் கேதுவாயுள்ள கர்மத்தை யடைகிறான். முன்சொன்ன ஞானத்துக்கு ஆனந்தமெப்படி நித்தியமென்று சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே இந்தமாயாகர்மம் இந்த ஆத்மாவுக்குப் பூர்வமாகவே உள்ளதென்று சொல்லப்படும். அவ்வாறுள்ளதாகிய அது காலகர்மங்களால் பிரிக்கப்பட்டு சம்ஸ்கார (பரிசுத்த)த்தை யடைகின்றது. (22) அஃதாவது மாயாகர்ம சம்பந்தத்தால் அவிவேகியாய் பல பிறப்படைதலினால் அப்பிறவிகள் தோறும் கர்மங்கள் கழிவுற்றுவருவதேயாகும், அதனை இவ்வன்மா அறியான். ஓபர்வதராஜனே! இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்ட ஆன்ம லக்ஷணத்தை நீ நன்றாயறிவாயாக.

என்னுடைய ஸ்வஸ்வரூபமோ லவுகிகமற்றதாயும் அவ்யா கிருதமா (விகாரமற்றதா)யும் அவ்யக்தமா (நன்றாய்க்காணக்கூடாததா) யும் மாயையோடு கூடியதாயும் சகலகாரணங்கட்குங் காரணமாயும் சகலதத்வங்களுக்கும் ஆதியாயும் சச்சிதானந்த விக்ரஹமாயும் சர்வகர்ம கநீபூதமா (சர்வகர்மங்களையும் தனக்குள்ளடக்கிக் கொண்டிருப்பதா)யும் இச்சாஞானக்கிரியாசக்திகளுக்கிடமாயும் ஹ்ரீங் கார மந்திரவாச்சியமாயும் ஆதிதத்வமாயும் இருப்பதென்று சகல சாஸ்திரங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (26) அந்த ஆதி தத்துவத்தினின்றும் சப்ததன்மாத்திரரூபமாயிருக்கின்ற ஆகாயமும் அதினின்றும் பரிசதன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற வாயும் ரூபதன்மத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற அக்னியும் அதினின்றும் ரசதன் மாத்திரைரூபமாயிருக்கின்ற ஜலமும் அதினின்றும் கந்ததன்மாத்திரை ரூபமாயிருக்கின்ற பிருதிவியுந் தோன்றின. (27) இவ்வைந்து சூக்குமபூதங்களும் பஞ்சீகரணத்தால் பிருதிவியினிடத்தில் சத்தபரிச ரூப. ரச கந்தங்களும் ஜலத்தினிடத்தில் சத்தபரிச ரூபரசங்களும் அக்கினியிடத்தில் சத்தபரிச ரூபங்களும் வாயுவினிடத்தில் சத்தபரிசங்களும் ஆகாயத்தினிடத்தில் சத்தமுங் கூடியிருக்கும். இந்தபஞ்ச தன்மாத்திரைகளினின்றும் லிங்கசரீர மெனப்படும் சூக்ஷமசரீரந்தோன்றும் இந்த சூக்ஷமசரீரம் தூலசரீரத்திற்கு சூத்திரம் (கயிறு) போன்றுள்ளது. (30)

இனி இவ்வைம்பூதங்களும் பஞ்சீகரணமாதல் எவ்வகை யெனின்:- பஞ்சபூதங்களைத் தனித்தனி இரண்டாகப்பிரித்து அவற்றுள்

ஒவ்வொருபூதத்தின் ஒவ்வொருபாகத்தை வேறாகவைத்துமற்ற ஒவ்வொரு பூதத்தின் வேறுபாகத்தைத் தனித்தனி நன்னான்காக்கி அவற்றை முன் வேறாக வைத்த பாகத்தில் தன்னம்சபாகம் நீக்கி வேறு நான்கு பூத பாகத்தையும் அதனோடு சேர்க்க ஐந்தாகிப் பஞ்சீ கரணமாகின்றன. எப்படி யென்றால், பிரிதிவிபூதத்தை இரண்டுகூறாக்கி ஒருகூற்றை வேறுவைத்து மற்றொரு கூற்றை நான்காகப்பிரித்து அந்த நான்கையும் இதுபோலும் பிரித்த சலமுதலிய நான்கு பூதங்களோடு சேர்க்க ஐந்தாகின்றது. இதுபோலவே சலபாகத்தைப் பிரிதிவி தேயு வாயு ஆகாசமுதலிய நான்கோடும் அக்னிபாகத்தை பிரிதிவி அப்பு வாயு ஆகாசமுதலிய நான்கோடும் வாயு பாகத்தைப் பிரிதிவி அப்புதேயு ஆகாசமுதலிய நான்கோடும் சேர்க்க ஐந்தாகின்றன. இவ்வாறு பஞ்சீகரணப்பட்ட இவற்றின் காரியமே ஆன்மாக்களுடைய தூலசரீரம். இத்தூலசரீர சமூகமாகிய சமஷ்டியே விராட்சொரூபமாம்.

பஞ்சபூதங்களுடைய சத்வாம்சத்தினின்றும் அந்தக்கரணமும், சுரோத்ரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்குவை ஆக்ராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன. அந்தக் கரணம் விருத்தி பேதத்தால் நான்காயிற்று. எங்ஙனமெனின் ஒருவிஷயத்தில் சங்கற்ப விகற்பங்க ளுண்டாகின்றபொழுது மனமென்றும், அவ்விஷயத்தில் சந்தேகமில்லாமல் நிச்சயத்தை யடைகிறபோது புத்தி யென்றும், நிச்சயத்தை அடிக்கடி எண்ணும்போது சித்தமென்றும், சிந்திப்பவன் நானென்று செல்லும்போது அகங்காரமென்றும் பெயர்பெற்றன.

அப்பஞ்ச பூதங்களுடைய ராஜச அம்சத்தினின்றும் வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம் என்னுங் கர்மேந்திரியங்களும் பிராரணன் அபானன் சமானன் உதானன் வியானன் என்னும் பஞ்சவாயுக்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வைந்தில் இருதயத்தில் பிராணவாயுவும், குதத்தில் அபானவாயுவும், நாபியில் சமானவாயுவும், கண்டத்தில் உதானவாயுவும், சரீரமுற்றும் வியானவாயுவும் இருப்பனவாம். ஞானேந்திரியம் ஐந்து கர்மேந்திரியம் ஐந்து பிராணாதிவாயுக்கள் ஐந்து மனம் புத்தி * இரண்டு இப்பதினேழுங் கூடியதே சீவசூக்ஷுமசரீரம். இச்சூக்குமசரீர சமஷ்டியே எனக்குச் சூக்குமசரீரமென்று சொல்லப்படும். முக்குணங்களும் பூதங்களோடு கலவாதிருக்கும் அவசரம் பிரகிருதி எனப்படும். அது தான் அவ்யக்தம். இது வித்யா சம்பந்தம் அவித்யா சம்பந்தம் என இருவகை. எந்தப்பிரகிருதி தனது ஆச்ரயத்தையடைந்து ரக்ஷிக்கப்படுகின்றதோ அது வித்யை யென்று சொல்லப்படும்.

* வேதபுராணாதிகளில் அந்தக் கரணத்தை ஒன்றாகவும் இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் நான்காகவும் ஐந்தாகவும் சிற்சில விடங்களில் கூறுவதுண்டு அவற்றை கண்டு இரண்டனுள்ளடக்கிக் கூறியுள்ளன.

சத்வசம்பந்தமான அந்த வித்யையை அதிஷ்டித்துப் பிரவஞ்ச விவகாரத்தில் உன்முகப்படுகிற பரமான்மாவுக்கு இயற்கைஞான சொரூபியாகிய ஈஸ்வரனென்று பெயர். அப்பெயரேயல்லாமல் சர்வக்ஞனென்றும் சர்வசக்தனென்றும் சர்வானுக்கிரககாரகனென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவித்தையோடு கலந்து சுக துக்க மோக வடிவாய் நின்றுழலும் அனாதியஜ்ஞான ஆன்மாவுக்குச் செயற்கைஞான சொரூபியாகிய சீவனென்றும் கிஞ்சிஜ்ஞத் தன்மையுடைய வனென்றும் பெயர். இவன் சர்வதுக்காஸ்ரயனாயும் அவித்யா சம்பந்தமாயுள்ள தூலசூக்கும் காரணசரீர வாசியாயு மிருப்பன். தூலதேக அபிமானத்தால் விஸ்வனென்றும், சூக்கும தேக அபிமானத்தால் தைஜஸனென்றும் காரணசரீராபிமானத்தால் பிராஜ்ஞ னென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். குணரூபியாகிய ஈஸ்வரன் சீவர்களுடைய தூலமுதலிய மூன்று சரீர சமஷ்டியபிமானத்தால் ஈசனென்றும் சூத்ரனென்றும் விராட் என்றும் சொல்லப்படுவன். சீவர்களுடைய இச்சையின்படி அனுபவிக்க வேண்டிய நானாபோக நிமித்தமாய் சர்வேஸ்வரனாகிய ஈஸ்வரனை என்னுடைய சக்தியினால் பல திருவுருக்கொண்டு சர்வானுக்கிரகஞ் செய்யும்படிச் செய்கிறேன். ஓ பர்வதராஜனே! இப்போது சொல்லிவந்த கிரமத்தால் எல்லாச் செயலும் என்னுடைய சக்தியினாலன்றி ஆவதில்லையென அறியவந்தன. இதனையறியக்கடவாய்.

சுலோகம் - (50)

௩உ-ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் ௩உ-க்குச் சுலோகம் (க௮சாஎஏ.)

———

உ

ஹ்ரீங்காரசிந்தியாயைநம:

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

33. தேவீ விஸ்வரூப தரிசனம்.

———

தேவி கூறுகின்றாள்:- சராசராத்மகமாயுள்ள எல்லாவுலகமும் என் மாயாசத்தியினா லுண்டாக்கப்பட்டன, அந்தமாயையும் உண்மையில் ஆலோசித்துப்பார்க்குங்கால் என்னைவிடவேறாக இல்லவே இல்லை. அதனை விவகாரதிசையில் வித்தை என்றும் மாயையென்றும் சொல்லப்படும். அப்படி சொல்லப்பட்டதை தத்துவ

திருஷ்டியால் பார்க்கும்போது அது கேவலம் நானாகவே யிருப்பதன்றி என்னையன்றி வேறாக யிருப்பதன்று. அப்படி அதுவாகவேயிருக்கின்ற நான் எல்லாவுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டித்து அவைகளில் அந்தர்யாமியாயிருந்து ஆத்மாக்களை முன்னிட்டு மாயாகர்மங்களோடு கூடியிருக்கின்றேன். அவ்வான்மாக்கள் மாயாபேதத்தால் எப்படி எப்படியாகின்றனவோ அப்படி அப்படி அவ்வக்காரணங்களினால் லோகாந்தரகதி யடைகின்றன. கருணாசாலியாகியநான் அவ்வாறு ஆன்மாக்களைமுன்னிட்டு மாயா கர்மங்களோடு கூடாமற்போவேனாயின் அவ்வான்மாக்கள் அந்தந்தகதிகளையடைவதற்குவேறு ஹேதுவுண்டோ? ஆன்மாக்கள் வெவ்வேறுபேதங்களையடைகிற போது நான் எப்படியிருப்பனெனில் உபாதியினால் பேதப்பட்ட கடாதிகளிலுள்ள ஆகாயம் கடாகாசம் மகாசாசமென எப்படி பேதப்பட்டதோ அப்படி நான் ஆன்மாக்களிடத்தில் வெவ்வேறு பேதப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றேன். என்னிடத்தில் ஆன்மாக்களுடைய கரும மசம்பந்தம் எவ்வாறிருக்குமெனின் உச்சநீசாதிவஸ்துக்களை சூரியன்பிரகாசப்படுத்துகிறதேயன்றி அந்தவஸ்துக்குளுடைய தூஷணாதிகளை அடைகின்றானோ? இல்லையே. அதுபோல நானும் ஆன்மாக்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதேயன்றி அவைகளுடைய தோஷங்களை யடையத்தக்கவளாகேன். இவ்வுண்மையறியாத சிலர் புத்திமுதலான கர்த்திருத்வம் என்னிடம் உண்டாகிறதென்றும் மூடபுத்தியுடைய சிலர் ஆத்மாதான் கருத்தாவென்றும் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறார்; ஆனால் புத்திமுதலானதும் அன்று, ஆன்மாவுமன்று, அக்கியான பேதத்தாலும் மாயையின்பேத்தாலும் எனது மாயையினாலேயே ஜீவேஸ்வரர்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளதெனின், ஆகாசம் கடாகாசம் மகாகாசம் என எப்படி பேதமாய்க் கற்பிக்கப்படுறதோ அப்படி சீவாத்மாக்கள் கற்பிக்கப்பட்டன ரென்றும் ஈஸ்வரபேதங்கள் அநேகமென்றும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையில் இவ்விரண்டு பேதங்களுமில்லை. (பேதப்படுவதற்குக் காரணமென்னையெனின்) தேகேந்திரியாதிகளுடைய கூட்டங்களாலும் குணங்களுடைய வாசனாபேதங்களாலும் அவித்தை மாயைகளுடைய பேதங்களாலுமே யன்றி வேறில்லை.

அரசனே! ஓதப் புரோதரூபமா யிருக்கின்ற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாமும் நானே, இவைகட்கெல்லாம் சூத்ராத்மாவாயிருக்கின்ற ஈஸ்வரனும் நானே, விராட்சொரூபமும்நானே, அயன் அரன் அரர் என்பவரும் சரஸ்வதி லட்சுமி கௌரிகளும் நானே, பசு பட்சிகளும் சண்டாளனும் திருடனும் வேடனும் நானே, குரூரமான கர்மங்களும் சத்கர்மங்களும், மஹாசனங்களும் ஆண் பெண் அலிகளும் நானே

சந்தேகமில்லை, எந்தெந்த வஸ்துக்கள் காணப்படுகின்றனவோ கேட்கப்படுகின்றனவோ அந்தந்த வஸ்துக்களில் யான் உள்ளும் புறம்பும் எப்பொழுதும் வியாபித்திருக்கின்றேன். ஆகையினால் தாவர ஜங்கமங்களாகிற சகலவஸ்துக்களும் என்னால் விடப்பட்டனவாகா, எனக்கு மேலொருவஸ்துவில்லை; உண்டெனில் அது மலடிக்கு மைந்தனிருப்பதுபோலுமாம். விஷ்ணுவாதிகளைச் சொல்லலாகாதோ வெனின் அது கயிற்றினிடத்தில் சர்ப்பப்பிராந்தி முதலானவை தோன்றுமாறுபோலத் தோற்றமாத்திரமேயன்றி வேறில்லையாம். ஏனெனில் இவர்களெல்லாம் என்னால் கற்பிக்கப்பட்டு என்னாலேயே பிரகாசிக்கப்படுவர் இதிற்சந்தேகமில்லை. எப்படி கற்பித மானவஸ்துக்கள் அதிஷ்டானத்தினால் பிரகாசிக்கின்றவோ அப்படி அதிஷ்டானமாகிய என்னால் பிரகாசிக்கின்றவர்களாம் என்றுசொல்லும்பொழுது பர்வதராசன் தேவியைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஓ தேவி! சமஷ்டியாகிய சர்வ பிரபஞ்சமும் உன்னுடைய சரீரமென்ற தெப்படி? அத்திருமேனியின் காட்சியை யான்காண விரும்புகிறேன்; கிருபை செய்யக்கூடுமோ வென்று விண்ணப்பஞ் செய்யத் திருமால் முதலிய தேவர்களும் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப் புகழ்ந்தனர். பக்தர்களுடைய அபீஷ்டத்தைக் கிரகிக்கின்றவளான தேவி பர்வத ராஜனுடைய வேண்டுகோளையும் தேவர்களுடைய சந்தோஷத்தையும் பூர்த்திசெய்யத் திருவுளங்கொண்டு தன்னுடைய நிஜ சொரூபத்தைக் காண்பித்தனள்.

அந்த மஹா தேவியினுடைய பராத்பரமாகிய விராட்சொரூபத்தைத் தேவர்களும் அரசனுங் கண்ணாரக் கண்டனர். அந்த விராட் சொரூபத்தினுடைய பிரபாவம் எத்தன்மைத்தெனின்! முடி ஆகாயத்தின் மேல் பாகமாயும், சூரிய சந்திரர்கள் கண்களாயும், திக்குகள் செவிகளாயும், வேதங்கள் வாக்காயும், பிராணன்கள் வாயுவாயும், பிரபஞ்சம் இருதயமாயும், பிருதிவி முற்பக்க இடமாயும், ஆகாசம் நாபியாயும், ஜோதி சக்கரம் மார்பாயும், மகலோகம் கண்டமாயும், ஜனலோகம் முகமாயும், தபோலோகம் நெற்றியாயும், சத்யலோகம் நெற்றியின் கீழிடமாயும், இந்திராதியர்கைகளாயும், சப்தம் சுரோத்திரேந்திரியமாயும், அஸ்வனி தேவதைகள் நாசியாயும் அக்நி நேத்திரேந்திரியமாயும், இரவு பகல் இமைகளாயும், பிரமஸ்தானம் புருவநெறிப்பாயும், சலம் தாடைகளாயும், ரசம் நாவாயும், யமன்கோரப்பற்களாயும், சந்திரகலை கடைவாய்ப் பற்களாயும், பிரியம் பற்களாயும், மாயை கலாப்பிரகாசமாயும், சுவர்க்கம் கடைக்கண்பார்வையாயும், வெட்கம் மேலதரமாயும், லோபம்

கீழதரமாயும், தர்மமார்க்கம் புருஷ்டபாகமாயும், சமுத்திரம் வயிறாயும், பிரஜாபதி ஆண்குறியாயும், மலைகள் எலும்பாயும், நதிகள் நாடியாயும், மரங்கள் ரோமங்களாயும், உத்தம நடைகள் கவுமாரம் யவ்வனம் ஜரை முதலிய பருவங்களாயும், மேகங்கள் தலைமயிராயும், சந்தி காலங்கள் இரண்டு வஸ்திரங்களாயும், சந்திரகலை மனசாயும், விஷ்ணுமூர்த்தி ஞானசக்தியாயும், ருத்ரமூர்த்தி அந்தக்கரணமாயும், குதிரை முதலிய விலங்கினங்கள் தொடைக்குமேலுள்ள இடையாயும், அதல விதலமுதலிய உலகனைத்தும் இடைக்குக்கீழுள்ள ஸ்தானங்களாயுமிருக்க, நாக்கினால் நக்குவதைப்போல் ஆயிரங்கிரணங்கள் வளைந்து வளைந்து தடவ கடகடவென்று பற்களைக்கடித்துக்கொண்டும், நேத்திரங்களிலிருந்து தீப்பொறிசிதறவும், அநேகவிதமான ஆயுதங்களை தாங்கியும் ஆயிரம் சிரங்களோடும் ஆயிரங்கண்களோடும் ஆயிரங்கால்களோடும் கோடிசூரியருதித்தாற்போல் பிரகாசித்தும் கோடிமின்னல்கள் மின்னுவதைப்போல் மின்னி, கண்களால் பார்பதற்குக் கூடாத மகாகோரமாயும், மனதால் நினைப்பதற்குக்கூடாத மகாபயங்கரமாயும் தோன்றியது. அந்தவுருவத்தை தேவாசுரர் முதலிய யாவருங்கண்டு கம்பிதர்களாய் ஹாஹா வென்று கூக்குரலிட்டு நடுங்கிய மனமுடையவர்களாய் மூர்ச்சித்து தேவி என்கிற கியாபகமுமில்லா தவர்களாயினர். அச்சமயத்தில் நான்கு வேதங்களும் நான்குதிக்கிலுமிருந்து கோஷித்து மூர்ச்சித்துக்கிடந்த தேவர்களையெல்லாம் எழுப்பிவிட்டன. எழுந்த அவர்களெல்லாம் தைரியமும் நல்லறிவுமுடையவர்களாய் அன்புமேலிட்டு மிக்கபிரேமையுடன் கண்ணீரை ஆறாகப்பெருகவிட்டு கண்டம்விம்மி நாத்தழுதழுத்து தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினர்.

ஏ அம்பா! எங்களுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்தருள்வாய், உன்னிடத்தில் உற்பத்தியான எங்களை ரட்சிப்பாய், எங்கட்கெல்லாம் பிரபுவாயிருப்பவளே! உனக்கு எங்களிடத் துண்டான கோபத்தை யடக்குவாய், எங்களால் பார்க்கக்கூடாத உன்னுடைய திருமேனியின் தரிசனத்தினால் நாங்களனைவரும்பயந்தவர்களாயும் பாமரர்களாயும் இருக்கின்றோமாகையால் · இச்சமயத்தில் உன்னுடைய பராக்கிரமத்தையும் சொருபத்தையும் எப்படியறிந்து எவ்வாறு தோத்திரஞ் செய்யப் போகின்றோம். ஆயினும் எங்களிடத்தில் எவ்வாறு இப்போது உண்டாகின்றதோ அவ்வாறு துதிக்கின்றோம்.

புவனேஸானியாகி உனக்கு நமஸ்காரம் பிரணவஸ்வரூபிணியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வவேதாந்தசித்தாந்தஸ்வரூபிணியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து அக்கினியுண்டாயிற்றோ,

யாரிடத்திலிருந்து சந்திர சூரியர்களுண்டாயினரோ, யாரிடத்திலிருந்து சகல ஔஷதிகளும் உண்டாயினவோ, அந்தசர்வாத்மஸ்வரூபிணியாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து சகல தேவர்களுந் தோன்றினார்களோ, யாரிடத்திலிருந்து சாத்தியர்களும் பக்ஷிகளும் பசுக்களும் மாநுடர்களும் தோன்றினார்களோ அந்த சர்வாத்ம ஸ்வரூபிணியான உனக்கு நமஸ்காரம். பிராணாபானாதிகளும் பயிர்களும் தவங்களும் சிரத்தையும் சத்தியமும் பிரஹ்மசர்ய விதிகளும் யாரிடத்திலிருந் துண்டாயினவோ அந்தத் தேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். சுவாலைகளோடு கூடியிருக்கின்ற அக்கினிபகவானுக்கு சப்தசமித்துக்களும் சப்தவோமங்களும் சப்தலோகங்களும் யாரிடத்திலிருந் துண்டாயினவோ அந்த சர்வஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து சமுத்திரங்களும் நதிகளும் மலைகளும் உண்டாயினவோ, யாரிடத்திலிருந்து ரசமுள்ள எல்லாவோஷதிகளும் உண்டாயினவோ அந்தத்தேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். யாரிடத்திலிருந்து யாகங்களும் தீக்ஷைகளும் யூபங்களும் தக்ஷணைகளும் நான்கு வேதங்களும் உண்டாயினவோ அந்தத்தேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். உனது திருமேனியின் முன்பக்கத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம். பின்பக்கத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம், மேற்பக்கத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம், கீழ்ப்பாகத்தை நமஸ்கரிக்கின்றோம். எங்கட்கு மாதாவாயிருக்கின்ற உன்னை நான்கு திக்குகளிலுமிருந்து நமஸ்கரிக்கின்றோம். பிரபஞ்சிகளாகிய எங்களால் காணக்கூடாத இவ்வுருவத்தை மாற்றி எங்களால் காண்பதற்கினியதும் அழகினும் அழகியதுமான சுந்தரத்திருமேனியை நாங்கள் காணுமாறுகாட்சி கொடுத்தருளுவாய் என்று பயந்து தோத்திரஞ் செய்யுந் தேவர்களைக் கிருபா சமுத்திரமாகிய ஜகதம்பிகை கருணையுடன் பார்த்து அந்தப்பயங்கரரூபத்தைமாற்றி சுந்தரரூபத்துடன் சுந்தரியாய்க் காட்சி கொடுத்தருளினள். அவ்வுருவம் எத்தன்மைத் தெனின்,

பாசாங்குச வரதாபயத்துடன் கூடிய திருக்கரங்களுடனும் மிருதுவான திருமேனியுடனும் கருணைநிறைந்த கண்ணுடனும் புன்னகையோடு கூடிய திருமுகத்துடனும் தோன்றியதாகும். அத்திரிபுரசுந்தரியைத் தேவர்கள் தரிசனஞ்செய்து முன்னடைந்த பயமொழிந்து சாந்தசித்தர்களாய் சந்தோஷத்துடன் கலகல வென்று ஆரவாரஞ் செய்து நமஸ்கரித்தனர். (சுலோகம்.56)

௩௩-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் 33-க்குச் சுலோகம் (19234)

———

உ

ஹ்ரீம்மைய்யைநம:

முப்பத்துநான்காம் அத்தியாயம்

34. * மோக்ஷம்பிரதிஜ்ஞானஸ்யாவஸ்யகதா.

———

தேவி கூறுகின்றாள்:- ஓ மந்தபாக்கிய முடையவர்களான நீங்களெங்கே, மஹா ஆச்சரியகரமான என்னுடைய விஸ்வரூப மெங்கே, அங்ஙனமாயினும் நான் பக்தர்களிடத்து பிரியமுடையவளா கையால் பக்தர்களாகிய உங்களுக்குக் காணுதற்கரிய என்னுடைய விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினேன். இந்தவுருவம் அகண்டாகாரமாதலால் இதனை என்னுடைய கிருபையொன்றினாலல்லது வேதாத்தியயன விசேஷத்தினாலாவது யோகாப்பியாசங்களாலாவது தவயோகங் களாலாவது காணக்கூடுமோவெனின் கூடாது என்றுகூறிப் பர்வதராஜனைப் பார்த்து ஓராஜேந்திரனே! உனக்கிப்போது பரமார்த்தமாகிய வுண்மையொன்றைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பரமாத்மாவோ (தேகேந்திரியங்கட்கு அன்னியமாகிய ஆத்மாவாம். ஆன்மாவோ தேகேந்திரியாதிகளாகிய) உபாதிசம்பந்தத்தால் சீவத்தன் மையடைந்தும் அச்சீவத்தன்மையினால் கர்த்திருத்வாதிதர்மங்களை யடைந்தும் (நானென்றெழுந்த அந்த கர்த்திருத்வமாகிய அகங்காரத்தினால்) தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் ஏதுவாகிய கிரியைகளைச் செய்தும் (அத்தர்மாதர்ம ரூபமாகிய அறம்பாவங்களுக்கேற்க) நானாவிதமான யோனிகளை அடைந்தும், அந்தயோனிகளாகிய பிறவிகளுக்கேற்ற சுகதுக்கங்களை யனுபவித்தும் (அந்த சுகதுக்கானுபவங்களால்பரிபாகப்பட்ட கர்மங்களுக்கேற்றபடி) மீண்டும் அந்த கர்மங்களில் விருப்பமடைந்து (அக்கர்மங்களுக்கேற்ற) நானாவிதமான சரீரங்களையடைந்தும், அந்த சரீரங்களுக்கேற்ற சுகதுக்கங்களை (மீண்டும்) அநுபவித்தும் இவ்வாறு குலாலசக்கிரம் போல் இச்சீவனானவன் எப்பொழுதும் ஓய்வின்றி மாறிமாறிப்பிறந்தும் இறந்தும் சுழன்றுகொண்டிருப்பன். இவனுக்கொழிவுகிடையாது. இவ்வாறு சுழல்வதற்குக் காரணம் யாதெனின் அஞ்ஞானமேயாம். அந்த அஞ்ஞானத்திலிருந்து இச்சையுண்டாகிறது. ஆகையால் மாநுடனாகப்பிறந்தவன் சனனமரணத்துக்கு மூலகாரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்யும் விஷயத்தில் நியமமுள்ளவனாய் முயற்சிசெய்யவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்வானாயின் அஞ்ஞான

* மோக்ஷத்துக்கு ஞானம் அவசியமென் றுரைத்தல்.

நாசமுண்டாம். அஃதுண்டாயின் புருஷார்த்தங்களின் முடிவாயுள்ள மோட்சசுகமுண்டாம். அஃதுண்டாயின் சீவன்முக்தித்திசையுண்டாம். இஃதுடையவன்றான்சன்மசாபல்யமடைவான்.

ஓ அரசனே! அந்த அஞ்ஞானம் நாசமாவதற்கு ஞானந்தான் வன்மையாயுள்ளது. இந்த ஞானமன்றி ஏனையகர்மாதிகளாலும் கர்மோ பாசனைகளாலும் அஞ்ஞான நிவர்த்தியாகா தாயினும் ஞானத்துக்குச் சாதனமாத்திரமாயுள்ளனவாம். எங்ஙனமெனின் கர்மங்களும் கர்மோபாசனைகளும் விஷயபோகங்களில் இச்சையையும் அவ்விச்சையின் வழியே துவேஷத்தையும் மாறி மாறி விளைவித்து மகத்தான அனர்த்தத்தைச் செய்து வருவதால் அவைகளால் அஞ்ஞான நிவர்த்தியாகாதென்றும், அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும் ராகத்துவேஷத்தின் வழியேசென்று அவைகளைச் செய்யாமல் அவைகளைவிட்டு சர்வப் பிரயத்தினத்தினாலும் ஞானத்துக்குச் சாதனமாகக் கொண்டு செய்வாராயின் அவை ஞானத்துக்குச் சாதனமாகுமென்றும் அறிவாய். (சிலர் கர்மங்களைச் செய்யாமல் கைவிட்டு ஞானந்தான் அவசியமென்று ஞானவிசாரஞ் செய்யத் துணிகின்றனர். அது பிரமண யுக்தமன்று ஏனெனின், குர்வந்நேவேஹ கர்மாணித்யத: கர்ம ப்யவஸ்யகம்) இவ்வுலகில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிற படியால் கர்மம் அவசியமானது என்று பிரமாணங் கூறுகின்றது. அதனால் கர்மங்களை விட்டு ஞான விசாரஞ்செய்தல் கூடாதென்பதே நிச்சயம். வேதவிதிதமாகிய கர்ம சமூகங்கள் ஞானத்துக்குச்சகாயமென்றும் இதத்தைச்செய்வதென்றும் அறிவுடையார் சிலர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனங்கூறுவது சித்தாந்தவிரோத மன்று எங்ஙனமெனின் கர்மமானது இருதயத்திற் கட்டுண்டிருக்கிற ராகத்துவேஷாதிகளைப் பேதித்து அவைகளைப் போக்குவதற்குச் சாதனமாயிருத்தலால் சகாயமெனவும், அவ்விருதயம் பரிபாகமாதற்கு இன்றியமையாத கருவியாயிருத்தலால் இதமெனவுங் கூறியதாகும். ஆனால் இந்தக் கர்மமும் ஞான ஒன்றாய்ச் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதோ வெனின் அன்று. ஒளியும் இருளும்போல வேறுபட்டிருப்பவைகளே. எங்ஙனமெனின் சூரியோதய காலத்தில் இருள் பிரகாசத்தையடையா திருப்பதுபோல ஞானோதய மாகுங்காலத்தில் கர்மங்கள் அப்பிரகாசத்தை யடைந்திருக்கு மென்றறிவாய்.

அறிவிற்சிறந்தவனே! ஞானம் உண்டாகுங்காலம் சித்தசுத்தி யுண்டான பின்னரென்றும், அச்சித்தசுத்தி கர்மங்களாலென்றும் வெளிப்படலால் வேதங்களில் சர்வகர்மங்களையும் விதித்திருக்கின்றன.

ஆகலான் அச்சித்தசுத்தி யுண்டாவதற்கு அந்தக்கர்மங்களைச் சர்வப்பிரயத்தனத்தினாலும் அவசியம் அநுஷ்டித்து வரவேண்டும். அவ்வா றநுட்டித்து வந்தால் அவை சித்த சுத்திசெய்யவல்ல சமம் தமம் திதீக்ஷை வைராக்கியம் சத்தியமாதிகளை யுண்டாக்கும். அஃதுண்டானபின்னர் சந்நியாசம் பெறல்வேண்டும். அதுபெற்ற பின்னர் நல்ல குலத்திற் பிறந்தவராயும் பிரஹ்மநிஷ்டராயும் பரசிவபக்தி யுடையவராயுமுள்ள ஞானசாரியரையடைந்து நமஸ்கரித்தல்வேண்டும். அதன்பின்னர் அவரனுக்கிரகத்துக் குரிமையாய் நாடோறும் வேதாந்தவிசாரஞ் செய்து வரவேண்டும். அந்த விசாரத்தில் ஜீவ ப்ரஹ்மைக்கிய போதகமாயிருக்கின்ற தத்வமஸ்யாதி வாக்யங்களைச் சிரவணஞ் செய்தல்வேண்டும். அச் சிரவணத்தால் சீவப்ரஹ்மைக்கிய நிலையைச் சிந்தித்துத் தெளிதல்வேண்டும். அங்ஙனந் தெளியப் பெற்றால் சனனமரணபயமற்று எனது சொரூப சித்தியை யடையலாம். ஓ ஞானசீலனே! இன்னமும் இந்தமகா வாக்கியார்த்த சோதனையின் முறைமையைக் கேட்பாயாக. முதலில் தத்வமஸ்யாதி மகாவாக்கியங்களில் அமைந்துள்ள பதார்த்த ஞானமும் அதன்பின்னர் அப்பதசமூகமாயுள்ள வாக்கியார்த்தஞானமுமுண்டாகவேண்டும். இவற்றுள் தத்பதவாச்யார்த்தம் நான் என்றும் துவம்பதவாச்சியார்த்தம் சீவனென்றும் அசிபதவாச்சியார்த்தம் இந்த இருவருடைய ஐக்கியமென்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. அங்ஙனங் கூறுவதோடு புதுவம்பதவாச்சியார்த்தம் சீவனென்பதிற் சம்சயமில்லையென்றுங் கூறுகின்றன. ஆனால் தத்பதவாச்சியார்த்தம் நான் என்றும் துவம்பதவாச்சியார்த்தம் சீவனென்றும் வெளிப்படலாம் இவ்விரண்டு வாச்சியப்பொருள்கள் விரோதமுடைய தாதலால் இவ்விரண்டிற்கும் ஐக்கியம் எங்ஙனங்கூடுமெனின், லக்ஷணையாற்கூடும். அந்த லக்ஷணையாதெனின், சுருதியிற் கூறப்பட்ட துவம்பதம் தத்பதம் என்னும் இரண்டும் சிதலக்ஷண முடையதாகலின் அந்தசின்மாத்திர லக்ஷணத்தால் இரண்டிற்கும் ஐக்கியங்கூடும். எங்ஙனமெனின், துவம்பத வாச்சி யார்த்தன் சீவனாயினும் அந்தச்சீவன் பிரமம் அறிவிக்க அறிகின்ற சித்லக்ஷணமுடையவனென்றும், பிரமம் அறிவே சொரூபமாய் நின்று அறிவிக்கின்ற சித்லக்ஷணமுடையதென்றும் அறிந்து பிரமமாத்திரமாகநிற்கும் அத்வைத ஐக்கியாநுபவத்தை யறியப்பெறுவானாயின் ஐக்கியங்கூடுமென்க.

ஓ பர்வதராஜனே! இதனைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தா லறிவாயாக. பல பொதுலக்ஷணங்களினால் காணக்கூடாமலிருக்கிற ஓர் தேவதற்தனைக் காணத் தொடங்குங்கால் அவனுக்கு முக்கியமாயுள்ள சில சிறப்பு லக்ஷணங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து அவனைக்

காணலும் அங்ஙனங் காணப்பெற்றால் அவனை அக்கூட்டத்தினின்றும் வேறு பிரித்து இவன்றான் அந்தத் தேவதத்தன் என்று சம்சயமில்லாமல் நிச்சயித்தறிந்து தன்னோடு கூட்டிக்கொள்ளுதலும் போல, தூலதேக முதலியவற்றோடும் தத்துவசமூகங்களோடுங்கூடிக் காணக்கூடாமலிருக்கிறசீவனை முன்கூறியவாறு சித்தென்கிறல க்ஷணையால் ஆராய்ந்து இது தான் அந்தஆன்மா சம்சயமின் றென்றறிந்து தேகாதிகளை (ப்பரித்தியாகஞ்செய்து) கழித்துத் தன்னினமாகிய பிரமத்தோடுகூடி பிரஹ்ம சம்பத்தை யடைகிறான்.

இனி ஆன்மாவுக்கு வேறாயுள்ள தூலசூஷ்ம காரணங்களாகிய தேகாதிகளின் லக்ஷணங்களைக் கேட்பாயாக. மகாபூதங்களாகிய பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங்களினின்றும் பஞ்சீகிருதமாகிய சரீரமே தூலதேகம். இது அழிவுடைத்தாகிய மாயையினின்றுங் காரியப்பட்ட மாயாமயமாயும் சுகதுக்கபோகமாகிய சகல கருமாநுபவங்கட்கும் ஆலயமாயும் நரைதிரை மூப்புமுதலிய வியாதிகளோடு கூடினதாயும் இவைகளால் ஆத்மாவுக்கு உபாதி செய்வதாயுமுள்ளது. இது முதல் தேகம். ஞானேந்திரிய பஞ்சகம் கர்மேந்திரி யபஞ்சகம் பிராணாதி பஞ்சகம் மனம் புத்தி என்று சொல்லப்பட்ட தத்துவ சமூகங்களே சூக்குமதேகம். இது அபஞ்சீகிருத பூத சம்பந்தமாயும் தூலதேகாநுபவமாய் வருகிற சுகதுக்கங்களை யறிவிக்கிறதாயும் இவ்வுணர்ச்சி வழியால் ஆத்மாவுக்கு உபாதி செய்வதாயுமுள்ளது. இது இரண்டாந்தேகம். தூலதேகம் போல் சுகதுக்காநுபவங்களை அநுபவிக்கச்செய்யாததும் சூக்குமதேகம்போல் சுகதுக்கங்களை அறிவிக்காததுமாய் அநாதியாயும் அநிர்வாச்சியமாயும் அஞ்ஞான மயமாயுமுள்ளதே காரணதேகம். இது ஆன்மாவுக்கு அறியாமையைச் செய்வதாகிய வுபாதியைச் செய்வது. இது மூன்றாந்தேகம். ஓ பர்வதராஜனே! ஆன்மாவானவன் இங்ஙனங் கூறிவந்த தேகத்திரயங்களையும் இவைகட் குள்ளாயுள்ள பஞ்ச கோசங்களையும் தனக்கு வேறென்று களைவதற்காய்க் கூறியுள்ள நேதிநேதிவாக் கியங்களால் முறையே விசாரித்தறிந்து மேல்நோக்குங்காலத்து அறியக்கிடந்தது, அங்ஙனஞ் சேஷித்து நின்ற எனது சொரூபமாகிய பிரஹ்மசித்தொன்றே என்றறிவாய்.

இதுவரையில் சீவன் தேகாதிகளுக்கு வேறென்றும் அத்தே காதிகள் அந்தச்சீவனுக்கு உபாதிசெய்வதாகிய தூலசூஷ்ம காரண சரீரங்களாக விருப்பதென்றும் அச்சரீராதி தத்துவங்களை நேதி செய்து களைந்தவழி சேஷித்து நின்றது பிரமசித்தொன்றே என்றுங்கூறினேன். இனிப்பிரமத்தின் இலக்கணத்தைக் கேட்பாயாக.

இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு சனைமரணமில்லை, ஒன்றினின்று உண்டாவதுமில்லை, கருமசனனங்கிடையாது, நித்யமானது, சாஸ்வத மாயுள்ளது, அனாதி, சரீரம் இம்சிக்கப்பட்டாலும் இது இம்சிக்கப் படுகிறதில்லை. எவனொருவன் இந்த வான்மா இம்சைப்படுவதாக நினைக்கின்றானோ எவனொருவன் இம்சிக்கப்பட்டதாக நினைக்கின் றானோ இவ்விரண்டுபேரும் தெரிந்தவர்களல்லர். இது ஒருவரைத் துன்பஞ் செய்கிறதில்லை, இது ஒருவனால் துன்பப்படுகிறதுமில்லை, அணுவுக்கணுவாயும் மஹத்துக்கு மஹத்தாயுமிருக்கிறஇந்தப் பரமாத்மா சகலப்பிராணி களுடைய இருதயகுகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, அந்தன்மையான இந்தப்பரமாத்மாவை துக்கரஹிதனாயிருக்கின்ற சீவாத்மாவானவன் அந்தப்பிரமத்தினுடைய பிரசாதத்தினாலே அப்பரமாத்மாவினுடைய மகிமைகளைத் தானுடையவனாகின்றான். இந்த ஆத்மாவை ரதமுடையவனாக வறிவாய். (எவ்வாறெனின்) சரீரம் ரதமாகவும், புத்தி சாரதியாகவும், இந்திரியங்கள் குதிரைகளாகவும், மனம் கடுவாளமாகவும், விஷயங்கள் சஞ்சரிக்குமிடமாகவுங்கொண்டு இந்திரியங்களோடும் மனதோடுங் கூடி விஷயானுபவங்களை ஆன்மா அனுபவிக்கிறதாகச் சொல்லுகின்றபடியால் அவ்வண்ணமாகவே யறியக்கடவாய்.

எவன் இதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் நல்லமனதில்லாத வனாகவும் சுசியில்லாதவனாகவும் இருக்கின்றானோ அவன் தத்பதத் தை யடையமாட்டான்; சம்சாரத்தை யடைவான். எவன் இதை யறிந்து எப்போதும் நல்லமனதோடும் சுசியோடுங் கூடியிருக்கின்றானோ அவன் தத்பதத்தை யடைகிறான். அவன் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை. எவன் விஞ்ஞானத்தைச் சாரதியாகவும், மனதைக் கடுவாளமாகவுங் கொண்டவனாக விருக்கின்றானோ அவன் என்னுடைய பரமபதத்தை யடைகிறான்.

என்னுடைய பரமபதமென்பதும் அதனை யடைதலென்பதும் எவ்வாறெனின், என்னுடைய ஸ்தானந்தான் பரமபதம், அந்தப் பதத்தை எவன் முன்சொல்லியவாறு பரமாத்ம லக்ஷணத்தைசு சுருதியினாலும் யுக்தியினாலும் நிச்சயித்து தன்னாத்மாவினிடத்தில் அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை வைத்துப் பாவித்தலாகிய நிதித்தியாசனஞ் செய்கின்றானோ அவன் என்னுடைய பதத்தை யடைதலென்பதுமாம்.

இன்னமும் அந்த பாவனையின் முறைமை எப்படியெனின், முன்னர் தன்னுள்ளத்தில் யோகவிர்த்தியினால் தேவியைத் தியானித்துப் பின்னர் தேவி பிரணவத்தின் நாமமாயிருக்கிற மூன்ற க்ஷரங்களாகிய மந்திரத்தைத் தியானார்த்தம் வாசகவாச்சிய மென்னும்

இரண்டின் வழியானும் பாவிக்கவேண்டியது. மூன்றக்ஷரமாவது யாதெனின் ஹகாரம், ரகாரம், ஈகாரம், இம் மூன்றெழுத்துங்கூடி ஹ்ரீங்கார சொரூபமாகிய துரீயமாகும். இவற்றுள் ஹகாரம் தூல சரீரம், ரகாரம் சூஷ்மசரீரம், ஈகாரம் காரணசரீரமென்று சொல்லப்படும். தூல சூஷ்ம காரணசரீரங்களாகின்ற மூன்றக்ஷரங்களோடு கூடிய அப்பீஜமந்திரத்தை, சமஷ்டி சூஷ்ம தூல காரணசரீரமாகச் சொல்லப் பட்ட அச்சமஷ்டிக்கும் வியஷ்டிக்கும் அபேதமாகவும் சமாதி காலத்துக்கு முன் ஆதரவுடன் பாவனைசெய்து அதன் பின்னர் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பிராண அபானவாயுக்களை நாசியின் மத்தியில் சமமாக நிறுத்தி இந்திரிய விஷயங்களை நிவர்த்தித்து மத்ஸர முதலிய தோஷங்களை விடுத்து நிஷ்காமபக்தியோடு சப்த கோஷமில்லாத குகையிலிருந்து தூலசரீராபிமான விஸ்வமாகிய ஹகாராக்ஷரத்தை ரகாராக்ஷரத்தோடு சேர்த்தும், சூஷ்ம சரீராபிமான தைஜசமாகிய ரகாராக்ஷரத்தை ஈகாரத்தோடு சேர்த்தும், காரண சரீராபிமான பிராஜ்ஞனாகிய ரகாராக்ஷரத்தை ஹ்ரீம் என்கிற அக்ஷரத்தோடு சேர்த்தும் வாச்சிய வாசக பேதமின்றி அத்துவிதமாகத் துவாதசாந்த ஸ்தானமாகிய அந்தவிடத்தில் ஜகதீஸ்வரியாகிய என்னை அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகப் பாவித்துத் தியானித்தலாகும். இவ்வண்ணம் சாக்ஷாத்கார தியானத்தை உத்தமனாகிய ஒருவன் செய்வானாயின் அவன் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தோடு பேதமில்லாமல் ஒன்றாயிருத்தலாகிய தன்மையை யடைகிறான். பராத்பரமா யிருக்கின்ற என்னை இப்போது சொல்லிவந்த யோக புக்தியினால் பார்க்கப்பெறின் அப்பொழுதே அக்ஞானத்திற்கும் அதன்காரியங்கட்கும் நாசமுண்டாகின்றன. (சு-ம் 50)

ஙசு-ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் 34-க்குச் சுலோகம் (1973)

உ

ஹ்ரீம்சரீிண்யை நம:

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

35. யோகமந்திர சித்திசாதனம்.

பர்வதராஜன் கூறுகின்றான், – ஓ. மஹேஸ்வரியே! நான் ஞானப் பிரதமாயிருக்கின்ற தத்வதரிசனஞ் செய்வதற்கான யோகம் எதுவோ

அந்த யோகத்தை அதற்குரிய அங்கத்தோடு எனக் கநுக்கிரகஞ் செய்வாயென்றான். தேவி அந்த மலையரையனை நோக்கி ஓ யோகசீலனே! நீ கேட்கின்ற இந்தஞானப் பிரதயோகமானது மேல் நடு கீழ் என்று சொல்லப்பட்ட மூவுலகினுமில்லை. ஆயினும் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுடைய ஐக்கியத்தையே யோகிகளால் யோகமென்று கூறப்படுகின்றது; இதையன்றி வேறொன்றையும் அப்படிக் கூறப் படுகிறதில்லை. ஆனால் இதற்குக் காமம் குரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாச்சரியம் என்பனவாகிய ஆறு தடைகள் உள்ளன. நீக்கற்கரிய இவ்விக்னங்களைத் தம்மிடம் வரவொட்டாமல் தடுக்கத் தக்கவர்களே ஜீவான்ம பரமான்ம ஐக்கிய யோகத்தை யடைவர். இந்த யோகத்துக்கு அங்கங்கள் எட்டாம். அவை இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்யாஹாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என்பன. இவைகளே யோகத்துக்குச் சாதனமாகக் கூறப்படும்.

இனி, (1) இயமமாவது - அஹிம்சை, சத்தியம், களவில்லாமை, பிரம்ஹசரியம், தயை, சன்மார்க்கம், பொறுமை, தைரியம், மிதமான ஆகாரம், சௌசம், எனப்பத்தாம்.

(2) நியமமாவது - தவம், சந்தோஷம், ஆஸ்திக்யம், (தெய்வமுள தென்றல்) தானம், தேவபூஜை, சித்தாந்தசிரவணம், நாணம், புத்தி, ஜபம், ஹோமம், எனப்பத்தாம்.

(3) ஆசனமாவது - பத்மாசனம், சுவஸ்திகாசனம், பத்திராசனம், வஜ்ராசனம், வீராசனம் என ஐந்தாம்.

(1) இவற்றுள் பத்மாசனம் - பாதங்களைத் துடைகளின்மேல் வைத்து இரண்டுகைகளால் பெரியவிரல்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்திருத்தல்.

(2) ஸ்வஸ்திகாசனம் - இரண்டு பாதங்களையும் தொடை களுக்கும் முழங்கால்களுக்கும் இடையிலுள்ள சந்தியில்வைத்து நேராகவிருத்தல்.

(3) பத்ராசனம் - புறங்கால்களைப் புருஷ்டபாகத்தில் மடக்கி வைத்து விருஷணத்தின்அடியின் வழியாய் அப்பாதங்களைப் பாதசந்திகளோடும் கைகளால் பிடித்திருத்தல்.

(4) வஜ்ராசனம் - தொடைகளின்மேல் பாதங்களைக்கிரமம மாகவைத்து முழங்கால்களில் கைவிரல்களை உன்முகமாக அமைத்து நிமிர்ந்திருத்தல்.

(5) வீராசனம் - ஒரு பாதத்தைப் பூமியிலும் மற்றொரு பாதத்தைத்துடையிலும் வைத்துசரீரத்தைநேராகவிருத்தல்.

6. பிராணாயாமமாவது - வெளியே இருக்கிறவாயுவை இடகலையினால் உள்ளேவாங்கிப் பதினாறுமாத்திரையளவு சுழுமுனை நடுவில் நிறுத்திப் பின்னர் முப்பத்திரண்டு மாத்திரையளவு பிங்கலைநாடியின் வழியாய் விடுதலையாகும்.

இது சகர்ப்பம் விகர்ப்பமென இருவகைப்படும். (1) சகர்ப்பம் அடிக்கடி வெளியேசெல்லுகிற வாயுவை பன்னிரண்டு மாத்திரை அல்லது பதினாறுமாத்திரை காலம் ஜபத்தியானாதிகளுடன் உள்ளே கிரகித்து ஜபத்தியானாதிகளைச் செய்தல். (2) விகர்ப்பம் ஜபத்தியானாதிக ளில்லாமல் மேற்கூறியவாறு பிராணாயாமஞ் செய்தல். இம் முறையாகப் பிராணாயாமத்தை அப்பியசிக்கும் காலத்தில் சரீரம் வியர்க்குமானால் அதமமென்றும், நடுங்குமானால் மத்தியமமென்றும், பூமியைவிட்டு மேலெழும்புமானால் உத்தமமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

5. பிரத்யாசாரமாவது - இயம நியமாதிகளால் கொள்ளப்பட்ட உத்தம குணங்கள் நிறைந்து தானெண்ணிய அபீஷ்டங்களைப் பெறுமளவும் இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் போகவிடாமல் தடுத்து சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளலாகும்.

6. தாரணையாவது - காற்பெருவிரல்கள், முழங்கால்கள், தொடைகள், மூலதாரம், ஆண்குறி, நாபி, இருதயம், கண்டம், கன்னம், நாசி, நடுப்புருவம், நெற்றி, சிரசு, துவாதசாந்தம் இவ்விடங்களில் பிராணவாயுவை விதிமுறையாக நிறுத்துவதாகும்.

7. தியானமாவது - தன்னால் விரும்பப்பட்ட தேவதையோடு தனது அசைவற்ற மனதை லயிப்பித்தலாகும்.

8. சமாதியாவது - ஜீவாத்மாவாகிய தான் பரமாத்மாவினின்று வேறாகாது சமத்துவபாவனை செய்து கொண்டு எப்போதுமிருத்தலாம். இவையே அஷ்டாங்க யோகலக்ஷணமென்று யோகவிசார முடையவர் கூறுவர்.

ஓ பர்வதராஜனே! நானிப்பொழுது உனக்கு உத்தமமான மந்திர யோகத்தைச் சொல்லுகிறேன். சரீரமாகிய இப்பிரபஞ்சம் பஞ்ச பூத காரியாத்மகமாயும் சோமசூர்யாக்னிகளால் தேஜோரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சீவப்பிரஹ்மைக்கிய ரூபமாயும் விளங்குகின்றதென்று பெரியோர் கூறுவர். இதுவேயுமன்றி இச்சரீரத்தில் மூன்றரைக்கோடி நாடிகளிருக்கின்றனவென்றும் முக்கியமாயுள்ளன பத்தென்றும்

அவற்றுள்ளும் மூன்று நாடிகளே மிகமுக்கியமானதென்றுங்கூறுவர். அவைஇடகலைபிங்கலை சுழுமுன்னை என்பனவாம். இம்மூன்றும் இச்சரீரத்துக்குப் பிரதானமான முதுகென்பாகிய மேருதண்டத்தின் சிகரத்தில் சோமசூர்யாக்னி சொரூபமாய்ப் பிரகாசிப்பன. இவற்றுள், இடகலைநாடி, - மேருதண்டத்தின் வாமபாகத்தில் வெள்ளிய சந்திர பிரகாசமுடைத்தாய் அமிர்தமயமாய் சத்திசொரூபமாகிய ஸ்திரீரூபமாயுள்ளது. பிங்கலை நாடி, - தக்ஷணபாகத்தில் சூரியப் பிரகாசமுள்ளதாகப் புருஷரூபமாயுள்ளது. சுழுமுனைநாடி, - புருவ நடுவில் அக்னிசொரூப முள்ளதாய் சகல தேஜசோடும் பிரகாசிப்பது. இந்தச் சுழுமுனைநடுவில் பலகாரணங்களால் பலபெயர் புனைந்த விசித்திரமான இச்சா ஞானக் கிரியாத்மகமாய் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் சுவயம்புலிங்கமானது பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அதன்மேல் சிவாத்மகமாயுள்ள பிந்து நாத சொரூபமாய் மாயாபீஜ மிருக்கும். அதன்மேல் குண்டலி சத்தியானது ரக்தவிக்ரஹ சொரூபமாகிய தேவியோடு அபின்னமாய்க் கலந்து அனற்சிகையைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். ஓ பர்வதராஜனே! அக்குண்டலினிசத்திக்கும் எனக்கும் வேற்றுமையின்று; அதுஎனது சொரூபமே. இக்குண்டலினிசத்திக்கு வெளிப்புறத்தில் உருக்கிய பொன்னிறமான மூலாதாரத்தில் நான்குதளக் கமலமொன்றிருக்கிறது. இதைப் பொன்னிறமும், வ-ஸ-ஷ-ஸ என்கிற அக்ஷர வுருவங்கோடு கூடிய நான்கு தளமுமுடையதாகத் தியானிக்க வேண்டும். இது ஸ்வாதிஷ்டான முதலிய ஆதாரங்கட்கு மூலமாயிருத்தலின் மூலாதாரமெனப் பெயர்பெற்றது. அதற்குமேல் நெருப்பைப்போல் செந்நிறமுடைத்தாய் ஆறுதளத்தோடு சுவாதிஷ்டானமென்கிற கமலமிருக்கின்றது. இதை வஜ்ரகாந்தியைப் போன்ற பிரகாசமும் ஸ-ஹ-–ய-ர-@ என்கிற அக்ஷர வுருவங்களோடு கூடிய ஆறுதளங்களு முடையதாகத் தியானிக்கவேண்டும். ஸ்வ என்கிறசொல், பரமானலிங்கம் என்னும் பொருளைத் தருதலாலும், தான் அதிஷ்டிப்பதற்கு இடமாகலானும் ஸ்வாதிஷ்டான மெனப் பெயர்பெறும். அதற்குமேல் நாபிஸ்தானத்தில் மேகத்திற்றோன்றும் மின்னலைப் போலும் மிகப்பிரகாச முடைத்தாய்ப் பத்துதளத்தோடு மணிபூரக மென்கிற கமல மிருக்கின்றது. இதன் தளங்கள் ய-ய-ண-த-ய-உ -ய-ந-வ-ஷ என்கிற அக்ஷரங்களோடு கலந்திருக்கும். பிளவு பட்டரத்னம்போல் ஒளிவீசுவதால் மணிபூரகமெனப்பெயர்பெற்றது. இந்த விடத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அதிஷ்டானமாகக்கொண்டிருப்பர். ஆகலான் அவரைக்காண்பதற்கு அவ்விடம்காரணமாம். அதற்குமேல் உதிக்கின்ற சூரியனைப்போல் பிரகாசமுடைய தாய்ப் பன்னிருதளத்தோடு

அநாஹதமென்கிறகமலமிருக்கின்றது. அக்கமல தளங்களில் க-வ-ல-வ-ஐ-வ-ஷ-ஐ-ஸ-தூ-ட-0 என்னும் அக்ஷரங்கள் சப்த சொரூமாயமைந்து உருவங்களற்றிருக்கும். இது அக்ஷரவுருவங்களற்று சப்த பிரஹ்மமயமாயிருப்பதால் அநாஹதமெனப் பெயர்பெறும். இதன்மத்தியில் பதினாயிரம் சூரியகாந்தியை யுடைத்தாய் பாணலிங்க மிருக்கின்றது. அன்றியும் அந்தவிடம் ஆனந்தத்துக்கு இடமாயிருத்தலால் புருஷனுக்கு மேலான அதிஷ்டானமாயு முள்ளது. அதன்மேல் தூம்பரவர்ணமாகிய மஹா பிரகாசமுடைத்தாய்ப் பதினாறு தளத்தோடு விசுத்தமென்கிற கமலமிருக்கின்றது. இந்தக் கமலதளத்தில் அகாரமுதல் ஹ: என்கிற அக்ஷரம் இறுதியாகவுள்ள பதினாறு உயிரெழுத்துக்களும் உருவங்களாக வமைந்திருக்கும். இது சீவனுக்குப் பிரமதரிசனத்தினால் சுகத்தைக் கொடுக்கிறபடியால் விசுத்தமென்று சொல்லப்படும். இதனை ஆகாசமென்று கூறுவர். ஆத்மஸ்தானமாயுள்ள இதன்மேல் ஆக்ஞாசக்கரம். இது ஆக்ஞையினுடைய சம்பந்தம்பெற்ற தாகலின் அப்பெயரெய்தியது. இது ஹ க்ஷ என்னும் இரண்டு அக்ஷரங்களோடு கூடியுள்ளது.

அதன்மேல் கைலாசமும் அதன்மேல் ரோதிநீ என்னும் ஓர் சக்கிரமுண்டு. இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஆறாதாரங்களின்மேல் ஆயிரந்தளத்தோடு பிந்துஸ்தான மிருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. சர்வோத்தமமா யிருக்கின்ற யோகமார்க்கம் இவ்விதமாகும். முதலில் பூரக யோகத்தினால் லாயுவை ஆதாரத்தில் சேர்ப்பித்துப் பின் குதத்துக்கும் குறிக்கும் நடுவேயுள்ள சக்தியை சிவக்குறியினால் கிரமமாய்த் தட்டி யெழுப்பிப் பிந்து சக்கரத்தை யடை வித்தபோது சம்புவும் பராசக்தியும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதாகப் பாவிக்கவேண்டும். அப்போதுண்டாகிற திராக்ஷாரசம்போன்ற அமிர்தத்தை அச்சக்திக்கு ஊட்டியபின்னர் ஆறாதார சத்திகளையும் அவ்வமுத தாரையால் திருப்தி செய்வித்து அதே மார்க்கத்தினால் மூலாதாரத்தை யடைவித்தல் வேண்டும்.

இவ்விதம் நாடோறும் அப்பியசித்து வருகின்றவனே சனன மரண துக்கத்தினின்றும் சம்சார பயத்தினின்றும் விடுபடுவான். முன்சொன்ன மந்திரங்களெல்லாம் அவனுக்குச் சித்தியுமாகும். இப்படிச் செய்யாதவனுக்குச் சித்தியாகா என்றும் விடாமற் செய்கின்ற அப்பியாசி எனக்குள்ள குணங்களையே அடையப்பெறுவான். அவனுக்கு எனது குணானுபவமேயன்றி வேறில்லை. இதுவரையில் உத்தமமா யிருக்கின்ற வாயு தாரணத்தைக் கூறினேன். இனி தாரணையைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

திக்கு காலமுதலியவற்றால் அவச்சின்ன (கட்டு)ப் படாத தேவியினிடத்தில் புத்தியை அசைவறநிறுத்தி ஜீவப்பிரஹ்மைக் கியத்தைச் செய்வானாயின் அவன் சீக்கிரத்தில் தன்மயனாகிறான். அப்படிச் செய்யாவிடத்து அவனுடைய அறிவு அஞ்ஞானத்தோடு கூடியே யிருக்கும். மந்திரசித்தி (தன்மய சித்தி)யை அடையாது. யோகி யோகசித்தியுண்டாகும் வரையில் யோகத்துக்கு அவசியமாகிய அஷ்டாங்காதிகளைச் செய்தல் வேண்டும். அவ்வப்பியாசம் எப்படியெனின் என்னுடைய பாதம் அஸ்தம் முதலானமதுரமான அங்கங்களில் சித்தத்தை அசைவற நிறுத்தி மறுபடியும் அந்தந்த ஸ்தானங்களைச் செபித்து நிர்மலசித்தனாய் எனதுருவ முற்றிலும் நிறுத்துவதாகும். ஞானசொரூபமா யிருக்கின்ற தேவியினிடத்தில் மனமானத எவ்வளவு காலத்தில் லயம் அடையக்கூடுமோ! அவ்வளவு காலம் ஜபஹோமங்கள் செய்து இஷ்டமான மந்திரத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியது. இவ்வாறு செய்வதாகிய மந்திர யோகாப்பியாசத்தினால் ஞேயஞானத்தை அறிவதாகிய சாமர்த்திய முண்டாகும். யோகசித்தி யின்றி மந்திரசித்தியுண்டாகாது. மந்திரமின்றி யோகசித்தி யுண்டாகாது. இருளடைந்து வீட்டிலிருக்கும் பாத்திரத்தைக் காண்பதற்குத் தீபங்காரணமாதல்போல, பிரமசித்தி யுண்டாவதற்கு மேற்சொன்ன இரண்டினுடைய அப்பியாசமும் காரணமாகவிருக்கிறது. மாயையினால் மூடப்பட்டிருக்கிற ஆத்மா இம்மந்திர சாதனத்தால் வெளிப்படும். இந்தப்பிரகாரம் யோகவிதி சாங்கமாக என்னாற்சொல்லப்பட்ட தென்றறிவாயாக.

63-ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆஉ அத்தியாயம் 35-க்குச் சுலோகம் (உ0ங௫ஏ.)

———

உ

ஹகாரரூபாயைநம:

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம்.

36. தியானயோகம்.

———

தேவி கூறுகின்றாள்:- இத்தகையயோகத்தோடு கூடியபிரம்ஹரூ பிணியாகிய என்னைப்பிரஹ்மசொரூபமாகத் தியானிக்க வேண்டியது எப்படி யெனின், ஆசனத்தில் சுகமாயுட்காாந்து நிஷ்காமசித்தனாய் அடியில்வருமாறு தியானிக்க வேண்டியது.

யோகசாதனங்கைவந்தவன், சருவப்பிராணிகளின் இருதயகுகையில்பிரகாசமானபிரஹ்மம் அறியப்படுகிறதாயும்! நன்றாயிருக்கிறதாயும் எல்லாம் அடங்குமிடமாயும் உள்ளதென்று தியானிப்பதாகும். எல்லாமென்பது யாதெனின் சரவஸ்துக்களாகிய பசுமுதலியவைகளும் பிராணாதிவாயுக்களோடு கூடியுள்ள மநுஷ்யபசுக்களும், இமைகொட்டல் முதலிய செயல்களோடுங் கூடியுள்ள சரவஸ்துக்களும் இவைகளள்லாத அசரவஸ்துக்களுமாம். இவையெல்லாம் அந்தப் பிரஹ்மசொரூபத்தில் அடங்கியிருப்பதாக அறிந்து தியானித்தலே தியானமெனப்படும். இன்னமும் அந்தபிரஹ்மம் எப்படி யிருப்பதென் றறியவேண்டுமெனின் மூர்த்தமாயும் அமூர்த்தமாயும் உள்ள சத்தாயும் அசத்தாயும் இருப்பதாயும், பிரார்த்திக்கத் தகுந்ததாயும், லவுகிகஞானத்துக்கு அகோசரமாயும், ஆத்மஞானத்துக்கு அதீதமாயும், சீவாத்மாக்களுக்கு மேலான பரமாத்மாவாயும், சர்வபதார்த்தங்களுக்குள் சிரேஷ்டமாயும், பிரகாசமாயும் எதுவுள்ளதோ அதுவே பிரஹ்மமெனவும், எதுஅணுவுக் கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயும் இருக்கிறதோ அதுவே பிரஹ்மமெனவும், இந்தப்பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுகிற பூலோக புவர்லோக முதலிய உலகங்களும் அந்த உலகவாசிகளாகிய மநுஷ்யர்களும் எதனிடத்தில் அடங்கியிருக்கிறதோ அந்தவிடமே தான் சர்வாஸ்ரயமாயிருக்கின்ற பிரமமெனவும், அதுவேதான் நாசரஹிதமெனவும், பிராணன் எனவும், அதுவேதான் மனவாக்குகளெனவும், அதுவேதான் ஏனைய இந்திரியங்களெனவும், நித்தியமெனவும் அறிதல் வேண்டும். அறிந்தபின் அதனிடத்தில் மனதை நிறுத்துவதே தியானமெனப்படும். ஓ சிஷ்யனே! இங்ஙனங்கூறிய முறைப்படி பிரஹ்மத்தை யறியக்கடவாய்.

இவ்வகையாய்ப் பிரஹ்மத்தையறிந்தபின்னர் உபநிடத்தைச் சிரவணத்தால் தனுஸாகவளைத்து அதில் நாடோறும் மனனஞ் செய்வதனா லுண்டாகும் கூர்மையான ஆத்மஞானமென்கிற அஸ்திரத்தைச் சந்தித்து அதனைப்பிரமபாவனையை யடைந்திருக்கிற மனத்தினால் லக்ஷயமாகிய பிரமத்தின்மேல் பிரயோகிக்க வேண்டியது. அஃதாவது தனது ஞானத்தைப் பிரமத்தினிடத்தில் வைக்கவேண்டுமென்பதேயாம். இதனையே உபநிடதத்தைத் தனுசாகக்கொண்டு அதில் ஈஸ்வரோபாசனையின் வசப்பட்டமனமாகிய பாணத்தைத் தொடுத்து அதனை அக்ஷரசொரூபமாக விருக்கின்ற பிரஹ்மமாகியலக்ஷயத்தினிடத்தில் பொருந்தும்படிச் செய்யவேண்டுமென்றுங் கூறுவர். இதுவுமன்றி பிரணவத்தைத் தநுசென்றும் ஆத்மாவைப்பாண மென்றும் பிரமத்தை லக்ஷயமென்றுங் கூறி அந்தலக்ஷயமாகிய பிரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆத்மாவாகிய பாணத்தை சாக்கிரதையாய்த்

தைக்கும்படிச் செய்யவேண்டியது. அப்படிச்செய்யவே ஆன்மா பிரஹ்மசொரூபமேயாகின்றது. சாக்கிரதை என்பது யாதெனின் புறவிஷயங்களில் மனதைவிடாமல் ஏகாக்ரசித்தனா யிருத்தலேயாம். அப்படியிருக்கப்பெறின் பாணமானது எப்படி ஒருவனுள்ளத்தில் ஊடுருவிச்செல்கின்றதோ அப்படி ஆன்மஞானமானது பிரமத்தினிடத்தில் செல்லுமென்றதென்க.

இன்னமும் மோக்ஷசாதனத்துக்கு மார்க்கம் யாதெனின் சுவர்க்கம் பூமி ஆகாயம் மனம் பிராணன் ஆகிய இவையெல்லாம் எந்தப் பிரமத்தில் கூடியிருக்கின்றதோ அந்த ஏகமாகிய பரமாத்மாவையே அறிதல்வேண்டும். இதற்கு அன்னியமான வார்த்தைகளை விட்டுவிட வேண்டும். எனெனில் ஓர் சகடத்திலுள்ளகுடத்தில் இலைகள் எப்படி கோர்ப்புண்டிருக்கின்றனவோ அப்படியும் தேகத்தில் நாடிகள் எப்படி வியாபித்திருக்கின்றனவோ அப்படியும்போல் ஆன்மஞானத்துக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பரமான்மா இருதயத்துக்குள்ளிருக்கின்றது. அங்ஙனம் இருக்கின்றபடியால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று ஆன்மவிருத்தியானது சீவித்திருக்கிற தென்றறிதல் வேண்டும்.

மஹத்தாகிய அஞ்ஞானத்தின் கரையைத் தாண்டுவதற்கு ஆத்மாவைப்பிரணவசொரூபமாகத் தியானித்தல்வேண்டும். அப்போதே உனக்கு மங்களமுண்டாகும். இந்த ஆத்மா திவ்யாகிய பிரஹ்மபுரி யென்னும் ஆகாசத்தில் நன்றாக விளங்கும். அப்பரமாத்மா மனோமய அன்னமயங்களின் வசப்பட்ட சரீரத்திலுள்ள இருதயத்தில் தங்கி பிரேரேபித்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனந்த ரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்ற அப்பரமான்மாவைத்தீரர்கள் விஞ்ஞானத்தினால் பார்ப்பார்கள். பார்க்க, இருதயக் கிரந்தியானது பிளவுபட்டுச் சந்தேகங்களெல்லாம் சேதத்தையும் கர்மங்களெல்லாம் நாசத்தையும் அடையும். அப்போது அப்பரப்பிரம்ஹத்தை நிஷ்களமாயும் அஞ்ஞான மற்றதாயும் சிரேஷ்டமர்கிய சுவர்னகோசமாயும் பரிசுத்தமாயும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியாயும் ஆத்மவித்துக்கள் அறிவார்கள். அங்கே சூரியன் சந்திரன் நக்ஷத்திரம் மின்னல் அக்னிமுதலிய எதுவும் பிரகாசிப்பதில்லை. இவையெல்லாம் தமக்குள்ள பிரகாசத்தை அந்தப் பரப்பிரம சகாயத்தைக் கொண்டே பெறுகின்றபடியால் தாம் அதன் முன்னே பிரகாசிக்கக்கூடவில்லை. அமிர்தமான இந்தப் பிரஹ்மமே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு பூமி ஆகாயம் ஆகிய எங்குமுள்ளதென்றும் இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமேயென்றும் எவன் அறிகின்றானோ அவனே கிருதகிருத்யனாம். பிரம சொரூபமாயிருக்கின்ற அவனுக்குத்

துக்கமுமில்லை சுகமுமில்லை. துவைத பாவனையை யுடையவனே பயத்தை யடைவன். இவன் பயமடைவதில்லை. அந்தப் பிரமத்தைவிட்டு நானில்லை என்னைவிட்டு அப்பிரமமுமில்லை ஆகையினால் அதுவே நான்; நானே அது. பர்வதனே! இதனை நிச்சயமென்று அறிவாய். இவ்வண்ணமான பிரமதரிசனம்பெற்றவன் இருக்கின்ற இடத்திலே தாம் நானும் இருப்பேன். இவனை விட்டுத் தீர்த்தங்களில்லை கைலாய வைகுண்டங்களில்லை. மற்றெவ்விடத்திலும் நானிருப்பதில்லை. என்னை யறிந்த ஞானிகளின் இருதயத்தில் எப்போதும் நான் வசித்திருப்பேன். அப்பரமஞானியை யர்ச்சிக்கின்றவனுக்கு என்னைப் பூஜிப்பதினா லுண்டாகும் பயனில் கோடிபங்கு அதிக முண்டாகும். அவன் குலமும் பவித்திரத்தை யடையும். அவனைப்பெற்றதாயும் கிருதகிருத்தியத்தைப் பெறுவாள், சித்த லயமடைந்த ஞானியானவன் வசிக்கின்ற இடமே புண்ணிய பூமி யென்னும் பெயரைப் பெறும். இதைப்பத்தியும் சீலமுமுடைய ஜேஷ்ட புத்திரனுக்கும் சிஷ்யனுக்குஞ் சொல்லவேண்டுமேயன்றி மற்றையருக்கு ஒரு சிறிதுஞ் சொல்லக்கூடாது. தெய்வத்தினிடத்தில் எவ்வளவு பக்தி வைக்கின்றானோ அவ்வளவு பக்தி பிரமஞானத்தை யுபதேசித்த ஆசாரியனிடத்தும் வைத்தல் வேண்டும். அந்த ஆசார்ய பக்தியுடையவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பிரஹ்ம ஜ்ஞானார்த்தம் அவன் மனத்திலே பிரகாசமாய் விளங்கும். இந்த ஞானோபதேசியே சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனாவன். இவ்வளவு நன்மையைக் கொடுப்பதாகிய ஞானத்தைப் பிரயத்தனப்பட்டு அடையவேண்டும். அப்படி யடையாமற்போகின்றவன் கடன்காரனாவன். பிரமஞானத்தையு திப்பிக்கின்றவன் பிதாவைக்காட்டிலும் அதிகனென்று சொல்லப்படும். ஏனெனில், பிதாவினா லுண்டாகிய ஜன்மமானது நஷ்டத்தை யடைகிறது. ஆசாரியனா லுண்டாகும் ஞானம் நஷ்டத்தையடைகிற தில்லை. ஆகலின் ஆசிரியனுக்குத் துரோகஞ் செய்தல் கூடாது. பிரஹ்மஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பவனே பரமகுருவென்று சாஸ்திர சித்தாந்தங்கூறுகின்றது. ஈஸ்வரன் கோபித்துக்கொண்டால் குருரக்ஷிக்கின்றான். குருகோபித்தால் சிவன்ரக்ஷியான். ஆகையினால் சர்வப்பிரயத்தினத்தினாலும் ஸ்ரீகுருவைச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டும். எப்போதும் மனவாக்குக்காயங்களால் அவரையே தியானிக்கவும் வேண்டும். அப்படிச்செய்யாவிடில் நன்றிமறந்த பாதகனாவன். இவனுக்குப் பிராயச்சித்தங் கிடையாது. அதர்வணவேதத்தில் வல்லவராகிய தத்யங்கமுநிவரிடம் அஸ்வனிதேவதைகள் சென்று அவரை வணங்கி எங்களுக்குப் பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க முநிவர் மற்றொரு வேளை வருவீர்களானால்

அப்படியே உபதேசிக்கின்றோமென்று அவர்களை யனுப்பிவிட்டனர். அதை இந்திரனறிந்து அந்த முநிவரிடஞ்சென்று நீர் அஸ்வனிதேவதைகட்குப் பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்வீராயின் நான் உமதுசிரசை வெட்டி விடுவேனென்று சொல்லிப்போயினன். பின்னர் அஸ்வனி தேவதைகள் வந்து கேட்டபோது நடந்தசெய்தியை முநிவர் சொல்ல அதற்கவர்கள் நீர் அஞ்சவேண்டாமென்று கூறி அவரநுமதிப்படி அவருடைய சிரசைச்சேதித்து குதிரையினுடைய சிரசைக் கொண்டு வந்து வைத்து அவ்வுபதேசத்தைப் பெற்று மறைந்திருந்தனர். உடனே இந்திரன் வந்து அவரைக்கோபித்து நான்சொல்லியதை அவமதித்தபடியால் உம்முடைய தலையைச் சேதித்து விடுகிறேனென்று அவனுக்குண்டாகிய கோபமிகுதியினால் முன்னிருந்த தலையல்லவென்பதையும். அறியாமல் சேதித்துவிட்டுப் போயினன். மீண்டும் அஸ்வனிதேவதைகள் வந்து முன்னிருந்த அவரது தலையை வைத்துப்போயினர்.

ஒபர்வத ராஜனே! இவ்வளவு சங்கடப்பட்டு சம்பாதிக்க வேண்டிய தாகவிருக்கின்றது. இப் பிரஹ்மவித்தையை எவன் இதனைச் சம்பாதிக்கின்றானோ அவன் தான் கிருதகிருத்யன்; அவனே தான் தன்யன். நீ கேட்ட பிரமஞானத்தை நான் முழுமையுஞ் சொன்னேன். இதன்மேற் சொல்லவேண்டுவ தொன்றுமில்லை என்றனள்.

(சு-ம் 30)

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆஉ அத்தியாயம் 36-க்குச் சலோக்ம (உ0சாசா.)

———

உ

ஹலத்ருத்பூஜிதாயைநம:

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

37. பக்தியோகம்.

———

பர்வதராஜன் கூறுகின்றான், -- ஹேசாம்பவீ! ஆசையற்ற மத்திமனுக்கு சுகமான எந்தஞானத்தினால் உன்னுடையபக்தி யுண்டாகுமோ அதனைச் சொல்வாயென்று கேட்க தேவிகூறுகின்றாள் மோக்ஷத்தை யடைவதற்குச் சொல்லப்பட் மார்க்கம் மூன்று. அவையாவன கர்மயோகம் ஞானயோகம் பக்தியோகங்களாம்.

இம்மூன்றும் எப்போதும் சுலபமாகச் சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளக் கூடியதே. எப்படியெனின், கர்மயோகத்தைக் காயத்தினாலும், பக்தியோகத்தை மனத்தினாலும், ஞானயோகத்தை அறிவினாலும் சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளலாம். பக்தியோகமானது,- மனிதர்களுடைய குணபேதத்தால் தாமசபக்தியென்றும், ராஜஸ பக்தியென்றும், சாத்வீகபக்தியென்றும் மூவகைப்படும். அவற்றுள் தாமசபக் தியாவது,- பிறர்வருந்தவேனும் டம்பமாகவேனும் மாச்சர்யத்தினாலேனும் குரோதத்தினாலேனும் என்னிடம் விசுவாசம் வைத்துச் செய்யும் செய்கைகளாம். ராஜஸபக்தியாவது,- பிறருக்குத் துன்பஞ் செய்யாது தனக்கு மாத்திரம் நன்மையானவற்றைச் செய்துகொண்டும் ஏதேனும் ஓர் இச்சையை நாடோறும் எண்ணியும் புண்ணியபலன்களை யனுபவிக்கும்பொருட்டும் பேதபுத்தியினால் என்னை யுபாசித்தலாகும். சாத்வீக பக்தியாவது, - பாவநிவர்த்தியின் பொருட்டு எல்லாக் கருமங்களையும் ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்தல், இக்கருமம் வேதோக்தமாகையினால் இதை எப்போதுஞ் செய்ய வேண்டியதென்கிற நிச்சயபுத்தியுடையனாதல், ஆண்டான் அடிமை யென்கிற பேதபுத்தியோடு தெய்வத்தினிடத்தில் பிரீதியுடையனா யிருத்தல் முதலியனவாம்.

இச் சாத்வீக பக்தியோகமானது சகல கலியாண குணங்களுக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாக விருக்கின்ற என்னிடம் தைலதாரைபோல் நீங்காது புத்திவைத்தலாகிய சிரேஷ்டமான பக்தியை யடைவிப்பிக்கும். இதுவன்றி முன் சொல்லிய ராஜஸதாமஸ பக்தி யோகங்கள் அடைவிக்கா. அந்த மேலான பக்தி இவையாமென்று இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன். அதனை நீ அறிந்து கொள்வாயாக. அஃதாவது எப்பொழுதும் என்னுடைய குணங்களைக் கேட்பதும் என்னுடைய நாமகிர்த்தனங்களைச் செய்வதும், யாதொருகாரணத்தை எண்ணாதிருப்பதும் சாலோக்கிய சாமீப்ய சாரூப்பிய சாயுச்சியங்களை விரும்பாமலும், என்னுடைய சேவையைக் காட்டிலும் அதிகமானது ஒன்றுண்டென்று சிறிதும் அறிவதில்லாமலும் மோக்ஷாபேக்ஷையையும் விட்டு என்னிடத்தில் சிரேஷ்டமான ஆசையைவைத்து சேவ்யசேவக பாவத்தைக்கொண்டு சோம்பலொழிந்து என்னையேதியானிப்பதுமாம். இதனைப் பரமபக்தியென்றும் ஞானயோகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தப் பரமபக்தியை ஞானயோகமென்று எப்படிச்சொல்லப்படுமெனின், அந்தஞானயோகமும் பரமபக்தியும் வேறுபிரித்தற்கின்றி பரமபக்தியினது விளைவாகவே ஞானயோகம் முடிதலாலும் இந்தஞானயோகத்தில் என்னையே தியானித்தலாகிய பரமபக்தி பிரகாசித்தலானும் பரமபக்திக்கும் ஞானயோகத்துக்கும் சிறிதும் வேற்றுமையறிதற்குக்

கூடாதென்க. அதனை இனிவரும் விஷயத்தினாலறிவாய். என்னையெனின், என்னை நித்தியம் எவன் தன்னைக்காட்டிலும் ஒருபொருளிலும் பேதமில்லாமல் அறிகின்றானோ பேதமாக அறியவில்லையோ அவன் சகல சீவர்களையும் என்னுடைய ரூபமாகவே சிந்திப்பான். தன் ஆத்மாவினிடத்தில் எவ்வளவு பிரீதியிருக்கின்றதோ அவ்வளவு ஆசை அன்னியமான உயிர்களிடத்தும் வைப்பன். சைதன்னியமானது எல்லா வுயிர்களிடத்தும் சமானமாக விருக்கின்றபடியால் அந்த சைதன்ய சொரூபிணியாகிய என்னையும் உயிர்களையும் அபேதமாகவே நினைப்பான்.

எவனுக்கு இந்தவுண்மையான பரமபக்தியானது உண்டாகிறதோ அவனுக்கு என்னுடையரூபமாகிற சிந்மாத்திரத்தி லயமுண்டாகின்றது. பக்தியினுடைய முடிவு இதுவேயாகும். இதுதான் குணமென்று சொல்லப்படும். பக்திஞானம் என்னும் இரண்டிற்கும் வைராக்கியமானது எல்லை. எவன் பிராரத்துவவசத்தால் பக்தியின் முடிவாகிய ஞானத்தைப் பெறாதொழிகின்றானோ அவன் எனது வாசஸ்தானமாகிய மணித்வீபத்தையடைந்து அங்குள்ள சகலபோகங்களையும் இச்சிக்காமற்போனாலும் அநுபவிக்கத் தக்கவனாவன். அந்த லோகாநுபவமுடிவில் முன்சொன்ன எனது சித்ரூபஞானம் நன்றாக வுண்டாகும். அந்த ஞானத்தால் எப்போதும் முத்தனாய்விடுகிறான். ஞானத்தினால் முத்தியுண்டாகிறதே யல்லாமல் மற்றொன்றினாலாகாது. ஹ்ருதயத்துள்ளிருக்கும் ப்ரத்யேகாத்ம ஞானமானது எவனுக்கு இவ்விடத்திலுண்டாகிறதோ அவனுக்கு எனது ஞானசொரூபமானது தநுவாகிறது. அதனால் அவனது பிராணன் நாசமடைகிறதில்லை. எவன் பிரஹ்மத்தை பிரமமாக அறிகின்றானோ அவன் பிரஹ்மமாயிருந்தே பிரஹ்மத்தை யடைகிறான். கண்டாபரணமானது கண்டத்தி லிருப்பது போலும் பிரஹ்மமானது தன்னிடத்திலேயே யிருக்கிறது. அந்தப் பிரஹ்மத்தை அஞ்ஞானத்தினால் உணராதிருக்கின்றான். அஞ்ஞானமானது ஞானத்தினால் நாசமானபோது தன்னிடத்திலிருந்த பிரஹ்மத்தையே தான் யடையப்பெறுகிறான் இவ்வுண்மை இவ்வாறிருக்க அறியப்பட்டதும் படாததும் என்னும் இரண்டிற்கும் வேறாகவிருக்கிறது எதுவோ அதுவே என்னுடைய சம்பித் சொரூபம். இந்த சொரூபத்தை ஒருவன் எப்படி யடைவானெனின், தர்ப்பணாதி கருமாக்களால் எப்படி பிதுர்க்கள் திருப்தியடைகின்றார்களோ அப்படி என்னை உத்தேசித்துச் செய்வதாகியகர்மாக்களால் நான் திருப்தியடைகிறேன். அந்தத் திருப்தியினால் அவனுக்கு ஆத்மஞானப் பிரகாசம் வெளிப்படுகின்றது. அப்போது கண்ணாடியில் தன்னுடைய பிம்பம்காணப்பட அப்பிம்பந்

தானாகவே கண்டு களித்தல்போல் அவனுடைய ஞானப்பிரகாசத்தில் என்னுடைய சம்வித்சொரூபம் காணப்பட அப்போது அந்தச் சொரூபத்தைத் தானாகவே கண்டுகளிப்பன். இவ்வண்ணம் தன்னையும் தன்னிடத்தில் காணப்பட்ட என்னையும் வேறாகக் காண்டலாகிய துவிதபாவனை யொழியப்பெற்றவன் என்னுடைய உலகத்தை யடைகிறான். இந்தஞானசித்தியை யடைய வைராக்கியத் தோடு முயற்சி செய்பவன் அந்த ஞானத்தை யடையப்பெறாது மரணமடையப் பெறுவானாயின் அவன் பிரமலோகத்தையடைந்து அந்தப் பிரமகல்பரியந்தம் அங்கு வசித்துப்பின்னர் சுசியும் செல்வமுமுடைய வனது கிருகத்தில் பிறப்பான். பிறந்தபின்னர் ஞானசாதனங்களைச் செய்து அச்சாதனத்தால் மேற்கூறிய ஞானத்தையடைவான்.

ஆகையால் ஒருவனுக்கு இந்தஞானம் ஒருசன்மத்திலுண்டாகத் தக்கதல்ல. அநேகசென்மத்தினா லுண்டாகத்தக்கது, இவ்வரு மையுணர்ந்து சர்வப்பிரயத்தனத்தாலும் ஞானார்த்தத்தின் பொருட்டு எத்தனஞ் செய்யவேண்டியது. அப்படிச்செய்யாமற்போவானாயின் அவனுக்குமகத்தான நாசமும்டாகும். ஏனெனின், இச்சன்மம் மறுபடிகிடைப்பது அரிது. கிடைத்தபோதிலும் முதன்மையாகிய பிராஹ்மணசன்மங்கிடைப்பது அரிது. அது கிடைத்தாலும் சமாதி சம்பத்தும் போகசித்தியும் உண்டாதலரிது. அதுபோலவே உத்தமமாகிய ஆசிரியர் கிடைத்தலரிது. அதுபோலவே வன்மையான இந்திரியாதிகளும் சரீரத்துக்குச் சம்ஸ்காரவிசேடமும் வாய்க்கப்பெறத லரிது. அநேக ஜன்ம புண்ணியத்தினால் மோக்ஷாபேக்ஷையுண்டாகும். இவையெல்லாம் உண்டாயிருந்தும் ஞானார்த்தமான பிரயத்தனத்தைச் செய்யாதிருப்பானானால் அவனுடைய சன்மம் வியர்த்தம். ஆகையால் ஓ ராஜனே! ஞானத்தின் பொருட்டு கூடியபிரயத்தனத்தோடு எத்தனஞ் செய்யவேண்டியது. அப்படிச் செய்வானாயின் அடிக்கடி அஸ்வமேதஞ்செய்த பலனை யடைகிறான். இது நிச்சயம். பாலில் நெய்யிருப்பதுபோல் ஒவ்வொரு பிராணிகளிடத்தும் இந்த ஞானம் இருக்கிறது. அதனை மனமாகியமத்தினாற் கடைய வேண்டியது. கடைந்தால் ஞானமுண்டாய்க்கிருதார்த்தராகின்றனர் என்று வேதாந்தங் கோஷிக்கின்றது. இவ்வாறான ஞானத்தையும் இந்தமுடிவான ஞானத்தையுடைய பரமபக்தியும் உடையவனது செய்கைகள் எதுஎதுவோ அவைகளைக்கருமயோக மென்றுசொல்லப்படும் அவையாவன, - என்னை எப்பொழுதும் நமஸ்கரித்தல், பூஜித்தல், சண்டாளன் வரையில் பேதபுத்தியை விட்டு குரோதபுத்திநீங்கி யிருத்தல், எனது ஸ்தான தெரிசனத்திலும் எனது பக்தர்களுடைய

தெரிசனத்திலும் சாஸ்திரங்களைக்கேட்பதிலும் மந்திரங்களிலும் சிரத்தையுண்டாதல், என்னிடம் அதிகமான பிரியம் வைத்துச் சரீரம் புளகாங்கிதங்கொண்டு கண்ணீர் அரும்பி கண்டம் விம்மி ஜகத்துக்குக் காரணியாயும் சர்வகாரண காரணியாயும் இருக்கின்ற என்னை அநநியபாவத்தால் பூஜித்து என்னுடைய நித்தியமாயிருக்கின்ற நித்தியநைமித்திக முதலானவற்றைத் தனலோபமின்றி நித்தியம் பக்தியோடு செய்தல், என்னுடைய வுற்சவத்தைச் செய்தல் உற்சவத்தைத் தெரிசித்தல், எனது நாமங்களைப் பெருங்கூச்சலிட்டுச் சொல்லுதல், நிருத்தனஞ் செய்தல், ஆகிய இவைகளே கருமயோகமெனப்படும். பக்தி ஞானமுடையவன் அகங்காராதிகளோடு தேகாபிமானத்தை விட்டுப் பிராரத்தத்தால் எது எப்படி செய்யப்படுகிறதோ எது எப்படியாகிறதோ அவைகளிலும் தேகசம்ரக்ஷணையிலும் சிந்தனையற்று வாழ்வன். எனக்கு அன்னியமாய்ச்சிறிதும் பாவிக்கமாட்டான். ஓ பர்வதராஜனே! இது வரையில் உனக்குப் பக்தியோகம் இதுவென்றும் ஞானயோகம் இதுவென்றும் கர்மயோகம் இதுவென்றும் சங்கிரகமாகச் சொன்னேன். இனி என்னகேட்க இச்சிக்கின்றனை என்று வினவினள். (சு-ம். 45)

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் 37-க்குச் சுலோகம் (உகககக.)

உ

ஹரிணேக்ஷணாயை நம:

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

38. * தேவீவிரதோற்சவாதி.

பர்வதராசன் கூறுகின்றான்,- ஓ தேவி! தேவீருக்குப் பிரீதியுள்ளதாயும் பரிசுத்தமாயும் முக்கியமாயுமிருக்கின்ற ஸ்தானங்கள் உலகில் எத்தனை பார்க்கத்தக்கவை? அதுபோலும் உனக்கு சந்தோஷத்தை விளைவிக்கத்தக்க விரதங்கள் எத்தனை? அவையெல்லாம் எனக்குக் கூறுவாயாக. இவற்றை நான்கேட்கப் பெறுவேனாயின் கிருதார்த்தனாவேன் என்றான்.

---

* தேவியினது விரதம் உற்சவம் முதலியவை.

தேவி கூறுகின்றாள்,- ஓ பர்வதராசனே! நான் சர்வஸ்வரூபிணி யாயிருக்கின்றபடியால் பார்க்கப்பட்ட ஸ்தானங்களெல்லாம் என்னுடைய ஸ்தானங்களேயாம். எல்லாக்காலங்களும் என்னுடைய உற்சவ காலங்களேயாம். அவ்வா றிருந்தபோதிலும் பக்தர்களிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதியினால் சிலகூறுகின்றேன். நீ சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக.

ஸ்தானங்கள் எவையெனின் இலக்ஷுமிதேவிக்குவாசஸ்தான மாயுள்ள மஹாஸ்தானமாகிய கோலாபுரம், ரேணுகாதேவிக்கு வா சஸ்தானமாகிய மாத்ருபுரம், துர்க்காதேவிக்கு சர்வோத்தமமான வாசஸ்தானங்களாயுள்ள துளஜாபுரம், சப்தஸ்ருங்கம், இங்குலை, ஜ்வாலாமுகி, சாகம்பரி, பிராமரி, ஸ்ரீரக்ததந்திரிகா, அன்னபூரணிக்கு வாசஸ்தானமாயும் தனக்குமேல் உத்தமமில்லாததுமாயுள்ள காஞ்சிபுரம். அக்காஞ்சியில் பராசத்தியினால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட ஏகாம்பரஸ்தானம், யோகேஸ்வரியினால் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட மஹாலசம் (மஹாபிரகாசத்தை யுடைய) தேஜோஸ்தானம். விந்தியாசல நிவாசினியினது சர்வோத்தமமாகிய ஸ்தானம், பீமாதேவி ஸ்தானம், விமலாதேவி ஸ்தானம், ஸ்ரீ சந்திரகலா மகாஸ்தானம், கௌசிகி ஸ்தானம், நீலபர்வத சிகரத்திலிருக்கும் நீலாம்பிகை ஸ்தானம் ஜாம்புநதேஸ்வரி ஸ்தானம், ஸ்ரீ நகரம், நேபாளத்தில் பிரதிஷ்டிதமாயுள்ள குஹ்யகாளீஸ்தானம், தகராகாசமாகிய சிதம்பரஸ்தானம், வேதாரண்யம், சீனாவில் பிரசித்திபெற்ற நீலசரஸ்வதி ஸ்தானம், வைத்தியநாதத்தில் சர்வோத்தமமாகியவகலாஸ்தானம், புவனேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய மணித்வீபம், திரிபுரபைரவிஸ்தானமாகிய யோனிமண்டல ரூபமாயிருக்கின்ற காமாக்யம், அது பூவுலகில் க்ஷேத்திர ரத்னமாயும் மஹாமாயாஸ்தானமாயும் மாதந்தோறும் ரஜஸ்வலையாகின்ற ஸ்தானமாயு முள்ளது. இந்தஸ்தானம்போலும் சிறந்தஸ்தானம் பூவுலகில் எங்குமில்லை. அங்கு சகல தேவதைகளும் பர்வதரூபமாய் வசிக்கின்றார்கள். அறிவுடையார் அவ்வெல்லை முற்றும் தேவிஸ்வரூபமென்றும் இதனைக்காட்டிலும் உத்தமஸ்தானம் வேறில்லை என்றுங் கூறுவர். காயத்திரிஸ்தானமாகிய புஷ்கரம், சண்டிகா ஸ்தானமாகிய அமரேசம், புஷ்கரேக்ஷணி ஸ்தானமாகிய பிரபாசம், லிங்கதாரணி ஸ்தானமாகிய நைமிசம், புஷ்கராக்ஷி ஸ்தானமாகிய புருஹூதை, ரதிஸ்தானமாகிய ஆஷாடம், சண்ட முண்டிகளுடையஸ்தானம், பரமேஸ்வரியாகிய தண்டினிஸ்தானம், பராபூதிஸ்தானம், பூதிஸ்தானம், நகுலேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய நகுலம், சந்திரிகாதேவி ஸ்தானமாகிய அரிச்சந்திரம, சங்கரிஸ்தானமாகிய ஸ்ரீபர்வதம், திரிசூலி ஸ்தானமாகிய ஜபயேஸ்வரம், சூக்ஷுமாதேவி

ஸ்தானமாகிய ஆம்ராதகேஸ்வரம், சங்கரி ஸ்தானமாகிய மகா காளேஸ்வரம், சர்வாணிஸ்தானமாகிய மத்திம ஸ்தானம், மார்க்கதாயினிஸ்தானமாகிய கேதாரக்ஷேத்திரம், பைரவி ஸ்தானமாகிய பைரவம், மங்களஸ்தானமாகிய கயை, ஸ்தாணுப்பிரியைக்கு ஸ்தானமாகிய குருக்ஷேத்திரம், ஸ்வாயம்பவி ஸ்தானமாகிய நகுலம், உக்ராதேவி ஸ்தானமாகிய கனகலம். விஸ்வேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய விமலேஸ்வரம், மஹானந்தா ஸ்தானமாகிய மஹாந்தகை, பீமேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய பீமக்ஷேத்திரம், சங்கரி ஸ்தானமாகிய பவானி, ருத்ராணி ஸ்தானமாகிய அர்த்தகோடி, விசாலாக்ஷிஸ்தானமாகிய அவிமுக்த மென்னும் காசி, மஹாபாகா ஸ்தானமாகியம் ஹாலயம், பத்திரகாளீ ஸ்தானமாகிய கோகர்ணம், பத்ரீஸ்தானமாகிய பத்ரகர்ணிகை, உத்பலாக்ஷி ஸ்தானமாகிய சுவர்ணாக்ஷி, ஸ்தாண்வீஸ்தானமாகிய ஸ்தாணுக்ஷேத்திரம், கமலா ஸ்தானமாகிய திருவாரூரென்னுங் கமலாலயம், பிரசண்டை ஸ்தானமாகிய சகலண்டக க்ஷேத்திரம், திரிசந்தியா தேவிகளின் ஸ்தானமாகிய குருண்டலை க்ஷேத்திரம், மகுடேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய மாகோடம், சண்டகிர, ஸ்தானமாகிய மண்டலேசம், காளிகா ஸ்தானமாகிய காலஞ்சாரம் த்வனீஸ்வரி ஸ்தானமாகிய சங்குகன்னம், ஸ்தூலகேஸ்வரி ஸ்தானமாகிய ஸ்தூல கேஸ்வரம், ஹ்ருலேகா மந்திர ஸ்தானமாகிய ஞானிகளுடைய இதயகமலம்.

பர்வதராசனே! இதுவரையில் எனக்குப்பிரியகரமான ஸ்தானங்கள் சொல்லப்பட்டன. என்னுடைய பூஜையை விரும்பினவன் முன்னர் அந்தந்தக்ஷேத்திர மகிமைகளைக் கேட்டுப் பின்னர் எல்லா க்ஷேத்திரங்களிலுஞ் சென்று அந்தந்தத் தேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும். அந்தந்த மகிமைகளைக் கேட்டுப் பூஜிக்க முடியாவிட்டால் எல்லா க்ஷேத்திரங்களுங் காசியிலிருக்கின்ற படியால் அங்குசென்று பக்திபரனாய் அங்குவசித்து அந்தந்த ஸ்தானங்களைத் தினந்தோறுந் தெரிசித்து எனது மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். இவ்வண்ணமாகத் தேவியைத் தியானித்தால் பந்தத்தினின்றும்விடுபட்டு முக்த னாகின்றான். விடியற்காலத்தில் இந்தத் தேவிநாமங்களைப் படித்தால் அந்தக்ஷணமே சகலமானபாவங்களும் நசித்துவிடும். சிரார்த்த காலத்தில் பிராஹ்மணர் முன்னிலையில் இந்தநிர்மலமான நாமங்களைப் படித்தால் பிதுர்க்கள் முக்தர்களாய் சிரேஷ்டமான பதத்தையடைகின்றார்கள்.

இனி விரதங்களைக் கூறுகின்றேன். அவற்றைப் புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் கேட்டுப் பிரயத்தனத்தோடு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அவ்விரதங்களாவன-அநந்ததிரிதியைவிரதம், ரசகலியாணிவிரதம்

ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்ற ஆருத்திரவிரதம், மங்களவாரவிரதம், சுக்கிரவாரவிரதம், கிருஷ்ணபக்ஷசதுர்த்தசிவிரதம், பிரதோஷ விரதம், புரட்டாசி மாதத்திலும் சித்திரைமாதத்திலும் வருகிற நவராத்திரிவிரதம். இவைபோலவே சோமவாரவிரதமும் எனக்குப் பிரீதியானது.

இனி-ரசகலியாணி விரதமாவது-அநந்ததிரிதையையோடு கூடியதினம். ஆருத்தரா விரதமாவது-ஆருத்திராநக்ஷத்திரத்தோடு திரிதியை கூடியதினம், பிரதோஷவிரதமாவது-மஹாதேவனாகிய தேவன் தேவியை அந்திப்பொழுதில் உன்னதமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து சகலதேவர்களுந் தம்மைச்சூழ்ந்திருப்ப அவ்வம்பிகை எதிரில் நடனஞ் செய்வன். அவ்வந்திப்பொழுதே பிரதோஷகால மெனப்படும். அக்காலத்தில் ஆகாராதிகளை விட்டிருந்து மஹாதேவியைப் பூஜிக்கவேண்டும். தேவிக்குப் பிரீதியாகிய இவ்விரதத்தைப் பக்ஷங்கடோறும் விசேடமாகச் செய்யவேண்டும். சோமவாரத்திலும் பிரதோஷத்திலும் இரவில் போஜனஞ் செய்ய வேண்டும். இங்ஙனஞ் சொல்லிவந்தனவேயன்றி ஏனைய விரத காலங்களும் நித்திய நைமித்திகமாகச் சொல்லப்பட்டகாலங்களும் எனது விரதகாலங்களேயாகும். எனக்குப் பிரீதிகரமான இவ்விரதங்களை மத்சரகுணமற்று அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அப்படி விரதங்களை எவன் அனுஷ்டிக்கின்றானோ அவன் என்னுடைய சாயுஜ்யத்தை யடைகிறான். அவன்தான் எனக்குப் பிரியனும் பக்தனுமாயுள்ளவன். இனி எனக்குப் பிரியமான உற்சவங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

டோலோற்சவம், சயனோ (பள்ளியறையு) ற்சவம், ஜாகரணோ ற்சவம் (திருப்பள்ளியெழுச்சி) ரதோற்சவம், வசந்தோற்சவம், சிராவணமாசத்தில் செய்யும் பவித்ரோற்சவம், இதுபோலும் எனது பக்தர்களால் செய்யப்பட்ட ஏனைய உற்சவங்களும் எனக்குப் பிரீதிகரமேயாம். இதுபோலவே எனது பக்தர்கட்கும் சுமங்கலி கட்கும் குமாரிகட்கும் சிறுபிள்ளைகட்கும் போஜனஞ் செய்விப்பதும், என்னிடம் புத்திவைப்பதும் எனது கதையைக் கேட்பதும் எனக்குப் பிரியமாகும். இவ்விரதங்களுக்காகவும் உத்ஸவங்களுக்காகவும் திரவியம் செலவாவதைப்பற்றிக் கவளைகொள்ளாமல் சந்தோஷ சித்தத்தோடும் சோம்பலில்லாமல் பக்தியுடன் பிரதிவருஷமும் எவன் செய்கின்றானோ அவனே தனயன், கிருதகிருத்யன். என்னுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமானவன், அவனே சர்வபந்தங்களினின்றும் விடுபட்டவன். இவைகளைச் சிஷ்யத் தன்மையை யடை

யாதவனுக்கும் பக்தியில்லாதவனுக்கும் அநுஷ்டிக்கும்படிச் சொல்லக் கூடாது. (சு-ம்-சுகூற)

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் 38-க்குச் சுலோகம் (உகசா0ற)

உ

ஹரப்பிரியாயை நம:

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

39. தேவீபூஜாவிதி.

பர்வதராஜன் தேவியை நோக்கி தேவதேவீ! மஹேசாநீ! கருணாசாகரே! ஹே அம்பிகே! உனது பூஜாவிதியைக் கூறவேண்டுமென்றுகேட்க, தேவி கூறுகின்றாள். ஓ அரசனே! அம்பிகையாகிய எனக்குப்பிரியமான பூஜாவிதியைக் கூறுகின்றேன். அதனை நீ அதிக சிரத்தையோடுங் கேட்பாயாக. அப்பூஜை புறப்பூஜை உட்பூஜை என இருவகைப்படும். அவற்றுள் புறப்பூஜை வைதிகம் தாந்திரிகம் என இருவகைப்படும். அவ் வைதீகபூஜை வேததீக்ஷையோடு கூடின வைதிகள் செய்யக்கடவன். தாந்திரிகபூஜை தாந்திரிகதீக்ஷையுடைய தாந்திரிகன் செய்யக்கடவன். இவ்விதம் பூஜாரகசியத்தை யறியாது விபரீதமாகச் செய்கிற மூடன் எப்போதும் பதிதனாகிறான். முதலிற் கூறி வைதிகம் இதுவென்று கூறுகின்றேன்.

வேதசம்பந்தமுடையது எதுவோ அது வைதிகமெனப்படும். வேதம் யாருடைய சம்பந்தமுடையதெனின்! சர்வக்ஞையாயும் சர்வ சக்தியுடையவளாயும் இருக்கிற என்னிடத்தினின்று முண்டானது. எனவே என்னாற்சொல்லப்பட்டது. ஆகலின் என் சம்பந்தமுடையது. என் சம்பந்த முடையதாகவே அதுதான் பிரமாணமெனப்படும். ஏனெனில் முக்காலத்தும் அஞ்ஞானமென்பதைச் சிறிதுமறியாத ஞானசொரூபிணியாகிய என்னால் சொல்லப் பட்டதனாலென்க. ஆகவே, அது அப்பிரமாணமாகமாட்டாது. ஸ்மிருதிகள் பிரமாணமாகாதோவெனின், அவைகளும் சுருதி-அர்த்தத்தையே கொண்டு வெளிவந்தனவாகலின் பிரமாணங்களேயாம். ஸ்மிருதிகளில் ஓரிடத்தில் ஓர் சமயத்தில் தந்திரப்பார்வையினால் தந்திரமெனப்படும் வாமாதி ஆகமங்களிற் கூறப்படுந் தருமங்களையும் தருமமாகச்

சொல்லப்படுகிறதே அவைகளைக் கொள்ளலா மோவெனின் அந்தப் பாகத்தை வைதீகர்கள் கிரகிப்பதில்லை. ஏனெனின் அந்த சாஸ்திரங்களால் அக்கியான முண்டாகிறபடியால் அதனைக்கொள்ளார். அவ்வாகமங்களைக்கொண்டு கூறும்பிரமாணங்களும் அக்யான தோஷத்தை யடைகின்றபடியால் அந்தப்பிரமாணங்களும் அப்பிரமாணத்தையடைகின்றன. ஆகவேமுமூக்ஷுக்கள் வேதத்தையே யநுசரிக்கவேண்டும். உலகில் எப்படி அரசனுடைய ஆக்ஞையைவிடக் கூடாதோ அதுபோல்வேதாக்ஞையைவிடக்கூடாது. சர்வேசையாகிய என் ஆக்ஞையே அந்தச்சுருதி. அது மாநுடர்களால் எப்படிவிடத்தக்கது. என்னாக்ஞையைப் பரிபாலிக்க வேண்டியே பிரஹ்ம க்ஷத்திரியர்களைச் சிருட்டித்தேன். அவர்களால் இந்தச்சுருதியினது ரகசியங்களை யறியத்தக்கது. எந்தெந்த காலத்தில் தர்மத்துக்கு நாசம்வருகின்றதோ அதர்மம் எப்போ துண்டாகின்றதோ தேவாசுரர்களுடைய கலகங்கள் எப்போதுண்டாகின்றனவோ நான் அந்தந்தக்காலங்களில் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றேன். தர்மத்தை எவர் செய்யாதிருக்கின்றார்களோ அவர்களின் சிக்ஷை நிமித்தம் கேட்டமாத்திரத்தில் பயமுண்டாகும் படியான நரகத்தை யுண்டுசெய்திருக்கின்றேன். எவன் வேதோக்தமான தர்மத்தைவிட்டு வேதநிந்திதமான தர்மத்தை ஆச்ரயிக்கின்றானோ அந்த அதமர்களை அரசன் சுதேசத்தினின்றுத் துறத்திவிடவேண்டும். பிரமக்கியானிகள் அவர்களிடம் பேசமாட்டார்கள். பிராமணர்கள் அவர்களைத் தங்களுடைய பந்திகளில் சேர்த்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். சுருதி ஸ்மிருதிக்கு விரோதமாக சாஸ்திரங்கள் அநேக மிருக்கின்றன; அவையனைத்தும் சர்வப் பிரயத்தனத்தாலும் தாமசசாஸ்திரமென்று விடக்கடவது. வேதநித்திதர்களாகிய வேதபாஹ்யர்கள் மோகிக்கும் பொருட்டு வாமம் காபாலிகம் கௌலம் பைரவ முதலிய இந்த ஆகமசாஸ்திரங்கள் ஈஸ்வரனா லுண்டாக்கப்பட்டன. இதுவன்றி அவ்வாகமங்கள் உண்டாவதற்கு வேறுகாரணங் கிடையாது. தக்ஷன் காரணமாக ததீசி பிருகு முதலியமுநிவர் சாபத்தால் எந்தப் பிராமணர்கள் வேதமார்க்கத்திற்குப் புறம்பானவர்களாயி ருக்கின்றார்களோ அவர்களைக் கரையேற்ற சைவம் வைஷ்ணவம் சாக்தம் சௌரம் காணாபத்யம் என்கிற ஆகமங்கள் சோபானக்கிரமமாக உண்டாக்கப்பட்டன.

அந்த ஆகமங்களில் சிற்சிலபாகங்களில் வேதவிரோதமில்லாத தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற. வைதிகர் அதைக் கிரகிப்பதில் தோஷங்கிடையாது. பிராமணன் வேதவிருத்தமான அர்த்தத்தில் அதிகாரியாகான். வேதாதிகாரயீனன் அந்தசாஸ்திரத்தில் அதிகா ரமுள்ளவனாகின்றான். ஆகையினால் சகலமானபிரயத்தனத்தினாலும்

வைதிகள் வேதத்தையே ஆச்ரயிக்கவேண்டும். தா்மத்தோடுகூடிய ஞானமானது பரப்பிரமத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும். ஈஷணாத்திர யத்தைவிட்டு என்னையே சரணடைந்து சா்வப்பிராணிகளிடத்தும் தயையுடையவா்களாயும் மானம் அகங்காரமில்லாதவா்களாயும் என் னிடத்தே மனதையும் பிராணனையும் வைத்தவா்களாயும் என்ஸ்தான த்திலேயே ஆசக்தி யுள்ளவா்களாயும் சந்நியாசிகளாவது வானப்பி ரஸ்தா்களாவதுகிருகஸ்தா்களாவது பிரமசாரிகளாவது சா்வேஸ்வரி என்று பெயருள்ளஎன்னைப்பக்தியோடு உபாசிப்பார்களாயின் அப் படிப்பட்டவா்களுடைய அஞ்ஞானமாகிய இருளை ஞானமாகிய சூரியப்பிரகாசத்தினால் நாசஞ் செய்கிறேன். இதிற் சம்சயமில்லை. ஒபா்வதராஜனே! இதுவரையில் சொல்லிவந்தவைகளான் புறப்பூஜை வைதீகம் தந்திரிகம் என இருவகைப்படுமென்பதனை விளக்கியதாகும். இனி வைதிகபூஜையும் மூா்த்திபேதத்தால் இரண்டு வகைப்படும் என்பதனைக் கூறுகிறேன் சா்வத்தையும் பிரேரேபிக்கின்ற பராத்பரையாகிய யான் முன்னேமகத்தாகவும் சா்வசக்தி யுடையதாகவும் அனந்தந் தலை கண் கால்முதலிய அவயவங்களா கவுங் காட்டிய விராட்சொரூபமாகிய விஸ்வரூபத்தை நீங்கள் காணும்படி முன்னேகாட்டினேனன்றோ அந்தஸ்வரூபத்தைத் தியான பூா்வகமாகப் பூஜித்தலொன்று.

தாம்பிராதிகளி லமைந்துள்ள ஓா்பிம்பத்திலாவது தன்கு லத்திலாவது சூா்யமண்டலத்திலாவது சந்திரமண்டலத்திலாவது ஜலத்திலாவது பாண லிங்கத்திலாவது யந்திரத்திலாவது பெரிய படத்திலாவது தன்இருதயத்திலாவது ஆவாகித்து பராத்பரையாகிய என்னை நல்லகுணமுள்ளவளாயும் கருணையினால் நிறைந்த வளாயும் தருணியாயும் மிகச்சிவந்த நிறமுடையவளாயும் சௌந்தா்ய சாரத்திற்குக் கடைசி எல்லையானவளாயும் சகலசுந்தரமான அவயவங்க ளுடையவளாயும் சிருங்கார ரசத்தினால் நிறைந்தவளாயும் எப்பொழுதும் பக்தா்களுடைய துக்கத்தில் பயந்தவளாயும் அநுக்கிரகத்தில் நல்லமுகமுடையவளாயும் சந்திரகண்டத்தைத் தரித்த வளாயும்பாசாங்குச வரதாபயங்களைத் தரித்தவளாயும் ஆனந்தரூபி ணியாயுந் தியானித்து தன்சக்திக் கேற்றவாறுசோடசோபசாரத்தோடு பூஜித்தலொன்று.

இவ்வகையான பூஜையைத் தினமும் பூஜிக்கவும் தியானிக்கவும் ஸ்மரிக்கவும் வேண்டியதென்று பிரதமாசாரியா்கள் கூறியிருக்கின்றனா். ஓ அரசனே! சாந்தம் ஸ்திரபுத்தி டம்பமின்மை அகங்காரமின்மை முதலியநற்குணங்களை யடைந்து எனது பூஜாபரனாவாய். என்னையே சரணமாகப் பெறுவாய். ஞானநோக்கைக்கொண்டு என்னையே

நோக்குவாய். என்னையே ஜபிப்பாய் மனத்தினாலுந்தியானிப்பாய். வேறிடத்தில் பக்திசெலுத்தாமல் என்னையே ஆச்ரயித்துப் பூஜிப்பாய். தபசு தியானம் இவைகளினால் என்னையே சந்தோஷிப்பிப்பாய். இவ்வாறு செய்வையாயின் என் அனுக்கிரகத்தால் சம்சார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாய். எவனொருவன் என்னிடம் முக்கியமாகச் சித்தம்வைத்தவனாயும் பக்தசிரேஷ்டனாயும் இருக்கின்றானோ அவனே எனக்குச் சம்மதன். அவனை இந்தச் சம்சாரத்தினின்றும் கரை யேற்றுகிறேனென்று பிரதிக்ஞைசெய்கிறேன். தியானத்தினாலாவது கர்மத்தோடுகூடிய பக்திக்யானத்தினாலாவது நான் எப்போதும் அடிக்கடி அடையத்தக்கவள். பக்திக்கியானமில்லாத கர்மத்தினால் நான் அடையத் தக்கவளல்லள். தர்மத்தினால் பக்தியும் பக்தியினால் தியானமு முண்டாகின்றது. தர்மமாவது முன்சொல்லிவந்த பிரமாணங்களாகிய சுருதி ஸ்மிருதிகளால் சொல்லப் பட்டவை எவையோ அவைதான் தருமம். அன்னியசாஸ்திரங்களால் சொல்லப் பட்டவை தர்மாபாசங்களாம்.

அந்தர்யாகபூஜையில் எவ்வளவு காலம் அதிகாரமில்லையோ அதுவரையில் முற்கூறிவந்த முறைப்படி பூஜைசெய்யவேண்டியது. அந்தர்யாபூஜைக்கு அதிகாரம் வரப்பெற்று அது கைகூடுமானால் ஞானத்தில் லயமுண்டாகும். அது வுண்டாகும்போது புறம்பேதோன்றியிருந்த எனது உருவம் தோன்றாதொழியும். அதுவொழியவே அதுபற்றிய புறப்பூஜையும் நிகழ்வதற்கிடனின்றிப்போம். அங்ஙனம் போகவே ஞானலயத்திற்றோன்றும் உபாதியற்ற எனது சம்வித்சொரூப தெரிசனமுண்டாகும். அஃதுண்டாகுங்கால் அழிந்து போவதான மாயாமயமான உலகத்தோற்றமும் அதுபற்றி நிகழவரும் ஆசையும் அற்ற சம்வித்சொரூபா காரமாகவே நிலைபெற்றிருக்கவரும். ஆகலான் ஓபர்வதராஜனே! நாடோறும் விடியற்காலத்தில் சம்சாரதுக்க நாசத்தின்பொருட்டு சர்வசாக்ஷிணியாயும் ஆத்மரூபிணியாயு மிருக்கிற என்னை யோகயுக்தமான புத்தியினாலே பாவித்துவருவாயாக. இனி பாஹ்யபூஜையை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன் சாவதானமாகக் கேட்பாயாக. (சு-ம் சுஎ.)

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் 39-குச் சுலோகம் (உஉ0ற.)

———

உ

27-10-61

ஹ்ராராத்யாயைநம:

நாற்பதாம் அத்தியாயம்

40. தேவீபாஹ்யபூஜை.

தேவி கூறுகின்றாள்:- புத்திமானானவன் நாடோறும்பிராதக்காலத்தி லெழுந்துசுத்தமான விடத்திலிருந்து சிரசின்மத்தியில் மலர்ந்திருக்குந்தாமரையொன்றிருப்பதாகப்பாவித்து அதில் நிஜரூபமான குருவைக் கற்ப்பூரகாந்தியைப்போலும் பிரசந்நராயும் பிரகாசிக்கின்ற பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராயும் சக்தியோடுகூடினவராயும் தியானித்துப் பிறகு குண்டலிசக்தியைப் போற்றிப் பின்னர் அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து வெளியேபோகுஞ் சமயத்தில் சச்சிதானந்த ஸ்வரூபிணியாகிய என்னைச் சிகையின் மத்தியில் பிரகாச ரூபமாகவும், திரும்பிவரும்போது அமிர்தம் போன்றிருப்பவளாகவும், மார்க்கமத்தியில் தன்னை அநுசரித்திருக்கின்ற ஆனந்தரூபிணியாகவும் தியானித்து நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று எண்ணி நமஸ்கரித்துப் புறப்பட்டுப் போகவேண்டும். பின்னர் சௌசாதி ஜபாந்தமான சகலகாரியங்களையு முடித்துக் கொண்டு எனக்குப் பிரீதிகரமாக அக்னிஹோத்திரஞ்செய்து அதன் முடிவில் தன்னாசனத்தில் ஸ்திரமாக வுட்கார்ந்து முறையே பூஜைக்குச் சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு அதன்பின்னர் பூதசுத்தியும் மாத்ருகாநியாசமும் ஹ்ருல்லேகா மாத்ருகாநியாசமும் செய்ய வேண்டியது. எவ்வாறெனில் மூலாதாரத்தில் ஹகாரத்தையும் ஹ்ருதயத்தில் ரகாரத்தையும் புருவநடுவில் ஈகாரத்தையும் சிரசில் ஹ்ரீங்காரத்தையும் நியாசஞ்செய்யவேண்டும். இதுபோலவே ஏனைய மந்திரங்களுக்குரிய நியாசங்களைவையோ அந்த நியாசங்களையெல்லாஞ் செய்யவேண்டியது, அதன்பின்னர் தர்மஜ்ஞான முதலிய நான்கு மந்திரங்களால் ஓர்பீடத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு தன்மனதில் நினைக்கின்ற இஷ்டகாம்ய சித்தியின்பொருட்டுத் தன்னுள்ளத்தில் மஹாதேவியைத் தியானித்துப் பிராணாயாமஞ்செய்து அதன்பின்னர் என்னுடைய ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட்ட ஹ்ருதயகமலத்தில் பிரமவிஷ்ணுவாதி பஞ்சகர்த்தாக்களைப் பஞ்சப்ரேதாசனமாக எனது பாதமூலத்தி லிருப்பதாகப் பாவித்தல்வேண்டும். அரசனே! இவர்கள் பஞ்சபூதங்களுக்கும் பஞ்சாவஸ்தைகளுக்கும் கர்த்தாக்களாகவிருக்கின்றபொழுது இவர்களைப் பிரேதஸ்வரூபமாக ஏன் நினைத்தல்

வேண்டுமெனின் இவர்கள் வியக்த சித்ரூபர்களாயிருத்தலால் இவர்களை அவ்வியக்த சித்ரூபிணியாகிய நான் இடமாகக் கொண்டே சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யுங் கருத்தைநோக்கி சாக்தேயதந்திரத்தில் இவர்களைப் பிரேதங்களென்றும் எனக்கு ஆசனமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென் றறிவாய். இவ்வகையான பஞ்சபிரேதாசனா ரூடையாக மனோபீஷ்ட சித்தியின் பொருட்டுப் பூஜித்தும் ஜபித்தும் பின்னர் தேவிப் பிரீதி என்று அந்தஜபத்தை அர்ப்பணஞ்செய்து அர்க்கியங்கொடுத்தும் முடிந்தபின்னர் புறப்பூஜைக்குச் சாதனமாக அமைந்துள்ள பூஜா திரவியங்களையும் பூஜாபாத்திரங்களையும் முதலில் சலத்தைக் கொண்டு மந்திரத்தினால் சுத்தியும்திக்பந்தனமும் செய்துஅதன் பின்னர் ஆசாரியனை நமஸ்கரித்துப் புறப்பூஜைசெய்வதற்கு அநுக்ஞை பெற்று வெளியேயுள்ள பீடத்தில் பிம்பமூர்த்தியை யெழுந்தருளச்செய்து அம்மூர்த்தியிடத்தில் ஹ்ருதயத்தில் திவ்யமாயும் மனோகரமாயும் பாவித்துள்ள தியானமூர்த்தியை பிராண ஸ்தாபநமந்திரத்தினால் ஆவாகனாதிகள்செய்து பின்னர் அர்க்கிய பாத்ய ஆசமன ஸ்நானாதிகளும் வஸ்திரத்வய பூஷண கந்தபுஷ்பாதிகளும் ஆகிய இவைகளைப் பக்தியுடன் கிரமமாகக்கொடுத்தும் சமர்ப்பித்தும் யந்திரபீடத்திலுள்ள ஆவரண தேவதைகளைப் பூஜிக்கவேண்டியது. இவ்வாறு பிரதிதினமும் செய்தல்விசேஷம். அசக்தனாகவிருந்தால் சுக்ரவாரத்தில் மேற்சொன்ன நியமப்படிச் செய்யவேண்டும். அங்கதேவதைகளை மூலதேவியினுடைய பிரபாரூபமாகத் தியானிக்க வேண்டும். அந்தத்தேவியினது காந்திசமூகத்தால் இந்த மூன்றுலோகமும் வியாபிக்கப்பட்டதாகப் பாவிக்கவேண்டும், பின்னர் ஆவரண தேவதைகளையும் மூலதேவதையையும் நல்லவாசனை யுள்ள புஷ்பங்களாலும் சந்தனமுதலானவைகளாலும் நைவேத் யங்களாலும் கண்ணாடி முதலியவற்றாலும் தக்ஷிணைசகிதமான தாம்பூலங்களாலும் சகஸ்ரநாமங்களாலும் பூஜித்து என்னை சந்தோஷிப்பிக்கவேண்டியது. அன்றியும் எனது கவசத்தாலும் சூக்தத்தாலும் ருத்திரத்தாலும் அதர்வணசிரசின் மந்திரங்களாலும் ஹ்ருல்லேக வுபநிடத மந்திரங்களாலும் மகாவித்யாஸ்வரூபிணியாகிய என்னை அடிக்கடி சந்தோஷிப்பிக்கவேண்டும். அன்றியும் ஜகத்தாத்ரியாகிய என்னிடம் பிரேமையுடையமநிதன் உபசாரங்க ளெல்லாஞ் செய்துமுடிந்தபின்னர் அபராதக்ஷமை கேட்டுக்கொண்டும் புளகாங்கிதனாயும் கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற ஆனந்த பாஷ்ப முடையவனாயும் தழுதழுத்த நாவினை யுடையவனாயும் இருந்து நிருத்த கீத வாத்யங்களால் என்னைச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டும். இவையேயன்றி வேதங்களும் சைவபுராணாதிகளும் என்னைப்

பிரதிபாதிக்கின்றமையால் அவைகளையும் பாராயணஞ்செய்து நான் ஆனந்திக்குபடிச்செய்யவேண்டும். இவை முடிந்தபின் என் தேகத்தோடு எல்லாவற்றையும் உனக்குக்கொடுத்தேனென்று அர்ப்பண மும்நித்தியஹோமமுஞ்செய்யவேண்டும். இவ்வண்ணம் பூஜைமுடித்து பிராமணர்கள் சுமங்கலிகள் சிறுபிள்ளைகள் பாமரர்கள் அன்னியர்கள் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரையும் நானாகப் பாவித்து போஜனஞ் செய்வித்து என்னை ஹ்ருதயத்தில் நமஸ்கரித்துப் பிறகு உத்வாஸநஞ் செய்யவேண்டும். ஓ நல்ல விரதஞ்செய்கின்றவனே! என் பூஜைமுதலிய எல்லாவற்றையும் ஹ்ருல்லேகா மந்திரத்தினால் செய்துவருவாய். ஏனெனில் அம்மந்திரம் எல்லாமந்திரங்களுக்கும் நாயகமா யுள்ளதாகலானும் அம்மந்திரமாகிய கண்ணாடியில் பிரதி பிம்பம்போல் நான் பிரதிபிம்பித்துக் கொண்டிருக்கிறேனாதலாலும் அம்மந்திரத்தைக் கொண்டே எல்லா மந்திரங்களையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். குருவை ஆபரணமுதலியவைகளால் சந்தோஷப்படுத்தி நான் கிருதகிருத்ய னானேனென்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஸ்ரீமத் புவனசுந்தரிதேவியாகிய என்னைஎவன் பூஜிக்கின்றானோ அவனுக் கொருகாலத்தும்கிடைக்காதபொருள்கிடையாது. அந்தத்தில் என் மணித்வீபத்தை எந்தவிதத்தானும் அடைகிறான். இவனைத்தேவர்கள் நித்யம் நமஸ்கரிக்கின்றார்கள். ஓபர்வதராஜனே! தேவியாகிய எனது பூஜையைச் சொன்னேன். யாவரும் பூஜாவிதியைக் கிரமமாய் விசாரித்துத்தத்தம் அதிகாரத்துக்கேற்றபடி பூஜையைச்செய்ய வேண்டும். இப்பூஜையினால் நீ கிருதார்த்தனாகின்றாய். என்னுடைய இந்தக் கீதாசாஸ்திரத்தை சிஷ்யனா யில்லாதவனுக்கும் பக்தியில் லாதவனுக்கும் தூர்த்தனுக்கும் நல்லமனமில்லாதவனுக்கும் உபதே சிக்கலாகாது. அவர்களுக் குபதேசஞ்செய்தால் தன்மாதாவின் ஸ்தனத்தை வெளிப்படுத்தி யாவருங் காணச்செய்வதுபோலாம். ஆகையினால் மேற்சொல்லிவந்த பதிதர்கட்கு உபதேசிக்க எண்ணாமல் மறைத்துவைப்பதற்கே எண்ணவேண்டும். பக்தனாயிருக்கிற சிஷ்யனுக்கும் ஜேஷ்டபுத்திரனுக்கும் நல்ல சுபாவமுள்ளவனுக்கும் ஆசாரமுள்ளவனுக்கும் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுக்குமே உபதேசிக்க வேண்டும். சிரார்த்தகாலத்தில் பிராமணர்கள் சமீபத்தில் இவ்வத்தியாயத்தைப் படித்தால் பிதுர்க்கள் திருப்தர்களாய் உத்தம பதவியை யடைகின்றார்கள்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:- இவ்வாறு தேவிகூறி அங்கேயே மறைந் தனள். சகலதேவர்களும் சந்தோஷித்தனர். இமயமலையிற்சென்ற தேவி கௌரி என்று பிரசித்தியடைந்து சங்கரருக்குத் தேவியாயினள். அவ்வம்பிகையிடத்தினின்றும் ஸ்கந்தருண்டாயினார். அவரால்

தாருகன் கொல்லப்பட்டான். இதுவரையில் பார்வதிதேவியினது அவதாரத்தைச் சொன்னேன். இனிலக்ஷுமிதேவியினது உற்பத்தி எவ்வாறெனின்பூர்வம் பாற்கடலைக் கடைந்துபோது அதில் அநேக ரத்னங்களுண்டாயின. அச்சமயத்தில் லக்ஷுமி கிடைக்கும்பொருட்டுத் தேவர்கள் மிக்க ஆதரவோடு துதித்தார்கள். அதன்பிறகு தேவி தேவர்களுக் கனுக்கிரகஞ் செய்யும் பொருட்டு லக்ஷுமியை யுண்டாக்கினாள் அந்தலக்ஷுமிதேவியைத் தேவர்களெல்லாம் விஷ்ணுமூர்த்திக்குக் கொடுத்தார்கள். ஒ பர்வதராஜனே! இவ்வத்தியாயத்தைப் படித்தால் சகல புண்ணியகர்மங்களையும் கொடுக்கும். இந்தரகசியமான அத்தியாயத்தை உனக்குச்சொன்னேன். இந்தக் கீதார்த்தரகசியத்தை மறவாமல் சிந்தித்துவரவேண்டியது. உன்னால் பவித்திரமாயும் பாவனமாயுமுள்ள எது கேட்கப்பட்டதோ அது என்னால் சொல்லப்பட்டது. இன்னும் எதனைக்கேட்க இச்சிக்கின்றனை என்றார் என்று சூதமுநிவர் சவுனசாதியருக்குக் கூறியருளினார். (சு-ம். 44)

40-ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆஉ அத்தியாயம் சு0-க்குச்சுலோகம் உஉருஉ

ஏழாவது ஸ்காந்தம் முற்றிற்று.

ஆஉ ஸ்கந்தம் எ-க்கு அத்தியாயம் (ககூங) சுலோகம் (க0சு0உத)

☞ 32-ம் அத்தியாயம் தொடங்கி, 40-ம் அத்தியாயம் ஈறாக உள்ள ஒன்பது அத்தியாயங்கள் தேவீ கீதை எனப்படும்.

எட்டாவது ஸ்கந்தம்

அத்தியாயவிஷய அட்டவணை

———

———

உ

ஹரிப்ரம்ஹேந்திரஸேவிதாயை நம:

தேவீபாகவதம்.

எட்டாம் ஸ்கந்தம்

முதலாம் அத்தியாயம்

---

1. மனவேதேவிகிருதவரதானம்.

ஸ்ரிதகம்பாஸீமாநம் சிதலிதபரசிவதைர்யமஹிமாநம்
கலயேபாடலிமாநம் கஞ்சநகஞ்சுகிதபுவநபூமாநம்.

ஜனமேஜயன் வியாசபகவானை வணங்கி, ஐயா! சூரிய சந்திர வமிசங்களிற்றோன்றிய அரசர்களுடைய நன்மைவாய்ந்த சரித்திரங்களைக் கேட்பதற்கின்பமாய்த்தேவரீர்சொல்ல யான் கேட்டிருக்கின்றேனாகலின் இன்னமுங்கேட்க ஆவலுள்ளேன்; ஜகதம்பிகையான தேவி ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலும் எந்தெந்த விடங்களில் எந்தெந்த ரூபங்களினால் எந்தெந்தகருமங்களினால் பூஜிக்கப்படுகின்றாளோ அத்தேவியினது விராட்சொரூபவர்ணனை எவ்விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ எந்தத்தியானத்தினால் அவ்வம்பிகையினது சூட்சும சொரூப தரிசனத்தைப்பெற்று நற்கதி பெறலாமோ அவையனைத்தும் எனக்கருள்வீரானால் நான்கீர்த்தி யடைவேனென்று வினவ, முநிவர் கூறுகின்றார். அரசனே! தேவியின் உத்தமமான ஆராதனையைச் சொல்கிறேன். இப்பூசை செய்வதினாலும் கேட்பதினாலும் மனிதன் மேன்மையடைவான். நீ இப்போது என்னைக் கேட்டவாறே முன் நாராயணர் தன்னைக்கேட்ட நாரதமுநிவருக்குச் சமாதானஞ் சொல்லியிருக்கின்றார். அஃதென்னெனின், ஒருகாலத்தில் நாரதமுநிவர் இப்பூவுலக முழுவதுஞ் சுற்றிவந்து நாராயணர் ஆஸ்ரமத்தையடைந்து தனது சரீரஸ்ரமம் நீங்கப்பெற்று அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து ஓ தேவதேவ! புராண புருஷோத்தம! ஜகதாதார! சர்வக்ஞ! சிலாக்ய! சத்குண! என்றுபோற்றி இந்த உலகத்திற்கு ஆதிதத்துவமாய் விளங்குவது எது? இவ்வுலகனைத்தும் எவ்விடத்திலிருந் துண்டாகின்றது? எவ்விடத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது? பிரளயத்தில் எவ்விடத்தில் ஒடுங்குகின்றது? எவ்விடத்திலிருந்து சர்வபலமும் உண்டாகின்றது? எந்தஞானத்தை யறிந்தால்

மோகத்திற்குக் காரணமான மாயை நாசமடையும்? எந்த அர்ச்சனையினால் எந்தஜபத்தினால் எந்தத்தியானத்தினால் இருளில் சூரியனுதித்தாற்போல் இதயபுண்டரீகத்தில் ஞானப்பிரகாச முதிக்கும், ஓ தேவ! என்னுள்ளத்தில் விரிவாய்த்தோன்றிய வாசங்கைகட் கெல்லாம் இவ்வுலகினருடைய அக்யானாந்தகாரம் விரைவில் நீங்குமாறும் நன்றாய்த்தெரியுமாறும் சமாதானம் கூறுவீரென்றார். நாராயணர் அவருடைய வார்த்தையை மிகவும்புகழ்ந்து தேவருஷிகளுக்குள் உயர்ந்த நாரதரே! தேவியே சகத்திற்கு ஆதிதத்துவமென்றும், அத்தேவியே சகத்தை முக்குணங்களால் சிருட்டி திதி நாசங்களைச் செய்து நிர்க்குணையாய் விளங்கு கிறாளென்றும், சகத்தின் உத்தமமான வுண்மை என்னாலும் இருடிகளாலும் தேவகந்தர்வர்களாலும் வேதபண்டிதர்களாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதைக்கேட்டமனிதன் உலகில் பிரமையடையான் சுகமுறுவான். பூசிக்கப்படும் அத்தேவியின் சொரூபத்தையுங் கூறுகின்றேன். அதனைக்கேட்போர்க்குச் சகலபாபமும் போம்; போகமோக்ஷ முண்டாம்.

சுவாயம்பு என்னும் முதல்மநு பிரதாபவானாயும், எல்லா மன் வந்தரங்கட்கும் அதிபனாயும், ஸ்ரீமானாயும் சதரூபா என்பவளுக்குப் புருஷனாகியும், தன்பிதாவாகிய பிரமனுக்கு சிறந்த பக்தி சிரத்தையுடன் தொண்டு புரிபவனாயு மிருந்தான். அதனால் அவன் பிதா சந்தோஷித்துப் புத்திரனைநோக்கி, ஓ புத்திரனே! நீ உத்தமமான தேவியை ஆராதனம் செய்வையாயின் அத்தேவியின் கருணையினால் பிரஜைகளைச் சிருட்டிசெய்யவல்ல ஆற்றல் உனக்குண்டாகு மென்றான். விராட்டாகிய அந்தச் சுவாயம்புமநு மனத்தை யொரு வழிப்படுத்தி சகத்காரணியாயும் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் ஆதிமாயையும் சர்வசத்தியாயும் சர்வகாரணங்கட்குங் காரணியாயும் இருக்கின்றதேவியைத் தவத்தினால் திருப்திசெய்யக்கருதி மெய்ப்பக்தியோடு தியானித்து சர்வோபசாரத்துடன் பூசித்து, தேவர்கட்கெல்லாந் தெய்வமாயிருக்குந் தெய்வமே! சகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதையான தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். சங்கு சக்கராதிகளைத் தாங்கியிருக்குந் திருக்கரங்களை யுடையவளே! நாராயணரது இதயத்தை ஆஸ்ரயித் திருக்கின்றவளே! வேதமூர்த்தியே! லோகமாதாவே! காரணஸ்தான ரூபிணியே! வேதத் திரயங்கட்குப் பிரமாணமாயுள்ளவளே! சர்வதேவர்களாலுந் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளே! சிவே! மஹேஸ்வரியே! மஹானுபாவையே! மஹாமாயையே! மஹோதையே! மஹாதேவப்பிரியா வாஸே! மஹாதேவப்பிரியங்கரே! பசுபதிப்பிரியே! ஜேஷ்டே! மஹானந்தே!

மஹாற்சவே! மஹாப்பிரியே! மஹாபயஹரே! எல்லாத்தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். சர்வ மங்களே! சிவே! சர்வப்பிரயோஜனங்களையும் சாதிக்கின்றவளே! ரக்ஷிக்குந்தன்மையில் வல்லமையுள்ளவளே! திரியம்பகே! கவுரீ! நாராயணீ! உனக்கு நமஸ்காரம். ஓதப் புரோதரூபமாயிருக்கின்ற இப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஏகசைதன்யையாயும் ஆத்யந்த ரஹிதையாயும் தேஜோநிதியாயு மிருக்கிற எந்தப் பராசத்தியினது கடாக்ஷத்தினால் சர்வலோகத்தையும் பிரமன் படைக்கிறான்னோ விஷ்ணு காக்கின்றானோ ருத்திரமூர்த்தி அழிக்கின்றானோ மதுகைடபரது பயத்தினால் பீடிதனானபிரமன் யாரைத்துதித்து துக்கசாகரத்தினின்று நீங்கினனோ அந்தத்தேவிக்கு நமஸ்காரம். கீர்த்தி ஸ்மிருதி காந்தி லக்ஷ்மி பார்வதி சதி தாக்ஷாயணி என்கிற இவரெல்லாம் நீதானே. வேத கர்ப்பத்தி லிருக்கின்றவளும் புத்தியையும், சதா அபயத்தையுங் கொடுக்கின்றவளும் நீதானே. ஆகலின் உன்னைக்குறித்துத் துதிக்கின்றேன், நமஸ்கரிக்கின்றேன் பூசிக்கின்றேன் யாகஞ்செய்கின்றேன் தியானஞ் செய்கின்றேன் பாவிக்கின்றேன் ஜபிக்கின்றேன் கண்டு களிக்கிறேன் எனக்குப் பிரசன்னமாவாய். வேதங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமான பிரமனும், இலக்ஷுமிக்கிருப்பிடமான திருமாலும், திருலோகங்கட்கும் அதிபனான உருத்திரனும், ஜலஜெந்துக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவான வருணனும், நவநிதிகட்குந் தலைவனான குபேரனும், பிரேதங்கட்கெல்லாம் இறைவனான இயமனும், இராக்ஷதர்கட்கெல்லாம் நியாமகனான நிருதியும், அமுதமயமாயிருங்கின்ற சந்திரனும் உனதுகருணையினாலே யோதத்தமக்குரிய அதிகாரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார். மூவுலகங்களாலும் வணங்கத்தக்க தேவியே! மங்களசொரூபியே! உன்னையடிக்கடி நமஸ்கரிக்கின்றேனென்றான்.

பகவதியாயும் துர்க்காதேவியாயும் நாராயணியாயு மிருக்கின்ற பராசத்தி பிரத்தியக்ஷமாய் சுவாயம்புமநுவை நோக்கி, ஓ ராஜ சிரேஷ்டனே! நீ செய்த தோத்திரத்தினாலும் பக்தியினாலும் பூஜையி னாலும் நான் மிக்க சந்தோஷத்தை யடைந்தேன். நீ என்னிடத்தில் யாதுபெறவேண்டி யிருக்கின்றனையோ அதனைக்கேள்; தருகின்றே னென்றாள். மநு, ஓ தேவி! கருணையுள்ளவர்களுக்குள் பிரதானமா னவளே! நீ என்னுடைய பக்தியினால் சந்துஷ்டையா யிருப்பையே யாயின் உன்னாஞ்ஜையினால் பிரஜைகளுடைய சிருட்டி தடையில் லாமல் என்னால் உண்டாகவேண்டுமென்றான். தேவி அங்ஙனமே நீ யுண்டாக்குவாய்; அவை மேன்மேல் விருத்தியையும் அடையும்; எவனொருவன் என்னிடத்துள்ள பக்தியினால் இத்துதியைத் தோத் திரஞ்செய்கின்றானோ அவனுக்கு வித்தையும் சந்தானசித்தியும்

கீர்த்தியும் தேஜஸும் தனதானியமுதலிய சம்பத்தும் எவ்விடத்திலும் தடைபடாத சக்தியும் ஜயமும் சத்துருநாசமும் சுகமும் உண் டாகுமென்று அனுக்கிரகஞ்செய்து அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந்தர்த்தானமாயினள்.

பின்னர் சுவாயம்புமநு பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவனாய்ப் பிரமனை நோக்கி, என்றந்தையே! எனக்கு ரகசியமான ஓரிடத்தை நீர் நியமித்துத் தந்தால் அதில் நானிருந்து பிரஜைகளைச் சம்பூரணமாகச் சிருட்டிப் பேன். யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜிப்பேன். தாமதஞ்செய்யாமல் இடத்தை யுண்டாக்குமென்று கேட்க, பிரமன் சிறிதுபொழுது நிதானித்தவனாய் இவன் விரும்பியகாரியம் எப்படி முடியும்? பூமியோ இப்பொழுது நீராய்க் கரைந்துகிடக்கின்றது; சிருட்டிசெய்யும் நாமே அநேககாலமா யதனைச்செய்யாமலிருக்கின்றோம் என்று சிந்தித்து, பின்னர் எந்தப்பகவானது ஆணையினால் நாமிருக்கின்றோமோ அந்த ஆதிபுருஷனான பகவான் நமது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவர் என்று அவரைத் தியானித்தனன். (48)

1-வது மநுவுக்கு தேவிகொடுக்கும் வரதானம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹயாரூடசேவிதாங்ரைநம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

2. வராஹகிருத தரண்யுத்தரணம்.

———

ஸ்ரீநாராயணர் கூறுகிறார்:- ஓ நாரதமுநியே! பிரமதேவன், மநு மரீசி முதலியோர் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பப் பகவானைத் தியானஞ் செய்தபொழுது ஓரங்குஷ்டப்பிரமாணமுள்ள வராகமொன்று அப்பிரமனது நாசிநுநியினின்றும் வெளிப்பட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அனைவரும் அதிசயிக்க ஓர்யானையளவாய் வளர்ந்தோங்கியது. அதனைக்கண்டபிரமன் தன்னைச்சூழ்ந்திருக்கு மவர்களைப் பார்த்து கூறுகின்றார். ஓ பெரியோர்களே! இந்தவராகத்தைப் பார்த்தீர்களா? எனது நாசியிலிருந்து தோன்றியபொழுது ஓ ரங்குலப்பிரமாணமாயிருந்தது; இப்பொழுது ஒருபெரியபர்வதமாக வளர்ந்திருக்கின்றது; இது என்ன ஆச்சரியம்? இது வராகமன்று, இது

எனது யஜ்ஞரூபியான பகவானேயாகும். அவர் இப்போது நான் எண்ணியிருக்கும் வருத்தத்தை யொழிக்கும்பொருட்டு இவ்வுருவத்தோடு வந்தனரென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது வராகமூர்த்தியாய்வந்த பகவான் யாவருக்கும் ஆனந்தம் உண்டாகும்வண்ணம் ஓர் கர்ஜனைசெய்தனர். அப்பேரொலியைக் கேட்ட பிரமன்முதலாயினார் இவர் பகவானென்பதற்குச் சந்தேக மென்னவென்று கொண்டாடினர். ஜனலோகம் தபோலோகம் சத்திய லோகமுதலிய உலகங்களில் உள்ளவரெல்லாம் வேதரூபமான அநேக ஸ்தோத்திரங்களினாலும் நான்குவேதங்களினாலும் போற்றினார்கள். அவர்கள்செய்யுந் தோத்திரங்களைக் கேட்டிருந்த வராகமூர்த்தி கருணைநிறைந்த கடாக்ஷத்தால் அவர்களுக்கெல்லாம் அனுக்கிரகஞ் செய்து பெருவெள்ளமாய்க் காணப்படும் ஜலத்தில் மூழ்கி நுழைந்தனர். நுழையும்போது அவரது பிடரிமயிர் முதலானவற்றால் சமுத்திரராஜன் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு, ஓபகவானே! சரணமடைந்தவர்களின் பீடையை யொழிக்கின்றவரே! என்னை ரக்ஷிப்பீராக வென்றுவேண்ட, கருணையுடையவராய் அவனைவருத்தாது ஜலசரங்களைப் பேதித்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து பூமி எவ்விடத்திலிருக்கின்றதென்று அங்குமிங்குமா யோடியோடி மோந்து மோந்து நிதானித்துப்பார்க்க முடிவில் பூமி காணப்பட்டது. சகலஜந்துகளுக்கும் ஆதாரமான பூமி காணப்படவே சகலதேவர்களுக்கும் ஆதாரமான பகவான் அந்தப்பூமியைத் தனது கோரப்பல்லினால் தாக்கித் தூக்கிக்கொண்டு மேலேவந்தனர். யானையானது தாமரைக்கிழங்கைத் தோண்டித் தனது தந்தங்களில் இடுக்கிக்கொண்டுவருவது போல் பூமியைத் தனதுகோரப்பற்களில் இடுக்கிக்கொண்டு மிக்கபிரகாசத்தோடுவருகிற அந்தவராகமூர்த்தியைப் பிரமன் பார்த்து? ஓ புண்டரீகாக்ஷனே! உமக்கு ஜயமுண்டாகுக, பக்தர்களுடைய பீடையைப் போக்குகின்றவனே! கர்வத்தோடு கூடியதேவர்களுக் காதாரமானவனே! சர்வகாமபலத்தைக் கொடுக்கின்றவனே! தேவரீர் எடுத்துவரும் இந்தப்பூமியை நோக்குங்கால் யானையொன்றுதனது கொம்புகளில் தாங்கிக் கொண்டுவரும் தாமரைக்கிழங்கைப்போற் காணப்படுகின்றது. அன்றியும் தேவரீர் கரியதிருமேனியோடும் பூமிதேவியை மேலேதூக்கிக் கொண்டு வருவது, யானையானது தாமரைமலரைத் தனது துதிக்கையினால் மேலே தூக்கிக்கொண்டு வருங் காட்சிபோன்று மிருக்கின்றது. சிருட்டிக்கும் சங்காரத்துக்கும் காரணமாயிருக்கும் திதியைச் செய்கின்றகடவுளே உம்மை அடிக்கடி நமஸ்காரஞ்

செய்கின்றேன். கிருதயுகத்தில் தானவர்களை நாசஞ்செய்த உம்மை முன்னும்பின்னும் நமஸ்கரிக்கின்றேன். சகல தேவர்களுக்கும் ஆதாரபூதராயும் மஹாகாந்தி யுடையவராயும் விளங்குகின்றவரே! உம்மை நமஸ்காரஞ்செய்கின்றேன். தேவரீரால் பிரஜைகளைச் சிருட்டிக்குங் காரியத்தில் நியமிக்கப்பட்ட நான் அதிகவல்லபத்தை யுடையவனாய் உமது ஆணைகடவாமல் அந்தத்தொழிலைச் செய்கின்றவனாயும் செய்யாதவனாயும் இருக்கின்றேன். ஓ ஹரியே! பூர்வத்தில் தேவரீருடைய சகாயத்தினாலன்றோ தேவர்களெல்லாம் தமது காலத்துக்கும் பலத்துக்குமேற்றவாறு அமிர்தத்தைப் பாகஞ்செய்து பானஞ்செய்தனர். பின்னரன்றோ, இந்திரன் திரிலோக சாம்பிராஜ்யத்தையும் சகலசம்பத்தையும் அனுபவிக்கத் தக்கவனாயும் தேவ சமூகங்களால் பூஜிக்கப்படத் தக்கவனாயும் ஆயினான்! அக்னிதேவனும் அக்னித்தன்மையடைந்து ஜாடராக்னிமுதலான பேதங்களால் தேவர் அசுரர் மாநுடர்களுக்குத் திருப்திசெய்விக்கின்றான்! தர்மராஜனும் பிதுர்த்தேவதைகட்கு அதிபதியாய்ச் சர்வகர்மங்கட்கும் சாக்ஷியாய் அந்தந்த சுபாசுபங்கட்குரிய பலனை நியமித்து அவற்றை அனுபவிக்கச்செய்யும் அதிபதியாகிறான். நிருதி இராக்கதர்கட்கெல்லாம் பிரபுவாய், யக்ஷர்களுக்கு விக்கினநாசகனாய், சர்வப்பிராணிகளுடைய கர்மங்கட்குஞ் சாக்ஷியாய், பிரஜாபதியாயிருக்கின்றான், வருணன் நீர்வாழ் உயிர்கட்குப்பிரபுவாய், நீருக்கதிபதியாய், லோகபாலகனா யிருக்கின்றான், வாயு கந்தமுடையவனாய் சர்வபூதங்களுக்கும் பிராணகாரணனா யிருக்கிறான், குபேரன் கின்னரர்கட்கும் யக்ஷர்கட்கும் ஜீவனாஸ்ரயனாயும் அதிபனாயும் சர்வ லோகங்களாலும் கொண்டாடத் தக்கவனாயு மிருக்கிறான். ஈஸானன் சகல ருத்திரர்கட்கும் ஈசனாயும் சர்வதேவாதிபாலகனாயும் சங்கார கர்த்தாவாயும் சருவலோ கவந்திதனாயு மிருக்கிறான். என் றிவ்வாறு பிரமன் ஆதிபுருஷனான பகவானைத் துதிக்க அவர்கடாக்ஷித்து மகாசுரனான இரணியாக்கதனைக் கதாயுதத்தினாற்சங்கரித்துப் பூமியைச் ச்லத்தினின்று மெடுத்துத் தாபித்துத் தன்னிருக்கைய்டைந்தார். சிரேஷ்டமாகிய இச்சரித்திரத்தைக்கேட்பவர்களும் படிப்பவர்களும் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுபதமடைவார்கள். (38)

2-வது வராஹமூர்த்தி பூமியை மேலெடுத்தசரிதம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹயமேதஸமர்ச்சிதாயை நம:

மூன்றாம் அத்தியாயம்

3. ஸ்வாயம்புவம் நுவம்சவர்ணனம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதமுநியே! விஷ்ணுபகவான் பூமி நிலைபெற்றிருக்குமிடத்தில் முன்போல் நிலைபெறச்செய்து வைகுண்டஞ்சென்றனர். பின்னர் பிரம்மா தனது புதல்வனாகிய சுவாயம்புமநுவைப்பார்த்து, மஹாபலசாலியான புத்திரனே! பிரகாச முள்ளவர்களுக்குள் மிக்க பிரகாசமுள்ளவனே! வராகமூர்த்தியினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இந்தப்பூமியில் நீ இருந்து யதோசிதமாக பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்துவருவாய். யஜ்ஞுபுருஷனுக்கு உபயோகப் படத்தக்க யஜ்ஞுபதார்த்தங்களால் தேசகாலங்களுக் கேற்றபடி யஜ்ஞேசனைப் பூஜித்துவருவாய். வருணாஸ்ரமங்களுக்குச் சாஸ்தி ரோக்தமாய் விதித்திருக்கும் தருமாசார நிபந்தனைகள் தவறாதிருக்கக் காத்துவருவாய். இந்தக் கிரமத்திற்றான் பிரஜைகள் விருத்தியை யடையும். சற்குணம் கீர்த்தி காந்தி நல்வடிவம் வித்தை விநயம் சதாசாரம் முதலியவற்றோடு கூடிய புத்திரர்களையும் புத்திரிகளையும் பெற்று புத்திரிகளைக் குணவான்களுக்குக் கொடுத்து சம்சாரபந்த மற்ற மனமுடையவனாய் பிரதானபுருஷனான பரனைப்பக்திசாதன த்தினாலும் யோகசாதனத்தினாலும் சதாகாலமும் ஆராதித்துவருவாய். வருவையாயின், இஷ்டகாமிய பதங்களையும் யோகிகளால் அடையத்தக்க ஞானபதத்தையும் அடைவாயென்று ஆசிபுகன்று அந்தமநுவைப் பிரஜைகளைச் சிருட்டிசெய்யுந்தொழிலில் மனம் பொருந்தச்செய்து தன்னிடம்போயினர்.

பிறகு தந்தைகூறிய ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு பிருதிவீப தியாகிய மநு அரசாண்டு வருங்காலத்தில் பிரியவிரதன் உத்தானு பாதன் என்னும் இரண்டு புத்திரர்களையும், ஆஹூதி, தேவஹூதி, பிரசூதி என்னும் மூன்று புத்திரிகளையும் பெற்றனன்; அவர்களுள் ஆஹூதியைருசி என்பவனுக்கும் தேவஹூதியை கர்த்தமனென்பவ னுக்கும், பிரசூதியை தக்ஷனென்பவனுக்கும் கொடுத்தான். இந்த வுலகத்தி லிருப்பவரெல்லாம் இம்மூவருடைய சம்பந்தமுடையவர் களாகவே இருப்பர். ருசி ஆஹூதி என்பவருக்கு எஜ்ஞனென்னும் ஆதிபுருஷனும், கர்த்தமன் தேவஹூதி என்பவருக்கு சாங்கியாசாரியர்

என்று சர்வலோகத்திலும் பிரசித்திபெற்ற கபிலரும், தக்ஷன் பிரசூதி என்பவருக்கு எண்ணிறந்த வர்களும் பிறந்தனர். முதற்புத்திரிக்குப் பிறந்த எஜ்ஞன் சுவாயம்பு மன்வந்தரத்தில் அரக்கர்களிடத்திலிருந்து தேவகணங்களோடுகூடி மநுவைப் பாதுகாத்தனன். இரண்டாவது புத்திரிக்குப் பிறந்த கபிலர் மஹாயோகியாய் தனது ஆஸ்ரமத்திலேயே வசித்து தன்தாய்க்கு அவித்தியா நிவர்த்தகமாயுள்ள பரமஞானத்தையும் அத்யாத்ம ஜ்ஞானநிச்சயமாகிய தியான யோகத்தையும் சர்வ அஞ்ஞான நிவர்த்தகமாயுள்ள காபிலசாஸ்திரத்தையும் உபதேசித்து பின்னர் புலகர் ஆஸ்ரமம்போய்ச்சேர்ந்து இப்பொழுதும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். இந்தமஹாத்மாவை நினைக்கப்பெற்றால் சாங்கியயோகம் சித்தித்துவிடும். நமஸ்காரஞ்செய்யப் பெற்றால் மேலான சகலவிரதமும் சித்திக்கும். மூன்றாவது புத்திரிக்குப் பிறந்தவர்களெல்லாம் தேவர்களையும் மாநுடர் முதலானவர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தனர். கேட்டமாத்திரத்தில் சகலபாபங்களையும் நாசஞ்செய்யவல்ல மநுவின்புத்திரிகளுடைய வம்சவர்ணனைகளைச் சொன்னேன். இனி அம்மநுவின் புத்திரர்களுடைய சுபகரமாகிய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன். இதைக்கேட்டால் மேலானபதங்கிடைக்கும். அன்றியும் இவர்களுடைய வம்சசரித்திரங்களால் த்வீபங்கள் வருஷங்கள் சமுத்திரமுதலானவைக ளெல்லாம் பிரசித்தமாய் நன்றாய்த் தெரியவரும். (சுலோகம் - 23)

3-வது சுவாயம்புமநு வமிசவர்ணனை முற்றிற்று.

———

உ

ஹர்யக்ஷ வாகநாயை நம:

நான்காம் அத்தியாயம்.

4. பிரியவ்ரதவம்ஸவர்ணனாதி

———

ஸ்ரீநாராயணர் கூறுகின்றார்:- சுவாயம்புமநுவின் ஜேஷ்டபுத்திரனான பிரியவிரத னென்பவன் தனது தந்தைக்குரிய பணிவிடைகளைச் சிரத்தையுடன் நாடோறும் செய்பவனாயும், சத்தியதர்மங்களைப் பாராட்டுகின்றவனாயு மிருந்தனன். அவன் பிரஜாபதி விஸ்வகர்மா இவர்களின் புத்திரிகளான பர்ஹிஷ்மதியும் சுரூபையும் அழகு முதலியவற்றிலுஞ் சீலகர்மாதி தருமங்களிலு மேம்பட்டிருக்கும் விசேடத்தைக்கண்டு கலியாணஞ்செய்துகொண்டனன். பின்னர்

அவனுக்கு ஊர்ஜஸ்வதி எனும் பெண்ணும், ஆக்னீத்ரன், இத்மஜிஹ்வன், யஜ்ஞுபாஹு, மஹாவீரன், ருக்மசுக்ரன், க்ருதபிருஷ்டன், சவனன், மேதாதிதி, வீதிஹோத்திரன், கவி என்னும் அக்நியின் பெயருள்ள புத்திரர்கள் பதின்மரு முண்டாயினர். இவருள் கவிசவனன் மஹாவீரன் என்னு மூவரும் விரக்திபெற்று ஆத்மவித்தையில் மேன்மையினையும், ஊர்த்வரேதஸ்ஸையும், பரமாம்ஸாஸ்ர மத்தையும், எவற்றையும் நிஸ்ப்ருஹமாய்க் காணும் அறிவையும் உடையவர்களாய் நித்யதிருப்தர்களா யிருந்தனர். மற்றொரு மநுவிடத்தில் உத்தமன் தாமசன் ரைவதன் என்பவர்பிறந்தனர். மஹா தேஜஸ்விகளாயிருந்த அம்மூவருமே மந்வந்தரங்கட்கு அதிபர்களா யிருந்தனர். இவர்களுக்குத் தாதையாகிய பிரியவிரதன் பதினொரு அர்ப்புதவருடம் இந்திரியபலீஷ்டனாய் அரசாண்டுவந்தனன். சுவாயம் புவின் சம்பந்தமான இவன், சூரியன் பூமியில் உதயமாகியும் பகலு மிரவுமாக விருக்கக்கண்டு நம்முடைய அரசாக்ஷியில் ஏனிப்படி யிருக்கவேண்டும் முற்றுமன்றோ பிரகாசமாயிருத்தல் வேண்டும் என்றாலோ சித்து நமது யோகபலத்தினால் ஒருபாகத்திலுள்ள இருளை ஒட்டுவோமென்று நிச்சயித்து சூரியனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற ஒரு ரதத்தில் ஆரோகணித்தவனாய்ப் பூமியை ஏழுமுறை சுற்றிவந்தனன். அப்படிச் சுற்றிவந்த தேர்ச்சக்கரமழுத்திய அடியே இப்பொழுது ஏழுகடலென்று வழங்கிவருகின்றது. ஜம்புத்வீபம் பிலக்ஷத்வீபம் சால்மலித்வீபம் குசத்வீபம் கிரவுஞ்சத்வீபம் சாகத்வீபம் புஷ்கரத்வீபம் என்னும் ஏழுத்வீபங்களும் அந்த ஏழுகடலின் மத்தியிலுள்ளன. இந்தக் கடல்கள் ஒன்றையொன்று சூழ்ந்திருப்பனவாகலின் ஒன்றுக்கொன்று இரண்டிரண்டு பங்கு மேற்கொண்ட வளவினையுடையன. இவை முறையே லவணமாயும், கரும்பு ரசமாயும், மதுவாயும், நெய்யாயும், பாலாயும், தயிராயும், சுத்தஜலமாயு மிருக்கின்றன. ஆக்னீதரன் இத்மஜிஹ்வன் யஜ்ஞுபாகு ருக்ம சுக்ரன் கிருதபுருஷ்டன் மேதாதிதி வீதிஹோத்திரன் என்னும் எழுவரையும் அவ்வேழுத்வீபங்களையும் முறையே ஆளும்படி நியமித்தனன். பின்னர் ஊர்ஜவஸ்வதி என்னும் பெண்ணை சுக்கிராசாரிக்குக் கொடுத்தனன். அவளுக்குத் தெய்வயானை என்னும் ஓர் பெண் பிறந்தாள். இவ்வகையாகப் பிரியவிரதன் யாவர்க்கும் செய்யவேண்டுவன வெல்லாஞ் செய்து முடித்து ஞானசிந்தை யுடைய்வனாய் யோகமார்க்கத்தை அநுஷ்டித்திருந்தனன். (28)

4-வது பிரியவிரதன்வம்சவர்ணனை முற்றிற்று.

———

உ

ஹம்ச வாகநாயைநம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

5. பூகோள விஸ்தாராதி வர்ணனம்

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ தேவருஷியே! த்வீபவருஷ முதலாக அனேக பேதங்களாக ஈஸ்வரனாற் கற்பிக்கப்பட்ட சகலபூமண்டல விஸ்தாரத்தையும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. இதுகாறும் நான் சொல்லிவந்தனவெல்லாம் சுருக்கமேயன்றி பெருக்கமாகா. ஆகலான், இப்பொழுது விரிவாக ஜம்புத்வீபத்தை முன்னர்ச் சொல்லுகிறேன். விசாலமும் விருத்தாகாரமு முள்ள இந்தத்வீபம் லக்ஷம்யோஜனை பரப்பினையுடையது. இதில் ஒவ்வொன்றும் ஒன்பதினாயிரம் யோஜனை அளவுடையதாக ஒன்பது வருஷங்க (கண்டங்க) ளுள்ளன. அவை மிகவும் நீண்டும் உயர்ந்து முள்ள எட்டுப் பர்வதங்களாற் பிரிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இவற்றுள் விற்போலும் வளைவுள்ள இரண்டு வருஷங்கள் தெற்கிலும் வடக்கிலும் இருக்கின்றன. நீளமாய் நான்குவருஷங்களுமுள. இளா விருதமென்னும்வருஷம் சதுரமாய்ப் பூமியின் மத்தியிலிருக்கிறது.

இதில் லக்ஷம்யோசனை யுயரமுள்ள மேருமலையாகிய சுவர்ன மலை இருக்கின்றது. மலைகட்கெல்லாம் அரசாகிய அப்பொன்மலை இந்தப் பூகோளமாகிய தாமரைமலருக்கு ஒரு கர்ணிகையை (பொ குட்டை) ப்போலிருக்கின்றது. இது பூமியின்மேல் முப்பத்திரண்டாயிரம் யோசனை அகலமும், பூமியின்கீழ் பதினாறாயிரம் யோசனை ஆழமும் உடைத்தானது. இந்த வருஷத்திற்கு வடபாகத்தில் நீலம் ஸ்வேதம் சிருங்கம் என்னும் மூன்றுமலைகளும், ரம்மியம் இரண்மயம் குரு என்னும் மூன்றுவருஷத்திற்கும் எல்லையைக் காட்டிக்கொண் டிருக்கின்றன. இம்மலைகளுக்கெல்லை அவைகளின் இரண்டுபக்கங் களினு முள்ள உப்பு சமுத்திரமேயாகும். தனித்தனி இரண்டாயிரம் யோசனை கனமுள்ள இந்தப் பர்வதங்களில் பத்து அம்சத்தின்மே னின்று கிழக்குநோக்கிப் போகும் நதிகளும், மேற்குநோக்கிப்போகும் நதங்களும், வடக்கு நோக்கிப்போகும் உத்தரவாகினிகளும், அளவில. இனி இளாவிருத வருஷத்திற்குத் தென்பாகத்தில் மிக விசாலமும் அழகும் பதினாயிரம் யோசனை யுயரமு முள்ள நிடதம் ஏமகூடம் இமாலயம் என்னு மூன்றுமலைகளே, ஹரிவருஷம் கிம் புருடம்

பாரதம் என்னு மூன்றுவருடங்கட்கும் எல்லையைக் காட்டு கின்றனவா யுள்ளன. இனி இளாவிருத வருஷத்திற்கு மேற்பாகத்தில் மாலியவானென்னும் மலையுளது; கீழ்ப்பாகத்தில் கந்தமாதனம் என்னும் மலையுளது. கேதுமாலாவருஷத்துக்கும் பத்திராஸ்வ வருஷத்துக்கும் நீலம் நிஷதம் என்னும் இரண்டாயிரம் யோசனை கனமுள்ள இரண்டு பெரியமலைகள் எல்லையைக் காட்டுகின்றன.

மந்தரம் மேரு சுபார்சுகம் குமுத மென்னும் மலைகள் முன் சொன்ன பொன்மலைக்குப் பாதங்கள்போ லிருப்பன. அம்மலைகள் பதினாலாயிரங்காதம் உயரமும் பதினாயிரங்காதம் அகலமுமுள்ளன. அம்மலைகளில் ஆயிரத்தொருநூறு யோசனையுயரமும், நூறு யோசனை அகலமுமுள்ள மா கடம்பு நாவல் கல்லாலை என்னு நான் குவிருக்ஷங்களும் நான்கு பக்கங்களில் நாட்டிய கொடிமரங்கள் போல் உயர்ந்தோங்கியிருக்கும். பாலாயும் தேனாயும் கரும்புரசமாயும் நல்ல ஜலமாயுமுள்ள நான்கு மடுக்கள் அம்மலைகளின்மீதுள்ளன. தேவர்களெல்லாம் இவைகளின் பரிசத்தினாலேயே யோகை ஸ்வர்யத்தையடைகின்றனர். தேவமங்கையர்கட்கு இன்பசுகத்தைத் தரவல்ல நந்தனம் சைத்ரரதம் வைப்ராஜம் சர்வபத்ரகம் என்னும் நான்கு தேவவுத்தியானங்களுள; அவைகளில் தேவகணங்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளுடன் கூடியிருந்து அவர்களால் செய்யப்படும் கானரசங்களைக் கேட்டு இன்புற்று மகிமையும் பெருமிதமும் சுகமும் சுதந்தரமும் உல்லாசமும் கிரீடையும் உடையவர்களாயிருப்பர். மந்தரபர்வத சிகரத்தில் ஆயிரத்தொருநூறு யோசனை யுயரமுள்ள மாவின் நுனி யிலிருந்து மிருதுவாயும் இனிமையாயும் மலையின் சிகரம்போல் பெருத்ததாயும் அமுர்தசம்பந்த முடையதாயுமுள்ள மாங்கனிகள் வீழாநிற்கும். வீழ்வதனால்பிளவுபட்டு ஒழுகுகின்ற செந்நிறமுடைய ரசங்கள் பெருக்கெடுத்தோடி அருணை நதி யென்று ஓர் பெயர்பெற்றுச் செல்லாநிற்கும். அந்நதியை ஆதிமாயை அதுலை அனந்தை புஷ்டி ஈஸ்வரமாலினி துஷ்டநாசகரி காந்தியாயனி என்று தேவர்களும் போற்றி நானாதவிமான உபசாரங்களால் பூஜித்து அந்ததியின் கடாக்ஷத்தால் போகமோக்ஷாதி சர்வகாமங்களையும் பெறுகின்றனர். இத்தகையான சிறப்பின் விசேடத்தால் சாம்பூநதமென்னும் பொன்னும் அதில் விளைகின்றது. (302)

5-வது பூகோளவிஸ்தாராதிவர்ணனை முற்றிற்று.

———

உ

ஹத தாநவாயைநம:

ஆறாம் அத்தியாயம்.

6. இதரத்ருமாதிவர்ணனம்.

———

ஸ்ரீநாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதமுநியே! மந்தரமலையினின்றும்வீழாநின்ற அருணநதியானது இளாவிருதவருஷத்தில் கீழ்த்திசையைநோக்கிச் செல்லுகின்றது. இந்நதியிற்படிந்துவருங் காற்றானது நறுமணமேற்றுப் பத்துயோசனை தூரம் பூலோகத்தில் வாசனை வீசாநிற்கும். இதனைப் பார்வதிதேவியாரது தோழிகளும் யக்ஷகந்தர்வர்களுடைய பத்தினிகளும் ஆக்கிராணித்து இன்புறுவார்கள். இதுபோலவே மேருமலையில் நாவல் விருக்ஷத்தினின்றும் வித்தில்லாமலும் ஒரு யானையளவு பருத்துமிருக்கின்ற நாவற்கனிகள் விழுந்து உடைபட்டு இளாவிருதவருஷத்திற்குத் தென்பாகத்தில் ஜம்புநதி என்று பெயர்பெற்றோடாநிற்கும். அங்குவசிக்கின்ற தேவர் நாகர் இருடிகள் அரக்கர் முதலியோர் அந்நதியை ஜம்புவர்த்தினிதேவி என்று போற்றுவர். அந்த ஜம்புநதியாகிய தேவி சர்வபூததயாகாரியாயும், மேன்மை பாராட்டத்தக்கவளாயும், பாபாத் மாக்களாயுள்ளார் தன்னை ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் அவரது பாபரோகங்களைப் போக்கும் பாபநாசனியாயும், துதித்தமாத்திரத்தில் சர்வ விக்னங்களைப் போக்கும் விக்னநாசனியாயும் அமரர்களால் போற்றத்தகும் மானனீயாயும் இருப்பவள். கோகிலாக்ஷி காமகளா கருணா காமபூஜிதா கடோரவிகரஹா தன்யா நாகிமான்யா கஸ்தனீ என்கிற நாமங்களால் இஷ்டகாமியசித்தியின்பொருட்டு மாநுடர்களால் ஜபிக்கப்படுபவளாயுமிருக்கின்றாள். இவ்வாறு தெய்வரூப்மாயிருக்கின்ற அந்நதியின் இரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள மண்ணானது ஜம்புநதியின் சாரத்தில் ஊறப்பெற்று அங்குவீசும் காற்றானும் சூரியசம்பந்தத்தால் அங்குண்டாகும் அக்கினியானும் பொன்னிற்சிறந்த சாம்பூநதமென்னும் பொன்னாய், வித்தியாதரஸ்திரீகளும் தேவஸ்திரீகளும் அணியத்தக்க மகுடம் கேயூர முதலிய பலஆபரணங்களுக்காகின்றது. சுபார்ஸ்வகிரியின் சிகரத்திலுள்ள மஹத்தாகிய கடப்பவிருக்ஷத்தினின்றும் பெருகாநின்ற மதுரசமானது ஐந்துதாரையாய்ப் பிரிந்து இளாவிருதவருஷத்திற்கு மேற்பாகத்தில் பெரியநதியாய்ப் பெருக்கெடுத்

தோடாநிற்கும். இந்தரசத்தைத் தேவர்கள் உண்பவராகலான் அவர்கள் முகத்திற்படிந்து வீசா நின்ற காற்றானது நான்குபக்கத்தினும் நூறுயோசனை தூரம் நறு மணங்கமழாநிற்கும். இம்மது ரச மஹாநதியானது தாரேஸ்வரீ மஹாதேவீ பக்தகார்யகாரணீ தேவபூஜ்யை மஹோற்ஸாஹை காலரூபை மஹாநதை கர்மபலதை காந்தாரக்ரஹணீஸ்வரீ கராள தேஹை காலாங்கீ காமகோடிப்பிரவர்த்தினி என்று சகலதேவர் களாலும் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதுபோலவே குமுதபர்வத சிகரத்திலுள்ள சதபலமென்னும் ஆலமரத்தின் கிளைகளினின்று பெருகாநின்ற பால் தயிர் தேன் நெய் கருப்பஞ்சாறு முதலியவை அக்குமுதகிரியின்கண் ணுள்ள கோமுகங்களினின்றும் பெருகி இளாவிருத வருஷத்திற்கு வடபக்கத்தில் நதிகளாயோடும். இவையன்றி அன்னம்வஸ்திரம் சயனம் ஆபரணம் முதலியவைகளும் விளையாநிற்கும். அந்நதியானது மீனாக்ஷி தத்தலேதி தேவாசுரநிஷேவிதை நீலாம்பரை ரவுத்ரமுகீ நீலாலகயுதை தேவசமூகங்களுக்குப் பலத்தையும் வரத்தையும் கொடுக்கின்றவள் அதிமான்யை அதிபூஜ்யை மத்த மாதங்க காமினீ மதனோன் மாதினீ மானாப்பிரியை மானப்பிரியாகரை மாரவேகதரை மாரபூஜிதை மாரமாதினீ மயூரவரசோபாட்யை சிகிவாகநகர்ப்பபூ என்கிற நாமங்களால் அழைக்கப்பட்டுளது. இந்தநாமங்களைத் தோத்திரம் ஜபம் தியானம் செய்கின்றவர்கட்கு யாவரானும் மதிக்கத்தகும் மேன்மையுண்டாகும். அந்நதியின் கணுண்டாகும் பால் தயிர் முதலியவற்றைப் பானஞ்செய்கின்றவர்கட்கு வியர்வை துர்வாசனை வார்த்திகம் ரோகம் சித்தப்பிரமம் குளிர்ச்சி உஷ்ணம் காற்று சரீரகாந்தி மாறுபடுதல் இவைபோன்ற துன்பங்கள் சரீரம் இருக்கு மளவும் உண்டாதலின்றிச் சுகமொன்றே நிலைபெற்றுவாழும்.

இனி, பொன்மலையின் மேலிடத்திலுள்ள பர்வதங்களைச் சொல்லுகிறேன்; அந்தமலையின் நான்குபக்கங்களினும் தாமரை மலரின் நடுவிலுள்ள பொகுட்டைச் சூழ்ந்திருக்கும் மகரந்தங்களைப் போல் குரங்கம் குரகம் குசும்பம் விகங்கதம் திரிகூடம் சிசிரம் பதங்கம் ருசகம் நீலம் நிஷதம் சிதீவாசம் கபிலம் சங்கம் வைடூரியம் அருதி அம்சம் இடபம் நாகம் காலாஞ்சரம் நாரதம் என்று இருபது மலைகளிருக்கின்றன. (சுலோகம் - 32)

6-வது மற்றமரமுதலியவைகளின் வர்ணனை முற்றிற்று.

———

உ

ஹத்தியாதி பாபசமந்யை நம:

ஏழாம் அத்தியாயம்

7. மேருபர்வதவர்ணனை.

———

ஸ்ரீநாராயணர் கூறுகின்றார்:- மேருமலைக்குக் கீழ்ப்பக்கத்தில் முப்பத்தாறாயிரம் யோசனை கனமும் இரண்டாயிரம் யோசனை யுயரமுமுள்ள ஜடரம் தேவகூடம் என்னும் இரண்டு மலைகளும், மேற்பக்கத்தில் பவமானம் பரிமாத்திரம் என்னும் இரண்டு மலைகளும், தென்பக்கத்தில் கைலாயம் கரவீரம் என்னும் இரண்டு மலைகளும், வடபக்கத்தில் ஸ்திரீஸ்ருங்கம் மகரம் என்னும் இரண்டு மலைகளும் உள. இவ்வெட்டுமலைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்க நடுவில் சூரியன்போற் பிரகாசிக்கும் மேருமலையின் சிகரமத்தியில் பதினாயிரம் யோசனை அகலத்தோடு நற்சதுரமாய் மனோவதி என்னும் ஓர் பட்டணம் பிரமதேவனுக்குளது. பொன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அதன் சிறப்பை வித்தையிற்சிறந்த வித்வான்களும் சொல்லுதற்கெளிதன்று. அம்மேருமலையின் கிழக்குமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட அஷ்டதிக்கு களிலும் கிழக்குமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட அஷ்டதிக்குகளிலும் அமராவதீ தேஜோவதீ சம்யமனீ கிருஷ்ணாங்கனா ஸ்ரத்தாவதீ கந்தவதீ மகோதயை யஸோவதீ என்னும் எட்டுமலைகளும் பொன்மயமாய்ப்பிரகாசிக்கின்றன. அவை முறையே திக்குப் பாலகர்களுக்குப் பட்டணங்களாயுமுள்ளன. அவ்விடத்திற்றானே யஜ்ஞரூபியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி தனது இடக்காற்பெருவிரல் நகத்தால் தொளைபடுத்திய பிரமாண்டத்தின் மேற்பக்கத்திலிருக்குந்தொளை நடுவினின்றும் பெருகாநின்ற கங்காநதியானது ஆயிரம்யுகமாய் ஆகாயமார்க்கத்தை ஆக்ரமித்துக்கொண்டு மிகவும் பரிசுத்தமான துருவஸ்தானத்தைக் கடந்து தேவவிமானத்தின் வழியா யிறங்கிவந்து சந்திரமண்டலத்தையளாவி பிரமன்வீற்றிருக்குந் தாமரையில் விழுந்து அங்கிருந்துசீதை அலகை நந்தை பத்திரை என நான்காகப்பிரிகின்றது. அவற்றுள் சீதை பருவதசிகரங்களில் விழுந்து கேசரையென்னும் பெயர்பெற்று கந்த மாதன மலையின்வழியாய் பத்ராஸ்வ வருஷத்திற்குக் கீழ்ப்பக்கமாய் வந்து லவணசமுத்திரத்தை யடைந்தும், இரண்டாவது நதியானது மாலிய வான்மலையிலிருந்து வெளிப்பட்டு வேகத்தோடு கேதுமாலாவருஷத்தையடைந்து சக்ஷு என்னும் பெயர்பெற்றுமேற்கு சமுத்திரத்தை யடைந்தும் மூன்றாவது நதியானது தென்பாகத்தில்

காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்து ஏமகூடமலையையடைந்து அதிவேகமாய் பாரத வருஷத்திற்கு வந்து தென்சமுத்திரத்தை யடைந்தும், நான்காவது நதியானது மூவுலகையுஞ் சுத்தஞ்செய்வதாய் உத்தரகுருவையடைந்து சமுத்திரத்தை யடைந்தும் விளங்குகின்றன. இவற்றுள் மூன்றாவதாகிய நந்தையில் அடிக்கடி மூழ்கிவரப்போவோர்க்கு ராஜசூயம் அஸ்வமேதம் என்னும் யாகபலன் கிடைக்கும். தேவர்களால் பூஜிக்கப்படும் இந்நதிகளேயன்றி மேருமந்தர பர்வதங்களினின்று பாரதவருஷமுதலான எல்லாவருஷங்களிலும் நதிநதங்கள் அநேகமாய்ப்பெருகுகின்றன. அவற்றுள் பாரதவருஷம் கருமபூமியென்று சொல்லப்படும். மற்ற எட்டுவருஷங்களும் சுவர்க்கசுகத்தையும் பூலோக சுகத்தையும் கொடுக்கின்றவைகளாகவும் சுவர்க்கலோக புண்ணியசேஷத்தை யநுபவிக்கு மிடங்களாகவு மிருக்கின்றன. அங்கு புருஷர்களுக்குப் பதினாயிரம் யானைபலமும் பதினாயிரவருடம் ஆயுளும் வச்சிரம்போன்ற தேகமும் தேவர்களுக்குச் சமானமான தேஜஸும் எப்போதும் சுரதத்திலே சந்துஷ்டியும் நிறைந்த ஆயுளோடு கூடிய களத்திரமுமுள்ளவர்களாய் சுகமுடையவர்களா யிருக்கின்றனர். ஸ்திரிகளெல்லாம் இடையாயுள்ள காலங்களில் புத்திர சந்தானத்தால் வலிவும் அழகும் குலைந்து போகாமல் கடைசி காலத்தில் கர்ப்பவதியாகின்றார்கள். எப்பொழுதும் திரேதாயுகத்திற்குச் சமானமான காலமாகவேயிருக்கப்பெற்றுளது (சுலோ-37)

7 - வது மேருபருவதவர்ணனை முற்றிற்று.

உ

ஹரிதஸ்வாதிஸேவிதாயைநம:

எட்டாம் அத்தியாயம்

8. இளாவிருதவிருத்தாந்தம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இளாவிருதவருஷத்தில் தேவர்கள் முற்கூறிய யாகங்களாலும், ஜபத்தியான சமாதி முதலானவைகளாலும் தேவியைப் பூஜிக்கின்றனர். வனங்களெல்லாம் எப்பொழுதும் எல்லாருதுக்களிலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் அழகுபெற்றும், காடுகள் மலைகள் மலைச்சாரல்கள் ஆறுகளாலும் அவைகளில் சுத்தமான ஜலம் செங்கழுநீர் கருநெய்தல் ஆம்பல் முதலிய புஷ்பங்களாலும் அம்ஸமுதலான பக்ஷிகளாலும்

அணியணியாய் நிறையப்பெற் றிருப்பதுமன்றி புருஷர்களெல்லாம் அழகில்மிக்க ஸ்திரீகளுடைய விசித்திரமான சரசசல்லாப விநோதங்களால் சந்தோஷத்தினின்றும் நீங்காதவர்களாய்க் கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வொன்பது வருடங்களிலும் விஷ்ணுமூர்த்தி தேவியை ஆராதித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் தேவியைப் பூஜிக்கின்றவரா யிருக்கின்றபடியினால் அங்குள்ளவர்களும் தேவி பூஜகர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

இளாவிருதவருஷத்தில் திருமால் லக்ஷ்மிதேவியுடனிருக்கின்றனர். அங்கு பவானியினுடைய சாபத்தினால் எந்தப்புருடரும் பிரவேசிக்கிறதில்லை. பிரவேசிப்பாராயின் ஸ்திரீகளாய் விடுகின்றனர். அங்கு பவானியைப் பிரபுவாகவுடைய அநேகங்கோடி ஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் தேவேசன், சங்கருஷணனைத் தனது தியானயோகத்தினால் யாவருக்கும் இதத்தைச்செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு மனத்தை அசைவற நிறுத்தி "ஸ்ரீபகவானே! ஓம் நமோ பகவதே மஹாபுருஷாய சர்வகுண சங்கியானாய நந்தாய வ்யக்தாய உமக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன். தியானிக்கின்றவர்களுடைய சங்கடங்களைப் போக்கடிக்கிற திருப்பாதங்களை யுள்ளவராயும் சகலசம்பத்துக்கும் முக்கியராயும் பக்தர்களிடத்தில் மகாதயையுள்ளவராயும் சம்சாரசாகரத்தைக் கடக்கச் செய்கின்றவராயும் சர்வேஸ்வரராயும் இருக்கின்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன், சத்துவ ரஜஸ் தமஸு என்னும் முக்குண சேஷ்டைகளல்ர எவனுடைய அறிவானது சலனத்தையடையாமல் இருக்கிறதோ அந்தப்பகவானை ஆத்மாவை சுவாதீனப்படுத்தவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடைய எவன் கவுரவஞ் செய்யமாட்டான். எந்தப் புருஷனுடைய தியானத்தினால் சிவந்தகண்ணுள்ளவராய் மதம் பிடித்தவன்போல் ஒருவரும் எதிரில்லாமல் பிரகாசிக்கின்றார்களோ, தேவகன்னிகைகள் எவனுடைய பாதபரிசத்தினால் இந்திரியங்கள்கலங்கி நாணமடைந்து பூஜைசெய்யும்வன்மை யற்றவராகின்றனரோ, எவன் இப்பிரபஞ்சத்தின் ஜன்ம ஸ்திதிலய ரூபமாகவும் எவன் முக்குணராகிதனாகவும் கூறப்படுகின்றானோ அவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன், இப்பூமண்டலம் எவனது ஆயிரம் முடிகளில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, பிரமன் எவனிடமிருந்து தோன்றினனோ, எவனுடைய பிரகாசத்தினால் மாயை சிருட்டிக்கப்பட்டதோ, நாமனைவரும் எவனுடைய சுவாதீனத்தினால் வலையிலகப்பட்ட பக்ஷிகள்போல் சுவாதீனமற்றிருக்கின்றோமோ, எவனுடைய கிருபையினால் உலகினைச் சிருட்டிக்கின்றோமோ யாவரும் எவனால் நிர்மிக்கப்பட்ட மாயாபந்தத்தைத் தாண்டக்கூடாமல் மோகிக்கின்றனரோ அவனை நமஸ்கரிக்கின்றேன்'' என்று

துதிக்கின்றனன்.

பத்திராஸ்வ வருஷத்தில் தருமபுத்திரர் ஹயக்கிரீவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து சமாதியிலிருந்து தியானித்துத் துதிக்கின்றனர். அவரது வம்சத்தில் வருபவரெல்லாம் பத்திர சேவகர்ளென்று சொல்லப்படுகின்றனர். அவரெல்லாம், "தரும ரூபியானபகவானே! உனக்கு நமஸ்காரம். உனதுகிரியைகள் மிகவும் ஆச்சரியகரமானது. உனது கடாக்ஷம் கிடைக்கும்வரையில் தபித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். புத்திரர்களைப் பிதாவானவன் எப்படி காப்பாற்றுவனோ அப்படி எங்களால் செய்யப்படும் தியான நமஸ்காரங்களை எண்ணிக் கடாக்ஷஞ்செய்யும். பண்டிதர்கள் பிரபஞ்சம் நாசமடைவதென்று அறிந்தவராயினும் உமதுமாயையினால் மோகமடைகின்றனர். இப்படிச்செய்யும் கிருத்தியமுடைய உமக்கு நமஸ்காரம். சகலத்திற்கும் உற்பத்திஸ்தானமானவனே! நீகருமத்தைச் செய்யாமலே செய்தவனாக அங்கீகரிக்கின்றனை. இது ஆச்சரியகரமான தல்ல. ஏனெனில் நீகாரியகாரணபூதனாயும் சர்வாதம சொரூபியாயும் பிரபஞ்சத்திற்குவேறுபட்டவனாயும் இருப்பவனாகலான் ஆச்சரிய மென்னை. யுகாந்தத்தில் தமசினால் மறைக்கப்பட்ட வேதங்களைப் பாதாளத்திலிருந்து உம்மைக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி பெரியோரெல்லாம் யாசிக்கின்றனர். இவ்வாறு சகலருக்கும் நன்மையைச் செய்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம்" என்று துதிக்கின்றவராயிருப்பர் என்றனர்.

(சு - ம். 29)

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹஸ்தி கும்போத்துங்க குசாயை நம:

ஓன்பதாம் அத்தியாயம்

9. வருஷாந்தர்க்கதசேவ்ய சேவகத்வவிசாரம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- அரிவருஷத்தில் நரசிஹ்மமூர்த்தியா னவர் சகலபாபத்தையும் நாசஞ்செய்து பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவரது உருவத்தை யறிந்தவனாகிய பிரகலாதன் அந்தப்பகவானுடைய குணதத்துவத்தை யறிந்து பக்தியுடன் "ஓம் நமோபகவதே நரசிம்ஹாய நமஸ்

தேஜஸ்தேஜஸே ஆவிராவிர்ப்பவ வஜ்ரதம்ஷட்ரகர்மாசயாந்ரந்தய ரந்தய தமோக்ரஸ ஒம்ஸ்வாஹா அபயம் மமாத்மநி பூயிஷ்டா: ஓம் க்ஷௌம்" என்பதாதி மந்திரங்களை உச்சரித்தனன். இதன் பொருளாவது "நரசிம்ஹ ரூபராயும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியானவராயும் வஜ்ராயுதம் போல் பற்களுள்ளவராயும் இருக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம். காமக்கிரந்தியையறுத்துவிடும் அறுத்துவிடும். எங்கட்குத் தெரிசனங்கொடும் தெரிசனங்கொடும். எங்களுடைய அஜ்ஞானத்தை நீக்கிவிடும், இந்த ஆத்மாவுக்கு அபயத்தைக்கொடும். இவ்வுலகுக் கெல்லாம் சுபம் உண்டாகக்கடவது. துஷ்டர்களெல்லாம் நசித்துப்போகக்கடவர். பிராணிகளெல்லாம் சிவனைத் தியானிக்கக் கடவர். மனமானது விஷ்ணுவை நமஸ்கரிக்கக்கடவது. எங்களுடைய புத்தி காரணமின்றிப் பகவானிடத்தில் பிரவேசமாகுக. எங்களுடைய மனம் வீடு மனைவி மக்கள் தனம் இவைகளில் எங்கட்குச்சம்பந்த முண்டாகவேண்டும். உமதுசேவையில் ஆசையுண்டாகுக. எந்தப் பகவானுடைய சம்பந்தத்தினால் மனமானது சுத்தியையடைகின்றதோ அந்தப்புகழுடைய பகவான் எங்களுடையகாமங்களை யறுத்து விடுவாராக. அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவை எவன்றான் நமஸ்கரிக்க மாட்டான். எவனுக்குக் காரணமின்றி விஷ்ணுமூர்த்தியினிடத்தில் பக்தி உண்டாகின்றதோ அவனிடத்தில் சகலதேவர்களும் வசிக்கின்றனர். பக்தியில்லாதவனுக்கு நற்குணங்களெல்லாம் எப்படியுண்டாகும். விஷ்ணுமூர்த்தி சர்வப்பிராணிகளுக்கும் மீன்களுக்கு ஜலம் ஆதாரம்போல முக்கிய காரணராயிருக்கின்றனர். அவருக்கு வீட்டில் பூஜையில்லாமலிருந்தால் அந்த வீடுடையவனுக்கு மகத்துவம் உண்டாகாது. அவன் காமம் துக்கம் கோபம் முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு மகாதுக்கத்தை அடைவான். அராகம் துவேஷம் காமம் குரோதம்பயம் வியாதி இவைகளுக்கெல்லாம் மூலமாயும் சம்சாரத்துக்குப் பிரதான ஸ்தானமாயுமுள்ள கிருகத்தைவிட்டு நரசிம்ஹருடைய பாதத்தை நமஸ்கரிக்கின்றவர்களுக்குப் பயமேது" என்றிவ்வாறு பிரகலர்தன் நரசிம்ஹரை மனதிற்றாபித்து நாடோறுந்துதித்துவருவான்.

கேதுமாலாவருஷத்தில் மன்மதரூபியாய் அரசர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவராய் பகவானிருப்பர். அவரை, "ஓம்ஹ்ராம் ஹ்ரீம் ஹ்ரூம் ஓம் நமோபகவதே ருஷீகேஸாய சர்வகுணவிசேஷைர் விலக்ஷிதாத்மநே ஆகூதீனாம் சிதீனாம் சேதஸாம் விசேஷணாம் சாதிபதயே சோடச கலாய சந்தோமயாய அன்னமயாய அமிர்தமயாய ஸஹஸே ஓஜஸே

பலாய காந்தாய காமாய நமஸ்தே உபயத்ரபூயாத்" என்னுமந்திரத்தை யுச்சரித்து, இலக்ஷுமிதேவி, அவ்வருடத்திற்குப் பிரபுவாய் எப்பொழுதும் பூஜித்து, "உலகத்தில் ஸ்திரீகள் உம்மை ஆராதித்து பர்த்தாவாகக் கொள்ளுகின்றார்களேயன்றி வேறுயாரைக் கொள்ளுகின்றனா். ஏனெனில் பிரியம் தனம்ஆயுள் முதலியவற்றிற்கு நீரே சுதந்தரராயிருக்கின்ற படியினாலும், எவன் ஒருவரிடத்தும் பயப்படுவதில்லையோ அவன்றான்பதியாவன் என்றபடி நீர்தான் ஒருவரிடத்தும் பயப்படாதவராயிருத்தலினாலும் ஸ்திரீகள் உம்மையே சாக்ஷாத்காரமாக அடைகின்றனர். ஒபிரபுவே! சுராசுரர்கள் இந்திரியங்களையடக்கி அரியதவத்தைச்செய்து உம்மை யடைந்தும் உமது பாதபக்தி யில்லாமையால் உம்மையறிந்திலர். சத்தியராயும் நித்தியராயுமுள்ள நீர் எனது வந்தனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும். என்னைமுதலாயினாரைக் காக்கின்றகடவுளாகிய உமது இச்சையை அறிவதற்கு எவர்தான் சமர்த்தர்கள். உலகங்கட்குப் பிரபுவாயும் காமதேனுஸ்வரூபமாயும் இருக்கின்ற உம்மைப் பிரஜாபதிமுதலான வருஷநாதர்கள் காமசித்தியின் பொருட்டுத் தோத்திரஞ்செய்கின்றனர்" என்றிவ்வாறு துதித்துக் கொண்டிருப்பள்.

ரம்யகவருஷத்தில் மச்சமூர்த்தியை மநுவானவர், "ஓம்நமோ முக்யதமாயநம:, ஸத்வாய பிராணாயௌஜஸே பலாய மஹாமத்ஸ் யாயநம:" என்றுச்சரிப்பதுமன்றி, லோகபாலகர்களால் அறியப் படாதவனாய் உள்ளும்புறம்பும் கம்பீரமாய்ச் சஞ்சரிப்பவனாய் எவன் இருக்கின்றானோ, தாருரூபமாயிருக்கின்ற ஸ்திரீயை நாமமாத்திரத் தினால் தன்சுவாதீனப்படுத்திக் கொள்வதுபோல் இப்பிரபஞ்சத்தை எவன் சுவாதீனஞ்செய்து கொள்ளுகின்றானோ அவன்தான் ஈஸ்வரன் என்றும், லோகபாலகர்களெல்லாம் தங்களுக்குள்ள துவேஷங்களை விட்டுத் தனித்தனியாகவேனும் ஒன்றாகவேனும் அசுரனால் கவரப் பட்ட வேதத்தை மீட்டு உலகத்தைக்காத்தாரில்லை அதனை நீரே செய்து ஜகத்பிராண கணாத்மாவானீர் உமக்கு நமஸ்காரம் என்றும் தோத்திரத் தியானாதியோகங்கள் செய்து சகல கல்மஷங்களினின்று நீங்கிப் பாகவதோத்தமனாய்ப் பக்திமார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்றனா். (சு - ம் 23)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹஸ்தி க்ருத்தி பிரியாங் கயைநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்

10. புவனகோச வர்ணனம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இரண்மயவருஷத்தில் பகவான் கூர் மரூபங்கொண்டிருப்பர். அவரை அர்யமன் என்னுஞ்சூரியன், "ஓம் நமோபகவதே அகூபாராய சர்வசத்வகுணவிசேஷணாய கோபல க்ஷித ஸ்தானாய நமோவர்ஷ்மணே நமோபூம்நே நமோவஸ்தாநாய நமஸ்தே" என்று உச்சரித்து, "இவ்வுலகெல்லாம் யாருடையசொரூபமோ, யாருடையமாயையினால் வெவ்வேறாகக்காணப்படுகின்றதோ, யாருடையசொரூபத்திலிருக்கின்றதோ இவ்விதமென்று காணக்கணக் கில்லையோ, இம்மாதிரியென்று சொல்லச்சொல்லில்லையோ என்று சொல்லப்படும். பிரமத்தன்மையைப் பெற்றுள்ள பகவானான உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சராயுஜாதி நால்வகையோனியாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்தாவரஜங்கமங்களும் தேவருஷிபிதுர்க்களும் சுவர்க்கம் ஆகாயம் பூமி மலை ஆறு சமுத்திரத்து வீபங்களும் நக்ஷத்திரங்களுமாகச் சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் உனது சொரூபமென்றே சொல்லப்பட்டி ருக்கின்றது. எவனிடம் எண்ணிறந்தநாமங்களைப் பண்டிதர்கள் கற்பித்திருக்கின்றனரோ அப்புருஷனாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன்" என்று வருஷப்பிரபுக்களோடு துதிக்கின்றான்.

இப்படியே உத்தமமாகிய குருவருஷத்திலும் ஆதிவராகரூபி யானபகவானைப் பூதேவி பக்தியோடு பூசித்து, "ஓம் நமோபகவதே மந்திரதத்வலிங்காய யக்ஞகிருதவே மஹாத்வராவயவாய மஹாவரா ஹாய நம: கர்மசுக்லாய த்ரியுகாய நமஸ்தே" என்றுச்சரித்து, "எவனுடைய சொரூபத்தைக் கவிகள் முக்குணங்களில் மனமாகியமத்தை நாட்டிக் கடைந்து சாக்ஷாத்காரஞ்செய்வதற்கு ஆவர்த்தி செய்கின்றார்களோ அவனாகியஉம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தன்னுடையகுணங்களால் இவ்வுலகினைப்பார்க்கின்ற எவனுடைய மாயையானது உற்பத்திநாசங்களைச் செய்கின்றதோ அந்தமாயைக்கு ஆதாரமாயும் திரிகுணகர்மங்களுக்குச் சாக்ஷியாயும் இருக்கின்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். எவன் ஆதிவரா கரூபியாய் அசுரனைக்கொன்று கடலிலிருந்த என்னைக் கோரப்பற்களில் இடுக்கி வெளியில் கிளம்பினனோ அவனாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன்" என்று துதிப்பள்.

கிம்புருஷவருஷத்தில் ஸ்ரீராமரை அநுமார், "ஓம்நமோபகவதே உத்தமஸ்லோகாயநம" என்றும், "ஆர்யலக்ஷண சீலவ்ருதாயநம" என்றும், "உபசிக்ஷிதாத்மநே உபாசிதலோ காயநம என்றும் "ஸாதுவாதநிகஷணாய நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய மஹாபுருஷாய மஹாபாகாயநம" என்றும், "விசுத்தாத்மாவாயும் பிரகிருதிகுணங்களின் நியமனத்தை யுடையவராயும் சாந்தராயும் அமிர்தம் போன்றவராயும் அகங்காரமில்லாதவராயுமுள்ள உம்மைத் துதிக்கின்றேன். மாநுடராய்வந்தது ராக்ஷஸரைக்கொல்வதற்கேயல்ல; மனிதர்களுக்கு நல்லொழுக்கத்தை யுண்டாக்கவே ஆகும். ஏனெனில், ஆத்மஞானிகளுக்கே சிநேகராயும் பகவத்சொரூபராயும் இருக்கின்ற விஷ்ணு மூர்த்தி நீரல்லவா? உமக்கும் சீதைக்கும் எப்படி துக்கம் உண்டாகும். ஸ்தீரீயினாலுண்டாகும் துக்கத்துக்கு நீர் எப்படி சம்பந்தப்பட்டவராவீர்? பரமாத்மதிருஷ்டியை மறவாதவரல்லவா? அதனால் நீர் வாக்குமனங்களால் துதிக்கமுடியாதவர். ருஷிகளாலே செய்யப்படும் தியானயோகங்களால் சுவாதீனப்படத்தக்கவர். உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தேவர்களானாலும் அசுரர்களானாலும் மாநுடர் களானாலும் வேறெந்தஜாதியர்களானாலும் நன்றிமறவாதவராயும் சத்தியசந்தராயும் திடவிருதராயும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களுள்ளவராயும் இருக்கின்ற இராம பிரபுவைப் போற்றுவராயின் அவர்கள் கதியடைவர்" என்றும் தோத்திரத்தியானங்கள் செய்து பக்தியுடன் பூஜித்துவருகிறார் என்றனர். (6-ம் 20)

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹரித்ரா குங்குமா திக்தாயைநம:

பதினோன்றாம் அத்தியாயம்

11. சேவ்யசேவகவிசாரம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இந்தப் பாரதவருஷத்தில் நான் ஆதி புருஷனாகவிருந்து உன்னால்தோத்திரஞ் செய்யப்படுகிறேன். எப்படி யென்றால் "ஓம் நமோபகவதே உபசமசீலாயோபரதா நாத்மாயநமோ கிஞ்சனவித்தாய ருஷிருஷபாய நரநாராயணான பரமஹம்ஸ பரம குரவே ஆத்மா ராமாதிபதயே நமோநம" என்றுச்சரிப்பதும், "சர்வ லோகத்தையும் சிருஷ்டிக்கின்றவனாயும் அதில் சம்பந்தமில்லாதவ னாயும்தேகசம்பந்தமுள்ளவனாயும் இல்லாதவனாயும் எவனிருக்

கின்றானோ, எவனுக்குப் பார்க்கக்கண்களிருந்தும் இல்லையோ, எவன் குணங்களோடு கூடிக்கொண்டிருந்தும் தூஷிக்கப்படாமலிருக் கின்றானோ அப்படிப்பட்டபகவானை நமஸ்காரம்செய்கிறேன். இப்படிப் பட்ட பகவானை நமஸ்காரம்செய்கிறேன். இப்படிப்பட்ட யோகத்தை இரண்யகர்ப்பனாகியபகவான் யோகிகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதென்று சொல்லியிருக்கின்றார். அஃதாவது-மரணகாலத்தில் மிகுந்தபக்தியோடு நிர்க்குணஸ்வரூபியான உம்மை எவன்தோத்திரஞ்செய்கின்றானோ அவன் சகலபுருஷார்த்தத்தையும் அடைகிறான். இகத்திலும்பரத்திலும் காமத்தில் விருப்பமுள்ளவனாய் மனைவிமக்களிடத்தும் தனத்தினிடத்தும் அதிகவிசாரத்தை வைத்துக்கொண்டு எவன் சந்தேகப்படுகிறானோ அவனுடைய பிரயத்தனத்துக்குப் பிரயோஜனம் சிரமமன்றி வேறொன்றில்லை. ஓபிரபுவே! உம்முடையமாயையினால் உண்டாகும் அஞ்ஞானத்தை நீர் சீக்கிரத்தில் பிளந்து என்னை உம்முடையபாதத்தில் சுத்தபக்தியுள்ளவனாய் யோகத்தில் மனதைவைக்கும்படிச் செய்யவேண்டு மென்பதுமாம். ஓ நாரதரே! இப்பாரதவருஷத்தில் நீரேயன்றி நதிகளும் பர்வதங்களும் தோத்திரஞ் செய்கின்றன. அவைகளைச்சொல்லுகிறேன்; நீர் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக் கேட்பீராக.

இமயமலை மங்களப்பிரஸ்தம் மயினாகம் திரிகூடம் ரிஷ்ய கூடகம் சய்யம் தேவகிரி ருஸ்யமூலம் ஸ்ரீசைலம் வேங்கடாத்திரி மகேந்திரம் வாரிதாரம் விந்தியம் புத்திமான் ருக்ஷபர்வதம் பாரியாத்திரம் துரோணம் சித்திரகூடம் கோவர்த்தனம் ரைவதம் குகுபம் நீலபர் வதம் கவுரமுகம் இந்திரநீலம் காமகிரி முதலானமலைகளும், இவைபோன்ற அனேகமலைகளும் புண்ணியத்தைக்கொடுக்கின்றவை களாக வுள்ளன. அந்தப்பர்வதங்களினின்றும் உண்டாகும்நதிகள் நானாவிதமானதேசங்களில் பெருக்கெடுத்துச்செல்லுகின்றன. அந்தநதிகளில் ஸ்நானம் ஆசமனம் செய்வதனாலும் அவைகளைக் கண்ணால் பார்த்து வாக்கினால் உச்சரிப்பதனாலும் மனவாக்குக். காயங்களாற்செய்யும் கர்மங்கள் நாசமடைகின்றன.

அவைகளின் பெயர்களாவன:- தாம்பிரபர்ணி சந்திரவாசா கிருதமாலா வடோதகா வைகாயசி காவேரி வேணு பயஸ்வனி துங்கபத் திரா கிருஷ்ணவேணீ சர்காரவர்த்தகா கோதாவரீ பீமரதி நிர்விந்தியா பயோஷ்ணிகா தாபி ரேவா சரஸா நர்மதா சரஸ்வதி சர்மண்வதீ சிந்து அந்தசோணா மஹாநதி ருஷிகுல்யா திரிசாமா வேதஸ்மிருதி கவுசிகை யமுனை மந்தாகினீ திரஷத்வதி கோமதி சரயு ரோதவதி சப்தவதி சுஷோமா சதத்ரு சந்திரபாகா மருத்விரதா விதஸ்தா அசிக்னி விஸ்வா

என்பனவாம், இந்தப்பாரதவருஷத்தில் சனிக்கின்ற புருஷர்கள் தாம்தாம்செய்த புண்ணியபாவங்களுக்கீடாக சொர்க்க நரக பூமிகளிற் பிறந்து எப்படி சுகதுக்கமோக்ஷங்களை யடைகின்றார்களோ அப்படியே இந்தநதிகளும் அடைகின்றன. இந்நதிகள் காரியசித்திக்குத் தகுந்தவையென்று முநிவர்கள்சொல்லுவர்.

இந்தப்பாரதவருஷத்திலிருக்கும் மனிதர்கள் என்னபுண்ணிய செய்ததனாலோ விஷ்ணுபகவான் தானே அவர்களுக்குப் பிரசன்ன ராய் தெரிசனங்கொடுக்கின்றனர். இப்புண்ணிய சீலர்களைப்போல் விஷ்ணுபகவானுடையசேவைக்கு உபயோகமான மாநுடசரீரத்தை யானும் அந்தபாரதவருஷத்தில் எடுக்க ஆசைப்படுகிறேன். எது யாகமுதலியவற்றால் சாதிப்பதற் கருமையாயிருக்கின்றதோ அது அந்தப்பகவானை உச்சரிப்பதனாலேயே உண்டாகின்றது. அவரது பாதங்களை உச்சரித்தால் யாருக்குப் பாவநாசம் உண்டாகிறதில்லை. ஏனையவருஷங்களில் கற்பகாலபரியந்தம் ஆயுள் அடைந்திருப்பதைப் பார்க்கிலும் இந்தப்பாரதவருஷத்தில் க்ஷணகாலம் சீவதிசையோ டிருப்பது சிரேஷ்டமானது. இவ்விடத்தில் புத்திமானான மனிதன் சகலபோகைஸ்வர்யங்களையும் விட்டு சந்நியாசத்தையடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பூஜிப்பானாயின் அவன் அவர்பதத்தை யடைகிறான். எவ்விடங்களில் விஷ்ணுவினுடைய கதைகளும் பாகவதர்களும் யாகமுதலான மஹோற்சவங்களும் இல்லையோ அவ்விடங்கள் தேவ லோகமாயிருந்தாலும் வாசஞ்செய்யத் தக்கவையல்ல. இப்பாரதவருஷத்தில் மாநுடராகப்பிறந்து ஞானம் கிரியை திரவியமுதலான சம்பத்துக்களைப் பெற்றும் ஜன்மபரம்பரையை நீக்குவதற்கு முயற்சிசெய்யாம லிருப்பாராயின் அவர்கள் மறுபடியும் மிருகங்களைப்போல் திரியக்ஜாதிகளிற்பிறந்து சம்சாரத்தில் ஸ்திரமான பந்தத்தையடைகின்றனர். எவர்கள்சிரத்தையோடு அக்னியில் விதிப்படி மந்திரத்தால் ஓமஞ்செய்து அவிசைக்கொடுக்கின்றார்களோ அந்த அவிசைப்பகவான் கிரகித்துக்கொள்ளுகிறார்.

பகவான் மனிதர்கள் தன்னைச் சத்யமானபொருளைக் கேட்பா ராயின் அந்தச் சத்தியப்பொருளைக் கொடுப்பர். அசத்யப்பொருளாகிய திரவியத்தைக்கேட்பாராயின் அதைக்கொடுப்பதில்லை. ஏனெனில், சத்தியப்பொருளைமறந்து இதனையே மறுபடியுங்கேட்கத்தலைப் படுவார்கள். ஆகலான் தன்னை நமஸ்காரஞ்செய்கின்றவர்களுக்கு பிரபஞ்சப்பொருளை இச்சிக்கும்இச்சையை மறைக்கத்தக்கதிருவடி களைக்கொடுத்து ஒருவஸ்துவினிடத்திலும் ஆசையைவிளைவிக்கா மல் வைராக்கியத்தை யுண்டாக்குகின்றனர்.

ஓ நாரதரே! சுவர்க்கத்திலிருக்கின்ற தேவர்களும் சித்தர்களும் மகருஷிகளும் இந்தவுண்மையையறிந்து பாரதவருஷத்தின் மான்மியத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றனர். குதிரைமார்க்கத்தைத் தேடுகின்ற சாகரர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சுவர்ணபிரஸ்தம் சந்திரபிரஸ்தம் சுக்ரபிரஸ்தம் ஆவர்த்தனபிரஸ்தம் ரமணகபிரஸ்தம் மந்திரோபாக்யபிரஸ்தம் ஹரிணப்பிரஸ்தம் பாஞ்சசன்யபிரஸ்தம் என்று எட்டு த்வீபங்களுண்டு, சிங்களம் லங்கை முதலாகச்சொல்லப்பட்ட உபத்வீபங்கள் உள்ளன. இந்தத்வீபங்கள்போல் அல்ல ஜம்புத்வீபம். அதனளவும் கீர்த்தியும் பெரிதானது. இனிபிலக்ஷத்வீபமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆறு த்வீபங்களின் விஸ்தாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்றனர். (சு - ம் 32)

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹர்யாஸ்வாத் யமரார்ச்சியை நம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

12. தீபாந்தர சமாசாரங்கள்.

———

பிலக்ஷத்வீபம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- மேருவை நடுவேயுடைய ஜம்புத் வீபம் உப்புக்கடலால் நான்குபக்கமுஞ் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுப்புக் கடலின் அளவு ஜம்புத்வீபத்தின் அளவேயாம். அக்கடலைப் பிலக்ஷத்வீபம் சூழ்ந்திருக்கிறது. அந்தத்வீபம் உப்புக்கடலின் இரண்டு பங்களவுள்ளது. இப்பிலக்ஷத்வீபம் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அக்கடலினளவு அந்தத்வீபத்தினளவேயாம். பிரியவிரதனுடையபுத்திரனான சப்தஜிஹ்வன் அங்கு பிரபுவாயிருக்கின்றான். அவனுக்குப் பிரபு பொன்மயமான அக்னி தேவனே. இங்ஙனமிருக்க அந்த சப்தஜிஹ்வன் தன்னுடைய த்வீபத்தை ஏழுவருஷங்களாகப்பிரித்து தன்புத்திரர்களுக்குக்கொடுத்துத்தான் ஆத்மஞானிகளால் சிறப்பிக்கப்பட்ட யோகசித்தியை யடைந்து அதனாலேயே பகவானுடைய பாதத்தையடைந்தனன்.

அங்கு சிவம் யவசம் பத்ரம் சாந்தம் க்ஷேமம் அமிர்தம் அபயம் என்று ஏழுவருஷங்களும், அருணன் ரும்ணன் ஆங்கீரசன் சாவித்ரீ

சுப்ரபா ருதம்பரா சத்யம்பரா என்று ஏழுநதிகளும், மணிகூடம் வஜ்ரகூடம் இந்திரசேனன் ஜோதிஷ்மான் சுவர்ணம் இரண்யகக்ஷம் மேகமாலா என்று ஏழுபர்வதங்களும் உள்ளன. இந்நதிகளின் தீர்த்தத்தை ஜனங்கள் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் பாவங்களினின்றும் நீங்கினவர்களாயும் அஜ்ஞானரகிதர்களாயும் ஆகின்றனர்.

இந்த பிலக்ஷத்வீபத்தில் அம்சம் பதங்கம் ஊர்த்வாயனம் சத் யாங்சங்கம் என நான்குவருணத்தவர்களுண்டு. அவர்களுக்கு ஆயுள் பிரமாணம் ஆயிரம். அவர்கள் அநேக லோகதிருஷ்டாந்தங்களையும் மூன்றுவேதத்தையும் அறிந்தவர்கள். சூர்யமண்டலத்தையும் சுவர்க்க துவாரத்தையும் கடக்கும் வன்மையாளர். விஷ்ணுரூபம் சத்தியத்தின் சொரூபம் பிரமாவின் சொரூபம் அமிர்தத்தின் சொரூபம் சூரியன் சொரூபம் முதலியவற்றை யறிந்தவர்கள். பிலக்ஷத்வீப முதலான த்வீபங்களுள் ஐந்து த்வீபங்களில் உள்ளவர்களுக்கு ஆயுள் இந்திரியங்களுக்குரிய வன்மை தேஜஸு பலம் புத்தி பராக் கிரமம் ஆகிய இவையெல்லாம் சமமாகவிருக்கும்.

சான்மலித்வீபம்.

மேற்கூறிய பிலக்ஷத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலுக்கு இரண்டுபங் கதிகமாயுள்ளது சான்மலித்வீபம். இது அக்கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. இச்சான்மலித் வீபம் இதற்குச் சமானமான அளவுள்ள சுராக்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் சான்மலிவிருக்ஷம் லக்ஷம்யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ள தாயிருக்கும். பக்ஷிராஜனாகியகருடன் வசித்துக் கொண்டிருப்பான். அந்த சான்மலித்வீபத்தைப் பிரியவிரதன் புத்திரனான எஜ்ஞபாஹு என்பவன் சுரோசனன் சௌமனஸ்யன் ரமணன் தேவவருஷகன் பாரிபத்ரன் ஆப்யாயனன் விஜ்ஞாதன் என்னும் தனது ஏழுபுத்திரர்களுக்கு அந்தத்வீபத்தை அவ்வவர் பெயரால் ஏழாகப் பகுத்துக் கொடுத்தனன். அங்கு சரசம் சதஸ்ருங்கம் வாமதேவம் கந்தகம் குமுதம் புஷ்பவருஷம் சஹஸ்ரஸ்ருதி என்னும் ஏழுபர்வதங்களும், அநுமதி சிநீவாலீ சரஸ்வதீ குஹூ ரஜஸ்ரீ நந்தா ராகா என்னும் ஏழுநதிகளும் உள்ளன. அந்த வருஷங்களிலுள்ள புருஷர்கள் ஸ்ருததரன் வீரியதரன் வசந்தரன் இஷுந்தரன் என்னும் நான்குவருணஸ்தர்களாக இருப்பர். இவர்கள் வேதமயமான தங்களுடைய பகவானுக்கு சுக்ல கிருஷ்ணபக்ஷங்களில் பிதுர்த்தேவதைகளின் பொருட்டுத் தங்களுடையபசுக்களால் யாகஞ் செய்கிறார்கள். சகலப்பிரஜைகளுக்கும் பிரபுவான சந்திரன் சந்தோஷிக்க சந்திரரூபியானபகவானைப் பூஜிக்கின்றனர்.

குசத்வீபம்.

சான்மலித்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் சுராக்கடலுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாயுள்ளது குசத்வீபம். அது சுராக்கடலைச்சூழ்ந்திருக்கின்றது. அக்குசத்வீபம் அதற்குச்சமானமான அளவுள்ள நெய்க்கடலால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் இந்தத்வீபத்தின் பெயர்க்குக் காரணமான குசஸ்தம்பம் என்னும் விருக்ஷம் தன்னுடைய சோலைகளின் காந்தியினால் திக்குகளைப் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. பிரியவிரதனுடைய புத்திரனான இரணிய ரேதா என்பவன் அரசன். அவன் வசு வசுதானன் திடருசி நாபி குப்தன் ஸ்துத்யவிரதன் விவிக்தன் நமதேவகன் என்னும் தன்னுடைய ஏழுபுத்திரர்களுக்கு அந்தத்வீபத்தை அவ்வவர்பெயரால் ஏழாகப் பகுத்துக்கொடுத்தனன். அங்கு சக்கரம் சதஸ்ருங்கம் கபிலம் சித்திரகூடகம் தேவானீகம் ஊர்த்வரோமா திரவிணம் என்னும் ஏழுபர்வதங்களும், ரசகுள்ளியா மதுகுள்ளியா மித்திரவிந்தா ஸ்ருதவிந்தா தேவகர்ப்பா கதஸ்ய மந்திரமாலிக என்னும் ஏழுநதிகளும் உள்ளன. அந்நதிதீர்த்தங்களைப் பானம் பண்ணுகிறமனிதர்கள் மகாதேஜஸையடைகின்றனர். இந்தத் வீபத்திலுள்ள மனிதர்கள் குசலன் கோவிதன் அபியுக்தன் குலகன் என்னும் நான்குவருணஸ்த்தர்களாக விருப்பர். இவர்கள் யாககர்மத்தைச்செய்யும் சாமர்த்திய முடையவராகவும் எல்லாம் அறிந்தவர்களாகவும் தேவர்களுக்குச் சமானமானமகிமையுடையவராகவும் இருத்தலினால் பிரம்மசொருபத்திற்கு அவ்யத்தை வகிக்கிற அக்கினிசொருபமானபகவானை புருஷ யஜ்ஞத்தினால் யாகஞ்செய்துவருவார்கள். இவ்வாறே எல்லா த்வீ பத்திலுள்ளவர்களும் பூஜிக்கின்றார்கள் என்றனர். (சு - ம் 30)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹரிகேச சக்யைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

13. சிருஷ்டத்வீப சமாசாரவர்ணனம்.

———

நாரதர் நாராயணரைநோக்கி எல்லாவற்றையும் அறிந்த மஹா நுபாவரே! நீர் சிருஷ்டத்வீபவரலாற்றைக் கூறுவீராக; அதைக்கேட்ட

மாத்திரத்தில் பரமானந்த முண்டாகுமல்லவா என்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்.

கிரவுஞ்சத்வீபம்.

குசத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் நெய்க்கடலுக்கு இரண்டுபங்கதிகமாயுள்ளது இந்தக்கிரவுஞ்சத்திவீபம் இது நெய்க்கடலைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இக்கிரவுஞ்சத்வீபம் இதற்குச் சமானமான அளவுள்ள பாற்கடலாற் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் கிரவுஞ்சாத்திரி என்னும் பர்வதமே அந்தத்வீபத்தின் பெயரைப் பிரகாசப்படுத்துகிறது. முன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் சத்தியாயுதத்தினால் பிளக்கப்பட்ட மலையும் இதுவேதான். பாற்கடலின் அலைகளால் மோதப்பட்டதாயும் வருணபகவானால் காக்கப்பட்டதாயுமுள்ள இதற்கு ஸ்ரீமானாயும் சர்வலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனாயுமுள்ள பிரியவிரதனுக்குப் புத்திரனான கிருதபிருஷ்டன் அரசன். அவன், ஆமன் மதுருகன் மேஷபிருஷ்டன் சுதர்மகன் பிராஜிஷ்டன் லோகிதாரணன் வனஸ்பதி என்னும் தனது ஏழுபுத்திரர்களுக்கு அந்தத்வீபத்தை அவ்வவர்பெயரால் ஏழாகப் பிரித்துக்கொடுத்துத் தான் பகவானைச் சரணாகவடைந்தான். அங்கு சுக்ல தர்மமான போஜன உபபர்ஹண நந்த நந்தன சர்வதோபத்திர என்னும் ஏழுபர்வதங்களும், அபயா அமிர்தௌகா ஆரியகா தீர்த்தவதி லிருத்திரூபவதி சுக்கிலா பவித்திரவதிகா என்னும் ஏழுநதிகளும் உள்ளன. இந்நதிகளின் பரிசுத்தமானஜலத்தை புருஷன் ருஷபன் தத்வர்த்த ரவிணன் தேவகன் என்னும் நான்குவருணத்தவர்களும் பானம்செய்கிறார்கள். இவர்கள் ஜலரூபமானபகவானை அஞ்சலியஸ்தர்களாய்ப் பூர்ணபக்தியுடன் யாகஞ்செய்து "ஆப: புருஷவீர்யா: ஸ்தபுனந்தா் பூ: புவஸ்வர: தான: புநீதாமீவக்நி ஸ்புருஸதா மாத்மநா புவ:" என்பதால் துதிக்கின்றனர்.

சாகத்வீபம்.

கிரவுஞ்ச த்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும்பாற்கடலுக்கு இரண்டு பங்கதிகமாயுள்ளது இந்தசாகத்வீபம். இது பாற்கடலைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. இச்சாகத்வீபம் முப்பத்திரண்டுலக்ஷயோசனைவிஸ்தீரணமுள்ளது. இதற்குச் சமான அளவுள்ள தயிர்க்கடலால் சூழப்பட்டுள்ளது. அங்கு சாகமென்னும் விருக்ஷம் அந்த த்வீபத்தின்பெயரைப் பிரகாசப்படுத்துகின்றது. இதற்கு பிரயவிரதனுடையபுத்திரனான மேதாதிதி என்பவன் அரசன். இவன் புரோஜபன் மனப்பூர்வஜயன் தவமானகள் தூம்பரானீகன் சித்திரரேபன் பகுரூபன் விஸ்வதிக் என்னும் தனது ஏழு புத்திரர்களுக்கு அந்தத்வீபத்தை அவ்வவர் பெயரால் ஏழாகப் பகுத்துக்கொடுத்து யோகத்தை யடைந்தான். அங்கு ஈசானம் ஊருசிருங்கம் பலபத்திரம் சதகேசரம் சகஸ்ரஸ்த்ரோதகம்

தேவபாலம் மகாசனம் என்னும் ஏழுபர்வதங்களும், அனகா பிரதமா ஆயுர்த்தா உபயசிருஷ்டி அபராஜிதா பஞ்சபதீ சகஸ்ரஸ்ருதி நிஜதிரிதி என்னும் ஏழுநதிகளும் உள்ளன. இந்த த்வீபத்திலுள்ளவர் சத்திய விரதன் கிருதுவிரதன் தானவிரதன் அநுவிரதன் என்னும் நான்கு வருணஸ்தர்களாக விருப்பர். இவர்கள் எந்தப்பகவான் பிராணவாயு சொரூபமாக விருக்கின்றானோ எந்தப்பகவான் சர்வபூதங்களுடைய உள்ளும்புறம்பும் சர்வாந்தர்மியாயிருந்து ரக்ஷிக்கின்றானோ எந்தப்பகவானிடத்தில் இந்தப்பிரபஞ்சமெல்லாம் சுவாதீனமாயிருக் கின்றதோ அந்தப்பகவானாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவ ரென்று ரஜோதமோகுணங்களற்று பிராணாயாமத்தினால் பூஜிக்கின்றனர்.

புஷ்கரத்வீபம்.

சாகத்வீபத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் தயிர்க்கடலுக்கு இரண்டுபங் கதிகமாயுள்ளது இப்புஷ்கர த்வீபம். இது தயிர்க்கடலைச் சூழ்ந்தி ருக்கின்றது. இப்புஷ்கரத்வீபம். இதற்குச் சமானமான அளவுள்ள சுத்தஜலத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அக்கினி சுவாலையைப்போல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் பதினாயிரம் பொன்னிதழுள்ள தாமரைப்பூ விருக்கின்றது. அது பிரஹ்மாவுக்கு ஆசனமாயுள்ளது. இது இங்ஙனமிருக்க முன் சொல்லிய மானசோத்தர பர்வதம் கிழக்கு மேற்கு என்னும் எல்லைகளை அறிவதற்கு இரண்டுபக்கத்தும் இருக்கின்றது. இந்தப் பர்வதத்தினுடைய உயரமும் அகலமும் பதினாயிரம்யோசனை. இதனைச்சூழ்ந்து நான்கு பக்கத்தும் இந்திரன் முதலிய உலோகபாலகர்களது பட்டணங்களிருக்கின்றன. இதற்குமேல், சூரியன் சென்று மேருபர்வதத்தைப் பிரதக்ஷணமாகவந்து முன்போல் இந்த மானசோத்தரமென்னும் பர்வதத்தில் தோன்றுகின்றான். இவ்வாறு சூரியன் சுற்றி வருவதாகிய அந்தக்காலம் நமக்கு ஓர்வருடமும் தேவர்களுக்கு இரவும் பகலுங்கூடிய ஓர்நாளுமாம். அந்த த்வீபத்தின் இரண்டு வருஷங்களுக்கு பிரியவிரதன் புத்திரனான வீதிஹோத்திரன் தனது புத்திரர்களான ரவணன் தாதகி என்னும் இருவரையும் ஆளும் வண்ணம் அதிபதிகளாக்கினான். அந்த இரண்டெல்லையிலுமுள்ள புருஷர்கள் சகலப்பிராணிகளுடைய கர்மச்செய்கைகளிலுங் கலந்து அவரவர்கர்மங்களையெல்லாம் அறிந்து அந்தந்தகர்மஸ்வரூபமாகவே யிருக்கின்ற பிரஹ்மலிங்கமாயும் பிரஹ்ம சொரூபமாயும் பரமேஸ்வரனாயும் இருக்கின்ற பகவானை ஒன்றாயும் அத்வயமாயும் சாந்தமாயும் இருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரமென்று பக்தியுடையவர்களாய்ப் பூஜிக்கின்றனர். (சு - ம். 36)

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹாதி வித்யாயை நம:

(பதினான்காம் அத்தியாயம்)

14. லோகாலோகபர்வதவிந்யாஸம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார் :- அதற்குப்பின் லோகாலோகம் என்னும் பர்வதம் பிரகாசமுள்ளலோகத்திற்கும் அது இல்லாதலோகத்திற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது. ஓ தேவருக்ஷியே! அது மான சோத்தரபர்வதத்திற்கும் சுமேருபர்வதத்திற்கும் எவ்வளவுபூமி மத்தியிலிருக்குமோ அவ்வளவும் பொன்மயமாயும் கண்ணாடியைப்போல் சுத்தமாயும் இருக்கும். அங்கு எந்தவஸ்துவாயினும் வைத்தால் அதற்கு உற்பத்திநாசமுதலான மாறுதல் ஒன்றுங்கிடையாது. பிராணிகள் ஒருவரும் வசிப்பதுமில்லை. இப்பர்வதத்தை மூன்றுலோகத்திற்கும் அப்புறமுள்ள ஐம்பதுகோடி விஸ்தாரமான பூகோளத்தினுடைய நான்கிலொருபங்கு உயரமுள்ளதாகச் சூரியன்முதலான கிரகங்களுக்கு முந்தியே ஈஸ்வரன்படைத்திருக்கின்றனன். இந்தப்பர்வதப் பிரகாசத்தினாலேயே சூரியன் முதல் துருவன்வரையிலுமுள்ள கிரகங்களெல்லாம் காந்தியடைந்து மூன்று லோகத்திற்கும் பிரகாசத்தைச்செய்கின்றன. அதன் மீது நான்குதிக்குகளிலும் பிரமாவினால் சிருட்டிக்கப்பட்டு சமஸ்த லோகத்திற்கும் ஆதாரமாயுமிருக்கும் ருஷபம் புஷ்கசூடம் வாமனம் பராஜிதம் என்னும் நான்குதிக்கஜங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அங்கு தமதுவீரிய வுபப் பிரஹ்மணங்களையும் தமதுவிபூதி களாலுண்டாகும் விசுத்ததத்துவ ஐசுவர்யத்தையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு அஷ்டசித்திகளோடும் விஷ்வக்சேனர் முதலான சேனாபதி களோடும் தனது ஆயுதங்களோடுஞ் சகலலோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு விஷ்ணுபகவான் கற்பாந்த பரியந்தம் தனது மாயையினால் சிருட்டிக்கப்பட்ட இவ்வுலகைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

இம்மலைக்குவெளியில் போகீஸ்வரர்களுக்கு வழியான சுத்தமான ஆகாயமிருக்கின்றது; ஆனால் அங்கு சூரியப்பிரகாச மில்லை. பிரமாண்டத்தின், மத்தியிலிருக்கிற சூரியன் இப்பூமி ஆகாயம் இவ்விடத்தில் மாத்திரம் பிரகாசிக்கின்றான். சூரிய அண்டத்திற்கும் பூலோகத்திற்கும் மத்தியில் இருபத்தைந்துகோடியோசனை தூர மிருக்கிறது. மிர்த்தண்டத்தினின்றும் பிறந்தபடியால் மார்த்தாண்ட

னென்றும் இரணியகர்ப்பத்திலிருந்து பிறந்தபடியால் இரண்யாண்ட சமுத்பவன் என்னும் பெயர்பெற்ற சூரியன் திக்குகள் ஆகாயம் நரகம் சுவர்க்கம் பூமி இவைகளின் பேதங்களைத்தெரியப்படுத்துகின்றான். சுவர்க்க மோக்ஷ நரகத்திற்கும் தேவர்களுக்கும் மாநுடர்முதலான சர்வராசிகளுக்கும் சூரியன் அந்தர்யா மியானகடவுளாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றான். அச்சூரியன் த்விதளம் நிஷ்பாவாதி என்னும் தளங்களுக்கு மத்தியிலிருந்துகொண்டு கிரணங்களால் மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகின்றான். உத்தராயணத்திற்கு வரும்போது உயர ஏறுகின்றபடியால் ருஷபமுதல் ஐந்துராசிகளில் மெல்லநடந்து பகலைவிருத்திசெய்தும், தக்ஷணாயனத்துக்குவந்து கீழிறங்குவதினால் விருச்சிகமுதல் ஐந்து ராசிகளில் வேகமாய்நடந்து பகலைச்சுருக்கியும், விஷுவத் என்கிற பெயரையடைந்து மேஷ துலாராசிகளில் சமமாய்நடப்பதினால் இராப்பகலைச் சமமாக்கியும் வருகிறான் என்றனர். (சு - ம் 29)

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹாலா மதா லஸாயை நம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

15. ரவிகமனமாந்தியாதிப்ரகாரம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இனி சூரியனுடைய நடையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக. சீக்கிரநடை, மந்தநடை, அதிவேகநடை என நடை மூன்றுவகைப்படும். எல்லாக்கிரகங்களுக்கும் மூன்றுஸ்தானங்களுண்டு. அவை ஜரத்கவமென்னும் மத்தியஸ்தானம், ஐராவதம் என்னும் உத்தரஸ்தானம், வைஸ்வாநரம் என்னும் தக்ஷிணஸ்தானம் என்பவைகளாம். அஸ்வனி பரணி கிருத்திகை இம்மூன்றும் நாகவீதி என்றும், உரோகணி மிருகசீரிஷம் திருவாதிரை இம்மூன்றும் கஜவீதி என்றும், புனர்ப்பூசம் பூசம் ஆயிலியம் இம்மூன்றும் அயிராவதிவீதியென்றும், இம்மூன்றுவீதியும் உத்தரமார்க்கமென்றும், மகம் பூர்வபல்குனி உத்தரபல்குனி இம்மூன்றும் ருஷபவீதி என்றும், அஸ்தம் சித்திரை சுவாதி இம்மூன்றும் கோவீதி என்றும், விசாகம் அனுஷம் கேட்டை இம்மூன்றும் ஜாரத்கவிவீதி

என்றும், இம்மூன்றும் மத்திமமார்க்கம் என்றும், மூலம் பூராடம் உத்திராடம் இம்மூன்றும் அஜவீதி என்றும், திருவோணம் அவிட்டம் சதயம் இம்மூன்றும் மார்க்கிவீதி என்றும், பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி ரேவதி இம்மூன்றும் வைஸ்வானரி என்றும், இம்மூன்றும் தக்ஷிணமார்க்கமென்றும் சொல்லப்படும்.

சூரியன் உத்தராயணத்தை யடைந்து நுகத்தடியின் கயிற்றை இழுத்துப் பிடிப்பதாகிய ஆரோகணத்தால் ரதத்தின் நடை மந்தமாய்ப் பகல்விருத்தியடைந்தும் இரவுசுருங்கியும், தக்ஷணாயனத்தை யடைந்து மண்டலத்திற்கு வெளியே சென்று கயிற்றைத்தளரவிடுவதாகிய அபரோகணத்தால் நடைவேகமாய்ப் பகல்குறைந்தும் இரவு விருத்தியுடைந்தும், கயிற்றை இழுக்காமலும் தளரவிடாமலும் மண்டலத்தின்மத்தியில் செலுத்தும்பொழுது நடைசமமாய் இரவும் பகலும் சமத்தையடைந்தும் வருகின்றன. துருவன் தன்னிடத் தூள்ளகயிற்றை எப்பொழுது இழுத்துப்பிடிக்கின்றானோ அப்பொழுது சூரியன் மண்டலத்தினுள்ளும், எப்பொழுதுதளரவிடுகின்றானோ அப்பொழுதுபுறம்பும் சுற்றிவருகின்றான்.

மேருபர்வதத்தின் கிழக்கில் தேவதானிகா என்னும் இந்திரபட்டணமும், தெற்கில் சம்யமம் என்னும் யமபட்டணமும், மேற்கில் நிம்லோசனி என்னும் வருணபட்டணமும், வடக்கில் விபாவரி என்னும் குபேரபட்டணமும் இருக்கின்றன. சூரியன் தேவதானிகா பட்டணத்தில் வரும்போது உதயகாலமும். சம்யமபட்டணத்தில் வரும்போது மத்தியானகாலமும், நிம்லோசனிபட்டணத்தில் வரும் போது அஸ்தமனகாலமும், விபரவரிபட்டணத்தில்வரும்போது அர்த்த ராத்திரிகாலமும் ஆகும். இக்காலவேற்றுமைகள் ஜனங்கள் அவ்வக்காலமறிந்து சஞ்சரிப்பதற்கு உண்டாயிருக்கின்றனவேயன்றி சூரியன் எப்பொழுதும் இருப்பவனாதலால் அவனுக்கு உதயாஸ்தம னாதிகள் கிடையாது. அச்சூரியன் மேருபர்வதத்தை எப்பொழுதும் சுற்றிக்கொண்டு வருவதால் ஒருபக்கம் உதயமும் ஒருபக்கம் அஸ்தமனமும் ஆகின்றானென்றும், இப்படியே சகலதிக்குகளிலும் மூலைகளிலும் ஆகின்றானென்றும், யாருக்கு எவ்விடத்தில் காணப்படுகின்றானோ அவ்விடத்தில் உதயமானானென்றும், எவ்விடத்தில் மறைகின்றானோ அவ்விடத்தில் அஷ்தமனமானா னென்றும் சொல்லப்படுகிறான். இந்திரன் முதலானவர்களுடைய எதிரில் இருந்து கொண்டு சூரியன் மூன்றுபட்டணத்தில் சம்பந்திக்கிறான். விகரணஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு இரண்டு

விகரணஸ்தானங்களையும், மூன்றுமூலைகளையும், இரண்டு பட்டணங்களையும் சம்பந்திக்கிறான்.

எல்லாத்வீபவருஷங்களுக்கும் மேருமலை வடக்கிலிருக்கிறது. எவ்விடத்தில் சூரியன்காணப்படுகின்றானே அங்குள்ளவர் அந்தத் திக்கை கிழக்கென்றுசொல்லுவர். சூரியன்முகமாய் நின்று உதயமாகிறானென்று சொல்லுவோருக்கு மேருபர்வதம் இடப்பாகத்திலிருக்கின்றது. சூரியன் இந்திரபட்டணத்திலிருந்து ஐம்பது விநாடிக்குள் இரண்டரை கோடியே பன்னிரண்டரைலக்ஷத்து இரண்டாயிரம்யோசனை தாண்டி யமபட்டணத்தை அடைகிறான். இவ்வாறே மேற்கு வடக்கு கிழக்கு திக்குகளை மேற்கண்டகாலத்துக்குள் அவ்வளவுதூரம் தாண்டி வருகிறான். ஆகாயத்துக்கு ரத்னம் போலிருக்கிற காலசக்கரமாகிய சூரியன் சுற்றிவருவது காலத்தைத் தெரியப்படுத்துவதற்கேயாம். அவ்வாறே சந்திரனும் நக்ஷத்திரம் முதலான சகலகிரகங்களும் வரிசைக்கிரமமாக சூரியனுடனே திரிந்து உதயாஸ்தமனங்களை யடைகின்றன. இவ்வாறு சூரியன்ரதமானது ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் முப்பத்து நான்குலக்ஷத்து எண்ணூறுயோசனை தூரம் சுற்றுகின்றது. சூரியனதுகாலசக்கரம் ஆகாயத்தில் செல்லுகின்றது. அந்தரதத்திற்கு ஒரேசக்கரம் பன்னிரண்டு இலைகள் மூன்றுளுவாய் ஆறுவட்டை இவைகளையெல்லாம் சேர்த்து ஒருவருஷமென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். முப்பத்தாறுலக்ஷம்யோசனை உயரமும் அதில் நான்கிலொருபாகம் அகலமுமுள்ள சூரியனது ரதத்தில் சாரதியாக ஏற்படுத்திய அருணனால் கட்டப்பட்ட ஏழுகுதிரைகள் உலக க்ஷேமத்தின் பொருட்டு அந்த ரதத்தை இழுத்துக்கொண்டுபோகின்றன. வாலகில்யரென்னும் அறுபதினாயிரம் ருஷிகள் வேதவாக்கியங்களினால் சூரியன்முன்னின்று தோத்திரஞ்செய்வதன்றி வேறுருஷிகளும் கந்தர்வர்களும் அப்சரஸ்திரீகளும் சர்ப்பங்களும் ராக்ஷசர்களும் தேவர்களும் அச்சூரியனைத்துதிக்கின்றனர். அந்தச்சூரியன் ஒன்பதுகோடியே லக்ஷத்துஐம்பத்திரண்டாயிரம் யோசனை சுற்றளவும் இரண்டுகுரோசம் விஸ்தாரமும் உள்ள பூமண்டலத்தை ஒருக்ஷணத்துக்குள் சுற்றிவருகின்றான் என்றனர்.

சுலோகம் (45)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸகார ரூபாயைநம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்

16. சோமாதீனாம்கமன ஸ்தானாதிகள்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதரே! இனி சந்திரன் முதலிய கிரகங்கள் செல்லும் விசித்திரமான கதிகளைச் சொல்லுகிறேன்.

குலாலன் சுழற்றுகின்ற சக்கரத்தில் தங்கிய புழுமுதலிய வேறு ஜன்மங்கள் அச்சக்கரம் சுழலும்போது அச்சுழற்சி அவைகளுக்கும் உண்டாவதுபோல் நவக்கிரகசக்கரத்தில் பொருந்திச்சுழல்கின்ற மனிதர்களுக்கு சுபாசுபமாகியபலன்கள் மாறிமாறிஉண்டாகின்றன. ஓ நாரதரே! இராசிக்கூட்டத்தினாலும் காலசக்கரத்தினாலும் மேருபர்வத்தை எப்பொழுதும் பிரதக்ஷணமாகச் சுற்றிவரும் சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் நக்ஷத்திரங்களின் மத்தியில் திரிகின்றதனாலும் வேறுவேறுராசிகளை யடைகின்றதனாலும் அந்தக்கிரகங்களுடைய நடைகள் வேறுபோல்காணப்படுகின்றன.

ஆதிபுருஷனாயும் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றவனாயும் அதற்காதாரமாயும் உள்ள நாராயணன் ஆன்மாக்களுக்குக் கர்மசுத்தியுண்டாதற்பொருட்டு தனது ஆன்மாவைச் சூரியன்முதலிய கிரக சொரூபியாகப் பரிணமிக்கச்செய்து திரிந்துகொண்டிருக்கின்றான் என்று வேதங்களாலும் வித்துவான்களாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலான் வசந்தருது முதலிய ஆறு ருதுக்கிளில் நாராயணர் காலரூபியாய் அந்தருதுக்களுக்குரிய குணங்களைப் பிரகாசப் படுத்துகின்றார். இவரை மாநுடர்கள் வேதங்களாலும் வருணாஸ்ரமங்களாலும் கர்மானுஷ்டானங்களாலும் யோகமார்க்கத்தினாலும் பக்திசிரத்தையோடு வழிபட்டு மேன்மையடைகின்றனர்.

அந்த நாராயணர் ஆகாயம் பூமி அந்தரம் என்னும் மூன்றிடங்களில் காலசக்கரத்தையடைந்து பன்னிரண்டு இராசிகளால் பன்னிரண்டு மாதங்களாகப்பிரித்து அம்மாதங்கள் கூடியது ஓர்வருடமென்றும், இரண்டுபக்ஷங்கூடியது ஓர்மாதமென்றும், பகலும் இரவுங் கூடியது ஓர்நாள் என்றும், இரண்டேகால் நக்ஷத்திரங்கூடியது ஒரு ராசி என்றும், இரண்டுமாதங்கூடியது ஒரு ருது என்றும், சூரியன் ஆகாயமார்க்கத்தில் வலம் இடமாக வருதலாகிய உத்தராயண தக்ஷணாயங்களை இரண்டயனங்களென்றும் சொல்லப்படும் அங்கங்களாக்கினர்.

சூரியன் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதனால் உண்டாகும் காலமுழுவதையும் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருப்பதனால் வத்சரமென்றும், அதுசம்வத்சரம் பரிவத்சரம் இதாவத்சரம் அநுவத்சரம் இத்வத்சரம் என ஐந்துவகையாமென்றும், அந்தவகை சூரியனுடைய மந்தநடை சீக்கிரநடை சமநடைகளால் உண்டாகுமென்றுங்கூறுவர். இதுவரையில் சூரியனுடைய கமனாதிகளைக்கூறினேன். இனி சந்திரன் முதலியோருடைய கமனாதிகளைக்கூறுகின்றேன்.

சந்திரன் சூரியனுடைய காந்தியினால் சூரியனுக்கு லக்ஷம்யோசனை உயரத்திலிருந்துகொண்டு சூரியனுடைய ஒருவருடபலனை இரண்டுபக்ஷங்கூடிய ஒருமாதத்தில் கொடுக்கின்றான். வேகமான கதியுள்ளசந்திரன் நக்ஷத்திரசக்கரத்தை யடைந்து இரண்டோகால் நக்ஷத்திரத்தால் தினபலனையும் வருஷபலனையுங் காட்டிக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்றான். அச்சந்திரன் பூரணகலைகளுடன் கூடியிருக்குங் காலத்தில் தேவர்களுக்கும், க்ஷீணகலைகளுடன் கூடியிருக்குங்காலத்தில் பிதுர்க்களுக்கும் சந்தோஷத்தை விளைவித்து, கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் இருளையும், சுக்லபக்ஷத்தில் பிரகாசத்தையுங் காட்டி எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிராணனாகவிருக்கின்றான். இவன் ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரத்தையும் முப்பது முகூர்த்தகாலம் வரையில் அனுபவிக்கிறான். அன்றியும் மனோமயனாயும் அன்னமயனாயும் அமிர்தமயனாயும் அமிர்தத்துக்கு ஆகரனாயும் அமிர்தமயமான காந்தியுள்ளவனாயும், பதினாறு கலைகளையுடைவனாயும் தேவர்கள் பிதுர்க்கள் மானுடர்கள் ஸ்தாவரங்கள் முதலியயாவர்க்கும் தனது தாரையால் சுகத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றவனாயும் இருத்தலால் சர்வமயன் என்று சொல்லப் படுகிறான். இந்தச் சந்திரன் மூன்றுலக்ஷம்யோசனை தூரத்திலுள்ள நக்ஷத்திர சக்கரத்தில் மேருபர்வதத்தைப் பிரதக்ஷிணமாக ஈஸ்வரனால் சேர்க்கப்பட்ட அபஜித்து நக்ஷத்திரத்தோடு இருபத்தெட்டு நக்ஷத்திரங்களையடைகிறான்.

இதற்குமேல் உலகத்திற்கு மிக்க அனுகூலத்தையும் சுகத்தையும் உண்டாக்குகின்றவனாயும் மழையினுடையதடையை நிவிர்த்தி செய்கின்றவனாயும் தீவரம் மந்தம் சமம் என்னும் மூன்று நடையினை யுடையவனாயும் உள்ள சுக்கிரன் சூரியனுக்கு இரண்டுலக்ஷம் யோசனைக்குமேல் இருக்கின்றான்.

இம்மண்டலத்திற்குமேல் புதன் இரண்டுலக்ஷம்யோசனை உயரத்தில் சுக்கிரனைப்போலவே முன்சொன்ன மூன்றுநடையோடுங் கூடி சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றான். இவன் எப்பொழுது சூரியனை

விட்டுப் பிரிகின்றானோ அப்பொழுது பெருங்காற்று இடி மழை முதலான பயத்தை உண்டாக்குவன்.

இப்புதனுக்குமேல் இரண்டுலக்ஷம் யோசனை உயரத்தில் அங்காரகன் ஒவ்வொருராசியில் மும்மூன்றுபக்ஷம்வசிக்கின்றான். பன்னிரண்டுவருடம் வரையில் வக்கரிக்காமலிருந்தால் கிரகங்களின் அசுபத்தை அனேகமாய்த் தெரியப்படுத்துவான்.

இதற்குமேல் இரண்டுலக்ஷம்யோசனை உயரத்தில் பிரகஸ்பதி ஒவ்வொருராசியில் பன்னிரண்டுமாதம் சஞ்சரிக்கின்றார். இவர் வக்கரிக்காமலிருப்பாரானால் பிராமமணர்களுக்கு அனுகூலமாம்.

இதற்குமேல் இரண்டுயோசனை உயரத்தில் கோரரூபியான சநிபகவான் ஒவ்வொருராசியில் முப்பதுமாசம் சஞ்சரிக்கின்றான். சூரியன் புத்திரனான இவன் கிரகங்களுக்குள் அசுபனென்று காலம் அறிந்தவர்களால் சொல்லப்படுகிறான்.

இதற்குமேல் பதினொருலக்ஷம்யோசனை உயரத்தில் சப்தருஷி மண்டலம் இருக்கின்றது. அதில் உலகங்களுக்கெல்லாம் க்ஷேமத்தை விரும்புகின்றவர்களான ஏழுருஷிகளும் ஆகாயத்தில் பிரதக்ஷணமாகச் சுற்றுகின்றார்கள் என்றனர். (சுலோகம் 37)

பதினாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸர்வக்ஞாயைநம:

பதினேழாம் அத்திதாயம்

17. துருவமண்டலஸ்தானம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- சப்தருஷிமண்டலத்துக்குமேல் பதின் மூன்றுலக்ஷம்யோசனை உயரத்திலுள்ள விஷ்ணுபதத்தில் மகா பாகவதனாயும் ஐஸ்வர்யவானாயும் யாவராலும் நமஸ்கரிக்கப் பட்டவனாயும் உத்தானபாதனுடைய புத்திரனாயும் இந்திரன் அக்னி காசிபர் தருமன் இவர்களோடு வாசஞ்செய்பவனாயும் கற்பாந்தபரியந்தம் ஜீவித்திருக்கின்றவனாயும் உள்ள துருவன் அதிவேகமாய்ச் சுழலுகின்ற சகல ஜோதிர் கணங்களுக்கும் நவக்கிரக நக்ஷத்திரங்களுக்கும் ஆதார ஸ்தம்பம்போல் ஈஸ்வரனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்.

மேழியில் கட்டப்பட்டு பிணையடிக்கும் பசுக்களைப்போல் கால சக்கரத்தில் எல்லாக்கிரகங்களும் வரிசையாய்க் கட்டுப்பட்டவைகளாய் டேகைமுதலானபக்ஷிகள் ஆகாயத்தில் உலாவுதல்போல் கற்பாந்தபரியந்தம் கர்மத்தைச் சாரதியாக்கி பிரகிருதிபுருஷனுடைய சம்பந்தத்தால் பூமியில்விழாமல் துருவனைச்சுற்றி வருகின்றன. அந்தச்சுக்கரம் சிசுமாரசொரூபமாயும் சோதிரூபமாயும் கீழ்நோக்கிய பார்வையுடையதாயும் குண்டலம்போல் விருத்தாகாரமாயும் வலப் பக்கமாய்ச் சுழல்வதாயும் உள்ளது. இதனைச் சிலர் பகவானுடைய யோக கர்மத்தில் உபயோகப் படுத்துகின்றனர்.

இந்தச்சக்கரத்தின் வாலடியில் துருவனும், வால்நடுவில் பிரமனும், வால்நுனியில் அக்னி இந்திரன் இயமன் தாதாவிதாதா இவர்களும், இடுப்பில் சப்தருஷிகளும், வலப்பக்கத்தில் உத்தராயண நக்ஷத்திரங்களும், இடப்பக்கத்தில் தக்ஷணாயன நக்ஷத்திரங்களும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அஜவீதியினுடைய பின்பாகத்தின் வலப்பக்கத்தில் புனர்வசு புஷ்யமும், இடப்பக்கத்தில் திருவோணம் அவிட்டமும், பின்கால்களின் வலப்பக்கத்தில் ஆருத்திராவும், இடப்பக்கத்தில் ஆயில்யமும், சக்கரத்தின் வலப்பக்கத்தில் அபஜித்தும், இடப்பக்கத்தில் உத்திராடமும், வலக்கண்ணில் சிராவணமும், இடக்கண்ணில் பூர்வாஷாடமும், வலக்காதில் அவிட்டமும், இடக்காதில் மூலமும், இடப்பக்கத்திலிருக் கின்ற வளைந்த ஸ்தானத்தில் மகாம் முதலான எட்டு உத்தராயண நக்ஷத்திரங்களும், வலப்பக்கத்திலிருக்கின்ற வளைந்த ஸ்தானத்தில் மிருகசீரிஷ முதலிய எட்டு நக்ஷத்திரங்களும், கழுத்தின் வலப்பக்கத்தில் சததாரையும், இடப்பக்கத்தில் ஜேஷ்டாதாரையும், அநு என்னும் மேல்நரம்பில் அகஸ்தியமுநிவரும், கீழ்நரம்பில் இயமனும், முகத்தில் அங்காரகனும், உபஸ்தானத்தில் சநியும், முசுப்பின்மேல் பிரகஸ்பதியும், மார்பில் சூரியனும், இருதயத்தில் நாராயணரும், மனசில்சந்திரனும், ஸ்தனங்களில் அஸ்வனி தேவதைகளும், நாபியில் சுக்கிரனும் பிராண அபானஸ்தானங்களில் புதனும், கண்டத்துக்குள் இராகு கேதுக்களும். எல்லாரோமத் துவாரங்களில் எல்லாநக்ஷத்திரங்களும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வகைத்தான சிசுமாரசக்கரமானது விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சர்வதேகசொரூபமான சரீரம். இச்சரீரத்தை முநிவர்கள் நாடோறும் சந்தியாகாலங்களில் பரிசுத்தர்களாயும் மவுனமாயும் தியானிக்கின்றார்கள். ஆகாயத்தை நோக்கினவர்களாய் "நமோ ஜோதிர்லோகாய காலாய நிமிஷம்பதயே மஹா புருஷாயா பிதீமஹீ" என்னும் மந்திரத்தினால் ஜோதிசக்கரத்தை மூன்று காலத்திலும் ஜபித்துப் பூஜித்தால்

பாவங்களெல்லாம்போம். கிரகநக்ஷத்திரமுதலியவற்றை ஸ்தாபித்துள்ள இந்தத் தெய்வசக்கரத்தை முக்காலத்திலும் நமஸ்கரித்தால் அதுவரையிலுள்ள பாவங்களெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்றனர்.(சு-ம் உகூ)

சுலோகம் (29)

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வேஸ்யைநம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

18. இராகுமண்டல ஸ்தானம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- சூரியமூர்த்திக்குக்கீழ் பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தில் ராகுமண்டலம் இருக்கின்றது. நக்ஷத்திரம் போல் சஞ்சரிக்கின்ற சிம்ஹிகாபுத்திரனான ராகு என்பவன் நக்ஷத்திரங் களோடு சேரத்தகாதவனாயிருந்த போதிலும் விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தினால் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதையும் அமரத்தன்மை யையும் அடைந்து பௌர்ணமியில் சந்திரனைப் பதின்மூவாயிர யோசனை விஸ்தாரமுள்ளவனாகவும், அமாவாசையில் சூரியன் காந்தியை ஆயிரம்சூரியனளவுள்ளவனாகவும் தூரத்திலிருந்து மறைத்து தன்வயிரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றவனாகின்றான். இச்செய்தியை விஷ்ணுமூர்த்தி அறிந்து அக்னி சுவாலைகளால் சூழப்பட்ட சுதரிசனம் என்னும் சக்கராயுதத்தை ஏவ, அதனைக்காணும் ராகு ஒருமுகூர்த்த காலம் பயந்தவனாய் சூரியசந்திரர்களை விட்டுத்திரும்புகின்றான். இதனை உலகில் உபராகம் என்று சொல்லுகின்றனர்.

அதன்கீழ் புண்ணியசீலர்களான சித்தர் சாரணர் வித்தியாதரர் இவர்களுக்குப் பதினாயிரம்யோசனை விசாலமுள்ள உலகங்களி ருக்கின்றன. அவைகளில் கீழ் யக்ஷர் ராக்ஷசர் பிரேதங்கள் பூதங்கள் இவர்களுக்கும் உத்தமமான ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. ஆகாயத்தில் எவ்வளவும் தூரம் வாயு சஞ்சரிக்கின்றதோ அவ்வளவு தூரம் அந்தரிக்ஷமென்றும், மேகங்கள் சஞ்சரிக்கும் ஸ்தானபரியந்தம் அந்தரக்ஷணமென்றும், அதற்குக்கீழ் நூறுயோசனை பரியந்தம் கருடன் டேகை அன்னம் ராஜாக்கள் இவர்கள் சஞ்சரிக்கத்தக்கவிடம் பூமி என்றும் பெயர் பெறும்.

ஓ தேவருஷியே! பூமியின்கீழ் நூறுயோசனைவிசால முள்ள ஏழுபிலத்துவாரங்க ளிருக்கின்றன. அதற்குள் பதினாயிரம் யோசனை விசாலமுள்ள அதலம் விதலம் சுதலம் தராதலம் மகாதலம் ரசாதலம் பாதாளம் என்னும் எழுலோகங்கள் ஒன்றின்கீழ் ஒன்றாக அமைந்து கிடக்கின்றன. அங்கு மாயையில்வல்ல மயனால் நிர்மிக்கப்பட்ட தேவர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரிய அழகானபட்டணங்களும் சுகத்தை மிகுதியாகக் கொடுக்கும் விசித்திரமான கிருகங்களும் கோபுரங்களும் சபைகளும் உத்தியான வனங்களும் அவ்விடங்களில் சுரர் அசுரர் நாகர் இவரெல்லாம் தத்தம் மனைவிகளுடனும் உல்லாசமா யிருப்பர். மாடப்புறா மைநா முதலிய பக்ஷிக்கூட்டங்கள் தத்தம் பேடைகளுடன் மகிழ்ந்திருக்கும். பலவர்க்கங்களாலும் புஷ்பவகைகளாலும் மனத்துக்குச் சந்தோஷத்தைத்தரும் பெரியதோட்டங்களும் ஸ்திரீகள் கிரீடிக்கத்தக்க கிரீடாஸ்தானங்களும் நானாவிதமானபக்ஷிகள் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் தடாகங்களும் மச்ச முதலான ஜலசரங்களால் அலங்காரமாய்க்காணப்படும் நீர்நிறைந்துள்ள மடுக்களும் குட்டைகளும் ஆம்பல கருநெய்தல் செங்குவளை முதலிய மலர்கள் நெருங்கியிருக்கும் ஓடைகளும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு இன்பத்தையுண்டுபண்ணப்பட்ட நானாவிதமான மானஸ சரசுகளும் தேவர்களுடைய சம்பத்தைக் கீழ்ப்படுத்திவிளங்குகின்றன.

இவ்வாறு நிர்மிர்க்கப்பட்டிருக்கும் அவ்விடங்களில் தயித்தியர்களும் தானவர்களும் நாகர்களும் பலசாலிகளாய் மனைவிமக்கள் பந்துக்கள் நட்பாளர்கள் வேலைக்காரர்கள் முதலானவர்களோடு தங்களுடையகிருகங்களில் சந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாய் ஈஸ்வரனுடைய அனுக்கிரகத்தால் தடையில்லாத மாயையோடு காமமுதலானவற்றை யுள்ளவர்களாயும், ருதுக்காலங்களில் உண்டாகும் சுகங்களோடு கூடினவர்களாயும், உத்தியானவனங்களில் கிரீடிக்கின்றவர்களாயும், சுவர்க்கத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான காமபோகஐஸ்வர்ய சுகசம்பத்துக்களை அனுபவிக்கின்றவர்களாயும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

அவ்விடங்களில் இராப்பகல் எப்பொழுதும் பயமேகிடையாது. ஏனெனில் அங்குள்ள சர்ப்பசிரோஷ்டங்களுடைய தலைகளிலிருக்கும் இரத்னகாந்திகளால் இருள்நீங்கிவிடுகின்றது. அவ்விடத்திலிருப் பவர்களுக்கு ரசாயனங்களாலும், அன்னபானாதிகளாலும் ஸ்நானங்களாலும் நோயும் கிழத்தன்மையும் நரையும் நிறம் மாறுதலும் வேர்வையும் துர்க்கந்தமும் சந்தோஷமில்லாதிருப்பதும் கிடையாவாம். விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய தேஜோமயமான சுதரிசனமாகிய

சக்கரத்தினால் மிருத்யுபயமுமில்லை. அந்தச்சக்கராயுதம் வெளிப்படும் பொழுது அதைப்பார்க்கின்ற அசுரஸ்திரீகளுடைய கர்ப்பங்கலங்கிப்போம் என்றனர். (சு - ம். 34)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸர்வ மங்களாயைநம:

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

19. அதலாதி லோகத்ரய வர்ணம்.

---

(1) அதலம்

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதரே! அதலத்தில் மயன்புத்திரனான பலன் பிரசித்தனாய் சர்வப்பிரயோசனத்தையும் கொடுக்கவல்ல தொண்ணூற்றாறுமாயைகளைச் சிருட்டித்தான். மாயாவித்தையில் விருப்பமுள்ள அனேகர் அவைகளை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். பலசாலியான அவன் கொட்டாவிவிடும்பொழுது உலகினரை மோகிக்கச்செய்யவல்ல பும்சலி சுவைரணி காமனி என்னும் மூன்றுஸ்திரீகள் வெளியில்வருவர். அவர்கள் பிலவழியாகப் பிரவேசிக்கின்றவரை ரகசியத்தில் ஆடகமென்னும் ரசாயனத்தினால் மிகுந்தமுயற்சியோடு சுவாதீனம் செய்துகொண்டு தங்களுடையவிலாசமான பார்வையாலும், அன்போடுபொருந்திய புன்சிரிப்பாலும், ஆலிங்கனத்தாலும், வினோதமான சொற்களாலும் சந்தோஷத்தை விளைவித்து கிரீடித்துக்கொண்டிருப்பர். அப்பொழுது அவர்களை அனுபவிக்கும்புருஷர்கள் நாம்தான் ஈஸ்வரன், நாம் தான் சித்தன், நமக்குப்பதினாயிரம் யானைபலம் இருக்கின்றதென்று மதம் பிடித்தவர்கள்போல் தம்மைத்தாமே புகழ்வர்.

(2) விதலம்

விதலத்தில் ஆடகேஸ்வரர் தனதுபிரமதகணங்களால் சூழப்பட்டவராயும் பிரமனால் சிருட்டிக்கப்பட்ட சிருட்டிகளை விருத்தி செய்கின்றவராயும் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராயும் இருக்கின்றார். அவ்விடத்தில் பார்வதிபரமேஸ்வரருடைய வீரியம் ஆடகமென்னும் நதியாகப் பெருகி ஓடுகின்றது அதில் உண்டாகின்ற ஆடகம் என்னும்

சிறந்தபொன்னை தயித்தியஸ்திரீகள் பூஷணங்களாக்கி எப்பொழுதுந் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

(3) சுதலம்.

சுதலத்தில் பலிச்சக்கிரவர்த்தி நல்லகீர்த்தியுடனும் இந்திராதி யரினும் சிறந்த சம்பத்துடனும் விஷ்ணுவைப் பக்தியோடு பூஜித்துக் கொண்டும் இருக்கின்றனன். விரோசனன் புத்திரனான அவனிடம் திருமால் இந்திரனும்ப் பிரீதியை யுண்டாக்கும் பொருட்டு வஞ் சனையான எண்ணத்தோடு வாமனராய்வந்து அவனது சரீரந்தவிர மற்றசம்பத்துக்களையும் திரிவிக்ரமரூபங்கொண்டு அவனால் ஆளப்பட்ட மூவுலகினையும் ஆக்ரமித்துப் பின் அவனை வருண பாசங்களாற்கட்டி மலையின்குகைபோன்ற இப்பிலத்தில்விட்டு. சுகமாய்வாழ்ந்திருக்கச்செய்து தானும் துவாரபாலகராயிருந்தனர். இருக்குகாலத்தில் அங்கு இராவணன்வர அவனைத் தனதுகாற் கடைவிரலால் தூக்கிஎறிய அவன் ப்தினாயிரம் யோசனை தூரம் பிலத்திற்குவெளியே வீழ்ந்தனன்.

ஓ நாரதரே! பலிக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி தான் காவலாளியிருக்கும் சிறப்பைக்கொடுத்தும் வருணபாசத்தாற்கட்டியிருத்தியதற்குக் காரணம் யாதெனின்! தன்னை பக்திசெய்து பெற்ற செல்வங்களை யேதான்பெறத்தகும் பயனாவெண்ணி மகிழ்ந்திருந்தனனேயன்றி கர்மபந்தங்களை நிவிர்த்திசெய்யும் வகையை எண்ணினானில்லை. அதனால் அவனது செல்வத்தை வஞ்சனையால் கிரகித்து காவலுட்படுத்தினர். செல்வத்தின் உண்மையையறிந்த முனிவர்கள் சாங்கியயோக சாதனங்களால் கர்மபந்தங்களை நிவிர்த்திசெய்கின்றனர். நாமும் கர்மநிவிர்த்தியைத் தேடாமையால் சர்வதுக்கத்துக்கும் காரணமாயும் பரமாத்மாவின் தியானத்தைத் தடுப்பதாயும் இருக்கின்ற மாயாமயமான போகஐஸ்வர்யத்தை வெளிப்படுத்தி அவைகளில் நம்மைமோகப்படுத்துகிறார். கர்மபந்த. நிவிர்த்தியுடையவன் பக்தியில்லாதவனாய் நாமத்தை மாத்திரம் யுச்சரிப்பானாயினும் அவன் கர்மபந்தங்களையுதறி பகவானுக்கு ஆளாகின்றனன். பிரகலாதன் தனது பிதாமுதலிய ஐஸ்வர்யங்களைமறந்து விஷ்ணுவினுடைய தாசத்தன்மையை விரும்பினா னாகலான் அவனது மகிமை மூவுலகினும் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்ற தன்றோ அதனையறிவீர் என்றனர். (சு-ம் 32)

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸர்வ கர்த்ரை நம:

இருபதாம் அத்தியாயம்

20. தலா தலாதி லோகசதுஷ்டய வர்ணனம்.

---

(4) தலாதலம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- அதலத்திற்குக்கீழ் தலாதலத்தில் திரிபுராதிபதியாய் மயனென்றுபிரசித்திபெற்ற ராக்ஷசன் அத்திரி புரத்தைச் சங்கரர் தகனம் செய்த காலத்தில் அவருடைய அனுக்கி ரகத்தினால் அரசாக்ஷிசெய்து கொண்டிருந்தனன். மாயை அறிந்த வர்களுக்கெல்லாம் குருவும் மாயையில் சமர்த்தனுமான அந்தமயன், தங்களுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடைய கோரரூபிகளான அசுரர்களால் பூஜிகிகப்படுகிறான்.

(5) ரசாதலம்

ரசாதலத்தில் காத்திரவேயர்களென்னும் சர்ப்பங்கள் மிக்க கோபமுள்ளவைகளாயும் அநேகம் சிரசுகளுடையனவாயும் பிராஹ மணர்களைப் பிரதானமாக உடையனவாயும் இருக்கின்றன. அவைகளில் குகன் தக்ஷன் சுவேணன் காலையன் என்னும் நான்கும் பிரதானமானசாதிகள். இவைகள் நீண்டசரீரமும் மகாபலமும் மகாகு ரூரமும் உள்ளன. ஆயினும் கருடனிடத்துள்ள பயத்தினால் வெளியே போவதின்றி இவ்வுலகில் பிரவேசித்துத் தனது மனைவி மக்கள் சினேகருடன் அதிகமதத்தோடு கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

(6) மகாதலம்.

மகாதலத்தில் நிவாதகவசர்கள், காலகேயர்களென்று பிரசித்தி யடைந்திருக்கின்ற ராக்ஷசர்கள் தேவர்களுக்கு விரோதிகளாய் ஆகாயத்திற்பறந்துசென்று அங்கிருந்தவண்ணம் மகாசாகசமான காரியங்களைச் செய்கின்றவர். அவர்கள் இந்திரனுடைய தூதியான சரமயினது மந்திரரூபமான வாக்கினால் ஓர்சமயம் அபஜயமடைந்து அடிக்கப்பட்டவர்களாய் இங்கு வசிக்கின்றனர்.

(7) பாதாளம்.

பாதாளத்தில் வாசுகி சங்கன் குளிகன் சுவேதன் தனஞ்சயன் மகாசங்கன் திருதாஷ்டன் சங்கசூடன் கம்பலாஸ்வதரன் தேவோப

தத்தகன் முதலான நாகலோகாதிபதிகளாயுள்ள பாம்புகள் மிகுந்த கோபமும் நீண்டசரீரமும் அதிகமானவிஷமும் ஐந்து ஏழு பத்து நூறு ஆயிரமாகப் படமும் ஒளிவீசும் ரத்தினங்களை முடிகளிலும் உள்ளவைகளாய் இருக்கின்றன. அவைகளுடைய ரத்தினகாந்திகளால் அங்கு சூழ்ந்திருக்கும் இருள் நாசமடைகின்றது. இவ்வுலகில் மூலஸ்தானத்தில் முப்பதினாயிரம்யோசனை விசாலமுள்ள இடத்தில் தாமசீஎன்னும் பகவானுடைய கலையானது அநந்தை என்னும் பெயருள்ளதாய் சகலதேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகின்றது. நாமென்னும் அகங்காரத்திற்கு அந்தத்தாமசத்தையே லக்ஷணமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பார்க்கின்றவர்களுடைய நேத்திரங்களை ஒரு க்ஷணத்தில் இழுத்துவிடுகிறது. இந்தலோகமெல்லாம் ஆயிரம் சிரசுள்ள ஆதிசேஷனால் தாங்கப்பட்டிருக்கிறது.

சங்கர்ஷணரென்னும் ருத்திரபகவான் பதினொருகணங்களுடன் கூடினவராய் முக்கண்ணுள்ளவராய் திரிசூலத்தை எடுத்துக் கொண்டு மஹாபூதங்களையெல்லாம் நாசம்செய்கின்றவராய் எழுந்திருந்தார். அவருடைய திருவடித்தாமரைகளின் சிவந்தநககாந்தியினால் மேலான சர்ப்பங்களெல்லாம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நாகர்களெல்லாம் பக்தியோகத்தோடு சத்துவகுணமுடையவராய் அந்த சங்கர்ஷணமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பர்.

அவர்களுடைய இரண்டுதாடைகளும் காதுகளில் அணிந்தி ருக்கும் குண்டலங்களிலுள்ள மணிகளின் ஒளியினால் அழகுபெற்றி ருக்கும். ஆதிசேஷனுடைய புத்திரிகளும் அழகான சரீரகாந்தியும் வெண்மையும் மிருதுவும் மனோகரமுமுடைய சரீரிகளாயும் நிர்மலராயும் நீண்டகைகளுடையவராயும் அங்கும் இங்கும் நாகர்களுடன் உலாவிக் கொண்டு சந்தனம் அகில் குங்குமப்பூ முதலியவற்றால் பரிமளிக்கின்றவராயும் சங்கர்ஷணருடைய சம்பந்தத்தினால் காமவேகமும் இனிமையான புன்சிரிப்பும் நாணமும் உடையவராயும் உலகினரைப்பார்ப்பர். இவ்வகைத்தான சர்ப்பக்கூட்டங்களோடு அளவிறந்த பலமும் கீர்த்தியும் நற்குணமும் உடையஆதிசேஷன் அவ்விடத்தில் வீற்றிருப்பன். அவர் உலகக்ஷேமத்தை எண்ணி கோபவேத்தையடக்கி சத்துவகுணமுடையவனாய் சுராசுரர்களாலும் சித்தவித்யாதர கந்தர்வராலும் முனிவராலும் சர்ப்பங் களாலும் போற்றப் பட்டவனாய் யாவரையு நல்ல நோக்கத்தோடு பார்க்கின்றவனாய் தேவர்களை இனியசொல்லால் திருப்தி செய்வதுமன்றி வைஜயந்தி என்னுங் கொடிமரத்தைத் தரித்துக் கொண்டும் நல்லதுளபமாலை

வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும் மணங்கமழும் புஷ்பமாலை நீலவஸ்திரம் குண்டல முதலியவற்றால் அலங்கார முடையனாய் கலப்பையுன் முதுகில் கையை ஊன்றிக்கொண்டு இந்திரனுடைய யானை பொன்மயமான ஆயுதத்தைத் தரித்திருப்பதுபோல் அலாயுதத்தை ஏந்தி கம்பீரமான லீலாவினோதத்துடன் சாத்வீக குணமுடையவர்களால் சோபனம்பாட இருப்பன் என்றனர். (சு - ம் 37½)

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வதாத்ரைநம:

இருபத்தோன்றாம் அத்தியாயம்

21. ஆதிசேஷஸ்துதி, நரகாதிஸ்வரூபம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- பிரஹ்மபுத்திரனான சநாதனர் ஆதி சேஷனது விசேடங்களை எண்ணி அவனைப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாக அறிந்து உபாசித்து ஒ ஆதிசேஷனே! உனது இச்சையே சத்வ ரஜோதமோ குணங்கள் உற்பத்தி நாசங்களடைதற்குக் காரணமாகி ன்றன உனது உருவமான அழிவில்லாததாய் அமிர்தமயமாயிருக்கி ன்றது. பரமாத்மசொரூபமான உன்னை உலகில் அறிந்தவர்யாவர்? சத்துவகுணமானது எவனுடைய கிருபையினால் நிலைபெற்றிருக்கி ன்றதோ! சதசத்ரூபமான இவ்வுலகம் எவனிடத்தில் சம்பந்தப்பட் டிருக்கின்றதோ! சிம்ஹரூபத்தினிடத்தில் பக்தனை உத்தேசித்து எந்தப் பகவானுடைய லீலை வெளிப்பட்டதோ! அந்தப்பகவானை யுடையவனாகிய உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். எவனுடைய நாமத்தை வியாதிமுதலியவற்றால் துன்பப்பட்டேனும் சபடத்தினாலேனும் நினையாமல் உச்சரித்தாலும் கேட்டாலும் அவர்களுடைய பயங்களெல்லாம் நாசத்தை யடைகின்றன. அந்தப்பகலானாகிய உன்னைவிட்டு மோக்ஷத்தையடைய வேண்டியவன் எவனை ஆஸ்ரயிப்பான். எவன் மலை நதி கடல் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கும் இம்மலைபோன்ற பூகோளத்தை ஒரணுவைப்போல் முடியில் தாங்கியிருக்கும் அவனாகிய உனது பராக்கிரமத்தை ஒருவன் ஆயிரம் நாவுடையனாய்ச் சொல்ல எண்ணினாலும் முடியுமோ! இப்படிப்பட்ட மகிமையையும் பராக்கிரமத்தையும் உடையநீ உலகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு பூமியை முடியில் தாங்கியிருக்கின்றனை

என்று துதிக்கின்றனர். ஓ நாரதரே! இனி புண்ணிய பாபானுபவங்களுக்குக் காரணம் எதுவோ அதனையும், நரகத்தின் நாமங்களையும், அதனையனுபவித்தற்குரியார் இவரென்பதையும் கூறுகின்றேன்.

சம்சாரபந்தமுடைய ஆன்மாக்களாகிய அரசர் மாநுடர் ஏனையோர் அவரொழிந்த மிருகமுதலிய பக்ஷிகள் செய்யப்படும் கர்ம பேதங்களே புண்ணியபாவானுபவங்கட்குக்காரணம். அவற்றையனுபவிப்பவர் அரசர் முதலாயினாரே என்று நாராயணர்கூற நாரதர், ஐயா! எல்லாம் செய்பவர் பகவானாயிற்றே, அவர் கஷ்டம் சுகம் என்று இரண்டுபேதமாகச் செய்வானேன் என்று வினவ. ஓ நாரதரே! பகவான் அவரவர் செய்யும் கர்மஙகட்குரிய பலன்களைவகுத்துச் செய்பவரே யன்றி கர்மங்களைச் செய்பவராகார் ஆகவே ஆன்மாக்கள் சிலர் சத்துவகுணசம்பந்த முடையவராயும், சிலர் ரஜோகுண சம்பந்தமுடையவராயும் சிலர் தமோகுண சம்பந்தமுடையவராயும் கர்மங்களைச் செய்வதனால் சத்துவகுணசம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் கர்மாக்களுக்கு எப்பொழுதும் சுகமும், ரஜோகுண சம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் கர்மாக்களுக்கு எப்பொழுதும் துக்கமும், தமோ குணசம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் கர்மாக்களுக்கு எப்பொழுதும் துக்கமும்பகுத்தறியும் அறிவின்மையுமாகிய இரண்டும் உண்டாகின்றன. இவற்றின் பேதங்களால் ஆன்மாக்களுடைய அனுபவங்கள் ஆயிரமுகமாக சுகமேயாகவும் துக்கமேயாகவும் இரண்டுமேயாகவும் வருகின்றன. இம்முக்குணசம்பந்தம் உயிர்களுக் குண்டாவதற்கு மூலகாரணமாயுள்ளது அஞ்ஞானமேயாம். இனி நரகாதிகளையும் அந்தநரகங்கள் வருவதற்கான செய்கைகளையும் கூறுகின்றேன்.

மூன்றுலோகங்களுக்கு நடுவிலும் தென்திக்கிலும் பூமியின் கீழும் அதலலோகத்தின்மேலும் அக்னிஷ்வாத்தா முதலானபிதுர்க்கணங்களும் பிதுர்க்களும் இருந்து தமது கோத்திரத்தில் வருகின்றவர்களுக்கு சீக்கிரத்தில் க்ஷேமம் உண்டாகவேண்டுமென்று கோருகின்றவர்களாய் தியானசமாதியிலிருப்பார்கள். யமதருமன் தன்னிடத்தில் தனது கிங்கிலியர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட உயிர்களை நோக்கி அவரவர்களியற்றிய கர்மாக்களின் வேற்றுமைகளை விசாரித்துத் தனது கர்த்தாவாகிய பகவான் நியமித்திருக்கும் விதிகளை யறிந்து அவரவர்க்குச் செய்யவேண்டியதண்டனைகளைத் தூதர்களிடத்தில் சொல்லி அதுபோல்செய்யக் கட்டளையிடுவான். தண்டனைக் குரியகாரகங்கள் சிலர் இருபத்தொன்றென்றும், சிலர் இருபத்தெட்டென்றும் கூறுவர். இருபத்தெட்டாவன:- தாமிஸ்ரம் அந்ததாமிஸ்ரம் ரௌரவம் மகாரவுரவம் கும்பீபாகம் காலசூத்ரம் அசிபத்திரவனம்

பன்றிமுகம் அந்தகூபம் கிரிமிபோஜனம் சந்தம்சம் வஜ்ரகண்டகம் சான்மலீ வைதரணீ பூயோதம் பிராணரோதம் விஸ்சனம் லாலபக்ஷம் சாரமேயாதனம் அவீசி அபப்பானம் க்ஷாரகர்த்தமம் ரக்ஷோகணம் சூலப்புரோதம் தந்தசூகம் வடாரோதம் பர்யாவர்த்தனகம் சூசீமுகம் என்பனவாம். இந்நரகங்களில் எதை யாருக்குவிதிக்கின்றோனோ அதை அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி யமகிங்கரர் செய்வரென்றனர். (சு-ம் 28)

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸர்வஹறந்த்ரைநம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

22. யாதனாகாரக பாதகவர்ணனம்.

நாரதர் கூறுகின்றார்:- நாராயணரே! நீர் முன்னே கூறியபடி நரகபேதங்களைக் கேட்டேன். இனி அந்நரகவேதனையும் அது வருதற்கு உயிர்கள் செய்வனவற்றையுங் கேட்கவிரும்புகின்றேன் என்ன நாராயணர் கூறுகின்றார்.

(1) தாமிஸ்ரம்.

பிறன்பொருளையும் மனைவியையும் சிசுவையும் எவன்கொள்ளையடிக்கின்றானோ அவனைக் காலதூதர் காலபாசத்தாற்கட்டி மகாசங்கடத்திற்குக் காரணமான தாமிஸ்ர நரகத்திற்றள்ளுவர். பின்னர் தண்டாயுதத்தால் அடித்துமிரட்டி எழுந்திருக்குந்தோறும் அதனிற்றள்ளுவர் அதனால் மூர்ச்சித்துக் கிடப்பன்.

(2) அந்ததாமிஸ்ரம்.

பர்த்தாவை வஞ்சித்து உண்டமனைவி, மனைவியை வஞ்சித்து உண்டபர்த்தா இவர்கள் யமகிங்கரர்செய்யும் வேதனைகளால் வேரற்றமரம்போல் வாடி உலர்ந்து கண்ணிழந்து அந்த தாமிஸ்ரம் என்னும் நரகில் தள்ளப்படுவார்கள். அந்தகர்க்கிடமாயிருத்தலால், அது அப்பெயர்பெற்றது.

(3) ரௌரவம்.

தன்னுடையதல்லாத வீடு தனம் முதலியவற்றைத் தன்னுடையதென்று சொல்வன்மையால் கிரகித்துக்கொண்டு தன்குடும்பத்தை ரக்ஷித்து பிறர்குடும்பத்தையழிக்கும் பூதத்துரோகி எவனோ அவன் மரணகாலத்தில் யாதொருபொருளுமற்று கொடியவரும் அஞ்சத்தக்க ரௌரவத்தில் தள்ளப்பட்டு இவனால் பொருளிழக்கப் பெற்றவர் சர்ப்பத்தினும் கொடியவிஷமுள்ள ருரு என்னும்மிருக வடிவ மெடுத்து அவனை ஹிம்சிப்பார்கள். அதனால் அது ரௌரவம் எனப் பெயர்பெற்றது.

(4) மகாரௌரவம்.

ருரு என்னும் அக்கொடிய மிருகங்கள் தூரத்திலிருந்து துன்பப்படுத்துவதேயல்லாமல் பின் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு வெளியேவிடாமல் துன்பப்படுத்தும் அதனால் அதை மகாரவுரவம் என்று பெரியோர் சொல்லுவர்.

(5) கும்பீபாகம்.

மகாகுரூரனாய் பசுபக்ஷி முதலான ஜந்துக்களைக்கொன்றுசமை த்து எவன் உண்ணுகின்றானோ அவனை யமபடர்கள் எண்ணெயிற் காய்ச்சி கும்பீபாகத்தில் தள்ளிவிடுவார்கள். அவன் பசுக்களுடைய ரோமங்கள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவு ஆயிரங்காலம் அதிலாழ்ந்து கிடப்பான். கும்பித்தீயில் பாகப்படும் பதார்த்தம் போல் இவனைப்பாகப் படுத்துவதால் அது அப்பெயர் பெற்றது.

(6) காலசூத்திரம்.

தாய்தந்தை அந்தணர் இவர்களை ஆதரணை செய்யாமல் எவன் நீக்கிவிடுகின்றானோ அவனைக்காலதூதர்கள் காலசூத்திரத்தில் தள்ளு வர். அக்னி சூரியர்கள் தகிப்பர். அதனால்பசிதாகமுதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு உள்ளும்புறம்பும் தாபமுடையவராய் சிலசமயம் இருந்தும் சிலசமயம்கிடந்தும் சிலசமயம்நின்றும் சிலசமயம்புரண்டும் சிலசமயம் ஓடியும் வருந்துவர். சூரியன் காலத்தைக்காட்டும் சூத்திரமாயிருத்தலால் அவனால் கொளுத்தப்படும் நரகமும் அப்பெயர் பெற்றது.

(7) அசிபத்திரம்.

தனது சாஸ்திரவழியைவிட்டு எவன் யாதொரு காரணமும் அறியாமல் பாஷண்டமதங்களையடைகின்றானோ அவன் யமபடர்களால் அசிபத்திரவனத்தில்தள்ளப்பட்டும் அசிபத்திரத்தாற்

செய்தசாட்டியினால் அடிக்கப்பட்டும் அங்கும்இங்கும் ஓடும்போது கற்களால்காலிடரப்பட்டும் அதன்பின் அந்தஅசிபத்திரமாகிய கத்தியினால் வெட்டப்படும் மறுபடியும் அந்தக்கத்தியின் இருபக்கத்துமுள்ள கூர்மையினால் அறுக்கப்பட்டும் இவ்வாறு சரீரமுற்றும் காயமுள்ளவனாய் ஆஹா இறந்துபோயினேன் என்று மூர்ச்சித்து விழுந்து மிகவும் வேதனையடைந்து மீளவும் எழுந்து எழுந்து இரடிஇரடி விழுவான். இப்பொழுது சொல்லிவந்த வேதனைகளைப்போல் பாஷண்ட மதங்கள் எந்தமார்க்கத்தாலும் இனபஞ்செய்யவறியாது துன்பமே செய்வனவாகலான் அந்தநரகம் அப்பெயர்பெற்றது.

(8) பன்றிமுகம்.

எந்த அரசன் பிராஹ்மணனைச் சரீரதண்டனையும் ஏனையோரை அதர்மமாகச் சிக்ஷையும் செய்கின்றானோ அவனைக் கால தூதர் பன்றிமுகம்போன்ற நரகில் தள்ளுவர். அதில் அவனுடைய கைகால்களை முறித்து அடித்து கரும்புபோல் ஆலையில் நெருக்குவர். அதனால் அவன் தீனனாய்ச்சோர்ந்து மூர்ச்சித்து வீழ்ந்துகிடப்பன். செய்வதை அறிந்து செய்யாமல் செய்யாதனவற்றைச் செய்தானாகலின் உண்பதையுண்ணாமல் உண்ணாப்படாதனவற்றை யுண்ணும் பன்றிப் பெயர்பெற்ற அந்நரகம் தண்டனைக்கிடமாயிற்று.

(9) அந்தகூபம்.

எவன் கீர்த்தியோடிருக்கின்ற பிராஹ்மணனைக் கொலைசெய் கின்றானோ, எவன் பிராஹ்மணனை ரகசியமாய்க் கொலைசெய்கின் றானோ, எவன் கடவுள்நியமனந்தவறாமல் ஜீவிக்கின்றவனைத் துரோகஞ்செய்கின்றானோ இவர்களை யெல்லாம் அந்த கூபத்தில் தள்ளுவர். அதில் அவர்கள் குரூரமானபசுக்கள் மிருகங்கள் பக்ஷிகள் பாம்புகள் கொசுக்கள் மூட்டுப்பூச்சிகள் ஈக்கள் தேள்கள் முதலியவற்றால் மிகவும்பீடிக்கப்பட்டுத் தபித்துச் சுழன்று கொண்டிருப்பர்.

(10) கிரிமிபோஜனம்.

எவன் தேவதாபூஜை அதிதிபூஜைமுதலிய பஞ்சயஞ்ஜங்களைச் செய்யாமல் போஜனம் செய்கின்றானோ அவனை லக்ஷம் யோசனை விசாலமுள்ள கிரிமிபோஜன நரகிற்றள்ளுவர். அதில் அவன் புழுரூபமெடுத்து பயங்கரமான அக்குண்டத்தில் வாழும்புழுக்களால் புசிக்கப்படுவான்.

(11) அக்னிகுண்டம்.

எவன் பிராஹ்மணனுடையதாவது, வேறு எவனுடையதாவது பொன் இரத்தினமுதலியவற்றைப் பலாத்காரத்தால் அபகரிக்கின்றானோ அவனை எழுகினாற் செய்த அக்னிகுண்டத்தில் தள்ளி வாட்டிக்காய்ச்சுவர்.

(12) வஜ்ரகண்டகம்.

சேரக்கூடாதஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனையும், சேரக்கூடாத புருனைச் சேர்ந்தவளையும் ஜாட்டி யினால்அடித்து நன்றாய்க் காய்ச்சியிருக்கும் எழுகு ஸ்தம்பத்தைத் தழுவியிருக்கும்படிச் செய்வர்.

(13) சான்மலீ.

உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் வேற்றுமை எண்ணாது எல்லா ஸ்திரீகளையும் எவன்சேருகின்றானோ அவனைச்சான்மலி நரகிற் றள்ளி வஜ்ரகண்டகமென்னும் முட்களால் கொத்திக் கொத்தித் துன்பப்படுத்துவர்.

(14) வைதரணி.

எந்த அரசாக்ஷியில் அரசரானாலும் பாஷண்டரானாலும் சாஸ்திரதருமத்துக்குக் கேடுசெய்வாராயின் அவர்களை வைதணி நரகிற்றள்ளுவர். சலமயமாயிருக்கும். அதில் தள்ளப்பட்ட அவர்கள் அதில்வசிக்கும் கொடியஜல ஜெந்துக்களால் சரீரமுற்றும் கடிக்கப் பட்டாலும் இறவாதவர்களாய்த் தங்கள் கர்மபலத்துக்கீடாய் வெளிப்படும்படியான மலமூத்திரங்களாலும் புண்களினின்றுங் கசியும் புண்ணீர் உதிரங் களாலும், தலைமயிர் எலும்பு நகம் மாம்சம் கொழுப்பு சீ முதலியவைகளாலும் நிறைந்துள்ள ஆற்றில் மொத்துண்டு மஹாசங்கடத்தை அனுபவிப்பர்.

(15) பூயோதம்.

ஆசாரத்தையும் நாணத்தையும்விட்டு தாழ்ந்தகுலத்து ஸ்திரீயை எவன் சங்கமஞ் செய்கின்றானோ அவனும், ஆசாரத்தைவிட்டு பசுபக்ஷிகள் போல் எவன் உலாவி ஜீவிக்கின்றானோ அவனும், மலம் மூத்திரம் சிலேத்துமம் உதிரம் இவை நிறைந்துள்ள நரகில் தள்ளப் பட்டவர்களாய் அவைகளையே மாறிமாறிப் புசிப்பவராயிருப்பர்.

(16) பிராணரோதம்.

எந்தப்பிராஹ்மணன் நாய் கழுதைமுதலான ஈனஜந்துக்களுக்குத் தலைவனாயிருந்து நாடோறும் வேட்டையாடுகின்றானோ, எவர்கள்

மிருகங்களைக்கொலைசெய்கின்றார்களோ அவர்களை யமபடர்கள் பாணங்களாலடித்து வருந்துபடிச்செய்வர்.

(17) வைசசி. (விசஸனம்)

எவர்கள் டம்பநிமித்தமாய் பசுக்களைக்கொன்று யாகங்களைச் செய்கின்றார்களோ அந்தஅதர்மர்களை வைசசி நரகத்தில் தள்ளி குரூரமான ஜாட்டியினால் வீசியடிப்பார்.

(18) லாலபக்ஷம்

எவன் காமமோகிதனாய் தன்மனைவியைத் தனதுவீரியத்தைக் குடிக்கச்செய்கின்றானோ அவனை இந்திரியகுண்டத்தில் தள்ளி அதிலாழ்த்தி அதனையே ஆகாரமாக உண்ணச் செய்வர்.

(19) சாரமேயாதனம்.

எந்தக் கள்வர்கள் வீடுமுதலானவற்றில் நெருப்பைவைக்கிறார்களோ, எவர்கள் விஷத்தை யுண்ணும்படி கொடுக்கின்றார்களோ, எவர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் பிரஜைகளைக் கொல்லுகின்றார்களோ எந்த அரசர்கள் ராஜாங்கத்தைப் பாழாக்குகின்றார்களோ அவர்களை நாயுணவைத்தின்னும்படிச் செய்வதல்லாமல் மகாகுரூரமான இருபதுக்குமேற்பட்ட நாய்களால் கடித்துத்தின்னச்செய்வார்கள். எழுநூறு நாய்களால் கடிக்கப்படும் நரகத்திற்கு சாரமேயாதனம் என்று பெயர். (சு-ம் 52½)

இனி அவீசிமுதலான நரகங்களைக் கூறுகிறேன் என்றனர்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸநாதன்யைநம:

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

23. இதுவுமது.

---

(20) அவீசி.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ தேவருஷியே! எந்தமனிதர்கள், ஒருவர்க்கு ஒருபொருளைத் தானஞ்செய்யும்போதும், பிரீதியாகக்

கொடுக்கும்போதும், சாக்ஷிசொல்லும்போதும் தன்பெயரைச் சொல் லுகின்றார்களோ அந்தப் பாவபுத்தி யுடையவர்களை அவீசி என்னும் கொடியநரகத்தில் நூறுயோசனை உயரமுள்ள மலையினுச்சியிலிருந்து விழும்படி யமபடர்கள் தள்ளுவர். அப்படிவீழும்பொழுது அந்த நரகிடமெல்லாம் நீரலைபோல் கண்ணுக்குத் தோன்றும். அந்த அலை தோற்றமாத்திரமாகையால் சரீரம்பொடிப்பொடியாய்ப்போம். போனாலும் உயிர்போவதில்லை. பொடியாய்க்கிடக்கும் அவர்களைக் கால தூதர்களெடுத்துக்கட்டி மீளவும் அந்நரகத்தில் தள்ளுவர்.

(21) பரிபாதனம்.

பிரஹ்மக்ஷத்திரிய வைசியரானாலும் வேறு எந்தச்சாதிய ரானாலும் சோமபான சுராபானங்களைச் செய்வாராயின் அவர்களைப் பரிபாதனநரகில் தள்ளி நெருப்பிற்காய்ச்சி உருகியிருக்கும் எழுகிரும்பைக் குடிக்கச்செய்வர்.

(22) க்ஷாரகர்த்தமம்.

எந்த அதமன் தன்னையே புகழ்ந்துசொல்லிக்கொண்டு பிறப்பிலும் தவத்திலும் வருணத்திலும் ஆஸ்ரமத்திலும் ஆசாரத்திலும் உயர்ந்திருக்கின்றவர்களை மதிக்காமல் அவமதிப்பானாயின் அவனை க்ஷாரகர்த்தம நரகிற்றவள்ளி தலைகீழாகக் கிடத்திப் பலதுன்பத்தை அனுபவிக்கச்செய்வர்.

(23) ரக்ஷோகணம்.

எவர்கள் மனிதனைப் பசுவைப்போற்கட்டி நரமேதயாகஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்களையும், ஸ்திரீகளானாலும் புருஷர்களா னாலும் நரபசுவைப் புசிப்பார்களாயின் அவர்களையும் யமலோகத்தில் நரபசுவாகிய அவர்களே முன்னின்று எங்களைக்கொன்றவர்கள் நீங்களல்லவா என்று சொல்லிக்கத்தியினாலறுத்து அவர்களுதிரத்தைக் குடித்துக் கூத்தாடுவார்கள்.

இவர்களைப்போலவே மாம்சபக்ஷணஞ் செய்கின்றவர்களும், புருஷனைக் கொன்று பக்ஷிக்கின்றவர்களும் அந்தந்தமாம்சத்துக் குரியமிருகாதிகளாலும் புருஷர்களாலும் கொல்லப்பட்டுத் தின்னப்படுவார்கள்.

(24) சூலப்ரோதம்.

எவர்கள் ஆரண்ணியத்திலாவது, கிராமத்திலாவது யாதொரு தீங்கும்செய்யாதவர்களைக் கொலைசெய்கின்றார்களோ, எவர்கள்

பிறருக்குத் தங்களிடத்தில் நம்பிக்கையையுண்டாக்கிப் பின்னர் கொலைசெய்கின்றார்களோ, எவர்கள் சூலத்தினாலாவது, யந்திரக் கயிற்றினாலாவது, தங்களைக் கொலைசெய்துகொள்ளுகின்றார்களோ இவரெல்லாம் சூலப்புரோத நரகில் தள்ளப்பட்டு சூலமுதலான வைகளில் கோர்க்கப்பட்டவர்களாய், பசிதாகங்களால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், கூர்மையான மூக்குள்ள கழுகு கொக்கு முதலானவைகளால் அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்து அலைபவர்களாய், அப்பொழுது நேரிடும் பிராணிகளையும் இம்சைப்படுத்துகின்ற சுபாவமுள்ளவர்களாய், தாங்கள் முன்செய்ததீயகர்மங்களை நினைத் துவருந்துகின்றவர்களாய், சகலதுன்பங்களையும் அனுபவிப்பர்.

(25) தந்துசூகம்.

சர்ப்பமுதலான துஷ்டஜந்துக்களும், தேள்முதலான விஷப் பூச்சிக்களும், ஐந்துமுகம் ஏழுமுகம் உள்ள குரூரஜந்துக்களும் சூழ்ந்திருந்து அதில் வீழ்பவரைப் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கும்.

(26) வடாரோகம்.

குரூரபுத்தியுடைய எந்த மனிதர்கள் மலைமழைகளிலும், பள்ளங்களிலும் கூண்டு முதலியவைகளிலும் வளைகளிலும் இருக்கின்ற ஜந்துக்களை உபத்திரவப் படுத்துகின்றார்களோ அவர்களை அம்மலை முழை முதலான வற்றைப்போலிருக்கின்ற நரகங்களிற்றள்ளி விஷத்தினாலும் செருப்பினாலும் புகையினாலும் வருத்துவர்.

(27) பிரியாவர்த்தனகம்

எவன் போஜனகாலத்தில் வந்திருக்கும் அதிதிகளைப் பார்த்துப் பொறாதவனாய் இவர்களைக் கொளுத்தவேண்டுமென்று லோபத்தினால் எண்ணுகின்றானோ அவனுடைய கண்களைக் காக்கை கழுகு முதலான குரூரஜந்துக்களால் பிடுங்கிக்கொத்திப் பாதைப்படுத்தும் படிச் செய்வர். அவைகள் தாமேயும் வந்து துன்பப் படுத்தும்.

(28) சூசீமுகம்.

எவர்கள் நாம் திரவியத்தையடைந்திருக்கும் செல்வான்களா யிருக்கின்றோமென்று கர்வங்கொண்டிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பிறரைநோக்கி பணத்திற்குச் செலவு வருகின்றதென்று எண்ணி மனத்தில் வெறுப்பையும் முகத்தில் சுளிப்பையும் காட்டி சந்தோஷ த்தை யடையாமலிருக்கின்றார்களோ, எவர்கள் பூதம்போல் பணத்தைக்

காக்கின்றார்களோ இவர்களையெல்லாம் யமபடர்கள் சூசீமுக மென்னும் நரகில் தள்ளி எண்ணமுடியாத துன்பத்தைச்செய்வர். எவர்கள் பணத்தைக் கொடுப்பதாக வாங்கிப் பின்கொடுக்காமல் மோசம் செய்கின்றாரோ அவர்களைக் கயிற்றினாற் கட்டி நெருக்கி எல்லா அவயவங்களையும் துன்பப்படுத்துவர்.

இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்டனவும் சொல்லப்படாதனவுமான அநேகவிதமான பாவபேதங்களுக்குத்தக்கபடி நரகபேதங்களும் அவைகளில் அனுபவிக்கப்படும் துன்பப்பேதங்களும் உள்ளன. ஓநாரதரே! பாபாத்மாக்களை யாதனை செய்வதான அந்த நரகபூமியை ஆயிரம்தேவவருஷம் நானெடுத்துச்சொன்னாலும் முடியாது. ஏனெனில் அதர்மங்களைச் செய்கின்றமனிதர்களும் அவர்கள் அடையும் நரகஸ்தானங்களும் அநேகமிருக்கின்றன.

இவர்களைப்போலவே தர்மங்களில் ஆவலுள்ள புண்ணியசீலர்களும் அவரடையத்தக்க புண்ணியானுபவகதிகளும் உள்ளனவென்றறிவீராக. ஆகலான் ஒவ்வொருவரும் பாவகர்மங்களுக்குப் பயந்து குலதர்மாதிகளைத் தவறாது அனுஷ்டிக்கவேண்டும். எவர்கள் தேவி பூஜையைச் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் ஓர்காலத்தும் நரகங்களை யடையமாட்டார்கள். தேவியானவள் தன்னைப் பூஜிக்கின்றவர்களை சம்சாரசாகரத்தினின்றும் கரையேற்றுகின்றனள். (சு-ம் 31)

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வா நவத்யாயை நம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்

24. தேவ்யாராதனக்கிரமம்.

———

நாரதர் ஓ பகவானே! தேவிபூஜையினுடைய லக்ஷணம் எப்படிப்பட்டது? எந்தவிதிப்படி பூஜிக்கத்தக்கவள்? அந்த ஆராதனையின் கிரமம் எப்படி? முன்னுள்ள பெரியோர்களால் எந்த ஆராதனைக் கிரமமாக தேவி பூஜிக்கப்பட்டாள்? தேவியானவள் எந்தவுபாயத்தினால் நரகத்தில் வீழாவண்ணம் ஆன்மாக்களை ரக்ஷிக்கின்றாள்? என்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ தேவருஷியே! நீர் மனோசலனமற்றுக் கேட்பீராக. எந்த ஆராதனைக் கிரமத்தினால் தேவி

சந்தோஷத்தையடைகின்றாளோ அந்தவிதிக்கிரமத்தை, சுதர்மத்தைப் பாதுகாக்கின்ற விஷயத்தில் எப்படி உறுதியாகச்சொல்லப்பட்டிருக் கின்றதோ அப்படி காக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. நீங்காது வருகின்ற சம்சாரதுக்கத்தைப் போக்கவேண்டியவர்கள் தேவியைப் பூஜிப்பார்களாயின் அந்த கோரமான சங்கடத்தினின்றும் நீங்குவர்.

சுக்லபக்ஷம் பிரதமைமுதல் பூரணைவரையில் சொல்லப்பட்டி ருக்கும் பலனை விரும்புவோர் அந்தந்தத்திதிகளில் தேவிக்குப் பிரீதி யுண்டாகும் வண்ணம்பூஜையும் அந்தணர்களுக்கு அந்தந்தத்திர வியதானமும் பின்வருமாறு செய்து பூரணையில் ஹோமமுஞ் செய்தல் வேண்டும். அவ்வோமத்தால் சகலஅரிஷ்டநிவிர்த்தியும் உண்டாகும்.

ஒவ்வொருமாதங்களிலும் சுக்லபக்ஷதிருதியையில் இலுப்பை மரத்தையடைந்து மாதபூஜா நைவேத்தியங்களை பின்வருமாறு மாதக்கிரமமாகச்செய்து, மங்களா வைஷ்ணவீ மாயா காலராத்திரீ துரத்யயா, மஹாமாயா மாதங்கீ காளீ கமலவாசிநீ, சிவாசஹஸ்ர சரணா சர்வமங்களாரூபிணீ! இந்தநரமங்களால் தேவியை அந்தமதூ கமரத்தடியில் பூஜித்து அந்தவிருக்ஷத்தில் தேவியாகிய மஹேஸ்வரி இருப்பவளாகத் தியானித்து தோத்திரம் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் சர்வகாமசித்தியும் விரதபூர்த்தியும் உண்டாகும். தாமரைமலர்போல் திருக்கண்களை யுடையவளே! உனக்கு நமஸ்காரம், சகத்தைத் தரித்திருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். மஹேஸ்வரீ! மஹாதேவி! மஹாமங்கள மூர்த்யை! பரமா! பாபஹந்திரீ! (பாபங்களை நாசஞ்செய்கின்றவளே) பரமார்க்கப்ரதாயினீ! பரமேஸ்வரீ! பிரஜோத்பத்தீ! பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபிணி! மததாத்ரீ (மதத்தைக் கொடுக்கின்றவளே) மதோன்மத்தா! மாநகம்யா! மஹோந்நதா! மநஸ்விநீ! முநித்யேயா! மார்த்தாண்டசஹசாரிணீ! (சூரியனுடன் சஞ்சரிக்கின்றவளே) ஜயலோகேஸ்வரீ! பிராஜ்ஞே! (எல்லாமறிந்தவளே) பிரளயாம்புத சந்நியே! (பிரளயகால மேகத்துக்குச் சமான மானவளே) மகாமோக நிவிர்த்தியின்பொருட்டு சுராசுரர்களால் பூஜிக்கப்பட் டிருக்கின்றவளே! யமலோகபாவகர்த்திரீ! யமலோக மில்லாமல் செய்கின்றவளே) யமபூஜ்யா! யமாக்ரஜா! (இயமனுக்குத்தலைவியே) யமநிக்ரஹரூபா! (இயமனைச்சிக்ஷிக்கின்ற ரூபமுள்ளவளே) யஜநீ! (யாகஞ்செய்யத் தக்கவளே) உனக்கு நமஸ்காரம். எல்லாவுயிர்களிடத்தும் சமமான பாவனையுடையவளே! சர்வேசி! சர்வசங்கவிவர்ஜிதா! சங்கநாசகரீ! காம்யரூபா! காருண்யவிக்ரஹா! கங்காலக்ரூரா! காமாக்ஷீ! மீனாக்ஷீ! மர்மபேதினீ! மாதுர்யரூபா! சீலா! மதுரஸ்வரபூஜிதா! மஹாமந்திரவதீ! மந்திரகம்யா மந்திரப்ரியங்கரீ! மநுஷ்யமானஸகமா! (மநிதர்களுடைய மனசில் வாசஞ்செய்கின்றவளே) மன்மதாரி! ப்ரியங்கரீ! அரசு ஆல்

வேம்பு மா விளா இலந்தை பலா எருக்கு க்ஷீரம் முதலான பாலுள்ள விருக்ஷசொரூபிணீ! துக்தவல்லியில் வாசஞ்செய்கின்றவளே! தயனீயே! (தயையைச் செய்யத்தக்கவளே) தயாதிகே! தாக்ஷண்ய கருணாரூபே! ஜயஸர் வஜ்ஞவல்லபே! என்று தோத்திரஞ்செய்யவேண்டும்.

தேவிக்குப்பிரீதிகரமான * இந்தத்தோத்திரத்தை மாநுடன் நாடோறும் பக்தியுடன் செய்துவருவானாயின் அவனுக்கு ஜன்ம வியாதியும் பயமும் சத்ருபீடையும் நேரிடாது. அன்றியும், தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களை விரும்பினோர்க்கு அவைகளும், பிராஹ்மணர்களுக்கு வேதசம்பத்தும், க்ஷத்திரியர்களுக்கு விஜயமும், வைசியர்களுக்கு தனதானியங்களும், சூத்திரர்களுக்கு சுகாதிக்கியமும் உண்டாகும். சிரார்த்தகாலத்தில் படனஞ்செய்தால் பிதுர்க்களுக்கு ஒருகல்பபரியந்தம் திருப்தியுண்டாகும். தேவபூஜ்யமான தேவி ஆராதனத்தை எவன் பக்தியுடன் செய்கின்றானோ அவன் தேவியினுலகை யடைகிறான்.

---

* நம: புஸ்கரநேத்திராயை ஜகத்தாத்ரைந மோஸ்துதே
மஹேஸ்வர்யை மகாதேவ்யை மஹாமங்கள மூர்த்தயே.

பரமா பாபஹந்திரீச பரமார்க்க ப்ரதாயிநீ
பரமேஸ்வரீ ப்ரஜோத்பத்தி: பரப்பரஹ்மஸ்வரூபிணீ.

மததாத்ரீ மதோன்மத்தா மானகம்யா மஹோந்நதா
மநஸ்விநீ முநித்யேயா மார்த்தாண்ட சஹசாரிணீ.

ஜய லோகேஸ்வரீ பிராக்ஞே பிரளயாம்புத சந்நிபே
மஹாமோஹ விநாசார்த்தம் பூஜிதாஸி சுராசுரை:.

யமலோகா பாவகர்த்திரீ யமபூஜ்யா யமாக்ரஜா
யமநிக்ரஹ ரூபாச யஜநீயே நமோநம:

சமஸ்வபாவா ஸர்வேசீ சர்வசங்க விவர்ஜிதா
சங்கநாச கரீகாம்யரூபா காருண்ய விக்ரஹா.

கங்காலக்ரூரா காமாக்ஷீ மீனாக்ஷீ மர்மபேதிநீ
மாதுர்யரூப சீலாச மதுரஸ்வர பூஜிதா:

மஹாமந்திர வதீமந்திர கம்யாமந்திர ப்ரியங்கரீ
மநுஷ்ய மானஸகமா மன்மதாரீப்ரியங்கரீ.

அஸ்வத்த வடநிம்பாம்ர கபித்த பதரீகதே
பநஸார்க்க கரீராதி க்ஷீரவிருக்ஷ ஸ்வரூபிணீ.

துக்தவல்லீ நிவாஸார்ஹே தயநீயே தயாதிகே
தாக்ஷண்ய கருணாரூபே ஜயசர்வக்ரு வல்லபே.

தேவி பூஜையானது இம்மையில் சர்வ காமபலத்தையுங் கொடுத்து சர்வபாபத்தையும்நோக்கி மரணகாலத்தில் நிர்மலமான அறிவையுங்கொடுக்கும். தேவிபூஜகன் தேவியினது பிரசாத மகிமையினால் தேவியைப்போல் தேவிபக்தர்களால் எவ்விடத்தும் பூஜிக்கப்பட்டும், மானம் தனம் முதலியவற்றில் நிறம்ப்பெற்றும் நமக்கு நரகம் உண்டாகுமோ என்னும் பயம் கனவிலும் இல்லாமல் அற்றும் புத்திர பவுத்திராதிகள் விருத்தியடைக்கண்டும் மஹாமாயா ஸ்வரூபிணியான அத்தேவியினிடத்தில் மறவாதபக்தி மேன்மேலுண்டாக மகிழ்ந்தும் வாழ்வன. இவ்வளவு மகிமையும் மங்களகரமான மதூக பூஜை ஒன்றினாலேயே உண்டாகத்தக்கதென் றறிவாயாக.

எவன் இந்த மதூகபூஜையின் மகிமையை நன்றாயறிந்து செய்கின்றானோ அவன் அரோகதிடகாத்திராய் வாழ்வான்.

திதி பூஜை.

1. பி - நெய்	ரோகநிவிர்த்தி
2. து - சர்க்கரை	ஆயுள்விருத்தி
3. தி - பால்	சர்வதுக்கநிவிர்த்தி
4. ச - பக்ஷணம்	விக்கினநிவிர்த்தி
5. ப - வாழைக்கனி	புத்திசூக்ஷமம்
6. சஷ் - தேன்	தேககாந்தி
7. சப் - வெல்லம்	சோகநிவர்த்தி
8. அ. - தேங்காய்	தாபநிவிர்த்தி
9. ந - நெற்பொரி	இகலோகசுகம்
10. த - கறுப்பு எள்	யமலோகபயநிவிர்த்தி
11. ஏ - தயிர்.	தேவியாதிக்யம்
12. து - அவல்	தேவியினிடத்து இன்பம்
13. தி - கடலை	சந்ததிப்பெருக்கம்
14. ச - சத்துமா	சிவபெருமானுக்குப் பிரியனாந்தன்
15. பௌ - பாயசம்	பிதுர்க்களைக் கரையேற்றுதல்

இதுபோலவே வார நக்ஷத்ர யோக கரண பூஜைகளையும் செய்தல் வேண்டும்.

———

வார பூஜை.

1. ஞா - பாயசான்னம்	5. வி. - சர்க்கரை
2. தி - பால்	6. வெ - வெள்ளைசர்க்கரை
3. செ - வாழைக்கனி	7. ச - பசுவின்நெய்
4. பு - வெண்ணெய்	

———

நக்ஷத்திர பூஜை.

1. அ - நெய்	5. மி - பால்
2. ப - எள்	6. தி - கிலாடம்
3. கி - சர்க்கரை	7. பு - தயிரேடு
4. ரோ - தயிர்	8. பூ - மோதகம்
9. கூ - பேணி (ந்தநெய்)	19. மூ - அவல்
10. ம - கிருதமண்டகம் (தோய்)	20. பூ - திராக்ஷி
11. பூ - கம்சாரம்	21. உ - கர்ச்சூரி
12. உ - வடபத்திரம் (பூரி)	22. தி - ராசகம்
13. அ - கிருதபூரம் (அல்வா)	23. அ - அப்பம்
14. சி - வடை	24. ச - நவநீதம்
15. சு - கோகரசகம்	25. பூ - பயிறு
16. வி - பூர்ணயம் (கிழங்கு)	26. உ - மோதகம்
17. அ - மதுசூரணம் (வள்ளிக்	27. ரே - மாதுளம்பழம்
18. கே - வெல்லம்	

———

* யோக பூஜை.

1. வி. - வெல்லம்	15. வ - மாம்பழம்
2. பி - தேன்	16. சி - எள்
3. ஆ - நெய்	17. வி - நாரத்தை
4. சௌ - பால்	18. வ - மாதுளம்பழம்
5. சோ - தயிர்	19. ப - இலந்தைப்பழம்
6. அ - மோர்	20. சி - நெல்லிக்கனி
7. சு - அப்பம்	21. சி - பாயசம்

* விஷ்கம்பம் பிரீதி ஆயுஷ்மான் சௌபாக்யம் சோபனம் அதிகண்டம் சுதர்மம் திருதி சூலம் கண்டம் விருத்தி துருவம் வியாகாதம் அரிஷணம் வச்சிரம் சித்தி விதிபாதம் வரியான் பரிகம் சிவம் சித்தம் சாத்தியம் சுபம் சுப்பிரம் பிரமம் ஐந்திரம் வைதிருது.

8. தி - நவநீதம்
9. தூ - வெள்ளரிக்காய்
10. க - கலியாணபூசனிக்காய்
11. வி - மோதகம்
12. து - பலாப்பழம்
13. வி - வாழைப்பழம்
14. அ - ஜம்புநாவற்கனி
22. சா - அவல்
23. சு - கடலை
24. சு - தேங்காய்
25. பி - எலிமிச்சம்பழம்
26. ஐ - கசேரு (ஷம்)
27. வை - தூரணம் (கிழங்குவிசே

* கரண பூஜை

1. ப - கம்சாரம்
2. பா - மண்டகம் (பாலேடு)
3. கௌ - பேணி
4. தை - மோதகம்
5. க - பூரி
6. வ - லட்டு
7. ப - கிருதபூரம் (அல்வா)
8. சகு - எள்
9. சது - தயிர்
10. நா - நெய்
11. கி - தேன்

மாத பூஜை

1. சி - ஐந்துவிதமான பக்ஷயம்
2. வை - வெல்லம்
3. ஆனி - தேன்
4. ஆடி - வெண்ணெய்
5. ஆவ - தயிர்
6. புர - சர்க்கரை
7. அற் - பரமான்னம்
8. கா - பால்
9. மா - பேணி
10. தை - தயிரோடு
11. மாசி - பசுவின்நெய்
12. பங் - தேங்காய்

இனி நாமத்தைச்சொன்னாலும் பூஜாசொருபத்தைப் பார்த்தாலும் உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தத்தை யுண்டாக்குவதும் குதூஹலத்தையும் முக்திகிரமத்தையும் விளைவிக்கத்தக்க மகிமையைக் கொடுப்பதுமான பிரகிருதி பஞ்சகபூஜையை இனி சொல்லுகிறேன் முனிவரே கேட்பீராக என்றனர். (சு - ம். 69)

24 - ம் அத்தியாம் தேவி ஆராதனை முற்றிற்று.

எட்டாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

ஆக அத்யாயம் உசு - க்குச் சுலோகம் (840)

---

* பவம் பாலவம் கௌலவம் தைதுளை கரசி வணசி பத்திரை சகுனி சதுஷ்பாதம் நாவகம் கிமஸ்துக்கினம்.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

ஒன்பதாம் ஸ்கந்தம்

அத்தியாயவிஷய அட்டவணை

———

———

உ

ஸர்வாங்கசுந்தர்யைநம:

தேவீபாகவதம்.

ஒன்பதாம் ஸ்கந்தம்

முதல் அத்தியாயம்.

1. பஞ்ச சக்தி வர்ணனம்.

———

ஆத்ருத காஞ்சீநிலயாம் ஆத்யா மாரூட யௌவநாடோபாம்
ஆகம வதம்ஸகலிகா மாநந்தா த்வைத கந்தலீம் வந்தே.

நாராயணர் கூறுகின்றார் :- கணேசமூர்த்திக்குத் தாயாகிய துர்க்காதேவி ராதை லக்ஷ்மி சரஸ்வதி சாவித்திரி இவ்வைவரும் ஐந்துவிதமான பிரகிருதிகள் என்று சொல்லப்படுவர் என்று கூற, நாரதர் ஓ முநிசிரேஷ்டரே! அந்த ஐவரும், யாவரால் உண்டுபண்ணப் பட்டவர்கள்? அவர்கள் யார்? அவர்கள் இலக்கணமென்ன? அவர்கள் எந்தசம்பந்தத்தால் ஐவரென் றெண்ணப்பட்டார்கள்? இவ்வைவரும் யாவராலும் தியானித்து வழிபடத்தக்கவர்களாக விருக்கின்றபடியால் இவர்கள் சரித்திரமும் இவர்கள் பூஜாவிதியும் இவர்களுடைய குணவிசேஷங்களும், இவர்களால் விரும்பப்பட்டனவும், இவர்களுடைய அவதார க்ஷேத்திரங்களும் ஆகிய இவையிற்றை விரிவாகச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று கேட்டனர்.

ஓ குழந்தாய்! இவர்கள் பிரகிருதி என்னும் பெயருடையவர்கள்! ஆதலால் அப்பெயரின் பதலக்ஷணத்தை எவன் சொல்லவல்ல வனாவன்? அங்ஙனங் கூடாதாயினும் நான்கேட்டிருக்கும் வண்ணம் ஒருவாறு கூறுகின்றேன்.

ப்ர என்பது எழுச்சி என்னும் பொருளையும், கிருதி என்பது சிருட்டி என்னும் பொருளையும் உணர்த்துவன வாகலின் சிருட்டியில் மனவெழுச்சியுடையவர் என்றும், ப்ர என்பது சத்துவகுணத்தையும், கிரு என்பது ரஜோகுணத்தையும், தி என்பது தமோகுணத்தையும் உணர்த்துவன வாகலின் திரிகுணாத்மகமாகிய சத்தியோடுகூடிச் சிருட்டிப்பதில் இவர்கள் முதற்சத்திகளா யிருப்பவர் என்றும், ப்ர என்பது முதல் என்னும் பொருளையும், கிருதி என்பது சிருட்டி என்னும் பொருளையும் உணர்துவன வாகலின் சிருட்டியின் ஆதியிலுள்ளவர் என்றும் பொருள்படும்.

இவ்வாறு ஐவகைப்பட்ட பிரகிருதியாகிய சக்தி பரமாத்மாவாகிய பிரமத்தோடு கலந்திருக்கும் சித்சத்தியாம். ஆதலின் சிருட்டிகாலத்தில் வலப்பாகம் ஆணுருவாயும், இடப்பாகம் பெண்ணுருவாயும், காணப் பட்டு விளங்குகின்றாள். ஆண் பெண்ணென இரண்டுருவமாகக் காணப்படினும் யோகீந்திரர்கள் பரமாத்மா எப்படியோ அப்படி சக்தி என்றறிந்தவராகலின் அதனை இரண்டுரு வாகக்காணாமல்* அக்னியில் சூடுபோல் நித்தியமாயும் அழிவில்லாத தாயுமுள்ள ஒன்றான பிரமசொரூபமாக வுணர்ந்து சர்வம் பிரமமயமென்று கூறுவர். இரண்டுருவாகக் காணப்பட்டதில் மூலப்பிரகிருதி (பெண்ணுரு) வான ஈஸ்வரி, *கிருஷ்ண (ஆணுருவானபுரு) ஷரைத் தோற்றுவிக்கவேண்டு மென்கிற விருப்பத்தினால் தற்செயலாய்ச் சுயோச்சையாகப்பிரிந்து தோன்றினாள். தோன்றிய அம்மூலப்பிரகிருதியின் ஆக்ஞையினால் ஐவகைப்பட்ட சிருட்டிகளுண்டாயின. *கிருஷ்ணர் - சிவரூபம்.

1 - வது, துர்க்காதேவி.

பிரார்த்திக்கும் பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கிறவளாயும் கணேசஜனனியாயும் சிவப்பிரியையுமான துர்க்காதேவி விஷ்ணு மாயையாயும் பூரணபிரமசொரூபிணியாயும் பிரமாதி தேவர்களாலும் முநிவர்களாலும் மநுக்களாலும் துதிக்கப்பட்டவளாயும் சகல வஸ்துவையும் ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயும் கீர்த்தி யஸஸ் மங்களம் சுகம் மோக்ஷம் முதலானவைகளைக் கொடுக்கின்ற வளாயும் சோகம் பீடை முதலானவைகளை நாசஞ் செய்கிறவளாயும் தன்னைச் சரணடைந்தவர்களையும் தீனர்களையும் ரக்ஷிக்கின்ற வளாயும் தேஜோரூபிணியாயும் தேஜசுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும் சர்வசக்தி சொரூபிணியாயும் சக்திகளுக்கு ஈஸ்வரியாயும் சித்தேஸ்வரியாயும் சித்தியைக்கொடுக்கின்றவளாயும் புத்தி நித்திரை பசி தாகம் காந்தி சோம்பல் தயை கவனம் ஜாதி பொறுமை பிரமை ஞானம் துஷ்டி புஷ்டி லக்ஷுமி தைரியம் மாயை ஆகிய சக்திசொரூபிணியாயும் பரமாத்மாவான *கிருஷ்ணரை யடைந்திருக் கிறவளாயும் நாராயணியாயும் தோன்றினாள். இவளுடைய குண விசேடங்கள் அளவில்லன. அவைகளில் சில்வற்றை வேதங்களில் கூறியுள்ளன. * சிவபெருமான்.

2 - வது இலக்ஷுமிதேவி.

சுத்த சத்வ சொரூபிணியாயும் சர்வ சம்பத் சொரூபிணியாயும் அச்சம்பத்துகளுக்கு அதிஷ்டானதேவதையாயும் மனோகரையாயும்

* அக்னி சூடு என்றிரண்டாகச் சொல்லப்பட்டினும் வேறு பிரித்துக் காணக்கூடாமல் அக்னி என்று ஒன்றாகவேகாணப்படுமாறு போலென்க.

காந்தி சாந்தி தாந்தி சொரூபிணியாயும் சுசீலையாயும் சர்வமங்கள சொரூபிணியாயும் லோபம் மோகம் காமம் ரோஷம் மதம் அகங்காரம் இவர்களை வர்ஜித்தவளாயும் இந்திரியநிக்கிரகையாயும் பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவளாயும் விஷ்ணுபகவானது பிரேமைக்குப் பாத்திரியாயும் அவரது பிராணனுக்குச் சமானமானவளாயும் அவரிடம் இனிமையாய்ப் பேசுகின்ற பதிவிரதையாயும் சர்வபல சொரூபிணியாயும் ஜீவனோபாய ரூபிணியாயும் வைகுண்டத்தில் பர்த்தாவுடன் வசிக்கின்ற லக்ஷுமியாயும் சுவர்க்கத்தில் சுவர்க்கலக்ஷுமி இராஜனிடத்தில் ராஜலக்ஷுமி கிருகஸ்தருடைய கிருகங்களில் கிருகலக்ஷுமி சர்வப் பிராணிகளிடத்தில் விரும்பும் சோபாலக்ஷுமி புண்ணியர்களிடத்தில் பிரீதி லக்ஷுமி க்ஷத்திரியரிடத்தில் கீர்த்தி லக்ஷுமி வைசியரிடத்தில் வர்த்தக லக்ஷுமி பாவிகளித்தில் கலகலக்ஷுமி வேதோக்தரான பெரியோர்களிடத்தில் தயா லக்ஷுமி என வழங்கப்பட்டவளாயும் இருக்கிறாள்.

3 - வது சரஸ்வதி தேவி.

எல்லாராலும் சம்மதித்துப் பூஜித்து வணங்கப்படும் மூன்றாவது தேவியைக் கூறுகின்றேன். வாக்கு புத்தி வித்தை ஞானம் என்னும் இவைகளை அதிஷ்டித்திருப்பவளும் சர்வவித்தியா சொரூ பிணியுமாகிய சரஸ்வதி தேவி தன்னை யுபாசிக்கின்றகவீஸ்வரர்க ளுடைய புத்திஸ்வரூபிணியாயும் (அவர்கள்பாடும்) கவி ஸ்வரூபி ணியாயும் (அக்கவிகளுள் அமைந்துள்ள யுக்தி ஸ்வரூபிணியாயும் (அந்தயுக்தியி லமைந்துள்ள) நுண்ணிய அர்த்த ஸ்வரூபிணியாயும் அவ்வர்த்தத்தை மறவாதிருக்கச் செய்யவல்ல சிந்தனா ஸ்வரூ பிணியாயும் (அவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட) அநேக பிரகாரமான சித்தாந்த பேதஸ்வரூபிணியாயும் (அவ்வச்சித்தாந்த பேதங்களை அர்த்த விசாரங்களால் விளக்கத்தக்க) விசார ஸ்வரூபிணியாயும் (அவ்விசாரமுகத்தில் எடுத்துக் காட்டும்) வாக்கியபோத ஸ்வரூபி ணியாயும் (அவ்வாக்கிய போதங்களால்) சர்வசந்தேகங்களையும் நாசஞ் செய்யவல்ல நாசகாரணியாயும் (அந்நாசத்தால் தெளியப்படும்) விசாரகார்ரணியாயும் (அவ்விசாரம் ஈதெனக்காட்டும்) கிரந்தகார ணியாயும் (அக்கிரந்தங்களை அறியச்செய்ய வல்ல) சக்தி ஸ்வரூபி ணியாயும் இவையேயன்றிச் சர்வ சங்கீத ஸ்வரூபிணியாயும் (அவ் வச்சங்கீதங்கட் கியைந்த) தாளபேத காரண ஸ்வரூபிணியாயும் (அதற் கியைந்த) விஷய க்யான ஸ்வரூபிணியாயும் அதற்கமைந்த கவித்வஸ்வரூபிணியாயும் (இவைகளால் ஆனந்திக்கும்) பிரபஞ்ச ஸ்வரூபிணியாயும் இவையேயன்றி வாக்யார்த்த வாதசொரூபிணி யாயும் (அவ்வாக்யார்த்தங்களா லடையும்) சாந்தசொரூபிணியாயும்

சகலவித்யாசொரூபிணியுந் தானே என்பது தோன்ற எப்போதும் வீணாபுத்தகதாரணியாயும் (இங்ஙனங் கூறிவந்த வித்யாசம்பந்தங் களால் உண்டாகத்தக்க ஆத்ம பிரயோஜனமாகிய) சுத்தசத்துவ சொரூபிணியாயும் சுசீலையாயும் விஷ்ணுவுக்கும் லக்ஷ மிக்கும் இனிப்பானவளாயும் பச்சை கற்பூரம் சந்தனம் முல்லை மலர் சந்திரன் ஆம்பல் வெண்டாமரை இவைகளுக்குச் சமானமான நிறமுள்ளவளாயும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவை இரத்தினமாலையால் பூஜிக்கின்றவளாயும் தபோரூபையாயும் தபஸ்விகளுக்குப் பலனைக்கொடுக்கின்றவளாயும் சித்தி வித்தை சொரூபிணியாயிருந்து அவைகளைக் கொடுக்கின்ற வளாயும் இருப்பள். இந்தத்தேவியின் உபாசனையில்லாத அந்தணர்கள் வாக்கின் பிரயோஜனமாகிய வித்தியாபிரகாசமில்லாமல் உயிரிழந்த பிணம்போல் அசைவற்றிறாமல் நடைப்பிணமாயுலாவுவராவர். வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஜகதம்பிகையான சரஸ்வதி தேவியினுடைய மகிமைகளில் சிலவற்றைக் கூறினேன்.

4 - வது சாவித்திரி தேவி.

பிராஹ்மணாதி நான்குவருணம் வேதாங்கங்கள் சந்தஸுசந்தியா வந்தனமந்திரம் தந்திரசாத்திரங்கள் இவைகட்குத் தாயாயும், பிரா மணசாதி, சொரூபிணியாயும் ஜபசொரூபிணியாயும் தபோரூபிணி யாயும் அவைகளாலுண்டாகும் பிரஹ்ம தேஜோரூபிணியாயும், அதனாலுண்டாகும் பவித்திர சொரூபிணியாயும் அவர்களால் செய்யப்படும் சமஸ்கார சொரூபிணியாயும், சாவித்தி காரியத்திரி சொரூபிணியாயும் அவற்றை அநுட்டிக்கும் பிராமணப் பிரியையாயும் தீர்த்த ஸ்வரூபிணியாயும் அத்தீர்த்த ஸ்பரிசமாத்திரத்தில் சுத்தஞ்செய்கின்ற விருப்பமுள்ளவளாயும் சுத்த ஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்ற நிர்மலமான சுத்த சத்துவ ஸ்வரூபிணியாயும் அதனால் விளையத்தக்க பரமானந்த சொரூபிணியாயும் அச்சொரூபத்தை அநாதியாயுள்ளவளாயும் பரப்ரஹ்ம சொரூபிணியாயும் நிர்வாணபதத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் அதனையடையப்பெற்ற பிரமஞானிகளுடைய பிரமதேஜோமய ரூபிணியாயும் அந்தச் சக்திக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும் இருப்பள். அத்தேவியினுடைய பாதரேணுவால் உலகமெல்லாம் பரிசுத்தமாகின்றது.

5 - வது ராதாதேவி.

பஞ்சப்பிராணன்களுக்கும் ஆதிதேவியாயும் பஞ்சப்பிராண சொரூபிணியாயும் பிராணனிலும் மிக்கபிரீதிசொரூபிணியாயும் எல்லா தேவிகளிடத்திலுமுள்ள சுந்தர சொரூபிணியாயும் எல்லாரிடத் திலுமுள்ள சம்பத் சொரூபிணியாயும் எல்லாதேகத்திலு முள்ள

வாமபாக சொரூபிணியாயும் குணத்தினாலும் தேஜஸினாலும் நிறைந்திருக்கின்ற கவுரவஸ்வரூபிணியாயும் பராபரங்களுக்குச் சாரபூதையாயும் அவைகளுக்கு ஆதியாயும் அநாதியாயும் பரமானந்த ஸ்வரூ பிணியாயும் புண்ணியவதியாயும் பூஜிக்கத்தக்கவளாயும் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும் ராஜக்கிரீடைக்கு அதிதேவதை யாயும் பகவானுடைய ராசக்கிரீடாமண்டபத்திலிருக்கின்றவளாயும் ராசக்கிரீடையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் ராஜக்ரீடைக்கு ஈஸ்வரியாயும் மஹா ரகஸ்யையாயும். ராஜஸ்தானத்திலும் கோலோகத்திலும் வசிக்கின்ற வளாயும் கோபிகாவேஷத்தைத் தரிக்கின்றவளாயும் பரம ஆஹ்லாத சொரூபிணியாயும் அளவில்லாத சந்தோஷ சொரூபிணியாயும் நிர்க்குணியாயும் நிராகாரையாயும் புண்ணியபாப சம்பந்தமில்லாத வளாயும் நிரீஹையாயும் நிரஹங்காரையாயும் நிராசையுள்ளவளாயும் பக்தாநுக்கிரக காரணியாயும் வேதமார்க்கத்தால் தியானித்து அறியத்தக்கவளாயும் தேவர்களாலும் முநிசிரேஷ்டர்களாலும் ஞானநோக்கால் நோக்கப்பட்டவளாயும் நெருப்பினால் சுத்தமான வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயும் நானாவிதமான அலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும் கோடி சந்திரன் உதித்தாற்போற் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியையுடையவளாயும் சர்வகாந்தியையுமுடைய திவ்ய சரீரமுள்ளவளாயும் கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தில் மிக்கபக்தியுள்ள வளாயும் சர்வசம்பத்தையுங்கொடுக்கின்றவளாயும் இடபரூபமான வராகஅவதார ரூபிணியாகவிருக்கின்ற தேவியினுடைய பாததாமரையின் சம்பந்த விசேடத்தினால் பூமிதேவியைப் பரிசுத்தஞ்செய்கின்றவளாயும் புதியமேகத்திற் பிரகாசிக்கின்ற மின்னல் போல் பகவானுடையமார்பில் ஸ்திரீரத்னமாய் விளங்குகின்றவளாயும் பூர்வம் பிரமன் தனது ஆத்மசுத்தியின்பொருட்டு அறுபதினாயிரம் வருடம் அரியதவம்புரிந்தும் கனவிலுங் காண்பதற்கரிதான பாதபத்மத்தையுடையவளாயும் பின்னர் அப்பிரமன் பூலோகத்தில் தவம்புரிய இரக்கமுற்று பிருந்தாவனந்தோறும் தன்னைக்காணும்படிச் செய்தவளாயும் இருக்கின்றாள்.

(இதுவரையில்) பரிபூரணமான ஐந்து வித்யாதேவிகளின் வரலாற்றின் மகிமைகளைக் கூறினேன். பிரதான அம்சரூபங்களாகவும் கலாரூபங்களாகவும் அக்கலையின் அநேகத்தில் ஒருபாகமாகவும் அத் தேவிகளிடத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பிரபஞ்சத்திலுள்ள தேவிகளும் சாதாரணஸ்திரீகளும் பிறந்தனர். இனி அவர்களுள் பிரதான அம் சரூபங்களைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக.

உலகினையெல்லாம் பரிசுத்தஞ்செய்கின்ற கங்காதேவி - பிரகிருதிதேவியின் பிரதான அம்சசொரூபிணியாயும், விஷ்ணுவினுடைய சரீரத்திலிருந்து ஜலரூபியாகப்பிறந்தவளாயும், பாவிகளது பாவமாகிற காட்டை ஜ்வலித்துக்கொளுத்துகிற அக்னிபோன்றவளாயும், ஸ்நானபானங்களால் சுகமாகப் பரிசிக்கத்தக்கவளாயும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும், கோலோகத்திற்குச் சுகமாக ஏறுகின்ற படிபோன்றவளாயும், சுத்தமானநதிகளுக்குள் சிறந்தவளாயும், ஈஸ்வரனுடையசடையாகிய மேருவில் முத்துப்போல் பிரகாசிக்கின்ற வளாயும், பரதகண்டத்தில் தவம்புரிவோர்க்கு அத் தவசித்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்றவளாகும்.

சந்திரனைப்போலும் வெண்டாமரையைப் போலும் பால் போலும் பிரகாசிக்கின்றசுத்ததத்வ சொரூபிணியாயும், நிர்மலையாயும், நிரஹங்காரையாயும், பதிவிரதையாயும், நாராயணருக்குப் பிரியை யாயு மிருக்கின்ற துளசிதேவி - பிரகிருதிதேவியின் பிரதான அம்ச சொரூபிணியாயும், பத்திரரூபிணியாயும், விஷ்ணுவினிடம் பிரிய முள்ளவளாயும், விஷ்ணுபூஷண சொரூபிணியாயும், அவருடைய பாதத்திலிருப்பவளாயும், தவம் சங்கல்பம் பூஜைமுதலானவைகளை யுண்டுசெய்கின்றவளாயும், புஷ்பங்களுக்குள் சிறந்த புஷ்பரூபிணியாயும், எப்போதும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும், தெரிசனத்தினாலும் பரிசனத்தினாலும் தக்ஷணத்தில் முக்தியைக் கொடுப்பவளாயும், கலியுகத்திலுண்டாகும் பாவத்துக்கு உலர்ந்த கட்டையைக் கொளுத்தும் அக்னிபோன்றவளாயும், பூதேவியைத் தன்பாதபரிசமாத்திரத்தில் பரிசுத்தஞ்செய்கின்றவளாயும், பெரியோர்கள் செய்யும் தவம் தெரிசனத்தினாலும் பரிசத்தினாலும் சித்தியாதற்குத் தீர்த்த சொரூபிணியாயும், சகலகர்மங்களும் விணாகாது பிரயோஜனமடையச் செய்கின்றவளாயும், பாரதவருடத்தில் மோகாமிகளுக்கு மோக்ஷத்தையும் போககாமிகளுக்குப் போகத்தையும் கொடுக்கின்ற கற்பவிருக்ஷம்போன்றவளாயும் இருக்கின்றவளாம்.

பாரதவருடத்தி லிருக்கின்றவர்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்ய பிரகிருதிதேவியின் பிரதான அம்சரூபிணியாயும், பரதேவதையாயும் உள்ள மனஸாதேவி - சங்கரருக்குப்பிரியசிஷ்யையாயும், மஹா ஜ ஞானசொரூபிணியாயும், அனந்தன் சகோதரியாயும், நாகங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும், நாகேஸ்வரியாயும், நாகமாதாவாயும், நாகவாகினியாயும், நாகேந்திரகணங்களோடு கூடியிருப்பவளாயும், நாகபூஷணபூஷிதையாயும், நாகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளாயும், நாகசயனியாயும், சித்தயோகினியாயும், சுந்தரியாயும், இவை போலவே

விஷ்ணுரூபிணியாயும், அவ்விஷ்ணுவினதுபக்தி பூஜை பாராயணம் இவற்றை உடையவளாயும், தவஞ்செய்கின்றவளாயும், தபோரூபிணியாயும், தபோபலத்தைக்கொடுக்கின்றவளாயும் மூன்று லக்ஷம் தேவ வருஷம் வரை ஹரியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தவளாயும், ருஷிகளிலும் ஸ்திரீகளிலும் சிறந்த கீர்த்தியடைந்தவளாயும், சர்வமந்திராதிதேவதையாயும், பிரஹ்மதேஜஸினால்ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்பவளாயும், பரப்பிரமசொரூபிணியாயும், பரப்பிரமத்தைத் தியானிப்பதில் ஆவலுள்ளவளாயும், கிருஷ்ணருடைய அம்சமான ஜரத்காருமுநிவருடைய பத்தினியாயும், பதிவிரதையாயும், ருஷிசிரேஷ்டரான ஆஸ்திகமுநிவருக்குத்தாயாகியும் இருக்கின்றவளாகும்.

பிரகிருதிதேவியின் பிரதானஅம்சரூபிணியான தேவசேனையாயும், மாத்ருகாகணங்களில் பூஜிக்கப்பட்டவளாயுமுள்ள சஷ்டி தேவி - பிரகிருதியின் ஆறாவது அம்சமாகத்தோன்றினவளாயும், மூவுலகிலுள்ளார்க்கும் புத்திர பௌத்திராதி சம்பத்துகளைக் கொடுத்துக் காக்கும் சம்பத்சொரூபிணியாயும், சிசுக்களிடத்தில் விருத்தரூபிணியாகிய யோகினிவடிவா யிருப்பவளாயும், அதனால் உலகில் இடைவிடாது கிசுக்களை உத்தேசித்து ஒருவருடம் பூஜிக்கப் படுகின்றவளாயும், பிரசவக்கிரகத்தி லிருக்கும்போதே ஆறாவது தினத்திலும், இருபத்தோராம் தினத்திலும், மங்களத்தை உத்தேசித்துப் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாயும், நித்தியமாயுள்ள இஷ்டகாமங்களைக் கொடுக்கத்தக்க தயாரூபிணியாயும், சிரேஷ்டமான மாத்ருவாயும், ஜலத்திலும் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் சிசுக்களுக்கு யாதொரு ஆபத்தும் வாராவண்ணம் காக்கும் ரக்ஷணகாரணியாயும் இருக்கின்றவளாம்.

பிரகிருதிதேவியின் முகத்தினின்றும் தோன்றி எப்போதும் சர்வ மங்களத்தைக்கொடுக்கிற மங்களசண்டிகை - சிருட்டிகாலத்தில் மங்களசொரூபிணியாயும் சங்காரகாலத்தில் கோபரூபிணியாயும் இருத்தலினால் மங்கள சண்டிகையென்று பண்டிதர்களால் சொல்லப் பட்டனள். அவள் ஒவ்வொரு உலகங்களிலும் மங்களவாரந்தோறும் பூஜிக்கப்படுகின்றவளாயும் புத்திரன் பௌத்திரன் தனம் ஐஸ்வர்யம் கீர்த்தி முதலியவைகளை அதிசுலபத்தில் சந்தோஷித்து ஸ்திரீகளுக் கெல்லாம் கொடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்றவளாம்.

கோபங்கொண்டு சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் ஒரு க்ஷணத்தில் சங்கரிக்கும் காளி - பிரகிருதியாகிய துர்க்கையின் முகத்தினின்று பாதி அம்சமாக சும்பநிசும்பர்களின் யுத்தத்தில் தோன்றினவளாயும் தாமரைமலர்போன்ற கண்ணுள்ளவளாயும் தேஜஸினாலும்

குணத்தினாலும் துர்க்காதேவிக்குச் சமானமானவளாயும் கோடி சூரியர்களுக்குச் சமானமாகப் பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுள்ளவளாயும் சகலசத்திகளுள் பிரதானையாயும் மிக்க பலிஷ்டையாயும் சர்வசித் திகரையாயும் கிருஷ்ணரிடத்தில் பக்தியுள்ளவளாயும் அவருக்குச் சமானமான தேஜஸ விக்ரமகுணங்கள் பாவனைகள் நிறம் முதலிய வற்றை யுடையவளாயும் நிஸ்வாசமாத்திரத்தில் சகலப்பிரமாண்டங் களையும் அழிக்கத்தக்க மகா சக்தியையுடையவளாயும் அசுரயுத் தத்தை ஓர் கிரீடையாகச்செய்து தனது மகிமையை உலகினர் அறியச் செய்கின்றவளாயும் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களை அபேக்ஷிக்கின் றவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவளாயும் இருக்கின்றவளாம்.

பிரமனாதிதேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் மாநுடராலும் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட சுந்தரியான பூதேவி - பிரகிருதிதேவியின் பிரதான அம்சங்களாற் பிறந்தவளாயும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவளாயும் சகலமான ஒக்ஷதிரூபிணியாயும் ரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் ரத்னகர்ப்பிணியாயும் சமுத்திரங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமானவளாயும் ஜனங்களாலும் அரசர்களாலும் பூஜித்துத் துதிக்கப்பட்டவளாயும் யாவருக்கும் ஜீவனோபாயரூபிணியாயும் சர்வசம்பத்தையுந்தருகின்றவளாயும் இருக்கிறவளாம்.

ஓ முனிசிரேஷ்டரே! இனி, எந்தத்தேவிகளைவிட்டு தாவரஜங் கமரூபமாகவிருக்கின்ற இந்தப்பிரபஞ்சமெல்லாம் வேறு ஆதரவில் லாமலிருக்கின்றதோ; அந்தப்பிரகிருதிதேவியின் கலையினாற்றோன் றிய கலாதேவிகளையும், அவர்கள் எவர்களுக்குப் பத்தினிகளாகவி ருக்கின்றார்களோ அவர்களையுங் கூறுகின்றேன்.

சுவாஹாதேவி - அக்னிபத்தினி; இவளில்லாவிடில் ஓமஞ்செய் யும் அவிசைத் தேவர்கள்பெற வல்லமையுள்ளவராகார். தக்ஷணா தேவியும் தீக்ஷாதேவியும் - யக்ஞபத்தினிகள்; இவர்கள் பூஜிக்கப் படாவிடில் பிரபஞ்சத்தில் எல்லாக்கருமமும் வீணாகும். தர்ப்பண காலத்தில் உச்சரிக்கும் சுவதாதேவி - பிதுர்க்கள் பத்தினி; இவள் இல்லாவிடில் பிதுர்க்கள் பூஜை வீணாகும். சுவஸ்திதேவி - வாயு பத்தினி; இவள் தானம் வாங்கும்போது கொடுக்கும்போதும் பூஜிக்கப்படுகின்றாள். புஷ்டி - கணேசபத்தினி; இவளில்லாவிடில் எல்லோரும் க்ஷீணித்துவிடுவர். துஷ்டி - ஆதிசேஷபத்தினி; இவளில்லாவிடில் எல்லோருஞ் சந்தோஷமடையார். சம்பத்து ஈசான பத்தினி; இவளில்லாவிடில் தாரித்திரத்தையடைவர். திருதி - கபிலபத்தினி; இவளில்லாவிடில் தைரியமடையார். சதி - சத்திய பத்தினி; இவளில்லாவிடில் பந்துக்களுள்ளவராகார். தயையும்

பதிவிரதையும் - மோகபத்தினி; இவர்களில்லாவிடில் எல்லோரும் யாதொருபயனையும் அடையார். பிரதிஷ்டை - புண்ணியபத்தனி; இவள் பூஜிக்கப்படாவிடில், மனிதர்கள் உயிரோடிருப்பினும் மரண மடைந்தாரோடொப்பர். இவள் மனிதர்களுக்குப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றவள். சம்சித்தியும் கீர்த்தியும் - சுகர்மத்துக்குப்பத்தினிகள்; இவர்கள் புண்ணியவான்களால் பூஜிக்கப்படாவிடில் லோகமெல்லாம் கீர்த்தியற்றுவிடும். கிரியை - உத்யோகபத்தினி; இவள் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்படுகிறாள். இவளில்லாவிடில் உலகம் சோம்பலையடையும் மித்தியாதேவி - அதர்மபத்தினி; இவள் சகலதுஷ்டர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகிறாள். இவளில்லாவிடில் உலகம் பாழாய்விடும். இவள் கிருதயுகத்தில் காணப்படாதவளாயும், திரேதா யுகத்தில் சூக்ஷமரூபிணியாயும், துவாபரத்தில் பாதியுருவமுள்ளவளாயும், கலியில் பூரணவுருவமுள்ளவளாயும், தனது பலத்தினால் எவ்விடத்தும் வியாபித்து தனது சகோதரனான கபடனோடு வீடுகள்தோறுந் திரிந்துலாவிக்கொண்டிருப்பள். சாந்தியும் லச்சையும் - சுசீலைக்குப் பத்தினிகள்; இவர்கள் எல்லோராலும் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களில்லாவிடில் உலகம் பித்து பிடித்தது போலாகும். புத்தியும் மேதையும் திரிதியும் - தியான பத்தினிகள்; இம்மூவரும் இல்லாவிடில் உலகம் அறிவில்லாமல் சித்தப்பிரமை பிடித்ததுபோல் ஆகிவிடும். காந்தி - தருமபத்தினி; இவளில்லாவிடில் பிரபஞ்சரூபமான பரமாத்மாவுக்கு ஆதாரமில்லை. சோபாசொரூபமான லக்ஷ்மீ-மதிபத்தினி; இவள் ஸ்திரீரூபமாயும் சரீர ரூபமாயும் தான்யாதிரூபமாயும் கவுரவிக்கப்பட்டுப் பூஜிக்கப்படுகின்றாள். காலாக்கினிதேவியும் சித்தயோகினியாகிய நித்திராதேவியும்-உருத்திர பத்தினிகள்; இவர்கள் உலகமுற்றும் வியாபிக்கின்றனர்; சந்தி இரவு பகல் என்னுமூவரும் - காலத்துக்குப்பத்தினிகள்; இவர்களில்லாவிடில் நான்முகனாலும் கணக்கிடமுடியாது. பசியும் தாகமும். - லோப பத்தினிகள்; இவர்கள் எல்லோரிடத்தும் வியாபித்து கவலையுற்ற வராக்கி அவர்களால் மரியாதையுடன் புகழப்பட்டிருப்பர். பிரபையும் (வெளிச்சமும்) தாஹிகையும் (கொளுத்தலும்) தேஜஸின் பத்தினிகள்; இவர்களில்லாமல் பிரமனுஞ் சிருட்டிக்கவல்லவனல்லன். காலகன்னி என்னும் மிருத்யுவும் ஜரையும்-ஜ்வரத்துக்குப்பத்தினிகள்; இவர்களில்லா விடில்பிரமனால்சிருட்டிக்கப்பட்டஉலகங்கள் நெருங்கி இறந்துவிடும். நித்திராபுத்திரிகளான தாந்தரையும் (சோம்பல்) பிரீதியும் - சுகத்திற்குமனைவிகள்; இவர்கள் உலகமுற்றும் வியாபித்திருக்கின்றனர். சிரத்தையும் பக்தியும் வைராக்கியத்துக்குப் பத்தினிகள்; இவர்கள் ஜீவன் முக்தர்களிடம் ஆக்ரமித்திருப்பவர். தேவமாதாவான அதிதி,

பசுக்களுக்குத் தாயானகாமதேனு, அசுரமாதா வானதிதி கர்த்துரு வினதை தநு என்பவர்களும் இவர்களேயன்றி சந்திரபத்தினியான ரோகணி, சூர்ய பத்தியானின ஸம்க்ஞா, மநு பத்தினியான சதரூபை, இந்திரபத்தினியான சசீ, குருபத்னியான தாரை, வசிட்டபத்தினியான அருந்ததி, கௌதமபத்தினியான அகலிகை, அத்திரிபத்தினியான அநுசூயை, கர்த்தம பிரஜாபதி பத்தினியான தேவஹூதி, தக்ஷபத்தினியான பிரசூதி, பிதுர்க்களுடைய மானசீக புத்திரியான மேனகை, அகஸ்திய பத்தினியான லோபாமுத்திரை, குபேரபத்தினியான குந்தி, வருணபத்தினியான பிரசித்தி, வாயுபத்தினியான விந்தியா, தமயந்தி, யசோதை, தேவகி, காந்தாரி, திரௌபதை, சௌப்பியா, சத்தியவதி, விருஷபனுக்குப்புத்திரியாயும் ராதைக்குத் தாயாயுமுள்ளகுலோத்வஹா, மந்தோதரி, கௌசலை, சுபத்திரை, கௌரவி, ரேவதி, சத்தியபாமா, காளிந்தி, லக்ஷமணா, ஜாம்பவதி, அக்னிஜிதி, மித்திரவிந்தை, லக்ஷுமணை, ருக்மணி, சீதை, காளி பரிமளகந்தி, உஷை, அவளுடைய சகியான சித்திரலேகை, பிரபாவதி, பாநுமதி, மாயாவதி, ரேணுகை, பலராமர்தாயான ரோகணி, கிருஷ்ணனுக்குச் சகோதரியான ஏக தந்தை, துர்க்கை முதலியோரும் பிரகிருதியின் கலையாயுள்ளவர்கள்.

கிராமதேவிகளெல்லோரும் பிரகிருதிதேவியின் கலாம்சத்திற் பிறந்தவர்கள். பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸ்திரிகளெல்லாம் அந்தக்கலையின் அம்சாம்சத்திற்பிறந்தவர்கள். ஆகையினால் ஸ்திரீகளை அவமானஞ் செய்தால் பிரகிருதிதேவியை அவமானஞ்செய்ததாகும். புத்திரி புத்திரனைப்பெற்ற பிராமணஸ்திரியையும், எட்டுவயதுடைய பிராமணகன்னிகையையும் வஸ்திர புஷ்ப சந்தனங்களால் பூஜித்தால் பிரகிருதிதேவியைப் பூஜித்ததாகும். நல்லொழுக்கமுள்ள பதிவிரதைகள் உத்தமஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்கள் பிரகிருதியின் சத்வாம்சத்திலும், புருஷர்களால் அநுபவிக்கத் தகுந்தவர்களாயும் சுவாதீனர்களாயும் வீட்டுக் காரியங்களில் ஆவலுள்ளவர்களாயு முள்ளவர் மத்திமஸ்திரீகள் இவர்கள் ரஜோகுணத்திலும், அறியப்படாத குலமும் பயங்கரமான முகமும் குலத்தை நாசஞ்செய்யும் துஷ்டத்தனமும் ஒருவர் சுவாதீனமில்லாமலும் கலகத்தில் ஆவலும் விபசா ரத்தனமுமுள்ள பூலோகஸ்திரீகளும் சுவர்க்கத்திலுள்ள அப்சரஸ்திரீகளும் அதமஸ்திரீகள் இவர்கள் தாமதகுணத்திலும் பிறந்தவர்களாம்.

இவ்வாறு பிரகிருதிதேவியின் அம்சங்களெல்லாவற்றையும் வர்ணித்தேன். அவர்களெல்லாம் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய பரதகண் டத்தில் சுரதன் என்பவனால் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். இராவணவதஞ்

செய்யும்போது ராமசந்திரரால் மகாவருத்தத்தை நிவர்த்தி செய்கிறவளான துர்க்காதேவி பூஜிக்கப்பட்டாள். மூன்றுலோகத்தாராலும் வணங்கப்படும் தக்ஷபுத்திரியான சதிதேவி பூஜிக்கப்பட்டு தகப்பனிடத்துள்ள கோபத்தால் அக்கினிப்பிரவேசமாகி இமாசலபத்தினியாகிய மேனகையிடந்தோன்றி ஈஸ்வரனைமணந்தனள். கணேசர் கிருஷ்ண மூர்த்தியின் கலாம்ச மாகவும் ஸ்கந்தர் விஷ்ணு கலாம்சமாகவும் தோன்றி பிறகு பார்வதிக்குப் புத்திரராயினர். இலக்குமி தேவி மங்களபூபனாலும் சாவித்திரி அஸ்வபதியாலும் சரஸ்வதி பிரமனாலும் முதலில் பூஜிக்கப்பட்டு பிறகு முநிவர்களாலும் தேவர்களாலும் மூவுலகத்தும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ராதாதேவியை கோலோகத்தில் ராசமண்டலத்தில் கார்த்திகைமாதபூ ரணையில் பரமாத்மாவான கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலில் பூஜித்தனர். பிறகு அவருடைய உத்தரவினால் கோபிகாஸ்திரீகள் கோபர்கள் சிறிய பெண்கள் பிள்ளைகள் கோகூட்டங்கள் பிரமனாதிதேவர்கள் முநிவர்கள் பக்தியோடு புஷ்பங்களாலும் தூபங்களாலும் பூஜித்துத் தோத்தரித்தனர். சங்கரரால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட சுயக்ஞை என்பவள் பாரதவருஷத்தில் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பூஜிக்கப்பட்டு பிறகு மூவுலகத்தாராலும் புஷ்ப தூபதீப நைவேத்தியங்களாற் பூஜிக்கப்பட்டுவருகிறாள். அவ்வாறே பிரகிருதிதேவியின் கலையினாற்றோன்றியவரும் கிராம தேவிகளும் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். ஓ நாரத முநிவரே! நீர்கேட்ட பிரகிருதி தேவிகளின் வரலாறுகளை சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள லக்ஷணப்படி கூறினேன். இன்னும் எதனைக்கேட்க விரும்புகின்றனை யென்றனர். (சு-ம்-கருஅஎ.)

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

———

உ

ஸர்வ சாக்ஷிண்யை நம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்

2. பஞ்ச ப்ரகிருதியாதி உற்பத்தி.

———

நாரதர் ஓ பிரபுவே! எல்லாத்தேவிகளின் சரிதம் சுருக்கமாகக் கேட்டேன். ஆயினும் பிறருக்கு நான் போதிக்குமாறு எனது ஞாபகத்தில் நிற்கும்வண்ணம் விரிவாய்க் கூறவேண்டும். சிருட்டிக்கு ஆதி யிலிருக்கின்றதேவி சிருட்டியின்பொருட்டு எப்படி ஆவிர்ப்பவித்து

எப்படி தான் ஐந்துவிதமாகப் பிரிந்தாள். எந்த எந்ததேவி அம்சமாகவும், எந்த எந்ததேவி கலையாகவும், எந்த எந்ததேவி திரிகுணாத் மகமாகவும் தோன்றினார்களோ அவர்களது அவதாரம் தியானம் பூஜை கவசம் தோத்திரம் ஐஸ்வர்யம் சௌக்கியம் மங்களம் இவைகளைச் சம்பிரதாயமாக விரித்துச்சொல்ல யான் கேட்கவேண்டுமென்னும் இச்சையுடையவனாக விருக்கின்றேன் என்று பிரார்த்திக்க நாராயணர் கூறுகின்றார்.

பரமாத்மா ஆகாயம் காலம் திக்கு பிரபஞ்சபூகோளம் கோலோகம் வைகுண்டம் இவைகள் நித்தியமாக விருக்கின்றன. இவைகளைப் போலவே பரப்பிரமத்தின்லீலையாய் அதனிடத்தில் ஐக்கியமாக விருக்கும் பிரகிருதியும் நித்தியமாகவிருக்கிறது. எவ்வாறெனின், தாமரைமலரில் காந்திபோலும். அக்னியில் சுடுகைபோலும், சந்திரனிடத்தில் நிலவைப்போலும், சூரியனிடத்தில் வெயில்போலும் பிரகிருதி எப்போதும் அபின்னையாயிருக்கிறாள். குண்டலாதிகளைப் பொன்னையன்றித் தட்டானும், கடாதிகளை மண்ணையன்றிக் குயவனும் எவ்வாறு செய்யார்களோ அவ்வாறு ஜகத்சிருட்டியை அப்பிரகிருதியையன்றி மஹேஸ்வரரும் செய்யார். சர்வசக்திசொரூபமாக விருக்கின்ற அப்பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினாற்றான் பரமபுருஷன் சக்திமானென்று சொல்லப்படுகின்றான். சக்தி என்பது ஐஸ்வர்யம் பராக்கிரமம் என்னும் இரண்டு பொருளுடையது. அவ்விரண்டையுமே தமதுருவமாகக்கொண்டு அந்தப்பிரகிருதி ஐஸ்வர்ய ரூபமாயும் பராக்கிரமரூபமாயுமிருந்து அவ்விரண்டையுந்தருதலால் பிரகிருதி சக்தி என்று சொல்லப்படும். பகம் என்னுஞ்சொல் ஞானம் சமர்த்தி சம்பத்து யசசு பலம் என்னும் பொருளையுடையது. ஆதலால் பகரூபமானசக்தி அப்பிரகிருதியேயாகலின் பகவதி என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறாள். அப்பகவதியோடு பரமாத்மா கூடியிருத்தலின் பகவானெனப்படுகின்றார். அதனால் அப்பகவான் தனதிச்சையால் உருவமுள்ளவராயும் உருவமில்லாதவராயுமிருக்கிறார். அவரை யோகிகள் தேஜோரூபராயும் உருவமில்லாதவராயும் தியானித்து பரப்பிரஹ்மமென்றும் பரமாத்மா வென்றும் ஈஸ்வரரென்றும் துதித்து யாவராலும் அவர்காணக்கூடாதவ ரென்றும், யாவையும் அவர் காண்பவரென்றும், சர்வஞ்ஞரென்றும், சர்வகாரணரென்றும், எல்லாவற்றையுங் கொடுக்கின்றவரென்றும், சர்வசொரூபி என்றும் வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு வைஷ்ணவர் தியானிப்பதில்லை.

அவர்கொள்கையாதெனின், பிரகாசமுள்ள வஸ்துஇல்லாமல் பிரகாசம் என்பது ஏது எனமறுத்து, பிரமதேஜசுள்ளவஸ்து தேஜோமயமண்டலத்திலிருக்கிறது. அது தன்னிச்சைவழி யிருப்ப

தாயும் சர்வரூபமாயும் சர்வகாரணகாரணமாயும் மிகுந்தசுந்தரமாயும் மனோகரமாயும் சுந்தரமானவடிவமுடைய குழந்தையாயும் எப்பொருளினுஞ் சிறந்த காந்தியுள்ளதாயும் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த தாயும் புதியநீர்கொண்ட மேகம்போல் பிரகாசமுள்ள கறுத்தமேனி யுள்ளதாயும் சரத்காலமத்யானத்தில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைக்கூட் டத்தைப்பழிக்கின்ற நேத்திரமுடையதாயும் முத்துக்களின் காந்தியைப் பழிக்கின்ற மனோகரமான பல்வரிசையுடையதாயும் சிரம் மயில்தோகையின் இறகினாலும் மல்லிகைமாலைகளாலும் நிறைந்திருக்கிறதாயும் அழகானநாசியுள்ளதாயும் பக்தாநுக்ரஹமான புன்சிரிப்புள்ளதாயும் சுவலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான வஸ்திரத்தால் விளங்குவதாயும் புள்ளாங்குழலேந்திய இரண்டுகையுள்ளதாயும் ரத்னபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாயும் சர்வலோகத்திற்கும் ஆதாரமாயும் பிரபுவாயும் சர்வ சக்தியோடுகூடியதாயும் சகலஜஸ்வர்யத்தையுங் கொடுப்பதாயும் சர்வசுதந்தரமாயும் சர்வமங்களகரமாயும் அகண்டபரிபூரணமாயும் சித்தியாயும் சித்தேசமாயும் சித்திகாரகமாயும் உள்ளநித்தியமான பரப்பிரமமென்று தியானிக்கிறார்கள். ஜனனம் மரணம் கிழத்தனம் நோய் சோகம் பயம் இவைகளைப்போக்கும் அப்பிரஹ்மத்தினுடைய இமைகொட்டுங்காலம் பிரமனுக்குப் பூரணவயதாமென்றும் இத்தன்மையுடையவஸ்துவே பரபிரஹ்மமென்றும் பரமாத்மாவென்றும் கிருஷ்ணமூர்த்தி என்றும் சொல்லப்படுமென்றும், கிருஷ்ண என்பதில் கிருஷி என்பது பரப்பிரமபக்தி எனவும், ண என்பது அடிமைத்தன்மை எனவும் பொருள்படுதலால் அவ்விரண்டையுங் கொடுக்கும் அதற்கு கிருஷ்ணனென்று பெயர்வந்ததென்பர்.

இனிச் சித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றேன். பிரமமானபிரபு சிருட்டிக்கவேண்டு மென்னும் இச்சை தனது உள்ளத்திற்கொண்டு சங்கற்பிக்க அவ்விச்சையின் அம்சமான காலதத்வபிரேரேபத்தால் சித்சக்தியாய் அச்சக்தி ஒன்றானே ஆதியில் சிருட்டித்தனர். எவ்வா றெனில்; தனதிச்சாமயமான இச்சாசக்தியினால் பிரபு வலப்பாகம் புருஷரூபமாகவும் இடப்பாகம் ஸ்திரீரூபமாகவும் இரண்டுருக் கொண்டனர்: பின்னர் காமத்துக்கு ஆதாரரூபமான ஸ்திரீவுருவத்தை மகாகாமியாய்ப் பார்த்தனர். அவரால் பார்க்கப்பட்ட பெண்ணுருவுடையவள் அழகிய தாமரைமலர்போன்ற அழகையும் சந்திரமண்டலத்தை நிந்திக்கின்ற பிருஷ்டபாகத்தையும், வாழை மரத்தைப்பழிக்கின்ற மிக அழகான தொடைகளையும், அழகிய வில்வக்கனிபோன்ற ஸ்தனங்களையும், புஷ்பத்தினால் அலங்கரிக்கப் பட்ட லளிதையான சுருங்கிய இடையினையும், மனத்தைக் கவரத்

தக்க சுந்தரத்தையும், சாந்தமான உருவத்தையும், புன்சிரிப்பையும் கடைக்கண்பார்வையாயும் உடையீவளாயும், வன்னிசுத்தமாயும் சுகமாயுமுள்ள வஸ்திர மணிந்த இடையுடையவளாயும், இரத்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், சகோரப்பக்ஷியைப்போல் கோடி சந்திரனுதித்தாற்போன்ற கிருஷ்ணமூர்த்தியினது திருமுகத்தைப் பார்க்கின்ற கண்களுடையவளாயும், நெற்றிநடுவில் சந்தனப் பொட்டும் அதனடுவில் கஸ்தூரிப்பொட்டும் அதனடுவில் சிந்தூரப்பொட்டும் தரித்தவளாயும், மாலதிபுஷ்பத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள மடிப்புள்ள கூந்தலுடையவளாயும், சிரேஷ்டமான ரத்னத்தை நடுநாயகமாகவுடையமுத்தாரமணிந்தவளாயும், பர்த்தாவை விரும்புகின்றவளாயும், சந்திரனுதித்தாற்போன்ற பிரகாசமுள்ளவளாயும், சந்தோஷத்தினால் பூரித்தவுருவமுள்ளவளாயும், யானை அன்னம் இவைகளின் கர்வத்தையடக்கும்நடையினையுடையவளாயும் இருந்தனள். அவளை சிருங்காரரசம் ஒருருவுகொண்டதுபோல் சிருட்டித்தொழிற்குப் பிரபுவான கிருஷ்ணமூர்த்தி சிருட்டிஸ்தானத்தில் பிரமனது ஒருதினமளவும் சிருட்டியில் ஆவலுள்ளவராய்க் கிரீடித்து சம்போகித்து அதனால் சிரமமடைந்தவராய் நித்தியானந்தசொரூபிணியானதேவியினிடத்தில் சுபமானகாலத்தில் வீரியத்தைவிட்டனர். அந்தவீரியதேஜஸினால் சிரமப்பட்ட தேவியினது சரீரத்திலிருந்து வியர்வையும் நிஸ்வாசமும் உண்டாயிற்று. அந்தவியர்வைமுழுவதையும் பூகோளம் கிரகித்துக்கொண்டது. பெருமூச்சியானநிஸ்வாஸக்காற்றானது சராசரமான சர்வப்பிராணிகளும் ஜீவிப்பதற்கு ஆதரவாய்விட்டது. அவ்வாயுவினுடைய இடப்பக்கத்திலிருந்து பிராணபத்தினியுண்டாயினாள். அவளுடைய புத்திரர்களாகிய பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் சமானன் என்பவர்கள் பிராணிகளுக்குப் பஞ்சப்பிராணனென்று சொல்லப்படுகின்றனர். தருமரூபமானஜலத்திற்கு அதிபதியான வருணன் இடப்பக்கத்தில் வாருணன்சக்தியான வாருணி தோன்றினாள். கிருஷ்ணருக்குப் பிராணசொரூபியான சித்சக்தி பிரமதேஜஸினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பிராணனைக்காட்டிலும் அதிகபிரிய முள்ளவளாயும், தினந்தோறும் அவரிடத்தில் சம்பந்தமுள்ளவளாயும், அவரதுமார்பில் வாசமுள்ளவளாயும், நூறுமன்வந்தரமிருந்து பிறகு பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் ஆதாரமான பொன்போற்பிரகாசிக்கின்ற குழந்தையைப் பெற்று தயவில்லாமல் பிரமாண்டகோளஜலத்தி லெறிந்தனள். அதனைப்பார்த்த கிருஷ்ணமூர்த்தி ஓ கடினசுபாவமும் கோப சுபாவமுமுள்ளவளே! நீ எதனால் இப்பிள்ளையை எறிந்தனையோ அதனால் நீயும் உன்னம்சமாகப் பிறக்கிற தேவதாஸ்திரீகளும் பிள்ளையின்றி நித்ய யௌவனமுள்ளவளாவீரென்று சபித்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில் அத்தேவியின் நாக்குநுனியில் விரைவாக ஓர் கன்னிகை மனோகரமான வெண்மையுருவமுள்ளவளாயும், வெள்ளைவஸ்திர முடையவளாயும், வீணையையும் புத்தகத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் ரத்னபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயுந் தோன்றினாள். சிலகாலங்கழிந்தபின் அத்தேவி வலப்பாகம்ராதையாகவும் இடப்பாகம் லக்ஷ்மியாகவும் பிரிந்தாள். அவ்வாறே கிருஷ்ணமூர்த்தியும் வலப்பாகம் இரண்டுகையுள்ள புருஷனாகவும் இடப்பாகம் நான்குகையுள்ள புருஷனாகவும் பிரிந்தனர். பிறகு கிருஷ்ணமூர்த்தி வாக்தேவியையும் ராதை இலக்ஷ்மிதேவியையும் நான்குகையுள்ள நாராயணனுக்குப் பத்தினிகளாக விருக்கவேண்டுமென்றனர். அவ்வாறே இருவரும் நாராயணனோடு வைகுண்டத்தில் போயிருந்தனர். இவர்கள் பிள்ளையில்லால் இருப்பதையுணர்ந்த நாராயணர் தனது அங்கத்திலிருந்து நான்குகையுள்ளவர்களாயும் தேஜஸு வடிவு குணம் உருவம் இவைகளால் விஷ்ணுவுக்குச்சமானர்களாயுமுள்ள கூட்டங்களைப்பிறப்பித்தனர். அவ்வாறே லக்ஷ்மிதேவி தனது சரீரத்தினின்றும் கோடிகோடி தாசிகளைப் பிறப்பித்தனள். ஒ முநிவரே! கோலோகத்தில் பிரபுவான கிருஷ்ணருடைய ரோமகூபத்திலிருந்து அநேககோபர்கள் வயசு தேஜஸு ரூபம் குணம் பலம் பராக்கிரமம் இவைகளால் தனக்குச் சமானமானவர்களாயும், பிராணனுக்குச் சமானமான பிரியமுள்ளவர்களாயும் பிறந்தனர். ராதையின் ரோமகூபத்திலிருந்து அநேககோபி கன்னிகைகள் ராதைக்குச் சமானமானவர்களாயும் ராதைக்குப் பணிவிடை செய்கின்றவர்களாயும் பிரியமாய்ப் பேசுகின்றவர்களாயும் ரத்னபூஷண முதலானவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாயும் பிறந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் நித்தியயௌவன முள்ளவர்களாய் முன்சாபத்தினால் பிள்ளையில்லாதவராகவே யிருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில் நாராயணியாயும் ஈசானியாயும் துர்க்கா தேவியாயும் அனாதியான விஷ்ணுமாயையாயும் கிருஷ்ணசக்தியாகிய தேவி தோன்றினள். அந்தத்தேவி கிருஷ்ணனுடைய புத்தியை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் தேவிகளுக்கெல்லாம் பீஜரூபமாயும் மூலப்பிரகிருதியாயும் பரிபூரணையாயும் தேஜோரூபிணியாயும் உருக்கிவிட்ட பொன்போன்ற காந்தியுள்ளவளாயும் உதய காலசூரியன்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் மூன்றுகண்ணையும் புன் சிரிப்பையும் உடையவளாயும் நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஆயிரங்கையுள்ளவளாயும் பிரகாசிக்கும் வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயும் இரத்தின பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும் இவளுடைய அம்சாம்ச கலையினாலே

பிறந்தசகல ஸ்திரீகளிடத்திலும் ஜனங்களெல்லாம் மோகித்திருக்கச் செய்யும் மாயையுள்ளவளாயும் சகலசம்பத்தையுங் கொடுக்கின்ற வளாயும் கிருகத்தில் வசிக்கிறகாமிகளுக்குச்சகலகோரிக்கைகளையுங் கொடுக்கின்றவளாயும் கிருஷ்ணபக்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயும் வைஷ்ணவர்களுக்கு வைஷ்ணவியாயும் முமூக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் சுகிகளுக்கு சுகத்தையும் கொடுக்கின்றவளாயும் சுவர்க்கத்தில் சுவர்க்கலக்ஷுமியாயும் கிருகத்தில் கிருகலக்ஷுமியாயும் தபசிகளிடத்தில் தபசியாயும் ராஜாக்களிடத்தில் சம்பத் சொரூபிணியாயும் அக்னியில் உஷ்ணமாயும் சூரியனிடத்தில் வெளிலாயும் சந்திரனிடத்தில் நிலவாயும் தாமரையிடத்தில் சோபையாயும் இருக்கும் ஸ்வரூபிணியாயும் பரமாத்மாவான கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடத்தில் சர்வசக்தி சொரூபமாயும் இருக்கிறாள்.

எந்தத்தேவியினால் ஆத்மா சக்தியுள்ளதாகவிருக்கின்றதோ எந்தத் தேவியினால் லோகமெல்லாம் சக்தியுள்ளதாகவிருக்கின்ற தோ, எந்தத்தேவியில்லாவிட்டால் எல்லாலோகமும் இறந்தது போலத் தோன்றுமோ, எந்தத்தேவி சம்சாரமானவிருக்ஷத்திற்கு வித்தாக விருக்கின்றாளோ, எந்தத்தேவி ஸ்திதிரூபமாயும் புத்தி ருபமாயும் பலரூபமாயும் இருக்கின்றாளோ, எந்தத்தேவி பசிதாகம் தயை நித்திரை சோம்பல் பொறுமை தைரியம் சாந்தி வெட்கம் துஷ்டி புஷ்டி பிரமை காந்திமுதலான உருவங்கொண்டிருக்கின்றாளோ, அந்த ராதிகா தேவியானவள் சர்வேஸ்வரனானபகவானைத் தோத்திரஞ்செய்து அவனுக்கெதிரில் நின்றனள். பகவான் அவளுக்கு ரத்தினமயமான சிம்ஹாசனங்கொடுத்தனர்.

இவ்வாறிருக்கையில் பகவானுடைய நாபிக்கமலத்திலிருந்து கமண்டலத் திரித்தவராயும், சம்பத்சொரூபராயும், ஞானிகளுக்குள் சிரேஷ்டமான தபசியாயும், பிரமதேஜஸினால் சுவலிக்கின்றவராயும், நான்கு முகங்களினால் துதிக்கின்றவராயும் உள்ள பிரமனும் நூறுசந்திரன் உதித்தாற்போல ஒளியுள்ளவளாயும், மிக்க அழகாயும், நெருப்பைப்போல் சுவலிக்கின்றவளாயும், ரத்னபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், ரத்னசிம்மாசனத்திலிருக்கின்ற பகவதியைத் துதிக்கின்றவளாயும் உள்ள ஓர்தேவியும் தோன்றினர்.

அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி இடப்பாகம் மகாதேவரூபமாகவும், வலப்பாகம் கோபிகளுக்குப்பர்த்தாவான கிருஷ்ணபகவானாகவும் இரண்டுருக்கொண்டனர். அவைகளில் மகாதேவர் - சுத்தஸ் படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றவராயும், கோடிசூரியன் உதித்தாற் போல் காந்தியுள்ளவராயும், திரிசூலந்தரித்தவராயும், புலித்தோலை

யுடையாகவுள்ளவராயும், உருக்கிவிட்டபொன்போன்றசடையுடையவராயும், பஸ்மத்தினாற் பூசப்பட்ட சரீரமுள்ளவராயும், புன்சிரிப்போடுகூடினவராயும் சந்திரனைச் சிரசிலுள்ளவராயும், திகம்பரராயும், சர்வபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராயும், நீலகண்டராயும், வலக்கையில் ரத்னமாலைதரித்து ஐந்து முகங்களால் அநாதியானபரப்பிரமத்தை விளக்குகின்றவராயும், சர்வகாரணகாரணராயும், சத்தியசொரூபராயும், எல்லாமங்களத்திற்கும் மங்களமாயும் ஜன்மம் மிருத்யு கிழத்தனம் வியாதி சோகம் பயம் இவைகளை நீக்குகின்றவராயும், கிருஷ்ணமூர்த்தியாயும், மிருத்யுவுக்கு மிருத்யுவாயுமிருக்கிற பரமாத்மாவான ஈஸ்வரனை ஜபித்து ரத்னசிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர். (சு-ம். 88)

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வாத்மிகாயை நம:

மூன்றாம் அத்தியாயம்

3. * கிருஷ்ண சிருஷ்ட தேவதா வ்யவஸ்திதி.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார் :- முன்ஜலத்தில்விடப்பட்ட குழந்தையானது ஒருபிரமனது வயதளவுகாலம் ஜலத்திலிருந்து காலாந் தரத்தில் இரண்டுருக்கொண்டது. அதன்மத்தியில் நூறுகோடி சூரியன் உதித்தாற்போல் காந்தியுள்ளகுழந்தையாயும் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு சிறிதுகாலம் அழுதுகொண்டிருப்பதாயும் ஜலத்தில் தாக்குதலில்லாததாயும் அநேகப்பிரமாண்டங்களுக்குப் பிரபுவாகப் போகிறதாயும் நாதனில்லாததாயும் ஆகாயத்தைப் பார்க்கிறதாயும் சிறியதினுஞ் சிறியதாயும் பெரியதினும்பெரியதாயும் கிருஷ்ணமூர்த்தியினது தேஜசில் பதினாறில் ஓர் அம்சமாயும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயுமுள்ள மஹாவிராட் என்னும் பகவானும் இரண்டாவது ரூபமான மகாவிஷ்ணுபகவானும் தனித்தனி தங்களது ரோமகூபங்களில் சகலமானபிரபஞ்சங்களையும் சிருட்டித்தனர். அவர்களாற்சிருட்டிக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் பிரபஞ்சங்களும் எண்ண முடியா. ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலும் ஒவ்வொரு பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் இருக்கிறார்கள்.

* கிருஷ்ணனால் சிருட்டிக்கப்பட்ட தேவதைகளின் ஏற்பாடு.

பிரமலோகம் வரையில் எண்ணப்பட்ட மேலேழுலோகமும் பாதளம் அந்தமாக எண்ணப்பட்ட கீழேழுலோகமுங் கூடியுள்ளது ஒரு பிரமாண்டம் என்று பெயர். அதற்குமேல் வைகுண்டம் அதற்குமேல் ஐம்பதுகோடியோசனை தூரத்தில் நித்தியமாயும் சத்தியசொரூபமாயும் உள்ளது கோலோகம். தாவரஜங்கம் பேதங்களோடும் நால்வகைப்பட்ட வருணபேதங்களோடும் சர்ப்பமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஊர்வனவாதி பேதங்களோடும் நாற்பத்தொன்பது தீவுகளோடும் பருவதங்களோடும் ஏழு சமுத்திரங்களோடும் கூடியிருக்கிறது பூலோகம். இப்பூவுலகிற்கு மேல் புவர்லோகம் சுவர் லோகம் ஜனலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் பிரமலோகம் இருக்கின்றன; அவைகளும் அவைகளிலடங்கியுள்ள பிரபஞ்சங்களும் நாசமடையும். கோலோகமும் வைகுண்டமும் எக்காலத்தும் அழிவில்லாமல் நித்தியமாயிருக்கும். தேவியின் ரோமகூபம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு அண்டம் இருக்கின்றது. இப்பிரமாண்டங்களின் கணக்கை கிருஷ்ணமூர்த்தி யினாலுங் கணக்கிட முடியாது. ஆகவே மற்றுயாவரால் முடியுமென்று கூறாலம். ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலும் திரிமூர்த்திகளும் முக்கோடி தேவர்களும் திக்பாலகர்களும் நவக்கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் இருக்கின்றன.

பிறகுமஹாவிராட்புருஷன் ஆகாயத்தை அடிக்கடி பார்த்து தன்னைத்தவிர வேறொருவருமில்லாமையால் மிக்கசிந்தையுடையவராய் கண்ணீர்விட்டுப் பின் ஞானத்தாற்றெளிந்து கறுத்ததிருமேனியையும் இரண்டுதிருக்கரத்தையும் பொன்னாடையையுமுடையவராய் பக்தானுக்கிரககாரணராய் அநாதியான பரப்பிரஹ்மசொரூபராய்ப் பரமபுருஷராய்ப் புல்லாங்குழலோடும் தோன்றிய கிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்துச் சிரித்தார். சிரித்த குழந்தையைத் தந்தையான பரமேஸ்வரன் பார்த்து நீ என்னைப்போல் ஞானமுடையவனாயும் பசி தாகம் கிழத்தனம் ரோகம் சோகம் மரணமுதலியனவும் யாதொரு கோரிக்கையும் இல்லாதவனாயும் யாவருக்கும் வரத்தைக் கொடுக் கின்றவனாயும் அநேகபிரமாண்டங்களுக்கு ஆதாரமாயும் சிருட்டிக்கு லயம்வருமளவும் இருப்பாயென்று கூறி அவனுடைய காதில் சிரேஷ்டமான பிரணவத்தை முதலிலும் அக்னிபத்தினியின் நாமத்தை ஈற்றிலும் சதுர்த்தியந்தமான கிருஷ்ணன் என்பதை நடுவிலுமுள்ள விக்கினங்களை யெல்லாம் போக்கும் சடாக்ஷர மந்திரத்தை மூன்றுதரம் உபதேசித்து எல்லாவுலகங்களிலும் வைஷ்ணவர்கள் என்ன நிவேதனஞ்செய்கின்றார்களோ அதிற் பதினாறில் ஒருபாகம் உனக்கும் பதினைந்தில் ஒருபாகம் மஹாவிஷ்ணுவுக்குங் கொடுக்கவேண்டும். கிருஷ்ணமூர்த்தி நிர்க்குணராயும்

பரிபூரணராயுமுள்ளவ ராதலால் நிவேதனத்தினால் அவர் திருப்தியடைவது ஒன்றுமில்லை. அவருக்குச் செய்யும் நிவேதனமெல்லாம் லக்ஷ்மிநாதனான விராட்டுக்கேயாகும் என்று கூறி மறுபடியும் அந்தவிபு யாது வேண்டுமென்று வினவினர்.

அதற்கு விராட்புருஷன் கிருஷ்ணமூர்த்தியான பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து உன்மலரடியில் சலனமற்றபக்தி நான் பிழைத்திருக்குங் காலம்பெரிதாயிருந்தாலும் சிறிதாயிருந்தாலும் அக்காலம் வரையில் எனக்கு நீங்காதிருத்தல் வேண்டும். இவ்வுலகில் உனது பக்தியிருக்கின்றவன்றான் ஜீவன்முக்தனாய் வாழ்கின்ற புகழுடையவனாவன். அஃதில்லாதவன் பிழைத்திருந்தாலும் பிணமெனப்பட்டு இகழுடையவனாவன். உனது பக்தியில்லாதவனுக்கு ஜபம் தபம் யக்ஞம் பூஜை விரதம் உபவாசம் புண்ணியம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவைகளால் வரும் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. அவனுடையபிழைப்பு வீணே. ஏனெனில் எந்தப்பரமாத்மாவினால் பிழைத்திருக்கின்றானோ அந்தப்பரமாத்வாகிய கிருஷ்ணனையறியாதிருக்கின்றானல்லவா (எனவே ஜபமுதலியசெய்கைகளை யறிந்து அவற்றிற்குரிய பலனைக் கொடுப்பவன் பகவானென்றறியாமையினாலென்க.) எவ்வளவுகாலம் ஆத்மா சரீரத்திலிருக்கின்றதோ அவ்வளவு காலம் சக்தியோடுகூடியிருக்கின்றான். அந்த ஆத்மாசரீரத்தை விட்டால் சக்திகளெல்லாம் நீங்கிவிடுகின்றன. ஆதலால் நீர் பிரகிருதி சக்திக்கு மேலான சர்வாத்மாவாக விருந்து (பிறரது இச்சையின் வழி நில்லாது) உமது இச்சைக்குட்படும் யாவற்றிற்கும் ஆதியாயும் அநாதியான பிரமதேஜஸாயும் இருக்கிறீரென்றுதுதித்தனர்.

அதனைக்கேட்டகிருஷ்ணபகவான் விராட்புருஷனைப்பார்த்து நீ என்னைப்போல் எண்ணிறந்தகாலம் இருந்து எண்ணிறந்தபிரம்மாக்களுக்குப் பிரபுவாய் ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் அம்சத்தினால் சிறியவிராட் புருஷனாய் வாழக்கடவாய். உன்னால் பிறக்கப்போகிற பிரமா பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் சிருட்டிப்பன். அவன்நெற்றி யிலிருந்து பதினொரு உருத்திரர்கள் சிவரூபிகளாகத் தோன்றி அவருள் காலாக்னிருத்திரர் சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் சங்கரிப்பர். விஷ்ணுவும் எனது சிறிய அம்சமாகப்பிறந்து என்பக்தியுள்ளவராய் ரக்ஷிக்கப் போகின்றார். நீ எனதுவரப்பிரசாதத்தினால் நாடோறும் என்னையும் என்மார்பிலிருக்கும் மனோகரையான உன்தாயையும் நிச்சலபுத்தியுடன் பார்ப்பாயாக. இனி என்னிடம்போகின்றேன். இங்கு நீநிற்பாயென்றுகூறி பிரமனைப்பார்த்து ஓகுழந்தாய்! சிருட்டிநிமித்தம் விராட்புருஷனது நாபிக்கமலத்தில் நீபிரமனது நெற்றியில்தோன்றக்கடவாயென்றும்

ஆக்ஞாபித்துமறைந்தனர். மகாவிராட்புருஷருடைய ரோமகூபத் தினின்றும் பிரமாண்ட கோளக சலத்தில் அவரம்சமாக சிறிய விராட்புருடர் கரியராயும் யௌவனரூபராயும் பீதாம்பர தாரியாயும் ஜலமயமான படுக்கையிற்படுத்தவராயும் புன் சிரிப்புள்ளவராயும் தோன்றினர். அவரது நாபிக்கமலத்தில் பிரமன் தோன்றி ஒருலக்ஷம் யுகம்வரையில் தான்பிறந்த அக்கமலமுழுவதும் சஞ்சரித்தும் நுனியையறியாது மிக்கசிந்தையோடு தன்னிடத்தை யடைந்து பகவானைத் தியானித்து அத்தியானத்தின் திவ்ய நேத்திரத்தினால் சிறியவிராட்புருஷனையும் அவருடைய ரோமகூபத்தில் பிரமாண்டத்தையும் கோலோகத்தில்கோபர் கோபிகைகளோடு கிருஷ்ணமூர்த்தியையும் பார்த்துத் துதித்து அனுக்கிரகம்பெற்று சிருட்டிக்கு ஆரம்பித்தனர். பிரமனது மனதிலிருந்து சனகன் முதலான புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள் அதற்குப்பின் பதினொரு உருத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சின்னவிராட்டின் இடதுபக்கத்திலிருந்து லோகத்தையெல்லாம் ரக்ஷிக்கும் நான்குகையுள்ள விஷ்ணுபகவான் பிறந்து சுவேத த்வீபத்தில் வாசஞ்செய்தார். பிரமாவானவர் சுவர்க்க த்தையும் மனிதர்களையும் பாதளத்தையும் தாவரசங்கமங்களையும் சிருட்டித்தனர். இவ்வாறு சின்னவிராட்டினுடைய ஒவ்வொருரோம கூபத்திலும் ஒவ்வொரு அண்டங்களிருக்கின்றது. அவ்வண்டங்கள் தோறும் திரிமூர்த்திகளுமிருக்கின்றார்கள். இதுவரையில் கிருஷ்ண பகவானுடைய கீர்த்தனஞ்சொன்னேன். இனி எதனைக் கேட்கவிரும்புகின்றனை யென்றனர். (சு-ம்-62)

மூன்றாறும் அத்யாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வசௌக்ய தாத்ரைநம:

நான்காம் அத்தியாயம்

4. சரஸ்வதிபூஜாகவசாதி

———

நாரதர் நாராயணரைவினவுகின்றார்;- அமுதம்போன்ற சகல சரித்திரமும் முன் தேவரீர்கிருபையால் சொல்லக்கேட்டேன். இப்பொழுது பிரகிருதிசக்திகளுக்குள் எந்தத்தேவியினுடைய பூஜை மண்ணுலகில் எந்தமாநுடரால் நடத்தப்போகின்றது? எவரால் எந்தத் தேவி பூஜிக்கப்பட்டாள்? எவரால் எந்தத்தேவி தோத்திரஞ்செய்யப்

பட்டாள்? எந்தெந்தத்தேவிகளால் எவரெவருக்கு வரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளையும் இவர்களுடைய சரித்திரங்களையும் நன்றாகச் சொல்லவேண்டு மென்றனர்.

நாராயணர்கூறுகின்றார்:- முற்கூறிய துர்க்கையாதி ஐவகைப் பட்டசக்திகளுடைய அம்சரூபமாகவும் கலாரூபமாகவும் காளி வசுந்தரை கங்கை சஷ்டி மங்கள சண்டிகை துளசி நித்திரை ஸ்வதா ஸ்வாஹா தக்ஷிணா என்பவர்தோன்றினர். இவர்களுடைய பூஜை பிரசித்தமாகவும், பிரபாவம் ஆச்சரியகரமாகவும், அமிர்தம்போன்ற சரிதம் செவிக்கினிமையான மங்களங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகவும், புண்ணியகரமாகவும் உள்ளன. இவர்களுள் துர்க்கை ராதை என்பவர்களுடைய சரிதம் மிகப்பெரிதாயும் விரிவாயும் உள்ளதாகலான் அதனைப் பின்னர் கூறுகின்றேன். இப்பொழுது மற்றையவர்களுடைய சரித்திரங்களையும் ஆன்மாக்களுடைய கன்மப்பிரிவுகளையுங் கூறலாமென்றெண்ணி அவற்றுள் முன்னர் எவளது அருக்கிரகத்தால் மூடன் பண்டிதனாகின்றானோ அச்சரஸ்வதி தேவியினது சரிதத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக.

சரஸ்வதிதேவி பரப்பிரஹ்மசொரூபமாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பத்தினியான ராதையின் திருமுகத்திநின்றுந் தோன்றி அப்பொழுதே கிருஷ்ணமூர்த்தியை நாயகனாக வேண்டுமென்று விரும்ப, அவர் காமரூபிணியாயும் சர்வலோகமாதாவாயுமுள்ள அவளுடைய எண்ணத்தையறிந்து அக்கலாதேவியைப்பார்த்து எனது அம்சபூதனாயும், நான்குகையுள்ளவனாயும், யௌவனத்தோடுகூடிய சுந்தரனாயும், சர்வகுண சம்பன்னனாயும், எனக்குச் சமானமானவனாயும், காமமுள்ளஸ்திரீகளின் காமத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றவனாயும், கோடிமன்மதவடிவுள்ளவனாயும், லீலாலங் கிருதனாயும் நாராயணனொருவ னிருக்கின்றான். அவனை நீபர்த்தாவாக அடையக்கடவாய். ஓ சுந்தரீ! என்னைப் பர்த்தாவாகக் கொண்டு நீ இங்கிருக்கவிரும்புவாயாகில் நான் தனித்திருப்பவனல்லன். என்னுடன் ராதாதேவி யிருக்கின்றாள். அவள் தேஜஸு உருவம் குணமுதலியவற்றால் எனக்குச்சமானமானவளாயும் என் பிராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாயும் இருக்கின்றமையால் உனக்கு க்ஷேமந்தான் எப்படியுண்டாகும். ஏனெனில் எவனாவது யாவரினும் பலவானாக விருப்பின் அவன் மற்றொருவனைக் காக்கவல்லவனாவன். அவன் பலத்தில் குறைந்திருப்பின் வேறொருவனை சத்துரு பயத்தினின்றும் நீக்கி எப்படி காக்கவல்லவனாவன். அஃதேபோல் நான் சர்வத்துக்கும் பிரபுவும், சர்வத்தையும் சிக்ஷிக்கும் சிக்ஷகனுமா யிருப்பினும் அந்தராதாவை அடக்கியாளும் வன்மையுள்ளவனல்லன்.

ஏனெனில் அவள் என்பிராணனுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான மகாசக்தியாயிருத்தலின் நான்எப்படி அவனினுஞ் சிறந்த பலமுள்ளவனாவன். ஆகவே நானெப்படி அவளைவிட்டு உனக்குச் சுகத்தைக்கொடுப்பேன். இதனால் பிராணனிலும் புத்திரன் பிரியனாகலின் நாராயணனை நீ பர்த்தாவாகக் கொள்வாயென்றேன்.

நீ என்னாணை கடவாமல் அவனிடம் போவையாயின் உனக்கு நீண்டகாலம் சுகமும் சந்தோஷமும் உண்டாகும். அந்தநாராயணனும் லக்ஷுமிதேவியை யுடைத்தானவனாயிருக்கும் பொழுது எனக்கு எப்படிச் சுகமுண்டாகுமென்று கேட்பாயாயின் அவள் லோபம் மோகம் காமம் குரோதம் மானம் இம்சை முதலியகுணங்கள் இல்லாதவனா யிருத்தலினாலும், தேஜசு ரூபம் குணம் இவற்றில் உனக்குச் சமனமானவளா யிருத்தலினாலும் உனக்குச்சுகமுண்டாவதிற சந்தேகமில்லை. ஆகலின் உனது காலப்போக்கு மிகப்பிரீதியோடும் சந்தோஷத்தோடும் போகும். ஓ பெண்ணே! அந்தநாராயணனும் உங்களிருவரிடத்தும் சமமானகவுரவத்தை வகித்திருப்பன் இவ்வண்ணமாக வாழும் வாழ்வேயன்றி எல்லாப் பிரபஞ்சத்திலும் மிக்ககவுரவத்தோடு கூடியபூஜையையும் நீ அடையப்பெறுவாய். அந்த நாள் எந்தநாளெனின் மாசிமாதம் சுக்லபக்ஷம் பஞ்சமியும், வித்யா ரம்பகாலமுமாம். பூஜிப்பவர்கள் யாவரெனின் மநுக்கள் மாநுடர் தேவர் முனிவர் முமுக்ஷுக்கள் வசுக்கள் யோகீஸ்வரர் சித்தர் நரகர் கந்தர்வர் ராக்ஷசர்முதலியோர். இவர்களெல்லாம் கற்பந்தோறும் ஜிதேந்திரியர்களாகவும் நியமமுள்ளவர்களாகவும் கண்ணுவசாகையில் சொல்லியபடி கடத்திலாவது புஸ்தகத்திலாவது உன்னுருவை ஆவாகித்து தியானித்துத் தோத்திரஞ்செய்வர். வாசனை யுள்ளசந்தனத்தினால் பூசப்பட்ட சுவர்னகுடிகைகளை பக்தியோடு சோடசோபசாரத்துடன் பூஜித்து கண்டத்திலாவது வலக்கரத்திலாவது கவசமாக அணிந்து கொள்வர். வித்வான்கள் பூஜாகாலத்தோறும் பூஜித்து உன்புகழைப் பாடுவார்கள் என்று அவள் மனங்களிக்குமாறு சொல்லி மிகுந்த சிறப்புடன் வைகுண்டத்துக்கனுப்ப, அவளும் மகிழ்ந்துசென்று சுகமுற்று யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு வருகின்றனள் என்றனர்.

நாரதர் நாராயணரைப்பார்த்து வேதவித்துக்களில் சிரேஷ்ட மானவரே! அந்தவாக்தேவியை நாடோறும் பூஜிக்கத்தக்க பூஜாவிதானம் கவசம் தியானம் பூஜைக்குரியநிவேதனம் புஷ்பம் சந்தனம் முதலியவற்றை எனக்கு இப்போதேசொல்லவேண்டும். ஏனெனில் அவையெல்லாம் வேதவிதியாயிருக்கின்றபடியினாலும், என்னெண்ணம்

இவையாவும் எப்போதுகேட்கப்போகின்றோமென்று எண்ணுகின்ற படியினாலும் நான் கேட்க மிக்க ஆவலுள்ளவனாகவிருக்கின்றேன் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

நாராயணர் அவரது ஆவலுக்கும் பிரார்த்தனைக்கும் இரங்கிக் கூறுகின்றார், ஒ நாரதரே! கண்ணுவசாகையில் சொல்லப்பட்ட பத்ததிப்பிரகாரம் ஜகன்மாதாவான சரஸ்வதி தேவியின் பூஜாவிதியைச் சொல்லுகிறேன்கேளும். மாசிமாத சுக்லபக்ஷ பஞ்சமிதிதியிலும் வித்யாரம்பதினத்திலும் முற்பகலில் பரிசுத்தனாய் நித்தியகர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு கண்ணுவசாகையின் விதிப்படியாவது, ஆகமவிதிப்படியாவது, கணேசமூர்த்தியை முன்னர்பூஜித்து, பக்தியோடுகடத்தைத்தாபித்து அதில் இஷ்டதேவதையான சரஸ்வதி தேவியைச் சொல்லப்போகிற தியானப்படி தியானித்து ஆவாகித்து கடத்திலிருப்பவளாகக் கண்டு மறுபடியும் சோட சோபசாரத்தால் பூஜித்தல்வேண்டும். இனிவேதத்திலும் தேவிஆகமத்திலும் சொல்லப் பட்டிருக்கும் பூஜாவிதிப்படி உபயோகப்படும் நைவேத்தியங்களுள் சிலவற்றையும் அலங்கரிக்கவேண்டிய சந்தனாதிகளையும் நான் கேட்டிருக்கிறபடி சொல்லுகின்றேன்.

நவநீதம் தயிர் பால் பொரி எள் லட்டு கரும்பு கருப்பஞ்சாறு வெண்பாகு வெல்லம் மது சுவஸ்திகம் சர்க்கரை பிளவுபடாத வெண்மையான தானியஅக்ஷதை அதனாலுண்டான அவில் வெண் மையானமோதகம் செய்யும் உப்புங்கலந்த வெண்பொங்கல் நெய் கலந்த தினை கோதுமை சுவஸ்திகம் இவைகளின் மா வாழைப் பழத்தை யுரித்துப்பிசைந்து செய்கிறபலகாரம் பரமான்னம் நெய்யோடு கலந்த சுத்தான்னம் தேங்காய் இளநீர் கசேரு வெட்டிவேர் பக்குவமான வாழைப்பழம் வில்வப்பழம் இலந்தைப்பழம் அவ்வக்காலங்களில் உண்டாகும் வெண்மையானபழங்களும், நறுமணங்கமழும் வெண்மையான புஷ்பம் வெண்மையானசந்தனம் புதியவெண்மையான வஸ்திரம் வெண்மையானபுஷ்பமாலை அழகானசங்கு முத்தா பரணங்களுமாம்.

இனி வேதத்திற் கூறப்பட்டு யாவராலும் புகழப்பட்ட சரஸ்வதி தேவியின் அநுக்கிரகம் கிடைக்கப்பெற்று புத்திப்பிரமை நிவர்த்தியாகும் தியானத்தைக் கூறுகின்றேன். வெண்ணிறமுடையவளாயும், புன்சிரிப்புடையவளாயும், சந்துஷ்டியாயும் புஷ்டியாயும் இருக்கிற திருமேனியுடையவளாயும், நெருப்பினாற் சுத்தமான வஸ்திர முள்ளவளாயும், வீணை புத்தகம் இவைகளைத் தரித்தவளாயும், சிரேஷ்டமான இரத்தினபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும்,

திரிமூர்த்திமுதலான தேவகணங்களால் நன்றாகப் பூஜிக்கப் பட்டவளாயும், முநிசிரேஷ்டர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளாயும் இருக்கிற சரஸ்வதிதேவியைப் பக்தியோடு நமஸ்கரிக்கின்றே னென்னுந் தியானத்தைச் சொல்லி மூலமந்திரத்தினால் தியானித்து அதனாலேயே அர்க்கியபாத்ய ஆசமனாதிகள் கொடுத்து கவசத்தைத்துதித்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரிக்க வேண்டும். ஓ முநிவரே! எவர்களிடம் இந்தத்தேவி இஷ்டமாகவிருக்கின்றாளோ அவர்களுடைய நித்தியவேலை நித்யமாகவே முடிந்துவிடுகிறது. வித்யாரம்பத்திலும் வருஷகால முடிவில் பஞ்சமிதினத்திலும் யாவராலும் உபயோகப்படுத்துகிற மூலமந்திரமும், வேத்தில் சொல்லப்படுகிற அஷ்டாக்ஷரமும், எவர்களுக்கு எந்தமந்திரம் உபதேசமோ அம்மந்திரமும் தியானத்துக்கு உரியன. லக்ஷ்மி மாயை இவர்களுடைய பீஜாக்ஷரங்களை முதலிலும், சதுர்த்தியந்தமான சரஸ்திபதம் நடுவிலும், அக்கினிபத்தினியைக் குறிக்கிற பதம் ஈற்றிலுமுள்ள மந்திரம் பக்தர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷமாக விருக்கிறது.

முற்காலத்தில் இம்மந்திரத்தை பாரதவருஷத்தில் கங்கைக்க ரையிலுள்ள புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் நாராயணர் வால்மீகருக்கும், பதரிகாச்சரிமத்தில் பிரமன் பிருகுமுநிவருக்கும் அவர் புஷ்கரத்வீபத்தில் சூர்யபர்வத்தில் சுக்ரருக்கும், சந்திரபர்வதத்தில் மரீசி பிரகஸ்பதிக்கும், பாற்கடலில் ஜரத்காருமுநிவர் ஆஸ்திகருக்கும், மேருபர்வதத்தில் விபண்டகர் ருஷ்யசிருங்கருக்கும், உருத்திர மூர்த்தி கணாதமுநிவருக்கும் கௌதமருக்கும், சூரியன் யாக்ஞவல்சருக்கும் காத்தியானருக்கும், பலி அரசாளும் சுதலலோகத்தில் ஆதிசேடன் பாணினிக்கும் பரத்வாஜருக்கும் சாகடாயனருக்கும் உபதேசித்தனர். நான்குலக்ஷம் ஜபம்செய்கின்றவன் மந்திரசித்தியடைந்து அதனால் பிரகஸ்பதிக்குச் சமானனாய் விடுவான்.

முன் கந்தமாதன பர்வதத்தில் பிருகுமுநிவர் பிரமனைநோக்கி பிரமக்யானத்தை நன்றாயறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டமானவரே! எல்லாமறிந்தவரே! யாவற்றையும் படைத்தவரே! யாவற்றிற்கும் பிரபுவானவரே! சகலபிரபஞ்சத்தையும் ஜயிப்பதற்காக எனக்கு சரஸ்வதியின் கவசத்தையும், அயாதையாமமென்னுங் மந்திரங்களுடைய சமூகங்களையும் உபதேசஞ் செய்யும் என்று பிரார்த்திக்க பிரமதேவன் பிருகுமுநிவரைப்பார்த்து ஓ குழந்தாய்! வேத்துக்குள் சாரமானதாய் வேதத்திற் கூறப்பட்டதாய் வேதத்தினாற் பூஜிக்கப்பட்டதாய் ரகசியமானதாய் கற்பகவிருக்ஷம்போல் காமத்தைத் தருகிறதாய் ஒருநாளுங்கேட்டறியாத ஆச்சரியகரமான மந்திரங்களோடு

கூடினகவசத்தைக் கோலோகத்தில் கிருஷ்ணபகவான் எனக்குபதே சித்தனர். சுக்கிராசாரி அக்கவசத்தைத்தரித்துத் தானவர்களுக்குள் கவுரவத்தையடைந்தனர். பிரகஸ்பதி அக்கவசத்தைப்படித்துப் புத்திமானாயினர். வால்மீகிமுநிவர் அக்கவசத்தைப்படித்தும் தரித்தும் கவிசிரேஷ்டராயினர். சுவாயம்புமநு அதனைத்தரித்து யாவர்hாலும் பூஜிக்கப்பட்டவராயினர். அதுபோலவே கணாதர் கௌதமர் கண்ணுவர் பாணினி சாகடாயனர் தக்ஷன் காத்தியாயனர் சாதாதபர் சம்வத்தர் வசிட்டர் பராசரர் யாக்ஞவல்கர் இவர்கள் கிரந்தகர்த்தாக்களாயினர். ருஷியசிருங்கர் பரத்வாசர் ஆஸ்திகர் தேவலர் ஜைகிஷவ்யர் யயாதி இவர்கள் எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டனர். வியாசர் வேதப்பிரிவுகளையும் புராணங்கள் எல்லாவற்றையும் லீலையாகச் செய்பவராயினர். இந்தக்கவசத்திற்கு ருஷி - பிரஜாபதி, சந்தஸ் - பிரஹறதி, தேவதை - சாரதாம்பிகை, விநியோகம் - எல்லாதத் துவங்களையறிவதிலும் எல்லாபுருஷார்த்தங்களைச் சாதிப்பதிலும் நானாவிதமான கவிகளைப்பாடுவதிலுமாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கவசம்

சரஸ்வதி சிரசைக்காக்க, வாக்தேவி நெற்றியைக்காக்க, சரஸ்வதி காதுகளைக்காக்க, பகவதியான சரஸ்வதி நேத்திரங்களைக் காக்க, வாக்வாதினி நாசியைக்காக்க, வித்யாதிஷ்டான தேவதை உதட்டினைக் காக்க, பிராஹ்மி பல்வரிசைகளைக்காக்க, ஐம் என்னும் ஏகாக்ஷரமந்திரம் கண்டத்தைக்காக்க, ஹ்ரீம் என்னும் அக்ஷரம் கழுத்தைக்காக்க, ஸ்ரீம் என்னும் அக்ஷரம் புஜங்களைக்காக்க, வித்யாதிஷ்டாத்ம தேவதை மார்பினைக்காக்க, வித்யாசொரூபிணி நாபியைக்காக்க, வாணி கரங்களைக்காக்க, சர்வாக்ஷரசொரூபிணி பாதங்களைக்காக்க, வாக்கதிஷ்டானதேவதை எல்லாவற்றையுங்காக்க, சர்வகண்டவாசினி கிழக்குதிக்கிற்காக்க, சர்வநாவுகளிலும் வசிக்கின்றவள் அக்கினிதிக்கிற்காக்க, சிரேஷ்டமாயும் சரஸ்வதி ரூபியாயு மிருக்கிற மந்திரராஜ தேவதை தென்திக்கிற்காக்க, மூன்றக்ஷர சொரூபிணி நைருதிதிக்கிற்காக்க, ஜிஹ்வாக்ரவாசினி மேற்குதிக்கிற்கா க்க, சர்வாம்பிகாதேவீ வாயுதிக்கிற்காக்க, கத்தியவாசினி வடக்கு திக்கிற்காக்க, சர்வசரஸ்திரவாசினி ஈசானதிக்கிற்காக்க, சர்வபூஜிதா ஊர்த்துவத்திற்காக்க, புத்தகவாசினி அதோதிக்கிற்காக்க, கிரந்த பீஜசொரூபிணி சர்வதிக்கிலுங்காக்க என்றுபதேசித்தனன்.

ஓ பிரமருஷியே! சகலபிரபஞ்சத்தையும் வெல்லவல்ல பிரஹ்ம ரூபமான இக்கவசத்தை முற்காலத்தில் கந்தமாதனபர்வதத்தில்

தருமரிடம் நான்கேட்டேன். யான் உன்னிடம் பிரீதியுள்ளவனாதலின் அதை இப்பொழுதும் உனக்குக்கூறினேன். நீ எவனுக்குஞ் சொல்லக்கூடாது புத்திமான் ஆசிரியரை வஸ்திரம் சந்தனம் புஷ்பமுதாலனவைகளால் அலங்கரித்துத் தண்டாகாரமாக நமஸ்கரித்து இக்கவசத்தை உபதேசம் செய்யப்பெறவேண்டும். இதனை ஐந்துலக்ஷம் ஜபித்தால் சித்தியாகும்; அச்சித்தியினால் சரஸ்வதியின் அனுக்கிரகமுண்டாய் பிரகஸ்பதிக்குச்சமானமான புத்தியும், பேசுவதில் சாமர்த்தியமும், கவிசிரேஷ்டத்வமும், மூன்றுலகையும் வெல்லும் படியான பராக்கிரமுங் கிடைக்கும். (சு - ம். கூக)

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

சர்வ விமோஹிந்யைநம:

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

5. சரஸ்வதி தோத்திரம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இனி கோரிக்கைகளைக் கொடுக்கிற சரஸ்வதிதோத்திரத்தைக் கூறுகின்றேன். இது யாக்ஞவல்கியமுனிவரால் செய்யப்பட்டது. ஏனெனின்! அம்முநிவர் குருசாபத்தினால் சகலவித்தைகளையுமறந்து துக்கமுடையவராய் சூரியனையடந்து சோகத்துடன் அழுது துதித்தனர். அவர் அவருக்கு வேத வேதாந்தங்களைப் படிப்பித்து இவை உன்மனதில் ஸ்திரமாக நிற்பதற்கு சரஸ்வதிதேவியைத் துதிப்பாயென்று கூறிமறைந்தனர். அவ்வாறே யாக்ஞ வல்கியமுநிவர் ஸ்நானஞ்செய்து பக்தியோடு தலைவணங்கி லோகமாதாவே! புத்திபலமில்லாத என்னைநோக்கித் தயவுசெய்வாய். குருசாபத்தினால் கவனமற்று வருத்தப்படுகிறேன். கியானத்தையும் கவனத்தையும், வித்தையையும், சீடர்களுக்குப் போதிக்கும் சக்தியையும், கிரந்தஞ்செய்யும்படியானசக்தியையும், ஸ்திரமானவனாயும் நற்குணமுள்ளவனாயு முள்ள சிஷ்யனையும் பண்டிதருடைய சபையில் விசாரஞ்செய்யும்போது புதிதுபுதிதாய்த் தோன்றுகின்ற புத்தியையும் எனக்குக்கொடுப்பாய். தெய்வத்தின் ஆக்ஞையினால் எல்லாம் மறந்துவிட்டது. எல்லாவற்றையும் புதிதாக வுண்டாகச்செய்வாய். எப்படி தேவதை பஸ்மத்தில் முளையையுண்டாகச்செய்கிறதோ அப்படி என்னிடத்தில் வித்தியாமுளையை யுண்டாகச்செய்வாய். பிரமசொரூபிணியாயும் அநாதியான பரஞ்சோதி சொரூபிணியாயும்

இருக்கிற சரஸ்வதி தேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம், சர்வவித்தைக்கும் அதிதேவதையான சரஸ்வதிதேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம். விசர்க்கம்(:) பிந்து (o) மாத்திரை (காலம்) இம்மூன்றிலும் எந்தத்தேவதை அதிஷ்டித்திருக்கிறாளோ அந்த சரஸ்வதிதேவியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். எந்தத்தேவி வியாக்கியான ரூபமாக விருக்கின்றாளோ வியாக்கியானத்தை அதிட்டித்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ எந்தச் சக்தியில்லாமல் கணிதசாஸ்திரக்காரன் எண்ணிக்கையைச்செய்ய வல்லவனல்லனோ அந்தசதுஸ்ஸஷ்டிகலா ரூபிணியாயும் சங்கியாரூபிணியாயும் இருக்கும் சரஸ்வதிதேவியாகிய உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்யும் சித்தாந்த ரூபிணியான உனக்கு நமஸ்காரம். கியாபக சக்தியாயும் ஞானசக்தியாயும் புத்திசக்தியாயும் பிரதிபாசக்தியாயும் கற்பனாசக் தியாயும் இருக்கும் உனக்கு நமஸ்காரம். சனற்குமாரர் பிரமனை ஞானார்த்தங்கேட்க அவர் சித்தாந்தஞ் சொல்ல வல்லமையற்று ஊமையைப்போன்றிருக்க கிருஷ்ணருடைய அநுக்கிரகத்தினால் உன்னைத்துதித்து உனது கிருபையால் உத்தமமான சித்தாந்தங்கூறினார். ஓர்காலத்தில் ஆதிசேடனைப்பூமிதேவி ஞானத்தைக்கேட்க அவர் ஊமையைப்போல் மௌனியாய்மிகப்பயந்து காசிபரையடைந்து அவருடைய ஆக்ஞையால் சரஸ்வதியாகிய உன்னைத்துதித்து அறியாமையனைத்தும் நீக்கவல்ல நிர்மலமான சித்தாந்தஞ் செய்தார். வியாசர் வால்மீகிமுநிவரைப் புராணசூத்திரத்தைக் கேட்க அவரும் மௌனமாயிருந்து பிறகு சரஸ்வதி தேவியாகிய உன்னை நினைத்துத்துதித்து உனது வரப்பிரசாதத்தால் சித்தாந்தஞ்செய்தார். அந்தநிர்மலமான ஞானத்தையும், அறியாமையைப் போக்கும் புராண சூத்திரத்தையு அவர்பால்கேட்டு சரஸ்வதி தேவியாகிய உன்னையறிந்து நூறுவருஷம் புஷ்கரத்வீபத்தில் தியானித்து வரமடைந்து கவிசிரேஷ்டராய் வேதவிபாகத்தையும் புராணங்களையுஞ் செய்தார். ஓர்சமயம் மஹேந்திரன் மகேஸ்வரரைத் தத்வஜ்ஞானங்கேட்க அவர்ஓர்க்ஷணகாலம் தேவியாகிய உன்னை நினைத்து உபதேசித்தனர். மகேந்திரன் பிரகஸ்பதியை சப்தசாத்திரங் கேட்க அவர் புஷ்கரத்வீபத்தில் ஆயிரம் திவ்யவருஷம் உன்னைத் தியானித்து வரமடைந்து அதன் அர்த்தத்தை உபதேசித்தனர். இப்போதும் உபதேசஞ்செய்துகொள்ளும் சீடனும் செய்யும் குருவும் தேவியாகிய உன்னைத்துதித்து வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஓ தேவியே! நீ பூஜித்து தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளாயும், வாக்குசம்பத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்றனை. தேவாசுரர்களாலும் திரிமூர்த்திகளாலும் துதிக்கப்படுகின்றனை.

ஆயிரமுகமுள்ளவனும் ஐந்துமுகமுள்ளவனும் நான்குமுகமுள்ளவனும் தோத்திரஞ் செய்யக்கூடாத உன்னை ஒருமுகமுள்ள யான் எவ்வாறு துதிப்பேன் என்றுகூறி அடிக்கடி அழுதுகொண்டு ஆகாரமில்லா தவராய் நமஸ்கரித்தனர்.

தேஜோரூ பிணியானதேவி சந்துஷ்டியடைந்து அவரைநோக்கி நல்ல கவிசிரேஷ்டனாவாய் என்று ஆசிபுகன்று வைகுண்டம டைந்தனள். இத்துதியை எவன் படிக்கின்றானோ அவன் நல்லக விசிரேஷ்டனாயும் பேசுவதில் சமர்த்தனாயும் பிரகஸ்பதிக்குச் சமா னமானவனாயும் ஆகின்றான். மூடனாயினும் துஷ்டனாயினும் ஒருவருடம் படித்தால் பண்டிதனாயும் புத்திமானாயும் கவீஸ்வரனாயு மாகின்றான் என்றனர். (சு - ம் 32)

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

சர்வாதாராயைநம:

ஆறாம் அத்தியாயம்

6. லக்ஷூமி கங்கா சரஸ்வதீ நாம் சாபாஜ் ஜன்ம ப்ராப்தி.

———

ஸ்ரீ நாராயணர் சரஸ்வதிதேவி கங்காதேவியினால் சாபமடைந்து பாரதவருடத்தில் நதியாக அவதரித்தாளென்று கூற, நாரதர் பூஜிக்கத் தகுந்த அவர்களுக்கு உண்டாகக்கூடாத சண்டை என்ன காரணத்தினாலுண்டாயிற்றென்று வினவநாராயணர் கூறுகின்றார்:-

ஓ நாரதரே! சரஸ்வதி கங்கை லக்ஷூமி என்னு முத்தேவிகளும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மனைவிகள். இவர்களிடத்தில் அவர் சமமான பிரீதியுள்ளவராய் வேற்றுமையின்றிச் சமீபத்தில் எப்போதும் இருக்கின்றவர். ஓர்காலத்தில் கங்கையானவள் சிரிப்புடனும் ஆசையுடனும் வேண்டுகோளுக்கிசையுங் கருத்துடனும் அடிக்கடி விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய முகத்தைப்பார்க்க, அவரும் க்ஷணகாலம் அவளுடைய முகத்தைப்பார்த்துச் சிரித்தனர். இருவரும் இவ்வாறு சிரிப்புட னிருப்பதைப் பார்த்திருந்த ஏனைய இருவரில் சத்வகுணமுடைய லக்ஷூமிமனம்பொறாத சரஸ்வதியைப்பார்த்துச் சிரித்துத் தூண்டினாள்; தூண்டவும் அவளுள்ளத்தில் உண்டாகிய அடங்காதகோபம் அதிகரித்து செவந்தமுகத்தையும் செவந்த

கண்களையும் அடிக்கடி அதிகமாகத் துடிக்கும் அதரத்தையுமுடைய வளாய் மன்மத வேகத்தால சலிக்கப்பட்டுத் தன்கணவனைப் பார்த்து சாது வானபுருஷன் தருமசீலனாயும் உத்தமனாயும் யோக்யனாயும் இருப்பானாகில் மனைவிகளிடத்தில் சமமானபுத்தியை யுடையவனாக விருத்தல்வேண்டும். உமக்குஅஃதொழிந்துமிக்கஅழகுள்ள கங்கையிட த்தில் ஆசையும் சுககாரணமான கியானமும் அதிகமாக இருக்கிறது. லக்ஷுமியினிடத்திலும் அப்படியே யிருக்கிறது. என்னிடஞ் சிறிதுமில்லை. லக்ஷுமி கங்கையிடம் பிரீதியுள்ளவளா யிருத்தலின் கோபமின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். பாக்கியமில்லாதயான் இங்கு இருப்பதனால் யாதுபயன்? எவள் புருஷனுடைய பிரீதியினால் வஞ்சிக்கப்படுகின்றாளோ அவளதுஜீவனம் பிரயோஜனமில்லாதது. இவ்வண்ணம் எனக்கு மனோகஷ்டத்தையுண்டாக்கிய உம்மைச் சத்வகுணமுடையவரென்று எவர்கள் சொல்லுகின்றார்களோ அவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களும் வேதமறியாதவர்களும் உமது வஞ்சகுணத்தை யறியாதவர்களும் ஆவரென்று கூறினள்.

இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட விஷ்ணுமூர்த்தி அவளைப்பார்த்து மனதில் ஆலோசனையுடையவராய் அவ்விடம் விட்டுவெளியே போயினர். சரஸ்வதிதேவி கோபமேற்கொண்டு சிறிதும் அஞ்சாமலும் வாய் கூசாமலும் கங்கையைப்பார்த்து ஒ வெட்கமில்லாதவளே! ஒழுக்கமற்ற காமத்தில் மிகுந்தவளே! நாயகன்முன் ஏன் கர்வத்தை யடைகின்றாய் அவரிடம் அதிகமாக உன் சௌபாக்கியத்தை யறிவிக்க விரும்புகின்றனையோ இப்போதே அவரெதிரில் உன்னை மானபங்கஞ் செய்கின்றேன். உனக்கே புருஷனாக விருக்கின்ற என்னாதன் என்னையென்ன செய்யக்கூடும் என்றுகூறிக்கொண்டே அவள் கூந்தலைப்பிடித்திழுக்க முயன்றனள். அப்போது இலக்ஷுமி தேவி இடையே நின்று தடுக்க மிக்கபலசாலியும் பதிவிரதையுமான சரஸ்வதியானவள் அந்த லக்ஷுமிதேவியைச் செடியாகவும் நதியாகவும் போகும்படிச் சபித்தனள்.

இவ்விபரீதத்தையடைந்த லக்ஷுமி ஒன்றும் பேசாமலும் பிரதி சாபமிடாமலும் கோபித்துக்கொள்ளாமலும் சரஸ்வதியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே விசனப்பட்டனள். அனைதக் கெம்பீரத்தையும் துடிக்கும் அதரத்தையுமுடையவளான கங்காதேவி பார்த்து ஒ லக்ஷுமீ! மிக்க குரூரமான இந்த சரஸ்வதியின் கையைவிட்டு விடுவாய். அவள் துஷ்டசுபாவமுள்ளவளாயும் அளவுகடந்து பேசுகின்றவளாயும் தூஷிக்கின்றவளாயும் எப்போதும் கலகத்தில் பிரீதியுள்ளவளாயு மிருக்கின்றாள். இவளுக்கு எவ்வளவு யோக்யதையும்

சக்தியுமிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் என்னிடங் காட்டிப்பலா பலங்களை அறிந்து கொள்ள இருக்கிறாள், இதனால் எங்களிருவருடைய மகிமையையும் சௌரியத்தையும் இனி எல்லோரும் அறிந்து கொள்வாராக. ஓ லக்ஷுமிதேவீ! உன்னைச் சபித்த இச்சரஸ்வதி நதிரூபத்தைப் பெற்று பாபிகளாகிய மனிதர்களை யடைந்து அவர்களுடைய பாபங்களை யெல்லாம் கலியில் கிரகிக்கப் போகின்றாள். இதில் சந்தேகமில்லை என்று சபித்தனள்.

அதனைக்கேட்ட சரஸ்வதிதேவி கங்காதேவியைப்பார்த்து நீயும் நதிரூபமாய்ப் பூலோகத்தையடைந்து பாபிகளுடைய பாபங்களை யடையக்கடவாய் என்று சபித்தனள். அச்சமயத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தி நான்கு கையுள்ள பரிசாரகர்களோடு வந்து சரஸ்வதியின் கையைப் பிடித்து மார்பிலணைத்துக்கொண்டு அவள் கோபந்தணியுமாறு பழமையான அநேகஞானங்களைச் சொல்லிப் பிறகு சண்டையையும் அதனுடைய மூலகாரணத்தையுங் கேட்டு லக்ஷுமிதேவியைப் பார்த்து உன்னுடைய கலையினால் பூலோகத்தில் தருமத்துவஜருடைய கிருகத்தில் தாய் உதரத்திற் பிறக்காமல் அவருக்குக் கன்னிகையாயிருந்து தெய்வ கதியாய் நேரிட்டசாபத்தினால் என்னுடைய அம்சமான சங்கசூடனுக்கு மனைவியாகவிருந்து பிறகு எனக்குப்பத்தினியாகவருவாய். சரஸ்வதிதேவியின் சாபத்தால்பார தவருஷத்தில் துளசி என்னும் செடியாகவும், பத்மாவதி என்னும் நதி ரூபமாகவும் ஆகக்கடவாய். ஓ கங்காதேவியே! நீயும் பகீரதனால் பாரதவருஷத்தில் சகலருடைய பாபத்தையும் நாசஞ்செய்கிற பாகீரதி யென்னும் நதியாகி என்னம்சபூதனான சமுத்திரராஜனுக்கும் என்கலையினாற் பிறக்கும் சந்தனுமகாராஜனுக்கும் மனைவியாக விருப்பாய். இதுவேயுமன்றி சபத்தினிகளாகிய உங்கள் மூவரிடத்தும் உண்டாகிய கலகத்தினால் அடையவேண்டியபிரயோஜனத்தையும் அடையப்போகின்றீர்கள். அதுயாதெனின்! ஓ சரஸ்வதீ! நீபிரம லோக்கத்தில் பிரமனுக்குப் பத்தினியாவாய். ஓ கங்கா! நீ சிவபெரு மானுடைய இடத்தையடைவாய். ஓலக்ஷுமீ! நீமாத்திரம் இவ்விட த்திலிருக்கக்கடவாய். ஏனெனில் நீ சாந்தையாயும் கோபமில்லாத வளாயும் பக்தியுள்ளவளாயும் சத்வசொரூபிணியாயும் மிக்கபதிவிர தையாயும் நல்லொழுக்கமுள்ளவளாயும் தர்மத்தை யநுஷ்டிக்கின் றவளாயும் இருப்பதால் என்னிடத்திலேயே வசிக்கத்தகுந்தவளா யிருக்கின்றனை. உன்னுடைய அம்சத்தினால் பிறக்கின்றவர்களும் தர்மிஷ்டராயும் பதிவிரதைகளாயும் எவ்வுலகத்தாராலும் கவுரவிக்கத் தக்கவர்களாயும் இருப்பார்கள். ஓ லக்ஷுமியே! உலகில் மூன்று

பத்தினிகளையும் மூன்றுவேலைக்காரர்களையும் பந்துக்களில் மூன்று பேரையும் உடையவர்களுக்குச் சுகமுண்டாகாது. அஃதேபோல் பல பத்தினிகளாக விருக்கப்பெற்றார்க்கு இடம் ஒன்றாயிருப்பின் அது நன்மையைத்தராது. எவன் வீட்டில் ஸ்திரீ புருஷனைப்போலவும், புருஷன் ஸ்திரீக்குச்சுவாதீனனாகவும் இருப்பாரானால் அவ்விருவருடைய ஜன்மம் வீணாகுவது மன்றி அடிக்கடி கலகமுண்டாகும். வாக்கினாலும் பெண்குறியினாலும் துஷ்டையாயிருக்கின்றவளைப் பத்தினியாகப் பெறுவானாயின் அவன் காடுபோய்ச்சேர வேண்டும். அவனுக்கு அப்பெருங்காடே சலம் பலம் முதலானவைகள். மேன்மையானதாகவும் சுகமானதாகவும் கிடைக்கக்கூடுமான வீட்டைக்காட்டிலும் சுலபமான இடமாகவிருக்கும். துஷ்டையின் சமீபத்தில் வசிப்பதைப் பார்க்கிலும் அக்கினி புலி பாம்பு இவைகளின் சமீபத்தில் வசித்தல் மிக்கசுகமாம். துஷ்ட ஸ்திரீகள் முகத்தாற் காட்டும் கடூரமானது வியாதி விஷம் இவைகளின் கொடூரங்களைக்காட்டிலும் மிக்க கஷ்டமும் சகிக்கக்கூடாததுமாம். ஸ்திரீயினால் ஆளப்பட்ட புருஷனுக்கு சாம்பராய்ப் போகுமளவும் பரிசுத்த முண்டாகாது. பகலில் செய்யத்தக்க சத்கருமங்களெல்லாம் பிரயோஜனப்படாது. இகலோக பரலோகங்களில் நிந்தையொழிய வேறொருசுகமும் விளையாது. புகழால் வரும் நல்லபெயரும் பராக்கிரமும் இல்லாமல் எவன் ஜீவிக்கின்றானோ அவன் வாழ்கின்றவனல்லன்; இறந்தவனாவன் ஒருபத்தினி யோடு வாழ்பவன் சுகத்தையும் வெகுபத்தினியுடன் வாழ்பவன் அசுகத்தையும் அடைவான். ஆதலால் நான் முற்கூறியபடி நீங்கள் மூவரும் அவ்விடங்களை அடைவீர்களாக எவனுக்குப் பத்தினி தன்சுவாதீனமாயும் சொற்படி கேட்கின்றவளாயும் நல்ல ஆசாரமுள்ளவளாயும் நல்லபதிவிரதையாயும் இருக்கின்றாளோ அவனுக்கு சுவர்க்கமும் மோக்ஷமும் வேறில்லை, அவளிருக் குமிடமேயாம். அவன்தான் முத்தன்; பரிசுத்தன், சுகி. எவன் விபசாரிக்குப் பர்த்தாவாக விருக்கின்றானோ அவன் அசுசிக்கும் சகல துன்பத்திற்கும் இடமாயுள்ளவன். அவன் பிழைத்திருந்தாலும் இறந்தவன்தான் என்றனர். (சு - ம். 67)

ஆறாம் அத்தியாயம்

கங்கைமுதலிய மூவருக்கும்சாபத்தால் பிறப்புண்டாதல்முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வ கதாயைநம:

ஏழாம் அத்தியாயம்.

7. விஷ்ணுபக்த லக்ஷணாதிகதனம்.

நாராயணர் கூறுகின்றனர்:- ஓ நாரதரே! இவ்வாறு விஷ்ணுமூர்த்தி ஆக்ஞாபித்த வுடன்தேவிகளெல்லாம் மிக்கதுக்கத்தோடு ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு புலம்பி நாயகனைப்பார்த்து நடுங்கிக் கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டே சொல்லுகின்றனர்:- அவர்களில் சரஸ்வதி ஓ சுவாமி! ஜன்மமுதற்கொண்டு துக்கத்தைக்கொடுப்பதான சாபமுடிவைக் கூறவில்லையே அதனைக்கூறும். நல்லபர்த்தாவினால் ஸ்திரீகள் விடப்பட்டால் அவர்கள் எங்ஙனம் ஜீவிப்பார்கள்? பாரத வருடத்தில் யோகத்தினால் சரீரத்தை விடப்போகிறேன். என்னைக் காக்கத்தகுந்தவர் நீரன்றோ வென்றாள். கங்கைலோகநாயகரே! என்ன குற்றத்தினால் என்னை விட்டுவிடப்போகிறீர்! நான் என் தேகத்தை விடுகின்றேன். தோஷமில்லாத ஸ்திரீயை இம்சித்தால் அதனால் வரும் பலனை நீரடையக்கடவீர். எவன் தோஷமில்லாத ஸ்திரீயை விடுகின்றானோ அவன் சர்வேஸ்வரனாயிருந்தாலும் கோரமான நரகையடைகிறான் என்றனள். லக்ஷ்மி ஓ பிரபுவே! சத்வகுணமுடைய உமக்குக் கோபம் ஏன் உண்டாயிற்று. இந்த இரண்டுமனைவிகளும் உமக்குத் தகுந்தவர்கள். அவர்களிடம் நீர் இரக்க முடையவராயிரும். நான் சரஸ்வதியின் சாபத்தால் பாரதவருடம் போய்ச் சேருவேனானால் எவ்வளவு காலம் அங்கிருப்பேன் உமது தெரிசனம் எப்போது கிடைக்கும். பூவுலகில் நதிரூபமாய் நான்செல்லும் போது ஸநானஞ் செய்பவர் என்னிடம் பாபத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றார்கள். அவைகளை நான் எவ்வாறு போக்கிக்கொள்ளுவேன். என்கலையினால் தருமத்துவஜருக்குப் பெண்ணாகி துளசிரூபத்தையடைந்து உம்மால் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட விருக்ஷமாகப் போகிறேன். கருணைக்கடலே! நீர் என்னை எப்பொழுது திருவுளம்பற்றுவீர் அதனைச் சொல்லும். என்னைப்போல் சரஸ்வதியும் சாபத்தினால் பாரத வருடத்தை யடைவாளாயின் அவள் அச்சாபத்தினின்றும் நீங்கி உம்மைவந்தடைவாள். சரஸ்வதி பிரமாவின் வீட்டிற்கும் கங்கை ஈஸ்வரருடைய இடத்திற்கும் போகவுத்தரவு செய்தீர் அவ்வார்த்தையை நீக்கிவிடவேண்டும் என்று கூறி பர்த்தாவின் பாதத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நமஸ்கரித்தனள். பிறகு தன் கூந்தலால் அவர் பாதங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அதிகமாக அழுதாள்.

அப்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்தி லக்ஷுமியைப்பார்த்து ஒ கமல லோசனீ! உனது வேண்டுகோளும் எனது வார்த்தையுந் தவறாமல் நடப்பிக்கிறேன். சரஸ்வதி சாபத்தின்படி ஒரு கலையினால் நதிரூபமாகவும் என்சொற்படி பாதிகலையினால் பிரமன்வீட்டிலும் என்வீட்டிலும் வசிக்கக்கடவள். அஃதேபோல் கங்காதேவியும் பகீரதனால் பூமியையடைந்து மூவுலகினையும் பரிசுத்தஞ்செய்ய அப்பூமியிலும் எல்லோருக்குங் கிடைத்தற்கரிய சந்திரமொளியினுடைய சிரசிலும் எனது வீட்டிலும் அடையக்கடவள். அதனால் இயற்கையாகவே சுத்தமுள்ளகங்கை ஈஸ்வரனுடைய சடையிற் சேர்வதால் மிக்கபரிசுத்தையாவள். நீ உனதுகலையினுடைய கலாம் சாம்சத்தினால் பாரதவருஷத்தில் பத்மாவதி என்னும் நதியாகவும், துளசிவிருக்ஷமாகவும் ஆகக்கடவாய். நீங்கள் மூவரும் கலியில் ஐயாயிரவருடங்கழியுமானால் நதிரூபத்திலிருந்து என்வீடுவந்து சேருவீர்கள். உலகில் யாவரிடத்துண்டாயிருக்கும் சம்பத்துக்கும் விபத்தேதான்காரணம். விபத்தில்லாமல் சம்பத்து எவர்களுக் குண்டாகிறது? நதிரூபமான உங்களுக்கு நேரிடும் பாபங்களெல்லாம் எனது மந்திரத்தையுபாசிக்கும் சத்புருடர்செய்யும் ஸ்நானதெரிசன பரிசங்களால் நசித்துவிடும். பூமியைப் பரிசுத்தஞ்செய்வதற்காகவே எனது மந்திரோபாசனை செய்யும் பக்தர்கள் வசிக்கின்றார்கள். ஆதலால் பூவுலகிலுள்ள தீர்த்தங்களெல்லாம் அவர்களுடைய பரிசதெரிசனங்களால் பரிசுத்தமடைகின்றன. எவ்விடத்தில் அவர்கள் வசிக்கின்றார்களோ அவ்விடமும் எந்தத்தீர்த்தத்தினால் பாதபிரக்ஷாள னஞ்செய்கின்றார்களோ அந்தத்தீர்த்தமும் பரிசுத்தமானகின்றதென்பதிற் சந்தேகமில்லை ஸ்திரீஹத்தி கோஹத்தி பிரமஹத்தி குருதாரகமனம் நன்றிமறத்தல் இவைகளைச்செய்தவர்களும் ஏகாதசிவிரதத்தையும் சந்திவந்தனத்தையும் விட்டவனும் தெய்வமில்லை என்கிற நாஸ்திகனும் மானுடக் கொலைசெய்கிறவனும் கத்தியினால் ஜீவிப்பவனும் எருதின்மேல் ஏறுகின்றவனும் நம்பவைத்து கழுத்தை வெட்டுகின்றவனும் சினேகனைக் கொலைசெய்கின்றவனும், பொய்சாட்சி சொல்பவனும் புதைத்து வைத்ததைக் களவாடுகின்றவனும் அதி உக்கிரமாகப் பேசுகின்றவனும் எல்லோரையும் தூஷிக்கின்றவனும் பரஸ்திரீயைப் புணருகின்றவனும் விபசாரியினுடைய புத்திரனும் அவளுக்குக் கணவனாக இருப்பவனும் சூத்திரனுக்குச் சமையல் செய்கின்றவனும் எப்போதும் கூலிக்குத் தேவபூசை செய்கின்றவனும் கிராமபுரோகிதனும் தீக்ஷையில்லாதவனும், தாய் தந்தை மனைவி சகோதரர் புத்திரர் புத்திரிகள் குருவின்குலம் உடன்பிறந்தவன் கண்ணில்லாத பந்துக்கள் மாமி மாமன்மார் ஆகிய

இவர்கள் வருத்தப்படும்போது எவன் காப்பாற்றாம லிருக்கின்றானோ அவனும் அரசமரத்தை நாசஞ்செய்கின்றவனும் எனது பக்தர்களை நிந்திக்கின்றவனும் சூத்திர அன்னத்தை யுண்கிறபிராமணனும் தேவதிரவியத்தையும் அந்தணர் சொத்தை அபகரிக்கின்றவனும் திராக்ஷை பஞ்சலோகஉப்பு முதலான ரசத்தை விற்பனை செய்கின்றவனும் பெண்ணை விக்கிரயஞ் செய்கின்றவனும் சூத்திரர்கள் பிணத்தைக் கொளுத்துகின்றவனும் தேவபத்தி இல்லாதவனும் மகா அகங்காரத்தோடு கூடினவனும். தன்னைத்தான் புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றவனும் துஷ்டனும் சாதுக்களை நித்திக்கின்றவனும் எனது பக்தனைத் தெரிசிப்பதினாலும் பரிசிப்பதினாலும் பரிசுத்தராகின்றனரென்று கூற, இலக்குமிதேவிஎந்த முக்தரைத் தெரிசிப்பதினால் பரிசுத்தமாவரோ எந்தப்பக்தருடைய பாத தூள்களாலும் பாதங்களை அலம்புஞ்சலத்தினாலும் பூமிபரிசுத்தம் ஆகின்றதோ அவர்களையறியுங் குறிப்பைச்சொல்லும். சலரூபமான தீர்த்தங்களும் மண் கல் ரூபமான தேவதைகளும் காலக்கிரமமாகச் சத்திசெய்யுந் தன்மையுடையன. பக்தர்களோ ஒருக்ஷணத்தில் சுத்தஞ்செய்யுந்தன்மை யுடையவரல்லவா என்று வினவினள்.

விஷ்ணுமூர்த்தி புன்சிரிப்புடன் அவைகளைக்கேட்டு பக்தருடையகுறி வேத புராணங்களிலும் மறைந்திருக்கிறது. ஓலக்ஷி-மீ! புண்ணியரூபமாயும் பாபத்தை நாசஞ் செய்வதாயும் சுகத்தையும் பரமபக்தியையும் மோக்ஷத்தையுங் கொடுக்கிறதாயு முள்ளசாரமான ரகசியத்தைக் கவனமாகக் கேட்பாய். துஷ்டர்களுக்குச் சொல்லக் கூடாத இதனை என்பிராணனுக்குச் சமமான உனக்குக் கூறுகின்றேன்.

குருமுகத்திலிருந்து பகவானது மந்திரமானது எவன்காதில் விழுகிறதோ அந்த உத்தமனை வேதங்கள் பரிசுத்தன் என்று கூறுகின்றன. பகவத் பக்தியுடையவன் எந்தக்குலத்தில் பிறந்திருக்கினும் அவனது முன்னோர்கள் நூறு தலைமுறைபரியந்தம் நரகத்திலிருப்பவராயினும் மோக்ஷமடைகிறார்கள். எந்த ஜந்துவாவது எவ்விடத்திலாவது பகவானது பக்தஜன்மமடையப் பெறின் அவைகள் உயிருள்ளகாலம் வரையில் சீவன் முக்திநிலையயடைந்து அந்தியத்தில் பரமபதத்தை யடைகிறது. எனது பக்தியுள்ளவன் மனிதனாயினும் தேவன்தான். எவன் எனது குணங்களுள்ளவனும் அக்குணத்திற்குத் தகுந்த ஜீவனமுள்ளவனும் எப்பொழுதும் எனது கதைகளைக் கேட்கின்றவனும் எனதுகுணத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் ரோமங்கள் சிலிர்சிலிர்க்கின்றவனும் ஆனந்தத்தால் வாக்குக்குழறுகின்றவனும்

ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுகின்றவனும் மெய்மறக்கின்றவனும் ஆகின்றானோ அவன் சாயுச்சியமுதலிய புருஷார்த்தங்களையும் பிரமத்தன்மையையும் அமரத்தன்மையையும் இந்திரத்தன்மையையும் மநுவாகவும் பிரமனாகவும் பிறக்கவேண்டுமென்பதையும் துர்லபமான சுவர்க்கத்தையும் நனவிலும் விரும்பான். அப்படிபட்டபக்தர்கள் பாரத வருஷத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பக்தனாகுஞ் ஜன்மம் கிடைத்தல் துர்பலம். அவர்கள் எனது குணத்தைக்கேட்பதினாலும் செவிக்கின்பமான கானங்களினாலும் தினம் சந்தோஷத்தோடு கூடியிருந்து பூமியைப் பரிசுத்தஞ்செய்து முடிவில் எனது ஸ்தானத்தை யடைகிறார்கள். இவ்வாறு பக்தர்களது குறிப்பைக்கூறியவுடன் மூன்று தேவிகளும் அவ்விஷ்ணுபகவானது ஆக்ஞையின்படி நடந்தார்கள் என்றனர். (சு - ம். 67)

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வா வகுண வர்ஜிதாயை நம:

எட்டாம் அத்தியாயம்.

8. * கங்காதீனாம் பாரதவருஷேஜன்மப்ராப்தி.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- சரஸ்வதிதேவி விஷ்ணுவினிடத்திலும் கங்கையின் சாபத்தினால் நதிரூபமாக பாரதவருஷத்திலும் பிரமனுக்கு மனைவியாக பிரமலோகத்திலும் வசித்தனள். ஓ நாரதரே அவள் பாரதவருஷத்தில் வந்தபடியால் பாரதி என்றும் பிரஹ்மாவுக்கு பத்தினியானதால் பிராம்ஹி என்றும் வாக்குக்கெல்லாம் தேவியான படியால் வாணி என்றும் பாவிகளுடைய பாவங்களைக் கொளுத்தும் அக்கினியைப்போல் மஞ்சள் நிறமுள்ள நதியாக யாவரும் எளிதிற் காணவந்தமையால் சரஸ்வதி என்றும் அழைக்கப்படுகின்றாள். கங்கை சரஸ்வதியின் சாபத்தினால் நதிரூபமாயினள். அவள் பகீரதனால் வரவழைக்கப்பட்டபடியினால் பாகீரதி என்று சொல்லப்பட்டாள். பூதேவியின்பிரார்த்தனையால் கடூரமாக வரும் அப்பாகீரதியைச் சிவபெருமான் சிரசில்தரித்தனர். லக்ஷுமிதேவி சரஸ்வதியின் சாபத்தினால் பாரதவருஷத்தில் பத்மாவதி நதிரூபமாகவும்

* கங்கைமுதலிய மூவரும் பரதகண்டத்தில் பிறப்படைதல்.

தர்மத்துவஜரிடதத்தில் பெண்ணாகவும் பரிசுத்தஞ் செய்கிற துளசி விருக்ஷமாகவும் ஒவ்வொரு கலையினால் தோன்றினள். இம்மூவரும் கலியுகத்தில் ஐயாயிரம்வருடம் சென்ற பின்னர் நதிரூபத்தைவிட்டு வைகுண்டத்தை யடையப்போகின்றனர். அவர்களோடு காசியும் பிருந்தாவனமுந்தவிர எந்தப்புண்ணிய தீர்த்தங்களும் போம். சக்தி சிவசொரூபங்களும் சாளக்கிராமமும் ஜகந்நாதமும் பதினாயிரம் வருடத்துக்குமேல் பரமபதத்தையடையும். முன்சென்ற தீர்த்தங்களோடு சாதுசங்கம் சிரார்த்தம் தர்ப்பணம் வேதோக்தமான கர்மங்கள் தேவபூஜை தேவநாமம் தேவகீர்த்தனை வேதம் சாஸ்திரம் சத்புருஷர் சத்தியம் தருமம் கிராமதேவதை விரதம் தவம் உபவாசம் முதலான புண்ணியங்களும் நசித்துப்போம். கபட ஆசாரமுள்ளவர் களாயும் கோணவழியுள்ளவர்களாயும் துளசியில்லாத பூஜையுள்ளவர்களாயும் துஷ்டர்களாயும் குரூரர்களாயும் டாம்பீகர்களாயும் மகா அலங்காரத்தோடு கூடினவர்களாயும் திருடர்களாயும் கொலை செய்கின்றவர்களாயும் சொத்துக்களுக்கு இவன் எஜமானன் என்கிற பேதந்தவிர ஸ்திரீகளுக்கு இந்தப் புருஷன் எஜமானன் என்கிற தருமத்தை விட்டவர்களாயும் இஷ்டம்போல் விவாகஞ்செய்கின்றவர்களாயும் புருஷர்களெல்லாம் ஸ்திரீகளுக்கு சுவாதீனர்களாயும் வீடுகள் தோறும் விபசாரத்தினாலும் மிரட்டுதலினாலும் தூஷிப்பதினாலும் தண்டிப்பதினாலும் தங்கள் பர்த்தாக்களைப் பாதிக்கின்றவர்களாயும் வீட்டிற்குத் தாமே எஜமானிகளாயும் புருஷன் வீட்டிற்கு வேலைக் காரனாயும் பிள்ளைக்குத் தந்தைகள் வேலைக்காரர்களாயும் மனையாட்டி சம்பந்தமானவரும் அபிமான ஸ்திரீ சம்பந்தமானவரும் பந்துக்கள் வீட்டிற்கு அதிகாரிகளாயும் வித்யா சம்பந்தமான பந்துக்களுடன் சம்பாஷணை யேனும் இல்லாதவர்களாயும் பந்துக்களும் மற்றையரும் பழக்கத்தினளவாக முறைமை பாராட்டு கின்றவர்களாயும் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளின் ஆக்கினையை மீறி ஒரு தொழிலையேனும் நடத்தவல்லமை யற்றவர்களாயும் நான்கு வருணத்தவரும் தத்தம் ஆசாரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் விடுத்து துருக்கருடைய ஆசாரத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் கைக்கொள்ளுகின்றவர்களாயும் சூத்திரர்களுக்கு அந்தணர்முதலிய மூவரும் சமையல் முதலிய வேலைக்காரராயும் சரீரத்தைக் கஷ்டப்படுத்தியோடுந்தொழிலுடையவராயும் ருஷபத்திலேற்றித்திரிகின்றவர்களாயும் எல்லாஜனங்களும் சத்தியமில்லாதவர்களாயும் இருப்பார்கள். சந்தியாவந்தனமும் யக்ஞ சூத்திரமும் நசித்துப்போகும். பூமி பயிரையும் மரங்கள் பலத்தையும் ஸ்திரீகள் பிள்ளைகளையும் பசுக்கள் பாலையும் பால் நெய்யையும் தம்பதிகள் பிரீதியையும் கிருகஸ்தர்கள்

சத்தியத்தையும் ராஜாக்கள் பராக்கிரமத்தையும் அதிகமாக வுடையவராகார். சனங்கள் வரிகட்ட சக்தியற்றும் பெரியநதிகள் நடாவி குளம் ஜலமில்லாமலும் நான்குவருணங்களும் தருமமும் புண்ணியமு மில்லாமலும் இருக்கும். இலக்ஷத்தில் ஒருவனாவது புண்ணியவானாக இருக்கமாட்டான். புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் குழந்தைகளும் கெட்டநடத்தையையும் விகாரமான உருவங்களையும் விகாரமான வார்த்தைகளையும் உடையவர்களாயிருப்பர். சிலபட்டணங்களுள்ளும் கிராமங்களுள்ளும் சிலவற்றில் மனிதர்களேயில்லாமலும் சிலவற்றில் சில மனிதர்களும் சிலவற்றில் வீடுகள் நஷ்டமாயும் சிலவற்றில் வீடுகளும் சிலவற்றில் பில் முளைத்துக் காடுசூழ்ந்தும் இருக்கும். அரண்ணியவாசிகள் கப்பத்தினால் பீடிக்கப்படுவர். குளம் ஏரி ஆறுகள் பயிரிடும் இடங்களாகும். உயர்ந்த வம்சத்திற பிறந்தவர் தாழ்வடைவர். பொய்யர்களும் துஷ்டர்களும் சூதர்களும் அதிகராவர். விளைநிலமெல்லாம் விளைவில்லாமலும், மிகஅற்பர்கள் உயர்ந்தவர்க ளாயும், பொருளுள்ளவர்களாயும் இருப்பர். தெய்வபக்தியுள்ளவர் நாஸ்திகராயும் நகரத்திலுள்ளவர் தயையின்றி இம்சிக்கின்றவராயும் மாநுடரைக் கொலைசெய்கின்றவராயு மிருப்பர். ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் குள்ளராகவும் வியாதி யுள்ளவராகவும் ஆயுள் குறைந்தவராகவும் எவ்வனமில்லாதவர்களர்கவும் பதினாறுவயதில் நரைத்தவர்களாகவும் இருபதுவயதில் கிழத்தன்மை அதிகரித்தவர்க ளாகவும் எட்டுவயதுபெண் ருதுவடைந்து பிள்ளைகளைப் பிரதிவருஷத்திலும் பிரசவிக்கின்றவர்களாகவும் பதினாறுவயதில் கிழவிகளாகவும் போவார்கள். பிள்ளைப்பேறுடையவர்கள் சிலராகவும் மலடிகள் பலராகவுமிருப்பர். நான்கு வருணத்தவரும் கன்னிகையை விக்கிரயஞ் செய்வார்கள். பெண் சகோதரி மருமகள் தாய் மனைவி மருமகள் இவர்கள் விபசாரத்தொழிலால் கொண்டுவரப்பட்ட அன்னத்தைப் புசிக்கப்போகிறார்கள். விஷ்ணு நாமங்களை விக்கிரயஞ் செய்வார்கள். கீர்த்தியுண்டாக வேண்டுமென்று பலர்முன் ஏற்போருக்குத் தானங்கொடுத்துப் பின் அவர்களிடத்தில் அவைகளை அபகரிப்பர். தேவாலயங்களும் பிராமணர்களும் ஆசிரியரும் தன்னாலாவது பிறராலாவது செல்வமுடையவராயிருப்பின் சாத்தியப்படுமானால் பிடுங்கிக்கொள்வர். சிலர் கன்னிகையையும் சிலர் மாமியையும் சிலர் மருமகளையும் சிலர் சாதிபார்க்காமல் எல்லாஸ்திரீகளையும் சிலர் சிறியதாயார் உடன்பிறந்தாள் தமையன்பெண்சாதி இவர்களையும் புணரத்தகாதஸ்திரீகளையும் புணருவார்கள். இவ்வாறே வீடுகள் தோறும் தன் சொந்தத்தாயைவிட்டு மற்றவர்களிடத்தில் மனம் போனபடியே புணருவார்கள். புருஷனுக்கும் இவள்தான் ஸ்திரீயென்றும்,

ஸ்திரீக்கு இவன்தான் புருஷன் என்றும் நியமமில்லாமற்போகும். சனங்களுக்கும் கிராமங்களுக்கும் இன்ன இன்ன வஸ்துக்கள்தான் உரித்தானவை என்கிற நியமமும் இல்லா மற்போகும். எல்லோரும் பொய் களவு பேராசை கொலை முதலியவைகளை யுடையவராவர். நான்குவருணத்தவரும் பாபிஷ்டர்களாவர். திராக்ஷை லோகம் ரஸவஸ்துக்கள் முதலியவற்றை விக்கிரயஞ் செய்வர். பிராமணர் எருதின்மேலேறுவர். சூத்திர சவத்தைத் தகனஞ்செய்வர். அமாவாசை ராத்திரியில் புசிப்பர். சந்தி சௌசம் யக்ஞ சூத்திரம் பஞ்சயக்ஞம் இவைகளைக் கைவிடுவர். விபசாரியும் தூமக்காரியும் சமையல் செய்கின்றவராவர். அன்னத்துக்கும் அல்குலுக்கும் பிரமசரியாதி ஆச்சிரமங்கட்கும் விதித்த நியமங்கள் இல்லாமற்போம். இவ்வாறாகப் போகும் அந்தணர்களேயன்றி ஏனையோரும் துருக்கராவர். மரங்களெல்லாம் ஒருகை யளவுள்ளனவாகும். மனிதர்களெல்லாம் ஒரு கட்டைவிர லளவுள்ளவராவார். கலியுகமுடிவில் யஸஸ் என்கிற பிராமணனுக்கு நாராயணாம்சமாக கற்கி என்னும் மகாபலமுள்ள பிள்ளைபிறந்து நீண்டவாளினால் உயர்ந்தகுதிரைமேலேறி மூன்றி ராத்திரிக்குள் துருக்கர் எல்லோரையும் வெட்டி மறையப்போகிறார். பூமி அரசனில்லாமல் திருடர்களால் பீடிக்கப்படும். பிறகு மேகமானது ஆறுநாள்வரையில் ஒருகம்பத்தினளவாக நீர்த்தாரைகளைப் பெய்து பூமியில் சனம் வீடு மரம் இல்லாமற்செய்துவிடும். ஒமுநிவரே! அதன்பின்னர் பன்னிருசூரியர் உதித்து பூமியை உலர்த்திவிடுவர். கலியுகமும் முடியும். பிறகு கிருதயுகம்பிறந்து தபசு சத்வகுணம் ஆச்சிரமம் ஆகிய இவைகளோடுகூடின தருமம் பூரணமாய் நடக்கும். அப்போது பிராமணர் தவம் தருமசிந்தனை வேதவுணர்ச்சி முதலியவற்றையுடையவராகவும், வீடுகள்தோறும் ஸ்திரீகள் தருமத்தினின்றுந் தவறாத பதிவிரதைகளாகவும், ராஜாக் களெல்லாம் க்ஷத்திரியராகவும், பராக்கிரமம் தருமவழியே செங்கோன் செலுத்துமுறமை புண்ணியத்தில் ஆசை பிராமணவிசுவாசம் இவற்றை யுடையவராகவும், வைசியர் வாணிபத்தில் ஆவலும் புண்ணியத்தில் ஆசக்தியும் சூத்திரர் புண்ணியம் தருமம் இவற்றில் ஆவலும் மேல்வருணத்தவருக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்வதில் ஊக்கமும் உடையவராயிருப்பர். இந்த நான்குவகுணத்தவரும் தேவியினிடத்தில் பக்தியும் தேவிமந்திரத்தில் ஆசக்தியும் உள்ளவர்களாய் தேவியைத் தியானித்துக் கொண்டிருப்பர். புருஷர் ருதுகாலசங்கமஞ்செய்வர். சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களை ஆராய்ந்தறிவர். அதர்மத்தின் லேசங்கூட இல்லாமல் தருமம் பூரணமாயும், திரேதாயுகத்தில் முக்காலாகவும் துவாபரத்தில் அரையாகவும் கலியுகமுதலில் காலாகவும் முடிவில் சூனியமாகவும் நடக்கும்.

வாரங்கள் ஏழாகவும் திதிகள் பதினாறாகவும் மாதம் பன்னிரண்டாகவும் ருதுக்கள் ஆறாகவும் பக்ஷம் இரண்டாகவும் அயனம் இரண்டாகவும் நான்குயாமம் ஒருராத்திரியாகவும் அப்படியே ஒருபகலாகவும் இரவும்பகலும் கூடியதினம் முப்பது ஒருமாதமாகவும் கணக்குபேதத்தால் வருஷம் ஐந்தாகவும் இருக்கின்றன. இவ்வாறு யுகங்கள் வந்துபோய்க்கொண்டே யிருக்கும். மனிதர்களுக்கு ஒருவருடம் தேவர்களுக்கு ஒருதினம். மனிதர்களுக்கு முன்னூற்றறுபதுயுகம் கழிந்தால் தேவர்களுக்கு ஒருயுகம். எழுபத்தொரு தேவயுகம் ஒருமன்வந்தரம். அது இந்திரனுடைய காலத்துக்குச் சமமாகும். இருபத்தெட்டு இந்திரர்காலங்கழிந்தால் பிரமனுக்கு ஓர்நாளாகும். நூற்றெட்டுவயதானால் பிரமனுக்கு ஆயுள்முடிந்துவிடும். அப்போது பிராகிருத பிரளயமுண்டாகின்றது; பூமி சலத்தினால் மூடப்படும். மும்மூர்த்திகளும் மஹருஷிகளும் சகலஞானிகளும் சத்யரூபமான சிதாத்மாவில் ஐக்கியமாகின்றனர். பிரகிருதியும் சிதாத்மாவில் இலயமடையுங்காலம் தேவிக்கு ஒரு இமை கொட்டுங்காலமாம். இவ்வாறு அளவில்லாத பிரமாண்டங்கள் லயித்துப்போகின்றன. மறுபடி தேவி சிருட்டிக்கிரமத்தால் ஒருநிமிஷகாலத்துக்குள் சிருட்டித்து விடுகிறாள். இப்படி சிருஷ்டி லயம் கற்பங்கள் எத்தனையோ நடந்துவிட்டன. இதன்கணக்கையும் பிரமாண்டங்களின் கணக்கையும் எவனறிவான். எல்லாவற்றிற்கும் ஈஸ்வரன் பரமாத்மா ஒருவனே. சச்சிதானந்த ரூபத்தைத் தரிக்கிற பரமாத்மாவின் அம்சந்தான் பிரமனாதி சகலதேவர்களும். க்ஷூத்விராட்-மகாவிராட் புருஷனுடைய அம்சம்; அவர் பரமாத்மாவின் அம்சமே. பிரகிருதி எல்லாம் க்ஷூத் விராட் அம்சம். பிரகிருதியிலிருந்து அர்த்தநாரீஸ்வரர் தோன்றினர். கோலோகத்தில் இரண்டுகையுள்ளவராயும் வைகுண்டத்தில் நான்கு கையுள்ளவராயுமுள்ள கிருஷ்ணனும் நாராயணனும் அப்பிரகிருதி ரூபந்தான். பிரமன்முதல் துரும்பு பரியந்தமுள்ள சகலசிருட்டியும் பிரகிருதி சம்பந்தம். இதன் சம்பந்தமான சகலமும் நசித்துப்போகும். இவ்வாறு சிருட்டிக்குக்காரணமாயும் சத்யமாயும் நித்தியமாயும் அநாதியாயும் தனதிச்சைப்படி நடக்கிறதாயுமிருக்கிற நிர்க்குணமான பரப்பிரமம் பிரகிருதிக்குமேற்பட்டது. அப்பிரமத்துக்கு ஒருபேதமும் உருவமுங் கிடையாது. அப்படியிருந்தும் பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யும் எண்ணத்தினாலேயே சர்வத்தையுஞ் சிருட்டித்து சங்கரிக்கிறார். அப்பிரமத்தின் தபசினாலும் ஞானத்தினாலும் எவற்றிற்கும் பிரபுவாய் சம்பத்துடையவராய், எல்லாமறிந்தவராய், சகலசொரூபியாய், சகலலோகத்திலும்வியாபியாய், சர்வத்தையும் ரக்ஷிப்பவராய், சகலசம்பத்தையுங் கொடுக்கிறவராய் இருத்தலாகிய

ஆறுகுணங்களையும் விஷ்ணுமூர்த்தி உடையவராயினர். அதனால் பகவான் என்று யாவராலும் அழைக்கப்பட்டவராய் சகலத்துக்கும் பிரபுவாயிருக்கிறார். அவரைப்போலவே அப்பரப்பிரமத்தினுடைய பக்தியினாலும் சேவையினாலும் மகாமாயா சொரூபிணியான பிரகிருதிதேவி சர்வசக்திக்கும் ஈஸ்வரியென்றும், சச்சிதானந்தசொரூபிணியான பகவதி என்றுஞ்சொல்லப்படுகிறாள். அவளுடைய சேவையினாலும் தபசினாலும் சாவித்திரிதேவியும் வேதமாதாவாயும் அதற்குஅதிஷ்டான தேவதையாயும் பிராமணர்களால் பூஜிக்கத்தகுந்தவளாயும் இருக்கிறாள். சர்வவித்தைகளுக்கும் அதிஷ்டான தேவதையான சரஸ்வதிதேவியும் அவளுடைய தியானசேவைகளினால் பண்டிதர்களால் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அப்படியே சர்வகிராமங்களுக்கும் அதிபதிகளாயுள்ள கிராமதேவிகளும் பூஜிப்பவர்களுக்கு சர்வசம்பத்தையும் கொடுக்கின்றவர்களாகவும் தோத்திரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குச் சகல அரிஷ்டங்களையும் நீக்குகின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ண னிடப்பாகத்திலுண்டாகி அவருக்கு அதிட்டானியாய் அவரது பிராணனைக்காட்டிலும் பிரியையாயிருக்கிற ராதிகை அச்சக்திசேவையினால் யாவரினுஞ்சிறந்த மேன்மை சௌந்தர்யம் சௌபாக்கியம் மானம் கௌரவம் முதலியவற்றை யுடையவளாய் கிருஷ்ணனுடைய வக்ஷஸ்தலவாசினியாய் அவருக்குப் பத்தினியாய் ஆயினள். அவள் முன்பு சதசிருங்கமென்னும் பர்வதத்தில் ஆயிரந்தேவ வருடம் புருடனை அடைவதற்காகத் தவம் புரிந்து மகாதேவியின் அநுக்கிரகங் கிடைக்கப்பெற்றாள். அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி தன்மார்பில் அமர்த்தித் தன்னைப்போல் ஸ்திரமாகவும் தன்னிடம் பக்தியுள்ளவளாகவும் சௌரியம் மேன்மை பிரீதி கௌரவம் இவைகளில் தன்னிலுஞ் சிறந்தவளாகவும், தனது பிரீதிக்குப் பாத்திரையாகவும், எல்லாமனைவிகளுள் உயர்ந்தவளாகவும், தன்னாற் பூசிக்கப்பட்டவளாகவும் இருத்தி என்பிராணனுக்குச் சமானமானவளே! எப்போதும் உன் சுவாதீனமாக விருக்கின்றேன் என்றனர்.

எந்தெந்தத் தேவிகள் மகாதேவியைக்குறித்து எவ்வளவு தபஞ் செய்தார்களோ அவ்வளவான கௌரவத்தை யடைந்தார்கள். துர்க்காதேவி ஆயிரம்தேவவருடம் இமாலயத்திலும், இலக்குமி புஷ்கரத்திலும், சாவித்திரி அறுபதினாயிரந் தேவவருடம் மலயத்திலும் தவங்கிடந்துயாவராலும் பூஜித்து வணங்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுங் கொடுக்கும் வன்மையை யடைந்தனர். திரிமூர்த்திகள் நூறுமந் வந்தரம் தவம்புரிந்து தங்கள்தொழிலில் வல்லவரானார்கள். கிருஷ்ணன் பத்து மந்வந்தரம் தவம்புரிந்து கோலோகமடைந்து சுகமுற்றனர். தருமன்

பத்துமன்வந்தரம் தவம்புரிந்து சகலருக்கும் பிராணபூதனாய் ஆதாரனாய் பூஜிக்கத் தக்கவனானான். இவ்வாறு சகல தேவரும் முனிவரும் மநுக்களும் பிராமணர்களும் தேவியைக்குறித்துச்செய்யும் தபசினாலேயே கவுரவமடைந்தனரென்று வேதங் கூறியவாறு எடுத்துச் சொல்லும் புராணத்தை நான் ஆசிரியரிடங் கேட்டவண்ணங் கூறினேனென்றனர். (சு-ம் 110)

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

சர்வாருணாயை நம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

9. வசுதோற்பத்தி.

நாரதர், பிரமன்முதலிய சகலதோற்றங்களும் ஜலதத்துவத்தில் ஒடுங்குங்காலமே பிரளயகாலமெனவும், அக்காலம் தேவி தனது கண்ணிமைகொட்டும் அளவுக்குள்ளெனவுங் கேட்டுள்ளேன்; அப்பொழுது இப்பூமி எந்தஜலத்தில் எங்கே மறைந்திருந்து சிருட்டி காலத்தில் எப்படி உற்பத்தியாகின்றாள் என்றனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இவ்வுலகம் சிருட்டியாகுந்தோறும் சலத்தில் மறைந்திருக்கும் பூமிதான் முன்னுண்டாகின்றது. இதனை மேதினி என்பர். அதற்குக்காரணம் மதுகைடபர்களைத் திருமால் கொல்லத் தொடங்குங்கால் இப்பூமி ஜலத்தில் மறைந்து கிடந்த தென்றும், அதனைக்கண்ட அவர்கள் நமக்கு மரணமில்லையென்று மகிழ்ந்து கிடக்கும் அச்சமயத்தில் பூமி வெளிப்படத் திருமால் அவர்களைக் கொல்லும்பொழுது அவர்கள் உடம்பிலுள்ள மேதை பூமி யிற்கலந்ததென்றும், அதனால் பூமிக்குமேதினி எனப் பெயர்வந்தது என்றும்கூறுவர். இது எனக்குடன்பாடில்லை. எனக்குத் தருமர்சொல்லியிருக்கின்றார். அதாவது இப்பூமிசலத்திலிருக்கு மகாவிராட்புருஷனுடைய சரீரமெல்லாம் வியாபித்து ரோமகூபங்கடோறும் நிறைந்திருந்து வெகுகாலங்கழிந்தபின்னர் வெளிப்படுகின்றாளென்றும், இது பலமுறையென்றும், இதுபோலவே சலத்தால் மறைபட்டு வெளிப்படுவதென்றும் கூறினர். இத்தகையபூமி சப்தத்வீபங்கள் சப்தசமுத்திரங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் மேலுங்கீழுமுள்ள

உலகங்கள் இம்யமுதலிய அரியபெரிய பர்வதங்கள் தேவர்கள் நவக்கி ரகங்கள் முதலியயாவும் தங்கியிருப்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ள சிறப்பு டைத்தானதென்றும், இவளை இரணியாக்கதன் கவர்ந்து பாதாளத்தில் கொண்டுபோய்வைத்தபோது விஷ்ணுமூர்த்தி வராஹரூபங் கொண்டு பாதாளத்திற்சென்று தாமரைப்பொகுட்டைப்போல் மேலே மிதக்கும்படி கொண்டுவர பிரமாதிதேவர்களெல்லாம் மகிழ்ந்தனரென்றும், அச்சமயத்தில் தனது திவ்யசொரூபத்தோடு மகா சுந்தரவதியாய் அவள்நிற்க வராஹ வுருவங் கொண்ட திருமால் அவளைக்கண்டு காமாந்தகராய்த் தனதுருவெடுத்து ரதிகலையில் சமர்த்தர்களான இருவரும் தத்தம் நிலைமறந்து காமரசநிலையி லாழ்ந்து இரவுபகல் தோன்றாமல் ஒருவருடங் கிரீடித்தனரென்றும், கடேசன் என்னும் பிள்ளையைப் பெற்றனரென்றும், பின் தெளிவுற்று தமது முன்னுருவும் முன்னிலையும் மனதுக்குத்தோன்ற வராஹவுருக்கொண்டு தம்மால் கிரீடிக்கப்பட்ட அவளும் பூமிதேவியென் றுணர்ந்து மகிழ்ந்து அவளுக்கு வஸ்திராபரணாதிகளும் உண்பனவாகிய சுவையோடுகூடிய உணவாதிகளையும் மிகுந்த வுபசாரத்தோடுங் கொடுத்து அவளைப் பார்த்து நீ எனக்கு ஸ்ரீதேவியைப்போலும் ஓர் மனையாட்டியாயினாய் என்று கூறினாரென்றும், பின்னர் அவளைப் பார்த்து ஓ பூதேவீ! சகலத்துக்கும் ஆதாரமாயிருந்து முநிவர்களாலும் மநுக்களாலும் தேவதானவசித்தர்களாலும் பூஜிக்கப்படுவாயென்றும், தானஞ்செய்யுந் தினத்திலும் பிரயாணகாலத்திலும் வித்தை கிரகம் நடபாவி குளம் முதலானவற்றை ஆரம்பஞ்செய்யுங்காலங்களிலும் விவசாயத்திலும் பூஜிக்கப்படுவாய் என்றும், எந்த மூடர்கள் இக்காலங்களில் உன்னைப் பூஜைசெய்கிறதில்லையோ அவர்கள் நரகினை யடையக்கடவர் என்றும் அனுக்கிரகஞ்செய்தனர்.

அதனைக்கேட்ட வசுதாதேவி ஓபகவானே! உமது ஆஞ்ஞையி னால் வராகரூபியாய் தாவரசங்கமங்களோடு எல்லாவுலகங்களையும் ஓர் விளையாட்டாகத் தாங்குகின்றேன். முத்து சிப்பி சிவலிங்கம் தேவி விஷ்ணுபிம்பங்கள் சங்கம் தீபம் யந்திரம் யஞ்ஞசூத்திரம் ஜபமாலை புஸ்தகம் துளசி புஷ்பம் புஷ்பமாலை மாணிக்கம் வச்சிரம் பொன் கோரோசனம் சந்தனம் தீர்த்தம் சாளக்கிராமம் இவைகளை ஆசனமில்லாமல் வைப்பாராயின் அவைகளைத் தாங்கவல்லமை யற்று நான்மிகவும் வருந்துவேன் என்றாள். பகவான் ஓ சுந்தரீ! எந்தமூடர்கள் நீ சொல்லியவைகளை ஆசனத்தில் வைக்காமல் உன்னிடம் வைக்கின்றார்களோ அவர்கள் நூறுதேவவருடம் காலசூத்திரம் என்னும் நரகினையடையக்கடவர் என்றார்.

இவரது ஆஜ்ஞையினால் வசுதாதேவியைக் கண்ணுவசாகையிலுள்ள (ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் கிலீம் வசுதாயை ஸ்வாஹா) என்கிற மந்திரத்தினாலும், வெண்டாமரையைப்போல்நிறமும் சரத்காலசந்திரன் போல் முகமும் சந்தனத்தினாற்றோயப்பட்ட சர்வாங்கமும் உள்ளவளாயும், இரத்தினாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அவைகளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றவளாயும், இரத்தினத்தைக்கர்ப்பத்தில் உடையவளாயும், இரத்னாகரத்தோடு கூடினவளாயும், நெருப்பினால் சுத்தமானவஸ்திரத்தை அணிந்தவளாயும், புன்சிரிப்புடையவளாயும், பூஜிக்கத்தக்கவளாயும் இருக்கின்ற பூமிதேவியே! உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்கிற தியானத்தினாலும் ஜலத்தைக்கொடுக்கிறவளே! ஜலசொரூபியா யிருக்கின்றவளே! ஜலத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கின்றவளே! சலம் போல் பரிசுத்தஞ் செய்கின்றவளே! யக்ஞவராஹ ரூபியான பகவானுக்குப் பத்னியே! ஜயத்தைக் கொடுப்பாய். ஜயத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றவளே! மங்களங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமானவளே! மாங்கல்லியரூபமாக விருக்கின்றவளே! மங்களத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! மங்களத்துக்குப் பிரபுவானவளே! சம்சாரத்தில் மங்களத்தை எனக்குக்கொடுப்பாய், சர்வத்துக்கும் ஆதாரமானவளே! எல்லாமறிந்தவளே! சர்வசக்தியோடு கூடினவளே! சர்வகாமத்தையுங் கொடுக்கின்றவளே! சம்சாரத்தில் எனக்கு சகல இஷ்டத்தையுங் கொடுப்பாய். புண்ணிய ரூபியாயிருக்கின்றவளே! புண்ணியத்துக்கு ஆச்ரயமானவளே! புண்ணியவான்களுக்கு ஸ்தானமானவளே! புண்ணியத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! சகலபயிருக்கும் இருப்பிட மாயுள்ளவளே! சகலபலத்தையுங் கொடுக்கிறவளே! காலத்தில் சகலபயிர்களையும் ஹரிக்கின்றவளே! சகலமான பயிர்வடிவங்களாக இருக்கின்றவளே! ஓ பூதேவியே! அரசர்களுக்குச் சகல தனரூபியாகவும் முக்கியஸ்தானமாகவும் இருப்பதோடு சுகத்தையும் பூமியையும் கொடுக்கின்றவளே! எனக்குப் பூமியைக்கொடுப்பாய் என்கிற தோத்திரத்தினாலும் முதலில் வாரஹனும் பிறகு மலரோனும் மநுக்களும் முநிவர்களும் மாநுடர்களும் பூஜித்தனர்.

இத்தோத்திரத்தை எவன்காலையில் படிக்கின்றானோ அவன் கோடிசன்மம் பலவானாகவும் ராஜாதி ராஜனாகவும் பிறப்பான். ஒருதரம்படித்தமாத்திரத்தில் தானமாகக்கொடுத்த பூமியை வாங்கியதனாலுண்டாகும் பாபம்போய் பூதானங்கொடுத்த பலன் கிடைக்கும். அன்றியும் கிணறுவெட்டுதல் பூமியை அபகரித்தல் பூமியில் வீரியத்தை விடுதல் தீபத்தைப் பூமியில் வைத்தல் முதலியபாபங்கள் நீங்கி

நூறுஅஸ்வமேத பலனை அடையலாமென்பதிற் சந்தேகமில்லை என்றனர். (சு - ம் 63)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

——

உ

ஸர்வ மாதாயைநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்

10. * தராபராதே நரகப்ராப்தி.

———

நாரதர் பூதானத்தா லுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் பூதானத்தை அபகரித்தல் முதலிய குற்றங்களால் நேரிடும் பாபங்களையும் அதனால் நேரிடும் நரகங்களையும் அக்குற்றங்களை யொழிக்கும் சாந்திகளையும் விரிவாக உரைத்தருள வேண்டுமென்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:-

பூதானம் மிகச்சிறந்தது. வேதகர்மங்களைவிடாமல் அநுட்டித்துவரும் சத்பிராமணனுக்குத் தனக்குள்ளபூமியில் சாணளவாயினும் தானஞ்செய்பவன் சிவலோகத்தையும், எல்லாப்பயிர்களும் விளைந்திருக்கும் பூமியைத் தானஞ்செய்பவன் அப்பூமியில் எவ்வளவு அணுக்களுண்டோ அவ்வளவுகாலம் விஷ்ணுலோகத்தையும், கிராமம் பூமி தான்யம் இவைகளைத் தானஞ்செய்பவன் தேவிலோகத்தையும், இவ்வகையான தானங்களைப் புகழ்கின்றவன் தன்குலத்தோடு வைகுண்டத்தையும் அடைகின்றனர். தானாவது பிறராவது தானஞ்செய்ததும் பிராமணவிருத்தியால் சம்பாதித்ததுமான பூமியை அபகரிக்கின்றவன் சந்திரசூரியருள்ளளவும் கால சூத்திர நரகத்தை யடைவதுமன்றி அவனது புத்திரபௌத்திராதி யரும் பூமி சம்பத்தும் சந்ததியும் அற்று.மகாதரித்திரத்தை யநுபவித்து கோரமானநரகங்களையும் அடைகின்றனர். பசுக்களது வழியையடைத்துப் பயிரிடுகின்றவன் நூறுதிவ்யவருஷம் கும்பி பாகத்தையும் மாட்டுமந்தையிருக்கும் இடத்தையும் தடாகத்தையும் பயிரிடும்பூமியாக்கிப் பயிரிடுகின்றவன் பதினான்கு இந்திரர் ஆயுள்பரியந்தம் அசிபத்திரவனத்தையும், அம்புவாசியால் பூமியைவெட்டுவோன் நான்குயுகம் கிருமிதம் சமென்னும் நரகத்தையும், இதரருடைய கிணறு புஷ்கரணி

* பூமிதேவிக்குக் குற்றஞ் செய்தால் வரும் நரகம்.

சிதலமாகமறைந்திருக்க அதனை உத்தாரணஞ்செய்யாமல் வேறுகிணறு முதலியவற்றை உண்டாக்குவோர்கள் அவற்றாலுண்டாகும் புண்ணியத்தை சிதலமான கிணறு வெட்டினவனுக்குக் கொடுத்து விட்டுப்பதினான்கு இந்திரர் ஆயுள்வரையில் தப்தகுண்டத்தையும் அடைகிறார்கள். ஐந்துபிடிமண் வெளியேயெடுத்துவீசாமல் பிறன்கிணற்றில் ஸ்நானஞ்செய்கின்றவன் ஸ்நானபலனையுமிழந்து நரகினையுமடைவன். காமமிகுதியினால் பூமியில் வீரியத்தைவிட்டவன் அந்தப்பூமியினுடைய தூள்ஒன்றுக்கு ஒருவருஷகாலம் ரௌரவத்தை யடைவன். பிறனது தடாகத்தில் சேற்றையெடுத்து வெளியிலிடுகின்றவன் சேற்றின் துளி ஒன்றுக்கு ஒருவருஷம் பிரமலோகத்தை அடைவன். சிரார்த்தஞ்செய்யும் பூமியின் சொந்தக்காரனுக்குப் பணங்கொடாது பிதுர்க்களுக்குப்பிண்டமிட்டவன் நரகினை அடைவன். பூமியில் தீபம்வைப்பவன் ஏழுசன்மங் குடியனாயும் புத்தகத்தை வைப்பவன் சன்மாந்திரத்தில் குஷ்டரோகியாயும் முத்துமுதலிய ரத்னங்களையும் பொன்னையும் வைப்பவன் ஏழுபிறப்பு குருடனாயும், சிவலிங்கம் தேவியின் பதுமை இவைகளைவைப்பவன் நூறுமன்வந்தரம் புழுக்களைத்தின்பவனாயும் பிறப்பன். சங்கு யந்திரம் புஷ்பம் துளசி முதலியவைகளையும் ஜபமாலை புஷ்பமாலை கற்பூரம் கோரோசனம் சந்தனக்கட்டை ருத்திராக்ஷம் தர்ப்பை முதலியவைகளையும் பூமியில் வைக்கின்றவர் மன்வந்தரகாலம்வரையில் நரகினையடைவர். யக்ஞசூத்திரத்தையும் புத்தகத்தையும் வைப்பவர் இந்தசன்மத்தில் பிரமஹத்திசெய்த பாவத்தையடைவதுமன்றி சன்மாந்திரத்திலும் பிரமயோனியில் பிறக்கார். யாகஞ்செய்ததனால் உண்டாகிய உஷ்ணத்தைப் பாலினால் நனைக்காதவன் ஏழுசன்மம் கொதிக்குப்பூமியை யடைந்து தபிப்பான். பூகம்பகாலத்தில் கிரஹணகாலத்திலும் பூமியை வெட்டுகின்றவன் மகாபாபியாய் அங்கஹீனனாய்ப் பிறப்பான்.

இப்பூதேவி எல்லோருக்கும் ஸ்தானமாயிருத்தலால் பூமியென்றும், காசியபருக்குச் சம்பந்தமுள்ளவளாகையால் காஸ்யபி என்றும் சகலவிஸ்வத்தையும் தாங்குவதனால் விஸ்வம்பரையென்றும், அளவில்லாத ரூபமுடையவளாகையால் அனந்தையென்றும், பிருதுசக்கிரவர்த்தியின் புத்திரியாயும் விசாலமாய்ப் பெருத் திருப்பதினாலும் பிருதிவி என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறாள் என்றனர். (சு - ம். 30)

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

சர்வாபரணபூஷிதாயைநம:

பதினோராம் அத்தியாயம்

11. கங்கோற் பத்தி வர்ணனம்.

நாரதர், கங்கை சரஸ்வதியின் சாபத்தினால் பூவுலகில் எந்தயுகத்தில் எவனால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு எவனது ஆக்ஞையால் எப்படி அவதரித்தாள் என்று நாராயணரைக்கேட்டு அவர் கூறுகின்றார்:-

இராஜாக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் ஸ்ரீமானாயும் சூரியவம்சத்திற் பிறந்தவனாயுமுள்ள சகரன் - வைதர்ப்பி, சைப்பியை என்னும் இரண்டு மனைவியருடன் வாழுங்காலத்தில் சைப்பியைக்கு அஸமஞ்சனென்பவன்பிறந்தான். வைதர்ப்பி பிள்ளைவேண்டுமென்றுசங்கரரைப் பூசிக்க அவரது அநுக்கிரகத்தால் கர்ப்ப முண்டாகி நூறு வருடஞ் சென்றபின்னர் மாம்ச பிண்டத்தைப் பெற்றனள். அதனைக் கண்டு சம்புவைத்தியானித்து அடிக்கடி யழ, அவர் பிராமணரூபமாக வந்து அப்பிண்டத்தை அறுபதினாயிரம் பாகமாகச் செய்ய அவைகளெல்லாம் பிள்ளைகளாய்விட்டன. சூரியகாந்தி போன்ற தேகமுள்ளவர்களான அவர்கள் கபிலமுநிவருடைய சாபத்தால் பஸ்மமாய்விட்டனர். அதைக்கேட்ட அஸமஞ்சன் அழுது நெருங்கினவனத்தில் லக்ஷம்வருடம் கங்கையைக் கொண்டுவரும் பொருட்டுத் தவம்புரிந்தும் அவனெண்ணம் முடியாமல் மரணமடைந்தனன். அவனைப்போலவே அவன் புத்திரனான அம்சுமான் லக்ஷம்வருடம் தவம்புரிந்து மரித்தான். அவன் புத்திரனாகிய பகீரதன் லக்ஷம்வருடந் தவம்புரிந்து கிருஷ்ணபகவானைத் தியானித்து அடிக்கடிநமஸ்கரித்து வம்சத்தைக் கரையேற்றும் வரத்தை அடைந்தான். பிறகு அந்தகிருஷ்ணமூர்த்தி கங்கையைப்பார்த்து ஓ சுரேஸ்வரீ! இப்போது நீ சரஸ்வதிசாபத்தினால் சீக்கிரமாகப் பரதவருஷத்துக்குப்போய் சகரருடைய புத்திரர்களையெல்லாம் உன்சம்பந்தமான காற்றினால். பரிசுத்த மாக்குவாய். அவர்கள் சன்மாந்திரத்தில் செய்திருந்த பாபங்களொழிந்து எனது பரிசாரகர்களாய் ஒரு துன்பமுமின்றி என் சமீபத்தில் வாழ்வார்கள் என்று சொல்லி, ஓ கங்கே! நீ பூலோகத்தில் அளவிறந்த மகிமையோடு பூஜிக்கப்படுவாயென்று அவைகளைக் கூறுகின்றார். கோடிசன்மங்களில் மனிதர்களாற் செய்யப்பட்ட பாபங்களெல்லாம் உனதுகாற்றின் பரிசத்தால் நசிக்கும். தெரிசனத்தைப் பார்க்கிலும் உனது பரிசம் பத்துப்பங்கு புண்ணியத்தைக்

கொடுக்கும். சாதாரணதினத்தில் மௌசல ஸ்நானமாந்திரத்தில் பிரமகத்தி முதலானதும் அநேககோடி ஜன்மங்களிற் செய்ததும் புத்திபூர்வகமாகச் செய்தது மான பாவங்கள் நசித்துவிடுகிற தென்று வேதத்திற் கூறியுள்ளன. புண்ணியதினத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வதனா லுண்டாகும் பலனை வேதங்களாலுஞ் சொல்லமுடியாமையால் தங்கள்சக்திக்குத் தக்கவாறு சொல்லுகின்றன. திரிமூர்த்திகளும் தேவர்களும் முழுவதும் சொல்லமுடியாதொழிந்தனர். ஓ கங்காதேவியே! சாமான்யதினத்தில் சங்கல்பஞ்செய்து ஸ்நானஞ்செய்வதனாலுண்டாகும் புண்ணியம் மௌசலஸ்நானத்தைக்காட்டிலும் பதின்மடங்கதிகம். சூரியசங்கிரமணகாலங்களிலும் அமாவாசையிலும் செய்யும் சங்கல்ப ஸ்நானபலன் சாதாரணதினத்திற் செய்யும் சங்கல்ப ஸ்நானபலனைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தது. தக்ஷிணாயனஸ்நானபலன் இரண்டுபங்கதிகம். அதனைக்காட்டிலும் பதின்மடங்கதிகம் உத்தராயண புண்ணியகாலத்திற் செய்யும்ஸ்நானம். சாதுர்மாஸ்யபௌர்ணமாவாசையில் செய்யும் ஸ்நானபலனுக்கு அளவேயில்லை அக்ஷயமாம். உத்தராயணகாலத்திற் செய்யும் புண்ணியத்துக்குச் சமமென்று வேதத்திற் கூறியிருக்கின்றது. மேற்குறித்த தினங்களில் ஸ்நானத்தை முன்னிட்டுச்செய்யும் தானம் சாதாரணதினத்திற் செய்யும் புண்ணியபலனைக்காட்டிலும் நூறும டங்கதிகம். மந்வந்திராதிகளிலும் மாதமாத சுக்லபக்ஷசப்தமியிலும் பீமாஷ்டமியிலும் அசோகாஷ்டமியிலும் நவமியிலும் நந்தாதிதி களிலும் செய்தால் மேற்கூறியபலனுக்கு இரண்டுபங்கதிகமாம். அவைகள் உனக்கும் துர்லபமானவை. தசராவிலும் தசராதசமியிலும் செய்தால் யுகாதியிற்செய்த பலனும் வாருணியில் செய்தால் நந்தாதிதிப் பலனும் மகத்பூர்வத்தில் செய்தால் மேற்கூறியபலனைக் காட்டிலும் நான்குபங்கு புண்ணியமும் துவிமகத் பூர்வத்தில் அதனைக் காட்டிலும் நான்குபங்கு புண்ணியமும் கிடைக்கும். சாதாரண நாளிற்செய்யும் ஸ்நானத்தைக்காட்டிலும் கோடிபங்கதிகம் சந்திரகிரகணகாலத்தில் செய்யும் ஸ்நானம். அதனைக் காட்டிலும் பதின் மடங்கதிகம் சூரியகிரகணகாலத்திற்செய்யும் ஸ்நானம். அதனைக் காட்டிலும் நூறுபங்கதிகம் அர்த்தோதயகால ஸ்நானம் என்று கூறினர்.

கங்காதேவி ஓ பிரபுவே! சரஸ்வதி சாபத்தாலும் பகீரதன் தப சினாலும் உமது ஆக்ஞையினாலும் பாரதவருடத்தை நான் அடைவே னானால் பாபிகள் என்னிடம் ஸ்நானஞ்செய்து அளவில்லாதபாபங்க ளைக் கொடுக்கப்போகிறார்கள். அவைகள் என்னை உபாயத்தினால் நசிக்குமோ அதனையும், பாரதவருடத்தில் எவ்வளவுகாலமிருந்து பரம பதத்தை வந்தடைவேனோ அதனையும், எனக்கென்னென்ன அபே க்ஷைகளுண்டோ அவைகளை அறிந்து அதற்கேற்றவைகளையும் கூறியருளவேண்டுமென்ன, விஷ்ணுபகவான் கூறுகின்றார்.

ஓ ஈஸ்வரியே! உனது கோரிக்கைகளை நானறிந்தவன் தான். சலரூபமாக விருக்கின்ற உனக்கு லவணசமுத்திரம் கணவனாகும். அக்கடல் என்னம்சம்; நீலக்ஷ்மி அம்சம். உலகில் மகாசமர்த்தனான புருஷன் சமர்த்தியானஸ்திரீயோடு சேருவது மிக்ககுணமுள்ளது. பாரத வருஷத்தில் சரஸ்வதி நதி முதலிய நதிகளைக்காட்டிலும் நீ ஒருத்தியே சௌந்தர்யமுள்ளவளா யிருப்பதினால் புணர்ச்சிகாலத்தில் சமுத்திரராஜனுக்கு இனிப்பாகவிருப்பாய். ஓ தேவேஸ்வரி! இதுமுதல் கலியுகத்தில் ஐயாயிரம்வருஷம் சரஸ்வதிசாபத்தால் பரதவருடத்தி லிருப்பாய். நீ தினந்தோறும் சமுத்திரராஜனோடு ரகசியத்தில் ரசிக்கப் போகின்றாய். சிருங்கார சமர்த்தியான நீ அவனுடைய புணர்ச்சி விசேடத்தால் நீ சந்தோஷமடையப்போகிறாய் பாரதவருஷத்தி லிருக்கிற ஜனங்களெல்லாம் பகீரதனால் செய்யப்பட்ட தோத் திரத்தினால் உன்னைத் துதித்துப் பூசிப்பார்கள். கண்ணுவசாகையில் சொல்லியவிதிப்படி எவன் உன்னை தோத்திரஞ்செய்து துதிக்கின் றானோ அவன் அஸ்வமேதபலனை யடைகிறான். எவன் நூறுயோஜனை தூரத்திலிருந்து கய்கை கங்கையென்று உன்னை ஸ்மரிக்கின்றானோ அவன் சகலபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு எனது லோகத்தை யடைகின்றான். ஆயிரம்பாபிகள் ஸ்நானம் செய்வதனாலுண்டாகும் பாபம் பிரகிருதி தேவியின் பக்திமான்களுடைய பரிசத்தாலும், ஆயிரம்பாவிகளது பரிசபாபம் பிரகிருதிதேவியின் மந்திரத்தை உச் சரிப்பவன் செய்யும் ஸ்நானத்தாலும் நசிந்துப்போம். இவ்வாறு பாபங்களையெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு சிறந்தசரஸ்வதி நதிமுதலிய நதிகளோடு ஒன்றாக பாரதவருஷத்தில் வசித்துப் பின்னர் வரப் போகின்றனை. எங்கு உனது குணகீர்த்தனங்களைச் செய்கின்றார்களோ அவர்கள்தான் பரிசுத்தர்கள். உனதுரேணு ஸ்பரிசமாத்திரத்தில் பாபி பரிசுத்தனாவான். உனது நீர்த்துளிகள் எத்தனை மனிதன் மேல் படுகிறதோ அவர்கள் அவ்வளவுகாலம் தேவலோகத்தில் வசிப்பார்கள். எவர்கள் புத்திபூர்வகமான பக்தியோடு எனது நாமத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு உன்னிடம் மரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் என துலோகத்தையடைந்து பரிசாரகர்களால் பிராகிருதிகம் என்னும் அநேக பிரமபிரளயத்தைப் பார்ப்பார்கள். அனேக புண்ணியத்தைச் செய்தவனுடைய பிரேதசரீரமானது உன்னிடம் விழும். அந்தப் புண்ணியத்தால் அவனை வைகுண்டமடைவித்து பின்சுககர்மங்களை யநுபவிக்கும் சரீரத்தைத்தந்து அது முடிந்தவுடன் சாரூப்பியத்தையுங் கொடுத்து எனது சபையில் சேர்ந்தவனாகச் செய்துகொள்வேன். அஞ்ஞானியானவன் உன்சலசம்பந்தத்தால் பிராணனைவிடுவானாயின் அவனுக்கு சாலோக்கியங்கொடுத்து

சபையிற்சேர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். வேறெவ்விடத்திலாவது உன்னை நினைத்துக்கொண்டே மரணமடைவோனை பிரமவயதுபரியந்தம் சாலோகத்தையும் அநேகபிராகிருத லயபரியந்தம் சாரூபத்தையுங் கொடுத்து சிறந்தரத்னங்களிழைத்த வாகனங்களிலேற்றி பரிசாரகர்களோடு கோலோகத்தை யடைவித்து எனக்குச் சமமான உருவமுள்ளவனாக்குவேன். என்மந்திரத்தை உபாசிக்கின்றவர்கள் பரிசுத்தமானவிடத்தி லிருந்தாலும் அபரிசுத்தமான விடத்திலிருந்தாலும் அதனால் குறைவும் விசேஷமுமில்லை. என் மந்திரத்தை யுபாசித்து என் நிவேதனத்தை புசித்துவருபவன் வீலையாக மூவுலகத்தையும் பரிசுத்தஞ்செய்ய வல்லமை யுள்ளவனல்லவா? எனது பக்தர்களுடைய பந்துக்களும் எவ்விடங்களில் ஜ்ஞானபூர்வகமாய்த் தியானிக் கின்றவர்களும் ரத்னவிமானமூர்ந்து துர்லபமான கோலோகத்தை யடைவார்கள். எந்தெந்த விடத்தில் என்பக்தர்களின்சம்பந்த முண்டாகின்றதோ அவ்விடத்தி லிருப்பவர்களெல்லாம் ஜீவன் முக்தர்களாய் விடுகிறார்கள் என்று கங்கையைப்பார்த்துக்கூறி பிறகு பாகீரதனைப்பார்த்து நீ கங்காதேவியைத்துதித்து பக்தியோடு பூசையும் செய்யென்று ஆக்ஞாபிக்க அவ்வாறே பகீரதன் பூசித்து பக்தியோடு கவுதமரால் கூறியுள்ள தியானத்தினாலும் தோத்திரத்தினாலும் அடிக்கடி பரமாத்மாவான கிருஷ்ணபகவானை நமஸ்கரித்தான். பிறகு யாவரும் தங்களிடத்துக்குச் சென்றார்கள் என்றனர். நாரதர் எந்தப் பூஜாக்கிரமத்தினால் எந்தத் தோத்திரத்தினால் கங்காதேவியைப் பூசித்தானோ அவைகளைக் கூறியருளுமென்ன நாராயணர் கூறுகின்றார்.

நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்து, கணேசன் சூரியன் வன்னி விஷ்ணு சிவன் தேவி இவர்களைப் பூசித்து பிறகு இஷ்ட தேவதையைப் பூசிப்பதற்கு அதிகாரியாக வேண்டும். கணேசரை விக்னங்களை நாசஞ் செய்வதற்கும், சூரியனை ஆரோக்கியத்திற்கும், அக்னியைப் பரிசுத்தத்திற்கும், விஷ்ணுவை சம்பத்துக்கும், சிவனை ஞானத்திற்கும், தேவியை மோக்ஷத்திற்கும் பூசித்தால் கெடுதிநேரி டாமல் தியானம் முடியும் என்றனர். (சு-ம் 75)

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ககாரார்த் தாயைநம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

12. கங்கா ஸ்வ ரூபாதி.

நாராயணர்! சகலபாபத்தையும் போக்கும்படியான கண்ணுவ சாகையி லுள்ள கங்காநதியான தியானத்தை நாரதரே கேட்பீராக என்று கூறுகின்றார்.

(தியானம்) வெண்டாமரைபோல் நிறமுள்ளவளாகவும், பாபங்களை நசிப்பிக்கின்றவளாகவும், கிருஷ்ணருடைய சரீரத்தில் தோன்றி அவருக்குச் சமானமானவளாகவும், பதிவிரதையாகவும், வன்னிசுத்தமான வஸ்திரங்களாலும் ரத்ன பூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாகவும், நூறுசரத்கால சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாகவும், புன்சிரிப் புள்ளவளாகவும், எப்போதும் விளங்கும் யௌவன முள்ளவளாகவும், நாராயணருடைய பிரியமு ள்ளவளாகவும், சாந்தையாகவும், சௌபாக்யத்தொடு கூடினவளாகவும், மாலதி புஷ்பமுள்ள கூந்தலுள்ளவளாகவும், சிந்தூரப்பொட்டினால் மனோகரையாகவும், சந்தனப்பொட்டோடு கூடியிருக்கிற நானாவிதமான கஸ்தூரிப்பொட்டை நெற்றியிலணிந்தவளாகவும், பக்குவமாய்ப்பழுத்த கோவைக்கனிபோன்ற அதரமுடையவளாகவும், முத்து வரிசைபோன்ற பல்வரிசையினாலும் பிரகாசிக்கின்ற முகமுள்ளவளாகவும், கடாக்ஷத்தோடு கூடின மனோகரமான நேத்திரமுள்ளவளாகவும் கடினமாயும் பில்வப்பழம்போன்ற ஸ்தனங்களு ள்ளவனாகவும், மென்மையான இடையுள்ளவளாகவும், வாழைமரத்தை நிந்திக்கிற தொடையுள்ளவளாகவும், பாதுகையோடு கூடிய தாமரைமலர் போன்ற திருவடியுள்ளவளாகவும், குங்குமப்பூச்சும் மருதாணிப்பற்றும் உடையவளாகவும், இந்திரன்முடியிலுள்ள மந்தார புஷ்பத்தினுடைய ரசத்தினால் செவந்தபாத முள்ளவளாகவும், தேவர்களாலும் முநிவர்களாலும் சித்தர்களாலும் கொடுக்கப்படும் அர்க்கியத்தை ஏற்பவளாகவும், தபஸ்விகளுடைய சிரசாகிறவண்டுக் கூட்டங்களோடு கூடினவளாகவும், முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத் தையும் காமிகளுக்கு சர்வசுகத்தையும் பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரகத்துடன் வரத்தையும் கொடுப்பதில் சிறந்தவளாகவும், விஷ்ணுபத (வியாபகஸ்தான) த்தில் தோன்றினவளாகவும் விஷ்ணுபதியென்னும் பெயருள்ளவளாகவும் இருக்கின்ற கங்காதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

இந்தத்தியானத்தினால் கங்காதேவியைத்தியானித்து ஆசனம் பாத்யம் அர்க்கியம் ஸ்நாநீயம் அநுலேபனம் தூபம் தீபம் நைவேத்தியம் தாம்பூலம் சீதளசலம் வஸ்திரம் பூஷணம் மால்யம் கந்தம் ஆசமனீயம் அழகாயும் மிருதுவாயுமுள்ள படுக்கை ஆகிய பதினாறு உபசாரங்களைச் செய்தபின்பு தோத்திரமும் நமஸ்காரமும் செய்தல் வேண்டும்.

(தோத்திரம்) பாபத்தைநசித்துப் புண்ணியத்தை விருத்திசெய்ய வல்ல சிவபிரானுடைய சங்கீதத்தில் மோகமடைந்தவளாயும், கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அங்கத்திலும், ராதாதேவியினது சரீரத்திலும் சலரூபமாகப் பிறந்தவளாயும் இருக்கின்ற கங்காதேவிக்கு நமஸ்காரம். ராதாதேவியிடமிருந்து எந்தத்தேவியினது ஜனனம் சிருட்டிக்கப்பட்டு ராசாமண்டலத்திலும் சிவசங்கர சந்நிதானத்திலும் பூலோகத்திலும் உண்டாயிருக்கிறதோ அந்த கங்காதேவியை நமஸ்கரிக்கிறேன். கோபாலர்களாலும் கோபிகா ஸ்திரீகளாலும் செய்யப்பட்ட சுபமான ராதாமகோத்ஸவ தினமாகிய கார்த்திகை பௌர்ணமியில் எந்தத்தேவி உற்பத்தியானாளோ அந்த கங்காதேவிக்கு நமஸ்காரம். கோடியோஜனைவிஸ்தாரமும் கோடி யோசனை ஆழமும் லக்ஷம்கோடியோஜனை நீளமு முள்ளவளாய் கோலோகத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற கங்காதேவிக்கு நமஸ்காரம். அறுபதுலக்ஷம் யோசனை அகலமும் அதற்கு நான்குபங் கதிகங்கொண்ட நீளமுமாக எந்தத்தேவி வைகுண்டத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனளோ அந்தகங்கா தேவிக்கு நமஸ்காரம் முப்பதுலக்ஷம்யோசனைவிஸ்தாரமும் அதற்கு ஐந்துகொண்ட நீளமுமுள்ளவளாக எந்தத்தேவி பிரமனுலகிலிருக் கின்றாளோ * * * முப்பதுலக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கு நான்கு கொண்ட நீளமுமுள்ளவளாக சிவலோகத்தில் * * * லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்கேழுகொண்ட நீளமுமாக துருவமண்டலத்தில் எந்தத்தேவி * * * லக்ஷம்யோஜனை அகலமும் அதற் கைந்து கொண்ட நீளமுமாக சந்திரமண்டலத்தில் * * * அறுபதினாயிரம்யோஜனை அகலமும் அதற்குப் பத்துகொண்ட நீளமுமாக சூர்யமண்டலத்தில் * * * லக்ஷம் யோஜனை அகலமும் அதற்குஐந்து கொண்ட நீளமுமாகத்தபோலோகத்தில் * * * ஆயிரம் யோஜனை அகலமும் அதற்குப் பத்துகொண்ட நீளமுமாக சனர்லோகத்தில் * * * பத்துலக்ஷம் யோசனை அகலமும் ஐம்பது லக்ஷம் யோசனை நீளமுமாக மகர்லோகத்தில் * * * ஆயிரம் யோஜனை அகலமும் லக்ஷம்யோஜனை நீளமுமாக கைலாயத்தில் * * * நூறுயோஜனை அகலமும் ஆயிரம்யோஜனை நீளமுமாக மந்தாகினி என்னும் பெயருடன் இந்திரலோகத்தில் * * *

பத்துயோஜனை அகலமும் நூறுயோஜனை நீளமுமாக போகவதி என்னும் பெயரோடு பாதாளத்தில் * * * இரண்டுமையில் அகலமும் அதற்குக்குறைவாயும் அளகநந்தை என்னும் பெயரோடு பூமியில் கிருதயுகத்தில் பால்போலும், திரேதாயுகத்தில் சந்திரன்போலும் துவாபரத்தில் சந்தனம்போலும், கலியில் சலம்போலும் * * * சுவர்க்கத்தில் எப்போதும் பால்நிறம்போலும் * * * எதன் திவலைபட்ட மாத்திரத்தில் பாபிகளுடைய பிரமஹத்தியாதி பாவங்கள் நீங்கிக்கியானசம் பத்துண்டாகிறதோ அந்த கங்காதேவிக்கு நமஸ்காரம்.

இவ்வாறு பாபத்தைப் போக்கிப் புண்ணியத்தை யுண்டாக்குவ தான கங்கையின் தோத்திரசம்பந்தமான இருபத்தொரு சுலோகங்கள் சொல்லப்பட்டன. இதனை எவனொருவன் சுரேஸ்வரியைப் பக்தியோடு பூஜித்துத் துதிக்கின்றானோ அவன் பிரதிதினம் அஸ்வமேதபலனை யடைகிறானென்பதில் சந்தேகமில்லை. மனைவி புத்திரன் கீர்த்தி இவையில்லாதவன் அவ்வவற்றையும் அடைந்து கங்காஸ்நானபலனையும் அடைகிறான். ரோகி அரோகியாகின்றான். பந்திக்கப்படுகிறவன் கட்டினின்றும் விடுபடுகின்றான். மூர்க்கன் பண்டிதனாகின்றான். துற்சொற்பனமெல்லாம் சுபமாய்விடும். பகீரதன் இந்தத் தோத்திரத்தினால் கங்கையைச் சகரபுத்திரா ளிறந்தவிடத்துக்குக் கொண்டுபோயினாள் அவர்கள்மீது அந்த காங்காதீர்த்தக்காற்று பட்டமாத்திரத்தில் பரமபதமடைந்தனர்.

பகீரதனால் கொண்டுவரப்பட்டமையால் பாகீரதியென்று பெயர் பெற்றது. இவ்வாறு புண்ணியத்தையும் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கின்ற கங்கையின் உபாக்யானம் சொல்லப்பட்டது. மறுபடி என்னகேட்க விரும்புகின்றனை என்று வினவநாரதர் உலகைப் பரிசுத்தஞ்செய்கிற கங்கை எங்கு எக்காரணத்தால் எப்படி திரியதகை என்று பெயர்பெற்றனள்? அவ்விடமிருப்பவர் யாவர்? அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? எனக்கு இவற்றை விஸ்தாரமாகச்சொல்ல வேண்டுமென்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:-

கார்த்திகை பௌர்ணமியில் ராதைக்கு மஹோத்ஸவம் நடந்தது. அப்போது கிருஷ்ணன் அவளைப்பூசிக்க பிரமாமுதலானவர்களும் சவுனகாதிருஷிகளும் ஆராதித்து சந்தோஷமடைந்திருந்தனர். அவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் கிருஷ்ணனால் கட்டளையிடப்பட்ட சரஸ்வதி சுந்தரதாளத்தோடு வீணையினால் மனோகரமாகப் பாடினாள். பிரமன் சந்தோஷமடைந்து சிரேஷ்டமான ரத்னஹாரத்தையும், ருத்திரமூர்த்தி துர்லபமான மணியையும், கிருஷ்ணன் கவுஸ்துவ மணியையும், ராதை விலையில்லாத ரத்னஹாரத்தையும் நாராயணர்

மனோகரமான மாலையையும், லக்ஷுமி விலையில்லாத ரத்னகாதோலையையும், விஷ்ணு மாயையும் துர்க்கையும் நாராயணியும் மூல்பபிரகிருதியும் பகவதியும் ஈசானியமானவர்கள் பிரமபக்தியையும் தர்ம புத்தியையும், யமன் கீர்த்தியையும், வன்னி வன்னிசுத்தமான வஸ்திரத்தையும் வாயுமணிநூபுரங்களையும் கொடுத்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்கப் பிரமாவினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட உருத்திர மூர்த்தியானவர் ராதோல்லாசத்தோடு கூடின சங்கீதத்தைப்பாட சகலதேவர்களும் சித்திரம்போல் மூர்ச்சித்து வருத்தப்பட்டு தெளிந்து எங்கும்சலமயமாகவும் கிருஷ்ணனும் ராதாவும் இல்லாமையாகவும் இருப்பதைக் கண்டனர். எல்லாக்கோபர்களும் கோபிகளும் தேவர்களும் அழுதனர். ராதா கிருஷ்ணன் சலமாய்விட்டார்களென்று பிரமன் தியானத்தினாலறிந்தனன். பிறகு பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பரமேஸ்வரனைக்குறித்து உம்முடைய திருவுருவை காட்டும். அதுஒன்றே நாங்கள் விரும்புவதென்று சொல்லும்பொழுது மதுரமாயும் தெளிவாயும் யாவரும்கேட்கும்படி அசரீரி கூறுகின்றது. "நான் சர்வாத்மாவாயுள்ளவன். இந்தச்சக்திபக்தானுக்கிரக காரணமான சரீரமுள்ளவன். எங்களிருவருடையசரீரங்களால் உங்களுக்காக வேண்டியவை யாவை? மநுக்களும் மாநுடர்களும் முநிவர்களும் வைணவர்களும் எங்களுடைய மந்திரோச்சாரணையால் பரிசுத்தமெய்தி எங்களது பதத்தையடைவர். எங்களைப் பார்க்க விரும்புவீர்களாயின் சம்புவானவர் தேவசபையில் விஷ்ணுமாயையோடுகூடி எல்லாப்பலனையும் கொடுக்கவல்ல அபூர்வமான மந்திரங்களையும், தோத்திரங்களையும், தியானசுலோகங்களையும், பூஜாவிதிக்கிரமங்களையும், கவசங்களையும், உத்தமசாஸ்திரங்களையும், வேதாங்கங்களையும், வேதசாரத்தையும், சிருட்டித்து குருவாயிருந்து காப்பாற்றுகின்றேனென்று திடமானபிரதிக்ஞை செய்வாரானால் உங்களெண்ணம் நிறைவேறும். எவர்கள் பக்தியில்லாதவர்களோ அவர்கள் என்விஷயமான தோத்திராதிகளைச் செய்யார். அவைகளை அநுட்டித்து உபாசிப்பவர் நூற்றிலொருவர், ஆயிரத்திலொருவரேயாம். என் மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமானவர் என்னுடைய லோகத்தை அடைவர். கோலோகத்தில் வசிப்பவரெல்லாம் மந்திர உபாசனைகளால் வந்தவரேயன்றி வேறல்லர். இம் மந்திரோபாசனையில்லா விட்டால் பிரமாண்டமெல்லாம் பிரயோஜனமற்றதாகும். சிருட்டிதோறும் மானுடர்களை ஐந்துவிதமாகச்சிருட்டித்து சிலரைச்சுவர்க்கத்திலும், சில்ரைப் பூமியிலும், வசிக்கச்செய்வாய்." என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட பிரமன் ஈஸ்வரரிடஞ்சொல்ல ஞானேசனாகிய சிவபெருமான் கேட்டு எவன் கங்காசலத்தைக் கையிலெடுத்துப் பொய்

சொல்லுகின்றானே அவன் பிரமாவுக்கு வயது எவ்வளவோ அவ்வளவு காலம் காலசூத்திர நரகையடைவன் என்று கங்காசலத்தைக் கையிலெடுத்து அசரீரி கூறியவண்ணம் பிரதிக்ஞை செய்ய கிருஷ்ணமூர்த்தி ராதையோடும் ஆவிர்ப்பவித்தனர். அவரைத் தேவர்கள் பார்த்துப் பரமானந்தமெய்தி மீண்டும் உற்சவஞ் செய்தனர். பின்னர் சம்புவானவர் ரகசியமானதாயும் துர்லப்மானதாயு முள்ள முத்திதீபமென்னும் நூலொன்றியற்றினர்.

சலரூபமாய் கோலோகத்தில் வசிக்கிறவளாயும் ராதாகிருஷ்ணர்களிடம் பிறந்தவளாயும் புக்திமுக்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயும் கிருஷ்ணசொரூபிணி யாயுமுள்ள அந்தகங்கை பரமாத்மாவினால் அங்கங்குந் தாபிக்கப்பட்டு பிரமாண்டத்தில் எங்கும் பூஜிக்கப் படுகின்றாள் என்றனர். (சு-ம் 79)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காலஹந்திரைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

13. கங்கா வைகுண்ட கமனம்.

நாரதர், ஓ சுரேஸ்வரரே! ஐயாயிரவருடம் கலியில்கழியும் போது அந்தகங்கை எவ்விடத்திற்குப்போனாள்? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, நாராயணர் சரஸ்வதிசாபத்தினால் பாரதவருஷத்தையடைந்த கங்கை, சாபமுடிவில் வைகுண்டத்தை யடைந்தனள். அவ்வாறே சரஸ்வதியும் பத்மாவதியும் வைகுண்ட மடைந்தனர். விஷ்ணுவுக்கு கங்கை சரஸ்வதி இலக்குமி துளசி என்று நான்குமனைவிகள் என்றனர். நாரதர் எக்காரணத்தினால் அந்த க்ங்காதேவி விஷ்ணுபாதத்தி லுண்டானவளென்றும், பிரமன் கமண்டலத்தி லுண்டாவனளென்றும், சிவபெருமானுக்குப் பிரியமானவளென்றும், நாராயணனுக்குப் பிரியமானவளென்றும், சொல்லப்படுகிறாள் என்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:-

முன்காலத்தில் கோலோகத்தில் ராதாகிருஷ்ணருடைய சரீரத் திலிருந்து சலரூபமாகவுண்டான கங்கை ரதாகிருஷ்ணாம்சமாயும், ஜலத்துக் கதிதேவதையாயும் எவ்வித்தும் உவமை சொல்லுவதற்கரிய

சர்வாங்க சுந்தரமுடையவளாயும் காமத்தோடு கூடினவளாயும் கிருஷ்ணனுடைய சமீபத்தில்வந்து நாணமுடையவளாய் வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டு கண்களால் அவரது முகத்தை இமைகொட்டாமல் பார்த்து அவரது சௌந்தரிய விசேடத்தினால் மயங்கி மோகங்கொண்டு புணர்ச்சியி லாவலுள்ளவளாய் ரோமங்கள் சிலிர்சிலுக்க மூர்ச்சித்தனள். அச்சமயத்தில் அங்கு ராதிகாதேவி, சண்பகமலர்போன்ற மேனியும் யானைநடைபோன்ற நடையும் உடைவளாய் விலையில்லாத ரத்னங்களா லிழைக்கப்பட்ட நானாவிதபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாய் இரண்டுபீதாம்பரங்களை இணைத்துத்தரித்தவளாய் சிந்தூரம் சந்தனம் கஸ்தூரிகளால் இடப்பட்ட மூன்று பொட்டுடையவளாய் பரிமள மிக்க பாரி ஜாதமலர்நிறைந்த கூந்தலுடையவளாய் கோடிசந்திரா் ஏககாலத்தில் தோன்றினாற்போல் தோன்றி, மென்மையும் சிகப்பும்வாய்ந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியினால் கொடுக்கப்படும் அர்க்கியசலத்தை ஏற்று முள்ள பாதாம்புஜங்களை அடிக்கடி பையப்பையவைத்து, சிறந்த ரத்ன விமானத்தினின்றும் இறங்கி, ருஷிகளும் ஸ்திரீகளும் இருபக்கத்தும் சாமரைவீசவும், முப்பதுகோடி கோபிகாஸ்திரீகள் சூழ்ந்து வரவும், கோபத்தோடு கண்சிவந்து உதடுதுடிக்க கிருஷ்ணமூர்த்தி யினுடைய சமீபத்தி லிருக்கின்ற சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தனள். அத்தேவியைக் கிருஷணன்பார்த்து சடுதியில் எழுந்து இனியவார்த்தைகளால் இனிப்புண்டாகப்பேசிப் புன்சிரிப்போடும் புகழ்ந்துகொண்டிருக்க, அங்கிருந்த கோபிகளும் மிகவும்பயந்து வணங்கிய கழுத்துடன் பக்தியோடு துதித்தனர். கங்கையானவள் சீக்கிரமா யெழுந்து குசலப்ரஸ்னஞ்செய்து தாழ்ந்த இடத்தில் நின்று பயந்தவளாய் உலர்ந்தநெஞ்சும் தாடையும் உதடுமுள்ளவளாய் கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தில் தியானத்துடன் சரணமடைந்து துதித்தாள். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவளுக்கு அபயங்கொடுக்க நிம்மதியான மனமுடையவளாயினாள்.

பிறகு கோபத்துடனிருக்கும் ராதேஸ்வரியை இமைகொட்டாது கங்கைபார்த்து மனவாட்டத்தோடு நிற்க, ராதை சாந்தையாய்ப்புன் சிரிப்புடன் ஜகதீசனைப்பார்த்து ஒ ஜகதீசனே! உன் முக கமலத்தையும் உன்னழகையும் புன்சிரிப்போடு கண்டுமூர்ச்சையடைந்து வஸ் திரத்தினால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை அடிக்கடி பார்க்கும் இவள்யார்? நீரும் அவளைப்பார்த்துக் காமுகராய்ப் புன்சிரிப்புட னிருக்கின்றீர். நானிருக்கும் போதே இப்படிப்பட்ட துர்நடத்தையை அடிக்கடி செய்து வருகின்றீர். நான் உம்மிடம் வைத்த பிரீதியினால் பொறுமை யடைகிறேன். ஸ்திரீசாதிகள் இளகிய

மனமுடையவரென்றும், அல்பத்துக்கெல்லாம் ஆசைப்படுகின்றவர்களென்றும் சொல்வது மெய்யே. ஓ பிரபுவே! இனி நீர் மோகித்திருக்கும் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு இக்கோலோகத்தை விட்டுப் போகாதிருப்பீராயின் உமக்கு நன்மையுண்டாகாது. நீர் முன்னர் சந்தனவனத்தில் விரஜையோடு கூடியிருக்கும் போது நான் பார்த்தேன். அப்போது தோழிகளுடைய வசனத்தால் பொறுமையடைந்திருக்க என்வரவையறிந்து மறைந்து விட்டீர்.

அந்த விரஜையோ கோடியோனை விசாலமும் நான்குகோடியோசனை நீளமுமுள்ள நதிரூபமாய் விட்டாள். அவளும் இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறாள். நான் அந்தப்புரத்துக்குப் போம்போது நீர் விரஜை விரஜை யென்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு அழுதீர். அவ்விரஜை சலரூபத்தைவிட்டு அலங்காரத்தோடு கூடினவளாய் உன்னிடம் வர நீர் கூடிக்கலந்தீர். ஓர்கால் சண்பகவனத்தில் சோபையென்னும் கோபியோடு கூடினீர். அப்போதும் நான் காண என் சப்தத்தைக் கேட்டு மறைந்துவிட்டீர். அவள் சந்திர மண்டலத்தை யடைந்து சந்திரகாந்தியாய் விட்டாள். நீர்மனவருத்தமுற்று அவளிடத்தில் வைத்த ஆசையால் அவளுடைய காந்தியை வேறு வேறாகப் பிரித்து ரத்தினம் பொன் மணி ஸ்திரீகளுடைய முகம் அரசன் தளிர் பத்திரம் புஷ்பம் பழம் பயிர் ராஜகிருகம் தேவகிருகம் கோட்டை முதலியவற்றிற் கலந்திருக்கும்படிச் செய்து அவைகளைக்கண்டு மகிழ்ந்தீர். ஓர்காலத்தில் பிருந்தாவனத்தில் பிரபையென்னும் கோபியோடு கூடியிருந்தீர். அப்போதும் பார்த்தேன். நீர் என்வரவையறிந்து நீர் மறைந்து விட்டீர். அவள் சூரியமண்டலம்போய் தேஜோரூபமாய் விட்டாள். அப்போதும் நீர் அவளுடைய தேஜசைக் கண்ணிடத்திலும் அக்கினி யிடத்திலும் யக்ஷர் கிம்புருடர் புருஷசிரேஷ்டர்கள் வைணவர்கள் சர்ப்பங்கள் பிராமணர்கள் முநிவர்கள் தபஸ்விகள் சௌந்தர்யமுள்ள ஸ்திரீகள் கீர்த்தியுள்ளவர்கள் இவர்களிடத்திலும் கலந்திருக்கும்படிச் செய்தும் பார்த்தும் ஆசையடங்காது வருத்தப்பட்டீர். ஓர் காலத்தில் ராசாமண்டலத்தில் வசந்த காலத்தில் ரத்னகிருகத்தில் சாந்தியென்னும் கோபிகைக்கு ரத்ன தீபங்களோடு கூடிய புஷ்பப் படுக்கையில் நீர் சந்தனம் ரத்னா பரணமுதலியவற்றை கொடுக்கவும், அவள் உமக்குத் தாம்பூலமுங் கொடுக்கத்தரித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் நான்வர என்சப்தத்தைக்கேட்டுமறைந்தீர் அவள் உன்னிடம் மறைந்துசத்குணசொரூபியாயினள். நீர் வருத்தத்தோடு அவளை ஆரண்யம் இலக்குமி இயமன் மந்திரோபாசனை செய்கின்றவர்கள் தபஸ்விகள் தர்மிஷ்டர்கள் இவர்களிடத்துச்சிறிது சிறிதாய் வசிக்கும்படிச்செய்தீர். ஓர்காலத்தில் க்ஷமை யென்னும்

கோபியுடனிருந்தீர். அதையும் நான் காண நீர் என்வரவையறிந்து அந்தப்புரத்திற் சென்று அவளோடு கூட சந்தனப் பூச்சுகளாலும் புஷ்பத்தினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையில் மெய்மறந்து இருவருக்கும் உண்டாகிய புதிய சங்கமத்தினால் தூங்கி விட்டீர்கள். நான் உங்களிருவரையும் எழுப்பினேன். அதனை மறந்திருப்பீர்; எண்ணிப்பாரும். எழுந்தபின்னர் நீர் அணிந்திருந்த பீதாம்பரம் முரளிவனமாலை கவுஸ்துவமணி இரத்னகுண்டலம் இவையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டேன். தோழியினுடைய வார்த்தையினால் மீண்டும் கொடுத்து விட்டேன். அப்பொழுது நீர் மிகவும் பயந்து கிருஷ்ணவர்ணத்தையடைந்து வெட்கத்துடன் ஒதுங்கினீர். க்ஷமையும் தேகத்தைவிட்டு பூமியோடு கலந்து சிறந்தகுண முடையவளானாள். நீர் அழுதுகொண்டே விஷ்ணு வைணவர் தார்மிகர்கள் தருமம் தூப்பலர் தபஸ்விகள் தேவர்கள் பண்டிதர் இவர்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தீர். உம்முடைய குணத்தையும் செய்கையையும் நானறிவேன் என்று சொல்லிவெட்கத்தோடு தலைவணங்கியிருக்கும் கங்கையைப் பார்த்தனள். அதையறிந்த கங்கையானவள் சலத்தில்மறைந்தனள். ராதை அந்நீரைப்பானஞ்செய்து கொப்பளிக்கயத்தனித்தாள். கங்கை கிருஷ்ணன்பாதத்தைச் சரணமடைந்துமறைந்தனள். ராதை அக்கங் கையைக்காணாமல் எங்குந்தேட சலாதாரமுள்ள இடமெல்லாம் சலமின்றியும் சலசெந்துக்கள் இறந்திருப்பதையும் பார்த்தனள். திரிமூர்த்திகள் முதலிய தேவர்களும் ஆதிசேடன் முதலிய நாக லோகவாசிகளும் மநுக்கள் முநிவர்முதலிய பூலோகவாசிகளும் நெஞ்சுலர்ந்தவர்களாய் கோலோகமடைந்து பிரகிருதிபரமாயும் ராதையின் லக்ஷஸ்தலத்திலிருக்கிறவருமான பகவானை நமஸ்கரித்துத் துதித்து ஒருவரையொருவர் பார்த்து யாவரும் பிரமனைநோக்கி நமது அபிப்பிராயத்தைப்பிரபுவுக்குத்தெரிவித்தீராவென்று சொல்ல பிரமன் திருமால் உருத்திரருடன் பகவானைச் சமீபித்துப்பார்க்க, அவர் அநேகராகத்தெரிய மதிமயங்கி இவருள் எவர்சேவிக்கத்தக்கவர். எவர் சேவகர் என்று நிரூபிக்கச் சக்தியற்றவனா யிருக்கும் அப்பொழுதே ஒருக்ஷணகாலம் தேஜோமயமாயும், ஒருக்ஷணகாலம் உருவமுள்ளவராயும், ஒருக்ஷணம் ராதையோடும், ஒருக்ஷணம் தனித்தும், ஒருக்ஷணம் ராதாரூபத்தைத் தான்தரித்தும், தன்னுருவத்தை ராதைதரித்தும், இருக்கக்கண்டு அந்தப்பகவான் இந்தப் புருஷரூபமாஇந்தஸ்திரீவுருவமா என்று தியானிக்கவும் சக்தியற்று, ஞானதிருஷ்டியினால் ஹ்ருதயகமலத்தி லிருக்கிற கிருஷ்ணனைத் தியானித்துப்பக்தியோடு துதித்தனர். அப்போது ராதையின் வக்ஷஸ்த லத்திலிருக்கிற கிருஷ்ணர் தெரிசனமாயினர். அவர் பிரமன் முதலியோரது அபிப்பிராயத்தையறிந்து நீங்களனைவரும்

சுகமா? உங்கட்கு அடிக்கடி சுபமுண்டாகுகவென் றாசீர்வதித்து ராதையினுடைய பயத்தால் என்பாதத்தில் மறைந்திருக்கிற கங்கைவெளிப்படின் அவளை வாயிலுண்டுமிழ ராதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை உங்களிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன். அவளைப்பயமில்லாமல் இருக்கச்செய்யுங்க ளென்றனர். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பிரமன் ராதாதேவியை நோக்கி வேதவாக்கியங்களால் துதித்து கங்கை ராசமண்டலத்தில் உங்களிருவரிடமிருந்து தோன்றின வளல்லவா? முன் உருத்திரர் பாடியவீணாஸ்வரத்தால் மெய்மறந்து போனபோது உங்களிடத்தில் சலரூபமாக வெளிப்படவளல்லவா? ஆகையால் இவள் கிருஷ்ணருடைய அம்சமாயிருக்கின்ற உன் பெண்ணல்லவா? இந்த கங்கை எந்தெந்தலோகத்தில் எந்தெந்த பெயருட னிருப்பினும் உன்பெண்ணேயாம். ஆகையால் அவள் உனது மந்திரத்தைக் கிரகித்துப் பூசிக்கக்கடவள் என்றுகூற, ராதை புன்சிரிப்புடன் சமாதானமடைந்தனள். உடனே கங்கை கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய காலின்கட்டைவிரலி லிருந்து வெளிவந்தனள். பிரமன் அந்த கங்காசலத்தில் சிறிது எடுத்து தன் கமண்டலத்தில் அடைத்துக் கொண்டு. ராதிகாதேவியினது மந்திர பூஜா ஸ்தோத்திர கவசாதிகளையும் சாமவேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள புரச்சர்யாதிகளையும் உபதேசிக்க, அவைகளை கங்கை அநுஷ்டித்து விஷ்ணு லோகமடைந்தனள். ஆதலால் இலக்குமி சரஸ்வதி கங்கை துளசி இந்த நால்வரும் விஷ்ணுபத்தினிகள்.

ஓ பிரமனே! இப்பொழுது சலப்பிரளயகாலம். தேவர் முநிவர் முதலான யாவரும் என்னைக்காண இங்குவந்திருக்கின்றபடியால் அழியாதிருக்கின்றனர். எத்தனையோ பிரஹ்மவிஷ்ணுக்கள் என்னிடத்தில் இலயத்தை யடைந்திருக்கின்றனர். நானேபிரமனாய்ப் பிரபஞ்சங்களைச் சிருட்டித்திருக்கிறேன். இங்கு பிரளயகாலங்கள் என்று சொல்லப்படுவதாகிய காலக்கிரமங்கள் கிடையாது. இன்னும் அநேகப்பிரளயங்கள் வரப்போகின்றன. இனி நீ எல்லாவுலகங் களையும் சிருட்டிசெய்யக்கடவாய். கங்கை உன்னிடம் நான் சொன்னபடியே வருவாள் என்றனர். (சு - ம். 136)

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

காமேஸ்யைநம:

பதினான்காம் அத்தியாயம்

14. * கங்காவிஷ்ணுவோஸ் ஸம்பந்த காரணம்.

———

நாரதர், கங்கை வைகுண்டம் போனாளென்று கூறினீரே யல்லாமல் மனைவியான விஷயத்தைக் கூறினீரல்லை என்று நாராயணரைக்கேட்க, அவர் கூறுகின்றார்.

ஓ நாரதரே! கங்கை வைகுண்டம் போனபோது பிரமனும் அங்கு சென்று வைகுண்டநாதரை நமஸ்கரித்து, இதோ வந்திருக்கின்ற கங்கா தேவியைப் பார்த்தீரா! என்று அவளைப்பற்றி கோலோகத்தில் நடந்தவைகளை விரிவாகக்கூறி இவள் மிகவும் ரசிகமுடையவள். நீரும் எங்களிலுஞ்சிறந்த ரசக்ஞர். ஆகையால் இவளை அழைத்து வந்தேன். காந்தர்வ விவாகத்தினால் மனைவியாகக் கொள்ளவேண்டும். இவள் உமக்கு வலிதிற் கிடைத்தவள். தானே கிடைத்த கன்னிகையை ஒருவன் கொள்ளாமற் போவானாயின் அவனிடம் இலக்குமி கோபங்கொண்டு நீங்குவாள். ஏனெனில் எல்லாஸ்திரீகளும் பிரகிருதியின் கலாம்சங்க ளாதலால் பண்டிதனாயுள்ளவன் அவமானஞ் செய்யான். ஆகையால் இவளை எவ்விதத்தும் தள்ளக்கூடாதென்று கூற அவர் காந்தர்வவிவாகத்தால் அவள்கையைப்பிடித்துக் கொண்டு சந்தோஷத்துடன் கிரீடித்தனர்.

அதனைக்கண்ட சரஸ்வதிதேவி துக்கமடைந்தும் இலக்குமி யினால் தூண்டப்பட்டும் நாடோறும் பொறாமைகொண்டும் சாபத்துக் கிடஞ்செய்து கொண்டனர் என்றனர். நாரதர் துளசியோடு நான்கு பத்தினிகளென்றீரே அவள் வரலாற்றைக் கூறவேண்டுமென்றனர்.

(சு-ம் 23)

பதினாம்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

* கங்கைக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் சம்பந்தகாரணங் கூறல்.

உ

காமிதார்த்தாயைநம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

15. * பிரஹ்மாதீனாம் வைகுண்ட கமனாதி.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- தக்ஷஸாவர்ணி என்னும் மநு விஷ்ணு பக்தனாயும் அவருடைய அம்சபூதனாயுமிருந்தான். அவன் புத்திரன் பிரமஸாவர்ணி, அவன்மகன் தர்மசாவர்ணி, அவன்மகன் உருத்திர ஸாவர்ணி, அவன்மகன் தேவசாவர்ணி, அவன்மகன் இந்திர சாவர்ணி, அவன்மகன் விருஷபத் துவஜன். சிவபெருமானிடம் பக்தியுள்ளவன். இவனுக்கு முற்பட்டவர்கள் விஷ்ணுபக்தர்கள். மூன்றுதேவயுகம் இவனது ஆச்சிரமத்தில் சிவபெருமான் வசித்திருந்தனர். இவனிடம் சிவபெருமானார் மிக்கபிரியமுள்ளவர். இவன் நாராயணன் இலக்குமி தேவி சரஸ்வதி தேவி முதலானவர்களை மனத்திலும் நினைத்தவனல்லன். தன்னுடைய ஆளுகையில் சகல தேவர்களுடைய பூஜைகளையும் நிறுத்திவிட்டான். புரட்டாசிமாதத்தில் வரும் மகாலக்ஷுமியின் பூஜையையும் மாதமாதத்தில் வரும் சரஸ்வதிபூஜையையும் விஷ்ணுபூஜையையும் யக்ஞத்தையும் ஒரு பொருளாக மதிக்காமலும் செய்யாமலும் இருந்தான். சூரியன் அவனிடத்தில் கோபமுடையவனாய் சிவபெருமான் அவனுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றா ரென்பதையும் எண்ணாமல் சம்பத்தில்லாதவனாகக் கடவதென்று சபித்தனன்.

அதுகண்டபகவானாகிய சங்கரர்சூரியனைச் சூலாயுதத்தால்துரத்த அவன் பிரமலோகமடைந்து பிரமன்முதலானவர்களோடு வைகுண்டஞ் சென்று நாராயணரைச் சரணடைந்து துதித்துத்தாங்கள் வந்த கார்ணத்தைக்கூற, அவர் அபயந்தந்து இனிச்சங்கரரால் பயமுண்டாகாது. அந்தப்பகவான் சர்வேஸ்வரர். பக்தர்களுக்குச் சுவாதீனமாயிருக்கின்றவர், பக்தர்களுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கின்றவர். பக்தப்பிரியர், எனக்குப்பிராணனைக்காட்டிலும் பிரியமானவர், பிரமாண்டத்தில் அவரைக்காட்டிலும் தேஜஸ்விகிடையாது. அந்தமகாதேவர் லீலையாகவே கோடிசூரியரையும் கோடிபிரமரையும் சிருட்டிக்க வல்லமையுள்ளவர். அவருக்கு அசாத்தியமானகாரியம் உலகத்தில் ஒன்றுங் கிடையாது. நான் அவருடைய கல்யாண

* பிரமன் முதலானவர்கள் வைகுண்டமடைதல் முதலானவை.

குணத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். சிவன் மங்களத்துக்கு அதிஷ்டானமாயிருக்கிறபடியால் சிவனென்று கூறுகின்றார்கள் என்று சொல்லும் பொழுது தூலஹஸ்தராய்ஈஸ்வரர் விருஷபத்தினின்றுமிறங்கி அங்குள்ள சுகாசனத்தில் வீற்றிருந்து யாவரானும் பூஜிக்கப்பட்டிருந் தனர். அவரை விஷ்ணுமூர்த்தி தேவரீர் கோபத்தோடும் இங்கு வந்தகாரணம் யாதோஎன்றனர். சங்கரர் என்பக்தனாகிய விருஷ பத்துவஜனைச் சூரியன் சபித்தான். அவனிங்குவந்திருக்கிறபடியினால் அவனைக்கொல்ல வந்தேனென்றார். என்பக்தனை சூரியனுடைய சாபம் என்னசெய்யும். இவன்சாபம் போகத்தக்க செல்வத்தைப் போக்குமேயன்றி போதலையறியாது எனதுபக்தியைப் போக்குமா. என்பக்தர்களுக்குச் செல்வமிருந்தாலென்! இல்லாதொழிந்தாலென்! செல்வத்தை அவர்களே வெறுக்கின்றார்கள். அதனைக் கொடுவென்று என்னைக்கேட்பதுமில்லை என்று சொல்லவும், விஷ்ணு வானவர் தேவரீர் கூறியது உண்மையே, தேவரீருடைய பக்தனுக்கு ஆயுள் முடிந்து, தேவரீருடையபதமடைந்தான். இனி அச்சூரியனைக் கொல்வதனா லென்னபயன், க்ஷமிக்கவேண்டுமென்ன அவர்வேண்டு கோளின்படியே கோபந்தணிந்து சென்றனர். நாரதரே! பின்னர் அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி தேவர்களைப்பார்த்து அவன்புத்திரன் ரதத்துவஜனும் அரசாண்டு மரணமடைந்தான். அவன்புத்திரன் தருமத்துவஜன் குசத்துவஜனென்னு மிருவர் செல்வத்தில் ஆசையுடைவர்களாய் என்னுடைய பக்தர்களாய் இலக்குமியைக்குறித்துத்தவம்புரிய அவள் அவர்களுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து சகலசம்பத்தையும் உண்டாக்க அவர்கள் அடைவார்கள் என்றுகூறியாவருக்கும் விடை கொடுத்து அந்தப்புரஞ்சென்றனர் என்றார். (சு - ம் 51)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காம ஸஞ்சீவிந்யை நம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்

16. * குஸத்வஜக்ரஹே மஹாலக்ஷ்மிஜன்மப்ராப்தி:

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- முற்கூறிய அவ்விருவரும் உக்கிரமான தபசினால் இலக்குமியைப்பூஜித்துத் தங்கள் இஷ்டப்படி வெவ்வேறு வரம்பெற்று மிக்கபிரபுவாயும் புண்ணியவான்களாயும் புத்திரவான்களாயு

* குசத்துவஜர் கிருகத்தில் இலக்குமி அவதரித்தல்.

மிருந்தனர். குசத்துவஜன் பத்தினியான மாலாவதி இலக்ஷுமி அம்சமான புத்திரியைப்பெற்றாள். அவள் சிறிதுநேரம் சென்றபின் ஞானவதியாய் வேதசப்தத்தை ஸ்பஷ்டமா யுச்சரித்துக்கொண்டு சூதிகாகிருகத்தைவிட்டு வெளியே வந்தாள் பிறந்தபோதே வேதத்வனிசெய்தபடியால் அவளைப்பண்டிதர் வேதவதி என்றழைத்தனர் அப்பெண் ஸ்நானஞ்செய்து தவஞ்செய்யக்காட்டிற்குப் போகும்பொழுது பந்துக்கள்தடுத்தும் சென்று புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் ஒருமந்வந்தரம் லீலையாக உக்ரமான தவம்புரிந்தனள். அவ்வாறு புரிந்தும் தேகம் இளைக்காமலும் வருந்தாமலும் யௌவனவதியாயு மிருந்தாள். அப்பொழுது அசரீரி ஓ பெண்ணே! உனக்கு மறுசன்மத்தில் விஷ்ணு பர்த்தாவாகவருவர் என்றுசொல்லிற்று. அதனைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்து பின்னரும் கந்தமாதன பர்வதத்தில் நீண்டகாலமிருந்து தவம்புரிந்து பிறகு ஓர் க்ஷணகாலம் சிரமபரிகாரமாக சும்மா இருந்தனள். அப்போது இராவணன் அவளெதிரேவர அவனுக்கு அதி ருசியான பழமும் அதிசீதளமானஜலமும் கொடுத்தாள். அப்பாபிஷ்டன் புசித்து உட்கார்ந்து நீயாரென்று கேட்டு அவளது பெருத்தபிருஷ்ட பாகத்தையும் தனத்தையும் மற்ற அவயவங்களையுங்கண்டு மோகித்து அவளைக்கிரீடிக்க முயன்றான். அப்பதிவிரதை கோபங்கொண்டு அவனைக் கைகால் திரும்ப வொட்டாது தப்பிக்கச்செய்துவிட்டனள். அவன் ஊமையாய் மனத்தினால் இலக்ஷுமியைத் துதிக்க லக்ஷுமிதேவி மனமிரங்கி முன்போல் செய்துவிட்டனள். அதைக்கண்ட வேதவதி நீ என் விஷயமாய் பந்துக்களோடு மரணமடைவாயென்று கூறித்தேகத்தைவிட்டனள். இராவணன் அச்சரீரத்தைக் கங்கையிலிட்டு என்னவேலை செய்தே னென்றழுதுகொண்டே தன்னிடம் போயினான். அந்த இலக்ஷுமி காலாந்தரத்தில் ஜனகமகாராஜனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து சீதையென்னும் பெயரோடு அழகான இராமனைப் புருடனாகப் பெற்று அநேககாலங் கிரீடித் திருந்தனள். அவர் பிதுர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலிக்கக் காட்டிற்குப் புறப்படும்போதுசீதையும் இலக்குமணனும்வர, அவர்களோடு ஆரணிய சஞ்சாரஞ்செய்து கடற்கரையில் வந்தனர்.

அப்போது! அக்கினிதேவன் பிராமணவுருவத்தோடு வந்து வருந்தும் இராமனைப்பார்த்து வருந்தி ஓ பகவானே! சீதையை அபகரித்துக்கொண்டு போகுங்காலஞ் சமீபித்திருக்கிறது. தெய்வச் செயலைத்தடைசெய்யமுடியாது. தெய்வத்தைக்காட்டிலும் பலமானது வேறுகிடையாது. லோகமாதாவான தேவியை என்னிடம் வைத்து விடுவாய். நான் சாயாதேவியை உனக்குக்கொடுக்கிறேன் நீ அவளை வைத்துக்கொள். இராவணன் செய்தி எல்லாம் முடிந்த பின்உன்னிடம்

விடுகிறேன். நான் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட அக்கினிதேவன் என்றுசொல்லவும், இராமர் இச்செய்தியை இலக்குமணருக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அக்கினிதேவன் சொல்லியதுபோல் மாயையால் சீதையைக்கற்பித்து இராமருக்குக்கொடுத்து விட்டு சீதையை அவரிடம் பெற்றுக்கொண்டு போம்போது ஓ ராமரே! இந்தரகஸ்யத்தை ஒருவருக்கும் சொல்லவேண்டாமென்று கூறிப்போனான். இந்தச்செய்தி இலக்குமணருக்கே தெரியாதென்றால் வெறெவர்க்குத் தெரியும். இஃதிப்படியிருக்கப் பொன்மானைப்பார்த்து சீதையினது வேண்டுகோளைமுடிக்க ஸ்ரீராமர்சீதையை இலக்குமணருடைய காவலில்வைத்துவிட்டு மானின் பின்சென்று அடிக்க அது இலக்ஷுமணா என்று கூச்சலிட்டு இறந்து விமானமூர்ந்து வைகுண்டமடைந்து துவாரபாலகருள் ஒருவனாய்விட்டது. சீதை இலக்குமணரை இராமரிடம் அனுப்ப அச்சமயத்தில் இராவணன் சீதையை இலங்கைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டான். இராமரும் இலக்குமணனைப்பார்த்து சீதையைத் தேடிக்காணாமல் அழுதுகொண்டு காவிரிக்கரையிலிருக்கும்போது சீதையின் இருப்பையறிந்து வானரர்களைச் சகாயமாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு சமுத்திரத்தில் பாலங்கட்டி இலங்கையையடைந்து இராவணனைக் கொன்று சீதையைமீட்டு அவளை அக்கினி பரீக்ஷைசெய்யும்போது அக்கினிதேவன் தான்வைத்திருந்த சீதையை வெளிவரும்படிச் செய்தான். அப்பொழுது சாயாதேவி அக்கினியையும் இராமனையும் பார்த்து யான்போகும்வழி என்னவென்று கேட்க, நீ புஷ்கரத்துக்குச் சென்று தவம்புரிந்து சுவர்க்கலக்ஷுமியாக ஆவாய் என்று உத்தரவுகொடுக்க, அவள் மூன்றுலக்ஷம் தேவவருடம் தவஞ்செய்து சுவர்க்க லக்ஷுமியாயினள். பிறகு அவள் நீண்டகாலங்கழித்து யக்ஞகுண்டத்திற்பிறந்துபாண்டவர்களுக்குப் பத்தினியாயினாள். கிருதயுகத்தில் வேதவதியாயும் திரேதாயுகத்தில் சீதையாயும், துவாபரத்தில் திரௌபதையாயும் இருந்தபடியால் திரிகாயணிஎன்று பெயர்பெற்றாள் என்றனர். நாரதர் அவள் ஐந்து புருஷரைக் கொள்வதற்குக்காரணம் என்னையோ என்று வினவினர். நாராயணர் கூறுகின்றார்:- சாயாதேவி சங்கரரைக்குறித்துத் தவங்கிடந்து காமமுடையவளாய் சங்கரர் பிரத்யக்ஷமானபொழுது எனக்குப் பர்த்தா கொடு கொடு என்று ஐந்துதரம் கேட்டாள். சிவபெருமான் அவள் பிரார்த்தனையைக் கேட்டுப் பெண்ணே! நீ விரும்பியவண்ணம் உனக்கு ஐந்துபுருஷர்கள் வரப்போகின்றார்கள் என்று வரங்கொடுத்து மறைந்தனர். அதனால் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குப் பத்தினியாயினாள். இவள் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, இராமர் விபீஷணனுக்கு

இலங்கையைப் பட்டங்கட்டி சீதையோடு அயோத்திக்குச்சென்று பதினோராயிரம்வருடம் அரசாண்டு வைகுண்டம் போனார். லக்ஷுமி அம்சமான வேதவதி லக்ஷுமியிடம் சேர்ந்தனள். ஓ நாரதரே! வேதவதியினுடைய சரித்திரத்தைச்சொன்னேன். இனி தருமத்துவஜரின் பெண்ணினுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றே னென்றனர். (சு - சாஙஏ)

பதினாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கல்யாயை நம:

பதினோழாம் அத்தியாயம்

17. வேதவதிதுளஸ் யுபாக்கியானம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- தருமத்துவஜருடைய பத்தினியாகிய மாதவி என்பவள் அரசனோடு கந்தமாதனத்தில் புஷ்பசயனத்தில் சந்தனப்பூச்சுடன் மலர்மணங்கமழும் சந்தனக்காற்று வீச ரமித்திருந்தாள். இருவரும் சுரதக்கிரீடையில் அதிகரித்தவர்களாய் திருப்தியற்று நூறுதேவவருடம் இரவுபகல் தெரியாது இருந்தனர். ஓர்நாள் அரசன் அரசாக்ஷியைநினைத்துஅவளை விட்டுப்போயினன். அவள் மாத்திரம் திருப்தியடையாமல் நூறுவருடம் கர்ப்பமாயிருந்து கார்த்திகை பௌர்ணமி சுக்கிரவாரத்தில் சுபமுகூர்த்தத்தில் ஓர்பெண்ணைப் பெற்றாள். அப்பெண்குழந்தை இலக்குமியாகையால் எல்லா அவயவங்களும் சுந்தரத்திற்சிறந்து அழகாய் விளங்கிற்று. அவ்வாறு ஒருவிதத்தினாலும் ஒப்புசொல்வதற் கில்லாமலிருந்தபடியால் துளசி எனப்பெயர்பெற்றனள். அஃதாவது துள என்றால்- ஈடு-சி, என்றால் இல்லாதது என்பதுபொருள். பின்னர் அப்பெண் தவஞ்செய்யவெண்ணி பதரிவனஞ்சென்று மனதை நாராயணர் பர்த்தாவாகவேண்டுமென்னும் சங்கற்பத்தில் நிறுத்தி ஒருவஸ்துவையும் பாராமல் ஒரேகாலில் நின்று மழையில் நனைந்தும், வெயிலில் காய்ந்தும் பஞ்சாக்கினிமத்தியி னின்று கொளுத்தப்பட்டும் இருபதினாயிரம்வருடம் சலத்தையும் பழத்தையும், முப்பனாயிரம்வருடம் இலைகளையும், நாற்பதினாயிர வருடம் வாயுவையும் புசித்துப், பதினாயிரம் வருடம் நிராகாரமாய்த் தவம்புரிந்தாள். அவளுக்குப் பிரமன் பிரத்யக்ஷமாய் ஓ துளசியே! உனக்கு ஹரியிடம் பக்திவேண்டுமா? தாசத்தன்மை வேண்டுமா?

அமரத்தன்மை வேண்டுமா? என்று கேட்க, துளசி நீர் எல்லாமறிந்தவராகையால் நான் வெட்கமடைய வேண்டுவதில்லை. நான் கோலோகத்தில் கோபிகாஸ்திரீயாய் கிருஷ்ணனுக்கு இஷ்டையாயும் சிங்கரியாயும் தோழியாயும் மனைவியாயுமிருந்தேன், அவருடைய சம்போகத்தில் திருப்தியடையாமல் மோகமடைந்திருந்த என்னை ராதைபார்த்து கோவிந்தனைமிரட்டி நீ மாநுடயோனியை யடையக் கடவாயென்று சபிக்க பகவான் என்னை நோக்கி பூமியில் நீ தவங்கிடத்து பிரமாவின்வரத்தால் என் அம்சமும் நான்கு கையுமுள்ள புருஷனை அடைவாயென்று சொல்லிமறைந்தனர். நான் இவ்வுலகில் சன்மமடைந்தேன் ஆகையால் பகவானைப் பர்த்தாவாக வரங்கொடுப்பாயென்றனள். பிரமன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு கிருஷ்ணன் சரீரத்திலிருந்து பிறந்த சுதர்மனென்கிற கோபாலன் முற்காலத்தில் உன்னைப்போலவே உன்னைப்பார்த்து மோகமடைந்து அக்காமத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள வல்லமையற்றவனாயினான். அப்போது ராதைபார்த்து கோபித்து உன்னைச்சபித்தது போல்சபித்தாள். அதனால் பூலோகத்தில் மநுவம்சத்தில் சங்கசூடனென்னும் பெயருள்ளவனாய் பிறந்திருக்கிறான். அவனுக்குப் பூர்வஜன்மவாசனை தெரியும். நீயும் பூர்வஜன்ம வாசனை யுள்ளவளாகையால் நீ அவனுக்குப் பத்தினியாகக் கடவாய். பிறகு நாராயணனைப் பர்த்தாவாக அடைவாய். நீ விருக்ஷரூபமாகப் பிறக்கப்போகிறாய். நீ எல்லா புஷ்பகளினுஞ்சிறந்தவளாயும் விஷ்ணுவுக்குப்பிராணனிலும் பிரியை யாயும் இருக்கப்போகிறாய். நீ இல்லாமல் பூசித்தால் சகலதேவர்களுக டைய பூசனையும் வீணாகும். பிருந்தாவனத்தில் பிருந்தாவனி என்னும் பெயருடனிருப்பாய். கோபாலர்களும் கோபிகாஸ்தீரிகளும் உன்னால்கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கப்போகிறார்கள். விருக்ஷத்துக்கு அதிஷ்டானரூபியாய் கிருஷ்ணனோடு எப்போதும் கிரீடிக்கப்போகிறாய் என்றனுக்கிரகஞ் செய்தனர். எனக்கு இரண்டுகரமுடைய கிருஷ்ண னிடமிருக்கிற ஆசை நான்குகரமுள்ளநாராயணனிட மில்லை. ஆனால் பகவான் ஆஜ்ஞையினால் இப்போது சதுர்புஜனைக் கோருகின்றேன். உன் கருணையால் துர்லபமான கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாகவடைந்து என்கோரிக்கையை நிறைவேற்றிக் கொள்வேன். ராதாவினிடமிருந் துண்டான என்பயத்தை நீக்கிவிடும் என்றாள். பிரமன் பதினாறு அக்ஷரமுள்ள ராதிகாமந்திரத்தை யுபதேசிக்கிறேன், அதனால் நீ அவளுக்குப் பிராணனுக்குச் சமானமானவ ளாகப்போகிறாய். உங்களிருவருக்கும் இருக்கும் சிருங்காரரசத்தை அவளறிய மாட்டாள். கிருஷ்ணனுக்கும் அவளிடமிருக்கும் பிரீதி யுன்னிடமிருக்கும் என்று கூறி ராதாமந்திரத்தையும் பூஜாவிதியையும் கவசத்தையும்

புரஸ்சரணைவிதியையும் உபதேசித்து ஆசீர்வதித்துப் போயினர். துளசி பிரமனுடைய வரத்தினால் இலக்குமியைப்போல் சகலசித்தியை யடைந்து சகலலோகத்துக்கும் துர்லபமான போகத்தை விஷ்ணுவோ டனுபவித்துத் தவத்தினா லடைந்த சிரமமொழிந்து சுகமான ஆகாரங்களையு முண்டு சந்துஷ்டையாய் புஷ்பசயனத்தில் படுத்தாள் என்றனர். (சு - ம் 48)

பதினோழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கடிந ஸ்தனமண்டலாயை நம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

18. * துளஸீசங்கசூடயோஸ்ஸம்வாதம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இரதியைப்போல் யௌவனமுள்ள வளாய் சயனித்திருக்கையில் மன்மதன் அவள்மீது பஞ்சபாணங்க ளையும்விட சிறிதுநேரம் மூர்ச்சித்தாள். ஒருக்ஷணம் பயத்தையும், ஒருக்ஷணம் சோம்பலையும், ஒருக்ஷணம் தாபத்தையும், ஒருக்ஷணம் சுகத்தையும், ஒருக்ஷணம் தெளிவையும், ஒருக்ஷணம் கலகத்தையும் அடைந்து படுக்கைவிலிருந் தெழுந்து வெளியே திரிவாள். மறுபடி படுப்பாள். புஷ்பத்தாலும் சந்தனத்தாலும் செய்யப்பட்ட படுக்கை முள்ளினாற்செய்ததுபோலும், வீடு குகைபோலும், வஸ்திரம் அக்கினிபோலும், சிந்தூரப்பொட்டு காயம்போலும் அவளுக்காய் விட்டது. அப்படியிருக்கும் அவள்கனவில் அழகும் யௌவனமும் புன்சிரிப்பும் உடையவனாயும் இரசிகனாயும் சந்தனப்பூச்சுடன் இரத்தினத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாயும் மாலைதரித்தவனாயும் ஒரு புருஷன் தோன்றி தன் முகமலரை முத்தமிடுகிறவனாயும் சுரத கதையைச் சொல்லுகிறவனாயும் வெகு இனிப்பாய்ப் பேசிகன்றவ வனாயும் படுக்கையில் தன்னோடு இரமித்தவனாயும் மறுபடியும் கட்டிக்கொண்டு பேசுகிறவனாயும் போகின்றவனாயும் வருகின்ற வனாயும் இருந்தான். அவனைப்பார்த்து ஓ பிராணநாதனே! எங்குப் போகின்றீர் போகவேண்டாம் நில்லும் என்றுகூறினாள். மறுபடி நித்திரைதெளிந்து அடிக்கடி அழுதுகொண் டிருந்தாள். அப்பொழுது

* துளசிக்கும் சங்கசூடனுக்கும் சம்வாதம்.

சங்குசூடனென்கிற அந்தயோகி ஜைகிஷவ்யரிடமிருந்து கிருஷ்ணமந்திரத்தைப் பெற்று புஷ்கரத்தில் சித்திசெய்துகொண்டு கவசத்தைக் கழுத்தில் தரித்துப் பிரமனது வரத்தால் கோரிக்கை நிறைவேறப்பெற்று பதரிகாவனம் வந்தான். அழகிலும் அலங்கார விசேடங்களிலும் சிறந்திருக்கின்ற சங்கசூடனைத் துளசிபார்த்துத் தன்முகத்தை வஸ்திரத்தினால் மூடிக் கொண்டும் புன்சிரிப்போடு அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டும் புதுபுருஷ சங்கம இச்சையால் தலைவணங்கியுமிருந்தாள். அந்தஸ்திரீயை சங்கசூடன் பார்த்து அவள் சமீபத்தில் உட்கார்ந்து நீயார்! யாருடையபெண்! ஸ்திரீகளுக்குள் கௌரவிக்கத் தக்கவளாயிருக்கின்றாய். உன்னடிமையான எனக்குப் பதில்சொல்லுவா யென்றான். அவள் அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு காமத்தோடு புன்சிரிப்போடும் முகத்தைவளைத்துக் கொண்டு நான் தருமத்துவஜருடையபெண்; காட்டில் தவஞ்செய்கிறேன். நீர் யார்? வந்தபடிபோய்விடும். நற்குலத்திற் பிறந்தவள் தனியே யிருக்கும்போது நற்குலத்திற்பிறந்தவன் நீயாரென்று கேட்கக்கூடாதென்று வேதத்தில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மிக்க காமியும் நல்லகுலத்திற் பிறவாதவனும் தருமசாஸ்திர விசாரணையும் வேதாந்தசிரவணமும் இல்லாதவன் தான் அந்தஸ்திரீயை இச்சிப்பான். மேலுக்கு அழகுள்ளவளாயும் உள்ளே மதம்பிடித்தவளாயும் புருஷனுக்கு யமரூபியாயும், அமிர்தத்தை வாக்குநுனியில்வைத்து உள்ளே விஷகும்பம்போலிருக்கிறவளாயும், கத்தியின்கறுக்குப் போன்றமனத்தோடு மேலுக்கு இனிப்பாய்ப் பேசுகிறவளாயும், தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள எப்பொழுதும் ஆவலுள்ளவளாயும், தன்காரிய முடியுமளவும் பர்த்தாசொற்படி கேட்கிறவளாயும், காரியமில்லாதசமயத்தில் தூஷிக்கிறவளாயும், மனதில் பாபகாரியத்தையே வைத்திருப்பவளாயும் இருக்கின்ற ஸ்திரீகளுடைய சரித்திரங்களை வேதபுராணங்கள் தூஷிக்கின்றன. அவர்களை யார் நம்புவார்கள். அவர்களுக்கு யார் இஷ்டமானவர்கள்! யார் இஷ்டமில்லாதவர்கள்! அவர்கள் அப்போ தப்போதும் புதிதுபுதிதாய்ப் பர்த்தாக்களைத் தேடுவார்கள். அழகானபுருஷனைப் பார்த்து மனதிலிச்சிப்பார்கள். வெளியில் பதிவிரதாதருமமுடையவர் போல் பிரகடனஞ் செய்வார். அவரெல்லாம் மிக்ககாமமுள்ளவர்களாயும் மன்மதனக்கு ஸ்தானமாயுமிருப்பவராகும். அநேகர்மனதுக்குள் மைதுன இச்சையுடையவர்களாய் இரகஸ்யத்தில் தனக்கிஷ்டமானபுருடனைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றவர்களாயுமிருப்பர். நான்குபேர் பார்க்கும்போது வெட்கமுடையவராயும், மைதுனம் நேரிடாமற்போனால் கோபத்தோடு சண்டையிடுகின்றவராயும், அதிகமைதுனம் நடக்கும்போது மிக்க சந்தோஷ முடையவராயும், அல்பமைதுனத்தால் துக்கமடை கிறவராயும், நல்லருசியான அன்னத்தையும் சயனத்தையும்

கோருகின்றவராயும், கந்தரனாயும் சிருங்கார ரசமறிந்தவனாயும் அழகாயும் யுவாவாயும் குணசாலியாயு மிருக்கின்ற புருஷனை இடைவிடாமல் எப்போதும் கோருவார்கள். பிள்ளையைக்காட்டிலும் அதிக சிநேகத்தை சம்போகமறிந்த புருஷனிடத்தில் வைப்பார்கள். கிழபுருஷனையும் மைதுனஞ்செய்ய வல்லமை யில்லாதவனையும் அடிக்கடி கலகஞ்செய்து கோபத்தோடு சண்டைக்கிழுப்பார்கள். சர்ப்பம் எலியை விழுங்குவதுபோல் வாக்வசனத்தினால் புருடனைப் பட்சிப் பார்கள். அசாத்தியமான வேலையைச் செய்கின்றவராயும் சர்வ தோஷத்துக்கும் ஸ்தானமாக இருக்கின்றவராயும் பிரமவிஷ்ணுக்களால் சாதிக்கத்தகாத மோகமுடையவராயும் தபோமார்க்கத்துக்குத் தாப்பாளாயும் மோக்ஷத் துவாரத்துக்குக் கதவாயும் பக்தியைத் தூரத்தில் ஒதுக்கினவராயும் சர்வமாயைக்கும் பாண்டமாயும் சம்சாரமாகிற ஜெயிலில் வருகின்றவருக்கு விலங்குபோன்றவராயும் இந்திரசால சொரூபிகளா யிருக்கின்றவராயும் பொய்மையே உருக்கொண்டுவந்தாற் போன்றவராயும் வெளிக்கழகா யிருக்கின்றவராயும் உள்ளே விகாரமான அங்கமுள்ளவராயும் நோய்க்கிடஞ்செய்யும் மலசலங்களுக்கு ஆதாரமா யிருக்கின்றவராயும் துர்க்கந்தத்தோடு கூடினவராயும் இருப்பர். இவரெல்லாம் பிரமனால் சிருட்டிக்கப் பட்டிருப்பினும் முமூக்ஷுக்குளுக்கு விஷமா யிருப்பர், அவர்கள் கண்ணாலும்பாரார், நினைவாலும் நினையார் என்றனள். இதனைக்கேட்ட சங்கசூடன் சிரித்து கூறப்பட்டவையெல்லாம் பொய்யல்ல; சில உண்மையாயும் சில பொய்மையாயு மிருக்கின்றன. நானும் சில கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

பிரமன் எல்லாவுயிர்களையும் மோகிக்கச் செய்யும் படியான ஸ்திரீரூபத்தைக் கொண்டாடத் தக்கதாகவும், தூஷிக்கத்தக்கதாகவும் சிருட்டித்திருக்கிறார். இலக்குமி சரஸ்வதி ராதிகா தூர்க்கா சாவித்திரி இவர்கள் அம்சத்தால் சிலஸ்திரீகள் சிருட்டிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களெல்லாம் உண்மையான ஸ்திரீகளென்று சொல்லப்படுவர். அவர்கள் சிலாகிக்கத் தகுந்தவராயும் சர்வமங்களத்தையும் கொடுக்கத் தகுந்தவராயும் இருப்பவர் சதரூபை தேவஹூதி · சுவதா சுவாஹா தக்ஷிணா சாயாவதி ரோகிணி வாருணி சசி குபேரபத்தினி அதிதி திதி லோபாமுத்திரை அநுசூயை கோடபி அகலிகை அருந்ததி மேனை தாரை மண்டோதரி தமயந்தி கங்கை சமனஸா புஷ்டி துஷ்டி ஸ்மிருதி மேதா கலிகா வசுந்தரை ஷஷ்டி மங்களசண்டி தருமகாமினி சுவஸ்தி சிரத்தா சாந்தி காந்தி க்ஷாந்தி நிந்திரா தந்திரா க்ஷுத்(பசி) பிபாஸா (தாகம்) சந்தியா இராத்திரி திவா சம்பத்து த்ருதி கீர்த்தி கிரியா சோபா பிரபா சிவா இன்னும் இவர்போன்றவரும் தெய்வத்தன்மையுடைய

உத்தமஸ்திரீகளென்று புகழப்படுவர். விபசாரிரூபமாய் எந்த எந்த ஸ்திரீ ரூபங்களிருக்கின்றனவோ அவை புகழப்படாதவை. எந்தஎந்த ஸ்திரீரூபம் சத்வப்பிரதானமாக விருக்கின்றனவோ அவை மிகவும் கொண்டாடத்தக்கவை. அவையெல்லாம் சகலலோகத்துக்கும் பதிவிரதா ரூபங்களென்றும் பிரமாவினால் சிருட்டிக்கப்பட்ட உண்மையான ரூபமென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஸ்திரீரூபம் தமோ ரூபமென்றும் இரஜோரூபமென்றும் இருவகைப்படும். இரஜோ அம்சத்திற் பிறந்தவர்கள் போகத்திலாசை உள்ளவர்களாகையால் மத்திமஸ்திரீகளென்றும் அவர்கள் புருஷரைச் சம்போகத்தினால் சுவாதீனஞ்செய்து கொள்வரென்றும், எப்போதும் தங்கள் காரியத்திலேயே சாக்கிரதையாயிருப்பரென்றும், மகாகபடமுள்ளவர் களாயும் மோகத்தைச் செய்கிறவர்களாயும் தருமத்தைச் செய்யாதவர் களாயும் பதிவிரதா தருமத்தைக்செய்யாது அத்தருமத்தை இழந்தவர்களாயு மிருப்பரென்றும், தமோகுண அம்சத்திற் பிறந்த ஸ்திரீகள் ஒருவருக்கும் அடங்காதவர்களென்றும் அவர்கள் அதமஸ்திரீகளென்றும் சொல்லப்படுவார்கள். நல்லகுலத்திற் பிறந்தவனும் பண்டிதனும் பரஸ்திரீயை நீயாரென்று கேட்கமாட்டார்கள். சலமற்றவிடத்திலும் சனமற்றவிடத்திலும் ரகஸ்யத்திலும் பரஸ்திரீயைக் கேட்கக்கூடாதென்று சொல்லிப் பின் பிரமாவின் ஆக்ஞையால் நான் உன்னிடம் வந்தேன். காந்தர்வலிவாகத்தால் உன்னைக் கொள்ளப்போ கின்றேன். நான் மநுவம்சத்திற்பிறந்த சங்கசூடனென்னும் அரசன் என்று தன்பூர்வஜன்மத்தையும் அவளுடைய பூர்வ ஜன்மத்தையும் கூறி நான் உன்னை ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன். இனி உனக்கு ராதிகை யினுடையபயம்வேண்டாம் என்றனன்.

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட துளசி புன்சிரிப்புடன் இப்படிப்பட்ட புருஷனே புகழத்தக்கவன். இப்படிப்பட்ட புருஷனை அடையப் பிரபஞ்சத்தில் விரும்புகின்றனர் என்று உள்ளத்துள்ளே மகிழ்ந்து பின்னர் அரசனைப்பார்த்து, இப்போது நாமிருவரும் செய்த விசாரத்தால் நானும் உன்னைச் செயித்ததாகவும், நீரும் என்னைச் செயித்ததாகவுஞ் சொல்லலாம். அதாவது இருவருடையசெய்திகளையும் அறிந்தோம். எவன் ஸ்திரீயினால் செயிக்கப்படுகிறானோ அவன் அசுத்தனும் நிந்திக்கப்பட்டவனுமாவன்; அவனைப் பிதுர்க்கள் தேவர்கள் மநுக்கள் மாநுடர் தாய் தந்தை சகோதரர்கள் நிந்திக்கின்றார்கள். சுத்தமுள்ள பிராமணன் ஜனன மரணத் தீட்டுகளைப் பத்து தினத்திலும், அரசன் பன்னிரண்டு தினத்திலும் வைசியன் பதினைந்து தினத்திலும், சூத்திரன் ஒருமாதத்திலுஞ் சங்கரசாதி தாயின்சாதியை அனுசரித்தும் சுத்தியடைகின்றனர். ஸ்திரீயினால் ஜயிக்கப்பட்டவன் சிதா

தகனகாலத்தில் சுத்தியடைவானேயன்றி அவனிருக்குங்காலத்தில் சுத்தியடையான். அவன் கொடுக்கும் பிண்டதர்ப்பணாதிகளைப் பிதுர்க்கள் இனிப்பாகக்கொள்ளார். தேவர்களும் பூசையை ஏற்றுக் கொள்ளார். ஒருவன் ஞானம் தவம் ஜபம் ஹோமம் பூசை வித்தை யசஸ் முதலானவைகளை யுடையவனாயிருப்பினும் அவைகளால் அவனுக்கு என்னபிரயோஜனம். வித்தை பிரபாவம் ஞானம் இவைகளையறிந்த உன்னைப் பரிக்ஷித்தேன். ஸ்திரீ புருஷனைப் பரிக்ஷித்தே தனக்குப்புருஷனாக வரிக்கவேண்டும். குணமில்லாதவனாயும் விருத்தனாயும் அஞ்ஞானியாயும் தரித்திரனாயு மூர்க்கனாயும் ரோகியாயும் குத்ஸிதனாயும் அதிகோப முள்ளவனாயும் மிக்க துர்முகனாயும் நொண்டியாயும் அங்கஹீனனாயும் குருடனாயும் செவிடனாயும் சடனாயும் ஊமையாயும் நபும்ஸகனாயும் பாபியாயும் இருக்கின்ற வரனுக்கு எவன் பெண்ணைக் கொடுக்கின்றானோ அவன் பிரமஹத்திபாவத்தை யடைகிறான். சாந்தனாயும் குணவானாயும் பண்டிதனாயும் சாதுவாயுமிருக்கின்ற வரனுக்குக் கொடுக்கின்றவன் பத்துயக்ஞபலனை யடைகிறான். எவன் கன்னிகையை ரக்ஷித்து விக்ரயஞ்செய்கின்றானோ அவன் கும்பீபாக மடைந்து கன்னிகையின் மலசலத்தைப் புசித்தவனாப் பதினான்கு இந்திரபட்டம் வரையில் புழுக்களாலும் ஈக்களாலும் பிடுங்கித் தின்னப்படுவான். கடைசியில் பூமியிற்பிறந்து வியாதியோடுகூடிய சன்மமடைந்து மாம்சத்தைச் சுமந்து விற்றுக்கொண்டு திரிவான் என்றனள்.

அப்போது பிரமன் ஓ சங்கசூடனே! பேசிக் கொண்டிருப்பானேன். இவளைக் கந்தர்வவிவாகத்தால் விவாகஞ்செய்துகொள். நீ புருஷசிரேஷ்டன். இவள்ஸ்திரீரத்தினம் சமர்த்தனான புருஷன் சமர்த்தையோடுகூடுவது குணம் தடையில்லாமல் நேர்ந்தசுகத்தை எவன் விடுவான். எவன் விரோதமில்லாமல் வரும் சுகத்தை விடுகின்றானோ அவன் மிருகத்துக்குச்சமானமாவன். அதில் சம்சயமில்லை ஓபதிவிரதையே! தேவதானவர்களை நாசஞ்செய்யவல்ல மகாகுணசாலியாயும் அழகனுமான புருஷனை எதற்காக நீபரிக்ஷிக்கின்றாய். விஷ்ணுவிடத்தில் இலக்குமி, கிருஷ்ணனிடத்தில் இராதகை, என்னிடம் சாவித்திரி, சிவனிடத்தில் சிவை, வராஹனிடத்தில் பூதேவி, யாகத்தில் தக்ஷணை, அத்திரியிடத்தில் அநுசூயை, நளனிடத்தில் தமயந்தி, சந்திரனிடத்தில் ரோகணி, மன்மதனிடத்தில் ரதி, காசிபரிடத்தில் அதிதி, வசிட்டரிடத்தில் அருந்ததி, கௌதமரிடத்தில் அகலிகை, கர்த்தமரிடத்தில் தேவஹூதி, பிரஹஸ்பதி இடத்தில் தாரை, மநுவிடத்தில் சதருபை,

அக்னியிடத்தில் சுவாஹா, இந்திரனிடத்தில் சசி, கணேசரிடத்தில் புஷ்டி, ஸ்கந்தரிடத்தில் தேவசேனை, தருமனிடத்தில் சதி இவர்களெல்லாம் எப்படி சௌபாக்கிய முள்ளவர்களோ அப்படி நீ இச்சங்கசூடனிடத்தில் சௌபாக்கியமுள்ளவளாயும் பிரியமுள்ளவளாயும் இருப்பாய். இச்சுந்தர புருஷனோடுகூடி எந்தெந்தஸ்தானங்களில் கிரீடிக்கவேண்டுமோ அந்தந்த ஸ்தானங்களில் கிரீடித்திருப்பாய். பிறகு கோலோகத்தில் கிருஷ்ணனை அடையப்போகிறாய். சங்கசூடன் மரித்தபிறகு வைகுண்டத்தில் சதுர்ப்புஜனையும் அடைவாயென்றனர். (சு-ம். 100)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கலபோரவேநம:

பதினொன்பதாம் அத்தியாயம்

19. துளஸீ சங்கசூடயோர் விவாஹம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இவ்வண்ணம் பிரமன் கூறிச் சென்ற பின்னர் அரசன் அவளை விவாகம் செய்து கொண்டான். சொர்க்கத்தில் துந்துபிவாத்தியம் கோஷித்தது. புஷ்பவருடம் பொழிந்தது. அவன் அவளோடு கிரீடித்துமகாமோகிதர்களாய்சம்போக சுகசமுத்திரத்தில் மூழ்கினவர்களாய் ஒருவிதமான செந்துக்களும் சஞ்சரிக்காத ஆரணியத்திலும் பூந்தோட்டத்திலும் நதிதீரங்களிலும் புஷ்பசந்தனப் படுக்கையிலும் இருந்து, வித்தை அறுபத்து நான் கென்று சொல்வதுபோல் ஸ்திரீசுகமும் அறுபத்து நான்குவிதமென்று காம நூலில் கூறியுள்ளபடி அவைகளையெல்லாம் அநுபவித்தும் திருப்தி யுண்டாகாவண்ணம் பர்த்தாமனதை கிரீடையா லிழுத்துவிட்டாள். அவனும் காமரசசுபாவ அறிந்தவனாகையால் நாயகியின் மனத்தைக் கிரகித்து விட்டான். ஓ நாரதரே! அவர்களுடைய லீலாவிநோதங்களை முற்றுங்கூற முடியாது ஆயினும் சில கூறுகின்றேன்.

அவனது மார்பிலணிந் திருக்கும் சந்தனத்தோடு நெற்றியி லிருக்கும் திலகம் இவள் நெற்றியி லழுந்தவும், அவளது நெற் றியிலிருக்கும் சிந்துரத்தோடு பதரிகாபத்திரம் போல் அவனிடத்தில் அழுந்தவும் இரண்டுருவமாகக் காண முடியாமல் ஒருருவமாகவே

யிருப்பர். அவளுடைய தனங்களில் இவனுடைய நகக்குறிகளும் இவனுடைய இடதுபககத்தின் விலாப்புறத்தில் அவளுடைய அஸ்தத்தோடு ஆபரணமுத்திரைகளும் இவளுடைய உதட்டில் அவனது பற்குறிகளும் அவனது இரண்டு கன்னங்களில் இவளது பற்குறிகளும் இருக்கக்கண்டு மகிழ்வார்கள். சுரதக்கிரீடை தெரிந்த அவ்விருவரும் ஆலிங்கனமும் சும்பனமும் அங்கமர்த்தனமும் ஒருவருக்கொருவர் மாறிமாறிச் செய்வர். அவ்வாடலை நிறுத்தி இருவருமெழுந்து தமக்கிஷ்டமான அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு குங்குமப்பூ திலகத்தை அவளுக்கு இவன் வைப்பான். அவள் இவனுக்குச் சந்தனம் பூசி பரிமளமுள்ள தாம்பூலத்தைக் கொடுப்பாள். வன்னிசுத்தமான இரண்டு வஸ்திரங்களையும் பாரிசாத புஷ்பமாலைகளையும் விரல்களில் இரத்தினமோதிரங்களையும் அணிந்து கொண்டு அவனெதிரில் நின்று உனக்கு நான் தாசி என்று சொல்லிபரமபக்தியோடு நமஸ்கரித்துப்புன்சிரிப்போடு இமை கொட்டாது அவனைப் பிரீதியோடு மார்பின்மேலேற்றி அணைத்துக்கொண்டு வஸ்திரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிற முகமலரையும் கண்ணையும் உதட்டையும் சும்பனஞ் செய்வாள். அதனால் இவன் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய் அவளுக்கு வருணனிடமிருந்து கொண்டுவந்த இரண்டு வஸ்திரங்களையும் மூன்று லோகத்தும் துர்லபமான இரத்னாபரணங்களையும் சுவாஹாதேவிதரித்திருந்த இரண்டு கால் தண்டைகளையும் சாயாதேவியின் தோள்வளைகளையும் ரோகணியின் குண்டலங்களையும் இரதியின் மோதிரங்களையும் கைவளைகளையும் விஸ்வகர்மாவினால் கொடுக்கப்பட்ட விசித்திரமான சங்கையும் நெற்றிப்பொட்டையும் படுக்கையையும் பூஷணங்களையுங் கொடுத்துச் சிரித்து மங்களப்பிரதமான பூஷணங்களில் சிலவற்றை அவளுக்கணிந்து தலையிலும் கன்னத்திலும் நெற்றியிலும் சிலபொட்டு களிட்டு சந்தனத்தால் சந்திரரேகைபோல் மூன்றுரேகை நெற்றியிலிழுத்து அதற்குச் சுற்றிலும் குங்குமப்பூவால் சித்திரமான வேலைசெய்து நடுவே தீபம்போல் சிந்தூரத்தாலெழுதி பாதங்களிலும் கை கால்களிலும் மருதாணிப் பொட்டிட்டு காலைத் தன்மார்பில் வைத்துக்கொண்டு ஓ தேவியே! உனக்கு நான் தாசனென்று சொல்வான். தபோவனத்தை விட்டு வேறு இடத்தை யடைந்து மலையம் மேரு இமையம் கந்தமாதனம் முதலிய பர்வதங்களிலும் வேறுஅழகான இடங்களிலும் புஷ்பத் தோட்டங்களிலும் தேவவுத்தியான வனங்களிலும் குகைகளிலும் துங்கபத்திரை முதலியய நதிநதங்களிலும் குளிர்ந்த காற்றுள்ள விடங்களிலும் மணற்குன்றுகளிலும் விசித்திரமான சந்தனக்காட்டிலும் சண்பகம் தாழை முல்லை மல்லிகைக ளடர்ந்த இடத்திலும் ஆம்பல்

தாமரைகளுள்ள குளங்களிலும் கற்பகவிருக்ஷ வனங்களிலும் சனமில்லாத நல்ல பூமியிலும் கிரீடித் திருந்தனர்.

அப்படியிருந்தும் இருவருக்கும் திருப்தியுண்டாகாமல் ஓமத்தில் நெய்யைவிட்டால் அக்னி அதிகரிப்பதுபோல் காமம் அதிகரித்தது. மேற்கூறிய இடங்களை யெல்லாம் விட்டு அவனோடு தன்னாச் சிரமம்வந்து கிரீடித்து நானாவிதமான சுகத்தை யநுபவித்துக் கொண்டு ராக்ஷசர்கள் பிசாசங்கள் கந்தர்வர்கள் யாவரையும் உள்ளடக்கி ஒருமன்வந்திரம் அரசாண்டுவந்தனன். யாகாதிகளும் தருமங்களும் உலகிலில்லாதபடியினால் தேவர்களெல்லாம் யாசகர்களைப் போல் திரிந்து மகாவருத்தத்தோடு பிரமனையடைந்து சங்கசூடன் வரலாற்றைக் கூறியழுதார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களோடு வைகுண்டஞ்சென்று முதல் துவாரமுதல் பன்னிரண்டு துவாரங்க ளிலுமுள்ள துவாரபாலகர்களிடங்கூற அவர்களால் உள்ளேசென்று ஆயிரம்யோசனை விஸ்தார முள்ள சபையில் விஷ்ணு மூர்த்தியைத் தெரிசித்துத் தாம்வந்த செய்தியைக்கூறினர். அவர் ஓ பிரமனே! நீ கூறியவையாவும் நானறிவேன் அவன் கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய பரமபக்தனான கோபாலன். அவருடன் அவனிருக்கும்போது ராதை மிரட்டினாள். அவர் வாய் மூடியிருந்தார். அதனைக்கண்ட சுதர்மன் அவள்மீது கோபித்து அவரெதிரில் அவளைமிரட்ட அவள் இலக்குமிமுதலான தோழிகளைப்பார்த்து அவனை வெளியேதுரத்த உத்தரவுசெய்தாள். அதனையறிந்த சுதர்மன் நான்மிரட்டவில்லை என்று சொல்லியும் அவனிடத்துக் கோபங்கொண்டவளாய்த் தள்ளிவிட்டார்கள். இவ்வுண்மையறியாத ராதை இலக்குமிமுதலான தோழிகளை சுதர்மன் அடித்தானென்று கேட்டு மகாகோபங் கொண்டவளாய் நீ இராக்ஷஸயோனியை யடைவாயென்றுசபிக்க, தூஷித்துக்கொண்டும் கிருஷ்ண மூர்த்தியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் போயினான். அவனைராதைகண்டு கருணையால் ஓ சுதர்மனே! நீ போகவேண்டாமென்று தடுத்தும் அவன்போக, அடாகுழந்தாய்! எங்குப்போகின்றாய் போகவேண்டாமென்று அவன்பின்சென்றாள். கோபர்களும்கோபிகளும் கண்ணீர்விட்டனர். கிருஷ்ணர் அவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் அவனைத்தடுக்கவேண்டாம். ஒருக்ஷணத்துக்குள் சாபத்தை அனுபவித்தொழித்து இங்குவருவான் என்றுகூறி சுதர்மனைப்பார்த்து நீபோய்வாயென்றார். ஆனால் கோலோகத்தில் ஒருக்ஷணகாலம் பூலோகத்தில் ஒரு மன் வந்தரமாம். அவன் யோகமாயையறிந்தவன், பலசாலி, நீசூலா யுத்தத்தை வாங்கிக் கொண்டு பூலோகம் போய்வருவாய். சிவனார் இருக்கின்றார்; அவனைச்சங்கரிப்பார். அவன்கழுத்தில் மந்திரகவசத்தைத்

தரித்திருக்கிறான். அதனால் எப்பொழுதும் ஜயத்தை யடைகின்றான். அவனை இம்சிக்க ஒருவராலும் முடியாது. ஆனால் உன்பத்தினிக்கு எப்பொழுது பதிவிரதாபங்கம்நேரிடுமோ அப்பொழுது உனக்கு மரணம் என்று அவனுக்கு வரங்கொடுத்திருக்கின்றனை. ஓ பிரமனே! அவ்வரத்தின்படி நான்முடித்துவிடப்போகிறேன். எப்படியென்றால் நான் பிராஹ்மண வுருக்கொண்டு அவன் பத்தினியிடத்தில் வீரியத்தைவிடப் போகிறேன். உடனே அவள் மரணமடைந்து பிறகு மனைவியாவாள் என்று விடை கொடுத்தனர். எல்லாரும் பாரத வருஷத்தை யடைந்தார்கள். (சு - ம் 94)

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கலாநாத முக்யைநம:

இருபதாம் அத்தியாயம்

20. சங்கசூடேன இந்திராதீனாம் யுத்தம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- வைகுண்டத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி இராக்கதர்களை உருத்திரமூர்த்தி சங்கரிப்பாரென்று கூறியதை உறுதியாகப்பிடித்து பிரமன் தேவர்களுடன் பூலோகத்தில் சந்திர பாகாநதிக்கரையிலுள்ள ஆலமரத்தடியில்வந்து உருத்திரமூர்த்தியைத் தியானித்தனன். அவரும் அங்குவந்தனர். அவரிடத்தில் சங்கசூடன் செய்திகளையும் அவனைப்பற்றி விஷ்ணுசொல்லி விடுத்ததையும், விடாதுசொல்லி தேவரீர் அந்த சங்கசூடனை எவ்விதமாய்ச் சங்கரிக்கவேண்டுமோ அவ்விதத்தைத் தேட வேண்டுமென்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்துத் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

உருத்திரமூர்த்தி சித்ரரதனென்னும் புஷ்பதந்தனாகிய ஓர்கந்தர்வனை யழைத்து நீ சீக்கிரமாகச் சங்கசூடனிடத்தில் தூதாகப் போவாயென்று ஆக்ஞாபித்தனர். அவன் அப்படியே அவனது நகரடைந்து பார்க்கும்போது அது இந்திரலோகத்தையும் குபேர பட்டணத்தையும் கீழ்ப்படுத்தி எல்லாவற்றிலுமேம்பட்டு ஐந்து யோசனை அகலமும், பத்துயோசனை நீளமும் உள்ளதாய் ஸ்படிகக் கல்லினாற் செய்யப்பட்டதாய் ஏழு அகழிகளால் குழப்பட்டதாய்

* சங்கசூடனுக்கும் இந்திராதியருக்கம் யுத்தம்.

இரத்னமயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றதாய் நூறுநூறு வீதிகளாற் சூழ்ந்ததாயிருக்கும் அதன்மத்தியில் அரசனுடைய ஆலயத்தைக் கண்டான்.

அந்தக் கிருகமானது சத்துருக்களுக்கு செருப்பைப்போல் கொதித்து அவர்கள் உள்ளேபோவதற்கு ஒருவிதத்துங் கூடாமல் தடுத்தும், ஏனையோர்க்கு அதிசுலபமாய்ச் செல்லவிடுத்துமுள்ள நான்கு அகழிகளாற் சூழப்பட்டும் இரத்தின சிகரங்களோடு பன்னிரண்டு துவாரங்களால் பிரகாசிக்கப்பட்டும் அவைகள் மகாவீரர் களான காவற்காரர்களால் நிரம்பப்பெற்றும் இருப்பதைக்கண்டு உள்ளேசென்று, அங்கு அதிபயங்கர ரூபியாய் சூலாயுதத்தை யேந்தி காவலாளியாருக்கின்ற பிங்களாக்ஷ னென்பவனைக் கண்டு தன்வரவைக் கூறினான். அவன் உள்ளேவிட்டான். அங்குள்ள துவாரபாலகனைக்கண்டு நான்யுத்தத்தைத் தெரிவிக்கவந்த உருத்திர தூதன். நீ உள்ளேசென்று அரசனுக்குத் தெரிவிப்பாய் தாமதஞ் செய்யவேண்டா மென்று கூறினான். அவனப்படியேசென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்து அவனாக்ஞையைப்பெற்று தூதனிடம்வந்து நீ உள்ளே போகலாமென்று சொல்ல தூதனும் உள்ளேசென்று முந்நூறுகோடி அசுரர்கள் சூழ்ந்து சேவித்துநிற்ப பொற்குடை பிடிக்க சாமரைகள் அசைக்க சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் சங்க சூடனைக் கண்டு கூறுகின்றான்:-

ஓ அரசனே! நான் சிவதூதன்; புஷ்பதந்தனென்னும் பெயருடையவன். தேவர்கட்கு இராஜ்யத்தையும் அவர்களது அதிகாரத்தையும் கொடுத்துவிடு; அல்லது அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய். இது நிச்சயம். உருத்திரமூர்த்தி சந்திரபாகா நதிக்கரையில் ஆலமரத்தடியில் இருக்கிறார். நான் அவரிடம் என்னசொல்வது அதனைக் கூறுவாயென்றான். அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட சங்கசூடன் சிரித்து விடியற்காலம் நான் வருகிறேன். நீ போவாயென்ன உருத்திரரிடஞ் சென்று சங்கசூடன் வார்த்தையைக் கூறினான். அவ்வாறிருக்கையில் குமாரசுவாமி வீரபத்திரர் ஆகிய புத்திரர்களும், நந்தி மகாகளர் சுபத்திரன் விசாலாக்ஷன் பாணன் பிங்களாக்ஷன் விகம்பனன் விரூபன் விகுர்தி மணிபத்திரன் பாஸ்கலன் கபிலாக்கியன் தீர்க்கதமிஷ்டன் விகடன் தாம்பரலோசனன் முதலிய மஹாசிவகணத்தலைவர்களும், காலகண்டன் பலீபத்திரன் காலஜிஹ்மன் குடீசரன் பலோன்மத்தன் ரணஸ்லாகி துர்ஜயன் துர்க்கமன் ஆகிய அஷ்டபைரவர்களும், ஏகாதச உருத்திரர்களும் அஷ்டவசுக்களும் இந்திரனும் பன்னிரண்டு சூரியரும் சந்திரனும் விஸ்வகர்மாவும் அஸ்வனிதேவதைகளும் காமதேனுவும் உக்ரதமிஷ்டனும் உக்ரசண்டனும், கோடரனும் கைடபனும்

மூன்றுகோடியோ கினிகளுடன் பயங்கரமான பத்திரகாளியும், பூதப் பிரேதபிசாசுகளும் கூஷ்மாண்டவரென்னும் பிரமராக்ஷதர்களும் வேதாளங்களும் இராக்ஷசர்களும் யக்ஷர்களும் கின்னரர்களும் வந்த மஹாதேவரை நமஸ்கரித்துப் பக்கத்தில் நின்றனர். இவரிங்ஙனமிருக்க, சங்கசூடன் உள்ளேபோய் துளசிக்கு யுத்தசமாசாரத்தைச் சொல்ல அவள் நெஞ்சுலர்ந்து அவனைப்பார்த்து ஹேபிராண பந்துவே! நாதனே! என்மார்பின்மேல் ஒருக்ஷணமிருப்பாய். என்பிராணனுக்கு முக்கிய தேவனே! என்னுடைய பிராணனை ஒருக்ஷணம் காப்பாற்றுவாய். நான் மனதில் நினைத்தசுகத்தை யனுபவிக்கக் கண்களால் உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கிறேன். என்மனம் அலைகிறது, பிராணன் ஆடிக்கொண்டே யிருக்கிறது. இன்று விடியற்காலம் ஒரு துற்சுவப்பனம் கண்டேன். அதன்படியே சொல்லக்கேட்டேன் என்று அவள்சொல்ல அரசன் அதனால் வருத்தப்படாமல் ஸ்நானஞ்செய்து சாப்பிட்டு உண்மையாயும் நன்மையாயும் தகுதியாயுமுள்ள சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான்:-

சுகமும் துக்கமும் பயமும் சோகமும் காலசம்பந்தத்தால் உண்டாகின்றது. எவ்வாறெனின்! ஓர்மரமானது தோன்றுவதும் பின் தளிர்ப்பதும் களைகளாகப்பிரிவதும் பூ அரும்புவதும் மலர்வதும் காய்ப்பதும் பழுப்பதும் பின் உலர்ந்துபோவதும் காலத்தாலன்றி ஆகின்றதா? இதுபோலவே பிரவஞ்சமும் காலதத்துவத்தினாலேயே தோன்றி நின்றழிகின்றன. திரிமூர்த்திகளும் காலத்தைக் கொண்டே தத்தம் தொழில்களைச் செய்கின்றார்களே யன்றி காலத்தை விட்டுத் தாங்களே கர்த்தாக்களென்று அவைகளைச் செய்வதில்லை. ஏனெனில் செய்யமுடியாது. அத்தத்துவமோ பிரகிருதியாகிய பரா சக்தியினுடைய இச்சா சக்தியினால் நிர்மிக்கப்பட்டது. காலதத்து வாதீதமாயுள்ளவர் பராசக்தியும் அவள் நாயகனாகிய விஸ்வாத்மாவான பரமேஸ்வரனுமேயாம். அவர்கள் காலதத்துவத்தை நியமித்து அதன்வழியாக அந்தந்த உயிர்களைக் கொண்டே அந்தந்த உயிர்களை உண்டாக்கியும் அப்படியே ரக்ஷித்தும் அப்படியே அழித்தும் வரச் செய்கின்றார். அவர்களைச் சரணமடைவாய். உயிர்களேயன்றிப் பஞ்சபூதங்களும் இந்திராதி திக்பாலகர்களும் சூரிய சந்திராதி கிருகங்களும் அந்தந்தகால அளவின்படியே தத்தம் தொழில்களைச் செய்து வருகின்றனர். இவ்வாறு காலதத்துவத்தாற் செய்விக்கின்ற அவர்களேபந்துக்களன்றி மற்றையராகார். ஏனையோரை நினைப்பது அறியாமையேயாம். நீ அவர்களையே பந்துக்களாக நினைப்பாய். நீயார் நான்யார் நம்மிருவரையுங்கூட்டியது காலதத்துவமே யன்றோ. அது இப்போதும் நம்மைப்பிரிக்க வந்தது. எல்லாம் காலவயத்த தென்றறிந்த

பண்டிதா் எதற்கும் அஞ்சவும் அஞ்சார். வருந்தவும் வருந்தார். இனி நீ நாராயணனை அடையுங்காலம் வந்துவிட்டது. அவர் பதரிகாச்சிரமத்துக்கு வரப்போகின்றார். நீயும் அவருக்கு மனைவியாகப் போகிறாய். பின் நானும் என்சாபமொழிந்து அங்கு வரப்போகின்றேன். இதில் சந்தேகமில்லை. என்ன பயமிருக்கின்றது என்று அவளைத்தேற்றி சந்தனம் பூசி பூச்சூட்டி அவளுடன் அன்றிராத்திரி புஷ்பசயனத்தில் முன்போல் கிரீடித்து இரவைப்போக்கி உதயகாலத்தில் எழுந்திருந்தான். அவள் பழையபடியே அழத்தலைப்பட்டு ஆகாரத்தை விட்டு சோகங்கொண்டாள். சங்கசூடன் தன்மார்பில் அவளை அணைத்துக் கொண்டு முன்போல் சிலதத்துவஞானங்களை அவள்மனந் தெளியும் வண்ணஞ்சொல்லியும் சிலதிரு ருட்டாந்தங்களைக் காட்டியும் சமாதானப்படுத்தி அவளுக்கு ஆசை யுள்ள கிரீடையில் இறங்கி அவளுக் குண்டாகவேண்டிய இன்பரச ங்களையெல்லாம் உண்டாக்கித் தானும் அதனால் மகிழ்ந்தவனாய் அர்த்தநாரீஸ்வரரைப்போல் ஒரே சரீரிகளாய் பிரிவற்ற ஆனந்தத்தில் மயங்கி அவளுக்கு இவன் பிராணனாய், இவளுக்கு அவள் பிராண னாய் சுரதலீலையில் தோல்வியற்று வெற்றியுடையவர்களாகவே யிருந்தனர் என்றனர். (சு - ம் 48)

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கசஜிதாம் புதாயைநம:

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

21. சங்கசூடமஹேஸ்வரயுத்தம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- கிருஷ்ணமூர்த்தியினிடம் பக்தியுள்ள சங்கசூடன், மறுநாள் மங்களகரமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆன்னிகத்தை முடித்து இஷ்டதேவதா நமஸ்காரஞ்செய்து நெய் தேன் பொரி இவைகளோடு பொன்மணி வஸ்திரம் முதலியவற்றை பிராமணர்களுக்கு நித்தியம் தானங்கொடுப்பதுபோல் கொடுத்து, உயர்ந்த இரத்தினங்களாலும், முத்துக்களாலும், செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களை யாத்திரா மங்கள நிமித்தம் ஆசாரியருக்குத் தானமாகக் கொடுத்து, பின்னர் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து, யானை குதிரை முதலியவற்றையும், வறுமையுடைய அந்தணர்களுக்கு இரத்தினங்கள்

ஆயிரம் பாத்திரங்கள் இரண்டுலக்ஷம் பட்டணங்கள் நூறுகோடி கிராமங்கள் இவற்றை மனக்களிப்புடன் தானங்கொடுத்து, சதுரங்க சேனைகளோடு இராஜ்ய சம்பத்தை மகன்வசமாக்கி, தன் மனைவியையும் பாதுகாத்து வரும்படி நியமித்து, யாவருக்கும் சொல்லவேண்டுவன வெல்லாம் சொல்லி, அதன்பின்னர் யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவனாய், தூதர்களால் அளவிறந்த சேனைகள் லக்ஷம் குதிரைகள் லக்ஷம் யானைகள் பதினாயிரம் ரதங்கள் மூன்று கோடி வில்லாட்கள் மூன்று கோடி கவசமுள்ளவர்கள் மூன்று கோடி சூலதாரிகள் ஆகிய அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தசாஸ்திரத்தில் வல்ல ஒருமஹாரதனை மூன்றுலக்ஷம் அக்ஷோணிக்குச் சேனாதிபதி யாக்கி, முப்பது கோடி அக்ஷோணி சேனைகளை மூலபலமாக வைத்து, நாராயணரைத் தியானித்து பாசறையினின்றும் வெளியே வந்து, இரத்தின விமானத்தின்மே லேறி பெரியோர்களை யெல்லாம் நமஸ்காரஞ் செய்து புறப்பட்டு இந்தப்பரதகண்டத்தில் மேற்கு சமுத்திரத்திற்குக் கிழக்கிலும், மலையபர்வதத்துக்கு மேற்கிலும், ஸ்ரீசைலத்துக்கு வடக்கிலும், கந்தமாதன பர்வதத்துக்கு தெற்கிலும், ஐந்துயோசனை அகலமும், ஐந்நூறுயோசனை நீளமு முள்ள தாயும், ஸ்படிகம்போல் பிரகாசிக்கின்றதாயும் எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் சலப்பெருக் குடையதாயும், லவணசமுத்திரத்திற்குப் பிரியையாயுமுள்ள மனைவியாயும் சகல சௌபாக்கிய முடையதாயும் இமாலயத்திலிருந்து புறப்பட்டு சாயுநதியோடு கலந்ததாயும், கோமதிநதியை இடப்பாகத்தில் உடையதாயும், மேற்குசமுத்திரசங்கமமுடையதாயு முள்ள சிறந்தபத்திரா நதியால் சூழப்பட்டதாய் மனோகரமாய் பிரகாசிக்கின்ற அந்த நதிக்கரையை வந்தடைந்து, அங்கு சித்தாஸ்ரமமாய் சித்தக்ஷேத்திர மாயுள்ள ஆலமரத்தடியில் கோடிசூரியப் பிரகாசராய், யோகாசனராய், புன்னகையோடு சுத்தஸ்படிகம் போல் பிரகாசிக்கின்றவராய், பிரமதேஜோரூபராய் திரிசூலதாரியாய், பக்தமிருத்யுஹரராய், சாந்த சொரூபராய், கவுரீகாந்தராய் மனோஹரராய், தவபலப் பிரதராய், சர்வசம் பத்தாரராய், எளிதில் சந்தோஷிக்கின்ற எளிய கருணையானராய், மலர்ந்த திருமுகமுள்ளவராய், பக்தானுக்ரஹகாதராய், விஸ்வநாதராய், விஸ்வபீஜராய், விஸ்வரூபராய், விஸ்வத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றவராய், விஸ்வரக்ஷகராய், விஸ்வசங்காரராய், விஸ்வதரராய், காரணகாரணராய், நரகார்ணவதாரணராய், ஜ்ஞானப்ரதராய், ஜ்ஞானபீஜராய், ஜ்ஞானானந்தராய், வீற்றிருக்கின்ற பரமேஸ்வரரைக் கண்டமாத்திரத்தில் விமானத்தை விட்டிறங்கி பக்தியோடு நான் பெறவேண்டிய பேறெல்லாம் பெற்றவனாயினேன் என்று தலையால் தண்டாகாரமாக வணங்கி, அதன்பின்னர் இடப்பாகத்திலிருந்த பத்ரகாளியையும் ஸ்கந்தரையும் நமஸ்காரம் செய்தனன். அம்மூவரும்

அவனை ஆசீர்வதித்தனர். நந்தீஸ்வரர் முதலான கணங்களெல்லாம் வந்து அவனோடுகலந்து ஒருவரை யொருவர் ஆலிங்கனஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர். சங்கசூடன் யாவர்க்கும் இனியமொழிகூறி சிவபெருமான் அருகே நின்றனன்.

அப்பொழுது மஹாதேவர் அவனைப்பார்த்து ஓ அரசனே! நீ பெரிய சம்பிரதாயத்தில் வந்தவன், உன்னுடைய வம்சத்துக்கு முதலாயிருந்தவன் சிருட்டிகர்த்தாவாகிய பிரஹ்மாவினுடைய புத்திரனான மரீசி, அவன்மகன் கஸ்யபன், அந்த கஸ்யபனுக்கு பதின்மூன்று பத்தினிகள். அவருள் தநுஎன்பவளுக்கு நாற்பதுபிள்ளைகள், அவருள் ஒருவன் விப்ரஜித் என்பவன், அவன் மகன் தம்பன், அவன் மகன் நீ, அவர்களும் நீயும் பராக்கிரமத்திலும் தவத்திலும் மந்திரசித்தியிலும் சகலஐஸ்வர்யத்திலும் சமா னமில்லாதவர்கள். உன்னுடைய வம்சத்தவருடைய பெருமை உலகமெல்லாம் பரவவந்த நீ கோலோகத்திலிருந்து வந்தகாரணம் உனக்கேதெரியும் பூர்வஜன்ம பரம்பரையும் இனி வரப்போகிற எதிர் காலச் செய்தியும் அறியும் படியான அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றிருக் கின்றவன். அவையெல்லாம் நானெடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. எந்தலோகத்திலும் நீ விரும்பத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் தேவர்களுடைய இராஜ்யத்தால் உனக்காகவேண்டியதென்ன அதை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடுவாயாக. உனக்கு அதனினுஞ் சிறந்தவுலகங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவைகளை நீ சுகமாக ஆண்டுகொண்டிருப்பாய். தேவர்களெல்லாம் அவர்களுடைய ஸ்தானங்களில் வாழும்படிச்செய்வாய். எந்தப்பிராணிகளுக்கும் இம்சையும் செய்யவேண்டாம். இம்சைசெய்வதே பிரஹ்மஹத்தி என்று சொல்லப்படும். ஏனெனில் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் பிரஹ்ம சொரூபமான பரமேஸ்வரனான நான் நிறைந்திருத்தலால் என்க. பிரஹ்மஹத்தி என்று சொல்லப் படுவதாகிய அது, இந்தப் பிரஹ்மத்தி பதினாறில் ஒருபங்குக்குக்கூட இணையாகாது. பிராணிகளை விரோதஞ் செய்துகொள்வதும், இம்சைசெய்வதும் எதற்காக வென்று நீயோசித்துபார்ப்பாய். பிறர்செல்வத்தை விரும்பியேயன்றி வேறில்லை. அச்செல்வமோ ஒருவரிடத்திலாவது நிலை பெற்றிருப்ப துண்டோ, முன்னிருந்த துண்டோ, முன்னிருந்ததுமில்லை, இப்போதிருப்பது மில்லை. இரண்டு காலத்தும் நிலையற்ற தன்மையே வெளிப்படுதலால் இனிப் பின்வருவோர் நிலைபெற்றிருக்குமென் றெண்ணிப் பிறருக்கு இம்சைசெய்வது அறிவின்மையோ! அறிவுடைமையோ! நீயே ஆராய்ந்து பார்ப்பாய். வறுமைக்குக் காரணம் பிறர் செல்வத்தை விரும்புதலேயாம் அதனை யொழிப்பாராயின் யாவரும் எப்பொழுதும் செல்வமுடையவரே!

செல்வமில்லாதவர் உலகில் ஒருவரும் இரார். செல்வத்தோடு சிருட்டி யேயன்றி அது இல்லாமல் சிருட்டியாவதில்லை. இஃதுண்மை இதனையறிவோர் சிலர், அறியாதவர் பலர். மற்றோருண்மை கூறுகிறேன்:- பிரமனும் ஒரே நிலையாக தன்னுடைய அதிகார செல்வத்தை அனுபவிக்கின்றானா? இல்லையே. எத்தனையோ தடவை சிருட்டி செய்வதற்குத் தெரியாமல் மயங்குகின்றான். அப்போதப் போதும் பிரகிருதிதேவியாகிய பராசத்தியின் கிருபையினால் அம்மயக்கந்தெளிந்து சிருட்டிக்கத்தொடங்குவான். அப்படியே தான் செய்யும் இரக்ஷகத்தொழிலும் தடுமாறித் தடுமாறி நடந்து வருகின்றது. சந்திரனும் கலைதேய்ந்தும் வளர்கின்றதுமாகக் காணப் படுகின்றானே யன்றி சோடசகலையோடு பிரகாசிக்கின்ற காலத்தும் ஒருநிலையாக இருந்தானில்லை. கிரஹணகாலங்களில் மறைபடுகின்றான். சூரியனும் காலையில் மந்தவொளியாயும், நடுப்பகலில் கடுகடுத்துச்சுடும் ஒளியாயும், அந்தியில் அவ்விரண்டுமன்றி ஒளியைப் போலும் காணப்படுகின்றான். கிரஹணகாலங்களில் அம்மூவகையுமின்றி ஓர் பொன்பில்லை மாத்திரமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றான். குன்றாதிருப்பதாகிய தருமமும் கிருதயுகத்தில் பூர்ணமாயும் திரேதாயுகத்தில் காற்பங்கு குறைந்தும், துவாபரயுகத்தில் அரைப்பங்கு குறைந்தும், கலியின் ஆரம்பத்தில் முக்காற்பங்கு குறைந்தும், இருப்பாயுள்ள மற்றைக் காற்பங்கும் வருடந்தோறும் குறைந்து முடிவில் சந்திரனுக் கொருகலைபோல் தருமம் என்னும் சொல்வாசனையோடிருக்கும். இவ்வாறாகவே சராசரமாகவிருக்கின்ற ஒவ்வொன்றையும் பார்க்குமளவில் ஒன்றேனும் ஒருதன்மையா யிருப்பதில்லை. இதனை ஒவ்வொருவரும் அறியலாம். செல்வத்தில் வாழ்ந்த இந்திரனும், தன்னுடைய செல்வம் போதாமல் தேவசெல்வத்தை விரும்பியபலியும், சுதலலோகத்தில் என்ன செல்வத்தோடு இப்போது இருக்கின்றார்கள்! அவனும்வாழ்ந்தானில்லை, இவனும்பெற்று ஒழிக்காதிருந்தானில்லை. இன்னும் எவ்வளவென்று சொல்லுவேன். ஈஸ்வரனாயும் பிரஹ்மசொரூபமாயும் பரமாத்மாவாயும் இருக்கின்ற நானொருவனே காலவேற்றுமையில்லாமல் ஒரு நிலையாயுள்ளேன். அதனால் பிரபஞ்சம் லயமாகுந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கின்றேன். இன்னமும் பார்க்கப்போகின்றேன். நான் ஒருதொழிலுஞ் செய்யாதவன். எவனொருவன் எனது நாமவைபவகுணானுபவங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்கின்றானோ அவனைத்தான் சக்திரூபி புருஷரூபி ஆத்மா ஜீவன் நானாரூபமாயிருக்கின்ற பரமாத்மா என்று சொல்லப்படும். காலரூபமாயிருக்கின்ற மிருத்யுவும் கருடனைக்கண்ட பாம்பைப்போல் அவனைக்கண்டவுடன் ஓடுவான். அவன்தான் ஜன்மம் ரோகம் பயம் ஜரை இவையெல்லாம் இல்லாதவன்; பிரஹ்மாவினால் சிருட்டியும்

திருமாலால் ரக்ஷகமும் உருத்திரனால் சங்காரமும் செய்யப்படாதவன். ஓ அரசனே! நீயும் அவனைப்போலாவாயென்றுகூற சங்கசூடன் சொல்லிவந்தன வெல்லாமும் மவுனியாயும் மிகவிநயத்துடனும் இனிப்பாயுங் கேட்டு அந்தப்பரமேஸ்வரரை அடிக்கடி புகழ்ந்துபின்னர் தான் சிலசொல்லத்தொடங்கினான்.

ஓ கடவுளே! தேவரீரால் யாது சொல்லப்பட்டதோ அது வேறுவகையாய் எக்காலத்தும் மாறாது. ஆயினும், பலியினிடத்தில் திருமால் வஞ்சனையாகச் சென்று அவனுடைய ஐஸ்வர்யங்களைக் கிரஹித்துக்கொண்டு அவனைக்காலால் சுதலத்தி லமுத்திவிட்டார். நான் பின் அங்கிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் கொண்டுவந்தேன். என்னைப்போல் கொண்டுவர விஷ்ணுவினாலும் முடியாது. இரண்யன் இரண்யாக்ஷன் தேவர்களுடைய வஞ்சனையால் பிராதாவினால் கொல்லப்பட்டார்கள். சமுத்திரமதனஞ்செய்யும்போது மோகினியாய் திருமால்வந்து எக்களினத்தவரை மயக்கி அமிர்தகலசத்தை அபகரித்து எங்களை வஞ்சித்தார். இதுபோலும் எங்களினத்தில் வந்த ஒவ்வொருவரையும் தேவர்கள் மாறிமாறி வஞ்சித்துக்கொடுத்த விஷயத்தை நானிப்பொழுது சொல்லுவதென்றால் முடியுமோ. தேவர் களிடத்தில் எங்களினத்தவருக்குத் துவேஷமுண்டாய் இம்சை செய்வதற்குக் காரணம் அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனைச்செய்லேயாகும். கர்மபலத்துக்கீடாய் இருவருக்கும் ஜயாபஜயங்க ளுண்டாகின்றன. அவைகள் மாறிமாறிவரினும் அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனையும், இவர்கள் செய்யும் இம்சையும் உள்ளத்தில் மாறியதில்லை. தேவர்க ளுடைய வஞ்சனையைப் பிரகிருதிதேவியே யறிவாள். அதனை நினைக்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் பதைக்கின்றது. தேவரீருக்கோ இவையெல்லாம் ஓர் கிரீடையாகும். ஓ! ஸ்வாமின் தேவர்களுக்கு ஐஸ்வர்யம் வருவது அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனையாலுமன்று, அசுரர்களுக்கும் வருவது இவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தினாலுமன்று. எவரிடத்துப் பிரகிருதிதேவியின் கிருபை எதுவரையிலிருக்கின்றதோ அவர்களிடத்தில் அதுவரையிலிருக்கின்றது. இதுவரையில் சொல்லி வந்தவையெல்லாம் எங்களிருவருக்கும் என்று முள்ள வழக்கு. தேவரீரோ எங்களுக்கெல்லாம் வேண்டுந்தோறும் செல்வத்தைக் கொடுத்துவந்தவரேயன்றி எங்களிடத்துள்ள செல்வத்தை அபகரிக்க வேண்டுமென்று எண்ணியதுமில்லை; வஞ்சனைச் செயலைச் செய்ததுமில்லை. அங்ஙனமிருக்க இப்பொழுது தேவரீர் இங்குவந்து என்னிடம் தூதனையனுப்பி யுத்தத்திற்கு யழைத்தகாரணம் யாதோ தெரியவில்லை. ஆயினும் தேவரீரும் வந்துவிட்டீர், நானும் வந்து விட்டேன். இனி யுத்தஞ்செய்யாமற்போவது தேவரீருக்கு அழகுமல்ல

எனக்கு மேன்மையுமல்ல. நாமிருவரும் யுத்தஞ் செய்யாமற் போவோமானால் நம்மை உலகத்தார் பிரயோஜனமற்றவரென்று பழிப்பர். ஆனால் எங்களிடத்தில் நீர்பந்து என்கிற முறைமையில்லாமல் கடவுள் என்கிற முறைமையுடையவர். கடவுளாயிருக்கின்ற நீர் என்னோடு யுத்தஞ்செய்வதற்கு லஜ்ஜையுண்டாகும். எனக்கும் உம்மிடத்தில் கடவுளென்கிற கியாபகமிருந்தால் யுத்தம்செய்வது எப்படியென்று எனக்கோர் யோசனை யுண்டாயிருக்கிறது. ஆகையினால் நான் கடவுளென்கிற கியாபகத்தை உம்மிடத்தில் விட்டு விடவேண்டும். நீரும் என்னைப் பந்து வெண்றெண்ணி யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றான். ஆனால் யுத்தத்தில் பிரயோஜகர் நீரன்று; நானே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே ஐயாபஜயத்தைப்பற்றிய கீர்த்தி அபகீர்த்திகள் எனக்கே யாமன்றி உமக்கொன்று மில்லை என்றான்.

இவையெல்லாங் கேட்ட முக்கண்ணர் அவன் சொல்லி வந்த வைகளுக்குத் தகுதியாயும் உசிதமாயுமுள்ளவைகளைக் கூறுகின்றார்:- ஓ அரசனே! நீ சொல்லிவந்தவை யெல்லாம் மிகவும் வியப்புடைத் தானதே. உன்னுடைய வம்சம் பிரஹ்மவம்சமேயன்றி வேறில்லையே! அந்தப்பிரஹ்ம சப்தத்திற்கு நான் உரித்தானவனல்லவா! ஆகவே, வம்சத்திற்குக் கர்த்தாவாகியநான் யுத்தஞ்செய்வதற்கு லஜ்ஜை யடையவேண்டிய காரணம் ஏது! இந்த ஞாயங்கருதியே முன்நான் திரிபுரர் முதலியவரோடும். தேவி சும்ப நிசும்பர் முதலானவர்களோடும் யுத்தம் செய்திருக்கின்றோம். மதுகைடபர் இரணியன் இரணியாக்ஷன் முதலானவரோடு விஷ்ணுமுதலான தேவர்கள் யுத்தஞ்செய்தது, நீ கூறியபடி தாயாதிமுறையைக் கொண்டுதான். நான்யுத்தஞ் செய்யவந்த காரணத்தைச் சொல்லிவிட்டே னாகையால் உன்னோடு போர்செய்வதில் எனக்கு லஜ்ஜை இல்லை என்பதை நான்றாய்த் தெரிந்துகொள். அன்றியும் நீ எல்லாரினும் மிகச்சிறந்தவன் என்று சொல்லிச் சும்மாயிருந்தனர். இவர் ஆன்மக்களுடைய குறிப்பறிந்து எதுவுஞ் செய்கின்றவராதலால் அப்போதும் அவன்குறிப்பைநோக்கி யிருந்தனர். சங்கசூடன் சங்கரர் ஆலமரத்தடியிலிருந்து சொன்ன குறிப்புணர்ந்து மந்திரிகளுடன் அதிவேகமாய் அப்பொழுது எழுந்திருந்தனன் என்றார். (சு - ம். 82)

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கடாக்ஷஸ்யந்திகருணாயைநம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

22. நாரத நாராயண சம்வாதம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- எழுந்திருந்த சங்கசூடன் சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து மந்திரிகளோடு விமானத்திலேறித் தன்னுடையசேனைகளைத் தூண்டினான். இருவரும்யுத்தத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்யவே சேனாதிபதிமுதலிய யாவரும் முறையே யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டனர். எவ்வாறெனில் மஹேந்திரன் விருஷபர்வனோடும், சூரியன் விப்ரசித்தியோடும், சந்திரன் தம்பனோடும், யமன் காலேஸ்வரனோடும், அக்னி கோகர்னனோடும், குபேரன் காலகேயனோடும் விஸ்வகர்மா மயனோடும், மிருத்யுபயங்கரன் சங்காரமயனோடும், வருணன் விகங்கணனோடும், வாயு சங்சலனோடும், புதன் த்ருதபிரஷ்டனோடும், சநி ரக்தாக்ஷனோடும், சயந்தன் இரத்னசாரனோடும், வசுக்கள் வர்ச்சோகணங்களோடும், அஸ்வனி தேவதை தீப்திமானோடும், நளகூபரன் தூம்பரனோடும், தர்மன் துரந்தரனோடும், மங்களன் உசாக்ஷனோடும், பாநு சோபாகரனோடும், மன்மதன் பிடரனோடும், விஸ்வன் சபலாசனோடும், ஏகாதசருத்திரர் மஹாப யங்கராளென்னும் பதினொருவரோடும், மகாமாரி உக்ரசண்டன் முதலானவர்களோடும், நந்திதேவர் முதலியோர் இராக்கதக் கூட்டங்களோடும், பிரளயகாலத்திலும் மிக்கபயங்கரமான யுத்தத்தைச் செய்தனர். இவ்வாறு இரண்டுசேனைகளும் ஒருவரோடொருவர் யுத்தம்புரிய, சம்புவட மூலத்தில் கால்யாசுதனோடும், சங்கசூடன் சிங்காதனத்தில் அனேக அசுரர்களோடும் வீற்றிருந்தனர். சங்கருடைய சேனைகளும் தேவர்களும் அசுரர்களால் தோற்கப்பட்டு காயப்பட டோடினர். அதைக்கண்டமுருகர் கோபித்து தேவர்களுக் கபயங்கொடுத்து தமது தேஜஸினால் கணங்களுக்குச் சாந்திசெய்து வன்மையுண்டாக்கி தானொருவராகவே யுத்தம்புரிந்து நூறுஅக்குரோணியை ஒருக்ஷணத்தில் கொன்றனர். காளி அசுரர்களை நாசஞ்செய்து உக்கிரங்கொண்டு ராக்ஷஸரக்கத்தை உருஞ்சியும், பத்து லக்ஷம் நூறுலக்ஷம் கோடிகோடியாய் யானைகளை ஒருகையினாலெடுத்து முகத்தில் வைத்து வாயிலிட்டுத் தின்றுந் திரிவாள். ஒ முநிவரே! ஸ்கந்தரது பாணசமூகங்களால் அடிபட்டுப் பயந்தவர்களாய் தானவர்களோடிப்போயினர். அதுகண்ட விருஷபர்வன் விப்ரசித்து தம்பன் விகங்கணன் முதலியயாவரும் முருகரோடு யுத்தம் புரிந்தனர். மகாமாரியும் இளையாது யுத்தஞ்செய்தனள். இராக்கதர்கள் கந்தரது

சக்தியாயுத்தத்தால் மனக்கலக்கமுள்ளவர்களா யோடினர். சுவர்க்கத்திலிருந்து புஷ்பவருடம் பொழிந்தது. அரசன் விமான மூர்ந்து இடைவிடாமல் மழைபொழிவதுபோல் பாணங்களைப்பொழிய எங்கும் அந்தகாரமும், பாணம் ஒன்றோடோன்று உராய்வதினால் நெருப்பும் உண்டாயிற்று. நந்தீசர் முதலியோரும் தேவர்களும் ஓடிப்போனார்கள். போர்க்களத்தில் கார்த்திகேய ரொருவரே நின்றார். அரசனோ ஓயாமல் ஒருவராலும் தடைசெய்யக்கூடாததாயும் பயங்கரமானதாயும் இருக்கும் பர்வதமாரியையும் சர்ப்பமாரியையும் சிலாமாரியையும் மரமாரியையும் பொழிந்தான். அதனால் இடைவிடாத பனியினால்மறைபடும் சூரியன் போல் மறைபட்டிருந்தனர். அவரது தனுசையறுத்து ரதத்தைப் பொடிபடுத்தி மயூரத்தை அலைத்து சக்தியாயுதத்தையும் விடாமற்றடுத்தான். முருகர் அவனது வெற்றிப்பாட்டைக்கண்டு வேறொருதநுசையெடுத்து அளவில்லாத யுத்தஞ் செய்யத்தொடங்கி தம்மைமறைந்திருந்த திவ்யாஸ்தி ரங்களையும் சர்ப்பங்களையும் மரங்களையும் மலைகளையும் இந்திராஸ்தி ரத்தாலறுத்துமேகாஸ்திர த்தினாற்நெருப்பைத்தணிவித்து அவனது தேரையும் மிகமுயற்சியுள்ள சாரதியையும்கிரீடத்தையும் நாசப்படுத்தி அரசன்மார்பில் வெண்மையான காந்தியுள்ள சக்தியாயுதத்தை யெறிந்தனர். அரசன் மூர்ச்சித்துப் பின்பு எழுந்து வேறு தேரேறி தனுசைப்பிடித்து மாயையினால் மழைபோல் அஸ்திரங்களைப் பொழிந்து ஸ்கந்தரை மறுபடியும் மறைத்துச் சக்தியாயுதத்தை விடுத்தான். அது மார்பிற்றாக்குவதற்குமுன் காளிகாதேவி விரைந்தோடி வந்து அவரை மார்பிலணைத்து எடுத்துக்கொண்டு குமார னருமை யறியாத அந்தப்பாவியின்முன் இருக்கலாமா என்று சிவனாரிடங் கொண்டுபோனாள். சிவனார் மகிழ்ந்து அக்காளியின்று அன்புக்குமகி ழ்ந்து ஓ காளீ! என் குமாரனிடம் நீ அன்புள்ளவளா யிருந்தபடியால் இவனுடனிருந்து யுத்தஞ்செய்வாயென் றனுப்பினர். நந்திகேசர் முதலானவரும் பின்றொடர்ந்தனர். எல்லாத்தேவர்களும் கந்தர்வ கின்னர ராக்ஷசர்களும் அநேகவாத்தியங்களும் பின்றொடர்ந்தன. காளியும் யுத்தகளத்தையடைந்து சிங்கநாதஞ்செய்ய அதனால் அசுரரெல்லாம் மூர்ச்சித்தனர். அடிக்கடி அட்டகாசஞ்செய்தாள். தேன்மத்யத்தைக்குடித்துக் கூத்தாடினாள். பயங்கரமான கோரப் பல்லுடன் தடியும் கோடகியையுந் தாங்கினவராயும் மதுபானஞ் செய்பவராயும் யோகினி டாகினி கணங்களும்வந்து சூழ்ந்தன. சங்க சூடனும் காளியைப்பார்த்து அதிசீக்கரம்வந்து இராக்கதர்கள் பயப்படா வண்ணம் அபயந்தந்து போருக்காரம்பித்தனன். காளியும் பிரளயாக்கினிக்குச்! சமானமான நெருப்பைப் பொழிந்தாள். அதை அரசன் மேகாஸ்திரத்தினால் அணைத்துவிட்டான். காளி வருணாஸ்

திரத்தைப் பிரயோகித்தாள். தானவன் காந்தர்வஸ்திரத்தினா லறுத்தான். காளி அக்கினிபோல் சுவலிக்கும் மஹேஸ்வர அஸ்திரத்தைவிட்டாள். அரசன் சதாசிவாஸ்திரத்தாலறுத்துத் தள்ளினான். காளி மந்திரபூர்வமாய் மகாவீரபத்திரா ஸ்திரத்தை விட்டாள். அதைக்கண்ட அரசன் இரதம்விட்டிறங்கி தண்டம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். பிரளய காலாக்னிபோன்ற அது ஆகாயத்திலே போய்விட்டது. பின்னர் காளி பிரமாஸ்திரத்தை மந்திரபூர்வமாக விட தானும் அதைவிட்டுத் தடுத்தான். காளியானவள் திவ்யாஸ்தி ரங்களெல்லாம்விட அரசனும் அவைகளேயே விட்டுத்தடுத்தான். பின்னர் ஒருயோசனை நீளமுள்ள சத்தியை முயற்சியோடு எறிய அவன் அதனை அஸ்திரங்களால் ஒடித்தனன். தேவிகோபங்கொண்டு மஹாபாசுபாதாஸ்திரத்தை யெடுத்துவிடும்போது அசரீரி இதனால் அரசனுக்கு மிருத்யுஇல்லை அவனுடைய பத்தினிக்கு எவ்வளவு காலம் பதிவிரதாதர்ம மிருக்கின்றதோ அதுவரையில் அவனுக்கு மரணமில்லையென்று பிரமன்வரங்கொடுத்திருக்கிறானென்று கூற, காளி அவனைவிடாமல் லீலையாகப் பசியினால் லக்ஷம் இராக்கதர்களை விழுங்கி சங்கசூடனையும் விழுங்க ஓடினாள். அவன் பாணங்களால் தடுத்து விட்டான். பின்பு சொலிக்கும் கத்தியை வீச அதனையும் அஸ்திரங்களாலறுத்துவிட்டான். பின் ஒரேவிழுங்காய் விழுங்கிவிடுகிறேனென்று வோட மகாசித்தனான அரசன் ஓர்பேரு ருவங்கொண்டான். காளி கோபங்கொண்டு வேகமுள்ள முஷ்டியினால் தேரையும் சாரதியையும் நாசப்படுத்தி சூலத்தையெறிந்தாள். அவன் அதை இடக்கரத்தால் பிடித்துக்கொண்டான். தேவியானவள் முஷ்டியால் கோபத்தோடு அடித்தாள். அவன் மூர்ச்சையுடைந்து பிறகு எழுந்திருந்து தேவியோடு கைசண்டையிட்டு தேவிவஸ்திரத்தைப் பராக்கிரமத்தினா லறுத்துவிட்டான். மாத்ருபக்தியினால் பின்பாணம்விட வில்லை. தேவி கோபங்கொண்டவளாய் அசுரனையெடுத்துச் சுழற்றிச் சுழற்றி மேலெடுத்து வீச அவன் அங்கிருந்து குதித்து ஓடிவந்து பத்திரகாளியை நமஸ்கரித்து விமானத்திலேறியிருந்தனன். காளி பசியினால் ராக்ஷசருடையரக்தங்களைத் குடித்தும் மாம்சங்களைத் தின்றுகொண்டும் சங்கரரிடஞ்சென்று யுத்தசமாசாரம் கூறி இப்போது லக்ஷம்பேர்தான் மிகுந்திருக்கிறார்கள் அவர்கள் நான் சாப்பிடும்போது சிந்திப்போனவர்கள் என்று சொல்ல அவர் சிரித்தனர். ஓ மகாதேவரே! அவனையுங்கொல்ல பாசுபதமெடுத்தபோது அசரீரி தடுத்துவிட்டது. அவனும் மகாஞானியானபடியால் என்மீது பாணம்விடவில்லை யென்றாள் என்றனர் (சு-ம். 75)

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கபாலி ப்ராண நாயிகாணநம:

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

23. மஹேஸகாளி ஸ்கந்தாதீனாம் சங்கசூடேன மஹாயுத்தகதனம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஞான சொரூபரான சிவனார்கேட்டுத் தன்கணங்களோடு யுத்தத்துக்குச்செல்ல சங்கசூடன் இவரைப்பார்த்து விமானம்விட்டிறங்கிப் பரமபக்தியோடு தண்டாகாரமாய் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து மறுபடியும் இரதத்தின்மீதேறி தனுசை வளைத்து நூறுவருஷம் இருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். இருவரும் தோல்வி வெற்றி யடையவில்லை. பகவானும் அரசனும் ஆயுதத்தை வைத்துவிட்டு சங்கசூடன் இரதத்தின்மீதும் சிவனார்விருஷபத்தின் மீதும் சுகமாயிருந்தனர். சிவனார் யுத்தத்தில் இறந்துபோனவரை யெல்லாம் உயிர்பெற்றெழும்படிச்செய்தனர். இவ்வாறிருக்கையில் ஓர் விருத்தாப்பியமுள்ள கிழப்பிராமணன் பசியினால் யுத்தபூமிக்கு வந்து அரசனைப்பார்த்து எனக்குப் பிக்ஷைகொடுக்கவேண்டும் நீ சகலசம்பத்தையுங் கொடுக்கத்தகுந்தவன். நானோஅதிகமான ஆசை யில்லாதவன். ஓர் பொருளில்மாத்திரம் ஆசையுடையவன் என்மனதி லிருக்கும் அக்கோரிக்கையை மாத்திரம் நீ நிறைவேற்றவேண்டும். நான் கொடுக்கிறேனென்று சத்தியஞ் செய்து கொடுப்பையானால் பிறகுசொல்லுகிறேன் என்றான். அரசன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று மலர்ந்தமுகத்தோடும் சத்தியத்தோடும் சத்தியஞ்செய்ய, எனக்கு உனது மந்திரகவசம் வேண்டுமென்று வஞ்சனையாகக் கூறினான். அரசன் சொற்றவறாமல் கொடுக்க அவன் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர் சங்கசூடனுருவைத்தாங்கி துளசியிடஞ்சென்று புணர்ந்து போயினான். சம்புவும் சங்கசூடனும் வருங்காரணத்தை யறிந்தவராகையால் யுத்தம் முடியவேண்டிய முறைப்படி சங்கசூடன் போருக்காரம்பித்தான். சம்புவானவர் அவனைச் சங்கரிக்க பிரளயாக்கினி போலும் தடை செய்யக்கூடாததாய் செயிக்கக்கூடாததாய் சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யவல்லதாய் கிரீஷ்மகால சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றாய் ஆயிரம் வில்நீளமும் நுறுமுழம் பருமனுமுள்ளதாய் பிராணனோடு கூடினதாய் பிரஹ்மரூபமாய் நித்யமான தாய் வாக்கினாற் சொல்லக்கூடாததாய் பிரமாண்டத்தைச் சங்கரிக்க வல்லமையுள்ளதா யிருக்கிற பெரியசூலாயுதத்தை ஓர் விளையாட்டாக எடுத்துச் சுழற்சி

சங்கசூடன்மே லெறிந்தனர். அரசன் தன் கையிலிருந்தவில்லை எறிந்துவிட்டு வணங்கித் தனது இஷ்டதெய்வத்தைத் தியானித்திருந்தனன். சூலமும் சுழன்று அரசன் மேல் வீழ்ந்து அவனைப் பஸ்மம்செய்தது. உடனே அவன் திவ்யரூபங்கொண்டு கோலோகத்திலிருந்துவந்த இரத்னவிமானத்திலேறி கோலோகஞ் சென்று ராதாகிருஷ்ணாளுடைய பாதங்களைப் பக்தியோடு நமஸ்கரித்தான். அவ்விருவர்களும் சுதர்மனைப்பார்த்து மலர்ந்தமுக முள்ளவர்களாய்ப் பிரீதியினால் மார்பிலணைத்துக்கொண்டனர். பின் சூலாயுதம் விட்டவரிடம்சென்றது. சங்கசூடனுடைய எலும்புகள் பூவுலகில் சங்குவடிவங்களாயின. அவை தேவார்ச்சனைக்குப் பரிசுத்தமானவைகள். சங்குசலமானது தேவர்களுக்குமிகவும் பிரீதியைக் கொடுக்கின்றது. சிவனார் தவிர மற்றத்தேவர்களுக்குப் புண்ணியதீர்த்தம்போல் பரிசுத்தமாயிருக்கிறது. சங்குசப்தம் எங்குண்டாயிருக்கிறதோ அங்கு இலக்குமிதேவி வாசமாயிருக்கிறாள். சங்குதீர்த்தத்தால் ஸ்நானஞ்செய்கின்றவன் சர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தவனாகின்றான். சங்கு எங்கிருக்கின்றதோ அங்கு இலக்குமிதேவியும் இருக்கின்றாள். அமங்கலங்களெல்லாம் தூரத்தில் விலகிப்போம். எவ்விடத்தில் சங்கம் இல்லையோ அவ்விடத்தில் இலக்குமி பயந்தவளாய் கோபங்கொண்டு வேறிடத்துக்குச் செல்கின்றாள். சிவனார் அரசனைச் சங்கரித்துச் சந்தோஷத்தோடு விருஷபாரூடராய்க் கணங்களாற் சூழப்பட்டவராய்ச் சிவலோகஞ் சென்றனர். தேவர்களெல்லாம் பிரஹ்மானந்தமடைந்தனர். சுவர்க்கத்தில் துந்துபிமுழங்கிற்று. கந்தர்வ கின்னரர்கள் பாடினர். இருடிகள் போற்றினர். ஆகாயத்தில் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தது. (சு–ம் 30)

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

காருண்ய விக்ரஹாயை நம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

24. துளசி சங்கம வர்ணனாதி.

———

நாரதர், எந்தரூபத்தினால் துளசியிடம் விஷ்ணுகர்ப்பாதானஞ் செய்தார் என்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:- பகவான் சங்கசூடனிடம் கவசத்தைப்பெற்று அவனுருக்கொண்டு சேனைகள் சூழ

ஜயபேரிமுழங்கப் போயினர். துளசி அம்முழக்கத்தைக்கேட்டு மிக்கஅன்போடு பலகணிவிழியில் நாயகன்வரவைப் பார்த்துக் கொண்டே அந்தணர்களுக்கும் பிக்ஷுக்களுக்கும் அங்கஹீனர்களுக்கும் தானங்கொடுப்பித்தும், சிறைச்சாலையி லிருப்பவரை விடுவித்தும் இருந்தனள். மாயாசங்கசூடனும் நகரிற்பிரவேசித்து தன்னரண் மனைக்குள்ளே போக, துளசி எதிர்கொண்டு பர்த்தாவைப் பார்த்து சந்தோஷித்தோடு பாதப்ரக்ஷாளனஞ் செய்து நமஸ்கரித்து இரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து காமாபேக்ஷையுள்ளவளாய் கற்பூரமுதலிய வாசனைகள் சேர்ந்த தாம்புலத்தைக் கொடுத்து, இப்போது யுத்தத்திற் சென்று திரும்பிவந்தபடியினால் எனது ஜன்மமும் பிழைப்பும் சபலமாய்விட்டது. ஒ! பிரபுவே! சகலப்பிரவஞ்சங்களையும் சங்கரிப்பவரான சங்கரரிடம் உமக்கு எப்படி ஜயமுண்டாயிற்று என்று கேட்க, விஷ்ணு சிரித்து ஒ மனைவியே! எங்களிருவருக்கும் ஒருவருடம் பூரணமான யுத்தமுண்டாயிற்று. அவர்களெல்லாம் இறந்தனர். பிரமன் எங்கள் இருவரிடம் பிரீதியுடையவனாய் என்னை வேண்டியவாறே தேவர்களுக்கு இராஜ்யத்தைக்கொடுத்து வந்துவிட்டேன். சிவனார் தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்தனரென்று கூறி, அவளுடன் சுகபோகத்தை யனுபவிக்கும்போது அத்துளசி தன்னாயகனுடைய செயலுக்கு மாறாக எல்லாக் கிரீடை களுமிருப்பதால் சந்தேகங்கொண்டு அவரைப்பார்த்து நீ யார்! அதனைச் சொல். நான் உன்னுடைய சுகத்தை அநுபவித்து என்பதிவிரதா தருமத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டேன். அது மிகவுந் தூரத்திலோடிப் போயிற்று. இவ்வா றென்னைக் கெடுத்தவுன்னைச் சபிக்கிறேனென்று சொன்னாள். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட விஷ்ணு சாபத்துக்கஞ்சி தனது நீலமேகம்போலும் பிரகாசிக்கும் உண்மைத்திருவுருவைக்காட்ட அவள் அவ்வுருவைக்கண்டு மிகவும் மனங்கூசி மூர்ச்சையடைந்து பின்னர் தெளிந்து ஒ விஷ்ணுவே! நீ என்ன காரியஞ் செய்தாய்! உன்னிடம் தயையென்பது சிறிதுமில்லாமற்போயிற்று. சலிப்பில்லாத எனது கற்பைச்சலிக்கும்படிச்செய்து என்னை வஞ்சித்து விட்டனை, என்னுடைய பதிவிரதா தருமத்தை அறியாமற்போயினை உனக்கறிவில்லை. உனது நெஞ்சம் என்னைக்கெடுக்கும் விஷயத்தில் வன்மைபெற்றிருந்தபடியால் கல்லாகக்கடவாய். எவர்கள் உன்னைச் சாதுவாகச்சொல்லுகின்றார்களோ அவர்கள் பிரமையடைந்தவர்க ளென்பதிற் சந்தேகமில்லை. நீ தேவர்கள் பொருட்டு இப்படிச் செய்தேனென்பாய். அவர்களுக்கு நன்மையைத் தேட எண்ணியபோல் எனக்கு எண்ணினையா! கற்புப்போனால் மீண்டும் வருமா! மற்றவையெல்லாம் போகலாம் வரலாம். இந்த அருமைகளில் ஒன்றேனும் எண்ணா தொழிந்தனையே! என்று வருந்தும்பொழுது

அந்த விஷ்ணு அவளுக்கு உண்மையைச் சொல்லத்தொடங்கினார். அஃதாவது ஓ பெண்ணே! பாரதவருஷத்தில் என்னைப்பற்றி நீ நீண்டகாலம்வரையில் தவஞ்செய்தாய், சங்கசூடனும் உனக்காகத் தவஞ்செய்தான். அதனால் அவன் உன்னை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சுகித்தான். நீ என்னைக்குறித்துச் செய்த தவத்துக்குப் பலன் கொடுக்கும் சமயம்வந்துவிட்டது. அதனால் நானும் வந்துவிட்டேன். நீ இந்தச்சரீரத்தை விட்டு திவ்யதேகமெடுத்து என்னுடன் ரமிக்கப் போகின்றாய். உன்னுடம்பு பரதகண்டத்தில் கண்டகி என்னும் புண்ணிய நதியாய் மனிதர்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்யும். உன்னுடைய ரோமங்கள் விருக்ஷங்களிற்சிறந்த துளசி என்னும் புண்ணிய விருக்ஷமாய் மூன்றுலகினும், கோவுலகினும், விரஜாநதிதீரம், ராதாமண்டலம், பிருந்தாவனம், பாண்டீரம், சண்பகவனம், சந்தனவனம், மாதவி தாழை முல்லை மல்லிகை மாலதி இவைகள் நிறைந்துள்ளவனம் ஆகிய இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கும். அத்துளசி யின் மகிமையை இன்னமும் சொல்லுகிறேன். அவைகளைக்கேட்டு பதிவிரதா பங்கத்தைநான்செய்தேனென்றும் நீ அப்படியே ஆனாயென்றும் கவலைப்படும் மனக்கவலையை விடுவாயாக.

புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் துளசிச்செடி யிருக்குமாயின் அதனடியில் நான்முதல் எல்லாத்தேவர்களும் குடியிருப்போம். அத னடியிற் றங்கும்சலம் சகலபுண்ணியதீர்த்தமென்று சொல்லப்படும். அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவருக்கு சகலதீர்த்தபல னுண்டாகும். எனக்கு ஆயிரம்பாற்குடங்களால் ஸ்நானஞ்செய்வித்தால் எவ்வளவு திருப்தி யுண்டாகுமோ அவ்வளவு திருப்தி துளசிதீர்த்த அபிஷேகத்தால் உண்டாகும். எவர்கள் துளசிதீர்த்ததை மரண காலத்தில் பானஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் சர்வபாவத்தினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுலோகப் பிராப்தராய் அங்குள்ளவரால் பூஜிக்கப்படுவார். தீர்த்தங்களில் பிராணனை விடத்துணிந்தவன் கையிலாவது உடம்பிலாவது வைத்துக்கொண்டு விடுவானாயின் அவனும் விஷ்ணுபதத்தையடைவான். துளசி தீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணினவரும் துளசிக்கட்டையை மணிபோலாக்கி மாலையாகத் தரித்துக்கொண்டவரும் லக்ஷம் அஸ்வமேத பலனையடைவர். துளசியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எதைச்செய்கிறேனென்று எவன் பிரமாணஞ் செய்கிறானோ அதைச் செய்யானாயின் அவன் கால சூத்திர நரகினையடைகிறான். துளசிமரத்தடியில் பொய்ச் சத்தியம் செய்பவன் பதினான்கு இந்திரர்வரையில் கும்பிபாகத்தை யடைவன். பவுர்ணமி அமாவாசை துவாதசி மாதப்பிறப்பு நடுப்பகல் இரவு இரண்டு சந்திக்காலங்கள் தீட்டுக்காலங்கள் அசுசியா யிருக்குங் காலங்கள்

எண்ணையிட்டுந் கொண்டிருக்குங்காலம் இக்காலங்களில் துளசியை எடுத்தால் என்னுடைய தலையை அறுத்தவராவர். துளசி மூன்றுநாளைக்கு உபயோகப்படும். எடுத்துவைத்த அந்தத்துளசி சிராா்த்தம் விரதம் பிரதிஷ்டை தேவதார்ச்சனை முதலிய காலங்களிலும் தானகாலங்கிலும் சுத்தமானதென்று கொள்ளத்தகும். பூமியிலாவது சலத்திலாவது வீழ்ந்திந்தாலும் அதனைச் சலத்தாற் சுத்திசெய்து உபயோகித்துக்கொள்ளலாம்.

ஓ துளசி என்னும் பேருடையாய்! நீ துளசிச்செடி யாவதாலுண்டாகும் விசேஷங்களெல்லாம் கேட்டனையன்றோ. இதுபோலும் உனது ரூபமாகிய நதியும் சமுத்திர ராஜனுக்குப் பத்தினியாகப் போகின்றது. நீ கோலோகத்துக்குப் போய் கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கப்போகின்றாய். என்னைக் கல்லாகச் சபித்தனையல்லவா! அதனால் கண்டகிநதிக்கரையில் மலையாகப் போகின்றேன் அந்தக்கல்லை கோரப்பற்களோடுகூடிய கொடியகீடங்கள் கோடிகோடியாய் வந்து துளைத்துத் துவாரமாக்கி உள்ளேசென்று தங்களுடைய கோரப்பற்களால் குக்குடாண்டம்போல் அநேகமாகக் கொத்திக்கொத்தித் திராட்டி அவற்றுள் ஒவ்வொன்றை சக்கரமுதலிய அடையாளங்கள் உள்ளனவாகக் கொந்திக் கொந்தி என்னுடைய அவதாரமூர்த்தங்களென்றுசொல்லும்படிச்செய்யும். அவற்றுள் ஒரு துவராத்துள் நாலுசக்கரமும் மேலேவனமாலையும் அனேகவிசித்திரமாகக் காணப்படும் ரதாகாரமும் நீர்கொண்டமேகம் போல்நிறைமுமுள்ளது லக்ஷுமிநாராயணரென்றும், வனமாலையில்லாமல்மற்றவையுள்ளன லக்ஷுமி ஜனார்த்தனர் என்றும், இரண்டு துவாரத்துள் நான்கு சக்கரமும் வனமாலையில்லாமல் ரதாகாரமாகவும் செய்யப்பட்டுள்ளது ரகுநாதரென்றும், மிகச்சிறியதாய் இரண்டு சக்கரமாத்திரம் உள்ளது வாமனரென்றும், மிகச்சிறிதாய் வனமாலையோடு இரண்டு சக்கிரமுள்ளது ஸ்ரீதரரென்றும், இதுமனிதர்களுக்குச் சம்பத்தைக் கொடுப்பெதன்றும், பெரிதாகவும் விருத்தாகாரமாகவும் இரண்டு சக்கரமாத்திரமாகவுமுள்ளது தாமோதரரென்றும், நீளமும் மிகப்பெரிதும் மிகச்சிறிதுமில்லாமல் மத்திமமாயும், ஏழு சக்கரமும் சரத்பூஷணத்தோடு கூடியுமுள்ளது ராஜராஜேஸ்வரரென்றும், அது ராஜசம்பத்தைக் கொடுப்பதென்றும், மத்தியமமாயும் விருத்தாகாரமாயும் இரண்டு சக்கரத்தோடு அம்பறாத்துணியும் பாணஅடியும் உடைத்தாயுமுள்ளது ரணராமரென்றும், பதினான்கு சக்கரத்தோடு பெரியதாயும் நீர்கொண்டமேகம் போன்றதாயுமுள்ளது ஆதிசேஷரென்றும், அது புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதென்றும், சக்ராகாரமாயும் இரண்டு

சக்கரத்தோடும் கோஷ்பதத்தோடு மேககாந்தியும் மத்திமமாகவுமுள்ளது மதுசூதனரென்றும், ஒருசக்கரமுள்ளது சதர்சனரென்றும், மறைபட்ட சக்கரமாய்த் தோன்றுகிறது கதாதரரென்றும், இரண்டு சக்கரத்தோடும் ஹயக்ரீவரூபமாகக் காணப்படுவது ஹயக்கிரீவரென்றும், இரண்டு சக்கரமும் திறந்தவாயும் பயங்கரரூபமும் உள்ளது நரசிங்கரென்றும், அதுவைராக்கியத்தைக் கொடுக்குமென்றும், இரண்டுசக்கரமும் பெரியவாயும் வனமாலையுமுள்ளது லக்ஷுமி நரசிஹ்மரென்றும், இது கிருகஸ்தர்களுக்குச் சுகங்கொடுப்பதென்றும், துவாரமுகப்பில் இரண்டு சக்கரமும் சமமான ஆகாரமும் பிரகாசமுமுள்ளது வாசுதேவரென்றும், அது சகலகாமபலத்தையும் கொடுப்பதென்றும், சூக்ஷுமமாசைக் கரமும் ஒருரந்தரத்துக்குள் அநேகரந்தரமும் நீர்கொண்ட மேகம் போலுமுள்ளது பிரத்யுமனரென்றும், அது கிருகஸ்தர்களுக்குச் சுகங்கொடுப்பதென்றும், துவாரமத்தியில் இரண்டுசக்கரமும் புருஷ்டபாகம் பெருத்தும் உள்ளது சங்கரஷணமூர்த்தி என்றும், அது மனிதர்களுக்குச் சுகங்கொடுப்ப தென்றும், விருத்தநாரமாயும் அழகுள்ள செம்பட்டுநிறமாயும் உள்ளது அநிருத்தரென்றும், அது கிரகஸ்தர்களுக்கு சுகங்கொடுப்பதென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த சாளக்கிராமங்களில் லக்ஷுமியோடு விஷ்ணுவானவர் சாந்நித்தியமாயிருப்பர். பூஜைசெய்வோருக்கு சாளக்கிராமம் சத்ராகாரமாயிருந்தால் அது ராஜ்யத்தையும், விருத்தமாயிருந்தால் அது மகாசம்பத்தையும், சகடம்போலிருந்தால் அது துக்கத்தையும், சூல நுனி போலிருந்தாலும் மூர்த்தி பின்னப்பட்டிருந்தாலும் அவைமரணத்தையும், விகாரமுகமாயின் தரித்திரத்தையும், பிங்களவர்ணமாயிருந்தால் அது ஹானியையும், சக்கரம் பிளவுபட்டிருந்தால் அது வியாதியையும் உண்டாக்கும்.

சாளக்கிராமங்கள் உற்பத்திக்கிடமாயிருக்கும் அம்மலையின் கற்கள் ஒன்றொடொன்று கூடிப்புணர்ந்து கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கும். அருகிலுள்ள கண்டகிநதியில் வீழ்கின்றகற்கள் சாளக்கிராமங்களாய் உலகினருக்குப் பூஜாயோக்கியமாகின்றன. அவை சூரிய தாபத்தினால் பிங்களநிறமாயும் பெரிதாயும் ஆகின்றன.

இந்தச் சாளக்கிராமபூஜை யுடையோர்க்கு அதன் சம்பந்தமான தீர்த்தஸ்பரிசமே சகலதீர்த்தஸ்நானமென்றும், அந்தப்பூஜை செய்வதே சகலயாகமும் செய்வதாமென்றும், யாகதீக்ஷை பெற்றதாமென்றும், விரதங்களாலும் தவங்களாலும் வேதபாராயணங்களாலும் உண்டாகும் புண்ணியமாமென்றும், அதன் அபிஷேகதீர்த்த பானமே தேவானுக்கிரகத்தை யடைவிக்குமென்றும், அவனுடைய ஸ்பரிசத்தைத் தீர்த்தங்களெல்லாம் விரும்பும்படிச் செய்யுமென்றும், பரிசுத்தமான சீவன்மூத்த னாக்கு மென்றும், விஷ்ணுபதத்தை யடையச்செய்து அவர்

அதிகாரத்தையுஞ் செய்யச்செய்யுமென்றும், செய்திருந்த பாவங்களெல்லாம் கருடனைக்கண்ட பாம்பைப்போல் நடுங்கும்படிச் செய்யுமென்றும், அவனது அந்த ஜன்மம்வரையிலுள்ள லக்ஷம் பிதுர்க்களைக் கரையேற்றச் செய்யுமென்றும், அவனுடையபாததூளி மூதேவியையும் புனிதமாக்குமென்றும், அத்தூளிபட்டவனையும் விஷ்ணுபாதத்தில் ஐக்கியஞ்செய்யுமென்றும், சாளக்கிராமத்தை வைத்துக்கொண்டு பொய்சொல்லுகிறவன் லக்ஷ மன் வந்தரம்வரையில் அசிபத்திரவனமென்னும் நரகத்தை யடைவானென்றும், சாளக்கிராமத்தின்மே லிருக்கும் துளசியை எடுக்கிறவன் ஜன்மாந்திரத்தில் ஸ்திரீயைப் பிரிவானென்றும், சங்கத்திலிருக்குந் துளசியை எடுக்கிறவனுக்கு ஏழுசன்மம் வரையில் மனையாட்டி வந்து வந்து இறப்பாளென்றும், சங்கத்தையும் துளசியையும் சாளக்கிராமத்தையும் ஒன்றாகவைத்துப் பூஜிப்பவன் மஹாஜ்ஞானியாய் விஷ்ணுவுக்குப் பிரியனாய்விடுகிறான் என்றும் சொல்லப்படும். ஓ பெண்ணே! நம்மிருவருக்கும் சாபத்தாலுண்டாகும் வடிவங்களால் உலகிற்குவரும் நன்மைதீமைகளைச் சொன்னேன்.

ஓ துளசீ! நல்லபுருஷனோடு ஒருநாள் சுகமனுபவித்த ஸ்திரீயானவள் அவனைவிட்டுப் பிரிவதென்றால் அவளுக்கு எவ்வளவோ துக்கமும் கஷ்டமும் உண்டாகின்றன. ஒருமந்வந்தரம்வரையில் அளவில்லாத சுகத்தையனுபவிப்பதற் குரியனாயிருந்த அவனிறந்து விட்டானென்றால் உனக்குண்டாகும் கஷ்டத்துக் களவேது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே துளசி தேகத்தைவிட்டு திவ்ய ரூபத்தோடும் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய வக்ஷஸ்தலத்தில் வசித்திருக்கும் வாழ்வுபெற் றுய்ந்தனள். சங்கசூடனாய் வந்த நாராயணரும் தம்மிடம்போயினார். ஓ நாரதரே! துளசி விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியான காரணங்கூறினேன் என்றார். (சு - ம். 102)

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காந் தாயை நம:

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

25. துளசி பூஜாவிதானம்.

நாரதர், துளசியானவள் வைகுண்டத்திற் சென்றபின்னர் அங்கு நடந்தவிசேஷங்களையும், அவளுடைய பூஜா ஸ்தோத்திரங்களையும்,

அவளைப்பூசித்தவர் இன்னார் என்பதையும் அறியவிரும்புகிறேனென்ன, நாராயணர் கூறுகின்றார்:- துளசி திவ்யசுந்தரரூபியாய் வைகுண்டம் போனபோது அங்கிருந்த லக்ஷ்மி கங்கை சரஸ்வதி என்னுமூவரும் கண்டனர். அவருள் இருவர் பொறாமையற்றிருந்தனர். சரஸ்வதி அவளுடைய ரூபலாவண்ய சவுந்தரியங்களைக்கண்டு பொறாதவளாய் பகவான் சமீபத்திலிருந்தும் அவரையும் எண்ணாமல் கோபங்கொண்டு கையால் அடித்தனள். துளசி நாணமுற்றவளாய் அங்கிருந்த பகவானுக்குந்தெரியாமல் மறைந்து பூலோகத்தில் துளசிவனத்தில் வந்திருந்தனள். ஹரியானவர் அவளதுபிரிவாற்றாது சரஸ்வதிக்கு மனங்குளிருமாறு சரசசல்லாபத்துடன் துளசியினது நன்மைகளைக்கூறி அவளிடம் விடைபெற்று, துளசி வனம்போய் “லக்ஷ்மீ மாயா காமவாணீ பீஜபூர்வம் தசாக்ஷரம் - பிருந்தாவனேதி ஜேந்தஞ்ச வன்னிஜாயம்தமேவச:” இப்படிக்கூட்டப்பட்ட மந்திரத்தினால் சந்தனபுஷ்பங்களைக்கொண்டு பூஜித்து தூபமும் நெய்த்தீபமுங்காட்டி நைவேத்தியாதி வுபசாரங்கள் செய்து “பிருந்தையென்பதும் ரங்கள் நெருங்கி அடர்ந்திருப்பதற்குப்பொருளாகலின் பண்டிதர்கள் என்மனைவியாகிய துளசி ஓரிடத்தில் நெருங்கியிருக்கின்ற துளசிவனத்தில் இருந்தபடியினால் அவளைப் பிருந்தையென்று சொல்லுகிறார்கள். அவளை நான்பூஜிக்கின்றேன். முற்காலத்தில் எந்தத்தேவி பிருந்தாவனந்தோறும் இருந்ததனால் பிருந்தாவநீ என்று பெயர்பெற்றாளோ அவளை நான் பூஜிக்கின்றேன். எவள் சகல பிரபஞ்சத்திலும் பூஜிக்கப்பட்டு விஸ்வபூஜிதை என்று பெயர் பெற்றாளோ அவளை நான் பூஜிக்கின்றேன். அளவில்லாத பிரபஞ்சம் உன்னால் பரிசுத்தஞ் செய்யப்பட்டமையால் வில்வபாவனி என்று பெயர்பெற்றவுன்னை நான் விரகத்தால் நினைக்கின்றேன். புஷ்பங்களில் பிரியமுள்ளதேவர்களும் அவைகளால் சந்தோஷத்தை யடையாமல் உன்னால் சந்தோஷமடைகின்ற படியால் புஷ்பசாரை என்று பெயர்பெற்றனை, ஆதலால் எனக்கும் நீ சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று உன்னை விரும்புகின்றேன். அடைந்தமாத்திரத்தில் ஆனந்தத்தை யுண்டாக்குந் தன்மையால் நந்தினி என்று பெயர்பெற்ற துளசியே! உன்னால் நானும் ஆனந்தத்தையடைய நினைக்கின்றேன். எவ்வுலகத்திலும் உனக்குச் சமானமான ஸ்திரீகளில்லாதபடியினால் துளசிஎனப் பெயர்பெற்ற உன்னை நானும் சரணடைகின்றேன். கிருஷ்ணமூர்த்தி உன்னால் உருக்கொண்டு ஜீவிக்கின்றபடியால் கிருஷ்ணஜீவினி என்றுபெயர்பெற்றிருக்கின்றனை யாதலால் நானும் உன்னால் ஜீவிக்க உன்னைப்புகழ்ந்து போற்றுகின்றேன்” என்று அவளைப்போற்றிப்புகழ்ந்து “உன்னைக்காணாமல் நான் வருந்துகின்றேன். நான் காணும்படி நீவருவாயாக” வென்று

அவளுடைய மந்திரத்தை யுச்சரித்தனர். துளசி சந்தோஷித்தவளாய் வெளிப்பட்டுவந்து ஹரியைவணங்கினள். அவர்மகிழ்ந்தவராய் யாவராலும் புகழும் பூஜையும் தோத்திரமும் அவளுக்குண்டாகுமாறு பலஆசிகள்கூறி அவளை யழைத்துக்கொண்டு தன்னிடம் போயினர். அங்குப்போனவுடன், ஹரி சரஸ்வதியினுடைய அனுமதியைப்பெற்று பின் அவளழைக்க வந்தவளாகையால் சரஸ்வதிதேவி கோபம் ஒழிந்தவளாய் எதிரேவந்து அவள்கையைப்பற்றி யிழுத்துக் கொண்டுபோய் தன்பக்கலில் உட்கார வைத்துக்கொண்டாள். அப்படியே லக்ஷுமியும் கங்கையும் இழுத்திழுத்து தங்கள் தங்கள் பக்கங்களில் வைத்துக்கொண்டு பின்னர் யாவரும் ஒன்றாய் அந்தப்புரம்போய் சுகமாய் வாழ்ந்தனர்.

நாரதரே! இவ்வண்ணம் அந்தஹரி! புகழ்ந்து போற்றியபடியினால் தான், துளசிவனத்தில் மறைந்திருந்த அந்தத்துளசி சரஸ்வதியினால் அடிபட்ட அவமானத்தையும் துக்கத்தையும் மறந்து அவரடியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரிக்கத்தக்கவளாயினாள். காண்போமென்று வந்து இவரும் காணப்பெற்றார். அவர்புகழ்ந்த * பிருந்தா, பிருந்தாவநீ, விஸ்வபூஜிதா, விஷ்வபாவநீ, புஷ்ப சாரா, நந்தனீ, துளசீ, கிருஷ்ணஜீவிநீ இந்த எட்டுநாமங்களும் காரண நாமங்களாகையால் இதனைப் படனஞ்செய்வோர் அஸ்வமேதபலனை யடைவர். இவளுடைய ஸ்தோத்திரம் கண்ணுவசாகையிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

துளசி பூஜைக்குத் துளசிவிருக்ஷமே முக்கிய ரூபமானது. ஆவாகனாதிகள் அதிற்செய்யாமலே ஏனைய சந்தன புஷ்பதுப்தீப நைவேத்யாதி வுபசாரங்கள் செய்யலாம். அவள் புஷ்பசாரமாயும் பதிவிரதையாயும் எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ் செய்கின்றவளாயும் மனோஹரமாயும் செய்யும் பாபங்களைக் கொளுத்துகின்ற அக்னிஜ்வாலையாயும் உள்ளவளென்று சாத்திரங்களிற் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றபடியினாலும் அவளுடைய பூஜைக்கு ஆவாகனம வேண்டியதில்லை. பூஜித்தபின்னர் அந்தப் பத்திரத்தை சிரசில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அது சர்வகாமபலத்தையும் சீவன் முக்தியையும் விதேகமுக்தியையும் கொடுக்கும். முன்னேசொல்லிய தோத்திரத்தையும் பூஜையையும் கார்த்திகை மாசம் பௌர்ணமி அவள் ஜன்மதினமாகையால் அன்று செய்வாராயின் அவரவர்குறை தீர்ந்து இஷ்டகாமங்களைப்பெறுவர் என்றனர். (சு - ம். 44)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

* பிருந்தா பிருந்தாவநீ விஸ்வபூஜிதா விஸ்வபாவநீ, புஷ்பஸாரா நந்தநீச - துலசீ கிருஷ்ணஜீவிநீ : ஏதந் நாமாஷ்டகஞ் சைவ ஸ்தோத்ரம் நாமார்த்த ஸம்யுதம், ய படேந்: தாஞ்சஸம்பூஜ்ய ஸோஸ்வ மேத பலம் லபேத்.

உ

காந்தி தூத ஜபா வல்யைநம:

இருபத்தாறாம் அத்தியாம்

26. சாவித்திரி பூஜாவிதி.

———

நாரதர், வேதமாதாவான சாவித்திரி பிறந்த காரணமென்னை? யாரால் பூஜிக்கப்பட்டாள்? என்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ முநிவரே! சாவித்திரிதேவி பிரமனாலும் வேதகணங்களாலும் பண்டித கணங்களாலும் பாரதவருஷத்தில் அஸ்வபதி என்னும் அரசனாலும் பின்னர் நான்கு வருணத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்டாள். இவருள் அஸ்வபதி என்னும் அரசன் பத்திரதேசத்தில் பகைவர்பலத்தையும் மித்திரர்களது துக்கத்தையும் நாசஞ்செய்கின்ற வல்லமை யுள்ளவனா யிருந்தனன். அவனது மனைவியாகிய மாலதி என்பவள் வசிட்ட ருபதேசத்தால் சாவித்திரி தேவியினது ஆராதனத்தைப் பக்தியோடு செய்தும் அந்தத்தேவி பிரத்யக்ஷ மாகாமையால் மனக் கவலையுடன் மனைவந்து சேர்ந்தனள். கணவன் அது கண்டு அத் தேவியைத் தான் பூசிக்கவெண்ணி புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தில் நூறுவருடம் தவம்புரிந்துவந்தனன். அவனும் அத்தேவியைக்காணாது மனவருத்த மடைந்திருக்கும்போது லக்ஷம் காயத்திரிஜபம் செய்யும் படி அசரீரிவாக் குண்டாயிற்று. அச்சமயத்தில் பராசர முநிவர்வர அவரை அரசன் வணங்கி நின்றனன். முனிவ ரரசனைப்பார்த்து காயத்திரியை ஒருதரம் ஜபித்தால் இராப்பகல் செய்து பாவமும், நூறு தரஞ்செபித்தால் ஒருமாதஞ் செய்த பாபமும், ஒரு லக்ஷஞ் செபித்தால் இந்தச் சென்மத்திற் செய்த பாபமும், பத்துலக்ஷம செபித்தால் வேறு சென்மத்திற் செய்தபாபமும்போம். பிராமண ரிவ்வாறு பத்துத்தரஞ் செபித்தால் முக்தியுண்டாகும். இந்தஜபத்தைத் தீர்த்தத்திலாவது தேவாலயத்திலாவது கிழக்குமுகமாக வுட்கார்ந்து உடம்பை அசைக்காது வணங்குந்தலையோடும் கையைப் பாம்பின் படம்போலும் வைத்துக்கொண்டு அநாமிகையின் மத்ய ரேகையிலிருந்து கீழ்முகமாய் வலமாகத் தர்ச்சனி அடிரேகைவரையில் செய்யவேண்டும். இவ்வாறன்றி வெண்டாமரைக் கொட்டை யினாலாவது ஸ்படிகத்தினாலாவது ஜபமாலையாகச் செய்து கொண்டு அதனைக் கோரோசனத்தாற்பூசி அரசிலையிலாவது தாமரையிலை யிலாவது வைத்து நூறு உருகாயத்திரியை ஜபித்துபஞ்சகவ்யத்தினா லாவது கங்கா தீர்த்தத்தினாலாவது அபிஷேகித்துப்பூஜித்து அந்த

மாலையை எடுத்து காயத்திரியை பத்துலக்ஷம் ஜபித்தால் சாவித்திரிதேவி பிரத்தியக்ஷமாவாள். மூன்று ஜன்மத்திற் செய்த பாவமும் ஒழியும்.

ஓ அரசனே! சந்திசெய்யாதவன் சர்வகர்மத்திலும் அருகனல்லன். அதனைச்செய்யாமற் போனால் பகலிற்செய்தசந்திகர்மபலனைக் கொடுக்காது. எவன் காலைமாலைகளிற் சந்தியைச் செய்யவில்லையோ அவன் சூத்திரன்போல் பிராமணகர்மத்திலிருந்து வெளியேதள்ளத்தக்கவனாவன். எவன் பிழைத்திருக்கும் வரையில் மூன்று சந்திகளையும் செய்கின்றானோ அவன் தேஜஸினாலும் தவத்தினாலும் சூரியனுக்குச் சமானமாவன். எவன் சந்தியால் சுத்தமானவனோ அவன் தான் சீவன் முக்தன் தேஜஸுள்ளவன். அவன் சம்பந்தமாத்திரத்தில் தீர்த்தங்களும், அவன் பாததூளியினால் பூமியும் சுத்தமாய் விடும். அவனுடைய பாபங்கள் கருடனைவிட்டுச் சர்ப்பங்கள் நீங்குவதுபோல் விலகுகின்றன. சந்தியைவிட்டுவனிடம் பிதுர்க்கள் பிண்டத்தையும் தேவர்கள் பூசையையும் பெற்றுக்கொள்ளார். மூலப்பிரகிருதிக்குப் பக்தனாகாதவனும், அதன் மந்திரத்தை ஜபிக்காதவனும், அத்தேவி உற்சவத்தைச் செய்யாதவனும், முச்சந்திகளைச் செய்யாதவனும், ஏகாதசிவிரத மில்லாதவனும், பகவானுக்கு நிவேதஞ்செய்யாமல் புசிக்கிறவனும், விருஷபத்தின்மே லேறுகின்றவனும், சூத்திரான்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், சூத்திரசவத்தைக் கொளுத்துகிறவனும், சூத்திரஸ்திரீக்குப் பர்த்தாவானவனும், சூத்திரனுக்குச் சமையல் செய்கின்றவனும், அவனிடமிருந்து தானம்வாங்குகின்றவனும், அவனுக்குயாகஞ் செய்கின்றவனும், கத்தியினால் சீவிக்கின்றவனும், கன்னிகையையும், ஹரிநாமத்தையும் வித்தையையும் விற்பவனும், பிள்ளையும் பர்த்தாவும் இல்லாதவளது அன்னத்தைப் புசிக்கிறவனும், ருதுஸ்நானஞ்செய்த பெண் அன்னத்தைப் புசிப்பவனும், வட்டியில் சீவிப்பவனும், சூர்யோதயகாலத்தில் தூங்குகின்றவனும், மச்சம் சாப்பிடுகின்றவனும், பூசைமுதலியவைகளை விட்டிருக்கின்றவனும் விஷமில்லாத பாம்புக்குச் சமானமானவன் என்று கூறிப்பின் சாவித்திரிதேவியினது ஜபமுதலியவைகளை உபதேசித்து அரசனை இஷ்டசித்தியாம்படி ஆசீர்வதித்து பராசரமுனிவர் தன்னாச்சிரமத்துக்குப் போயினார்.

ஓ நாரதரே! இவ்விரதத்தை ஜேஷ்டகிருஷ்ண திரயோதசியாகிய சுத்தகாலத்தில் ஆரம்பித்து சதுர்த்தசியில் பக்தியோடு பதினான்கு வருஷம் பதினான்கு வகைப்பட்டபழங்களோடு பதினான்கு வகைப்பட்ட நிவேதனங்களை விதிப்படிச் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். எவ்வாறெனின், பிராம்ணமுகமாக முன்னர் கணேசனையும் தினேச

(சூரிய) னையும் வன்னியையும் விஷ்ணுவையும் சிவனையும் சிவையையும் பூசித்துப் பின்னர் தேங்காய் மாவிலையுடன்கூடிய மங்களமான கடத்தைத்தாபித்து சாவித்திரிதேவியை (தியானம்) "உருக்கிவிட்ட பொன்னிறமுள்ளவளாயும், பிரமதேஜஸினால் சொலிக்கின்றவளாயும், கிரீஷ்மகால (ஆனி ஆடி) மத்யானத்தி லிருக்கும் ஆயிரஞ்சூரிய காந்தியைப்போலு முள்ளவளாயும், புன்கையரும்பும் பிரசன்ன முகமுள்ளவளாயும், இரத்தின பூஷணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாயும், வன்னிசுத்தமான வஸ்திரதாரியாயும், பக்தானுக்கிரக சரீர முடையவளாயும், சுகத்தையும் முக்தியையுங் கொடுக்கிறவளாயும், சாந்தையாயும், காந்தையாயும், பிரமபத்தினியாயும், சர்வசம்பத் சொரூபிணியாயும், சர்வசம்பத்தைக் கொடுக்கிறவளாயும், வேதத்துக்கு அதிஷ்டானதேவதையாயும், வேதசாஸ்திர சொரூபிணியாயும், வேதபீஜசொரூபிணியாயும் இருக்கிற அந்தச்சாவித்திரியைப் பூஜிக்கின்றேன்" என்கிற தியானத்தினால் தியானித்து நைவேத்தியத்தைக்கொடுத்துத் தன்சிரசில் கையைவைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் தியானித்து கடத்தில் ஆசனம் பாத்தியம் அர்க்கியம் ஸ்நாநீயம் அனுலேபனம் தூபம் தீபம் நைவேத்தியம் தாம்பூலம் குளிர்ந்தசலம் வஸ்திரம் பூஷணம் மாலை கந்தம் ஆசமனீயம்மனோகரமானபடுக்கை என்னும் சோடசோபசாரத்துடன் வேதோக்தமந்திரபூர்வகமாகப்பூசித்துத் துதித்து விதிப்படி நமஸ்கரிக்க வேண்டும். கடத்தில் பூஜிப்பதேயன்றி தாருவினாலாவது பொன்னி னாலாவது பிம்பங்களை யமைத்து பூஜிக்கலாம். அதுவும்மிக்க புண்ணியத்தைக்கொடுக்கும். பரிசுத்தமான சலமும் பாத்ய சலமும் அறுகும் புஷ்பமும் சேர்ந்த அர்க்கியசலமும் சங்குசல அபிஷேகமும் புண்ணியத்தையும் பிரீதியையும், சுகந்தமான கந்தோதக அபிஷேகம் ஸ்நேகத்தையும் பரிமளத்தையும், கந்தத்திரவியம் பிரீதியையும் திவ்யகந்தத்தையுங் கொடுக்கும். ஓ தேவியே! என்னால் கொடுக்கப்பட்ட ஸ்நாநீயமும் கந்தோதகஸ்நானமும், சர்வமங்களரூப மாயும் சர்வமங்களத்தையும் புண்ணியத்தையும் கொடுக்கிறதாயும் நல்லபரிமளத்தோடு கூடியதாயும் சுகத்தைக்கொடுப்பதாயுமுள்ள தூபமும், ஜகத்தைப்பார்ப்பதற்குக் காந்தியை யுண்டுசெய்து அந்தகாரத்தை நாசஞ்செய்கிறதாயுமுள்ளதீபமும், பசியைப்போக்கிச் சந்துஷ்டியையும் வலிவையும் இன்பத்தையும் செய்யவல்ல ருசியோடுகூடிய நைவேத்தியமும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். கற்பூரமுதலியவற்றால் பரிமளிப்பதாயும் ரம்யமாயும் துஷ்டியையும் புஷ்டியையும் செய்வதாயுமிருக்கிற சிறந்த தாம்பூலமும், மிகவும் குளிர்ந்த தாகநாசத்தைச்செய்கிறதாயும் உலகத்துக்கெல்லாம் பிராணரூபமாயுமிருக்கிற குளிர்ந்தசலமும், சபைக்கும் தேசத்துக்கும்

அழகையும் பிரகாசத்தையும் உண்டுசெய்வதாயும் பஞ்சியினாலும் பூச்சியினாலும் உண்டானதாயு முள்ளவஸ்திரமும், பொன்னாற்செய்யப் பட்டதாயும் புண்ணியம் ஐஸ்வர்யம் இவையிற்றைக் கொடுக்கிற தாயுமிருக்கிற இரத்தினபூஷணங்களும், பலவித விருக்ஷங்களில் பலவிதரூபமாகவுள்ள பழவர்க்கங்களும், சர்வ மங்களரூபமாயும் சர்வமங்களத்துக்கெல்லாம் மங்களமாயும் அதிக காந்தியோடு கூடினதாயும் பிரீதியைக் கொடுக்கிறதாயுமுள்ள பல விதமான புஷ்பமாலைகளும், புண்ணியத்தைக்கொடுக்கும் பரிமளமுள்ள கந்தமும், பர்ல்ய சோபையை விருத்திசெய்கிற அழகிய சிந்தூரமும், சுத்தமான கிரந்தியோடுகூடிய புண்ணியமான நூலினால் செய்யப்பட்ட தாயும் வேதமந்திரத்தால் பரிசுத்தஞ்செய்யப்பட்டதாயு மிருக்கிற யக்ஞோபவீதமும் ஆகிய இவைகளையெல்லாம் அங்கீகரித்தல் வேண்டுமென்று மூலமந்திரத்தினால் கொடுத்துத் துதிக்கவேண்டும். விரதத்தில் பிராமணனுக்குத் தக்ஷணைகொடுக்க வேண்டும். இலக்குமிமாயாகாம பீஜங்களைப் பூர்வத்திலும் சதுர்த்தியந்தமான சாவித்திரியை நடுவிலும் சுவா: என்பதை அந்தத்திலும் உள்ளதை அஷ்டாக்ஷரமந்திர மென்கின்றனர். மத்யான்னத்தில் சொல்லப்படும் சாவித்திரிதோத்திரம் சர்வகாமபலத்தையுங் கொடுக்கும். அது பிராமணனுக்கு ஜீவனரூபமாயும் கோலோகத்தில் கிருஷ்ணனால் பிரமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாயுமுள்ளது. கிருஷ்ணன் ஆக்ஞையால் பிரமன் அதைத்துதிக்க சாவித்திரி சந்தோஷித்து அவனைப்பார்த்தாவாக இச்சித்து சத்தியவுலகில் பிரமனோடிருக்கிறாள். அத்தோத்திரத்தைக் கேட்பீராக. ஒ சச்சிதானந்த ரூபையே! மூலப்பிரகிருதி ரூபிணியே! இரண்யகர்ப்பரூபணியே! பிரசன்னமாகக்கடவாய். தேவஸ்வரூபிணியே! பரமானந்த ரூபிணியே! நித்தியையானவளே! நித்யமான புருஷனுக்குப் பத்தினியானவளே! நித்யானந்தசொரூபிணி யாயிருக்கின்றவளே! பிராமண சாதி சொரூபமாக விருக்கின்றவளே! சுவலிக்கும் அக்னிபோன்றவளே! அவர்களாற்கூறப்படும் சகலமந்திரரூபமாக இருக்கின்றவளே! பராத்பரமானவளே! மோக்ஷத்தையும் பிரமதேஜஸையும் கொடுக்கிறவளே! பிரசன்னமாகக் கடவாய். மனோவாக்குக் காயங்களினால் செய்யப்படும் பாவங்களெல்லாம் உன்னை ஸ்மரித்தமாத்திரத்தில் பஸ்மமாய்விடும் என்றுகூறி, பிரமஹ்மா அச்சபையில் நிற்கும் போது சாவித்திரி மகிழ்ந்து பிரமனுலகடைந்தனள். இந்துதியை அஸ்வபதிதுதித்து தன்மனோபீஷ்டத்தை யடைந்தான். எவன் சந்தியாவந்தனத்தின்பின் இதனை வாசிக்கின்றானோ அவன் நான்குவேதங்களையும் படித்தபலனை அடைகிறான். என்றனர். (சு - ம். 87)

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கலா லாபாயைநம:

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

27. * அஸ்வபதௌசாவித்திரிஜன்மாதி:

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- அஸ்வபதியானவன் இந்தத்துதியால் பூஜிக்க தேவி, பிள்ளையைப்பார்த்து சொல்வதுபோல் அரசனை அன்புடன்நோக்கி ஒ மகராஜனே! உன்பத்தினி பெண்ணையும், நீ புத்திரனையும் பெறப்பிரார்த்திக்கின்றீர்கள். அவ்வபீஷ்டம் காலக் கிரமமாக உண்டாகுமெனச் சொல்லி பிரமனுலகடைந்தாள். அரசன் வீட்டுக்குப்போனபின் சிலகாலங்கழித்து ஓர்பெண்பிறந்தது. அதற்குச் சாவித்திரிஎனப் பெயரிட்டான். அக்குழந்தை சுக்லபக்ஷசந்திரன்போல் வளர்ந்து யௌவனமடைந்து சத்யசந்தனாயும் குணவானாயுமுள்ள துயமத்சேனன் புத்திரனாகிய சத்தியசேனனைப் பர்த்தாவாகக் கோரினள். அவளெண்ணபடியே அரசன் சுவர்ன பூஷிதையாய் விவாகஞ்செய்து வைத்தனன். சத்தியசேனனும், சந்தோஷமாய்த் தன்வீடுசேர்ந்து ஒருவருஷங்கழித்துத் தன்தகப்பன் ஆக்ஞையால் கட்டைவெட்டிவரவும் பழம்பரித்துவரவும் காட்டுக்குபோக சாவித்திரியும் தெய்வவசமாய் கூடவேசென்றாள். சத்யசேனன் தற்செயலாய் மரத்திலிருந்து வீழ்ந்துயிர்துறக்க, அவனையமன் அங்குஷ்டஅளவான சரீரமுள்ளவனாகக் கட்டிக்கொண்டு போக, சாவித்திரியும் பின்னே போயினள். சாதுக்களுக்குள் சிறந்த யமன் தன்பின்வரும் சாவித்திரியைப் பார்த்து ஒ சாவித்திரீ! மனுஷ்யதேகத்தோடு எங்குவருகின்றனை! வரவிருப்பமிருந்தால் தேகத்தைவிட்டுவருவாய். மநுடன் பஞ்சபூதசரீரத்தோடு என்லோகத்தை அடைய வல்லமையுள்ளவனல்லன். இந்தத்தேகம் எனது லோகத்தில் எப்போதும் அழியுந்தன்மையுடையது. ஒ பதிவிரதையே! உன்பர்த்தாவுக்கு ஆயுள்முடிந்துவிட்டது. அவன் தான்செய்த கர்மத்தையனுபவிக்க இப்போது என்லோகத்துக்கு வருகிறான். எந்தவுயிர்களும் கர்மத்தினாலுண்டாகி கர்மத்தினாலேயே நசித்துப் போகின்றன. சுகம் துக்கம் பயம் சோகம் முதலியனவெல்லாம் கர்மத் தினாலேயே அடைவிக்கப்படுகின்றன. கர்மத்தினால் தான் இந்தி ராதி சரீரங்களைப் பெறுவதுமாம். எவன் ஈஸ்வரனுக்கு அடிமை யாகின்றானோ அவன் இப்பிறப்பினின்றும் விடுபடுகின்றான். இது

* அஸ்வபதியிடம் சாவித்திரி ஜென்மமடைதல்.

நிச்சயம். உயர்ந்த பிராஹ்மணாதி சாதித்தன்மைகளும், இழிந்தசாதித் தன்மைகளும், சராசராதி சரீரத்தன்மைகளும், இராஜபோகாதிகளும், சகலசித்திகளும், சிவசாரூபாதி பதப்பிராப்திகளும், அவரவர்செய்யும் கர்மபேதங்களால் அடையப்படுவனவேயாம். இதில் ஐயமில்லை என்று சொல்லுகின்றார் பெரியோர் என்று இயமன் கூறினான் என்றார்.

(சு - ம். 25)

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கம்பு கட்டையை நம:

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

28. * தர்மராஜம்பிரதிஸாவித்திரீகிருத அத்யாத்மபிரஸ்ந:

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- சாவித்திரி இயமன் வார்த்தையைக் கேட்டுபரமபக்தியோடு அவனைப்பார்த்து கர்மம் என்றால் என்ன? எதனால் அது உண்டாயின்றது? அக்கர்மத்துக்கு ஏது எது? தேகி யார்? தேகம் எது? எவன் கர்மத்தைச் செய்விக்கிறவன்? தியானம் என்றால் என்ன? புத்தி என்றால் என்ன? பிராணிகளுக்குப் பிராணன் எது? இந்திரியங்கள் எது? அவைகளின் இலக்கணங்களென்னை? தேவதைகள் யார்? போக்தாயார்? புசிப்பிக்கின்றவன் யார்? புசிக்கின்றவன் யார்? போகமாவதென் ?னை பிராயச்சித்தமாவதென்னை? சீவன்யார்? பரமாத்மாயார்? இவைகளையெல்லாம் நீர் நன்றாகத் தெரிவிக்கத்தக்கவரா யிருக்கின்றீர் என்றாள். தருமராஜன் கூறுகின்றான்:- வேதத்தில் எந்தக்கருமம் சொல்லப்பட்டதோ அதுதான் சிறந்த சுபகரமான கருமம். வேதாங்கீகாரமல்லாத அவைதிககர்மங்கள் அசுபகரமான கருமமாம். சங்கற்பமற்றதான பூஜை கர்மத்தை நசிப்பித்துப் பரமபக்தியை யுண்டாக்கும். அதனையுடையவன் கருமபலத்தை யனுபவிக்கிறதில்லை. அவனுக்குச் சுகதுக்கரூபமான சம்சார சம்பந்தமு முண்டாகிறதில்லை. எவன் பிரஹ்மபக்தியுடையவனோ அவன் ஜனமம் மிருத்யு ஜரைவியாதி சோகம் பயம் இவைகளற்ற முக்தனென்று வேதங் கூறுகின்றது. ஓ பதிவிரதையே! வேதத்தினாற் கூறப்பட்டதும் சகலருக்குஞ் சம்மதமானதுமான பக்திநிர்வாண பக்தி எனவும், விஷ்ணுரூபபக்தி எனவும் இருவகை.

* இயமனைப்பார்த்து சாவித்திரி கூறியஆத்மவித்தை ப்ரஸ்னை.

அவற்றுள் வைணவர்கள் உருவபத்தியையும் பிரஹ்ம வித்துக்களும் யோகிகளும் நிர்வாணபக்தியையும் விரும்புகின்றனர். பரமாத்மாவாகிய பிரகிருதியானவள் கர்மத்தை விளைவிக்கும் பீஜரூபமாயும் எப்பொழுதும் அந்தக்கர்மபலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் கருமரூபமாகிய சூத்திரங்களைக் கைபற்றிக்கொண்டு பின் தான் அந்த கர்மரூபிணியாய் அவ்வக்கர்மத்துக்குத் தக்க சராசரமாகிய சரீரங்களைப் பஞ்சபூதங்களாலாக்கி அச்சரீர சம்பந்தங்களால் ஆன்மாக்களுக் குண்டாகும் அறிவின்பேதத்தால் அநுபவிக்கவேண்டிய கர்மங்களை அனுபவிக்கும் வண்ணஞ் செய்து அவ்வனுபவதிசையில் கர்மானுபவ நீக்கமுடையவர்களை முத்தியிலும் அஃதுடையவர்களை மீண்டும் பிறப்பிலுஞ் சேர்ப்பிக்கின்றாள். எங்ஙனமெனின், பெத்தான்மாக்களைப் பஞ்சபூதகாரியமாயும் பஞ்சவாயுக்களாலும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளாலும் பஞ்சேந்திரியங்களாலும் இயங்கப்பட்டு அனுபவிக்கப்படும் கருவியாயும் வாயுவாலும் பிராணனாலும் வன்மை மென்மை பெற்றுள்ள சரீரவாசிகளாகச் செய்துப் பின் சரீர நீக்கத்தில் இவ்வுலகினின்றும் வேறுபடுத்தி சூரியமண்டல வாயுமண்டல முதலிய இடங்களில் வசிக்கச்செய்து பின் பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து வரும்படியாகவும் முத்தான்மாக்களை மீண்டும் பிறத்தற் கேதுவாகிய பதங்களில் தங்கச்செய்யாது பரமவியா பகமாயும் நிர்க்குணபரப்பிரஹ்மமாயும் சர்வகாரண காரணராயும் இருக்கின்ற பிரஹ்மசொரூபத்தோடு ஒன்றாய்க் கலக்கும்படியாயுஞ் செய்கின்றாள். இவ்வுண்மை யறிந்தவர் ஞானிகளாய் மோக்ஷசுகத்தையும், அறியாதார் அஞ்ஞானிகளாய்ப் பிறவித்துன்பத்தையும் அநுபவிக்கின்றன ரென்றறியக்கடவா யென்றனன். இவையெல்லாங் கேட்ட சாவித்திரி, ஓ ஐயா! நான் கேட்க வேண்டியவை சிலவுளவாகலின் பர்த்தாவையும் ஞானக்கடலாகிய உம்மையும் விட்டு நான் எவ்விடத்திற்குப்போவேன். இது நிச்சயம். நான் எந்தெந்தக்கேள்வியைக் கேட்கின்றேனோ அவைகட்கெல்லாம் நீர் உத்தரவுசொல்ல வேண்டும். ஜீவர்கள் எந்தெந்தக் கரும பேதத்தினால் யோனி பேதங்களையும் சுவர்க்க நரகங்களையும் மேலான குருபக்தியையு மடைகின்றனர்? எந்தெந்தக் கர்மத்தினால் யோகிகளாயும் ரோகிகளாயும் ஆகின்றனர்? எந்தக்கர்மத்தினால் தீர்க்காயுளையும் அற்பாயுளையும் துக்கத்தையும் சுகத்தையும் அடைகின்றனர்? எந்தெந்தக்கர்மத்தினால் அங்கஹீனம் குருடுசெவிடு கைகால்முடம் புத்திப்பிரமம் பேராசை சோரத்தனம் முதலியவற்றை யடைகின்றனர்? எந்தெந்தக்கர்மத்தினால் சித்தியும் சாலோகமுதலிய பதவிகளும் பிரஹ்மத்துவமும் தபஸ்வித்தன்மையும் சுவர்க்க முதலியசுகமும் வைகுண்டமும் கோலோகமும் பெறுகின்றனர்? நரகம் எத்தனை விதம்? என்னென்னபெயருள்ளவை? யார் யார் எந்தெந்த

நரகினையடைந்து அவைகளில் எவ்வளவுகாலம் இருக்கின்றனர்? எந்தக்கன்மத்தினால் வியாதியுண்டாகின்றது? ஒ தருமரே! நான் விரும்பின வெல்லாம் கேட்டேன். அவைகட்கு விடைகூறவேண்டும் என்றுவினவினள் என்றனர். (சு-ம். 30)

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கர நிர்ஜித பல்லவாயை நம:

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

29. * தர்மராஜம்பிரதி சாவித்திரீகிருததான தர்மாதிபிரஸ்ந:

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- தருமராஜன் சாவித்திரியின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து சிரித்து ஒருகுழந்தையே! அரசன் தவத்தினாலும் சாவித்திரியின் வரத்தாலும் அத்தேவியின் ஓரம் சமாய்ப்பிறந்தவளாகையால் நீ பன்னிரு வயதுள்ளவளாயினும் உனது ஞானமானது பெரியஞானிகளுடைய ஞானத்தினும் சிறந்திருக்கிறது. விஷ்ணுவின் மார்பிலிருக்கும் இலக்குமியைப்போலும், சிவ பெருமானது சரீரத்திலிருக்கும் பார்வதியைப்போலும், மற்றைய கற்புடைய ஸ்திரீகளைப்போலும் சௌபாக்யவதியாய் சத்யவானிடத்திலிருப்பாய். இன்னமும் உனக்குவேண்டிய வரங்களைக்கேட்பாயென்ன, சாவித்திரி எனக்கு நூறு அவுரசபுத்திரர்களும் என் தந்தைக்கு நூறுபிள்ளைகளும் என்மாமனாருக்குக் கண்களும் இராஜ்ய லாபமுமுண்டாகவேண்டும். லக்ஷம்வருடம் கழிந்தபின்னர் எனது நாயகனோடு நான் பரமபதத்தை யடையவேண்டுமென்றனள். ஒ பெண்ணே! இப்போது நீ வேண்டியவையன்றி உன்மனதிலுள்ள யாவையும் அடைவாயென்றான்.

அவள் மகிழ்ந்து, கர்மவேற்றுமைகளும், அவை தோன்றுமிடமும், அவற்றைச்செய்வோர் இவரென்பதும், அனுபவிப்போர் இவரென்பதும், ஈஸ்வரன் இவ்வுலகினைப் பரிபாலித்து வருகிற முறைமையினையும் கேட்க விரும்புகின்றேன் என்று வினவ இயமன், ஒ நல்லாய்! கர்மம், சுபம் அசுபம் என இருவகைப்படும். அவைதோன்றுதற் கிடமாக இருப்பதோடு அவற்றின் சேடங்களையும் அனுபவிக்கும்

* சாவித்திரி தருமராஜனைப்பார்த்துச் செய்யும் தானதர்ம பிரஸ்னை.

இடமாகவுமிருப்பது இப்பரதகண்டமேயாம். ஏனைய வுலகமெல்லாம் அவை தோன்றுவதற்கு இடமாகா; அவற்றைப்பெருக்கமாக அனுபவித்தற்கு இடங்களாம். அவற்றைச் செய்வோரும் அனுபவிப்போரும் சுரர் தைத்தியர் கந்தர்வர் தானவர் ராக்ஷசர்மனிதர் முதலியவர்களாம். கர்மங்கள் தோன்றுமிடத்தில் தோற்றுவிப்பதும், அவற்றைச் செய்வோரைச் செய்விப்பதும், செய்தவற்றை அனுபவிக்கச் செய்வதும் அவ்வனுபவத்தைமாறாது அவ்வவ்விடங்களில் அனுபவிக்கச் செய்வதுமே ஈஸ்வரன் பரிபாலிக்கின்ற முறைமையாம் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகின்றான். அறிவுடையாளே! இதனால் கர்மங்களைச் செய்கின்ற சீவர்களே அந்தக் கர்மானுபவங்களைத்தாங்களேவகுத்து எண்ணியஇடங்களில் அனுபவிக்க அறியாரென்றும் எல்லாம் செய்வோன் ஈஸ்வரனென்றும், சீவர்களோ பரதகண்டத்தில் சுபாசுப கர்மங்களைச் செய்வதும் அக்கர்மானுபவங்களை சுவர்க்கநரகங்களில் மாறிமாறிச்சுழன்று ஓயாது அனுபவிப்பவருமாக விருப்பரென்றும், இவ்வகையாய் சுவர்க்க நரகங்களில் மொத்துண்டுழலச்செய்யும் சுபாசுபகர்மங்களை நிர்மூலம்செய்வது முற்கூறியுள்ள நிர்வாணபக்தி பிரகிருதி பக்தி என்றும் இரண்டுமேயாமென்றும் அறியக்கடவாய்.

இவ்வாறு அலைகின்ற ஆன்மாக்கள் சுகமுற்று இன்பமடையும் வண்ணம் தர்மகர்ம புண்ணியபாவ பலப் பிரயோஜனங்களை எடுத்துக் காட்டுவது புராணங்களும் ஸ்மிருதிகளுமேயாம். அவற்றுள் பரதகண்டம் ஒன்றே தருமமுதலியவை செய்தற்குரிய இடமெனவும், அவை செய்தற்கு வருணாஸ்ரமாதிகள் எல்லை எனவும் வகுக்கப் பட்டுள்ளன. வருணம் நான்கனுள் பிராஹ்மணஜாதியான்மாநுட சாதிகளுக்குள் சிறந்தவனென்றும், அதற்குக்காரணம் சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டதருமங்களை விடாமற்செய்யும் யோக்கியனா கலினென்றும், அவர்களில் சகாமன் நிஷ்காமன் என இருவகையின ரென்றும், அவருள் நிஷ்காமனான பிரஹ்மனிஷ்டன் மிகச் சிறந்த வனென்றும், சகாமன் செய்யுங் கர்மத்துக்குரியபலனை விரும்பு கின்றவன் என்றும், அப்பலனை யடையத்தக்கவன் என்றும் சொல் லப்படும். நிஷ்காமன்-பலனைவிரும்பி எந்தக்கருமத்தையும் செய்யாது செய்யுங்கடமையாகச் செய்கின்றவன். அவன் தேகம் நீங்கும்பொழுது யாதொருதுன்பத்தையும் அடையான், மீண்டும் பிறக்கான். பிரமபதத்தையடைவான். சகாமர்கள் - அந்த அந்த கர்மத்துக்குரிய பதங்களையடைந்து மீண்டும் பரதகண்டத்திற்பிறந்து காலக்கிரமத்தால் நிஷ்காமராகின்றனர். வைணவர்கள் என்றும் சகாமர்களே. அவர்களுக்கு நிர்மலமானபுத்தி யுண்டாவதில்லை. ஸ்வதர்மத்திலும் தீர்த்தயாத்திரையிலும் மேலானதவத்திலும் ஆசையுள்ளவர்கள்

பிரமலோகத்தையடைகின்றனர். சத்கர்மத்தில் ஆசையும் பக்தியும் உடையவர் சூரியலோகத்தை யடைகின்றனர். பிரகிருதியாகிய தேவியினிடத்திலும், சிவன் கணபதி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட தேவர்களிடத்திலும் எவர்கள் பக்தியைச்செய்கின்றார்களோ அவர்க ளெல்லாம் மணித்வீபமுதலிய அந்தந்த தெய்வங்களுடைய பதவி களையுடைகின்றனர். இவர்களெல்லம் தேவபதங்களையடையினும் மீண்டும் பரதகண்டத்தில்வந்து பிறப்பர். பிறவியெடுத்தல் ஒழியாது. எப்பொழுது நிஷ்காமசித்தி யுண்டாகின்றதோ அப்பொழுது பிறவா நெறியாகிய முக்திசித்திக்கும்.

இனிகாமியத்தை எண்ணிச்செய்வோரடையும் பயனைக் கேட்பா யாக. சுதர்மபரிபாலகர் சுதர்மபரிபாலகனான பிராஹ்மணனுக்குக்கன் னிகாதானம் செய்தவர்களும், பலரபேக்ஷயுடையவர்களும் பதினான்கு இந்திரர்வரையிலும், பொன் வெள்ளி முதலியவைகளையும் வஸ்திரங்களையும் நெய்முதலியவற்றையும் பிராஹ்மணர்களுக்குத் தானங்கொடுக்கின்றவர்கள் ஒருமன்வந்திரம்வரையிலும் சந்திரலோக த்தில் வசிப்பர். பொன் தாம்பிரம் பசு இவற்றைத்தானஞ்செய்வோர் சூரியனுலகில் பதினாயிரம்வருடம் ரோகமின்றி சுகமாய்வாழ்வர். பூமியையும் விசேஷமாகத்தனத்தையும் தானஞ்செய்வோர் விஷ்ணு லோகத்திலும் ஸ்வேதத்திவீபத்திலும் சந்திரசூரயர்கள் உள்ளவரையில் சுகமாய்வாழ்வர். எவரெவர்கள் எந்தெந்தத் தேவதைகளை யத்தேசித்துப் பூதானமும் உப்பரிகை முதலியவற்றோடு கூடியகிருகதானமும் கிராமதானமும் செய்கின்றார்களோ அவரவர்கள் அந்தந்தத்தேவதை களுடைய பதங்களையடைகின்றார்கள். தடாகப்பிரதிஷ்டை செய்வோன் ஜனலோகத்தில் ஒரு துகள் ஒன்றுக்கு ஒருவருடமாக வாழ்கின்றான். சத்பிராமணனுக்கு ஓர் கன்னிகையைத் தானஞ் செய்தவன் நாலாயிரம் வில்லளவுள்ளதும் அதிற்சிறிது குறைவுள்ள துமானபத்துநடபாவியைத்தானஞ்செய்தபலனையடைகிறான். தடா கத்தை ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்தாலும், சேறுமுதலியவற்றை எடுத்தாலும், நூதனமாய்ச் செய்தபலனுண்டாகும். அரசமரத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தவன் தபோலோகத்தையடைகிறான். நந்தனவனத் தைத் தானஞ்செய்தவன் துருவலோகத்தையடைந்து பதினாயிரம் வருடம்சுகமாய் வாழ்கின்றான். ஆலயத்துக்கு விமானதானஞ் செய் கின்றவன் பரமபதத்தையடைந்து ஒரு மந்வந்தரம் வாழ்கின்றான். சித்திரமமைந்துள்ள விமானதானஞ் செய்கின்றவன் நான்குபங் கதிகமாயும், சிவிகைதானஞ்செய்தால் அதிற்பாதியும், டோலிதானஞ் செய்தால் நூறுமந்வந்தரமும் வாழ்வான். பகவான் உலாப்போதற்குரிய வீதியை மாளிகைகளோடு இருக்கச்செய்கின்றவன் பதினாயிரம்

வருடம் இந்திரலோகத்திலிருப்பான். எவரெவர் எந்தெந்த சுகத்தை விரும்புகின்றார்களோ அவரவர் அததற்குரிய திரவியங்களைப் பிராமணர்களையாவது தேவர்களையாவது உத்தேசித்துத் தானங்கள் செய்வராயின் அந்தந்தச்சுகத்தை யடைகின்றனர். செய்யாதவரடையார். அஃதாவது எந்தப்பொருள் வேண்டுமோ அந்தப்பொருளைத் தானங்கொடுத்தால்தான் அப்பொருள் கொடுத்தவனுக்கு வருமென்பதாம். சுவர்க்காதிசுகங்களை யனுபவித்தவன் மீண்டும் பாரதவருடத்தில் பிராஹ்மணனாகவே பிறந்து வீட்டுநெறிகூட முயலுவான்; முயலானாயின் மீண்டுஞ் சுவர்க்கசுகத்தையேயடையப் போவான். க்ஷத்திரியர் முதலானவர்களும் பிரஹ்மசித்தி வேண்டு மானால் பிராஹ்மணராகவே பிறத்தல்வேண்டும். அப்பிறப்பு கூடுதல் அரிது. அது சன்மாந்திரங்களிற்செய்த புண்ணியபலத்தால் வரத்தக்கது. ஓ பதிவிரதையே! இது வரையில் யான் சொல்லிவந்ததால் புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டென்றும், அந்தக்கர்மாக்கள் தான் அவரவர்களுக்கு சுகதுக்கங்களைக்கொடுப்பதென்றும், அந்தக்கர்மங்களைச் சீவர்கள் செய்யாமலிருப்பதில்லை என்றும், அஃதோபோல் அந்தக்கருமங்களும் அனுபவத்திற்குவராமல் போவதில்லை என்றும் துக்கானுபவத் தாலுண்டாகும் கஷ்டம் தெய்வசகாயத்தாலும் தீர்த்தஸ்நான விசேஷத்தாலும், ஞானிகளுடைய தேகபரிசத்தாலும் நீங்கிவிடுமென்றும், ஆசாரதருமங்களையும் பிறர்க்கீதலையும் நிராசை யையும் விட்டவர்கள் நரகினையடைவாரென்றும் பெரியோர் சொல்லுவர் என்றறிவாயாக என்றனள். (சு - ம் 78)

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கல்பவல்லீ ஸம புஜாயைநம:

முப்பதாம் அத்தியாயம்

30. தான தருமாதி நிரூபணம்.

———

சாவித்திரி, இயமனைநோக்கி தானதருமாதிகளுடைய விசேஷங்களைக்கேட்க விரும்புகின்றேன் என்றுவினவ இயமன் கூறுகின்றான்:- பரதகண்டத்தில் அன்னதானத்தைச் செய்கிறவன் ஓரன்னத்துக்கு ஒரு வருடமாகச் சிவலோகத்தில் வாழ்வான். அன்ன

* தருமராஜனை சாவித்திரி தானதருமாதிகளை வினாதல்.

தானத்துக்குமேல் தானமென்பது ஒன்று முன்னுமில்லை இப்போதுமில்லை இனியுமில்லை. அத்தானத்துக்கு அந்தணரேயன்றி ஏனைய சாதியாரும் உரியவராவர். இதற்கு யோக்கியர் அயோக்கியரென்பதுமில்லை. காலநியமமும் இல்லை. நல்ல பாலுள்ளபசுவை வேதியருக்குத்தானஞ்செய்கிறவன் கோலோகத்திலும் புண்ணிய தீர்த்தக்கரையில் செய்தவன் அவ்வுலகில் நூறுவருடமும், தேவாலயத்தில் செய்தவன்கோடி வருஷமும், காமியார்த்தமாய்ச் செய்தவனும், சயனதானஞ்செய்தவனும் சந்திரலோகத்திலும், இரண்டு முகமுடைய பசுவைத்தானஞ்செய்தவன் ஒருவருடம் விஷ்ணுலோகத்திலும் வாழ்வர். வெண்மையான குடையைத் தானஞ்செய்தவன் ஆயிரம் வருடம் வருணலோகத்திலும், வஸ்திரதானஞ்செய்தவன் பதினாயிரம் வருடம் வாயுலோகக்தினும், சாளக்கிராமத்தோடு வஸ்திரதானம் செய்தவன் சூரியசந்திரருள்ளவரையில் வைகுண்டத்திலும், தீபதானம்செய்தவன் அக்கினிலோகத்திலும், கஜதானஞ்செய்தவன் இந்திரனோடு அவனது அர்த்தாசனத்திலும், அஸ்வமும் சிவிகையும் தானஞ் செய்தவன் பதினான்கு இந்திரருடைய காலமளவும் வருணலோகத்திலும், நல்ல தோட்டத்தைத் தானஞ்செய்தவன் ஒரு மன்வந்தரமும், வெண்சாமரையைத் தானஞ்செய்தவன் பதினாயிரம் வருடம் வாயுலோகத்திலும் வாழ்வர். தானியத்தையும் இரத்தினத்தையும் தானஞ்செய்தவர்கள் புத்திசூக்ஷுமத்தையும் சிரஞ்சீவித்தன்மையும் அடைவர். ஏற்போரும் வைகுண்டத்தையடைவர். பவுர்ணமியில் டோலோற்சவம் செய்கிறவன் சீவன்முத்தனாய் இவ்வுலகசுகத்தையும் அனுபவித்து தேகாந்தத்தில் பரமபதத்தையும் அடைகிறான். அந்தவுற்சவத்தை உத்தரபல்குனிநக்ஷத்திரத்தில் செய்தால் இருநூறுமந்வந்தரம் விஷ்ணுபதத்தில் வாழ்வான். தாம்பரபாத்திரத்தில் திலதானம் செய்கிறவன் ஒரு எள்ளுக்கு ஒருவருடம் சிவலோகத்தில் வசித்து, பின்னர் பூலோகம்வந்து உத்தமசாதியிற்பிறந்து சுகியாயும் சிரஞ்சீவியாயு மிருப்பன். பதிவிரதைக்குரிய நற்குணநற்செய்கைகளும், ரூபலாவண்ணிய விசேடங்களும் நிறைந்துள்ள கன்னிகையை சர்வாபரணத்தோடு அவள்போலும் உத்தமகுணம்வாய்ந்துள்ள அந்தணனுக்குத் தானஞ்செய்கின்றவன் பதினான்கு இந்திரர்கள் வரையில் சந்திரலோகத்தில் தேவதாசிகளோடு கூடிக்கலந்து சுகித்தும், பின் கந்தர்வலோகத்தில் ஊர்வசியோடு பதினாயிரம்வருடம் கிரீடித்திருந்தும் அதன்பின் ஆயிரஞ்சன்மபரியந்தம் நல்ல உத்தம ஸ்திரியோடும் கூடி இல்லறதருமத்தில் வழுவாது வாழ்ந்தும் சுகித்திருப்பன். நல்லமதுரமான கனிகளைத் தானஞ்செய்கிறவன் கனிவொன்றுக்கு ஓர் வருஷமாக இந்திரலோகத்தில் வாழ்ந்து பின் நல்ல மனையாட்டியையும் நன்மக்களையுமடைந்து

நற்கனிகள் நிறைந்துள்ள சிருங்கார உத்தியானவனத்தில் வாழ்வன். சாதாரணமான கனிகளைத் தானஞ்செய்கிறவன் சுவர்க்கத்தில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து பரதகண்டத்தில் பிறக்கின்றான். நானாவிதமான பலவர்க்கங்களாலும் பல திரவியங்களாலும் நிறைவித்து கிருஹதானஞ் செய்கின்றவன் நூறுமன்மவந்திரம்வரையில் சுவர்க்கத்தில் வசித்துப் பின் பரதகண்டத்திற் பிறந்து மஹாதான புருஷனாக வாழ்வான். நல்ல விளைநிலத்தைப் புண்ணிய க்ஷேத்திரவாசிக்குத் தானஞ்செய்கிறவன் நூறுமந்வந்தரம் வைகுண்டத்தில் வாழ்ந்து பின் பரதகண்டத்தில்வந்து சக்கர வர்த்தியாகின்றான். அவனைப் பூமிதேவியும் நூறுசன்மம் வரையில் அரசனாகவேவைத்து தன்னையாளும்படிச் செய்வாள். சகலபிரயோ சனத்தையும் கொடுக்கும் ஓர் கிராமத்தைத் தானஞ்செய்கின்றவன் லக்ஷமந்வந்தரம் வைகுண்டத்தில் வாழ்ந்து, பின் பரதகண்டத்தில் நல்லகுலத்தில் வந்து லக்ஷம் கிராமத்துக் கதிகாரியாகின்றான். அவனைப் பூமிதேவியும் லக்ஷஜன்மம் அப்படியே வாழச்செய்வள். நல்ல ஜனங்களோடும் நல்ல பலவிருக்ஷங்களோடும் நல்ல கொடிவகைகளோடும் நல்ல தாமரைத் தடாகங்களோடும் கூடியுள்ள அரிய நகரத்தைத் தானஞ்செய்கின்றவன் பத்துலக்ஷம் இந்திரா் வரையில் கைலாசத்தில் வாழ்ந்து, பின் பரதகண்டத்தில் இராஜேந்திரனாய்லக்ஷங் கிராமங்களையுடையவனாய் லக்ஷம்வருடம் வாழ்வானென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அப்படிப்பட்ட நல்ல நூறுகிராமத்தைத் தானஞ்செய்கின்றவன் கோடிமன்வந்தரம் வைகுண்டத்தில் வசித்துப் பின் பரதகண்டத்தில்வந்து ஜம்புத்தீவீபத்துக் கதிபதியாய் இந்திரசம்பத்துடையவனாய் ராஜராஜாக்க ளெல்லாம் அடிபணியத்தக்கவனாய் கற்பாந்தபரியந்தம் வாழ்கின்றான். பூமிக்குரிய சர்வாதிகாரத்தோடு பூதானஞ்செய்கின்றவன் அதற்கு நான்கு பங்கதிகமாய்ப் பெறுவான். ஜம்புத் வீபத்தையே நல்ல தபஸ்விக்குத் தானங்கொடுக்கின்றவன் சர்வக்ஷேத்திர வாசபலனையும், சர்வதீர்த்த ஸ்நானபலனையும், சர்வதான பலனையும் அடைகின்றான்; அவனடையாத தொன்றுமில்லை. தேவிபக்த னாகின்றவனுக்கு அம்மையிலும் இம்மையிலும் அடையப்படுவதொன்றில்லை. ஸ்ரீதேவியின் சிறந்த ஸ்தானமாகிய மணித் வீபத்தில் நீங்காது வாசஞ்செய்யப்பெறுவதே அவன்பெறத்தகும் பேறாகும். மீண்டும் பிறப்பதென்பதையறியான். பிரமர்களுடைய இறப்பையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே யிருப்பன். தேவிமந்திரத்தை யுபாசிக்கின்றவர்களும் பிறவியெடுக்கும் அல்லலைவிட்டு திவ்யவிபூதிமான்களாய் தேவியினது சாரூப்பியமாகிய திவ்யரூபத்தைப் பெற்று அத்தேவியினது பாதசேவையைச் செய்துகொண்டிருப்பர். சேதனாசேதனங்கள் எத்தனைமுறை அழிவெய்தினும் அவர்கள் அழிவெய்தார். கார்த்திகை

மாதத்தில் துலா தானஞ் செய்கின்றவர் மூன்றுயுகம் விஷ்ணுபதத்தில் சுகித்திருந்து பின் பூமியிற்பிறந்து ஜிதேந்திரியர்களாய் ஈஸ்வரபக்தியடையவர். அருணோதயகாலத்தில் கங்கைமத்தியில் ஸ்நானஞ்செய்கின்றவர் அறுபதினாயிரம்வருடம் விஷ்ணுலோகத்திலிருந்து பின் பூவுலகில் நல்ல ஜன்மமடைந்து விஷ்ணுமந்திரத்தை ஜபித்து முன்போல் விஷ்ணுலோகத்தையடைகின்றார். அதுபோல் நித்தியமும் ஸ்நானம் செய்கின்றவர் பரிசுத்தர்களாய் ஒவ்வோரடிக்கு ஒவ்வோர் அஸ்வமேதபலனை யடைகின்றனர். அவரது பாததூளியினால் பூதேவி பரிசுத்தமடைகின்றாள். அவர்கள் சூரியசந்திரர் உள்ளவரையில் பரமபதவாசிகளாய்ப் பின் நற்குலத்திற்பிறந்து ஈஸ்வர பக்தியுடையவராய் சீவன் முக்தர்களாய் ருஷிகளுக்குள் சிறந்த பிரஹ்ம தேஜோரூபராய் சர்வதர்மத்திலும் ஆசையுள்ளவர்களாய் பண்டிதர்களாய் இந்தி திரிய நிக்ரகர்களாய் வாழ்வர். சூரியன் மீனம் கடகம் இந்தராசிகள் நடுவிலிருக்கும்போது பரிமளமுள்ள நல்லதீர்த்தமாகத்திரமாயினும் சுத்தாத்மாக்களுக்குக் கொடுக்கின்றவன் கைலாயத்தில் பதினான்கு இந்திரர்வரையில் வாழ்ந்திருந்து, பின் நல்லகுலத்திற்பிறந்து ரூபவானாய் சுகமுள்ளவனாய் சிவபக்தனாய் வேதவேதாந்தமுணர்ந்தவனாய் வாழ்கின்றவனாவான். வைகாசி மாசத்தில் மா தானஞ் செய்கின்றவர் அந்தமாவின் ஒருதுளுக்கு ஒருவருடமாகச் சிவலோகத்திலிருந்து பின் பூலோகத்தில்வந்து சிவபக்தியுடையவனாய் பண்டிதனாய் புத்திரபாக்கியமுடையவனாய் சீமானாய் பூமிமானாய் வாழ்கின்றவனாவான். சித்திரையிலாவது மாகமாசத்திலாவது சங்கரனைப் பூசித்து கையில் பிரம்பெடுத்துக் கொண்டு பக்தியோடு இரவும் பகலும் ஒருமாதமாவது அதிற்பாதியாவது பத்துநாளாவது ஏழுநாளாவது இரண்டுநாளாவது நிருத்தஞ்செய்கின்றவன் சிவலோகத்தில் வசிப்பன். ஸ்ரீராமநவமியை அனுஷ்டிக்கின்றவன் ஏழுமன்வந்தரம் விஷ்ணுலோகத்திலிருந்து பின்பிறந்து இராமபக்தனாய் செல்வவானாய் வாழ்கின்றவனாவான். பிரகிருதிதேவிக்கு சரத்காலசம்பந்தமான பூஜையை எருமை வெள்ளாடு முதலான நைவேத்தியங்களாலும் தூபதீப நிருத்தகீதாதி உபசாரங்களாலும் பலவிதமான மங்களத்தையுஞ் செய்கின்றவன் சிவலோகத்தில் ஏழுமன்வந்தரம் சுகமடைந்து மீண்டும் பிறந்து நிர்மலமானபுத்தியையும் நிகரற்றசம் பத்தையும் புத்திரபௌத்திராதி விருத்தியையுமடைவதுமன்றி யானைகுதிரைகளோடு கூடினவனாய் ராஜாக்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாய் மகாபிரபாவத்தோடு வாழ்வான். ஒருவருஷம் பிரதிசுக்லாஷ்டயிலும் பாரதவருடத்தில் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் சோடசோபசாரத்துடன் மகாலக்ஷ்மியைப் பூசிக்கின்றவன் கோலோகத்தில் பதினான்கு இந்திரர்வரையில் வசித்து

நற்குலத்திற்பிறந்து ராஜாராஜேஸ்வரனாவன். கார்த்திகைபூரணையில் ராசமண்டலஞ்செய்து நூறுகோபர்களையும் நூறுகோபிகைகளையுங் கூட்டி மண்ணிலாவது கல்லிலாவது ராதாகிருஷ்ணரை எழுதி சோடசோபசாரத்துடன் பக்தியோடு பாரதவருடத்தில் பூசிப்பவன் பிரமனாயுள்பரியந்தம் கோலோகத்தில் வசித்துப் பின் பாரதவருடத்தில் வந்து கிருஷ்ணபக்தனாய் கிருஷ்ணமந்திரத்தைப்பெற்று கோலோக மடைந்து கிருஷ்ணசாரூபத்தையடைந்து கணங்களுக்கதிபதியாவான். அவனுக்குப் பிறப்புண்டாகாது. சுகலகிருஷ்ண பக்ஷ ஏகாதசியில் விஷ்ணுவைக்குறித்து ஆராதிக்கின்றவன் வைகுண்டத்தில் பிரமனாயுள் வரையில் வசித்துப் பின் பிறந்து கிருஷ்ணபக்தனாய் தேகத்தைவிட்டு கோலோகத்தை யடைகிறான். பாத்திரபத சுக்லபக்ஷ துவாதசியில் இந்திரனை வுபாசிக்கின்றவன் அறுபதினாயிரம் வருடம் இந்திரலோகத்தில் சுகித்திருப்பன். ஆதிவாரத்திலும் மாதசங்கிர மணத்திலும் சுக்லபக்ஷ சப்தமியிலும் சூரியனைக்குறித்து அவிசான்னம் உபயோகிக்கின்றவன் சூரியலோகத்தில் பதினான்கு இந்திரர் வரையிலிருந்து பின் பிறந்து அரோகியாய்ச் சம்பத்துடன் வாழ்வான். ஜேஷ்டமாத கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் சாவித்திரியைப் பூசிப்பவன் ஏழுமன்வந்தரம் பிரமலோகத்திலிருந்து பின் பூமியில்வந்து அளவில்லாத பராக்கிரமமும் ஆயுளும் ஞானமும் சம்பத்தும் உள்ளவனாகின்றான். மாகமாத சுக்ல பஞ்சமில் சரஸ்வதியை சோடசோபசாரத்துடன் பூசிப்பவன் மணித்வீபத்தில் பிரமனாயுள் வரையில் பூஜ்யனாயிருந்து பின்புசக் ரேஸ்வரனாகப் பூமியில் வாழ்வான். பசு பொன் முதலானவைகளைத் தானஞ் செய்கின்றவன் பசுவின்ரோமம் ஒன்றுக்கு இரண்டு வருடமாக விஷ்ணு லோகத்திலிருந்து பின் பிறந்து புத்திர மித்திர களத்திர சம்பத்திற் குறைவற்றவனாய் ராஜராஜேஸ்வரனாய் வாழ்வன். பரிசுத்தமான மிருஷ்டான்னத்தைக் கொடுக்கின்றவன் அவனது ரோமம் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷமாக விஷ்ணு லோகத்திலிருந்து பின் சுகமுள்ளவனாயும் தானஞ் செய்கின்றவனாயும் சிரஞ்சீவியாயும் சம்பத்துள்ளவனாயும் நிகரற்றபராக்கிரம முள்ளவனாயும் பிறந்தனுபவிப்பன். ஹரிநாமத்தைக் கூறுகின்றவன் நாமம் ஒன்றுக்கு ஒருவருடம் விஷ்ணுலோகத்தில் வசித்துப் பின் இவ்வுலகிற பிறந்து சுகமுற்றவனாய் தான்யவானா யிருப்பன். அதனை நாராயண க்ஷேத்திரத்திலிருந்துகூறின் கோடிபங்கு அதிகமும் கோடிஉரு ஜபிப்பின் சர்வபாய நிவர்த்தியும் ஜீவன்முக்தியும் விஷ்ணுசாரூபமும் வைகுண்டவாழ்வு முண்டாகும். பார்த்திபலிங்கத்தை மரணபரியந்தம் பூசிப்பவன் சிவலோகத்தில் ஒரு தூளுக்கு ஒரு வருடமாகவிருந்து, பின் பிறந்து இராஜராஜேந்திரனாவன். சாளக்கி ராமசிலையைப் பூஜித்து அதன் தீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்கின்றவன்

வைகுண்டத்தில் நூறுபிரமன் வரையிலிருந்து பின்பிறந்து ஹரிபக்தனாய் கிருஷ்ணலோகஞ் சென்றிருப்பன். எல்லா விரதங்களையும் தபசுகளையும் செய்தவன் வைகுண்டதத்தில் பதினான்கு இந்திரர்வரையில் சுகமுள்ளவனாயிருந்து பின் பாரத வருஷத்தில் ராஜேந்திரனாய்ப்பிறந்து முக்தனாவான். சகலதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து பிரதக்ஷிணஞ் செய்கின்றவன் மோக்ஷமடைகின்றான். அவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. பாரதவருஷத்தில் அஸ்வமேதஞ் செய்கின்றவன் குதிரையின் ரோமம் ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷமாக இந்திரன் அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிருப்பன். ராஜசூய யாகத்தினால் நான்குபங்குபலன் கிடைக்கும், தேவியஜ்ஞம் எல்லா யாகங்களினுஞ்சிறந்தது. அதற்குச் சமானமானது மூவுலகிலுங் கிடையாது. அதனைத் திரிபுரசங்காரசமயத்தில் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்கள் செய்தார்கள். தக்ஷனும் இந்த யாகத்தைச் செய்து தக்ஷபிரஜாபதியாய் தானெண்ணியவாறே யாவுமடையும் ஆற்றலுடைய வனாய் தேவியைத் தன்மகளென் றழைக்கும் பாக்கியம் பெற்றனன். இவ்வாறே தர்மராஜன் கஸ்யபர் ஆதிசேடன் கர்த்தமப்பிரஜாபதி சுவாயம்புமநு பிரியவிரதன் சனற்குமாரர் கபிலர்முதலிய யாவரும் செய்தனர். தேவியாகம் ஒன்றைச்செய்தால் ஆயிரம் ராஜசூயயாக பலனையடைகிறான். தேவியக்ஞத்தைப்போல் அதிகபலனைத் தரத்தக்கது ஒன்றேனுங்கிடையாது. ஆகையால் இதைச்செய்தவன் நூறுவருடம் சிரஞ்சீவியாய்ச் சீவித்து சீவன்முக்தனாய் ஞானப்பிர காசனாய் வாழ்வன். தேவர்களில் மஹாதேவரும், ருஷிகளில் நாரதரும், சாஸ்திரங்களில் வேதமும், நான்கு வர்ணங்களில் பிராமணவர்ணமும், புண்ணியதீர்த்தங்களில் கங்கையும், பரிசுத்தவ ஸ்துக்களில் விபூதியும், விரதங்களுக்குள் ஏகாதசியும், புஷ்பங்க ளுக்குள் துளசியும், நக்ஷத்திரங்களுக்குள் சந்திரனும், பக்ஷிகளில் கருடனும், ஸ்திரீகளுக்குள் பிரகிருதி ராதை வாணி பூமி இவர்களும் கரணங்களுக்குள் மனமும், பிரஜாபதிகளுக்குள் பிரமனும், பிரஜை களுக்குள் அரசனும், வனங்களுக்குள் பிருந்தாவனமும், வருஷங்க ளுக்குள் பாரதவருஷமும் சம்பத்துகளுக்குள் இலக்குமியும், வித்வான் களுக்குள் சரஸ்வதியும், பதிவிரதைகளுக்குள் துர்க்கையும், சௌ பாக்கியவதிகளுக்குள் ராதிகையும் எப்படி சிறந்தவோர்களோ அப்படி சர்வயக்ஞத்திலும் தேவியக்ஞம் சிறந்ததாம். நூறு அஸ்வமே தத்தால் இந்திரபதமும் ஆயிரம் அஸ்வமேதத்தால் விஷ்ணுபதமுங் கிடைக்கிறது. அப்படியே பிருதிவி என்பவன் ஆயிரம் அஸ்வமேதஞ் செய்து வைகுண்டமடைந்தனன். தேவியினது பதம் சகல விரதங்களையும் தபங்களையும் வேதசிரவணங்களையும் பூ பிரதக்ஷ ணங்களையும் செய்து முற்றுப் பெற்றார்க்கே கிடைக்கும். தேவியினது

பாதகமலபூசையே வேதபுராண ஹிதிகாசங்களின் சாரமானதாகும். அதனால் தேவிவர்ணனையும் தியானமும் நாமமும் குணகீர்த்தனமும் தோத்திரமும் ஸ்மரணமும் சேவிப்பதும் ஜபமும் பாதோதகபானமும் நைவேத்யபக்ஷணமும் பிரதிதினமும் செய்வதில் யாவரும் ஆசையாயும் சர்வசம்மதமாயும் இஷ்டமாயுமிருக்கின்றனர். ஆகையால் நீ அந்த நிர்க்குணமான பரப்பிரகிருதிரூபமாகவிருக்கின்ற பரப்பிரமரூபிணியைப் பிரதிதினமும் சேவிப்பாய். ஓ குழந்தையே! இனி நீ உன்பர்த்தாவைப் பெற்று வீட்டிற்சென்று சுகமாக வாழக்கடவாய். மனிதர்களுடைய கர்மவிபாகத்தை உனக்குக்கூறினேன். யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தாயும் விரும்பப்பட்டதாயும் உள்ள கர்மவேற்றுமைகளை யறிகின்றவர்களுக்குத் தத்வத் ஞானம் உண்டாகுமென் றறிவாயாக என்றனர். (சு-ம் 136)

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

கஸ்தூரி திலகோ ஜ்வலாயை நம:

முப்பத்தோன்றாம் அத்தியாயம்

31. * சாவித்திரியோ யமகிருததேவீமூல மந்திராதிதானம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இயமனிடம் சாவித்திரி தேவிசங்கீர்த்தனத்தைக்கேட்டுக் கண்ணீரரும்பி புளகாங்கிதங்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றாள். ஓதருமராஜனே! சக்தியின் உத்கீர்த்தனம் யாவரையும் உத்தரிக்குச்செய்யுங் காரணமாயுள்ளது. கேட்போருக்கும் சொல்வோருக்கும் பிறப்பிறப்புமுதலிய யாவும்நீங்கும். தானவர் சித்தர் தபஸ்விகளாலும் செய்யப்பட்டது அதுவேயாம். வேதவாக்கியங்களால் புகழ்வதுவும் அவளதுசேவையே எனப்படும். அதுவேதான் தவமும் யோகமும், அவற்றாலடையும் பதமுமாம். மோக்ஷமும் அமரத்துவமும் சர்வசித்தியும் ஆகிய இவையெல்லாமும் சக்தி கீர்த்தனஞ்செய்யும் சேவகனுடைய ஒருகலைக்குச் சமானமாகாது. ஆகலான் அத்தேவியினது கீர்த்தனவிதியைக் கூறும். ஓ தருமராஜரே! மனிதர்களது சுபகர்மத்தைக்கூறியதுபோல் அசுபகர்மத்தையும் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து யமாஷ்டகத்தால் அவனைத் தோத்திரஞ்செய்கிறாள்.

* சாவித்திரிக்கு இயமன் மூலமந்திரமுதலானவைகளை உபதேசித்தல்.

முன் சூரியன் தபசினால் தர்மத்தையாராதித்து உம்மைப் பெற்றதனால் தருமராஜனெனப் பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். சர்வசாக்ஷியாயிருக்கின்ற உமக்குச் சர்வப் பிராணிகளிடத்திலும் சமத்துவம் இருக்கின்றதனால் சமனெனப் பெயர் பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். பிரபஞ்சத்தில் சர்வப்பிராணிகளுக்கும் நாசமுண்டாக்குவதனால் இயமனென்று பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். காலத்துக்குத்தக்கவாறு சர்வப்பிராணிகளையும் நாசஞ்செய்கின்றபடியால் கிருதாந்தகனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். பாபிகளைச்சுத்திசெய்யத் தண்டாயுதத்தைத் தரித்திருக்கிறபடியால் தண்டகரனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். தபஸ்வியாயும் பிரமநிஷ்டராயும் ஜிதேந்திரியராயும் சீவர்களுக்குக் கர்மபலத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் இருக்கின்றபடியால் இயமனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். உம்முடைய ஆத்மாவையே தோட்டமாகவு டைத்தானவராயும் சர்வக்ஞராயும் பாபிகளுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் புண்ணியமித்திரராயும் இருப்பதால் புண்ணிய மித்திரனெனப் பெயர்பெற்ற உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். பிரமாவின் அம்சத்தாலும் பிரமதேஜசினாலும் பிரகாசித்து பிரஹ்மத்தைத் தியானிக்கின்ற ஈசராகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

ஓ முநிவரே! இந்த அஷ்டகத்தை பிராதக்காலத்தில் படிக்கின்றவனுக்கு இயமபயம் போவதோடு சகலபாபங்களும் போம். மகமாபியானவன் இதனைப்படிப்பானாயின் அப்பாவத்தா லனுபவிக்கப் படும் தேகதண்டனையாதிகளும் அவனுக்கு இயமனால் செய்யப்படா என்றார். (சு - ம் 178)

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹகா ரார்த்தாயை நம:

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

32. நானாவித நரககுண்டஸ்வரூபம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- பிறகு தருமராஜன் மாயாபீஜமான மகாமந்திரத்தை விதிப்படி உபதேசித்து ஓ பெண்ணே! ஆன்மகோடி கள்செய்யும் புண்ணியபாப கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு சுவர்க்க நரகங்கள்

ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் புண்ணிய பேதங்கள் எத்தனையுண்டோ அத்தனைவிதமாக சுவர்க்கலோக சுகானுபவ பேதங்களும், பாவபேதங்கள் எத்தனையுண்டோ அத்தனை விதமாகத்துக்கானுபவநரகபேதங்களும் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகலான் புண்ணியகர்மாவையே செய்தவர் நரகினையும், அஃதே போல் பாபகர்மாவைச் செய்தவர் சுவர்க்கத்தையும் அடையார். இரண்டையுஞ்செய்தவர் அந்தத்தக்கர்மாக்களின்பலாபலத்துக்குத் தக்கபடி முன்பின்னாக இரண்டையும் அடைகின்றனர். இப்பேதங் களை இவ்வுலகிலும் காணலாம். சிலர் பிறந்தநாள்தொட்டு இறக்கு மளவும் சுகத்தையே அனுபவித்தும், சிலர்துக்கத்தையே அனுபவித்தும், சிலர் முன்னே சுகத்தையும், சிலர் பின்னே துக்கத்தையும், சிலர் முன்னேதுக்கத்தையும், பின்னே சுகத்தையும் அனுப்பவித்தும் வருகின்றனர். சுவர்க்கநரகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்விடங்களைப் போலவே இங்கும் சுகத்தையே கொடுக்கின்ற இடங்களும் துக்கத்தையே கொடுக்கின்ற இடங்களும், அப்படியே ஊர்வன நீர் வாழ்வன விலங்கு பறவைகள் முதலிய சரீரபேதங்களும் காணப்படுகின்றன. அச்சரீரங்கள் துன்பஞ்செய்வனவாயும், செய்யாதன வாயும், துக்கத்தை யனுபவிப்பனவாயும், சுகத்தையனுபவிப்பனவாயும், தாவரங்களும் உபயோகப்படத்தக்கவையாயும், படாதவையாயும் இருக்கின்றன. இவையெல்லாம் சுவர்க்க நரகானுபவங்கள் உண்டென்றறிதற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள அடையாளங்களேயாகும். அன்றியும் சுவர்க்க நரக அனுபவ விசேஷங்களை அனுபவிப்பாரும் இங்குள்ளாராகலின் அவர்களுக்காகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன வென்றும் அறிவாயாக.

இனி, புராணபேதங்களால் நாமபேதப்படிருக்கின்ற நரகங்களின் பெயர்களைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. வன்னிகுண்டம் தப்தகுண்டம் க்ஷார (உப்பு) குண்டம் மலகுண்டம் மூத்திரகுண்டம் சிலேஷ்மகுண்டம் விஷகுண்டம் தூஷிகா (கண்மல) குண்டம் வஸா (சிலைநீர்க்) குண்டம் சுக்லகுண்டம் ஸ்ருக் (இரக்த) குண்டம் அஸ்ரு (கண்ணீர்க்) குண்டம் காத்ரமல (தேக அழுக்குக்) குண்டம் கர்னவிட் (காதுகுரும்பி) குண்டம் மஜ்ஜாகுண்டம் மாம்சகுண்டம் நககுண்டம் லோமகுண்டம் கோசகுண்டம் அஸ்திகுண்டம் தப்த தாம்பிரகுண்டம் லோககுண்டம் சர்மகுண்டம் நன்றாய்க்காய்ச்சின கட்குண்டம் முட்குண்டம் விஷநீர்க்குண்டம் விஷகுண்டம் காய்ச்சின எண்ணெய் குண்டம் இடித்துக்கொண்டேயிருக்கும் உலக்கைக்குண்டம் புழுக்குண்டம் பூய (ஆவியோடுகூடின அவிந்த) குண்டம் சர்ப்பகுண்டம் கொசுகுண்டம் பயங்கரமான விஷகுண்டம் வச்சிர

தம்ஷ்டிரகுண்டம் தேள்குண்டம் சர(பாண) குண்டம் சூலகுண்டம் பயங்கரமான கத்திகுண்டம் கோளகுண்டம் முதலைகுண்டம் காககுண்டம் மந்தானகுண்டம் பீஜகுண்டம் வச்சிரகுண்டம் தப்தபாஷாண குண்டம் தீக்ஷ்ணபாஷாண குண்டம் லால (சொள்) குண்டம் மஸீகுண்டம் சூர்னகுண்டம் சக்கரகுண்டம் வக்கிரகுண்டம் கூர்மகுண்டம் மகோல்பனம் ஜ்வாலாகுண்டம் பஸ்மகுண்டம் தப்த (கொளுத்துங்) குண்டம் தப்தசூசி (காய்ச்சியிருக்கும் ஊசி) அசிபத்திரவனம் க்ஷுரதாரம் (கத்திகறுக்கு) ஆட்டுமுகம் கோகாமுகம் நக்ரமுகம் (முதலை) கஜதம்சம் (யானைக்கடி) கோமுகம் கும்பீபாகம் காலசூத்திரம் மத்சியோதம் கிருமிகந்துகம் பாம்ஸுபோசயம் (தூளியைச்சாப்பிடுதல்) பாசவேஷ்டம் (கயிற்றால்கட்டிப்போடல்) சூலப்ரோதம் (சூலத்தில்கோர்த்தல்) பிரகம்பனம் (அசைத்தல்) உல்காமுகம் (கொள்ளிக்கட்டை) அந்தகூபம் வேதனம் (குத்தல்) தாடனம் (அடித்தல்) ஜாலரந்திரம் (ஜன்னல்சந்து) தேகசூர்னம் (தேகத்தைப்பொடிப்படுத்தல்) தலனம் (பிளத்தல்) சோஷணம் (வற்றச்செய்தல்) கஷம் (தேய்த்தல்) சூர்ப்பம் (முறம்) ஜ்வாலா முகம் தூமாந்தம் (புகையிருட்டு) நாகவேஷ்டனம் (பாம்புசுற்றிக் கொள்ளுதல்) இவ்வகைத்தாய் துக்கிதர்களுக்குத் துக்கத்தையும் கிலேசத்தையும் கோரமான பயங்கரத்தையும் இழிவையும்கொடுக்கத்தக்க நரகங்கள் எண்பத்தாறுள்ளன. பதிவிரதையான ஓ சாவித்திரீ! இவைகள் பாபிகளுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்ற வர்களாயும் மதமத்தர்களாயும் பயங்கரர்களாயும் தண்டபாச கதாசூல ஹ ஸ்தர்களாயும் குரூரர்களாயும் தமோகுண முடையவர்களாயும் த யையற்றவர்களாயும் தேஜஸுள்ளவர்களாயும் பயமற்றவர்களாயும் செவந்தும் பச்சையாயுமுள்ள கண்ணுடையவர்களாயும் யோகத்தோடும் சித்தியோடும் கூடினவர்களாயும் பலவித ரூபத்தைத் தரித்தவர்களாயும் எல்லாத்தொழில்களையும் அஞ்சாது செய்கின்ற பாபிகளால் மரணகாலத்திற் காணப்பட்டவர்களாயும், தன்கர்மத்திலேயே பிரீதியுள்ளவர்களாயும் சாக்தர்களாலும் சௌரர்களாலும் காணாபத்தியர்களாலும் புண்ணியஞ்செய்தவர்களாலும் சித்தர்களாலும் யோகிகளாலும் சுதந்தரமற்றவர்களாலும் காணத்தகாதவர்களாயும், பலவான்களாலும் பயமற்றவர்களாலும் சுவப்பனத்தில் காணப் படுகிறவர்ளாயு மிருக்கிற படர்களாலும் பதினாயிரம் கிங்கர கூட்டங்களாலும் எப்போதும் ரக்ஷிக்கப்படுகின்றனவாயும் இருக்கின்றன. இனி எவரெவர்கள் எதிலெதில் வசிக்க வேண்டுமோ அதனையுங் கேட்பாயாக என்றனர். (சு - ம் 28)

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹம்ஸ கத்யை நம:

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்

33. * நரககுண்ட பதந யோக்ய பாபலக்ஷணம்.

தருமராஜன் கூறுகின்றார்:- ஈஸ்வரசேவையில் பிரீதியுள்ளவனும், சுத்தமானவனும் யோகசித்தனும், விரதமுள்ளவனும், தபஸ்வியும், பிரமசாரியும், நரகினையடையார் இதுநிச்சயம். இளைத்திருக்கும் பந்துக்களைச் சுடுசொல்லால் சுடுகின்றவன் வன்னிகுண்டத்தில் அவன் தேவரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வருஷகால மிருந்து பின் பாபிகளா லுயிருடன் கொளுத்தப்படும்மிருக சென்மத்தை மூன்றுதரம் அடைகின்றான். பசிதாகத்தால் மிகவும் வருத்தப்பட்டுத் தன்வீட்டுக்குவந்த பிராமணனைப் புசிப்பிக்காதவன் துக்கத்தைச் செய்கிற தப்தகுண்டத்தில் தன்ரோமத்துக்கு ஒருவருட மளவாக நீர்வரண்ட இடத்தில் நெருப்பினால் கொளுத்தப்பட்ட இடத்தில் ஏழுசன்மம் பக்ஷியாகப்பிறக்கின்றான். ஞாயிற்றுக்கிழமை மாதப்பிறப்பு அமாவாசை சிரார்த்ததினம் இக்காலங்களில் வஸ்திரங்களுக்கு அழுக்குப்போக உப்பைச்சேர்க்கின்றவன் க்ஷாரகுண்டத்தில் நூலுக்கு ஒருவருடமாக இருந்து பின் ஏழுசன்மம் வரையில் வண்ணானாகப் பிறக்கின்றான். மூலப்பிரகிருதியையும் வேதசாஸ்திரபுராணாதிகளையும் பிரம விஷ்ணு சிவ பார்வதி சரஸ்வதி முதலியவர்களையும் நிந்திக்கின்றவர்கள் பயங்கரமான மேற்கூறியகுண்டத்தில் அநேக கற்பகாலமிருந்து பின் சர்ப்பயோநியை யடைகிறார்கள். தேவி நிந்தாபராதமான குற்றத்துக்குப் பிராயச்சித்தங் கிடையாது. ஒருவன் தானேயல்லாமல் தன்னாலும் பிறராலும் உண்டாக்கப்பட்ட விருத்திகளை அவர்களுக்குப் பயன்படுத்தாமல் ஒருவனே அபகரிக்கின்றவன் அறுபதினாயிரம்வருடம் மலகுண்டத்தில் மலத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே யிருந்து பின்மலத்தில் புழுத்த புழுவாகின்றான். ஜீர்ணமான தடாகத்தைப்புதுக்காது நூதனமாகத்தடாக மெடுப்பவன் மூத்திரகுண்டத்தையடைந்து வெட்டுமண் தூளிக்கு ஒருவருஷம் அதனையேயுண்டு நூறுவருடம் விருஷபமாய்ப் பிறக்கின்றான். பக்ஷ்யபோஜ்யத்தோடு கூடின அன்னத்தை உண்பவருடனிருந்துண்ணாமல் ஒருவனாய்ப் புசிக்கிறவன் சிலேஷ்ம குண்டத்திலிருந்து நூறுவருடம் அதனையே புசித்துப் பாரத வருடத்தில்

---

* நரககுண்டத்தில் வாழத்தக்க பாபிகளின் இலக்கணம்.

நூறுவருடம் பிரேதமாயிருந்து சிலேஷ்மத்தையும் மூத்திரத்தையும் சிலைத்தண்ணீரையும் புசித்துப் பிறகு சுத்தியாவான். தாய்தந்தை குரு பத்தினி பிள்ளை பெண் நாதனற்றவன் இவர்களைப் போஷிக்காதவன் விஷ(கர) குண்டத்திலிருந்து அதை நூறுவருடம் புசித்து பின்நூறு வருடம் பூதயோனியையடைந்து பிறகு சுத்தியாகின்றான். அதிதியை பார்த்து கண்ணைக் கோணல்செய்கின்றபாபியினாற்கொடுக்கப்படும் தர்ப்பணசலத்தைத் தேவர்களும் பிதுர்க்களும் கிரகியார். பிரஹ்மஹத்தி முதலான பாபங்களைச் செய்கின்றவர்கள் தூஷிகாகுண்டத்திலிருந்து நூறுவருடம் அதனையே புசித்துப் பின் நூறுவருடம் பூதயோனியை யடைந்து பின்பு சுத்தியாகிறார். பிரா மணனுக்குத் திரவியங்கொடுத்து மறுபடியும்வாங்கி மற்றொருவருக்குக் கொடுக்கின்றவன் வஸா குண்டத்தில் நூறுவருடமிருந்து அதனையேபுசித்துப் பாரதத்தில் ஏழுதரம் ஓணானாகப்பிறந்து பின் குரூரனாயும் அற்பாயுளுடைய வனாயும் தரித்திரனாயும் பிறப்பான். புருஷனை ஸ்திரீயாவது ஸ்திரீயைப் புருஷனாவது சுக்கிலத்தைக் குடிக்கும் படிச் செய்கின்றவர்கள் சுக்லகுண்டத்திலிருந்து நூறுவருடம் அதனையேகுடித்து நூறுவருடம் புழுவாய்ப்பிறந்து பின்சுத்தியாகின்றனர். குருவையும் பிராமணனையும் இரக்தம் வரும்படி அடிக்கிறவன் இரக்தகுண்டத்தில் வீழ்ந்து நூறுவருஷம் அதனையே குடித்துப்பின் பாரதத்தில் ஏழுதரம்புலிஜன் மமடைந்து புனிதனாகின்றான். பகவானது சங்கீர்த்தனஞ்செய்தும் நிருத்தஞ்செய்தும் பகவானது குணத்தைப் பாடியும் இருக்கிற பக்தனைப்பார்த்துக் கண்ணீர்வரச் சிரிக்கின்றவன் கண்ணீர்க் குண்டத்திலிருந்து நூறுவருடம் அதனையே உண்டு மூன்றுசன்மம் சண்டாளனாய்ப் பிறந்து சுத்தனாகின்றான். சிநேகனிடம் பிரதிதினம் விரோதிக்கின்றவன் தேகத்தி லுண்டாகும் அழுக்குக்குண்டத்தில் நூறுவருட மிருந்து மூன்றுசன்மம் கழுதையாயும் நரியாயும் பிறந்து சுத்தனாகின்றான். செவிடனைப் பரிகசிக்கின்றவன் காதுகுறும்பி குண்டத்தில் நூறுவருடம் அதனையே புசித்துப் பின் ஏழுசன்மம் தரித்திரனாயும் ஏழுசன்மம் அங்க ஹீனனாயும் பிறக்கின்றான். உலோபத்தினால் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்காக ஒருவன் சீவனத்தைக் கெடுக்கின்றவன் மஜ்ஜாகுண்டத்தில் லக்ஷம்வருடம் அதனைப்புசித்துப் பின் ஏழுவருஷம் முயலாகவும் ஏழுவருடம் மீனாகவும் மூன்றுவருடம் பன்றியாகவும் ஏழுவருடம் கோழியாகவும் பிறந்து பின் மான் முதலான ஜன்மங்களையுமடைந்து சுத்தியடைகின்றான். தன்கன்னிகையைக் காப்பாற்றித் திரவியாபேக்ஷையினால் விற்பனைசெய்கின்ற மூடன் மாம்சகுண்டத்தில் கன்னிகையின் ரோமத்துக் கொருவருடமாக

அதனையே புசித்து நூறு வருடமிருந்து எனது தூதர்கள் அடிக்கும் அடியைப்பெற்று பூமியில்பிறந்து இரக்தமாம்சங்களைத் தலையிற் சுமந்து அதினின்றும் பெருகும் ரத்தத்தைப் பசியினால் நக்கி பிறகு அறுபதினாயிரம் கன்னிகைகளின் மலத்திற் புழுவாயும் ஏழுசன்மம் வேடனாயும் மூன்று சன்மம் பன்றியாயும் ஏழுசன்மம் கோழியாயும் ஏழு சன்மம் தவளையாயும் ஏழுசன்மம் அட்டையாயும் ஏழு சன்மம் காக்கையாயும் பிறந்து சுத்தியடைவான். விரதம் சிரார்த்த முதலிய புண்ணியதினங்களில் சங்கமஞ்செய்கின்றவனும், க்ஷவரகா்மஞ்செய்து கொள்ளுகின்றவனும், சா்வகா்மத்திலும் அசுத்தனாயிருக்கின்றவனும், இவரெல்லாம் நகம்லோம (ரோம)ம் நிறைந்துள்ள குண்டங்களிலிருந்து பாவஞ்செய்கிற தினம்ஒன்றுக்கு ஒருதேவமானவருஷம் அவைகளையே தின்பவராய்த் தடியினாலடிக்கப்படுவர். மயிரோடு கூடிய மண்ணினாற் செய்த பார்த்திபலிங்கத்தைப் பூசிக்கின்றரன் லிங்கத்தின் தூள்ஒன்றுக்கு ஒருவருஷமாககேசகுண்டத்திலிருந்து கடைசியில் சிவபெருமானுடைய கோபத்தால் துருக்கனாய்ப் பிறந்து நூறு வருடத்துக்குமேல் இராக்கத சன்மமடைந்து சுத்தியாகின்றான். பிதுர்க்களுக்கு விஷ்ணுபாதத்தில் பிண்டங் கொடுக்க திருக்கின்றவன் ரோமத்துக்கு ஒருவருடமாக அஸ்திகுண்டத்திலிருந்து பின்பு நாயாய் ஏழுதரம்பிறந்து எலும்பைக் கடித்துத்தின்று, பிறகு மகா தரித்திரனாய்ப்பிறந்து தேகசுத்தி யடைகின்றான். கா்ப்பிணியான ஸ்திரீயை அநுபவிக்கின்றவன் தகிக்கப் பட்ட தாம்பரகுண்டத்தில் நூறுவருஷமிருக்கின்றான். பிள்ளையும் பா்த்தாவுமில்லாதவள்ருதுஸ் நானம்செய்தவள் இவா்களிடம் அன்னம் புசிக்கின்றவன் லோககுண்டத்தில் நூறுவருமிருந்து வண்ணானாகவும் பின் ஏழுசன்மம் காக்கையாகவும் இரணமுள்ளவனாகவும் தரித்திரனாகவும் பிறந்து சுத்தியாகின்றான். * தேவதிரவியத்தை **தோல்கையினால் தொடுகின்றவன் நூறுவருடம் சா்மகுண்டத்தி லிருக்கின்றான. சூத்திரனால் உத்தரவுகொடுக்கப்பட்டவனாய்ச் சூத்திரான்னத்தைப் புசிக்கின்றவன் நூறுவருடம் நன்றாய்க் காய்ச்சப்பட்ட கள்குண்டத்திலிருந்து, பிறகு ஏழுசன்மம் சூத்திர கிரார்த்தான்னத்தைப் புசிக்கின்றவனாகப் பிறந்து சுத்தனாகின்றான். வாக்கினால் துஷ்டனாய்க் கொடுமையாய்ப் பேசுகின்றவனும் பிரபுவை அடிக்கின்றவனும் தீக்ஷணமான முட்குண்டத்தில் அதனையே தின்பவனாய் இவனடித்த அடியினும் நான்குபங் கதிகமாக என் தூதரால் அடிக்கப்பட்டவனாய், பிறகு சிரேஷ்டமான குதிரைசென்ம மெடுத்துச் சுத்தியாகின்றார். பிழைத்திருக்கும் மாநுடனைக் கொல்லுகின்றவன் விஷகுண்டமடைந்து அதனையே ஆயிரம்

* சந்தன புஷ்ப பழ முதலானவை. ** தன்தேக முதலியவைகளைத் தொட்டகை.

வருடமுண்டு பிறகு மாநுடனைக்கொல்லுஞ் சுபாவமுடையவனாயும் இரணமுடையவனாயும் நூறுசன்மமடைந்து பிறகு ஏழுசன்மம் குஷ்டரோக முள்ளவனாவன். பசுவையாவது எருதையாவது பாரதவருடத்தில் தானாவது வேலைக்காரனைக் கொண்டாவ்து தடியினால் அடிக்கின்றவன் நான்குயுகம்வரையில் நன்றாய்க் காய்ச்சப்பட்ட தைலகுண்டத்தில் அம்மாடுகளின் ரோமத்துக் கொருவருடமாக இருந்து எருதாய்ப்பிறப்பான். பிராணிகளைக்குந் தாயுதத்தாலாவது நெருப்பினாற்காய்சிய லோகத்தினாலாவது கொல்லு கின்றவன் குந்த குண்டத்தில் பதினாயிரவருடமிருந்து பின் நல்ல யோனியையடைந்து வியாதியுடையவனாகக்கஷ்டப்பட்டுச் சுத் தமாகின்றான். வீணாக மாம்சத்தைத் தின்னும் பிராமணனும் ஈஸ்வர நிவேதனமாகாத அன்னத்தைப் புசிப்பவனும் கிருமிகுண்டத்தை யடைந்து, தன்ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலம் அதனையே புசித்து, மூன்றுசன்மம் துருக்கனாகப்பிறந்துப் பின் பிராமணனாகப் பிறக்கின்றார். சூத்திரனுககு யாகஞ்செய்விக்கின்றவனும், சூத்திரா ன்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், சூத்திரசவத்தைக் கொளுத்துகின்ற வனும்பூயகுண்டத்தில்தங்கள்ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவுவருட காலமிருந்து அதனையேபுசித்து யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டவர் களாய், பின்பு ஏழுசன்மம் சூத்திரராயும் மகோரோகிகளாயும் தரித்திரர்களாயும் செவிடராயும் ஊமையாயும் பிறக்கின்றார்கள். சிரசில் பத்ம மிருக்கிறசர்ப்பத்தைக் கொல்லுகின்றவன் தன்ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவு வருடகாலம் சர்ப்பகுண்டத்தில் சர்ப்பங்களினால் கடிக்கப்பட்டும் யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டும் சர்ப்பத்தின் மலத்தைப் புசிக்கிறவனா யிருந்து பின் சர்ப்பமாய்ப் பிறந்து பிறகு அசுரனாயும் சர்ப்பத்தினால் கடிபடுகின்றவனாயும் அற்பாயுள்களில் கஷ்டமான மரணத்தை அடைகின்றவனாயுமிருப்பன். தெய்வத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட விருத்தியைக்கொண்டு சீவிக்கின்றவர்களையும் சுவல்பசெந்துக்களைக் கொல்லுகின்றவர் களையும் அவர்களால் எத்தனை செந்துக்கள் மரணமடைந்தனவோ அவ்வளவு காலம் தம்சகுண்டத்தும் கொசுகுகுண்டத்தும் அவைகளால் புசிக்கப்பட்டவராய் ஆகாரமில்லாதவராய் யமதூதர்களால் கைகால்கள் கட்டப்பட்டு அடிக்கப்பட்டவராய்ப் பிறகு அற்பசெந்துக்களாகவும் துருக்கராகவும் அங்கங் குறைவுள்ளவராகவும் பிறந்து சுத்தராகின்றார். தேனீக்களைக் கொன்று தேனைப்புசிக்கின்றமூடன், விஷகுண்டத்தில் ஒருசீவனுக் கொருவருடமாக விஷத்தைத்தின்று விஷத்தினால் கொளுத்தப்பட்டு யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டு பிறகு ஈ சன்மமடைந்து பின் சுத்தனாகின்றான். தண்டனைக் குரியவனல்லா தவனைத் தண்டிக்கின்றவனும், பிராஹ்மணனைத் தண்டிக்கின்றவனும்,

வச்சிர தம்ஷ்டிரமென்னும் புழுக்குண்டத்தையடைந்து ரோமத்துக் கொருவருடமாகப்புழுக்களால் கடிபட்டவனாய் கூவுகின்றவனாய் யமதூதரா லடிக்கப்பட்டு அழுகின்றவனாய், பிறகு ஏழுதரம்பன்றி சன்மமடைந்து, பின் மூன்று சன்மம் காக்கையாய்ப்பிறந்து சுத்தமாகின்றான். பணத்திலுள்ள ஆசையினால் பிரஜைகளைத் தண்டிக்கின்ற அரசன் தேள்குண்டத்தில் தண்டனையடைந்த மனிதர்களுடைய ரோமம் எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலம் இருந்து ஏழுசன்மம் தேளாகவும் பின்பு அங்கஹீனனாகவும் வியாதி யுள்ளவனாகவும் பிறந்து சுத்தனாகின்றான். ஆயுதங்களை எடுத்து இதரர்களைத் துறத்துகின்ற பிராமணன், சந்தியாவந்தனஞ் செய்யா திருக்கின்றவன், ஈஸ்வரபக்தியில்லாதிருக்கின்றவன், தங்கள் ரோம அளவுகாலம் சராதி குண்டங்களிலிருந்து யமதூதர்களால் அடிக்கடி அடிக்கப்பட்டு சுத்தறாகின்ரார்கள். சனங்களை இருட்டரையில் இருத்துகின்ற அரசன் சேற்றோடும் காய்ச்சப்பட்ட சலத்தோடும் இருளோடும் தீக்ஷண்யமான பற்களுள்ள புழுக்களோடுங் கூடிய கோளகுண்டத்தையடைந்து, தண்டிக்கப்பட்டவனுடைய ரோமத்துக்கு ஒருவருடமாக வசித்துப் புழுக்களால் கடிக்கப்பட்டவனாய்ப் பின்பு வேலைக்காரனாகப் பிறந்து, கிரமமாய்ச் சுத்தி யடைகிறான். முதலை முதலானவைகளைக் கொல்லுகின்றவன் முதலை முள்ளுக்கொரு வருடமாக முதலை குண்டத்திலிருந்து பின் முதலையாகப் பிறந்து சுத்தியடைகின்றான். பரஸ்திரீயினுடைய மார்பையும் சுரோணித பாகத்தையும் தனத்தையும் முகத்தையும் பார்க்கின்றவனும், புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் காமத்தினால் காமமுள்ளஸ்திரீயைப் பார்க்கின்றவனும், காகுண்டத்தில் வசித்து காக்கைகளால் பிடுங்கப் பட்டகண்களை யுடையவராய் தமது ரோமத்துக்கொருவருடமாகவசித்துப் பின்பு மூன்று சன்மம் கொளுத்தப்பட்டவராவர். தேவர்களுடையதும் பிராமணர் களுடையதுமான சுவர்னத்தைத் திருடுகின்றவன் மந்தான குண்டத்தில் ரோமத்துக்கொருவருடம் வசித்து தூதர்களா லடிக்கப் பட்டவனாய் மத்தினால் குத்தப்பட்டவனாய் தன் மலத்தையே புசிக்கின்றவனாய் பின் மூன்று சன்மம் துருக்கனாயும் ஏழுசன்மம் தரித்திரனாயும் மகாகுரூரனாயும் பாபிஷ்டனாயும் பிறந்து பின் தட்டானாயும் சொர்னத்தை விற்பனை செய்கின்றவனாயும் பிறப்பான். தாம்பரத்தையாவது வேறுலோகத்தையாவது திருடுகிறவன் தன் ரோமத்துக் கொருவருடமாக பீஜகுண்டத்தில் வசித்துப் பீஜ மலத்தைப் புசித்து யமதூதர்களா லடிக்கப்பட்டு சுத்தியாகின்றான். தேவ விக்கிரகங்களையும் தேவதிரவியத்தையும் அபகரிக்கின்றவன் தாண்டமுடியாத வச்சிரகுண்டத்தில் ரோமத்தைக் கொருவருடமாக வசித்துக் கொளுத்தப்பட்ட தேகமுடையவனாய் ஆகாரமில்லாதவனாய்

யமதூதர்களாலடிக்கப்பட்டுக் கூச்சலிடுகின்றவனாய்ப் பின்பு சுத்தியாகின்றான். பிராமணர்தனத்தையும் பால் தயிர் நெய் முதலியவைகளையும் வஸ்திரங்களையும் திருடுகின்றவன் பாஷாணகுண்டத்தில் தன்ரோமத்துக்கொருவருடம்வசித்து மூன்றுசன்மம் வெள்ளைரூபமுடையவனாயும் ஒரு சன்மம் வெள்ளைக்குறி யுடையவனாயும் பிறகு வெள்ளைப் பக்ஷியாயும் பிறந்து பின் ரக்தவிகாரமுள்ளவனாயும் சூலைரோகமுள்ளவனாயும் பின் ஏழுசன்மம் அற்பாயுமுள்ளவனாயும் பிறந்து சுத்தியடைகிறான். வெள்ளிமயமாயும் வெண்கலமயமாயும் இருக்கும் பாத்திரத்தைத் திருடுகிறவன் தீக்ஷண்யமான பாஷாண குண்டத்தில் ரோமத்துக் கொருவருடம் வசித்து ஏழுசன்மம் குதிரையாயும் அதிகமான அவயவமுள்ள பாதரோகியாயும் பிறந்து சுத்தியாவன். விபசாரி அன்னத்தைப் புசிப்பவன் அவளுடைய சீவனத்தினால் சீவிக்கின்றவன் உரோமத்துக் கொருவருடம் சொள்ளு குண்டத்தில் வசித்து யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டவராய் துக்கமடைந்து கண்ரோகமும் சூலைநோயு முடையவராய்ப் பின் சுத்தமடைகின்றனர். மிலேச்சனிடம் தொழில்செய்கின்றவனும் மசிசீவியும் உருக்கிவிட்ட ஈயகுண்டத்தில் ரோமத்தினளவாக வசித்து யமதண்டனையோடு அதையேயுண்டு வசித்துப் பின் மூன்றுசன்மம் கறுப்புப் பசுவாயும் மூன்றுசன்மம் கறுப்பு ஆடாயும் பின் பனைமரமாயும் பிறந்து சுத்தியடைகின்றனர். தேவர்களுடையதும் பிராமணர்களுடையதுமான தான்யம் பழம் தாம்பூலம் ஆசனம் படுக்கை முதலியவைகளைத் திருடுகின்றவன் சூர்ணகுண்டத்தையடைந்து நூறுவருடம்வசித்து யமதூதராலடிக்கப்பட்டும் பின்ஆடாகவும், ஏழுசன்மம் கோழியாகவும், பின் குரங்காகவும், பின் காசவியாதி யுள்ளவனாகவும், பின் வம்சஹீனனாகவும், தரித்திரனாகவும், அற்பாயுளுடைய வனாகவும் பிறந்து சுத்தியாகின்றான். பிராமணர்களுக்குச் சக்கிராங்கிதஞ் செய்கிறவனும் ஹத்தியினால் திரவியத்தைச் சம்பாதிக்கிறவனும் நூறுவருடம் சக்கரகுண்டத்தில் வசித்து யமதண்டனையடைந்து மூன்றுசன்மம் வாணியராகவும் பின் வியாதி யுள்ளவராகவும் ரோகமுள்ளவராகவும் பிறந்து சுத்தியடைகின்றார்கள். பசுவினிடத்தும் பிராமணரிடத்தும் வக்ரத்தன்மையை காட்டுகின்றவன் வக்ர குண்டத்தில் நூறுயுகமிருந்து பிறகு ஏழுசன்மம் வக்ரமான அங்கமுள்ளவனாயும் தரித்திரனாயும் வம்சமற்றவனாயும் பாரியை யற்றவனாயும் பிறந்து சுத்தியடைகின்றான். கூர்மமாம்சத்தைப் புசிக்கிறபிராமணன் கூர்ம குண்டத்தில் நூறுவருடம் அவைகளால் கடிக்கப்பட்டு பின் மூன்றுசன்மம் ஆமையாகவும் பூனையாகவும் பன்றியாகவும் மயிலாகவும் பிறந்து சுசியாகின்றான். பிராமணனது தயிர் நெய் திருடுகின்றவன் ஜ்வாலாகுண்டத்தையும், பஸ்மகுண்டத்தையும் அடைந்து

நூறுவருடமிருந்து எண்ணெயினால் காய்ச்சப்படுகிறவனாய் ஏழு சன்மம் மீனாகவும், எலியாகவும் பிறந்து பிறகு சுத்தமடைகின்றான். சுகந்த தைலத்தையாவது நெல்லிக்காயையாவது வேறெந்தவாசனை திரவியத்தையாவது புண்ணியக்ஷேத்திரமான பாரதவருஷத்தில் திருடுகின்றவன் தக்த (காய்ச்சிய) குண்டத்தில் இராப்பகலுந் தன்ம யிருக்கொருவருஷங் கொளுத்தப்பட்டு ஏழுசன்மம் மூஞ்செலியாயும், மூன்றுசன்மம் கஸ்தூரிமிருகமாயும், ஏழுசன்மம் புழுகுபூனையாயும் பிறந்து பிறகு மனிதனாவான். பாரதவருஷத்தில் தகப்பனார் காலமுதலாக அனுபவித்துவரும் பூமியைத் தன்பலத்தினாலாவது கபடத்தினாலாவது இம்சையினாலாவது அபகரிப்பவன் தக்த சூசி (காய்ச்சியஊசி) குண்டத்தில் இராப்பகலுந் தபிக்கின்றவனாய் காய்ச்சிய எண்ணையில் விழுந்த ஜீவன் துடிப்பதுபோல் துடித்து ஆகார மற்றவனாய்க் கூவிக்கொண்டு யமதூதர்களால் அடிக்கப்பட்டு அறுபதினாயிரவருடம் மலப்புழுவாயிருந்து பின் பூமியில் தரித்திரனாகப் பிறந்து துன்பமனுபவித்து மீண்டும் அந்தச் சூசிகுண்டத்திலேயே ஏழு மந்வந்தர பரியந்திரம் தபிக்கப்பட்டவனா யிருந்து பிறகு பூமியற்ற தரித்திரனாய்ப்பிறந்து துன்பத்தையனுபவித்து சுத்தனாய் பிறகு தன்னுடைய ஜன்மத்தையடைந்து சுயதர்மத்தைச் செய்யத் தொடங்குவான். கர்மாநுபவ தேகமுள்ளவர் எவ்வளவு இம்சைய டைந்தாலும் நசிப்பதேயில்லை. (சு - ம். 127)

முப்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹாடகோ பரணேஜ் வலாயைநம:

முப்பத்துநான்காம் அத்தியாயம்

34. அவசிஷ்ட நரககுண்ட பதனயோக்ய பாபலக்ஷணம்.

———

தருமராஜன் கூறுகின்றான்:- தயையற்றவனாய் ஜீவனைக்கத்தி யினால் துண்டிக்கின்றவனும் பணஆசையினால் மநுஷ்யனைக் கொல் லுகின்றவனும் அசிபத்ர (கத்திபோன்றஇலையுள்ள) வனத்தில் பதினான்கு இந்திரர்பரியந்தம்வசிப்பான். அந்தப்பாபிகளுக்குள் எவர்கள் பிராமஹ்ணனைக் கொன்றார்களோ அவர்கள் நூறுமநவந்தரம்வரையில் மேற்சொன்ன அசிபத்திரவனத்தில் கத்தியினுடைய கறுக்கினால்

* மிகுந்த நரககுண்டங்களில் விழத்தகுந்தபாபிகளின் குறிப்பு.

எப்பொழுதும் வெட்டப்பட்டவராய் ஆகாரமற்றவர்களாய் எமதூதர்களா லடிக்கப்பட்டவராய் நூறுஜென்மம் புழுகுபூனையாயும், நூறுஜன்மம் பன்றியாயும், ஏழுஜன்மம் கோழியாயும், ஏழுஜன்மம் நரியாயும், ஏழு ஜன்மம் புலியாயும், மூன்றுஜன்மம் செந்நாயாயும், ஏழுஜன்மம் தவளையாயும் பிறந்து தூதர்களால் அடிக்கப்பட்டவராய், கடாவாய்ப் பிறந்து சுத்தியடைகின்றனர். பட்டணத்தையாவது கிராமத்தையாவது கொளுத்துகின்றவன் க்ஷுரதார மென்னும் (கத்திகறுக்கு) குண்டத்தில் விழுந்து மூன்றுயுகபரியந்தம் பாபத்தை யனுபவித்துப் பிறகு கொள்ளிவாய்ப் பிசாசாகப் பிறந்து உலகமெல்லாம் அலைந்து திரிந்து பிறகு ஏழுஜன்மம் மலத்தைப்புசிக்கும் ஜெந்துவாகவும் ஏழுஜன்மம் புழுவாகவும் மகாசூலை நோயுடையவனாகவும் ஏழுஜன்மம் குஷ்டரோக முடையவனாகவும் பிறந்து பின்னர் சுத்தியாவான். பிறனொருவன்காதில் முகத்தை வைத்துப் பிறநிந்தைசெய்கின்றவனும் பிறரது தோஷத்தை வெளியிடுவதிற் சந்தோஷமுடையவனும் தேவதைகளையும் பிராமணர்களையும் நிந்திக்கிறவனும் சூசிமுக (ஊசிநுனி) குண்டத்தில் மூன்று யுகபரியந்தம் வசித்துப் பிறகு தேளாயும் பாம்பாயும் ஏழுசன்மம் வச்சிரகிரீடப் புழுவாயும் ஏழுசன்மம் பஸ்மகீடப்புழுவாயும் பின் பெருவியாதியுள்ளவராயும் பிறந்து சுத்தியடைகின்றார். கிருகஸ்தர் வீட்டில் ஆடுமாடுகளையாயினும் ஏனைய வஸ்துக்களையாயினும் திருடுகின்றவன் கோகாமுகத்தில் மூன்றுயுகம் தூதர்களா லடிக்கப்பட்டுப் பின் ஏழுசன்மம் வியாதியோடு கூடின பசுவாகவும் மூன்றுசன்மம் ஆடாகவும், மூன்று சன்மம் செம்மறியாடாகவும் நித்யதரித்திரனாகவும் பந்து பாரியை இல்லாதவனா கவும் மனஸ்தாபமுள்ளவனாகவும் பிறந்து சுத்தனாகின்றான். சாதாரண திரவியத்தைத் திருடுகின்றவன் நக்ரமுகநரகினையடைந்து மூன்று வருடமிருந்து ஏழுசன்மம் ரோக முள்ளபசுவாகவும் பின் மகாரோகமுள்ள மநிதனாகவும் பிறந்து சுத்தியாகின்றான். பசு யானை குதிரை மரம் இவைகளைக் கொல்லுகின்றவன் மூன்றுயுகம் கஜதம்சம் என்னும் நரகில் தூதரால் அங்கு சத்தாலடிக்கப்பட்டு மூன்றுசன்மம் யானை குதிரையாயும்பின் துருக்கனாயும்பிறந்து சுத்தியாகின்றான். சலத்தை அருந்தும்பசுவைத் தடைசெய்பவன் கோமுகாகார (கோமுகத்தின் ஆகார) முள்ளதாயும் புழுகுடன் காய்ச்சப்பட்ட சலமுள்ள நரகத்தையடைந்து ஒருமன்வந்தரம் தபிக்கப்பட்டு பசுமா டில்லாதவனாகவும் தரித்திரனாகவும் ஏழுசன்மம் பறையனாகவும் பிறந்து பின் சுத்தியடைகின்றான். கோஹத்தி பிரமஹத்திக்குச் சமானமான பாபங்களைச் செய்கின்றவன் புணரக்கூடாதஸ்திரீயைப் புணருகின்றவன் ஸ்திரீஹத்தி செய்கின்றவன் பிச்சையெடுப்போனைக் கொல்லுகின்றவன் கர்ப்பத்தைச் சிதைக்கின்றவன் பதினான்கு

இந்திரபதம்வரையிலும் கும்பீபாகத்தில் வசித்து தூதரா லடிக்கப்பட்டு நெருப்பிலும் முள்ளிலும் காய்ச்சப்பட்ட எண்ணெயிலும் கொதிக்கும் சலத்திலும் இரும்பிலும் தாம்பரத்திலும் ஒவ்வொரு க்ஷணகாலமிருந்து ஆயிரம்சன்மம் கழுதையாகவும் நூறுசன்மம் பன்றியாகவும் ஏழுசன்மம் காக்கையாகவும் ஏழுசன்மம் சர்ப்பமாகவும் அறுபதினாயிரவருடம் புழுவாகவும் பலசன்மம் குஷ்டரோகிகளாகவும் தரித்திரராகவும் பிறப்பார்.

சாவித்திரிவினவுகின்றாள்:- பிரமஹத்திக்கும் கோஹத்திக்கும் சமமானபாவங்க ளெவை? எந்தஸ்திரீ மாநுடரால் அடையத் தகாதவள்? எவன் சந்தியைவிட்டவன்? அதீக்ஷிதனானபுருஷன் யார்? தீர்த்தப்பிரதிக்கிரகம் செய்யும் பிராமணன்யார்? கிராமயாஜியார்? விப்பிரன்யார்? தேவலகன்யார்? சூத்திரர்களுக்குச் சமையல் செய்கின்றவனும் அவர்களை மதிக்கின்றவனும் சூத்திரஸ்திரீக்குப் பர்த்தாவாகின்றவனும் ஆகிய இவர்களுடைய அடையாளங்கள் எவை? இவைகளை விரித்துச்சொல்லுவீ ரென்றாள். பரப்பிரஹ்மத்தினிடத்தும் அவருடைய வேறு அர்ச்சாபிம்பத்தினிடத்தும் சிவம் சிவலிங்கம் சூரியன் சூரியகாந்தக்கல் கணபதி துர்க்காதேவி இவர்களிடத்தும் குரு இஷ்டதேவதை தாய் இவர்களிடத்தும், பிரஹ்மஞானிகளிடத்தும் விப்ரபாததீர்த்தம் சாளக்கிராம தீர்த்தங்களிடத்தும், சிவ விஷ்ணு நைவேத்தியங்களிடத்தும், சர்வேசனிடத்தும் சர்வேசரான கிருஷ்ணமூர்த்தியிடத்தும், சர்வகாரணத்துக்கும் காரணமாயும் யாவருக்கும் முற்பிறந்தவராயும் சகலதேவர்களுக்குந் தலைவராயும் சர்வாந்தர்யாமியாயும் மாயையால் அநேக ரூபமுள்ளவராயும் நிர்க்குணராயும் ஏகரூபராயும் இருக்குங் கடவுளிடத்தும், சக்தி பக்தர்களிடத்தும் சக்திசாஸ்திரங்களிடத்தும் பேதபுத்தி செய்கின்றவரும், வேதப்பிரதிபாத்யமான பிதுர்க்கர்மங்களையும் தேவதா பூசைகளையும் விடுகின்றவரும், பரிசுத்தமான வஸ்துக்களில் பரிசுத்தமாயும் ஞானானந்த ஸ்வரூபியாயும் அநாதியாயும் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் இருக்கின்ற ஈஸ்வரனைப் பூஜிக்காதவரும், நிந்திக்கின்றவரும், சர்வகாரண ரூபிணியாயும் காரணப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபிணியாயும் சர்வசக்தி சொரூபிணியாயும் யாவருக்கும் மாதாவாயும் இருக்கும் பிரகிருதிமகாதேவியை நிந்திக்கின்றவரும், கிருஷ்ணசென்மாஷ்டமி ஸ்ரீராமநவமிமஹாசிவாரத்திரி ஏகாதசிஞாயிற்றுக்கிழமை பஞ்சபருவம் இவைகளில் விரதானுஷ்டானங்களை விட்ட சண்டாளராகிய மகாபாபிகளும், அம்புவாசியால் பூமியை வெட்டுவோரும் ஜலத்தில் சௌசமுதலியவற்றைச் செய்வோரும் குரு தாய் தந்தை பதிவிரதையான மனைவி பிள்ளை பெண் இவர்களைப் போஷிக்கா

திருக்கின்றவரும், கலியாணமாகாதவரும், பிள்ளையின் முகத்தைப் பாராதவரும் ஈஸ்வரபக்தி யில்லாதவரும், ஈஸ்வரபூசை செய்யாதவரும், ஈஸ்வருக்குநிவேதனமாகாத அன்னத்தைப் புசிப்பவரும், ஈஸ்வர பக்தியைச் செய்யாதவரும், புண்ணியமான பார்த்திபலிங்கபூஜை செய்யாதவரும், பிரஹ்மஹத்தி செய்தவனுக்கு ஒப்பாவர். பசி எடுத்தவனை நிவாரணஞ்செய்தவனும், பசுமத்தியிலும் பிராமண மத்தியிலும் போகின்றவனும், எருதின்மீது ஏறுகின்றவனும், கோவுக்கு எச்சிலைக்கொடுக்கின்றவனும், அதனைத் தடியா லடிக்கின்றவனும், காலாலுதைக்கின்றவனும், எருதின்மே லேறுகின்றவனைப் புசிப்பிக் கின்றவனும், எருதின்மே லேறுகின்றவனது அன்னத்தைப் புசிக் கின்றவனும், சூத்திரனுக்கு யாகஞ் செய்விக்கின்றவனும், அவனுடைய அன்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், நெருப்பில் பாதங்களைக் காய்ச்சு கின்றவனும் காலை அலம்பாமல் வீட்டில் நுழைகின்றவனும், எண்ணெயுள்ளகாலோடு புசிக்கின்றவனும், காலில் எண்ணெய் பூசிக் கொண்டு சயனிக்கின்றவனும், சூரியோதயத்தில் புசிக்கின்றவனும், பிள்ளையும் பர்த்தாவும் இல்லாதவளது அன்னத்தைப் புசிக்கின்றவ னும், மூன்றுசந்திகளை அநுட்டிக்காம லிருக்கின்றவனும், பர்த்தா விடத்திலும் தேவதை யிடத்திலும் பேதத்தை நினைக்கின்ற ஸ்திரீயும், குரூரமானவார்த்தையோடு பர்த்தாவையடிக்கிறவளும், பசுக்கள் வருவதற்கு வழியில்லாமல் பயிரிடுகின்றவனும், தடாகத்தைக் கெடுத்துப் பயிரிடுகின்றவனும், கோட்டையில் பயிரிடுகின்றவனும், கோவதைசெய்ததற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாதவனும், பாதுகாப்பதற்குப் புத்திரனில்லாமையாலாவது அஞ்ஞானத்தினாலாவது கோவை மாற்றிவிடுகின்றவனும், பசுவைப்படைத்து அரசனாலும் தெய்வத்தாலும் வரும் ஆபத்துக்காலங்களில் அதனைக்காவாது துன்பத்தைச் செய்கின்றவனும், தேவபிம்பங்களையும் பிராணிகளையும் அக்னி ஜலம் நைவேத்தியம் புஷ்பம் அன்னம் இவைகளைத் தாண்டுகின்றவனும், ஸஸ்வன்நாஸ்தி என்று வாதிக்கின்றவனும் வஞ்சிக்கின்றவனும், பொய்மையை உண்மையென்று வாதிக்கின்ற வனும், வஞ்சிக்கின்றவனும், அந்தணர்களையும் குருவையும் துவேஷி க்கின்றவனும், தெய்வரூபமான பிம்பங்களையும், குருவையும், பதிவிரதையையும் கண்டவுடன் நமஸ்காரஞ் செய்யாதிருக்கின்றவனும், நமஸ்கரிக்கின்றவனுக்கு ஆசீர்வாதஞ் செய்யாத பிராஹ்மணனும், வித்தியார்த்திக்கு வித்யாதானஞ் செய்யாதிருக்கின்றவனும் கோஹத்தி செய்தவர்க்குச் சமானமானவரென் றறிவாயாக.

அன்றியும் மனிதர்கள், தங்கள் தங்கள் வருணத்துக்குரிய ஸ்திரீகளை அடையவேண்டுமென்று வேதவித்துக்களாலும் வேதங்

களாலும் நியமனஞ்செய்திருக்க அதையெண்ணாது மாறிச்செய்வதும், சூத்திரர்கள் பிராஹ்மணஸ்திரீகளையும், பிராஹ்மணர்கள் சூத்திரஸ்திரீகளையும் அடையக்கூடாதென்று நியமனஞ்செய்திருக்க அதைஎண்ணாது அதைச்செய்வதும், செய்யக்கூடா தென்பவற்றைச் செய்வதும் கோஹத்திசெய்த பாவத்தைக் கொடுக்குமென்றும் பெரியோர்கூறுவர். சூத்திரன் பிராமணஸ்திரீயை யடைந்தாலும் பிராமணஸ்திரீ சூத்திரனையடைந்தாலும் நூறுபிரமஹத்திபலனை யடைந்து இருவரும் கும்பீபாகத்தையடைவர். சூத்திரஸ்திரீயைப் பிராஹ்மணனடைவானாகில் அவன் சூத்திரனே என்றும், அவன் பிராமணனானாலும் பறையனிலும் நீசனாகக் கருதப்படுகிறா னென்றும், பிதுர்க்களுக்கும் மற்றையதேவர்கட்கும் அவன்கொடுக்கும் பிண்டம் விஷ்டைக்கு (அமேத்தியத்துக்குச்) சமமானதென்றும் அவன் செய்யும் தர்ப்பணம் மூத்திரத்துக்குச் சமானமென்றும், அவனாற் கொடுக்கப்பட்டவை யெல்லாம் பிதுர்க்களையும் தேவர்களையும் அடைவதில்லை என்றும், கோடிஜன்மமாய்த் தேவதார்ச்சனையாலும் தபசினாலும் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியமானது சூத்திர ஸ்திரீயினிடம் வைத்தமோகத்தினால் நசித்தேபோகின்ற தென்றுஞ் சொல்லுவர். இதிற்சம்சயமில்லை. சுராபானஞ்செய்த பிராமணன் மலத்தைப் புசித்தவனாவானென்றும், சூத்திரனு மாவானென்றும், தப்தமுத்திரை யினாலும், தப்தசூலத்தினாலும் கொளுத்தப்பட்ட தேகத்தையுடை யவனும், ஏகாதசியில் புசிக்கின்றவனும், கும்பீபாகத்தை யடைவானென்றும், குருபத்தினி ராஜபத்தினி மாற்றாந்தாய் மகள் மருமகள் மாமி கர்ப்பஸ்திரீ உடன்பிறந்தாள் சகோதரன் பத்தினி மாமன் பெண்சாதி தகப்பனைப்பெற்றபாட்டி தாயைப்பெற்றபாட்டி அவளுடைய சகோதரிகள் பிதாக்களுடைய கன்னிகை சிஷ்யை சிஷ்யன்பத்தினி பிள்ளையினுடைய பெண்சாதி, சகோதர புத்திரனுடைய மனைவி இவர்களெல்லாம் அடையத்தகாதவரென்று பிரமதேவர் கூறுகின்ற படியால் அவர்களைக்கூடுகின்றவனும், நூறுபிரம்ஹத்தியின் பலனை யடைவாரென்று வேதங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவரெல்லாம் ஒருகர்மத்துக்கும் அருகரல்லர். தொடத் தகுந்தவருமல்லர். உலகத்தாராலும் வேதத்தாலும் நிந்திக்கப்பட்டுவர். சிறிதேனும் கடத்தற்கரிதான கும்பீபாகத்தில் வீழ்வார். எந்தப் பிராஹ்மணன் சந்தியை அசுத்தமாகச் செய்கின்றானோ, அல்லது செய்யாமலே விடுகின்றானோ, அவன் சந்தியாஹீனனென்று சொல்லப்படுகின்றான். வைஷ்ணவம் சைவம் சாக்கியம் சௌரம் காணாபத்திய முதலிய சமயிகளை அகங்காரத்தினால் சிறப்புச் செய்யாதவர்களும் மந்திரத்தை யகங்காரத்தினால் கிரகிக்காதவர்களும் அதீக்ஷிதர்களென்று சொல்லப்படுகின்றனர். பிரவாகத்தில் நாலுமுழம்வரையில் எல்லையாக

வைத்துக்கொண்டு நாராயணர் வசிக்கின்றபடியால் அந்தநாராயண க்ஷேத்திரத்தில் இறந்துபோகின்றவன் விஷ்ணுபதமடைகின்றான். காசி பதரிகாஸ்ரமம் கங்கை சமுத்திரத்தோடு சேருமிடம் புஷ்கரம் ஹரிஹரக்ஷேத்திரம் பிரபாசம் காமரூபஸ்தலம் ஹரித்துவாரம் கேதாரம் மாத்ருபுரம் சரஸ்வதி நதிதீரம் பிருந்தாவனம் கோதாவிரி கௌசிகிநதி திரிவேணி இமாசலம் ஆகிய இந்தத் தீர்த்தங்களிலும் ஏனைய தீர்த்த கட்டங்களிலும் ஆசையினால் தானம் வாங்கிக்கொள்பவன் கும்பீபாகத்தை யடைகின்றான். சூத்திரனிடம் ஊழியஞ்செய்கின்றவனும் யாகஞ்செய்கின்றவனும் கிராமபுரோகிதனும் கிராமயாஜியும் தேவதையினால் சீவிக்கின்றவனும் தேவலகனும் சூத்ரபாகத்தினால் சாப்பிடுகின்றவனும் சூபகாரன் என்றுசொல்லப்படுவான். சந்தி யஞ்ஜம் பூஜனம் இவைகளற்றவர் பிரமத்தன் பதிதனெனப்படுவார். ஓ நல்ல பெண்ணே! சூத்திரஸ்திரீ சம்பந்தம் செய்தவனுடைய குறிகளைக் கூறினேன். குலட்டை முதலானவராது பாபத்தை இனிக் கூறுகின்றேன் என்றனர். (சு - ம். 191)

முப்பத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹாரஹாரி குச போகாயை நம:

முப்பதைந்தாம் அத்தியாயம்

35. இதுவுமது.

தருமராஜன் கூறுகின்றான்:- கர்மநாசம் தேவசேவை அன்றியில் உண்டாகாது. சுத்தகர்மத்தினால் சுத்தமான சுவர்க்காதிபலனும், குத்ஸிதமான கர்மத்தினால் நரகமு முண்டாகின்றன. ஓ பதி விரதையே! பும்ஸலி அன்னத்தைப் புசிக்கின்றவனும், இதரஸ்திரீயை அடைகின்றவனும், காலசூத்திரநரகில் நூறுவருஷமிருந்துபின் பிறந்து ரோகியாய் அந்தக்கருமத்தையனுபவித்து சுத்தராகின்றனர். கணவன் ஒருவனோடிருப்பவள் பதிவிரதையென்றும், இருவரோடிருப்பவன் குலடை என்றும், மூவரோடிருப்பவள் தர்ஷணி என்றும், நால்வரோ டிருப்பவள் பும்சலி என்றும், ஐவரோடும் அறுவரோடும் இருப்பவள் வேசி என்றும், எழுவரோடும் எண்மரோடும் இருப்பவள் புங்கி என்றும், அதற்குமேற்பட்டவரோடு இருப்பவள் மஹா வேசி என்றுஞ் சொல்லப்படுவர். பதிவிரதைதவிர மற்றவர்களையடைந்தவன்

மச்யோதநரகினையும், இங்ஙனங்கூறிவந்த முறைப்படி குலடைமுதலிய ஸ்திரீகளை அநுபவிக்கின்றவர் முறையே நூறு நானூறு அறுநூறு எண்ணூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷங்களாக கும்பீபாகத்தில் வீழ்ந்து யமதுதர்களால் கொடுமையான வேதனையையடைகின்றனர். அவ்வாறனுபவிப்பதுமன்றி குலடையையடைந்தவன் தித்திரிப க்ஷியாகவும், தர்ஷணியை யடைந்தவன் காக்கையாகவும், பும்சலியை யடைந்தவன் கோகிலமாகவும், வேசியையடைந்தவன் செந்நாயாகவும், புங்கியையடைந்தவன் பன்றியாகவும், ஏழுசன்மம் வரையில் பிறந்துவருவர். மகாவேசியை யடைந்தவன் இலவம் பஞ்சுமரமாகவும் பிறக்கின்றான். சந்திரசூரிய கிரஹண காலங்களில் புசிக்கின்றவன் அன்னத்துக்கு ஒருவருஷமாக கிருமிகந்துகம் என்னும் நரகிற்கிடந்து பூமியில் வயிற்றுநோயுள்ள பிராமணனாயும், குன்மவியாதி யுள்ளவனாயும், குருடனாயும், பல்லில்லாதவனாயும் பிறந்து பாபநிவர்த்தியடைகின்றான். ஒருவனுக்கு வாயினால் கொடுக்கிறே னென்று சொன்ன கன்னிகையை மற்றொருவனுக்குக் கொடுக்கின்ற வனும், அவளைப் பெற்றுக்கொண்டவனும், பாம்ஸகுண்டத்தில் வீழ்ந்து அதையேபுசித்து நூறுவருடம்யமதூதர்களால் அடிக்கப்படுவார். பக்தியோடு பார்த்திபலிங்கத்தைப் பூசிக்காத பிராமணன் எனது தூதராலடிபட்டு சரசை என்னும் நரகில் வசித்து சிவனது கோபத்தினால் சூலப்புரோதமென்னும் நரகினையடைந்து அதில் நூறுவருஷங்கிடந்து ஏழுசன்மம் துஷ்டமிருகங்களாகவும், அதன்பின் ஏழுசன்மம் கூலிக்குச்செய்யும் தேவபூஜகனாகவும் பிறந்து சுத்தியடைகின்றான். பிராமணனைமிரட்டி அடங்கச்செய்கின்றவனும், பயத்தினால் நடுங்கச்செய்கின்றவனும், பிரகம்பனமென்னும் நரகில் ஒருரோமத்துக்கொருவருடமாக வசிப்பர். பர்த்தாவை மிக்ககோபத்தோடு பார்க்கின்றவளும் கடுமையாய்ப்பேசுகின்றவளும், உல்காமுகநரகத்தில் ஒருரோமத்துக் கொருவருடமாக இருந்து எனது கிங்கரர்களால் வாயில் கொள்ளிக்கட்டை வைக்கப்பட்டும் தலையில் தடியினா லடிக் கப்பட்டும் பெருந்துன்பத்தை அநுபவித்து ஏழுசன்மம் வரையில் அமங்கலியாய்ப் போதலாகிய வைதவ்யத்தையடைந்து வியாதியோ டிருந்து பின்சுத்தியாகின்றனர். சூத்திரனை அநுபவிக்கும் பிராமண ஸ்திரீயானவள் நன்றாய்க் காய்ச்சப்பட்ட சவுசசலத்தை யுடைத் தானதாயும், இருளடைந்ததாயும் இருக்கும் அந்தகூபம் என்னும் கிணற்றில் கிடந்து இரவும் பகலும் அதிலுள்ள நீரைக்குடித்து தூதரா லடிக்கப்பட்டு இவ்வண்ணம் பதினான்கு இந்திரர் வரையில் அனுபவித்து, பின் ஆயிரஞ்சன்மம் பெண்காக்கையாகவும், பின் நூறு நூறாகப் பெண் பன்றியாகவும், பெண் நரியாகவும், பெட்டைக்கோ ழியாகவும், அதன்பின் எவ்வேழுசன்மம் பெட்டைப்புறாவாகவும்,

பெண்குறங்காகவும், அதன்பின் சண்டாளஸ்திரீயாகவும், வண்ணாத்தியாயும் க்ஷயரோகமுள்ளவளாயும், பும்சலியாகவும், குஷ்டரோகமுள்ளவளாகவும், பின் வாணிச்சியாகவும் பிறந்து சுத்தியாவாள். வேசி-வேதனம் என்னும் நரகிலும், புங்கி - தண்ட தாடனம் என்னும் நரகிலும், மஹாவேசி - சாலாந்தர மென்னும் நரகினும், குலடை - தேகதூர்னத்திலும், தன்னிஷ்டப்படி நடக்கின்றவ ளென்னும் சுவைரிணி - தனனமென்னும் நரகினும், தர்ஷணி - சோஷனம் என்னும் நரகினும் கிடந்து, தூதர்களா லடிக்கப்பட்டு ஒருமன்வந்தரம் வரையில் மலமூத்திரங்களையுண்டு, பின்லக்ஷம் வருஷம் மலப்புழுக்களாய்ப்பிறந்து சுத்தியடைவர். நான்குவருணத்தவரும் தத்தமக்குரியவருணத்திலேயே பரஸ்திரீகளைக்கூடினவர் கஷம் என்னுநரகிற்றள்ளப்பட்டு, பன்னிரண்டு வருடம் அந்நீரைக்குடித்துப் பின்னர் சுத்தியாவார்கள். இதுபோலவே ஸ்திரீகளும் தத்தம்வருணத்தில் பரபுருஷரை விரும்புவார்களாயின் அவர்களும் அந்தக்கதியையே யடைவார்கள். க்ஷத்திரிய வைசியர் பிராஹ்மண ஸ்திரீயை விரும்புவார்களாயின் அவர்கள் தாயைப்புணர்ந்தபாபிகளைப்போலாகிப்பதினான்கு இந்திரர்வரையில் சூர்ப்பநரகிற்கிடந்து, சூர்ப்பாகாரமான புழுக்களால் கடிக்கப்பட்டு, காய்ச்சியமூத்திரத்தைக் குடித்து என் தூதரால் அடிக்கப்பட்டு, துன்பமடைந்து பின் ஏழுஜன்மம் பன்றி யாயும், ஏழுஜன்மம் சூத்திரராயும் பிறந்து சுத்தியாவர். கையில் துளசியை வைத்துக்கொண்டு பிரதிஜ்ஞைசெய்ததைத் தவறிப் பொய்ச்சத்தியம் செய்கின்றவனும், கங்காசலத்தையாவது, தேவதாபிம்பத்தையாவது தேவதா சிலையையாவது கையில்வைத்துக்கொண்டு பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி செய்யாது விட்டவனும், வலக்கை பிராஹ்மணன் பசுநெருப்பு இவைகளைத் தொட்டும் தேவாலயத்திலிருந்தும் பிரதிஜ்ஞை செய்ததைக் காப்பாற்றாதவரும், மித்திரத்துரோகிகளும், நன்றி மறந்தவர்களும், நம்பியிருந்தவரைக் கொல்லுகின்றவரும், ஜ்வாலாமுகி என்னும் நரகிற் பதினான்கு இந்திரர் வரையிற் கிடந்து நெருப்புத் தழலால் கொளுத்தப்பட்டு தூதராலடிக்கப்படுவர். துளசியைத்தொட்டுச் சபதஞ்செய்து அதைத்தவறினவர் ஏழுசன்மம் சண்டாளராகவும், அஃதேபோல் கங்கையைத்தொட்டுத்தவறினவர் ஐந்துஜன்மம் துருக்கராகவும், தேவசிலையைத் தொட்டுத்தவறினவர் ஏழுஜன்மம் மலப்புழுவாகவும், தேவபிம்பத்தைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஏழுஜன்மம் பிரமரகிருமியாகவும், வலக்கையைத்தொட்டுத் தவறினவர் ஏழுஜன்மம் சர்ப்பமாகவும், தேவாலயத்தில் சத்தியத்தைச் சொல்லித் தவறினவர் ஏழுசன்மம் கூலிக்குத்தேவபூஜை செய்கின்றராகவும், பிராமணன் முதலானவர்களைத் தொட்டுத் தவறினவர் ஏழுஜன்மம் புலியாகவும், மூன்று சன்மம் செவிடாகவும், ஊமையாகவும், பந்துக்கள் பரம்பரையும்

வம்சபரம் பரையும் அற்றவராகவும் பிறந்து சுத்தராகின்றார். மித்திரத் துரோகஞ்செய்தவன் கீரிப்பிள்ளையாகவும், நன்றிமறந்தவன் முட்செடியாகவும், விசுவாசமுடையவனைக் கொன்றவன் ஏழுசன்மம் புலியாகவும், பொய்சாக்ஷி சொன்னவன் ஏழுசன்மம் தவளையாகவும் பிறந்து சுத்தமடைகின்றனர்.

நித்தியகன்மத்தைவிட்டவன் தனது குலத்தில் முன்னேழுசந்ததிகளையும், பின்னேழுசந்ததிகளையும் கெடுக்கின்றவனாய் சடத்தன்மையனாய்க் காணப்படும் பிராஹ்மணனாய் வேதவாக்கியங்களில் நம்பிக்கையற்றவனாய் விரதாதிகளை விட்டவனாய் சத்புருஷாளுடைய சொற்களை நிந்திக்கின்றவனாய் வீணாகச்சிரித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனாய் பிறரைக்காரணமில்லாமல் தூஷிக்கின்றவனாய்உலகிற்றடுமாறித்திரிந்து பின்தூமாந்தநரகில் நூறுவருஷம்வீழ்ந்து கிடந்து அங்கு புகையைத்தின்று மறுபடி நூறுஜன்மம் மீன்முதலான ஜலசெந்துக்களாகப் பிறந்து சுத்தியடைவான். தேவப்பிராமணனைப் பரிகசிக்கின்றவன் தன்குலத்திலிருந்த பத்து சன்மம் முன்னோர்களையும் பத்துசன்மம் பின்னோர்களையும் நரகிற் றள்ளினவனாய்த் தானும் புகையினா லிருளடைந்த முற்கூறிய நரகத்தையடைந்து புகையினால் பீடிக்கப்பட்டவனாயும் அதனையே புசிக்கின்றவனாயும் நானூறு வருஷம் வசித்து ஏழுசன்மம் எலியாய்ப்பிறந்து பலவித பக்ஷி புழு விருக்ஷ மிருகங்களாகவும் பிறந்து பின் மனிதனாகப்பிறக்கின்றான். பிராமணனாகப்பிறந்து சோதிடத்தினாலும் வைத்தியத்தினாலும் அரக்கு முதலியலோகங்களையும் பழரசங்களையும் விற்பதினாலும் சீவிக்கின்றவன் நாகவேஷ்டநரகில் சர்ப்பங்களால் சுற்றப்பட்டவனாய் ரோமத்துக்கொருவருடம் வசித்துப் பின் பக்ஷிகளாயப்பிறந்து ஏழு ஏழு சன்மம் கணக்கனாகவும், வைத்தியனாகவும், இடையனாகவும், வேலைக்காரனாகவும் பிறந்து பின் சுத்தியாகின்றான். ஓ பதிவிரதையே! பிரசித்தமாயிருக்கின்ற நரககுண்டங்களையும் அதில் வீழத்தக்க பிரசித்தமான பாபிகளையுங் கூறினேன். இன்னும் பிரசித்தியற்ற அநேக சிறு குண்டங்களுள. அவைகளில் பிரசித்தியற்ற பாபகர்மங்களைச் செய்தவர்கள் வீழ்ந்து துக்கமனுபவித்துப்பலவித சென்மமெடுக்கிறார்கள். வேறு என்னகேட்க விரும்புகின்றனையென்றார். (சு-ம். 59)

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹாகின்யை நம:

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம்

36. * கர்மபந்த நிவர்த்த கோபாயம்.

———

சாவித்திரி வினவுகின்றாள்:- ஒ மஹாநுபாவனே! வேதவேதாந்தங்களின்கரையறிந்த தருமராஜனே! எதுபுராண இதிகாசங்களின் சாரமாயும், யாவருக்கும் இஷ்டமாயும், கர்மத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கதாயும், புகழத்தக்கதாயும், சுகத்தையும் சர்வாபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கத்தக்கதாயும், சர்வமங்களத்தையு முண்டாக்கத் தக்கதாயும் உள்ளதோ, எதனால் மனிதர் பயத்தையும் துக்கத்தையும் காணார்களோ, முதற்கூறிய நரகங்களில் வீழார்களோ, அவற்றைப் பார்க்கவு மாட்டார்களோ, ஜன்மம் மிருத்யு முதலியன நேரிடாவோ அவைகளையும், நரககுண்டங்கள் எவ்விதமாக நிர்மிக்கப்பட்டனவோ, பாவிகள் அந்நரகங்களை எவ்விதரூபங்கொண்டு அநுபவிக்கின்றார்களோ, இவ்வுலகல் மநிதர் பஸ்மமாகும்போது வேறுலோகத்தை எப்படி யடைகின்றனரோ, அங்கு எந்தச்சரீரத்தால் சுபாசுப கர்மங்களை யனுபவிக்கின்றனரோ, நீண்டகாலந் துக்கம் அநுபவித்தும் அது நசிக்கிறதில்லையோ, நரகத்தை அனுபவிக்கும் அத்தேகம் எவ்விதமானதோ அவைகளையும் விரித்துக் கூறவேண்டு மென்று வினவ, தருமராசன் பகவானை ஸ்மரித்து வேதமுதலிய சகலகலைகளிலுஞ் சொல்லப்பட்டதாயும், பக்திவிருக்ஷத்தை முளைக்கச்செய்வதாயும் கர்மரூபமான விருக்ஷத்தை வெட்டிச்சாய்ப்பதாயும், மோக்ஷலோகத்துக்கேறும் சோபானங்களாயும், சாலோக சாமீப்ய சாரூப்பிய சாஷ்டி முதலானவைகளைக் கொடுப்பதாயும் உள்ளவற்றைக் கூறுகின்றேன். கணேசாதி பஞ்சதேவதாபூஜை, பகவதி நாமசங்கீர்த்தனம், தேவியினிடம் மறவாதபக்தி, புண்ணியதீர்த்த ஸ்நாநம், பகவானது நித்தியபூஜை, திரிசந்தியிலும் செய்யப்படுங் கர்மங்கள், தேவிசேவையில் சிரத்தை, தனது வருணதருமத்திலும், ஆஸ்ரமதருமத்திலும் தவறாமை, சிவோபாசனை, சிவாதி தேவதா மந்திரோபாசனை, எல்லாத் தெய்வங்களிலுஞ்சிறந்த தேவி மந்திரோபாசனை, தேவதாபூஜைகளில் அடிக்கடி மதுபர்க்க நிவேதனஞ்செய்தல் முதலியனவாம். இவற்றை விடாமற்செய்துவருகின்றவர்கள் கிங்கரர்களால் தண்டிக்கப்படார்; எனது லோகத்தை யடையார். சித்ரகுப்தர்கள் அவர்களுடைய பாவபுண்ணியங்களை எழுதுவதற்கும் அஞ்சுவர்.

அவர்கள் போகுமிடம் பிரமனுலகத்திற்கு மேம்பட்ட இடம். அவர்களுடைய பரிசமாத்திரத்தில் சகலபாபங்களும் நசித்துப்போம். ஆயிரங்குலத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்யத்தக்கவர்களான அவர்கள் தான் பாக்கியவான்கள். சுடர்விட்டெரிகின்ற நெருப்பில் உலர்ந்த கட்டைகளையும் சருகுகளையும் இட்டால் அவை எப்படிப்போமோ அப்படி அவர்களைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் பாவங்களெல்லாம் போம். காமக்குரோதாதிகளெல்லாம் அவர்களைவிட்டு அவற்றையுடையார் போல் போய்ச்சேரும். மிருத்யு பயம் ரோகம் ஜரை சோகம் காலம் அசுபம் சந்தோஷம் முதலியவெல்லாம் அவர்களைக் காணப்பெற்றால் ஒளித்துக்கொள்ளும்.

இனி, தேகத்தினுடைய விவரணத்தைக் கேட்பாயாக. பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதத்தினின்றும் தேகங் காரியப்பட்டதாகும். பூதங்கள் நாசமுடைத்தானதாகலின் அவற்றின் காரியமாகிய தேக ரூபமும் நாசமடையும். ஆகலான் தேகி தேகத்தைவிட்டுப் போமாயின் அது நாசத்தையடைந்து பஸ்மமாய்ப் போகின்றது. பூதசம்பந்தமாயிருக்கிற இந்தத்தூலதேகத்தைவிட்டதேகி அங்குஷ்ட அளவாயுள்ள சூக்குமதேகத்தோடு யமலோகத்தை யடைந்து அங்கு அக்னிமயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் யாதனாசரீர வாசியாவான். அச்சரீரத்தின்வன்மையால் அங்குசெய்யப்படும் முன்சொல்லிய தண்டனைகளாலும் நரககுண்ட வேதனைகளாலும் உண்டாகும் சகிக்கூடாத பெருந்துன்பங்களெல்லாம் பொறுத்து அனுபவிக்கும்படி யானவனாகின்றான். எவ்வளவு துன்பங்கள் அவைகளா லுண்டானாலும் அநுபவிக்குமேயல்லாமல் அவைகளால் அச்சரீரம் நாசமடைகிறதில்லை. இனி நரககுண்ட லக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக வென்றான். (சு-ம்33½)

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

ஹல்ய வர்ஜிதாயைநம:

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்.

37. நரககுண்ட லக்ஷணம்.

———

தருமராஜன் கூறுகின்றான்:- பிரளய ஆரம்பம்வரையில் நசியாதிருக்க ஈஸ்வரனால் நிர்மிக்கப்பட்ட நரககுண்டங்கள் பூரணசந்திர மண்டலாகாரம்போல் விருத்தாகாரமாயும், ஆழ்ந்த பள்ளமுடையனவாயும், பற்பலபேதமாயுள்ள பாஷாணகற்களால்நெருப்பைப்போல்

எரிப்பனவாயும், பாவிகள் பார்த்தமாத்திரத்தில் கிலேசத்தையுண்டு செய்வனவாயு முள்ளன. அவற்றுள் அக்னிகுண்டம்-இரண்டு மைல்தூரம் விசாலமானதாயும் நூறுமுழம் உயரம் தணலையுடைய தாயும் நாற்புறமும் அண்டினவரைக் கொளுத்துகின்றதாயும் பெருஞ் சத்தத்தோடு கூடியிருக்கிற பாபிகளால் நிறம்பினதாயும் அடிக்கிற தூதர்களால் சூழ்ந்து காக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிறது. தப்தகுண்டம்-ஒருமைல்விசாலமாயும் காய்ச்சப்பட்ட சலத்தோடும் துஷ்ட ஜெந்துக்களோடும் அடியினாலுண்டாகும் கோரமான காகூ என்கிற சப்தத்தோடும் இருக்கின்றது. க்ஷாரகுண்டம்-ஒருமைல்வி சாலமாயும் காய்ச்சிய உப்பிநீரால் நிறைக்கப்பட்டதாயும் காக்கைகளால் சூழப்பட்டதாயும் தூதர்களால் அடிபட்டு அதனால் காப்பாற்றுவீர் காப்பாற்றுவீர் என்று கூக்குரலிடுகின்ற பாபிகளால் நிறம்பப்பட்டதாயு முள்ளது. மலகுண்டம்-இரண்டுமைல் விசாலமுள்ளதாயும், துர்க்கந்தத் தோடு கூடியதாயும், தூதர்களால் அடிபட்டு அதனையே புசிக்கின்ற குரூரமான பாபிகளோடு அதிலுள்ள புழுக்களால் தின்னப்பட்ட பாவிகளும் நிறம்பினதாயிருக்கின்றது. மூத்திரகுண்டம்-நான்குமைல் விசாலமுள்ளதாயும், காய்ச்சப்பட்ட மூத்திரத்தாலும், கிருமிகளாலும், அக்கிருமிகளால் புசிக்கப்படுகின்றவர்களாய், உலர்ந்ததாடை கண்டம் உடையவர்களாய் தூதர்களா லடிபட்டுக் கூவுகின்றவர்களாயுள்ள பாவிகளாலும் நிறம்பப்பட்டிருக்கின்றது. சிலேஷ்மகுண்டம்-சிலேஷ் மத்தாலும், புழுக்களாலும், பாபிகளாலும், நிறைந்திருக்கின்றது. விஷகுண்டாம்-ஒருமைல் அகலமுள்ளதாயும் விஷத்தையுண்டும் விஷப்பூச்சுகளால் உண்ணப்பட்டும் சர்ப்பம்போன்ற ஆகாரத்தோடு வச்சிரம் போன்ற பற்களுமுள்ள பாபிகளால் நிறம்பப்பட்டதாயு மிருக்கின்றது. நேத்ரமலகுண்டம்-ஒருமைல் அகன்று புழுக்களோடி ருக்கின்றது. வஸாகுண்டம்-நான்குமைல் அகன்றுசகிக்கக்கூடாத சிலைநீரால்நிறம்பி அதனையே யுண்கிறபாபிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. சுக்லகுண்டம்-ஒருமைல் விசாலமுள்ளதாய் சுக்லத்தோடும் புழுக்களோடும். அப்புழுக்களால் பக்ஷிக்கப்படும் பாவிகளோடும் நிறைந்திருக்கின்றது. இரக்தகுண்டம்-மிகவும் ஆழமான ஓர்நடபாவியாய் இரக்தத்தாலும் அதனைக்குடிக்கும் பாபிகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. கண்ணீர்க் குண்டம்-நான்கு நடபாவி அளவுடன் புழுக்களோடும். அவைகளால் உண்ணப்பட்டு அழுகின்ற பாவிகளோடும் நிறைந்துள்ளது. காத்ரமலகுண்டம்-மனிதசரீரத்தின் மலத்தினாலும், தூதராலடிபட்டு மனக்கவலையுடன் இருக்கின்றவர்களாலும், புழுக்களால் தின்னப்பட்ட பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. கர்னமலகுண்டம்-நான்கு நடபாவி அளவுள்ளதாய் கர்னமலத்தினாலும் பெரிய புழுக்களாலும் அப்புழுக்களால் உண்ணப்படுகின்ற

பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. மஜ்ஜாகுண்டம் - நான்குவாபி அளவினதாய் வெள்ளைமாம்சங்களால் நிறைந்ததாய் துர்க்கந்தத்தோடிருக்கின்றது. மாம்சகுண்டம்-ஒருவாபி அளவுள்ளதாய், இளகிய மாம்சமுடையதாய், அதனையே புசிக்கின்றவர்களாலும், புழுக்களால் புசிக்கப்படுகின்றவர்களாலும், கன்னிகையை விக்ரயஞ்செய்த பாபிகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. நக, லோம, கேச, அஸ்தி, குண்டங்கள் - நான்குவாபி அளவுள்ளவைகளாய் பயங்கரமான தூதர்களால் அடிக்கடி அடிக்கப்படும் பாவிகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. தாம்பரகுண்டம்-நான்குமைல் விசாலமுடையதாயும், நன்றாய்ச் சுடர்விட்டெரியும் கொள்ளிக்கட்டைகளை மேலே யுடைத்தாயும், லக்ஷங்கணக்கான காய்ச்சிய பிரதுமைகளோடுங் கூடியதாயும், அப்பதுமைக ளொவ்வொன்றையும் தழுவிக்கொண்டு அழுது கொண்டிருக்கும் பாபிகளையுடைத்தாய மிருக்கின்றது. லோஹகுண்டம்-நான்குமைல் விஸ்தீரணமுடையதாயும், நன்றாய்க் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பை ஆதாரமாகவுடையதாயும், சுவலிக்கும் நெருப்புத்தணலை யுடையதாயும், இருப்புப்பதுமைகளால் தழுவப்பட்டு அழுதுகொண்டிருக்கும் பாபிகளை யுடையதாயும் இருக்கின்றது. சர்மகுண்டமும் தப்த சுராகுண்டமும் - அரைவாபி அளவினவாயும், தூதர்களால் அடிக்கப்பட்டு அவைகளையே புசிக்கும் பாவிகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. சான்மலிகுண்டம்-லக்ஷம் புருஷப்பிரமாணம் ஆழமாயும், இரண்டுமைல் அகலமாயும், வில்போலும்வளைந்த கூரிய முட்களால் சூழப்பட்டுப் பிரகாசிப்பதாயும், காயப்பட்டவர்களாயும், தூதர்களால் மரத்தினின்றும் தள்ளப்பட்டு கீழே விழுகின்றவர்களாயும், ஜலங்கொடுப்பீர்களா! ஜலங்கொடுப்பீர்களா! என்று கூவுகின்றவர்களாயும், நெஞ்சுலர்ந்தவர்களாயும், அதிபயத்தினால் மிகநடுங்கினவர்களாயும், தடிகளாற்பிளக்கப்பட்ட தலையுடையவர்களாயும், ஓடுகிறவர்களாயும், காய்ச்சப்பட்ட எண்ணெயைக்குடித்துச் சீவிப்பவர்களாயும் இருக்கிற பாவிகளால் நிரம்பியதாய மிருக்கிறது. விஷநீர்க்குண்டம் - தக்ஷசர்ப்பங்களுடைய விஷஜலங்களால் நிரம்பப்பட்டதாயும், இரண்டுமைல் அகலமுள்ளதாயும், அவ்விஷ நீரையே குடித்து எனது தூதர்களால் அடிக்கப்பட்ட பாபிகளால் நிறைந்ததாயுமிருக்கின்றது. தைலகுண்டம் காய்ச்சிய எண்ணெய்நிறைந்து தளதளஎன்கிற தணல்களால் சுத்தப்பட்டிருப்பதுமன்றி பயத்தினால் விகாரமாய்க் கூவுகின்றவர்களாயும், தூதர்களா லடிபட்டு ஓடுகின்றவர்களாயும், உள்ள பாபிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. குந்தகுண்டம் - இரண்டுமைல் அகலமுள்ளதாயும், காடாந்தகமான இருட்டோடு கூடியதாயும், பயத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுப்பதாயும், சூலாகாரமாயும் கூர்மையான நுனிவுள்ளதாயும், இருப்பாயுதங்களால்

நிறைந்தாயும், கத்திமுதலிய ஆயுதங்களால் செய்த படுக்கைரூபமாயும், பாவிகளால் நிறைந்ததாயும் இருக்கின்றது. கிருமிகுண்டம் - எட்டுமைல் விசாலமுள்ளதாயும், கட்டுத்தரியன் பாம்புபோலும் நீண்டும் பயங்கரமாயும் தீக்ஷணமான பற்களுடையதாயும், விகாரமாயு மிருக்கிற புழுக்களும், தூதர்களால் அடிக்கப்பட்டும், கண்டமும், தாடையும் உலர்ந்துமுள்ள பாபிகளும் நிறைந்ததாயு மிருக்கின்றது. பூயகுண்டம் - எட்டுமைல் அகலமுள்ளதாயும், அதனையே பக்ஷிக்கின்ற பாவிகளால் நிறைந்தாயும் இருக்கின்றது. சர்ப்பகுண்டம் - பனைமரம் அளவுள்ள கோடிகோடி சர்ப்பங்களாற் சுற்றப்பட்ட சரீரமுடையவர்களாயும் அச்சர்ப்பத்தினால் பக்ஷிக்கப்பட்டும். தூதர்களாலடிக்கப்பட்டும் கூவுகின்றவர் களாயுமுள்ள பாபிகளால் நிறைந்திருக்கிறது. மசககுண்டம் தப்தகுண்டம் - விஷகுண்டம் - இம்மூன்றும் ஒவ்வொன்றும் அரைகு ரோசம் அளவினையுடையதாய், கொசுகு முதலியவைகளால் நிறைந்துள்ளதாய் தூதர்கள் கைகால்களைக்கட்டி அடிக்கும் அடியால் பீரிட்டுவரும் ரத்த வெள்ளத்தால்மூழ்கி ஆஹா என்று கூச்சலிடும் பாபிகளால் நிறைந்துள்ளன. வச்சிரதம்ஷ்ட்ரவிருச்சிககுண்டங்கள்-அரைவாபி அளவுள்ளனவாய் பாபிகளால் நிறைந்துள்ளன. பாணம் சூலம் கத்தி என்னு மூன்றுகுண்டங்கள்-ஒவ்வொன்றும் அரைவாபிஅளவுள்ளதாய் அவ்வவ்வாயுதங்களால் நெருக்கப்பட்டுள்ளதாய் ரத்தமயமான சரீரங்களையுடைய பாவிகளால் நிறைந்துளது. கோளகுண்டம் - அரைவாபி அளவுள்ளதாய் காய்ச்சிய நீரும் பாவிகளைத்தின்னும் புழுக்களும் இருளும் நிறைந்துள்ளது. நக்ரகுண்டம் ஒரு குரோசம் அளவுள்ளதாயும் அநேக முதலைகளால் நிறைந்து துர்க் கந்தமுடையதாயும் பாவிகளுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ளது. காககுண்டம் - அரைவாபி அளவுள்ளதாயும் மலமூத்திர சிலஷ்மங்களாலும் அவைகளைத்தின்பவர்களாயும் காக்கைகளால் குத்தப்பட்டு விகாரமுள்ள சரீரத்தையுடையவர்களாயுமுள்ளபாவி களாலும் நிறைந்துள்ளது. மந்தானகுண்டமும் - பீஜகுண்டமும் - நூறுவில்லளவுள்ளனவாய் அவைகளையேதின்று கூச்சலிடுகின்ற பாவிகளால் நிறைந்துள்ளன. வச்சிரகுண்டம் - நூறு வில்லளவுள்ளதாய் இருளும் வச்சிரப்பூச்சிகளும் அவைகளால் தின்னப்படும் பாவிகளும் நிறைந்துளது. தப்தபாஷாண குண்டம் - இரண்டுவாபி அளவுள்ளதாய், சிவந்தநெருப்புத்தணலைவீசும் கற்களாலும் அதில்துடிக்கும் பாபிகளாலும் நிறைந்துளது. தீஷ்ணபாஷாணகுண்டம் - கத்திமுனை போன்று கூர்மையான சுடுங்கற்களாலும் மகாபாபிகளாலும் நிறைந்துளது. லாலாகுண்டம் - ஒருகுரோசம் அளவினையுடையது. மசீகுண்டம் - நூறுவில்லளவுள்ளதாய் காய்ச்சப்பட்டமையாலும் அதில்

வீழ்ந்துகிடக்கும் மலைபோலும் கறுத்தபாவிகளாலும் நிறைந்துளது. தூர்னகுண்டம் - ஒருகுரோசம் அளவுள்ளதாய் அதனையே தின்னும் பாபிகளால் நிறைந்துளது. சக்கரகுண்டம்-குலாலன்சக்கரம் போல் பதினாறுவட்டைகளோடும் அதில் அகப்பட்டுத்தூள்படும் பாவிகளோடும் எப்போதும் சுழன்றுகொண்டேயிருக்கும். வக்ர குண்டம் - இரண்டுகவ்யூதி அளவுள்ளதாய் ஆழ்ந்து அநேகவனைவுள்ள குகைரூபமாய் சுடுநீரும் பாவிகளைத் தின்னும்புழுக்களும் நிறைந்துளது. கூர்மகுண்டம்-பளபளப்பாயும் பயங்கரமாயும் பாவிகளைத் தின்று கூச்சலிடுகின்றதாயுமுள்ள அநேக ஆமைகளால் நிறைந்துளது. ஜ்வாலாகுண்டம் - ஒருகுரோசம் அளவுள்ளதாய் அதில் வீழும் பாபிகள் கிலேசப்பட்டு கூக்குரலிடும் துக்கவோசையால் நிறைந்துளது. பஸ்மகுண்டம் - ஒருகுரோசம் ஆழமும் சுடுசாம்பலும் அதனையே புசிக்கும் பாபிகளும் நிறைந்திருக்கப்பெற்றுளது. தக்தகுண்டம்- சுடுகின்றகற்களும் இரும்பும் அதில் நன்றாய்க் காய்ச்சப் பட்டபாவிகளும் நிறைந்ததாயும் ஒருகுரோசம் அளவுள்ளதாயும் இருளோடு கூடியதாயும் பயங்கரமாயும் காத்ரமாயுமுள்ளது. தப்தசூசி - இரண்டுகவ்யூதி அளவுள்ளதாய் நன்றாய்க்காய்ச்சப்பட்ட உப்புநீரையுடையதாயும் இருளடர்ந்ததாயும் ஜலசெந்துக்களையும் அவைகளால் தின்னப்படும் பாவிகளையுமுடையது. அசிபத்திரகுண்டம் - அரைகுரோசம் அளவுள்ளதாய் யானைவணங்கி என்னும் மரத் தினடியிலிருப்பதாய் அதனின்றும் வீழும் இகத்திபோன்ற இலைகளால் வருந்துகின்ற பாவிகளாலும் அம்மரத்தின் நுனியினின்றுந்தள்ள காப்பாற்வீர் என்று கூக்குரலிடும் பாவிகளாலும் நிறைந்துள்ளது. க்ஷுரதாரம் - நூறுவில்லளவுள்ளதாய் கத்திமுனைபோன்ற ஆயுதங்களையுடையதாய் அதில்வீழ்ந்து ரத்தத்தில் மூழ்கினபாவி களையுடையதாயிருக்கின்றது. சூசீமுகம் - ஐந்துவில் அளவுள்ளதாய் ஊசிமுனையுள்ளதாய்மிக்ககிலேசத்தைக் கொடுப்பதாயுள்ளது. கோகாமுகம்-இருபதுவில்லளவுள்ளதாய் வாயைத்திறந்து கொண் டிருக்கும். கோகா என்னும் ஜந்துக்கள்நிறைந்த கூபரூபமாய் மகா கிலேசத்தைக்கொடுப்பதாயுள்ளது. நக்ரமுகம் - பதினாறு வில்லள வுள்ளது. கசதம்சம் - நூறுவில்லளவுள்ளது. கோமுகம் - முப்பது வில்லளவுள்ளது. கும்பீபாகம், இரண்டுகவ்யூதி அளவுள்ளதாய், காலசக்கிரத்தோடு கூடியதாய், சட்டிபோன்றதாய், லக்ஷம்புருஷப் பிரமாணம் ஆழமும், அகலமுமுள்ளதாய், மற்றக்குண்டங்களினும் நான்குமடங்கு அதிகமானதுன்பத்தைக்கொடுப்பதாய், எல்லா குண்டங்களினும் பெரியதாயுள்ளது. காலசூத்திரகுண்டம் - தூதர்களால் கட்டப்பட்டு அதில் தள்ளப்பட்டு மூர்ச்சித்து பிரக்ஞைதப்பாவண்ணம் மீண்டுமீண்டும் எடுக்கப்பட்டும் தள்ளப்பட்டும் கிலோசமுள்ள

பாவிகளால் நிறைந்துள்ளது. மச்யோதம்-ஒருகூப அளவுள்ள ஆழமும், இருபத்துநான்கு கிணற்றகலமுமுள்ளதாய், ஜெந்துக்களால் தின்னப்பட்டு மிகுந்தவர்களையுடைத்தானதாய், தொட்டமாத்திரத்தில் எல்லா வியாதிகளையும் உண்டாக்கும் சுட்ட நீருடையதாயுள்ளது. கிருமிகந்துகம் - நூறுவில்லளவுள்ளதாய் அருந்துதம் என்னும் பெயருடையதாய், பாவிகளைப்பட்சிக்கிற புழுக்களோடும் ஆஹா என்னும் சத்தத்தோடுங் கூடியுள்ளது. பாம்சுபோச்யம்-நூறுவில் லளவுள்ளதாய் உமித்தழல்போன்ற வறுத்தமணலாலும், அதைப் புசிக்கிறபாவிகளாலும் நிறைந்துளது. பாசவேஷ்டம் - ஒருகுரோசம் அளவுள்ளதாய், பாபிகள் வீழ்ந்தமாத்திரத்தில் கட்டுப்படுத்துவதா யுள்ளது. சூலப்புரோதம் - இருபதுவில்லளவுள்ளதாய், சூலைநோயை யுண்டாக்குவதா யுள்ளது. பிரகம்பனம் - அரைகுரோசம் அளவுள்ளதாய், பனிஜலத்தினாலும், அதில்வீழ்ந்து நடுங்குஞ்சரீரமுள்ள பாவிகளாலும் நிறைந்துளது. உல்காமுகம் - இருபதுவில்லளவுள்ள தாய், பாவிகளின் முகத்தை அநேககொள்ளிக்கட்டையால் சுடுவதாயுள்ளது. அந்தகூபம் - லக்ஷம்புருஷப்பிரமாண நீளமும், அகலமும், நூறுவில்லளவு ஆழமுமுள்ளதாய் ஒருவருக்கொருவர்தெரிந்துக்கொள்ளக் கூடாத மிக்க இருளோடு கூடியதாய் புழுக்களால் தின்னப்படும் பாவிகளால் நிறைந்துள்ளது. வேதனம் இருபதுவில் லளவுள்ளதாய், நானாவித ஆயுதங்களால் அடிபடுகிறபாவிகளால் நிறைந்துள்ளது. தாடனம்- பதினாறு வில்லளவுள்ளதாய், தண்டத்தினால் அடிபடுகிற பாவிகளால் நிறைந்துளது. ஜாலரந்தரம் - இருபது வில்லளவுள்ளதாய், மீன் வலையில் அகப்படுவதுபோல் அகப்பட்டுவருந்தும் பாவிகளோடு கூடியது. தேகசூரணம் - இருபதுவில் அகலமும், கோடிபுருஷப் பிரமாணம் ஆழமுமுள்ளதாய், இருளோடு கூடியதாய், சரீரத்தைப் பொடிபடுத்துவதா யுள்ளது. தலனம் - பதினாறுவில்லளவுள்ளதாய், தூதர்களால் பிளந்தெறியப்படுகின்ற பாவிகளால் நிறைந்துளது. சோஷணம் - முப்பது வில்லளவுள்ளதாய், நூறுபுருஷப்பிரமாண ஆழமுள்ளதாய் இருட்டோடும் வறுத்தமணலோடும் கூடியதாயுள்ளது. கஷம் - நூறுவில்லளவுள்ளதாய், நானாவிதமான சர்மங்களை யுடையதாய் அதையே புசிக்கிற பாவிகளால் நிறைந்துளது. சூர்ப்பம் - பன்னிரண்டு வில்லளவுள்ளதாய் வறுத்த இருப்புப்பொடியோடு கூடியதாய் தூதர்களால் அடிக்கப்படும் பாவிகள் நிறைந்துளது. ஜ்வாலாமுகம் - இருபது வில்லளவுள்ளதாய் உள்ளும் புறம்பும் நெருப்பைப் வீசுவதாய் வீழ்ந்தமாத்திரத்தில் மூர்ச்சையடையச் செய்வதாயுள்ளது. தூமாந்தம் - அரைவாபி அளவுள்ளதாய் நூறுவில்லளவு ஆழமுள்ளதாய் இடிந்திருக்கிறதாய்புகையோடு கூடியதாயிருக்கிறது. நாகவேஷணம் - நூறுவில்லளவுள்ள தாய்

நாகங்கள் நிறைந்ததாயுள்ளது. பாபிகளில்லாத நரகங்களும் இனி வரும்பாபிகளுக்கு இடமில்லாத நரகங்களுமில்லை. ஓ சாவித்திரீ! எண்பத்தாறு நரககுண்டங்களின் லக்ஷணத்தைக் கூறினேனெ ன்றனன். (சு - ம் 118)

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீத் பதி சமா ராத்யா யைநம:

முப்பத்தேட்டாம் அத்தியாயம்

38. * தேவீபக்தி உத்கர்ஷம்.

———

சாவித்திரிகூறுகின்றாள்:- சாரத்துக்கெல்லாம் சாரமானதேவி பக்தியை எனக்குக்கொடும். அது புருஷர்களடையவேண்டிய முத்தி மார்க்கத்துக்குப் பீஜமாயும், சாரமாகியமுத்திக்குக்காரணமாயும், நரகார்ணவத்தைத் தாண்டச்செய்வதாயும், சர்வாரிஷ்டத்தையும் நசிக்கப்பண்ணுவதாயும், கருமவிருக்ஷத்தை யறுப்பதாயும், நாடோறும் செய்கிறபாவங்களை அரிப்பதாயும் இருப்பதால் எனக்குக் கொடுமென்கிறேன். ஓ தருமரே! தேவியனது பக்தி சேவையை விருத்திசெய்யுஞ் சாதனமென்று சொல்லுவதால் அதன் லக்ஷண மென்னை! அது எத்தனைவகைப்படும்! அந்தப்பக்திக்கு விரோதமான செய்கைகளைக் கண்டிக்கவேண்டிய கண்டனங்களெவை! அவைகளையும் சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் பிரஹ்மாவினால் ஸ்திரீஜாதியானது தத்துவஜ்ஞானமில்லாமல் சிருட்டிக்கப் பட்டிருப்பதால் எனக்கு அச்சாரமான ஜ்ஞானத்தை அவசியமாகச் சொல்லவேண்டும். தானம் யஜ்ஞம் விரதம் தவம் தீர்த்யாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்வதனால் வரும்புண்ணியமானது அஞ்ஞானிக்கு உபதேசஞ்செய்கிற புண்ணியத்தில்வரும் பதினாறுபங்கில் ஓர் பங்கினுக்கும் ஈடாகமாட்டாது. ஓ ஐயா! தந்தையைக் காட்டிலும் தாயையும், தாயைக்காட்டிலும் ஞானோபதேசஞ்செய்கிறகுருவையும் நூறுபங்கதிகமாகச்சிறப்பிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற படியால் நீர்தான் எனக்குத் தெய்வமென்றாள். தருமன்கூறுகின்றான்:- ஓ சாவித்திரீ! நீ முன் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்தேன். இப்போது கேட்பவன் கூறுபவன் பிரஸ்னை செய்பவன் ஆகிய இவர்களுடைய

* தேவி பக்தியினுடைய உயர்வு.

குலத்தை உத்தரிக்கச்செய்வதான தேவியினது குணகீர்த்தனங்களையுங் கேட்க விரும்புகின்றாய். உனக்கு அத்தேவியினிடத்தில் மேன்மேலும் பக்தியுண்டாகுக. நீ தேவியினது குணகீர்த்தனங்களை ஆயிரமுகமுடைய ஆதிசேஷனாலும் ஐந்துமுகமுடைய மிருத்யுஞ்சயராலும் ஆறுமுகமுடைய முருகனாலும் நான்குமுகமுடைய பிரமனாலும் நான்குவேதங்களாலும் விஷ்ணுமூர்த்தியினாலும் கணேசராலும் யோகீந்திரர்களாலும் சாரபூதமான சாஸ்திரங்களாலும் மற்றும் எவர்களாலும் பதினாறுபங்கில் ஓர்பங்கேனும் சொல்லமுடியா. கலைமகளும் சொல்லச்சத்தியற்று அறிவில்லாத சடம்போலாயினாள். பிரமபுத்திரர்களும் தருமசீலருமான சநத்குமாரர் சநந்தனர் சநகரென்றெண்ணப்பட்டவரும் கபிலரும் சூரியமூர்த்தியும் எடுத்துச்சொல்லச் சத்தியற்றவராய் அசக்தராயினர், இவரெல்லாம் இவ்வாறாயினாரென்றால் நானொருவனோ சொல்லவல்லனாவேன். பிரமனாதி மும்மூர்த்திகளும் தேவியினது பாதாம்புஜங்களைத் தியானிக்கின்றார்களே யல்லாமல் அவளது குணானுபவங்களைச் சொல்லத் துணிந்தாரல்லர். தேவியினது குணானுபவங்களைச் சொல்லச்சக்தியற்று அவளை யாரொருவர் தியானிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகாத பொருள் ஒன்றுங்கிடையாது; தியானஞ்செய்யாதவர்கள் யாரோ அவர்களுக்குத்தான் ஒருபொருளுஞ் சாத்தியமாகமாட்டாது. இதனை வேதவித்துக்களாகிய பிரமஞானிகள் சிறிதறிவார்கள். அவர்களினும் பிரமதேவர் அவரினும்கணேசர் அவரினும் ஞானகுருவாகிய ஸ்கந்தமூர்த்தி அவரினுஞ் சர்வஜ்ஞரான சம்பு அதிகமா யறிவார். அச்சம்பு தருமருக்கும் அவர் சூரியமூர்த்திக்கும் உபதேசித்தனர். என் தந்தையாகிய அவர் தேவியைப்பூசித்து தவத்தின் பலத்தையடைந்தார். ஓ சாவித்திரீ! பூர்வத்தில் நான் நகரத்தைவிட்டு விஷயங்களில் ஆசையற்று வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டு தவஞ்செய்யத் தொடங்க என்தந்தை நீவினாவிய தேவியினது குணகீர்த்தனங்களைக் கூறினர். அவைகளைக் கூறுகின்றேன்:-

தேவியானவள் தன் குணவிசேஷங்களைத் தானேயறியாள். (எனவே அறிவிக்கத்தக்கவளாகிய அவளே அறிவிக்கத் தொடங்குவாளாயின் அதுஅவளுக்கும் அடங்காதென்றபடி) இங்ஙனமான அருமையுடைத்தாயின் அவளது குணகீர்த்தனங்களை வேறுயாவரறிய வல்லுனராவர். ஆகாயத்தை யளக்கத்தொடங்கினால் அது இவ்வளவென்று அளக்கமுடியுமோ அதுபோல் தேவியினுடைய குணகீர்த்தனங்களை மனம் அளக்கத்துணியினு முடியாதென்க. இவ்வரியபெரிய தன்மையையுடைய சக்தியானவள், சர்வாத்மாவாயும் சர்வபகவானாயும் சர்வகாரணகாரணராயும் சர்வேஸ்வரராயும் சர்வாத்ய

(முதல்வ) ராயும் சர்வவித்தாயும் சர்வபரிபாலகராயும் நித்யரூபியாயும் நித்யதேகியாயும் நித்யானந்தராயும் நிராகிருதராயும் நிரங்குச (தடையில்லாதவ) ராயும் நிராசங்கராயும் நிர்கதுணராயும் நிராமயராயும் நிர்லிப்த (கர்மபந்தமில்லாதவ) ராயும் சர்வசாக்ஷியாயும் சர்வாதாரராயும் பராத்பரராயுமிருக்கின்ற சர்வேஸ்வரருக்கு மாயாவிசிஷ்ட பிரகிருதி சத்தியாயிருக்கின்றாள். அங்ஙனம் சத்தியாயிருப்பதுமன்றி அந்த சர்வேஸ்வரனான புருஷனாகவு மிருக்கின்றாள். எதுபோலெனின் அக்னியும் அவ்வக்னிக்குவேறாகத் தனித்து நில்லாத உஷ்ணசக்தி போலும் புருஷனும் பிரகிருதியுமாகப் பேதமின்றியிருக்கின்றனள். அந்தப் பிரகிருதி சத்திதான் சச்சிதானந்தத் தன்மையுடைய அச்சத்தி பக்தானுக்கிரக காரணார்த்தமாய் உருவங்கொண்டிருக்கின்றாள். ஓ சுந்தரமுள்ளவளே! அனுக்கிரககாரணி யாயிருக்கின்ற அந்தச் சத்தியானவள் முதலில் ராதாரூபமான ஓர் அழகிய ஸ்திரீயையும் கிருஷ்ணரூபமான ஓர்புருஷனையும் சிருஷ்டித்தாள். அந்தப்பகவானைப் பக்தர்கள்தியானித்து வழிபடுகின்றனர்.

அந்த ராதாகாந்தனைப் படைத்தவளாகிய அந்தத்தேவியினது ஆஜ்ஞாபயத்தினால் பிரமதேவன் எல்லாவுயிர்களையும் படைத்து அவரவர் கன்மானு சாரத்தை யனுசரித்து அவரவர் அனுபவிக்கவேண்டியவற்றை அவரவர்தலைவி லெழுதிவிடுகிறான். விஷ்ணுமூர்த்தி யானவர் அவரவர்செய்யும் தவமுதலிய செயல்களுக்குரிய பலன்களைத் தேவியினது உத்திரவைப்பெற்றுக் கொடுத்துவருகின்றார். அதுபோலவே காலாக்னிருத்திரரும் சங்காரத்தொழிலைச் செய்து வருகின்றார். மிருத்யுஞ்சயனாகிய சிவபெருமான் பரமானந்தயுக்தனாய்ப் பக்திவைராக்யத்தோடுகூடிய யோகியைப் போலிருந்து யோகிகளுக்கு ஞானானுக்ரகத்தைச் செய்யும் பிரபுவாயிருக்கின்றார். வாயுதேவன் அதிவேகமாய்ச் சுழன்றும், சூரியன் எப்பொழுதும் தாபத்தைச் செய்தும், இந்திரன் மழையைப்பெய்வித்தும், மிருத்யு எல்லாவுயிர்களிடத்தும் பிரவேசித்தும், அக்னி எல்லாவற்றையுந் தஹித்தும், வருணன் சீதளத்தைச்செய்தும், திக்பாலகர்கள் திக்குகளைக்காத்தும், வருகின்றனர். ராசிசக்கிரமும் கிரகங்களும் சுழன்றும், விருக்ஷங்களெல்லாம் புஷ்பபலத்தைக் கொடுத்தும் காலதத்துவமானது வெவ்வேறுபேதபட்டும் வருகின்றன. சலத்திலும் பூமியிலுமுள்ள உயிர்கள் ஜீவித்தும் யுத்தமுகத்தாலும் விஷங்களாலும் காலாகாலங்களில் மரித்தும் வருகின்றன. பர்வதமுதலியவைகளோடுகூடி கடலால் சூழப்பட்டுள்ள இப்பூமி அனந்தனாலும் அதன்கீழ்கூர்மத்தாலும் அதன்கீழ் ஜலத்தாலும் வாயுவாலும் அந்தத்தேவியின் ஆக்ஞாபயத்தினாலேயே தாங்கப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தெட்டு இந்தரர்கள்

முடிந்தால் பிரமனுக்கு ஓர் இரவும் பகலுமாகிய ஓர்நாளாம். அவ்வாறு முப்பதுநாளாயின் ஒருமாதம், அவ்வாறான இரண்டுமாதம் ஒருருது, பன்னிருமாதம் ஒருவருஷம், அப்படி நூறுவருஷமானால் பிரமனாயுள் முடியும். அவன் முடிவு கிருஷ்ணனுக்கு ஓர்கண்ணிமை கொட்டுங் காலமாம். இது பிராகிருதபிரளயமெனப்படும். அப்பிரளயத்தில் சகல தேவர்களும் சராசரங்களும் பிரமனும் கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய நாபிக்கமலத்திலும், பாற்கடலிலும் வைகுண்டத்திலுமிருக்கிற சதுர்ப்புஜனான விஷ்ணு இடப்பாகத்திலும், தியானாதீசனான ருத்திரன் ஜ்ஞானத்திலும்' லயமடைகின்றனர். நாராயண அம்சமான ஸ்கந்தர் அவர் மார்பிலும் கிருஷ்ணாம்சமான கணேசர் தோளிலும் மறைகின்றனர். துர்க்காதேவியான விஷ்ணுமாயையிடம் சகலசக்திகளும், அந்தமாயாதேவியும் கிருஷ்ணன் புத்தியிலும் மறைந்து புத்திக்கதிஷ்டான தேவியாகவிருக்கிறாள். லக்ஷுமியம்சமான யாவரும்கோபிகளும், தேவஸ்திரீகளும் ராதையிடம் மறைகின்றனர். அந்தராதாதேவி கிருஷ்ணனுடைய பிராணனிலும், சாவித்திரி சரஸ்வதியினிடத்திலும் வசிக்கின்றனர். சர்வவேதங்களும் சாஸ்திரங்களும் சரஸ்வதிதேவியிடம் லயமாகின்றன. அவள் பரமாத்மாவாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி நாவிலும், கோபாலர் அவர் ரோமத்திலும், யாவருடைய பிராணன்கள் பிராணனிலும், அக்னி ஜாடராக்கினியிலும், வருணன் நாநுனியிலும், பக்தர்களெல்லாம் பாதாரவிந்தத்திலும் விராட் அம்சமானவர்க ளெல்லாம் உருவத்திலும் ஐக்கியமாகின்றனர். அவரது ரோமகூபங்களில் உலகங்களிருக்கின்றன. இமைகொட்டுங்காலத்தில் கண்ணைத்திறக்கும்போது இவ்வுலகம் சிருட்டியையும், மூடும்போது பிரளயத்தையும் அடைகின்றபடியால் இவ்வளவு பிரமப்பிரளயமானதென்று சொல்லமுடியாது. பூமியின்தூள் எவ்வளவோ அவ்வளவென்று சொல்லமுடியும். அவர் பிரளயத்தில் பிரகிருதிதேவியிடம் லீனமாகின்றார். அப்பிரகிருதியாகிய பராசக்தி ஒருத்தியே சேஷித்திருக்கின்றாள். நிர்க்குணனான பரமபுருஷன் என்று சொல்லப்படுகின்ற வரும் அவளே. அந்தப்பிரகிருதியே சத்ரூபமாய் ஆதியிலிருந்தாளென்று வேதவித்துக்களறிந்து சொல்லுகின்றனர். இவ்வாறு அவ்யக்தையாயும் அவ்யாக்ரதையாயும் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இருக்கிற சித்ரூபியான அவள் பெருமையை யாவர் சொல்ல வல்லவராவர். ஆகலான் அவளுக்குப் பக்திசெய்வதுதான் சிறந்தது. நான்குவேதங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கிற சாலோக சாமீப சா சாரூப நிர்வாணங்களும் சிறந்ததன்று. ஆகவே பக்தர்கள் அப்பர மாத்மாவின் சேவையையே விரும்புகிறார்களல்லாமல் பிரமத்தன்மை யாவது அமரத்தன்மையாவது திவ்யரூபந் தரிப்பதையாவது சுகமான மோக்ஷத்தையாவது விரும்புகின்றார்களில்லை. ஏனெனில் அவைகள்

பரமாத்மாவின் சேவையில்லாதன. பக்தியே அப்பரமாத்மாவின் சேவையை விருத்திசெய்கிறது. இதுதான் முத்தியினாலுண்டாகும் இன்பத்திற்கும் பக்தியினாலுண்டாகும் இன்பத்திற்குமுள்ள பேதம். இனி நிஷேதகண்டனஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக. பக்திக்கு நிஷேதமானது போகங்களை விரும்பிச்செய்யுங் கர்மங்களேயாம். ஆகலான் அக்கர்மங்களைவிட்டு விபுவாகியபரமாத்மாவினது சேவை செய்வதே மேலான சுபகருமமும் தத்வஞானமுமாம். இனி நீ உன்பர்த்தாவுடன் உன்னிடத்தை யடைவாயென்று ஆசிகூறி அவள் புருஷனை உயிர்ப்பித்துத் தான் தன்னிடம்போக எத்தனிக்கும்போது சாவித்திரி இயமனது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரிவாற்றாமையால் கூக்குரலிட்டுத் துக்கத்துடனழுதாள். இயமன் அவளழுகையைக்கண்டு மனமிரங்கினவனாய் ஒ சாவித்திரீ! நீபாரத வருஷத்தில் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் லக்ஷம்வருஷம் நல்லசுகமநுப வித்து முடிவில் தேவிலோகத்தையடைவாய். நீ உன்வீட்டிற்குப் போய் சாவித்திரிவிரதத்தை அநுட்டிக்கக்கடவாய். அதனைப் பதினான்கு வருடம் அநுட்டித்தால் ஸ்திரீகளுக்கு மோக்ஷம்சித்திக்கும். அவ் விரததினம் ஜ்ஜேஷ்டமாசம் சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தசி. பாத்ரபதமாசம் சுக்லபக்ஷ அஷ்டமிதிதி மகாலக்ஷமியின் விரததினம். அது பதினாறு வருடம் செய்யவேண்டியது. எவள் அதனை யனுட்டிக்கிறாளோ அவள் விபுவினுடையபாதாரவிந்தத்தையடைவாள். மங்களத்தைக் கொடுக்கிற மங்களசண்டிகையை பிரதி மங்களவாரத்திலும், சஷ்டி தேவியைப் பிரதிசுக்லபக்ஷசஷ்டியிலும், எல்லாசித்தியையுங் கொடுக்க வல்லராதேவியை ஆஷாடசங்கிராந்தியிலும், கார்த்திகைமாத சுக்லபக்ஷ அஷ்டமியிலும், துக்கத்தைப்போக்கடிக்கும் துர்க்கா தேவியான பிரகிருதிதேவியைப் பிரதிசுக்லபக்ஷஅஷ்டமியிலும் உபவாசமிருந்து பூஜிக்கவேண்டும். தனத்தையாவது சந்தானத்தையா வது விரும்புகின்றவள் சங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு இப்பிரகிருதி தேவியைப் புருஷன்புத்திரனுள்ள பதிவிரதையினிடத்திலாவது யந்திரத்திலாவது பிம்பங்களிலாவது ஆவாகித்து விதிப்படி பூசிப்பாளா யின் விரும்பியவற்றைப்பெற்று இம்மையில் சுகமடைந்து மறுமையில் தேவியின்பதத்தை யடைவாள். பரமேஸ்வரி எப்பொழுதும் பூஜிக்கத் தக்கவளாயும் எல்லாதேவி ரூபமாயும் இருக்கிறபடியால் எந்தத் தேவியைப் பூஜிக்கினும் அப்பூஜை அவளையே யடைகிறது என்று கூறி தர்மராஜன்சொல்ல சாவித்திரியும் தன்னாயகனுடன் தன்னிடம் போய்ச்சேர்ந்து விரதங்களை அநுட்டித்துப் புத்திரர்களைப் பெற்று லக்ஷம்வருடம் சுகத்தோடிருந்து முடிவில் புருஷனுடன் தேவி பதத்தை யடைந்தனள். சாவித்திரிதகப்பன் காலக்கிரமமாய்ப் புத்திரனையும் அவள் மாமன் ராஜ்யத்தையும் கண்களையும்

அடைந்தனர். சாவித்திரி சூரியனுக்கும் மந்திரங்களுக்கும் அதிஷ்டான தேவதை யாகலின் சாவித்திரிதேவி யெனப் பெயர்பெற்றனள். ஓ நாரதரே! சாவித்திரி வரலாறும் சீவகர்மப்பிரிவுகளுங் கேட்டீரன்றோ இனி கேட்கவிரும்புகின்றது யாதென்று வினவினர். (சு-ம் 96)

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹடாத்காரஹதாசுராயை நம:

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

39. மகாலக்ஷுமி உபாக்யானம்.

———

நாரதர், ஓ பிரபுவே! மகாலக்ஷுமியின் சரித்திரம் யாது? அத்தேவியை யார் பூஜித்தது? எவ்வாறிருந்தாள்? அவளது குண கீர்த்தனமென்ன என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்:-

சிருஷ்டிக்கு ஆதியில் பரமாத்மாவின் இடதுபாகத்திற்றோன்றிய பெண்ணுருவம்-நிறம் தேஜஸு வயது காந்தி யஸஸு வஸ்திரம் ஆகாரம் பூஷணம் குணம் புன்சிரிப்பு கடாக்ஷம் பிரீதி இனிய வார்த்தை முதலானவற்றில் சமானமுடைத்தாய் வலப்பக்கத்தில் ராதிகாதேவியையும், இடப்பக்கத்தில் லட்சுமிதேவியாயும், இரண்டுருவங் கொண்டதென்று முதல் அத்தியாயத்தில் கூறியிருக்கி றேனல்லவா, அந்தலட்சுமி மகாலக்ஷுமியெனப்படுவாள். லட்சுமி என்றால் கருணையுடன் பார்க்கின்றவள் எனப் பொருள்படும். அத்தேவி சுத்தசத்துவ சொரூபிணியாயும், கோபாலர்களாலும் கோபிகைகளாலும் சூழப்பட்டு சதுர்ப்புஜனாகிய விஷ்ணுவுடன் வைகுண்டமடைந்து அவருக்கு நாயகியாயிருந்து சுவர்க்கத்தில் இந்திரசம் பத் ரூபமான சுவர்க்க லட்சுமியாயும், பாதாளத்தில் நாகலட்சுமியாயும், இராஜாக்களிடத்தில் இராஜ்யலட்சுமியாயும், கிருகஸ்தனிடத்தில் கிருகலட்சுமியாயும், யக்ஞத்தில் தக்ஷிணாரூபமாயும், தாமரையில் சோபாரூபையாயும், சந்திரனிடத்தில் சந்திரிகையாயும், சூரியனிடத்தில் காந்தியாயும், பூஷணம் பழம் ரத்னம் ஜலம் அரசன் அரசபத்தினி திவ்யஸ்திரீ கிருகம் சமஸ்தமான பயிர் வஸ்திரம் சுத்தி செய்யப்பட்ட ஸ்தானம் தேவபதுமை அழகானபாத்திரம் மாணிக்கம் முத்துமாலை வச்சிரமணி பால் சந்தனம் மரத்தின்கிளை புதிதான மேகங்கள் முதலானவைகளிடத்தில் வசித்து அததனால்

விளையத்தக்க சௌபாக்கியமாயுமிருக்கின்றாள். அத்தேவியை விஷ்ணு மூர்த்தி பாற்கடலில் சித்திரை தை புரட்டாசி முதலிய மாதங்களிலும், மங்கள வாரங்களிலும், பிரமன் புரட்டாசிமாத சுக்கிலாஷ்டமியிலும், மநு வருஷமுடிவிலும், மகரசங்கராந்தியிலும், மாக சங்கராந்தியிலும் பூசித்தனர். மஹேந்திரன் கேதரன் நீலன் சுபலன் நளன் துருவன் உத்தானபாதன் பலி காசிபர் தக்ஷன் கர்த்தமன் விவஸ்வன் (சூரியன்) பிரியவிரதன் சந்திரன் குபேரன் வாயு யமன் வன்னி வருணன் முதலானவர்களாலும் மனித சிரேஷ்டர்களாலும் ருஷிகளாலும் சத்புருடர்களாலும் கிருகஸ்தர்களாலும் காந்தர்வர்களாலும் நாகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கின்றனள். இவ்வாறு எல்லாவிடத்திலும் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்டு எல்லாசம்பத்துக்கும் அதிஷ்டான தேவதையாயும் சம்பத்ரூபமாயு மிருக்கிறாள் என்றனர். (சு-ம். 22)

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹர்ஷ ப்ர தாயை நம:

நாற்பதாம் அத்தியாயம்

40. மஹாலக்ஷ்மி ஜன்மகாரணம்.

———

நாரதர் நாராயணரை நோக்கி இலக்குமிதேவி பாற்கடலில் எவ்வாறு பிறந்தனளென்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓர் காலத்தில் இந்திரன் மதுபானத்தினால் மதித்தவனாய் மிக்ககாமத்தோடு அரம்பையுடன்கூடி காமாந்தகனாய் ஆரணியத்தில் கிரீடித்திருக்கும் போது கைலாயத்தைநோக்கி வருகின்ற தூர்வாசர் அவ்வழியாய்வர இந்திரன் அவரையும் அவருடன் வந்த சிஷ்யர்களையும், நமஸ்கரித்துத் துதிக்கும்போது முநிவர் சிஷ்யருடன் ஆசீர்வதித்து, தமது கையிலுள்ள பரபிரம சொரூபமாகிய பகவானது பிரஸாதமாகிய பாரிஜாதமாலையைக் கொடுத்தனர். இந்திரன் அதனையேற்று யானையின் மத்தகத்தின் மீது வீசினன். அதுபட்டமாத்திரத்தில் யானையானது ரூபத்திலும் குணத்திலும் தேஜசிலும் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமாய் இந்திரனை விட்டு காட்டுக்குத் தவஞ்செய்யச் சென்றது; அதைப்போக வொட்டாமல் தடுக்க இந்திரன் வல்லமையற்றவனாயினான். தூர்வாசர் அதனைக்கண்டு கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி அடா! நீ

சம்பத்தினால் கர்வமடைந்திருக்கின்றனை; அதனால் நான் கொடுத்த புஷ்பமாலையை யானையின்மீதெறிந்தனை. பரமபதியாகிய பகவானுக்கு நிவேதித்த நைவேத்தியம் பலம் புஷ்பம் சலம் எதுகிடைக்கினும் அப்போதே அவைகளைக் கிரகித்துப் பக்தியுடன் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளாதவன் பிரமஹத்திக்குப் பாத்திரனாய் சம்பத்தழித்து புத்தியும்மாறி ஸ்தானப்பிரஷ்டத்தையும் அடைவன். பூர்வ புண்ணியத்தால் கிடைக்கும் நிவேதனத்தைப் புசிக்கின்றவன் சீவன்முக்தனாவன். எவன் நிவேதனத்தைப் புசித்து நமஸ்கரிக்கின்றானோ அல்லது துதிக்கின்றானோ அவன் ஈஸ்வரனுக்குச் சமானமானவனாவன். அவனது பரிசமாத்திரத்தில் தீர்த்தங்களெல்லாம் பரிசுத்தமாகின்றன. ஓ மூடனான இந்திரனே! அவனது பாததூளியினால் பூமி பரிசுத்தமடைகின்றது. நரககுண்ட பதனயோக்ய பாப லட்சணங்களையுடைய பாபிகளாயினும் நிவேதனத்தை உண்ணப் பெறுவாராயின் சுத்தியாகின்றனர். இத்தகைய ஈஸ்வர பிரசாதமான மலர்மாலையை அவமதித்தபடியினால் லட்சுமி உன்னைவிட்டு வைகுண்டமடையக் கடவாளாக என்று சபித்து, ஓ இந்திரனே! ஈஸ்வரனுக்கு ஆட்பட்ட நான் உனக்கும் உன்னையொத்த தேவர்களுக்கும் பயப்படமாட்டேன் உங்கட்கே பயப்படாத யான் மற்றவர்களை லட்சியஞ்செய்வேனா? உன் தகப்பனாராகிய காசிபரும் குருவாகிய பிரகஸ்பதியும் என்னை என்ன செய்வார்கள். ஈஸ்வர பிரசாதத்தை யாவர் கிரகித்துப் போற்றுகின்றார்களோ அவர்கள்தான் என்னால் போற்றப்படும் ஐஸ்வரியவான்கள். அவரைப் பூசிப்பதுதான் நலம். நீ என்னால் போற்றப்பட்டவனன்றென்று இகழ்ந்தபொழுது இந்திரன் அவர்பாதத்தில் வீழ்ந்தழுது ஓ முநிவரே! மாயையைப்போக்க வல்லவரே! எனக்குத்தகுந்த சாபங்கொடுத்தீர். நான் இப்போது நஷ்டமான சம்பத்தைக்கேட்கவில்லை; ஞானத்தைக் கேட்கின்றேன். ஐஸ்வர்யம் ஆபத்துக்குக் காரணமாயும் ஞானத்துக்கு ஆவரணமாயும் முக்திமார்க்கத்துக்குத் தாப்பாளாயும் பக்தியைத்தூரத்தில் விலக்குவதாயுமுள்ளது என்பதை இன்றுகண்டேன் என்றுசொல்லவே முனிவர் தேவேந்திரனைநோக்கி சன்மம் மிருத்யு ரோகம் ஜரை சோகம் இவைகளுக்குப் பீஜமாயிருக்கும் சம்பத்தாகிற இருட்டால் மறைக்கப்பட்ட மநிதன் முக்திமார்க்கத்தைக் காணான். சம்பத்தினாலும் சுராபானத்தினாலு மதித்தவர்கள் மூடர்களே; இவர்களை ஞானவான்கள் சூழ்ந்திரார். பாவத்துக் கேதுவானவரே சூழ்ந்திருப்பர். சம்பத்தால் மதித்தவன் விஷயசுகத்திற் பரவசனாய் மகாகாமியாய் ராஜஸிகனாய் சதவமார்க்கத்தைக்காணான். விஷயத்தில் மூடர்களாயிருப்பவர்கள் ராஜஸர்களென்றும் தாமஸர்களென்றும் இரு விதமாயிருக்கிறார்கள். சாஸ்திரமறியாதவன் தாமஸ விஷயாந்தகன்

என்றும் அறிந்தவன் இராஜஸவிஷயாந்தகன் என்றும் சொல்லப் படுவார்கள். சாஸ்திரம் பிரவர்த்திபீஜம் நிவர்த்திபீஜம் என்று இரு வழிகாட்டுகின்றது. மதுவேண்டுமென்று தேனீசஞ்சரிக்கின்றது போல் ஆதியில் ஆத்மாக்கள் பிரவர்த்தி மார்க்கத்தில் சுகம்வேண்டுமென்று சஞ்சரிக்கின்றார்கள். சுக பலம்வருங்காலத்தில் மனதுக்கு ஆயாசம் ஜரை மிருத்யு ஜன்மம் இந்த ரூபமான சங்கடங்கள் நேரிடுகின்றன. நேரினும் ஆன்மாக்கள் கர்மப்படி நானாவிதமான யோனிகளிற் பிறந்து சந்தோஷமான காரியத்தைச் சாதிக்கிறதுபோல் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்களில் ஆயிரத்தி லொருவனையோ நூற்றிலொருவனையோ கடவுள் தன் கடாக்ஷத்தால் சத்சங்கத்தை யடைவித்து பிறகு தத்வஞானமாகிற ஓடத்திலேற்றி முக்திமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கின்றார். அப்பொழுது சீவன் சம்சாரபந்த சாகரத்தைத் தாண்ட தபசிலும் யோகத்திலும் முயலுகின்றான். மகாசுகத்தைக் கொடுக்கிற முக்திமார்க்கத்தை நிர்விக்னமாய்ப் பார்க்கிறான். ஓ இந்திரனே! இவ்வுண்மைகளை நீ உன் குருமுகமாகக் கேட்டதில்லையா? என்று சொல்லிப்போயினர்.

பிறகு இந்திரன் தினம் தினம் வைராக்கிய விருத்தியடைந்த வனாய் ஓர்நாள் அமராவதிக்குச்சென்று அங்குபயங்கரமற்று சொல்ல முடியாத உபத்திரவஞ்செய்கின்ற அசுரர்கூட்டம் நெருங்கியிருப்பதையும் தன்னுடைய கூட்டத்தார் பந்துக்கள் சூன்யமா யிருப்பதையும் பார்த்து, மந்தாகினி கரைக்குத் திரும்பிவந்து பரப்பிரமத்தைத் தியானிக்கின்ற வராயும் கங்கா நதிக்கரையில் நின்று கிழக்கு முகமாய் சூரியனைப் பார்க்கின்றவராயும் உரோமபுளகாங்கிதத்தோடும் பரமானந்தத்தோடும் கூடினவராயும் தருமசிரேஷ்டராயும் பந்து வர்க்கங்களிற் சிறந்தவராயும் சகோதரர்களிற் பெரியவராயும் அசுரர்களுக்கு அரிஷ்டரூபராயு மிருக்கிற குருவைப்பார்த்து தூரத்தில் நின்று ஜபமுடிவில் எழுந்த அவரை நமஸ்கரித்து கூக்குரலிட்டழுது தனக்குநேர்ந்ததைக்கூறி யழ, பிரகஸ்பதி பகவான் கோபங் கொண்டவராய்ச் சொல்லுகின்றார்.

ஓ சுரசிரேஷ்டனே! நீ ஏன் அழுகின்றனை? நீ தியறிந்தவன் விபத்துண்டான காலத்திலும் பயப்படமாட்டான். ஏனெனில் சம்பத்தும் விபத்தும் ஸ்திரமானதல்ல. அவை முன்சன்மங்களில் செய்தகர்மத்துக் குத்தக்கபடி நேரிடும், மேலும் சம்பத்தும் விபத்தும் தங்களாலேயே ஜன்மாந்தரத்தில் செய்யப்பட்டவையாம். வண்டிசக்கரமானது உருளும் போது அதன் இலைகள்மாறிமாறி எவ்வாறு உருண்டு வருகின்றனவோ அவ்வாறே நன்மைதீமை மாறிவரும். அவ்விஷயத்தில் அழுகையென்ன? பாரதவருஷத்தில் அநுபவிக்கப்பட்டு வருவதெல்லாம் தன்னால் செய்யப்பட்டகர்மமல்லவா! அதுசுபமாகவிருந்தாலும், அசுபமாக விருந்தாலும், கற்பகோடிகாலமானாலும், அனுபவிக்காமல் முடியாது.

அவசியமாகத் தாங்கள் செய்தகர்மத்தை அநுபவித்தே தீரவேண்டு மென்று சாமவேதசாகையில் பரமாத்மாவானவர் பிரமனுக்கு உபதேசித்திருக்கின்றார். கர்மம்செய்கிறவர்களுக்கு கர்மசேஷ மிருக்குமானால் அதற்குத்தக்கபடி பாரதவருடத்திலாவது வேறிடத்திலாவது சன்மம் கிடைக்கிறது. கர்மத்தினாலேயே பிரம சாபமும் ஆசீர்வாதமும் லட்சுமிவாசமும் தரித்திரமும் அடைகின்றன. கோடிசன்மத்திற்கு முன் செய்தபாபமாயினும் அது பிராணிகளை நிழல்போல் பின்றொடர்ந்து வருகின்றது அனுபவித்தாலன்றிப் போகாது. அது காலபேதத்தாலும் தேசபேதத்தாலும் பாத்ரபேதத்தாலும் கர்மங்களுக்குக்குறைவும் ஆதிக்யமும் உண்டாகின்றன. வஸ்துக்களின் தானத்தினாலுண்டாகும் புண்யம் அந்தந்தத்தினங்களுக்குத் தக்கவாறு பலத்தைக்கொடுக்கும். சிலதினம் கோடிபலனை அதிகமாகக் கொடுக்கும், காலதேசபாத்திரங்கள் சமமாகவிருந்தால் சமமான பலத்தையும், தேசம் பேதமாயிருக்குமானால் கோடிபங்கு அதிகமான பலத்தையும், பாத்திரம் சமமாயிருந்தால் சமமானபலத்தையும் பாத்திரம் விசேடமாயிருந்தால் நூறுபங்கு அதிகமானபலத்தையும் கொடுக்கிறது. பயிர்களை விருத்திசெய்கிறவன் மகிமை, க்ஷேத்திரத்தின் மகிமை, தீர்த்தத்தின் மகிமை ஆகிய இவைகளுக்குத்தக்கபடி உலகில் உழவினாலுண்டாகும் பிரயோஜனம் உண்டாகின்றது. சாதாரண தினத்தில் தானஞ்செய்தால் சாதாரணபலத்தைக் கொடுக்கும். அமாவாசையிலும் மாதப்பிறப்பிலுஞ் செய்தால் நூறுபங்குபலன் அதிகமாயும், சாதுர்மாஸ்யபௌர்ணமியில் அளவில்லாத பலனையும் சந்திரகிரணத்தில் ஒனறுக்குக் கோடிபங்குபலனையும், சூரியகிரகணத்தில் அதனினும் பத்துபங்கு அதிகமானபலனையும், அக்ஷயம் என்னும் புண்ணியகாலத்தில் அக்ஷயமானபலத்தையுங் கொடுக்கிறது. இவ்வாறு தினத்துக்குத்தக்கபடி புண்யபலன் கிடைக்கிறது. தானத்தில் எப்படியோ அப்படியே ஸ்நானம் ஜபம் முதலிய புண்ணியகிருத்தியங்களுக்கும் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு மநுஷ்யாளுடைய புண்ணியகர்மங்களை யறியவேண்டியது. குயவன் தண்டசக்கரங்களாலும் சுழற்றுவதனாலும் எப்படி கடத்தைச் செய்கின்றானோ அப்படிப் பிரமன் கர்மசூத்திரத்தினால் பலத்தைக் கொடுக்கின்றான். எவருடைய ஆக்ஞையால் சகலப்பிரபஞ்சமும் சிருட்டியாகின்றதோ அவரை நமஸ்கரியுங்கள். அவர் பிரமனையுஞ் சிருட்டித்தவர் அவர் சகலத்தையும் ரக்ஷிக்கின்றவர், சங்கரிக்கின்றவர். ஆபத்துரூபமான சம்சாரத்தில் பகவானை நினைப்பவன் ஆபத்தில் நின்றும் சம்பத்தை யடைகிறான் என்று சங்கரர் கூறுகின்றார் என்று கூறி ஆசீர்வதித்தனர். (சு - ம். 92)

நாற்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹவிர் போக்திரை நம:

நாற்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

41. இந்திராதீனாம் பிரஹ்மலோககமனம்.

———

பின்பு இந்திரன் குருவுடன் பிரமசபைக்குச்சென்று நமஸ்கரித்து நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல, பிரமதேவன் தேவராஜனை நோக்கி நீ என்வம்சத்தில் பேரனுக்குப்பிள்ளையாகவும், மகாசமர்த்தனாகவும், பிரகஸ்பதிக்குச் சிஷ்யனாகவும், தேவர்களுக்குப் பிரபுவாகவும் இருக்கின்றாய். என்புத்திரனாகிய தட்சப்பிரஜாபதி உன்தாயின் தந்தையாகவு மிருக்கிறான். மூன்றுகுலமும் எவனுக்குச் சுத்தமாக விருக்கின்றதோ அவனுக்கும், எவன்தாய் பதிவிரதையோ எவன் தந்தை ஜிதேந்திரியனான சுத்தனோ அவனுக்கும், எவனுக்கு மாதாமகனும், தாயுடன் பிறந்தவனும் சுத்தராயிருப்பாரோ அவனுக்கும் அகங்காரம் எவ்வாறிருக்கும். உலகில் மநிதன் தகப்பன் தோஷத்தாலும், தாயைப் பெற்றவன் தோஷத்தாலும், குருதோஷத்தாலும் தோஷமுள்ளவனாகின்றான். சர்வாந்தராத்மாவான பகவான் எல்லாதேகத்திலும் பிரவேசித்திருக்கிறான். அவன் எப்போது வெளியேபோகின்றானோ, அப்போது இச்சரீரம் பிணமாய்விடுகிறது. மனசுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் நான்பிரபு, சங்கரன் ஆன்மாவின் ஜ்ஞானரூபன், விஷ்ணுபிராணன், பிரகிருதிதேவி புத்தி, பிரகிருதிதேவியின் கலைகளான சகலசத்திகளும் நித்திரைமுதலான சத்திகள். சரீரத்துள்ளடங்கிய சீவனுக்கு அச்சத்திமயமா யிருக்கின்ற சரீரத்தைப்போகார்த்தமாகக்கொடுக்கப்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு ஈசனானவன் தேகத்தைவிட்டு வெளிப்படும்போது ராஜாவெளிப்பட்டால் மற்றரர்களும் வெளிப்படுவதுபோல் பிராணன்முதலானவைகளும் வெளிப்படுகின்றன. அதுபோல் துர்வாசரால் கொடுக்கப்பட்ட ஈஸ்வரப்பிரஸாதம் உன்னிடம் இருப்பதற்கில்லாமல் எப்போது போய்விட்தோ அப்போதே லக்ஷ்மியும் அவள் சம்பந்தமான சகலசம்பத்துக்களும் உன்னைவிட்டுப் போய்விட்டன. நீ தெய்வத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாயினை. தெய்வமோ மிக்கபலமுள்ளது. பாக்ய ஹீனத்தினால் மூடனாயிருப்பவனை எவன் ரக்ஷிக்க வல்லமையுள்ளவனாவன் என்றுகூறி, பிரமன் தேவர்களோடும் பிரகஸ்பதியோடும் வைகுண்டம்போய் லக்ஷ்மிபதியைப்பார்த்துச் சேவித்துத்துதித்து இந்திரன் குறையைக் கூறினன். திருமால்பூஷணம் வாகனம் சோபை காந்திசம்பத்து

இவைகளில்லாமலும்பயந்தும் இருக்கிற அவர்களைப் பார்த்து ஓ பிரஹ்மாதிதேவர்களே! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம், நானிருக்க உங்களுக்கென்னகுறை, சகல ஐஸ்வர்யத்தையுங் கொடுக்கிற லக்ஷுமியைக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் இக்காலத்துக்குத் தகுந்ததாயும் நன்மையை யுண்டுசெய்வதாயும் சத்யமாயும் சாரமாயும் முடிவில் சுபத்தைச் செய்வதாயுமுள்ள ஓர் வார்த்தையைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள் :- அளவில்லாத இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் என் சுவாதீனர்களா யிருக்கின்றார்கள். நான் ஈஸ்வர பக்தர்களுக்குச் சுவாதீனனாயிருக்கின்றேன். ஆகையால் அவர்களுக்குக் கோபம் வரும்படிச் செய்கின்றவருடைய கிருகத்தில் நான்வசியேன் இதுநிச்சயம். ஆகையால் சங்கரருக்குச் சமானரான தூர்வாசருக்கு நீ கோபம் வரும்படிச்செய்து அவரால் சாபமேற்றிருக்கிற படியால் இலக்குமிநீங்கிவிட்டாள். எவ்விடத்தில் சகலசம்பத்துடன் சிவார்ச்சனையும், பிராமணபோஜனமு மில்லையோ அங்கு இலக்குமி இருக்கமாட்டாள். ஓதேவர்களே! ஈஸ்வரபக்தநித்தனை எங்கிருக்கின் றதோ அங்கிருந்து மகாலக்ஷுமிகோபமாய் வந்துவிடுகிறாள். அன்றியும் விரததினத்தில் புசிக்கின்றவன், ஈஸ்வரநாமத்தை விக்ரயஞ் செய்கின்றவன், தனது கன்னிகையை விக்கிரயஞ் செய்கின்றவன், அதிதியைப் பசியாய்ப்போகச் செய்கின்றவன், பாபிகள் வருகின்ற வீட்டிலிருப்பவன் சூத்திர சிரார்த்தான்னத்தைப் புசிப்பவன், சூத்திர சம்பந்தமாக எவ்விதகாரியங்களையும் செய்கின்ற பிராமணன், விருஷபத்தை வாகனமாக வைத்திருப்பவன், அசுத்தமனமுடையவன், மகாகுரூரமான நெஞ்சும்ஹிம்சிக்கிறசெயலும் உடையவன், பிராஹ் மணநிந்தனை செய்கின்றவன், பர்த்தாவும் பிள்ளையுமில்லாத ஸ்திரீ அன்னத்தைப் புசிப்பவன், திரணத்தை நகத்தினால் கிள்ளுகின்றவன் பூமியை நகங்களாற் கீறுகின்றவன், சூரியோதயத்தில் போஜனமும் பகலில் நித்திரையும் மைதுனமும் செய்பவன், ஆசாரத்தைக் கை விட்டவன், சூத்திரனிடம் பிரதிக்கிரகம் செய்கின்றவன், தீக்ஷை யில்லாதவன், ஈரக்காலோடும் அரையில் வஸ்திரமில்லாமலும் சய னிக்கின்றவன், அடிக்கடி சிரிப்பும் வீண்வார்த்தையு முடையவன், தலையில் எண்ணையிட்டுக்கொண்டு வேறு உறுப்புகளைத் தொடுகிற வன், தன் சரீரத்தில் வாத்தியமடிக்கிறவன், விரதம் உபவாசமில்லா மலிருப்பவன், சந்தியாவந்தனமின்றி அசுசியாயிருப்பவன், எப்போதும் துவேஷிக்கிறவன், ஜீவஹிம்சை செய்கின்றவன், தயை யில்லாமலிருப்பவன், இவர்களுடைய வீட்டிலிருந்து இலக்குமிவிலகி விடுவாள். அவரவரிடங்களில் அவரவர்களுடைய இஷ்டதேவதா பூஜை கீர்த்தனை பிரசம்சை பக்தபிரசம்சை சங்கத்தொனி பகவான் சேவை தியான முதலானவைகள், சிவலிங்கார்ச்சனம், சிவநாம

கீர்த்தனம், துர்க்காதேவி யர்ச்சனை, பிராமணபோஜனம் நடக்கின்றன வோ அவ்விடங்களிலெல்லாம் இலக்குமிவசிப்பாள் என்றுகூறி, இலக்குமியைப்பார்த்து ஈஸ்வரனுக்கிரகத்தால் பாற்கடல்கடைய வருங்காலத்தில் நீ ஒருகலையால் அங்கு பிறக்கவேண்டியதென்று ஆக்ஞாபித்துப் பிரமனைநோக்கி விடைகொடுத்தனர். தேவர்கள் வெகுகாலங்கழித்து ஈஸ்வரானுக்கிரம்பெற்று பாற்கடலைக்கடைந்து தந்வந்தரி அமிர்தம் உச்சைசஸ்ரவம் ஐராவதம் நானாவிதரத்னம் சுதர்சனம் லக்ஷுமி வனமாலை முதலியன வுண்டாகப்பெற்று மகிழ்ந்தனர். இலக்குமியும் தேவர்களிடம் இந்திரன்காணக் காட்சிகொடுத்து சம்பத்துண்டாகும்படிச்செய்தனள். ஓ நாரதரே! நீர் இன்னமும் என்னகேட்க விரும்புகின்றீ ரென்றுவினவினர். (சு-ம். 59)

நாற்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹார்த்தசந்தமஸாபஹாரயைநம:

நாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

42. இலக்ஷுமி பூஜாமந்திரஸ்தோத்ரம்

———

நாரதர் இந்திரன் செய்த இலக்குமியின் பூஜாவிதியும் தோத்திரமுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இந்திரன் ஸ்நானஞ்செய்து இரண்டுவஸ்திரந்தரித்து பாற்கடலின் கண்சென்று பஞ்சாயதன பூஜைசெய்து கடத்தைத்தாபித்து அதில் பரமேஸ்வரியான இலக்குமியை ஆவாகித்து, சந்தனத்திற்றோய்ந்த பாரிஜாதபுஷ்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு

ஸஹஸ்ரதளபத் மஸ்த கர்ணிகாவா ஸினீம்பராம்
ஸரத்பார்வண கோடீந்துப்ர பாமுஷ்டிக ராம்பராம்
ஸ்வதேஜஸா ப்ரஜ்வலந்தீம் ஸீகத்ருஸ்யாம் மனோஹராம்
ப்ரதப்த காஞ்சனநிப சோபாம் மூர்த்தி மதீம் ஸதீம்
ரத்ன பூஷண பூஷாட்யாம் சோபி தாம்பீ தவாஸஸா
ஈஷத் தாஸ்ய ப்ரஸன்னாஸ்யாம் சஸ்வத்ஸீ ஸ்திரயௌவனாம்
ஸர்வஸம்பத் ப்ரதாத் ரீஞ்சமஹாலஷ்மீம் பஜேஸீபாம்

என்று தியானித்துபக்தியோடு ஒவ்வொரு மந்திரத்தினாலும் சோடசோபசாரஞ்செய்து சிறந்தும் உயர்ந்து மிருக்கின்ற நானாவித வஸ்துக்களையும், விலையுயர்ந்த ரத்னத்தையும் ஆசனத்தையும், ஓ

மகாலட்சிமியே பெற்றுக்கொள்வாயாக. புஷ்பம் சந்தனம் அறுகுமுதலானவற்றோடு கூடியசங்கமத்தியி லிருக்கின்ற அர்க்கிய சலத்தையும் கிரகிப்பாயாக. நல்ல சுகந்த புஷ்ப தைலத்தையும் நல்ல தேகசுந்தரத்தைக்கொடுக்கின்ற நெல்லிக்கனியையும் அங்கீகரிப்பாய், நல்லபட்டுவஸ்திரத்தையும், பஞ்சுவஸ்திரத்தையும், ரத்ன பூஷணத்தையும், சுவர்ன பூஷணத்தையும், நல்ல கந்தத்தோடு கூடிய சந்தனத்தையும் வாங்கிக்கொள்வாயாக. மரத்தினது மெழுக்குப்போன்ற கந்தத்திரவியங்கலந்த தூபத்தையும், உலகத்துக்கு நேத்ரசொரூபமாயும், பரிசுத்தமாயும், இருட்டைப் போக்குகின்றதாயும், சுகத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள தீபத்தையும் பெற்றுக் கொள்வாயாக. நானாவித உபகரணங்களோடு கூடியதாயும், நானாவித ஆகாரத்தோடு மிருக்கின்ற நைவேத்தியத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. பிரமஸ்வரூப மாயும், பிராண ரட்சண காரணமாயும், துஷ்டியும் புஷ்டியுங் கொடுக்கின்ற அன்னத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. சாலியன்ன சம்பந்தமாயும், நன்றாய்ப் பக்குவமாயும், சர்க்கரை பாலோடு கலந்ததாயும் இருக்கின்ற பரமான்னத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. சர்க்கரைபாலோடு கூடியதாயும் மனோகரமாயும் ருசியாயுமிருக்கின்ற சுவஸ் திகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. நானாவிதமான பக்குவான் னங்களையும், காமதேனுவின் ஸ்தனத்தில் பெருகியிருக்கிற மநுஷ்யாமிர்தத்தையும் பெற்றுக் கொள்வாயாக. கரும்பிலிருந் துண்டானதாயும், அக்கினியில் பக்குவப்பட்டதாயுமுள்ள வெல்லத்தைக் கிரகிப்பாயாக. யவை கோதுமை இவைகளின் மாவிலுண்டானதும், நெய் வெல்லம் கலந்ததுமான க்ஷீரான்னத்தைக் கிரகித்துக் கொள்வாயாக. அரிசிமாவோடு கூடினதாயும் பக்குவமாயும் சுவஸ்திகம் முதலானதோடு கூடியிருக்கின்ற என்னால்கொடுக்கப்பட்ட நிவேதனத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. குளிர்ச்சியான காற்றைக் கொடுப்பதாயும், ஒடுக்கமான காலத்தில் சுகத்தைக் கொடுப்பதாயு மிருக்கிற விசிறியும், சாமரமும் ஒப்புக்கொள்வாயாக. பச்சைகற்பூர முதலானவைகளால் பரிமளிக்கப்பட்டதாயும், நாவினுடைய அரோசிகத்தைப் போக்குவதாயுமிருக்கிற தாம்பூலத்தைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக. நன்றாய்ப் பரிமளம் ஏற்றப்பட்டதாயும், குளிர்ச்சியாயும், தாகத்தைத் தணிக்குஞ் சக்தியுள்ளதாயும், சகலப் பிராணிகளுடைய பிழைப்புக்குக் காரணமாயுமிருக்கிற தீர்த்தத்தைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக. தேகத்தின் சௌந்தர்யத்தை விருத்திசெய்வதான பஞ்சியினாலுண்டான வஸ்திரத்தையும் பட்டுவஸ்திரத்தையும் பெற்றுக் கொள்வாயாக. தேகத்துக் கலங்காரஞ்செய்யத்தக்க சுவர்ன பூஷணங்களையும், ரத்ன பூஷணங்களையும் பெற்றுக் கொள்வாயாக. சுகத்தையும் சர்வமங்களத்தையுங் கொடுக்கிற கந்தத்தை ஆக்ராணஞ்

செய்வாயாக. புண்ணிய தீர்த்தத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட இந்த ஆசமனீய தீர்த்தத்தைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக. ரத்னஹாரங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் புஷ்பசந்தனங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக. பூமியில் எந்தெந்தவஸ்துக்கள் அபூர்வமாயும் துர்லபமாயுமிருக்கின்றனவோ அவைகளையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்வாயாகவென்று மூலமந்திரத்தாற் கொடுத்து விதிப்படி அம்மந்திரத்தைப் பத்துலக்ஷம் செபித்தான். அதனால் அவனுக்கு மந்திரசித்தியுண்டாயிற்று. பிரமாவினால் கொடுக்கப்பட்டதாயும் வைதிகசம்பந்தமாயும் மந்திர ராஜமாயும் பிரசித்தமாயும் கற்பவிருக்ஷமாயும் இருக்கிற சுவாஹா என்பதனோடு கூடியிருக்கிற இம் மந்திரத்தினால் குபேரன் பரமைஸ்வர்ய மடைந்தான். பிரபுவான தக்ஷஸாவர்ணிமநுவும், மங்களனும், சப்ததீபங்களுக்குப் பிரபுவாயிரு ந்தனர். பிரியவிரதன் உத்தானபாதன் கேதாரன் இவர்கள் சர்வசித்திய மடைந்தனர். இம்மந்திரத்தால் இந்திரனுக்கு இஷ்டசித்தி யுண்டாகும் போது இலக்குமிதேவி சிறந்த விமான மூர்த்தி சப்தத் வீபத்தோடு கூடின பூமியைத் தனது காந்தியினால் மறைக்கின்றவளாய், வெண்சண்பகப்பூ நிறமுடையவளாய், ரத்னபூஷணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாய், பிரசன்னமான முகமுடைவளாய், பக்தாநுக்கிரகத்தில் ஆவலுள்ளவளாய், கோடிசந்திர பிரகாசமுள்ள ரத்னமாலையைத் தரித்தவளாய், வரங்கொடுப்பவளாய் வந்தனள். சர்வலோகத்திற்குந் தாயாயும், சாந்தையாயு மிருக்கின்ற அந்தத்தேவியை இந்திரன்பார்த்து உரோம புளகாங்கிதமுடையவனாய், ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிந்து கைகூப்பிப் பிரமாவினால் கூறப்பட்ட சிறந்த தோத்திரத்தைச் செய்தனன்.

கமலவாசினியின் பொருட்டு நமஸ்காரம், நாராயண பத்தினியின் பொருட்டு நமஸ்காரம். கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியமான மகா லக்ஷமியின் பொருட்டு நமஸ்காரம். தாமரைமலர்போன்ற கண்ணையும் முகத்தையுமுடைய தேவியின்பொருட்டு நமஸ்காரம். பத்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளாயும், பத்மத்தைக் கையிலுள்ளவளாயும், விஷ்ணுவின்பத்னியாயு மிருக்கின்ற உன்பொருட்டு நமஸ்காரம். சர்வசம்பத் சொரூபிணியாயும், சர்வராலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவளாயும், ஹரிபக்தியையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கிறவளாயும் இருக்கின்ற உன் * * * கிருஷ்ணன்மார்பை வசிக்குமிடமாகவும், கிருஷ்ணனைப் புருஷனாகவுமுடைய உன் * * * சந்திரகாந்த சொரூபிணியான உன் * * * சம்பத்துக் கதிஷ்டான தேவதையாயும், மகாதேவியாயு மிருக்கின்ற உன் * * * விருத்திசொரூபையாயும், விருத்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயு மிருக்கின்ற உன் * * * வைகுண்டத்தில்

எந்தலக்ஷுமியுண்டோ பாற்கடலில் எந்த லக்ஷுமி யுண்டோ, இந்திர கிரகத்தில் எந்த சுவர்க்க லக்ஷுமியுண்டோ நீ அந்தந்த லக்ஷுமி சொரூபமாயிருக்கின்றவள். ராஜகிருகத்தில் ராஜ லக்ஷுமியாயும், கிருகஸ்தருடைய கிருகத்தில் கிருகலக்ஷுமியாயும், கிருகதேவதையாயும், சமுத்திரத்திற் பிறந்த காமதேனுவாயும், யக்ஞுத்துக்குப் பத்தினியான தக்ஷிணையாயும், தேவமாதாவான அத்தியாயும், தாமரைக்குளத்தில் தாமரைப்பூவாயும், அவிசு, ஹோமத்தில் சுவாஹாகாரமாயும், சுவ்யஹோமத்தில் சுவதாவாயும், விஷ்ணுஸ்வரூபமாயும், சகலருக்கும் ஆதாரமான பூமி சொரூபமாயும் சுத்தத்வ சொரூபமாயும், நாராயணனை முக்கியமான ஸ்தானமாகவுள்ளவளாயு மிருக்கின்றாய். கோபம் இம்சை முதலானவைகளால் விடப்பட்டவளாயும், வரத்தைக் கொடுக்கின்ற வளாயும், சரஸ்வதி சொரூபமாயும், பரமார்த்தைக் கொடுக்கின்ற வளாயும், விஷ்ணுபக்தியைக் கொடுக்கின்றவளாயு மிருக்கின்றாய். நீ இல்லாவிட்டால் உலகம் பஸ்மமாய்விடும். சகலப்பிரபஞ்சமும் மரித்தப்பிராயமாய்விடும். எல்லோருக்குஞ் சிறந்ததாயாயும், பந்து ரூபியாயும், புருஷார்த்தங்களுக்குக் காரணமாயு மிருக்கின்றாய். குழந்தைக்குத் தாய் எப்படிப் பால்கொடுத்துக் காப்பாற்றுக்கின்றாளோ, அப்படிச் சகலரையும் ரக்ஷிக்கிறாய். தாயில்லாத குழந்தை தெய்வாதீனமாய்ப் பிழைக்கிறது, நீ யில்லாமல் ஒருவனும் பிழைக்கமாட்டான். இது நிச்சயம். பிரசன்ன சொரூபியான நீ என் விஷயத்தில் தயைசெய்வாயாக. ஓ தேவியே! என்னுடைய ஸ்தானங்களெல்லாம் சத்ருக்களால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதை நீக்கி எனக்குக்கொடுக்கவேண்டும். உன்னை விட்டு நான் எப்போது விலகி விட்டேனோ அதுமுதல் பந்துஹீனனாயும், பிக்ஷுகனாயும், சர்வசம் பத்ஹீனனாயு மிருக்கின்றேன். தேவியே! ஞானத்தையும், தருமத்தையும், சகல சௌபாக்கியத்தையும் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பிரபாவத்தையும், பிரதாபத்தையும் சர்வாதிகாரத்தையும், யுத்தத்தில் ஜயத்தையும், ஐஸ்வர்யத்தையும் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சகலதேவர் களோடும் துதித்துக் கண்ணீர்பெருக சிரசினால் நமஸ்கரித்தனன். ஏனையதேவரும் தங்கள்வேண்டுகோளின்படி வேண்டிப் போற்றயாவர்க்கும் வரங்கொடுத்து அழகான புஷ்பமாலையை இந்திரனுக்கு அநுக்கிரகித்து மறைந்தனள். தேவர்கள் தங்கள் தங்களிடஞ் சென்றனர். இத்தோத்திரத்தை எவன் முக்காலமும் படிப்பானோ அவன் சகல அரசர்களுக்குள் பிரபுவாய், குபேரனுக்குச் சமானமாவன். இத்துதியை ஐந்துலக்ஷம் ஜபித்தால் சித்தியாய்விடும். அப்படிச் சித்தியானவன் ஒருமாதம் ஒழிவின்றிக்கூறுவானானால் மகாசுகியாகவும், சிறந்தராஜாவாகவும் ஆகின்றான். (சு-75)

நாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹல்லீ ஹாலஸ்யஸந்துஷ்டாயை நம:

நாற்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்.

43. சுவாஹாசக்தி உபாக்யானம்.

———

நாரதர், ஓ மகானுபவரே! உருவத்தினாலும், குணத்தினாலும், நாராயணருக்குச் சமானமான நாராயணமுனிவரே! தபஸ்விகள் முனிவர்கள் வேதவித்துக்கள் சித்தர்கள் யோகிகள் என்று சொல்லப் பட்டவர்களுள் நீரே சிறந்த முனிவர். இலக்ஷ்மிதேவியினது வரலாற்றை எனக்குக் கூறினீர். இனி ஒருவருக்குந் தெரியாவண்ணம் பாதுகாக்கத் தக்கதும், சகலகாரியத்துக்கும் உபயோகமாகத் தக்கதும் வேதபுராணங்களில் கூறப்பட்டதுமான உபாக்கியானத்தைக் கூறவேண்டும் என்று வினவ நாராயணர், நாரதரே! புராணங்களில் அப்பிரகாசமாயுள்ள வேதோக்த தர்மசம்பந்தமான பல உபாக்யானங்கள் நான் கேட்டிருக்கின்றேன். அவற்றுள் நீர் எதனை விரும்புகின்றீர் என்றனர். நாரதர், சர்வகர்மங்களிலும் செய்யப்பட்ட அவிசு ஹோமங்களில் சுவாஹாதேவியும், பிதுர்ஹோமத்தில் சுவதாதேவியும், தக்ஷிணாதேவி சகலவிடங்களிலும் புகழப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் சரித்திரத்தையும், ஜன்மபலத்தையும், பிராதான்யத்தையும் கேட்கவிரும்புகின்றேன் என்றனர். அவ்வார்த்தையை நாராயணர் கேட்டுச்சிரித்துசிருட்டிக்காதியில் சகலதேவர்களும் பிரமலோகத் திற்குப்போய் தங்கள் ஆகாரத்தைப்பற்றி விண்ணப்பிக்க, பிரமன் யஜ்ஞரூபியான விஷ்ணுவைத் தியானித்தனர். அவர் ஒருகலையால் யக்ஞரூபமாக அவதரிக்க அந்தயக்ஞத்தில் பிராமணர்கள் பலவிதமான அவிசைக்கொடுத்தார்கள். கொடுத்தும் அவைகளைத் தேவர்கள் அடையவில்லை. அதனால் தேவர்கள் மீண்டும் பிரமதேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய பிரமன் கிருஷ்ணமூர்த்தியைச்சரணமடைந்து அவராக்ஞையால் பிரகிருதிதேவியைப் பிரார்த்திக்க அவள் தனது கலையினால் சர்வசக்திரூபமாயும், அதிசுந்தரமாயும், கறுத்த நிறமுள்ளவளாயும், மனோகரையாயும், புன்சிரிப்புள்ள முக முள்ளவளாயும் பக்தானுக்கிரகையாயும் பிரமனை நோக்கி என்ன வேண்டு மென்றனள். அதற்குப் பிரமதேவன் அக்னிக்குக் கொளுத்துஞ் சக்தி யில்லாமையால் நீ அவனுக்குக் கொளுத்துஞ் சக்தியாக வேண்டும். உன்னாமத்தை உச்சரித்துத் தேவர்களுக்கு அவிசு ஹோமஞ் செய்வார்களாயின் அதை அவர்கள் அடைந்து ஆனந்த

மடையும்படிச் செய்யவேண்டும். அக்கினிக்குச் சம்பத்தாகவும், கிருகலக்ஷுமியாகவும் இருக்கின்ற உன்னைத்தேவரும் மநிதரும் பூஜிப்பார்கள். அதனைக்கேட்ட சுவாஹாதேவி துக்கித்து நான் கிருஷ்ணமூர்த்தியை யடையப்போகின்றேன். அவனைத் தவிர மற்றவர்களையடையக் கனவிலும் எனக்கு இஷ்டமில்லை. நீயும் உருத்திரரும் ஆதிசேடனும் யமனும் மற்றுமுள்ளாரும் செய்து வரும் தொழில்களெல்லாம் அவருடைய கிருபையினாலல்லவா. ஆகலான் நானும் அவரையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன் என்றுகூறி பத்மநாபனைக்குறித்து லக்ஷம் வருஷம் ஒற்றைக்காலில் நின்று தியானித்துத் தவம்புரிந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தெரிசித்து காமத்தினால் மூர்ச்சித்தனள். சர்வக்ஞனான கிருஷ்ணன் அவள பிப்பிராயத்தையறிந்து அவளைக் கையினால் எடுத்துநிறுத்தி நீ வராஹ அவதாரத்தில் உன் அம்சத்தால் என்பத்தினியாகக்கடவாய். அப்போது நீ நக்னிஜிதன் புத்திரியாய்ப் பிறந்து நாக்னிஜிதீ என்று பெயருள்ளவளாவாய். இப்போது அக்னிக்குத்தகனசக்தியாயிருந்து அவனுக்குப்பத்னியாகவும் மந்திரங்களுக்கெல்லாம் அங்கமாகவும் பூசிக்கத்தக்கவளாயும் இருக்கக்கடவாய். உன்னை அக்னிமிக்க விஸ்வாசத்தோடு கௌரவித்துப் பத்னியாக்கிக் கொண்டு உனக்குத் திருப்தியுண்டாகும்படி ரமிப்பானென்றுகூறி மறைந்தனன்.

பிறகு பிரமாவின் உத்தரவின்படி அக்னிதேவர், பயத்துடன் சாம வேதத்தில் கூறியுள்ள தியானத்தினால் ஜகதம்பிகையியைத் தியானி த்துத் துதித்து, மந்திரபூர்வகமாய் சுவாஹாதேவியை மணந்து, ஆயிரம் தேவவருடம் ரமித்திருக்க அவள் கருப்பமடைந்து பன்னிரண்டு வருடஞ் சென்றபின்னர் தக்ஷணாக்னி காருகபத்யம் ஆகவனீயம், என்னும் மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றனள் ருஷிகளும் முனிவர்களும் பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் சுவாஹா என்பதை யீற்றிலுடைய மந்திரத்தை யுச்சரித்து அவிர்த்தானஞ்செய்தனர். தேவர்களும் அவிசை யடைந்தார்கள். சுவாஹாவோடுகூடின மந்திரங்களெல்லாஞ் சுபலமடைந்தன. சுவாஹாவோடு கூடினமந்திரத்தை எவன் உச்சரிக்கின்றானோ அவனுக்குச் சர்வசித்தியுமுண்டாம். விஷமில்லாத சர்ப்பம்போலும் வேதமில்லாதபிராமணன் போலும் பர்த்தா சேவையில்லாத ஸ்திரீபோலும் வித்தையில்லாத புருஷன் போலும் பழமுள்ள கிளையில்லாத விருக்ஷம்போலும் சுவாஹாவோடு கூடாத மந்திரமானது நிந்திக்கத்தக்கது; ஹோமஞ்செய்தாலும் பலனுண்டாகாது. சாமவேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதியானமும், துதியும், பூஜாவிதியுங் கூறுகின்றேன். எல்லாயக்ஞமும் ஆரம்பிக்குஞ் சமயத்தில் கடத்தில் சுவாஹாதேவியைப் பூஜித்துச் செய்தால் பலன்சித்திக்கும்.

மந்திரத்துக்கு அங்கமாயிருக்கின்றவளாயும் மந்திரசித்தி சொரூபையாயும், சித்தையாயும், சித்திதையாயும் கர்ம பலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் தியானித்து மூலமந்திரத்தினால் பாத்ய முதலான வைகளைக் கொடுத்து பூஜிக்கின்றவன் எல்லாபலத்தையும் மடைவான். இது நிச்சயம். சுவாஹா, வன்னிப்ரியா, வன்னிஜாயா, சந்தோஷகாரணி, சத்தி, கிரியா, காலதாத்ரி, பரிபாககரி, த்ருவா (ஸ்திரமானவன்) நராணாம்சதாகதி: (மனிதர்களால் சதாசரணமடை கின்றவள்) தாஹிகா (கொளுத்துகிறவள்) தகனக்ஷமா (கொளுத்துவதில் வல்லமையுடையவள்) சம்சார சாரரூபா, கோரசம்சாரதாரிணீ (கோரமான சம்சாரத்தினின்று கரையேற்றுகின்றவள்) தேவஜீவன ரூபா, தேவபோஷணகாரிணி என்கின்ற இப்பதினாறு நாமங்களையும் எவனொருவன் பக்தியோடு படிப்பானோ அவன் இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் சர்வசித்தியடைவான். அவனுடைய எல்லாகர்மங்களும் அங்கஹீனமாகமாட்டாது. புத்திரஹீனன் புத்திரனையும் பத்னிஹீனன் அரம்பைக்குச்சமானமான சுந்தரஸ்திரீயையும் அடைவர் என்றனர்.

(சு - ம். 54)

நாற்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹம்ஸமந்திரார்த்தரூபிண்யைநம:

நாற்பத்துநான்காம் அத்தியாயம்

44. சுவதா உபாக்யானம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- இனி சுவதா உபாக்யானத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. இது பிதுர்க்களுக்குத் திருப்தியையுண் டாக்கும். சிரார்த்த காலத்தில் அதிகமானபலத்தைக் கொடுக்கும். பிரமன் சிருட்டிக்காதியில் நான்குசரீரமுள்ள பிதுர்க்களையும், மூன்று தேஜோரூபமான பிதுர்க்களையும் சிருட்டித்து சுகரூபராயும் மனோகரராயுமுள்ள அவர்களுக்கு ஆகாரமாக சிராரத்தத்தில் செய்யும் தர்ப்பணத்தையும் ஸ்நானகாலத்திற்செய்யும் தர்ப்பணத்தையும் தேவபூஜை முன்னிட்ட சிரார்த்தத்தையும் கற்பித்தனர். முச்சந்தியிலும் செய்யவேண்டிய ஆன்னிகமாகிய அநுட்டானகர்மங்களை பிராமணன் செய்யவேண்டியதென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் எந்தப்பிராமணன் தினம் சிரார்த்ததர்ப்பணமும் முச்சந்தியும் பலியும்

வேதத்தொனியும் செய்யாமலிருக்கின்றானோ அவன் விஷமில்லாத பாம்புபோல் யாவராலும் அவமதிக்கத் தக்கவனாவான். தேவி சேவையில்லாதவனும், ஈஸ்வரனுக்கு நிவேதிக்காமல் புசிக்கின்றவனும் சாம்பராகும் மரணகாலம்வரையில் சுத்தி யடையமாட்டான். அவன் ஒரு கர்மத்துக்கும் உபயோகப்பட மாட்டான். பிரமன் பிதுர்க்கள் நிமித்தம் சிரார்த்தாதிகளை நியமித்திருக்கின்ற படியால் பிராமணன் முதலானவரும் அவ்வாறே சிரார்த்தாதிகளைக் கொடுத்துவந்தனர். ஆனால் அதனைப்பிதுர்க்கள் அடையச் சக்தியற்றவர்களாய் பசியடைந்து பிரமனிடம் விண்ணப்பித்தனர். அவர்மான சீகமாக ஓர்மனோகரமான கன்னிகையை உருவம் யெளவனம் நூறுசந்திரனுக்குச் சமானமான காந்தியுள்ள முகம் வித்தை குணம் முதலியவற்றையுள்ளவளாயும், பிரகிருதிதேவியின் அம்சமாயும் பதிவிரதையாயும் வெண்சண்பகப்பூ நிறமும் ரத்ன பூஷணாலங்கிரதமும் சுத்தமும் புன்சிரிப்பும் வரமளிக் குஞ்சக்தியும் சுபகரமும் நல்லநடையும் சுவதா என்னும் பெயரும் உள்ளவளாயும், லட்சுமியின் லக்ஷணமுடையவளாயும், நூறு தளமுள்ள தாமரைமலரில் பொருந்திய பாதங்களுடையவளாயும், பிதுர்தேவதைகளுக்குப் பத்நியாயும், தாமரை போன்ற முகமும், நேத்திரமு முடையவளாயுஞ் சிருட்டித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்து சுவதாவோடு கூடின மந்திரத்தைப் பிதுர்க்களைத் திருப்திசெய்ய வேண்டுமென்று பிராமணர்களுக்கு ரக்சியத்தில் உபதேசித்தனர். அவ்வாறே அவர்களும் கிரமப்படி செய்து வந்தனர். தேவர்களுக்கு சுவாஹாமந்திரமும் பிதுர்க்களுக்கு சுவதாமந்திரமும் சிறந்தன. தக்ஷிணை எல்லாம் கர்மங்களிலுஞ் சிறந்தது. அஃதில்லாத யாகமும் நாசமாகும். பிதுர்க்கள் தேவர்கள் பிராமணர்கள் முனிவர்கள் மநுக்கள் முதலிய யாவரும் சுவதா தேவியைப் பூசித்துத் துதித்தார்கள். இந்த சுவதாவின் வரலாறு யாவருக்குஞ் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கும். வேறெதைக்கேட்க விரும்புகின்றனை என்றனர். நாரதர் சுவதாதேவியின் பூசாவிதியையும் தியானமும் துதியுங் கேட்கவிரும்புகின்றேன் என்றனர். நாராயணர் ஓ நாரதரே! நீர் கேட்டவைகளெல்லாம் வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை எல்லாமங்களத்தையும் உண்டாக்கும். நீ எல்லா வேதங்களையும் அறிந்திருக்கின்றனை. மீண்டும் ஏன் அதனைக்கேட்க விரும்புகின்றனை. சரத்கால கிருஷ்ணபக்ஷ திரயோதசி மகநக்ஷத்தி ரத்திலும் சிரார்த்ததினத்திலும் சுவதாதேவியைப் பூசித்துப் பிறகு சிரார்த்தத்துக் காரம்பிக்க வேண்டியது. அகங்காரத்தினால் இத்தேவியைப் பூசிக்காமல் எவன் சிரார்த்தத்துக்கு ஆரம்பிக்கின்றானோ, அவன் சிரார்த்ததர்ப்பண பலன்களையடைய மாட்டான். பிரமாவின் மனதிற்பிறந்த கன்னிகையாயும், எப்போதும்

ஸ்திரமான யௌவனமுடையவளாயும் பூஜ்யர்களான பிதுர்தேவதை களுக்கும், சிரார்த்தங்களுக்கும், பலத்தைக்கொடுக்கின்றவளாயுமுள்ள சுவதாதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று தியானித்து மங்களமான கலசத்தில் ஆவாகித்து மூலமந்திரத்தால் பாத்யாசமனாதிகளைக் கொடுத்து ஓம் ஸ்ரீம் ஹ்ரீம் க்லீம் சுவதா தேவ்யை சுவாஹா என்றுச் சரித்துப் பூசித்து நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்று வேதத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

இனி பிரமதேவனால் கூறப்பட்டதாயும், மனிதர்கள் இச்சிக்கும் சகலசுகத்தைங் கொடுப்பதாயுமுள்ள துதியைக்கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. சுவதா என்றுச் சரித்தமாத்திரத்தில் புண்ணியதீர்த்த ஸ்நாநபலமும் சர்வபாப நிவர்த்தியும் வாஜபேயபலமும் உண்டாகும். மூன்றுதரம் உச்சரித்தால் சிரார்த்தம் பலி தர்ப்பணம் இவைகளின் பலமும் உண்டாகும் சிரார்த்ததினத்தில் சுவதாவின் தோத்திரத்தைச் சாவதானமாய்க் கேட்கின்றவன் சிரார்த்தஞ்செய்த பலனையடைகிறான். சந்தேகமில்லை. சுவதா என்று மூன்றுதரம் மூன்றுகாலங்களிலும் உச்சரிக்கின்றவன் பதிவிரதாதருமமும் வணக்கமும் புத்திரப்பேறும் நற்குணங்களும் உடையவளாகிய மனைவியை யடைகிறான் ஓ ஸ்வதாதேவியே! பிதுர்க்களுக்குப் பிராணனுக்குச் சமானமாயிருக் கின்றனை, பிராமணர்களுக்கு ஜீவனரூபியாயிருக்கின்றனை. கிரார்த்துத்துக்கு அதிஷ்டான தேவதையா யிருக்கின்றனை. பலத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயிருக்கின்றனை. புண்ணிய ரூபிணியாயிருக் கின்றனை. நித்யையாயும், சத்யரூபிணியாயும், சிருட்டிகாலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தவளாயும், பிரளயகாலத்தில் மறைகின்றவளாயும் இருக்கின்றனை. ஸ்வஸ்தி : நம : சுவாஹ : சுவதா தக்ஷிணா இம் மந்திரமெல்லாம் வேதத்தில் கர்மபூர்த்திக்காக ஈஸ்வரனால் நிர்மிக்கப் பட்டன என்று இவ்வாறு சொல்லிமுடிக்கும்போது சுவதாதேவி ஆவிர்ப்பவித்தாள். அவளைப் பிரமன் பிதுரர்களுக்குக்கொடுத்தான். பிறகு சகலரும் தங்களிடஞ்சென்றனர். எவன் இத்துதியைக்கேட் பானோ அவன் சகலதீர்த்தயாத்திராபலத்தையும், தன்மனதி லெண்ணும் கோரிக்கைகளையும் அடைவான். என்றனர். (சு-ம் 36)

நாற்பத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹானோபாதான நிர்முக்தாயைநம:

நாற்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

45. தக்ஷிணோபாக்யானம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார் :- இனி தக்ஷிணாக்யானங் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. முற்காலத்தில் கோலோகத்தில் கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியமானவளாயும், ராதாவுக்குச் சமானமான வளாயும், யாவராலும் பூஜிக்கத்தக்கவளாயும், மனோகரையாயும், சுந்தரியாயும், நல்லகாந்தியுள்ள பற்கள் வித்தை, குணம், ரூபம், மிருதுவானசாரீரம் முதலியவைகளை யுடையவளாயும், மேகலை யணிந்தவளாயும், தாமரைமலர்போன்ற கண்ணுள்ளவளாயும், யௌவன முள்ளவளாயும், சிறிதுபுன்சிரிப்புள்ள முகமுள்ளவளாயும், ரத்னா பரணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாயும், வெண்சண்பகப்பூ நிறமுள்ளவளாயும், கோவை பழம் போன்ற உதடுள்ளவளாயும், மான்போன்ற கண்ணுடையவளாயும் அன்னநடை யுள்ளவளாயும் காமசாஸ்திரத்தில் சமர்த்தையாயும், சுபாவமாய் ஆசையுள்ளவளாயும் பிறருடைய அபிப்பிராயமறிந்தவளாயும் ரசக்ஞையாயும் ரசிகராசி களுக்கிருப்பிடமாயும் ரசிகநாயகியாயும் ரஸிகசுகத்தை யறிந்தவளாயு முள்ள சுசீலை என்னும் ஓர்கோபிராதையின் எதிரில் கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய மார்பின் வலப்பாகாலத்தில் வசித்திருந்தாள். அப்பொழுது கிருஷ்ணமூர்த்தி கோபிகலுக்குள் சிறந்த ராதையைப் பார்த்து பயந்து தலைகுனிந்து நிற்ப, ராதைகண் சிவந்து உதடுதுடித்து அவர் சமீபத்ததில் வருவாளாயினால். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவள் வருகையைக் கண்டு மறைந்தோடினர். ஓடிப்போகிற கிருஷ்ண மூர்த்தியைச் .சுசீலை முதலியவர்கள் பார்த்துப்பயந்து நடுங்கினர். சுதர்மன் முதலான மூன்றுலக்ஷம்கோபர்களும் லக்ஷங்கோடி கோபிகாஸ்திரீகளும் பயந்து கைகூப்பிவணங்கின கழுத்துடையவர் களாய் எங்களை ரக்ஷிப்பாயென்று சரணமடைந்தனர். பரமேஸ்வரியான ராதிகாதேவி சுசீலையைநோக்கி இனி நீ கோலோகத்துக்குள் வருவையாயின் பஸ்மமாகக்கடவையென்று சபித்தனள். பிறகு ராதை அந்தராசக்கிரீடையில் கிருஷ்ணமூர்த்தியை அழைக்கவராமையால் க்ஷணகாலத்தைக் கோடியுகமாக நினைத்து ஓ கிருஷ்ணனே! ஓ பிராணநாதனே! வாரும். என்பிராணனுக்கு அதிஷ்டானதேவனே! நீயில்லாமல் என்பிராணன் போகின்றது. ஸ்திரீயின் கர்வமும் சுகமும்

புருஷ பாக்கியத்தினால் விருத்தியடைகின்றன. ஆதலால் ஓ பகவானே! நான் உன்னை எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கிறேன். குலஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன் தான் பந்து தெய்வம் வழி சம்பத்து முதலியவைகளாம். தருமத்தையும் சுகத்தையும் பிரீதியையும் அரிஷ்ட நிவர்த்தியையும் சன்மானத்தையும் கௌரவத்தையும் ஸ்திரீகளுக்குக்கொடுக்கிறவன் பர்த்தாதான். நாயகன்தான் சாராத்சாரமான பிரபு. அவன்தான் பந்துக்களை விருத்திசெய்கின்றவன். பந்துக்களுள் பர்த்தாவுக்குச் சமானமான பந்துகிடையாது. பரிக்கிறபடியால் பர்த்தாவென்றும், பரி பாலிக்கிற படியால் பதியென்றும், சரீரத்துக்குப் பிரபுவானபடியால் சுவாமி என்றும், காமத்தைக்கொடுக்கிறபடியால் காந்தனென்றும், சுகத்தை விருத்திசெய்கின்றபடியால் பந்துவென்றும், பிரீதியைக் கொடுக்கின்ற பிரியன் என்றும், ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுக்கின்றபடியால் ஈசன் என்றும், பிராணனுக்குப் பிரபுவாக இருக்கின்றபடியால் பிராணநாயகனென்றும், ரதியைக் கொடுக்கின்றபடியால் ரமணன் என்றும் சொல்லப்படுகிறான். பர்த்தாவைக்காட்டிலும் பிரியமான பொருள் ஒன்றேனுங் கிடையாது. புத்திரன் பர்த்தா சுக்லத்திலிருந்து பிறந்தபடியால் சுதனாயிருக்கிறான். நல்லகுல ஸ்திரீகளுக்கு நூறுபிள்ளைகளிருப்பினும் அவர்களைக் காட்டிலும் பர்த்தாவே பிரியமானவன். நற்குலத்திற் பிறக்காத ஸ்திரீ பர்த்தாவை யறிந்து கொள்ளவல்லமையுள்ளவளாகாள் எல்லாப் புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானமும், தக்ஷிணையோடுகூடிய எல்லா எக்ஞமும், எல்லாபூ பிரதக்ஷிணமும், எல்லாத்தபசுகளும், விரதங்களும், உபவாசங்களும், இன்னும் அநேகவிதமான புண்ணியகர்மங்களும், குருசேவை பிராமணசேவை வேதசேவை யாதிகளும் கணவன் பாதசேவைக்குப் பதினாறில் ஒருபங்குக்குக்கூட சமானமாகாது. குரு சிறந்த பிராமணன் தேவர்கள் இவர்களைக்காட்டிலும் பர்த்தாவே சிறந்தவன். புருஷர்களுக்கு வித்யாதனஞ்செய்தகுரு எப்படிசிறந்தவ்ரோ, அப்படி நல்லகுடியிற்பிறந்த ஸ்திரீகளுக்கு புருஷனேசிறந்தவன். லக்ஷங்கோடி கோபிகாஸ்திரீகளுக்கும், லக்ஷங்கோடி கோபாலர்களுக்கும், அளவில்லாத பிரமாண்டங்களுக்கும், சோலோகப் பிரபுக்களுக்கும், என்கணவனாகிய உனது அநுக்கிரகத்தால் நான் ஈஸ்வரியாயிருக்கின்றேன். ஸ்திரீசுபாவமாகையால் நீ இங்கிருக்கின்றாய் என்பதை யறியாமல் இருக்கிறேன் என்று கூறி கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பக்தியினால் தோத்திரஞ்செய்து நாதனே நாதனே எனக்குத் தெரிசனத் தைக்கொடும். நான் உன் பிரிவால் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றழுதாள். பிறகு சுசீலை என்கிற தக்ஷணாதேவி கோலோகத்தை விட்டுப் பூலோகத்திற்குவந்து நீண்டகாலந் தவம்புரிந்து இலக்குமியின் சரீரத்தில் பிரவேசித்தாள். அக்காலத்தில் தேவர்கள் ஒரு

பெரியயாகத்தைச்செய்து அதன்பலனையடையாமற்போயினர். அக் காரணத்தை பிரமனிடஞ்சென்று கேட்க, அவர் கிருஷ்ணனைத் தியானிக்க அவர் மகாலக்ஷுமிதேகத்திலிருந்து மாநுடலக்ஷுமியைப் பிரித்தெடுத்து பிரமாவுக்குத்தக்ஷணையாகக்கொடுத்தார். பிரமன் அவளைக்கர்மபூர்த்திக்காக யக்ஞமூர்த்திக்குக் கொடுத்தனர். யக்ஞமூர்த்தி அவளுடைய சவுந்தர்யாதி விசேஷங்களைக்கண்டு மோகித்து மூர்ச்சையடைந்து பிறகு அவளையே விவாகஞ்செய்து கொண்டு மானுட சஞ்சாரமற்ற விடத்தில் நூறுதிவ்யவருடம் கிரீடித்திருந்தனன். அத்தேவி பன்னிரண்டுவருடம் கர்ப்பந்தரித்து சர்வகர்மாக்களுக்கும் பலரூபமான பிள்ளையைப்பெற்றனள். அப்பிள்ளையை யக்ஞஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு யக்ஞமூர்த்தி கொடுத்தனர். தேவர்கள் அதனால் சந்தோஷமும் பரிபூரணமான மனோரதமு முடையவர்களாய்த் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். இச்செய்தி தரும்ரால் நான்கேட்டிருக்கின்றேன். கர்த்தா கர்மத்தைச் செய்து சீக்கிரமாகத் தக்ஷணையைக் கொடுத்தால் பலனடைவான் என்று வேதத்தில்கூறி யிருக்கிறது. ஓ முநிவரே! கர்த்தா கர்மபூர்த்தி யாகும்போது தெரியாமையாலாவது கர்மவசத்தாலாவது பிராணர்களுக்குத் தக்ஷணையைக் கொடுக்காமலிருந்தால் அக்கர்மம் பலனைக் கொடுப்பதில்லை. ஒருமுகூர்த்தம்கழிந்தால் இரண்டுபங்கும், ஒரு இராத்திரிகழிந்தால் நூறுபங்கும், மூன்றுஇராத்திரி கழிந்தால் அதற்கு இரண்டுபங்கும், ஒருமாதங் கழிந்தால் லக்ஷம்பங்கும், ஒருவருஷங்கழி ந்தால் மூன்றுகோடிபங்குமாக அந்தக்கர்மபலம் நஷ்டத்தையடைகின் றது. இவ்வாறு பிராமணசொத்தை யபகரித்தவன் ஒருகர்மத்துக்கும் அதிகாரியல்லாதவனாயும் பின்புதரித்திரனாயும், வியாதியுள்ளவனாயும் பிறப்பான். அவன் வீட்டிலிருந்து தாருணமான சாபத்தைக்கொடுத்து இலக்குமி நீங்கிவிடுகின்றாள். அவனால் கொடுக்கப்பட்ட தர்ப்பணம் கிரார்த்தம் இவைகளைப் பிதுர்க்கள் கிரகிக்கமாட்டார்கள். இவ்வாறே தேவர்கள் பூஜைக்கும் அக்னிஆகுதிக்கும் தானங்கொடுப்பதற்கும் யாசிப்பதற்கும் யோக்கியனாகான் யஜமானனாயிருந்து தக்ஷணையைக் கொடாதிருக்கிறவனும், யாசித்தும் கொடாமலிருக்கிறவனும், ஆகிய இருவர்களும் கட்டியகயறு அறுபட்ட யானையைப்போல் கும்பீபாக நரகில்வீழ்ந்து லக்ஷம்வருடம் யமதூதர்களால் அடிபட்டுவருந்தி. பின்பு சண்டாளனாயும் வியாதியுள்ளவனாயும் தரித்திரனாயும் பிறப்பான். அதுவுமல்லாமலமுன்னேழு பின்னேழு பிதுர்க்களையும் நரகில் தள்ளிவிடுவான்.

ஓ நாரதரே! தக்ஷணையின் மகிமையைக்கூறினேன். இனி எதனைக் கேட்க விரும்புகின்றீர்? என்று கேட்க நாரதர்! தக்ஷிணை

யில்லாமல் செய்கிற யக்ஞத்தின் பலனை யார் அடைகிறது? முற்காலத்தில் யக்ஞமூர்த்தியால் செய்யப்பட்ட தக்ஷிணா பூஜாவிதி எப்படி? இவ்விரண்டையும் கூறும் என்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார்:- தக்ஷணையில்லாத கர்மத்துக்குப் பலன் ஏது? தக்ஷணையோடு கூடிய கர்மத்துக்கே பலனுண்டு. தக்ஷணையில்லாத கர்மம் பலிச்சக்கிரவர்த்தியை யடைகிறது. சந்தேகமில்லை. ஏனெனில் பலிச்சக்கிர வர்த்தியின்பொருட்டு வாமனாவதாரஞ்செய்த பகவான், அவனை நோக்கி யார் தக்ஷணையில்லாமற் செய்கின்றார்களோ அந்தக் கர்மமும் வேதமறியாத பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்த போஜனமும், சிரத்தையில்லாத தானமும், சூத்திரஸ்திரீயை விவாகஞ்செய்து கொண்ட பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்த பூஜாத்திரவியமுதலானதும், அசத் பிராமணானால் செய்யப்பட்டயக்ஞமும் அசுசியானவன் செய்கிற பூஜையும் குருபக்தியில்லாதவனுடைய கருமமும் உன்னை அடையக் கடவது என்று கூறினார்.

இனி தக்ஷிணாதேவியினுடைய தியானமும், துதியும், பூஜாவிதியும், கண்ணுவசாகையில் கூறியிருக்கிறமுறையே கூறுகின்றேன். கர்மத்தில் சமர்த்தையான அத்தக்ஷிணாதேவியை யஜ்ஞமூர்த்தியடைந்து அவளது ரூபத்தினால் மோகித்துத் துதிக்கத் தொடங்கினார்.

முற்காலத்தில் கோலோகத்தில் சிறந்த கோபிகாஸ்திரீயாயும், ராதைக்குச்சமானமாயும், தோழியாயும், கிருஷ்ணனுக்கு [illegible]டமான மனைவியாயுமிருந்தனை. கார்த்திகைபௌர்ணமியில் ராதா மகோற்சவமான ராசக்கிரீடையில் லக்ஷுமியினுடைய தக்ஷிண புஜத்திலிருந்து பிறந்தனை. அதனால் தக்ஷிணாதேவியென்று பெயரெய்தினை. அதற்குமுன் சுசீலையென்றுபெயர் பெற்றிருந்தனை. ராதாசாபத்தினால் கோலோகத்திலிருந்து வீழ்ந்து என்பாக்யத்தால் என்னிடம் வந்துசேர்ந்தனை. என்னிடம் தயைசெய்து என்னையே பர்த்தாவாகச்செய்துகொள்வாய். கர்மிகளுக்கும் கர்மங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பவளாயிருக்கின்றாய். நீயில்லாமற்போனர்ல் யாவருடைய கர்மமும் வீண்தான். மும்மூர்த்திகள் திக்பாலர்கள் முதலான சகலதேவர்களும் நீயிராதகர்மத்துக்குப் பலன்கொடுக்க வல்லமையுடையவர்களல்லர். பிரமன் கர்மரூபியாயும், மஹேஸ்வரன் பலரூபியாயும், விஷ்ணு யஜ்ஞரூபியாயும் இருக்கின்றனர். நீ இம்மூவருக்கும் சாரரூபியா யிருக்கின்றனை. பரப்பிரமசொரூபி யாயும், நிர்க்குணமாயு மிருக்கிற பராசக்தியும், கிருஷ்ணனும் உன்னை பலத்தைக்கொடுக்கிற சக்தியாகச் செய்திருக்கிறார்கள். ஓ அழகான பெண்ணே! நீ எனக்குச் சன்மங்கள்தோறும் சக்தியாயிருக்கின்றனை.

நான் உன்னோடு கூடியிருப்பேனானால் சர்வகாரியங்களிலும் வல்லமையுள்ளவனா யிருக்கின்றேன்.

என்றிவ்வாறு துதித்து எதிரேநிற்க, தேவி சந்தோஷத்தோடு அவனையடைந்தாள். இத்துதியை எவனொருவன் ராஜசூயயாகம் வாஜபேயம், கோமேதம், நரமேதம், அஸ்வமேதம், லாங்கல (கலப்பை) யாகம், கீர்த்தியையுண்டு செய்கிறயாகம், தனத்தைக்கொடுக்கிற யாகம் பூமியைக்கொடுக்கிற யாகம், கஜமேதம், லோகயஜ்ஞம், சொர்னயஜ்ஞம். ரத்னயஜ்ஞம், தாம்பரயஜ்ஞம், சிவயஜ்ஞம், ருத்ரயஜ்ஞம், விஷ்ணுயஞ்ஜம். இந்திரயஜ்ஞம், சத்ருவையிம் சிக்கின்ற வருணயஜ்ஞம் பந்துயஜ்ஞம் கண்டகயஜ்ஞம் சுசியஜ்ஞம், தர்மயஜ்ஞம் பாபத்தைப்போக்குகின்ற யஜ்ஞம் கர்மயஜ்ஞம் பத்ரகம் என்னும் யோனியாகம் ஆகிய இவைகளைத் தொடங்குகின்ற காலத்தில் படிப்பானாயின் அவன்கர்மம் தடையில்லாமல் முடியும். இனித்தியானமும் பூஜாவிதியையுங் கூறுகின்றேன். கலசத்தில் லக்ஷுமியின் வலதுதோளில்லக்ஷுமியின் கலாசொரூபமாய்ப் பிறந்தவளாயும், சர்வகாரியங்களிலுஞ் சமர்த்தையா யிருக்கின்றவ ளாயும், விஷ்ணுசக்தி சொரூபிணியாயும், சுத்தியைக்கொடுக்கின்ற வளாயும், சுத்திரூபமா யிருக்கின்றவளாயும், சுசீலையென்னும் பெயருள்ளவளாயும் இருக்கின்ற தக்ஷிணாதேவியை நமஸ்கரிக் கின்றேன் என்று தியானித்து மூலமந்திரத்தினால் ஆவாகித்து தாமரைபுட்ப முதலானவைகொண்டு வேதோக்தப்படி ஓம் ஸ்ரீம் க்லீம் ஹ்ரீம் தக்ஷிணாயை சுவாஹா: என்று சமர்த்தனான புருஷன் பூசிக்க வேண்டும். பிரீதியையும் எல்லா கர்மபலன்களையுங் கொடுப்பதாயு முள்ள தக்ஷிணோபாக்யானத்தை எவன் கேட்பானோ அவன் கர்மங்கள் அங்கஹீனமாயிருப்பினும் பூர்ணபலமுள்ளதாய் விடும். புத்திரனில்லாதவன் நல்லபுத்திரனையும் பாரியையில்லாதவன் சிரேஷ்டமான அங்கமுள்ளவளாயும், வணக்கமுள்ளவளாயும், இனிப் பாய்ப்பேசுகின்றவளாயும், பதிவிரதையாயும், சுத்தையாயும், நற்குலத்திற் பிறந்தவளாயும் உள்ளபாரியையடைவான். வித்தையில்லாதவன் வித்தையையும், தனமில்லாதவன் தனத்தையும், பூமியில்லாதவன் பூமியையும் சந்ததியில்லாதவன் சந்ததியையும் அடைவார்கள். சங்கடகாலத்திலும் பந்துவைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் காலத்திலும், ஆபத்காலத்திலும் எவன் கேட்பானோ அவன் அவ்வச்சங்கடங்களி லிருந்து நீங்கிவிடுவான் இதிற்சம்சயமில்லை என்றனர். (சு-ம் 98)

நாற்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹர்ஷிண்யை நம:

நாற்பத்தாறாம் அத்தியாயம்

46. சஷ்டிதேவி உபாக்யானம்.

———

நாரதர் கூறுகின்றார்:- அநேக தேவர்களுடைய உபாக்கியானங் களைக் கேட்டேன். அஃதேபோல் பிரகிருதியின்கலைகளாயுள்ள ஷஷ்டி தேவி மங்களசண்டிகை மனஸாதேவி இவர்களுற்பத்தியைக் கேட்க விரும்புகின்றேனென்று வினவ நாராயணர் கூறுகின்றார், - சஷ்டிதேவி பிரகிருதிதேவியின் ஆறாவது அம்சத்திற்பிறந்தவளாகை யால் ஷஷ்டியெனப் பெயர்பெற்றனள். அவள் குழந்தைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதையாய்ப் பக்தர்களுக்குப் புத்திரப் பேற்றைத் தருபவளாய் அப்பாலர்களுக்கு ஆயுளைக்கொடுப்பவளாய் எப்போதும் சிசுக்கள் பக்கலிலிருந்து ரக்ஷணைசெய்கின்றவளா யிருக்கின்றாள். இவள்தான் ஸ்கந்தருக்குப் பிராணப்பிரியையான தேவசேனை யென்பவள். நான் தருமரிடம் கேட்டவண்ணம் கேட்பவர்களுக்குப் புத்திரோற்பத்தியை யுண்டுசெய்யும் அவளது பூஜாவிதியையும் இதிகாசத்தையுங் கூறுகின்றேன்.

சுவாயம்புருவுக்குப் புத்திரனான பிரியவிரதன் யோகீந்திரனாய் விவாகமில்லாமல் தவம்புரிய பிரமதேவன் முயற்சியால் மாலினி என்பவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு நீண்டகாலம் புத்திரப்பேறின்றி வருந்திக் காசிபரால் புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ்செய்து அந்த யக்ஞ அவிசை மாலினிக்குக்கொடுத்தான். அவள் அதனைப்புசித்து கருப்பமடைந்து பன்னிரண்டு தேவவருடம் சென்றபின் சுவர்னம் போல் பிரகாசமும், கண்திறந்தும் உயிரிழந்து மிருக்கிற ஓர்பிள்ளையைப் பெற்றாள். அச்சிசுவை சகலபந்துக்களும் பார்த்து அழுதார்கள். தாய் மூர்ச்சித்தனள். ஓ முனிவரே! அரசன் குழந்தையை மயானத்துக்குக் கொண்டுபோய் மார்பில்வைத்துக்கொண்டு கதறினான். பின்பு அரசன் அக்குழந்தையை விடாமல் தன்பிராணனை விட முயற்சித்தான். இவ்வாறு புத்திரசோபத்தால் ஞானயோகத்தையும் மறந்து நிற்குஞ் சமயத்தில் ஆகாயத்தில் நிர்மல ஸ்படிகம் போலும் சிரேஷ்டமான ரத்னங்களால் நிர்மிக்கப்பட்டதாயும், தேஜஸினால் சொலிப்பதாயும், வெண்பட்டினால் சூழப்பட்டதாயும், நானாவித புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் இருக்கிற விமானத்தையும், அதில் பார்க்குந் தோறும் பிரீதியை யுண்டுசெய்கின்ற வளாயும், மனோக்யையாயும்,

வெள்ளைச் சண்பக மலர்போன்ற நிற முள்ளவளாயும், நிலையுள்ள யௌனமுள்ளவளாயும், புன்சிரிப்புடையவளாயும், அனேககோடி இரத்தினபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கம்பட்டவளாயும், கருணைக் கடலாயும், யோகத்தினால் சாதிக்கத்தக்கவளாயும், பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரஞ்செய்வதில் ஆவலுள்ளவளாயுமுள்ள தேவியையும் பார்த்து பிரீதியோடு துதித்து குழந்தையைக் கீழேவிட்டுப் பூஜையில் சந்துஷ்டியுடைய தேவியை நோக்கி நீர்யார்? யாருடையபத்நி? ஸ்ரீகளுக்குள் புண்ணிசாலியாயும் பூசிக்கத்தக்களாயு மிருக்கின்றீரென்று கேட்க, தேவசேனை அரசனைப்பார்த்து முன் தேவாசுரர்களுக்குயுத் தம்நடக்கும்போது நான் சேனாபதியாயிருந்தமையால் தேவசேனை யென்று பெயர்பெற்றேன். நான்பிரமாவின் மானசீகபுத்திரி என் நாயகன் ஸ்கந்தமூர்த்தி. மாத்ருகைகளில் பிரசித்திபெற்றவள். பிர கிருதியின் ஷஷ்டாம்சத்திற் பிறந்தவளாகையால் ஷஷ்டி தேவி என்றுபெயர் பெற்றுள்ளேன். பிள்ளையில்லாதவர்களுக்குப் பிள்ளையையும் பத்னியில்லாதவர்களுக்குப் பத்னியையும் தரித்திரர்களுக்குத் தனத்தையுங் கர்மிகளுக்கு அவரவர்கள் கர்மத்தையுங் கொடுக்கிறவள், சுகம் துக்கம் பயம் சோகம் சந்தோஷம் மங்களம் சம்பத்து விபத்து எல்லாம் கர்மத்தினா லுண்டாகிறது. வம்சக்ஷயமும், இறந்தவர் பிழைக்கிறதும், சிரஞ்சீவியாயும், குணவானாயும், அங்கங்குறைந்த வனாயும், ஸ்திரீயில்லாதவனாயும், ரூபவானாயும், தர்மிஷ்டனாயும், ரோகியாயும், வியாதியாளனாயும் ஆரோக்யமுள்ளவனாயும், இருப்பதெல்லாம் கர்மத்தினாலன்றி வேறில்லை ஆதலால் கர்மம் சிறந்ததென்று சொல்லப்படும்.

ஓ நாரதமுநிவரே! இவ்வாறு கூறி குழந்தையையெடுத்து லீலையாகப் பிழைப்புமூட்டினாள். அக்குழந்தை எழுந்து சிரித்தது. அதனை அரசன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அத்தேவி எடுத்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் போகமுயற்சித்தனள். மீண்டும் அரசன் துக்கத் தினால் நெஞ்சுலர்ந்தவனாய்த் துதித்தான். அந்தத்துதியால் சந்தோ ஷமடைந்து தேவி அரசனைநோக்கி வேதத்தில்கூறியிருக்குங் கர்ம த்தை ·யுபதேசிந்தாள். ஓ அரசனே! நீ சுவாயம்புமநுவின் புத்திர னாகையால் மூன்றுலோகத்திலும் பிரசித்திபெற்றவனா யிருக்கின்றாய் என் பூஜையை யாவரையும் செய்யச்செய்து நீயுஞ் செய்வாயானால் உன்குழந்தையைக் கொடுக்கிறேன். குணவானாயும், நல்ல பண்டிதனாயும், பூர்வசன்ம வுணர்ச்சியுடையவனாயும், யோகீந்தரனாயும், நாராயண கலாஸ்வரூபனாயும், நூறுயாகஞ் செய்கிறவனாயும் க்ஷத்திரியர்களுக்குட் சிறந்தவனாயும் அவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனாயும், மதம்பிடித்த லக்ஷம் யானையின்

பலமுள்ளவனாயும், தனவானாயும், சுத்தனாயும் வித்வான்களுக்குப் பிரியவானாயும், யோகிகளுக்கும் தபஸ்விகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் சித்தியைக்கொடுக்கின்றவனாயும், லோகத்தில் கீர்த்தியுள்ளவனாயும், சகலசம்பத்தையுங் கொடுக்கிறவனாயும் சுவ்விரதன் என்னும் பெயருள்ளவனாயும் வாழ்வான் என்றுகூறி குழந்தையைக்கொடுத்தாள். பிரியவிரதனும் பூசைசெய்வதைப்பற்றி ஒப்புக்கொண்டான் தேவியும். ஆசீர்வதித்துத் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தாள். அரசனும் மந்திரிகளோடு வீடு வந்து யாவருக்கும் நடந்தசெய்தியைக் கூறினான். யாவரும் அதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்தனர். பின்பு அரசனும் தேவியைப்பூசித்து பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து குழந்தைபிறந்த ஆறாம்நாளில் பிரசவ அறையில் தேவியின் பூசைசெய்வித்து இருபத்தொன்றாம் நாளில் பாலகர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய சுபகிருத்தியங்களைச் செய்வித்து ஒவ்வொரு சுக்லபக்ஷம். சஷ்டியில் உற்சவம் நடத்தினான். இனிக் கௌதமரால் தருமருங்குக்கூறப்பட்ட பூஜாவிதியைக் கூறுகின்றேன்:- கலசத்திலாவது சுவரில் எழுதப்பட்ட சித்திரத்திலாவது புத்திரனைக்கொடுப்பவளாயும், கருணைக்கடலாயும் ஜகன்மா தாவாயும் வெண்சண்பக நிறமுடையவளாயும் ரத்ன பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், பரிசுத்தமானவளாயும், தேவசேனை யென்னும் பெயருள்ளவளாயுமிருக்கிற தேவியை நமஸ்கரிக்கிறோ மென்று தியானித்து, ஆவாகித்து தன்சிரசில் புஷ்பத்தை வைத்து மறுபடியும் மூன்று மந்திரத்தைச் செபித்து பாத்யம் ஆசமனம் அர்க்கியம் கந்தபுஷ்ப தூபதீப நைவேத்யம் அழகானபலங்கள் முதலானவைகளால் பூஜிக்கவேண்டும். ஓம் ஹ்ரீம்ஷஷ்டிதேவ்யை சுவா என்னு மந்திரத்தைத் தன்சக்திக்குத்தக்கபடி செபிக்கவேண்டும். பின்பு சாமவேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸ்தோத்திரத்தினால் துதித்துப் பக்தியோடு நமஸ்கரிக்கவேண்டியது. அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தினால் லக்ஷம் உரு ஜபித்தால் அவன் நல்ல புத்திரனை யடைவான் என்று பிரமன் கூறுகின்றான். புத்திரப் பேற்றையும் அவரவர் விரும்பும் விருப்பங்களையும் தரும் துதி வேதத்தில் மறைந்திருக்கிறது. இதனால் பிரியவிரதன் துதித்து புத்திரனை யடைந்தான் எவன் இத்தோத்திரத்தை ஒருவருடங் கேட்கின்றானோ அவன நீண்டகாலஞ் சீவித்திருக்கும் புத்திரனைப்பெறுவான். எவன் தேவியைப் பூசித்து ஒருவருடம் கேட்கின்றானோ அவன் மனைவி மலடியாயினும் பிரசவிக்கிறாள். அக்குழந்தையானவன் வீரனாயும் குணவானாயும் வித்யாவானாயும் யஸஸ்வியாயும் தீர்க்காயுள் உள்ளவனாயும் பிறப்பான். வந்தியை மிருதவத்ஸவந்தியை என்னுமவர்கள் ஒருவடரும் கேட்பார்களானால் புத்திரனைப் பெறுவார். குழந்தைக்குரோகம் நேரிட்டிருக்கும்போது

தாய்தந்தையர் கேட்பார்களானால் ஒருமாதத்துக்குள் ரோகம்நீங்கும் என்றனர். (சு-ம் 73)

நாற்பததாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹரிஸோதர்யை நம:

நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

47. மங்களசண்டி உபாக்யானம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ பிரம்புத்ரரே! இனி வேதப்பிர சித்தமானதும் வித்வாம்சர்களால் அறியப்பட்டதுமான மங்கள சண்டி உபாக்கியானத்தைக் கூறுகின்றேன். எந்தத்தேவி மிக்கசமர்த்தையாயும், மகா கோபமுள்ளவளாயும், கல்யாணகாரியங்களில், மங்களையாயு மிருந்தாளோ அவள் மங்களசண்டியென்று சொல்லப்படுகிறாள். மநுவம்சத்திற்பிறந்து ஏழுத்வீபங்களுக்கும் அரசனாயிருந்த மங்களனென்பவனால் பூஜிக்கத்தக்கவளாய் அவனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்தபடியால் மங்களசண்டிகையென்று சொல்லப்படுகிறாள். மூர்த்திபேதத்தால் துர்க்காதேவியாயும் மூலபிரகிருதியாயு மிருக்கிறாள். கருணைக்கடலாயும் ஸ்திரீகளுக்கு இஷ்டதேவதையாயுமிருக்கிறாள். திரிபுரசங்காரகாலத்தில் விஷ்ணுமுதலான சகலதேவர்களும் திரிபுரஜய முண்டாகும் பொருட்டு சகலதிரவியங்களாலும் பூஜித்துப் போற்றிய போது மங்களசண்டி துர்க்காஸ்வ ரூபிணியாய் அவர்களைப்பார்த்து நீங்களஞ்சவேண்டாம், உருத்திர மூர்த்தியால் திரிபுரஜயம் உண்டாகு மென்று அநுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்தனள். திரிபுரசங்காரமானபின்னர் விஷ்ணுமுதலானவர்கள் அந்த மங்களசண்டிகையை அருக்கியபாத்ய ஆச்மனங்களாலும், பரமான்னம் மாப்பண்டங்களாலும், தேன் பால், பலங்களாலும் திருப்தியாகும்படிச்செய்து பின்னர் நிருத்தகீதவாத்திய ங்களாலும், நாமகீர்த்தனங்களாலும், தியானங்களாலும், திருப்தி யுண்டாக்கி மேற்கூறிய பூஜைகளுக்கெல்லாம் "ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் க்லீம் சர்வ பூஜ்யே தேவீமங்களசண்டிகே ஹூம் ஹூம் பட்சுவாஹா, என்னும் இருபத்தொரு அக்ஷரங்களா லாகிய மூலமந்திரத்தையே கொண்டு முடித்தனர். சகலகாமத்தையுங் கொடுக்கும் இதனைப் பத்து லக்ஷஞ்ஜபித்தால் மந்திரம் சித்தியாகும். ஓ நாரதரே! வேத்திலுள்ள தியானத்தைக் கேட்பாயாக. பதினாறுவயதுள்ளவளாயும் ஸ்திரமான

யௌவனமுள்ளவளாயும், கோவைப்பழம்போன்ற அதரமுள்ளவளாயும், அழகான பற்களுள்ளவளாயும், சரத்கால தாமரைபோன்ற முகமுள்ளவளாயும், வெண்சண்பகப்பூ நிறமுள்ளவளாயும், கருநெய்தல் போன்ற கண்ணுள்ளவளாயும், சகலலோகத்தையும் தரிக்கிறவளாயும், சகலருக்கும் சகலசம்பத்தையும் கொடுப்பவளாயும், சம்சார அந்தகாரத்திற்குத் தேஜோரூபமாயும் விளங்குகின்ற தேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்பதாம். ஓ முநிவரே! தோத்திரத்தைக்கேட்பாயாக

ரக்ஷரக்ஷ ஜகன்மாதா தேவி மங்கள சண்டிகே
ஹாரிகே விபதாம் ராஸே ஹர்ஷ மங்கள காரிகே (26)
ஹர்ஷமங்கள தக்ஷேச ஹர்ஷ மங்கள தாயிகே
சுபேமங்கள தஷேச சுபே மங்கள சண்டிகே (27)
மங்களே மங்களார்ஹேச ஸர்வமங்கள மங்களே
ஸதாம்மங்களதே தேவி ஸர்வேஷாம் மங்களாலயே (28)
பூஜ்யே மங்களவாரேச மங்களா பீஷ்டதேவதே
பூஜ்யமங்கள பூபஸ்ய மனுவம்ஸஸ்ய ஸந்ததம் (29)
மங்களா திஷ்டாத்ரு தேவி மங்களானாஞ்ச மங்களே
ஸம்ஸார மங்களாதாரே மோக்ஷ மங்கள தாயிநீ (30)
ஸாரேச மங்களா தாரே பாரேச ஸர்வகர்மணாம
பிரதி மங்கள வாரேச பூஜ்யமங்கள ஸீகப்ரதே (31)

என்று பிரதிமங்களவாரத்திலும் மங்கள சண்டிகையைத் துதித்து உருத்திரமூர்த்தி சர்வமங்களத்தையும் பெற்றுச்சென்றனர். இவ்வாறே அங்காரகனும் மங்களன் என்னும் அரசனும் ஸ்திரீகளும் மங்களத்தை விரும்பும் புருஷர்களும் தேவர் முநிவர் மநுக்கள் மனிதர்கள் முதலிய யாவரும் பூஜித்துத் தத்தமக்கு வேண்டியவ மங்களத்தைப்பெற்றனர். இத்துதியைச் சாவதானமாகக் கேட்கின்றவர்களும் புத்திரமித்திரா திகளோடு மங்களத்தைப்பெறுவர் அமங்களத்தை என்றும்பெறார்.

இனி மனஸாதேவியின் உபாக்கியானத்தைக் கூறுகின்றேன். காசிபமுநிவரால் மனதால் உற்பத்தியானவளாகவினாலும், பரமாத்மா வான ஈஸ்வரனை மனதால் தியானிக்கின்றவளாகலினாலும் மனஸா தேவி எனப் படுகின்றாள். பரமாத்மாவுக்கு ஸ்தானமாயும் விஷ்ணு சம்பந்தமாயும் சித்தயோகினியாயும் இருக்கிற அவள் மூன்றுயுகம் த்வம்புரிந்துபோது பரமாத்மா கட்டைபோலிருக்கிற அவளைப்பார்த்து ஜரத்காரு என்றழைத்து அவள் கோரிக்கையையும் அநுக்கிரகித்தனர். அந்தத்தேவிக்குச் சகலரும் பூசைசெய்யும்படியாகவும் செய்வித்துத் தானும்மேன்மை பாராட்டினர். பின்பு சகலலோகத்தாராலும் பூசிக்கப் பட்டவளாய் ஜகத்கௌரி என்று பிரசித்தியான பெயரையடைந்தனள். சிவசிஷ்யை யானபடியால் சைவை என்றும், விஷ்ணுப் பிரியையான

படியால் வைஷ்ணவி என்றும், பரிக்ஷித்தினுடைய யாகத்தில் சர்ப்பங்களையெல்லாம் ரக்ஷித்தபடியால் நாகேஸ்வரி என்றும், நாகபகினி என்றும், விஷத்தைப் போக்கடிக்கவல்லமை யுள்ளவளாகையால் விஷஹறி என்றும், ஈஸ்வராரிடஞ்சித்தயோகமடை ந்தபடியால் சித்தயோகினி என்றும் சொல்லப்படுகிறாள். அந்தத் தேவியை மகாஞானசொரூபமாயும், யோகஸ்வரூபமாயும், மிருத சஞ்சீவினி ஸ்வரூபமாயும், மஹாஞானத்தோடு கூடினவளாயும், பண்டிதர் கூறுகின்றனர். ஆஸ்திகமுநிவருக்குத் தாயானபடியால் ஆஸ்திகமாதாவென்றும், ஜரத்காரு முநிவருக்குப் பிரியையாகை யால்ஜரத்காருப்பிரியை என்றுஞ்சொல்லப்படுகிறாள். ஜரத்காரு ஜகத்கௌரீ மனஸா சித்தயோகிநீ வைஷ்ணவீ நாகபகினீ சைவீநாகேஸ் வரீ ஜரத்காருப்பிரியா ஆஸ்தீகமாதா விஷஹறீ விஸ்வபூஜிதா இப் பன்னிருநாமங்களையும் எவன் பூஜாகாலத்தில் படிப்பானோ அவனுக்கும் அவன் வம்சத்துக்கும் சர்ப்ப பயமில்லை. சர்ப்பமேறி யிருக்கும் படுக்கையிலும் பாம்பிருக்கும் வீட்டிலும், போனிலும் பாம்பு சுற்றப்பட்ட சரீரத்திலும் இத்துதியைப் படித்தால் சர்வாபத்தும் நீங்கும் சந்தேகமில்லை. எவன் தினம்படிப்பானோ அவனைப் பார்த்தால் சர்ப்பமெல்லாம் ஓடிப்போகும். பத்துலக்ஷம் செபித்தால் சித்தியாகும். சித்தியானவன் விஷத்தைப்புசிக்க வல்லமையுள்ளவனாவன். சர்ப்பங்களைப் பூஷணமாகப்பூண்டு சர்ப்பத்தின்மேல் ஏறுகின்றவனா வன். சர்ப்பத்தின்மீது படுத்துச் சித்தபுருஷன்போ லிருப்பான். கடைசியில் விஷ்ணுவுடன் கிரீடிப்பான் என்றனர். (சு - ம் 58)

நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹாஹா ஹூஹூ முகஸ் துதாயைநம:

நாற்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

48. மனஸோ பாக்யானம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ முநிவரே! சாமவேத்திற் கூறியுள்ள தியானமும், பூஜாவிதியும், என்னிடம்கேட்டுக்கொள்வீர். வெண்சண் பகப்பூ நிறமுள்ளவளாயும், பத்திரபுஷ்பங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட வளாயும், வன்னிசுத்தமான வஸ்திரத்தைத் தரிக்கிறவளாயும், சர்ப்பத்தை மாலையாக அணிந்தவளாயும், மகாஞாபகத்தோடு கூடினவளாயும், ஞானிகளுக்குட் சிறந்தவளாயும், சித்தர்களுக் கதிஷ்டானதேவதையாயும், சித்தியுள்ளவளாயும், சித்தியைக் கொடுக் கின்றவளாயு மிருக்கின்ற தேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேனென்று

தியானித்து நிவேதனங்களாலும், தூபங்களாலும், புஷ்பங்களாலும் வேதோக்தமான மூலமந்திரங்களாலும் பூசித்தல்வேண்டும். ஓ முனிவரே! பக்தர்களுடைய கோரிக்கையைக் கொடுக்கும்படியான "ஓம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் க்லீம் ஐஞ்சமனஸாதேவ்யைசுவாஹா" என்னும் பன்னிரண்டு அக்ஷரமுள்ள இது, கற்பக விருக்ஷம்போல் கேட்டதையெல்லாங் கொடுக்கத்தக்கது. எவனாகிலும் ஐந்துலக்ஷம் உருசெபிப்பானானால் மந்திரசித்தி யுண்டாகும். அவனுக்கு விஷம் அமிர்தத்துக்குச் சமானமாக இருக்கும். அவன் தன்வந்திரிக்குச் சமானனாவன். எவன் ஸ்நானஞ்செய்து ரகஸ்யமான ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்து மிக்கமுயற்சியோடு தேவியைப் பக்தியுடன் பூசிப்பானோ அவன் தன்வந்திரியாய்விடுவன். எவன் பஞ்சமியில் தேவியைத்தியானித்துப் பலியைநடத்துவானோ அவன் தனவானாயும் புத்ரவானாயும் கீர்த்திமானாயு மிருப்பான். முன்னொருகாலத்தில் மனிதர்கள் சர்ப்ப பயமுள்ளவர்களாய்க் காசிபரைச்சரணடைய அவர் பிரமனோடுகூடி அநேக மந்திரங்களைச் சிருட்டித்தனர். வேதபீஜங்களுக்குத் தகுந்தாற்போலபிரமன் உத்தரவின்படி தேவியை மனத்தினால் சிருட்டித்தார். அதனால் அவள் மனஸாதேவி என்று சொல்லப்பட்டாள். அத்தேவி கைலாயத்தையடைந்து ஆயிரம் திவ்யவருடம் சந்திரசேகரரைப்பக்தியோடு பூஜித்துச் சேவித்துவந்தாள். அதிசீக்கிரத்தில் சந்துஷ்டியடைகிற சிவபெருமான் மகிழ்ந்து மஹாஞானத்தைக்கொடுத்து மிகப்பிரீதியோடும் படிப்பித்து அஷ்டாக்ஷரமாகியலக்ஷ்மி மாயா காமபீஜத்தோடு ஜேந்தங்கூடிய கிருஷ்ணமந்திரத்தை உபதேசித்து புரச்சரணைக்கிரமத்தையும் பூஜை முதலியவைகளையுங் கற்பித்து புஷ்கரக்ஷேத்திரத்துக்குத் தவம்புரிய அனுப்பினார். அங்கு மூன்றுயுகம் தவம்புரிந்து கிஷ்ணனைத்தெரிசித்து அவருடைய கருணையினால் சித்தியடைந்தனள். சிறுபெண்ணாகவும் இளைத்தசரீர முள்ளவளாகவு மிருக்கின்ற அவளைக்கருணைக்கடலான கிருஷ்ணமூர்த்தி பார்த்து வேண்டியவரங்களைக்கொடுத்து ஆதரித்து உருத்திரர் காசிபர் முதலியவர்கள் ஆதரிக்கவும் மநுக்கள் முநிவர் நாகங்கள் மாநுடர்கள் பூசிக்கவும் செய்தனர். பின்பு ஜரத்கால முநிவர்யாசிக்கப் படாதவராய் பிரமாவின் ஆக்ஞையால் விவாகஞ்செய்துகொண்டு நீண்டகாலந் தவம்புரிந்து தபசினால் சிரமமடைந்தவராய் மனைவியின் றொடையில் தலையை வைத்து ஆலமரத்தடியில் ஈஸ்வரனை நினைத்துக் கொண்டுறங்கினர். அப்போது சூரியாஸ்தமனகாலம் நெருங்க பதிவிரதையான அந்த ஸ்திரீ எவனொருவன் நித்யமான சாயங்கால சந்தியைச் செய்யாமலிருக்கின்றானோ அவன் பிரமஹத்தியாதிபாபங்களை யடைகிறானென்றும், எவன் காலை மாலை சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாமலிருக்கின்றானோ அவன் அசுசியாய்

பிரமஹத்தி யாதிபாவங்களுக்குரித்தானவனாகின்றான் என்றும் வேதத்தில் கூறியிருக்கின்றபடியால் நம் புருஷன் பாவத்தை யடைவா ரென்று தர்மலோபபயத்தால் எழுப்பிவிட்டனள். ஓ முநிவரே! அவர் எழுந்துமிக்க கோபங்கொண்டு ஓ பெண்ணே! நான் தூங்கும்போது நீ அதனைக்கெடுத்தனை ? எந்தஸ்திரீ பர்த்தாவுக்கு அபசாரஞ்செய் கின்றாளோ அவளாற் செய்யப்படும் அநுட்டானம் விரதம் தபசு தானம் எல்லாமும் வீண்தான்; எவள்பர்த்தாவைப் பூசிக்கின்றாளோ அவள் ஈஸ்வரனைப் பூசித்தவளாவள் - பதிவிரதை பூசைக்காகவே பரமாத்மா பர்த்தாரூபங்கொண்டிருக்கிறார். எல்லாதானமும் எல்லாயக்ஞமும் எல்லா தீர்த்தஸ்நானமும் எல்லாவிரதமும் எல்லாதபசும் எல்லா உபவாசமும் எல்லாதர்மமும் எல்லாப்பூசையும் சத்யமும் புருஷன் பூஜைக்குப் பதினாறிலொருபங்குக் கீடாகாது. எவள் புருடனை விடாது பூசிக்கின்றாளோ அவள்புருஷனோடு பரமபதத்தில் பரமாத்மாவின் பாதத்தையடைகிறாள். பர்த்தாவுக்கு விரோதமான வேலை செய்கின்ற வளாயும் இஷ்டமில்லாதவார்த்தையை இஷ்டம்போல் சொல்லுகிற வளாயும் இருப்பவள் அசுர குலத்திற் பிறந்தவள்தான். அவள் சந்திர சூரியருள்ளவரையில் கும்பிபாகத்திலிருந்து பிறகு புத்திரனும் பர்த்தாவு மில்லாத சண்டாள ஸ்திரீயாகப் பிறப்பாளென்று கூறவே மனஸா தேவிபயந்து நான் சந்தியாலோப பயத்தினால் நித்திராபங்கஞ் செய்துவிட்டேன்; துஷ்டையான என் விஷயத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளும். சிருங்காரம் ஆகாரம் நித்திரை இவைகளுக்கு எவன் பங்கஞ்செய்வானோ அவன் சந்திரசூரியருள்ளவரையில் காலசூத்ர நரகையடைவானென்று கூறிப்பர்த்தாவின் பாதத்தில் வீழ்ந்து பக்தியோடுகதறி அழுதாள். சூரியனைச்சபிக்க முயற்சி செய்கிற அம்முநிவரைச் சூரியன் சந்தியாதேவியோடுவந்து முநிவரைக்கண்டு ஓபிராமணரே! நீர் தேவியைச்சபிப்பது உசிதமல்ல. அஸ்தமன காலத்தைப் பார்த்து தருமலோபபயத்தினால் உம்மை எழுப்பினாள். எழுந்தநீர் கோபிக்கச் சரணாக அடைகின்றாள். பிராமணர்களுடைய இருதயம் எப்போதும் நவதீதத்துக்குச் சமானமாகவிருக்கும். அவர்களுக்கு அரைக்ஷணந் தான் கோபமிருக்கும். ஆனால் அதற்குள் லோகமெல்லாம் பஸ்மமாய்விடும். மறுபடியும் லோகத்தைச் சிருட்டிக் கவல்லவன்பிராமணனைக்காட்டிலும் தேஜஸுள்ளவன் ஒருவனுங் கிடையாது. பிராமணர் பிரமாவின் அம்சமாகையால் பிரமதேஜஸினால் சொலித்துக்கொண்டு பரப்பிரம மூர்த்தியைத்தியானித்துக்கொண்டிருப்பா ரென்றனர். அதனைக்கேட்ட முநிவர் சந்தோஷித்துத் தன்பிரதிக்ஞையைப் பூர்த்திசெய்ய அழுதுகொண்டிருக்கும் மனஸாதேவியைவிட்டுத் தன்னிடம்போயினர். அவள் மனவருத்தமடைந்து தன் குருவான சம்புவையும், இஷ்டரான பிரமவிஷ்ணுக்களையும் ஜன்மத்தைக்

கொடுத்த காசிபரையும் தனக்கு ஆபத்துக்காலமாகிய அக்காலத்தில் நினைக்க எல்லோரும் வந்தனர். அவர்களையெல்லாம் நமஸ்கரித்துத் துதித்து குசலபிரஸ்னை செய்தனள். அச்சமயத்தில் பிரமன் அவள் வார்த்தையைக்கேட்டு விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து இவளுடைய பர்த்தா புத்திரோற்பத்தி செய்யாமல் எப்படி ஸ்திரீயை விடலாம். ஆகையால் தர்மமாக புத்திரோற் பத்திசெய்ய வேண்டும். எவன் புத்திரோற்பத்திசெய்யாமல் வைராக்யமடைந்து மனைவியை விடுகிறானோ, அவன் புண்ணியமெல்லாம் ஜல்லடையில் சலம் ஒழுகுவதுபோலாகுமென்றனர். அதனைக்கேட்ட முனிவர் மந்திர பூர்வகமாக அவள்நாபியைத்தொட்டு ஓ மனசாதேவியே! இந்தக் கர்ப்பத்தால் உனக்குப்புத்திரன் உண்டாகப் போகின்றான். அவன் சிறந்தஜிதேந்திரியனாயும், தர்மிஷ்டனாயும், பிராமண சிரேஷ்டனாயும், தேஜஸுள்ளவனாயும், தபஸ்வியாயும், கீர்த்திமானாயும், குணவானாயும். வேதமறிந்தவனாயும், ஞானிகளுக்குள்ளும் யோகிகளுக்குள்ளும் தலைவனாயும், ஈஸ்வரபக்தியுள்ளவனாயு மிருப்பான். அவன் குலத்தைக் கடைத்தேற்றிவிடுவான். அவன் ஜன்ம மாத்திரத்தில் பிதுர்க்கள் நிருத்தனஞ்செய்யப் போகின்றார்கள். எவள் நல்லொழுக்க முள்ளவளோ அவள்பதிவிரதை. எவள் பிரியமாய்ப் பேசுகின்றனளோ அவள்தான் பிரியை. எவள் பிள்ளைபெற்றவளோ அவள்தான் தர்மிஷ்டை எவள் குலத்தை ரக்ஷிக்கிறாளோ அவள்தான் தர்மிஷ்டை எவள் குலத்தை ரக்ஷிக்கிறாளோ அவள்தான் குலஸ்திரீ. ஈஸ்வரபக்தியைக் கொடுக்கிறவன் பந்து இஷ்டமான சுகத்தைக் கொடுக்கிறவன் பந்துவல்ல. தெய்வ சம்பந்தமான கவசத்தைக் கொடுக்கிறவன்றான்பிதா, எவள்கர்ப்பவாசத்தை மகனுக்கு நீக்குகின்றாளோ அவள்தான் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கிறவள். தயாரூபமானவளும் அவள் தான். சகோதரியும் அவள்தான். யமபயத்தை விடுவிக்கிறவளும் அவள்தான் எவன் பரமாத்மாவின் பக்தியையும், பரமாத்ம மந்திரத்தையும் உபதேசிக்கிறானோ எவன் ஞானத்தைக் கொடுக்கிறானோ அவன் தான் குரு. பரமாத்மாவை நினைப்பது தான் ஞானம். ஆப்பிரஹ்ம ஸ்தம்பபரியந்தமான பிரவஞ்சம் எவனிடத்தில் உற்பத்திநாசம் அடைகிறதோ அவனை யறிவதைக் காட்டிலும் ஞானம் வேறென்னவிருக்கிறது. வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யக்ஞங்களெல்லாம் ஈஸ்வரசேவையேயாம். தத்வங்களுக்குள் சிவதத்வம் மிகவும் சாரமானது. இதரதத்துவங்க ளெல்லாம் பலமில்லாதவை. என்னால் உனக்கு ஞானோபதேசம் சொல்லப் பட்டது. எவன் ஞானோபதேசஞ் செய்கின்றானோ அவன் தான்சுவாமி. எவன் ஞானத்தையடைந்தும் சம்சாரபந்தம்விடாமலிருக்கின்றானோ அவன் பந்தத்துக்குக்காரணம் ஆகின்றான். அவன்தான் சத்ரு.

ஈஸ்வரபக்தியோடு கூடியஞானத்தை எந்தகுரு வுபதேசஞ் செய்யாமலிருக்கின்றானோ அந்தகுரு சிஷ்யனைச். சங்கரித்தவனாகின்றான். ஏனெனில் அவன் சம்சாரபந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கா திருக்கின்றவனல்லவா? ஜன்மக்கிலேசத்தினின்றும் யமவாதனையினின்றும் விடுவிக்காதிருக்கின்றவன் எப்படி குரு ஆவான். எப்படிதந்தையாவான். எப்படி பந்துஆவான். பரமானந்தரூபமாயும், ஸ்திரமாயுமிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய இடத்தை எந்தகுருவானவன் காட்டாமலிருப்பானோ அவனெப்படி குருவாகவும் பந்துவாகவு மிருப்பான். ஆதலால் ஓ பதிவிரதையே! நிர்க்குணனாயும் பரப்பிரமசொரூபியாயும் பக்தர்களைக் கைவிடாதவனாயு மிருக்கிறபரமாத்மாவைச் சரணடைவாய். அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய சேவையினால் சகலகர்மங்களும் நசித்துப் போகின்றன. உன்னை நான் ஓர்காரணத்தால் விட்டேன். நான் விட்டேனென்னும் குற்றத்தை நீ பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பொறுமையுள்ள பதிவிரதைகளுக்கு சத்வகுண .ஆதித்யத்தினால் கோபங்கிடையாது. நான் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று தவம்புரியப் போகின்றேன், நீ உன்னிஷ்டப்படி போகலாம். ஆசையில்லாதவர்களுடைய மனமானது பரமாத்மாவின் பாதாரவிந்தத்தையே சம்பந்தித்திருக்கும் என்றனர். இவ்வாறுகூறிய ஜரத் காருவின் வார்த்தையைக்கேட்டு துக்கபீடிதையான மனஸா தேவி பிராணநாயகனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றாள். குருவே! பிரபுவே! நான் நித்ராபங்கஞ்செய்ததில் என்னைவிடும்படியான தோஷமேயில்லை. எங்கு உம்மை நான் நினைப்பேனோ அங்கு நீர் தெரிசனங்கொடுக்க வேண்டும். பந்துக்களைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிறது மகா சங்கடத்தையுண்டுசெய்யும். புத்திரவிரகம் அதைக்காட்டிலும் பெரிது. பர்த்தாவைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பது பிராணனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் பெருதுக்கம். பதிவிரதா ஸ்திரீகளுக்கு நூறுபிள்ளைகளைக் காட்டிலும் பர்த்தா அதிகமானவர். எல்லாவஸ்துக்களினும் புருஷன் பிரியமானவஸ்து ஆகையால் பிரியனென்று சொல்லப்படுகிறான். புத்திரவான்களுக்குப் பிள்ளைகளிடத்தும், வைஷ்ணவர்களுக்கு விஷ்ணுவினிடத்தும், ஒன்றுக்கண்ணனுக்குக் கண்ணிடத்தும், தாகமெடுத்துவனுக்குச் சலத்தினிடத்தும், பசித்தவர்களுக்கு அன்னத்தினிடத்தும், காமுகர்களுக்கு மைதுனத்தினிடத்தும், திருடர்களுக்குப் பிறர்தனத்தினிடத்தும் குத்ஸிதஸ்திரீகளுக்குப்பரபுருஷர்களிடத்தும், வித்வான்களுக்குச் சாத்திரத்தினிடத்தும், வர்த்தகர்களுக்கு வியாபாரத்தினிடத்தும், மனம் சம்பந்தித்திருப்பதுபோல் பதிவிரதைகளுக்குப் பர்த்தாவினிடத்திலேயே சம்பந்திருத்திருக்கும் என்று சொல்லி பர்த்தாவின் பாதத்தில்வீழ்ந்தாள். கருணைக்கடலான அவர் அவளை மார்பிலணைத்து கண்ணீரினால் முழுகச்செய்தனர். அவளும் அவளுடைய மார்பைக்கண்ணீரினால் மூழ்கச்செய்தாள். அப்போது

அவ்விருவரும் பரமேஸ்வரன் பாதாரவிந்தத்தைத் தியானித்து ஞானத்தினால் சோகம்நீங்கினார்கள்: ஜரத்காருதன்பத்தினியிடம் உத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு தவம் புரியச்சென்றனர். மனஸாதேவி மாஹாபக்தியோடு தன் குருவான உருத்திரரிடஞ்சென்றனள். பார்வதிதேவி அவளைப்பார்த்து சமாதானப்படுத்தி இரக்கமுற்று உருத்திரமூர்த்தியும் ஞானோபதே சஞ்செய்து சந்தோஷத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும் படிச்செய்தனர். சிலநாள் சென்றபின் ஓர் சுபதினத்தில் சத்புத்திரனைப் பெற்றனள். அந்தப்புத்திரன் காப்பத்திலேயே தாயுடன் ஞானோபதேசமுணர்ந்தவனாதலால் ஞானப்பிரகாசனாய்க் காணப்படுவதைக்கண்டு ஞானிகளும் யோகிகளும் போற்றினர். உருத்திரமூர்த்தியும் அவனுக்கு ஜாதகர்மம் செய்வித்து தானங்களை அளவில்லனவாகக் கொடுப்பித்துப் பின்னர் அங்கங்களோடுகூடிய நான்கு வேதங்களையும் அத்யயனஞ் செய்வித்தனர். அவன் மிருத்யுஞ்சயனே பரன்என்னும் ஞானத்திலும் ஆசார்யபக்தியினஞ் சிறந்தவனாயிருத்தலால் ஓ பார்வதீ இவன் ஆஸ்திகனென்னும் பெயருடையவ னாகக்கடவன் என்று ஆக்ஞாபித்தனர். பின்பு சிலநாள் கழிந்து உருத்திர மூர்த்தியிடத்தில் மந்திரரோபதேசமபெற்று புஷ்கரத்துக்குப்போய் மூன்று லக்ஷவருடம் தவங்கிடந்து மறுபடி உருத்திரமூர்த்தியிடம்வந்து சிலகாலம் வசித்து அப்பெருமானிடம் விடைபெற்று மனஸாதேவியோடு காசிபரிடம் வந்தனள். காசிபர் மிகவும் சந்தோஷித்து நூறுலக்ஷம் ரத்னம் பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து போஜனமுஞ்செய்வித்தான். குழந்தையின் தேஜஸை அதிதியும் திதியும் இன்னும் வேறுஸ்திரீகளுக்கு கண்டு சந்தோஷிக்க வாழ்ந்திருந்தனன். அப்போது பரிக்ஷித்துமகனான ஜனமேஜயன் தன்பிதா சர்ப்பத்தால் இறந்தகாரணத்தால் பகைகொண்டு சர்ப்பயாகஞ்செய்யத் தொடங்கினன். அப்போது எல்லாச்சர்ப்பங்களும் அந்த யாகத்தீயில் வந்து வீழ்கின்றபோது பரிக்ஷித்தைக்கொன்ற தக்ஷன் இந்திரனைச் சரணடைந்து அவன்காவலி லிருக்கும்போது அச்செய்தியைப் பிராமணர்கள் அறிந்து இந்திரனோடு தக்ஷனைச் சங்கரிக்க எந்த னித்தார்கள். இந்திரன் முதலானவர்கள் பயந்தவர்களாய் மனஸா தேவியிடம்போய் போற்றினார்கள். அவள் தன்மகனைக்காட்ட அவள் குறிப்புணர்ந்துயாவரும் ஆஸ்திகரை அடைந்து எங்கட்குப் பிராண பிக்ஷை தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவர் பிராமணர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அங்கீகரித்து அவர்கள் வேண்டியபடிவரங்கொடுத்து எக்ஞத்தை முடித்து யாவருக்கும் தக்ஷனைகொடுத்து விடை கொடுத்தனர். இந்திரன் முதலியோர் மனஸா தேவியை யடைந்து பூஜித்துத் துதித்தனர். அப்பூஜாவிதியையும் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக:-

விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து இரண்டு வஸ்திரந்தரித்துக்கொண்டு அநுட்டானத்தை முடித்து இரத்தினசிங்காதனத்தில் தேவியை வீற்றிருக்கச்செய்து பக்தியோடு ரத்னகும்பத்தில் கங்காசலத்தைக் கொண்டுவந்து அபிடேகித்து வன்னிசுத்தமான வஸ்திரம் சந்தன புஷ்பாதிகளால் அலங்கரித்து அர்க்கியங்கொடுத்து பஞ்சாயதன பூசையைச் செய்து, பின்பு மனஸாதேவியைப் பூசித்து ஸ்ரீமனஸா தேவ்யைஸ்வா: என்னு மந்திரத்தினால் அர்க்கிய பாத்ய ஆசமனாதிகளைக்கொடுத்து சோடசோபசாரங்களைச்செய்து வாத்ய கோஷங்களைச் செய்வித்து புஷ்பங்களைமாரிபோல் புஷ்பாஞ்சலி புரிந்து புளகாங்கிதங்கொண்டு பதிவிரதைகளில் சிரேஷ்டமான உம்மைத் தோத்திரஞ்செய்யவிரும்புகின்றேன். பராத்பரையான உன்னைத் துதிக்க எனக்கு வல்லமையில்லை. வேதத்தில் தோத்திர லக்ஷணகுணத்தை விவரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. பிரகிருதத்தில் அவைகளை எண்ணிச்சொல்லுவதற்கு எனக்குச்சக்தியில்லை. நீ சுத்ததத்வ சொரூபையாரிக்கின்றவன். கோபம் இம்சை இவைகளை விட்டிருப்பவள் ஆதலால் அந்த ஜரத்காருமுநிவர் உன்னிடம் உண்மையில் தோஷம் வைப்பதற்கின்றி உன்னையாசித்துக் கேட்டுக் கொண்டார். அப்படிப்பட்ட நல்லொழுக்க முள்ளவனான நீ எனக்குத் தாயானதிதியைப்போல் பூசிக்கப்பட்டாய். தயாரூபமான நீ எனக்குச் சகோதரியாயிருக்கின்றனை. க்ஷமாரூபமான நீ எனக்குத் தாயாயிருக்கின்றாய். உன்னால் என்பிராணன்களும் புத்திர களத்திராதிகளும் காக்கப்பட்டன. நான் உன்னைப் பூஜிக்கிறேன். என்னிடம் உனக்குப் பிரீதி விருத்தி யடையவேண்டும். சகல லோகத்துக்கும் தாயாரான தேவியே! நீ சகலராலும் பூசிக்கத்தக்க வளாயிருந்தாலும் நான் அந்தப் பூசையை விருத்திசெய்கின்றேன். எவர்கள் ஆஷாடசங்கிரமணத்திலாவது ஆஷாடபஞ்சமியிலாவது மாதமுடிவிலாவது தினந்தோறுமாவது பூசைசெய்வார்களோ அவர்களுக்குப் புத்திர பௌத்திராதிகளும் தனமும் விருத்தியாகும்; கீர்த்தி புகழ் வித்தை குணம் உள்ளவர்களாயும் இருப்பார்கள். எவர்கள் என்னைப் பூசிக்காமலும் நிந்திக்கின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்க ளோ அவர்கள் சம்பத்தில்லாதவர்களாகவும் சர்வபயமுள்ளவர் களாகவும் ஆவார்கள். வைகுண்டத்தில் இலக்குமி விஷ்ணு வோடிருப்பதுபோல் ஜரத்காருமுநிவரை நீயநுசரித்திருக்க உன்னை உனதுதந்தை சிருட்டித்தார். என்னைக்காக்க நீ மனஸா என்கிற பெயருள்ளவளாக இருக்கின்றனை. சக்தியினுடைய அம்சத்தால் நீ மனஸாதேவியாக அவதரித்தாய். இப்போது சித்தயோகினியா யிருக்கின்றனை. அதனால் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும் நமஸ்கரிக்கப்பட் டவளாயு மிருக்கின்றனை. எதனால் தேவர்கள் மனோபக்தியினால்

பூசிக்கின்றார்களோ அதனால் உன்னை மனஸாதேவி என்கிறார்கள். நீ சத்திய சொரூபமாக இருக்கின்றாய். எவன் உன்னை மனதினால் தியானிக்கின்றானோ அவன் உன்னை அடைவான். என்றிவ்வாறு துதித்துப் பாலினால் அபிஷேகஞ்செய்து மிகப்பிரீதியோடு பூசிக்கவும் அத்தேவி துர்லபமான ஞானத்தை உபதேசித்தனள். இத்துதியைத் தேவியைப்பூசித்து படிக்கின்றவனுக்கும் அவன்வமிசத்தோர்க்கும் சர்ப்ப பயமில்லை. விஷம் அமிர்தம்போலிருக்கும். இத்துதி சித்தியாக ஐந்துலக்ஷம் ஜபிக்கவேண்டும் என்றனர். (சு - ம். 45)

நாற்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹாநிவிருத்தி விவர்ஜிதாயை நம:

நாற்பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்.

49. சுரபி உபாக்யானம்.

———

நாரதர், ஓ முநிஸ்ரேஷ்டரே! கோலோகத்திலிருந்துவந்த சுரபி என்னும் தேவி யார்? அவளது சரித்திரம் என்ன? என்று வினவ, நாராயணர் கோக்களுக்கு அதிஷ்டானமானவளும், கோக்களை முதலில் பெற்றவளும், பிரதானமானவளும், கோலோகத்தில் சிருட்டிக்கு முன்பிறந்தவளுமான சுரபியின் சரிதையைக் கூறுகின்றேன் என்றார்.

பிருந்தாவனத்தில் கோபிகாஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவராய் கிருஷ்ணன் ராதிகையோடு ரகஸ்யத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் பாலைக்குடிக்க எண்ணங்கொண்டவராய் லீலையாகத் தன்பக்கலில் சுரபியை மனோரதமென்னுங் கன்றோடும் சிறந்த யாலோடும் சிருட்டித்தார். ஸ்ரீதாமா என்பவள் புதியபாத்திரத்தில் அமிர்தத்தைக்காட்டிலும் ருசியாயும், ஜனனமிருத்யு முதலானவைகளை நீக்குவதாயும் இருக்கிற அப்பசுவின்பாலைக் கறந்தாள். அதனை அந்தக்கோபிகாபதி பானஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில் பால்பாத்திரம் உடைந்து நூறுயோசனை சுற்றளவு ஓர்குளமாய் நிறைந்துவிட்டது. பூலோகத்தில் இதனை க்ஷீர சரஸ் என்று வழங்குகின்றனர். அது கோபிகளுக்கும் ராதைக்கு கிரீடாசரஸாகி ரத்னங்களால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. காமதேனுவின் ரோமங்களிலிருந்து லக்ஷங்கோடி கோபாலர்களோடு

லக்ஷங்கோடி காமதேனு பிறந்தன. பின்னர் அந்தப்பசுக்கள் அநேகமாகச் சந்ததிவிருத்தியடைந்தன. அதனால் சகல லோகமும் காமதேனுவைப் பூசிக்கத் தொடங்கிற்று. அப்பூசைசாயங்காலத்தில் தீபத்தோடு செய்யத்தக்கது என்று தருமர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதற்குரிய மூலமந்திரம் தியானம் துதி பூஜாவிதி முதலியவைகளையுங் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக:-

பிரணவத்தை முதலாகவும், நம: என்பதை இறுதியாகவுமுடைய சுரப்யை என்னும் ஆறு அக்ஷரத்தாலகிய மந்திரத்தைலக்ஷம் உரு ஜபித்தால் சித்தியாகும். பக்தர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷமாயி ருப்பது. யஜுர்வேதத்திற் கூறப்பட்ட தியானமும் பூஜையும் புக்தியையும் விருத்தியையும் முக்தியையும் சகலகாமங்களையுங் கொடுக்கும். லக்ஷ்மிசொரூபிணியாயும், ராதைக்குத் தோழியாயும், கோக்களுக்கு அதிஷ்டானதேவதையாயும், பசுக்களுக்குத் தலைமையாயும், தாயாயும் பரிசுத்தமான ஆகாரமுள்ளதாயும், பக்தர்களுக்கு சர்வகாமத்தையுங் கொடுப்பதாயும், சகலபிரபஞ்சத்தையும் பரிசுத்தஞ்செய்கிறதாயு முள்ள சுரபிதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்று தியானித்து கலசத்திலாவது, கம்பத்திற்செய்யப்பட்ட கோசிரசிலாவது, பிரத்யக்ஷமான கோசிரசிலாவது, சலத்திலாவது, அக்னியிலாவது, காமதேனுவைப் பிராமணன் பூஜித்தல்வேண்டும். மறுதினம் முற்பகலில் தீபத்தோடு பூஜித்தல்வேண்டும். இவ்வாறு எவனொருவன் செய்வானோ அவன் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்படுவான்.

முன்னொருகால்த்தில் விஷ்ணுமாயையால் காமதேனு பாலையடக்கத் தேவர்கள் சிந்தாகுலமுற்று பிரமலோகத்தையடைந்து பிரமனைத்துதிக்க அவருடைய ஆக்ஞையால் இந்திரன் காமதேனுவை

நமோதேவ்யை மஹாதேவ்யை ஸுரப்யைசநமோநம:
கவாம்பீஜஸ்வரூபாயை நமஸ்தே ஜகதம்பிகே. (24)
நமோராதா ப்ரியாயைச பத்மசாயை நமோநம:
நம: கிருஷ்ணப்ரியாயைச கவாம் மாத்ரே நமோ நம: (25)
கல்பவிருக்ஷஸ்வரூபாயை ஸர்வேஷாம் ஸததம்பரே
க்ஷரதாயை. தனதாயை புத்திதாயை நமோ நம: (26)
ஸுபாயைச ஸுபத்ராயை கோப்ரதாயை நமோ நம:
யசோதாயை கீர்த்திதாயை தர்மதாயை நமோ நம! (27)

என்று துதித்தான். துதித்தவுடன் லோகமாதாவான சுரபி சந்தோஷமடைந்து எதிரேவந்து வரத்தைக் கொடுத்து. கோலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது. தேவர்களும் தங்களிடம் சேர்ந்தார்கள். அப்போது பசுக்கள் பாலைக் கறக்கத்தொடங்கினர்; அப்பாலிலிருந்து

தயிர் நெய் யுண்டாயிற்று. அதனால் யாகங்களைச் செய்ய தேவர்கள் திருப்தியடைந்தார்கள். இத்துதியை எவன் படிப்பானோ, அவன் கோசம் பத்துள்ளவனாகவும், தனவானாகவும், கீர்த்திமானாகவும் இருப்பான். அவன் தான் சகலபுண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தவன். அவன்தான் யக்ஞத்திலும் தீக்ஷைசெய்து கொண்டவன். அவன் இம்மையில் சுகமடைந்து மறுமையில் பிரமபதத்தையடைவன். அவன் மீண்டும்பிறவாது பிரமபுத்ரனாவன் என்றனர். (சு-33)

நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹவ்யங்க வீந ஹ்ருத யாயைநம:

ஐம்பதாம் அத்தியாயம்

50. ராதாதுர்க்கா விதானம்.

———

நாரதர், சம்சாரபந்த நிவர்த்தியைச் செய்வதும் வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதுமான ராதா துர்க்காதேவிகளுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டும். பராசக்திகளான அவ்விருவருடைய மகிமைகளைக் கேட்டு எவனுடைய மனத்தில் பக்தியுண்டாகாம லிருக்கும். இப்பிரபஞ்சம் யாருடைய அம்சமோ, எல்லாப் பிரபஞ்சமும் யாருடைய ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டிருக்கிறதோ, யாருடைய பக்தியால் முக்தியுண்டாகுமோ அதனையும் கூறியருளுவீரென்ன நாராயணர் கூறுகின்றார்.

வேதத்தில் கூறப்பட்ட ரகஸ்யத்தைக் கூறுகின்றேன். அது வெகுரகசியமாயும் சாராத்சாரமாயும் பராத்பரமாயும் உள்ளதாகையால் சாதாரணமான வர்களுக்கு வெளியிடக்கூடாது. உலகமுண்டாகுங் காலத்தில் சம்வித்சொரூபமான மூலப்பிரகிருதிதேவி பிராணன் புத்தி இவைகளுக் கதிஷ்டானையாய், ரக்ஷை சிக்ஷைசெய்து கொண்டிருக்கின்றனள். அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள்களாயுள்ள விராட்புருஷன் முதலான சகல சீவர்களும், அச் சத்திகளுக்குச் சர்வசுவாதீனமாக விருக்கின்றனர். அவர்களுடைய அனுக்கிரப் பிரசாதமன்றியில் மோக்ஷங்கிடைப்பதரிது. ஆதலால் பிரசாதமுண்டாவதற்கு நாடோறும் அவர்களுடைய சேவையைச் செய்துவரவேண்டும். அது மந்திரமன்றியில் செய்யக்கூடாதாகையால் பராத்பரரூபமாயும், திரிமூர்த்திகளால் சேவிக்கப்பட்டதாயும் உள்ள ராதிகா மந்திரத்தைக்கூறுகின்றேன் கேட்பீராக:-

மந்திரம் ஸ்ரீ ராதா என்பதாம். அதனைச் சதுர்த்தியந்தமாகவும் அதன்பின் அக்னிபத்னியின் பெயரையும் சேர்க்க ஆறுஅக்ஷரமாகின்றது. அம்மகாமந்திரம் தருமமுதலிய புருஷார்த்தங்களைத் தரத்தக்கதாயும், மாயைக்குப் பீஜமாயும், சிந்தித்தவற்றைக்கொடுக்கும் சிந்தாமணிபோன்றதாயும் உள்ளது. இம்மந்திர மகாத்மியத்தை ஆயிரங்கோடிமுகமும், நூறுகோடி நாக்கும் படைத்தாலும் சொல்ல முடியாது. முதலில் கிருஷ்ணமூர்த்தி பக்தியோடு மூலதேவியினால் உபதேசிக்கப்பெற்றார். அந்த கிருஷ்ணர் விஷ்ணுமூர்த்திக்கும், அவர் பிரமனுக்கும், அவர் விராட்டுக்கும் உபதேசித்தனர். அம்மந்திரத்தை நான் செபித்து ருஷியாயினேன். பிரமாமுதலான சகலமான தேவர்களும் ராதிகையைப் பூசிக்கின்றனர். ராதா பூஜையில்லாமல் கிருஷ்ணன் பூசை உபயோகமில்லை. ஆதலால் சகல பக்தர்களும் ராதிகையைப் பூசித்தல் வேண்டும். கிருஷ்ணனுக்குப் பிராணனாயும் அவருடைய ராஜக்கிரீடைக்கு எஜமானியாயும், கிருஷ்ணனைத் தன்சுவாதீனத்தில் வைத்திருப்பவளாயும். அவரும் அவளைவிட்டு ஒருக்ஷணமும் நீங்காதவராயும் இருக்கின்றார். ராதனம் என்றால் புருஷார்த்தத்தைச் சாதிப்பது என்று பொருள். பக்தர்களுக்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கின்றபடியால் ராதையென்று சொல்லப்படுகிறாள். இம்மந்திரத்துக்கு நான்ருஷி, சந்தஸு காயதிரி, தேவதை ராதிகா, சக்தி பீஜம், சக்திஸ்வரூபம் முன்சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மூலமந்திராவர்த்தியினால் அங்கன்னியாசம் கரன்னியாசம் செய்து, பிறகு சாமவேதத்தில் சொல்லப்பட்ட தியானத்தை முன்சொல்லியபடி வெண்சண்பக நிறமுடையவளாயும், சரத்கால சந்திரன்போன்ற முகமுடையவளாயும், அச்சந்திரன் போன்றநேத்திரமுடையவளாயும், கோடி சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், கோவைப்பழம் போன்ற உதடுள்ளவளாயும், பெருத்தபிருஷ்டமுடையவளாயும், ஒட்டியாணத்தோடு கூடிய நிதம்பமுடையவளாயும், குந்தமொக்குக்குச் சமானமான தந்தமுடையவளாயும், வன்னிசுத்தமான வெண்பட்டைத் தரித்தவளாயும், புன்சிரிப்புள்ள முகமுள்ளவளாயும், யானையின் மத்தகம் போன்ற தனமுடையவளாயும், எப்போதும் பன்னிரண்டு வயதுள்ளவளாயும், இரத்னபூஷணங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவளாயும், சிருங்கார ரசரூபமான ரசிகையாயும், பக்தர்களை அநுக்கிரகிக்கும் ஆவலுள்ளவளாயும், மல்லிகை மாலதி முதலிய புஷ்பமாலைசூடிய கூந்தலால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், மிருதுவான சரீரமுள்ளவளாயும், ராஸமண்டலமத்தியில் வசிக்கிறவளாயும், வரதாபயங் கொடுக்கின்றவளாயும், சாந்தையாயும், எப்போதும் ஸ்திரமான யௌவனமுள்ளவளாயும், ரத்னசிங் காதனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளாயும், அனேக கோபிகளுக்கு எஜமானியாயும், கிருஷ்ணப்பிரியையாயும், வேதத்தில்

துதிக்கப்பட்டவளாயும், பரமேஸ்வரியாயு மிருக்கின்றவளென்று ராதாதேவியைத் தியானித்து கலசத்திலாவது, எட்டுதள யந்திரத்திலாவது, ஆவாகித்துவிதிப்படி ஆசமனமுதலான உபசாரங்களை மூலத்தாற்கொடுத்து மதுபர்க்கத்தையும் பால் கொடுக்கும் பசுவையுங் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு ஸநானவேதிகையில் தேவியை எழுந்தருளச்செய்து, அப்பயங்கன முதலான ஸ்நானங்களைச் செய்து வஸ்திரம் சந்தனம் துளசி பாரிஜாதம் தாமரைமுதலிய நானாவிதபுஷ்பம் ஆகிய இவைகளைக் கொடுத்து அக்னி ஈசானியின் நிருதி வாயு இவர்கள் மத்தியில் திக்பூஜைசெய்யவேண்டும். பின்பு பிரதக்ஷிணமாக கிழக்குமுதல் ஈசானியம் ஈறாகவுள்ள எட்டு தளங்களில் மாலாவதி மாதவி ரத்னமாலை சுசீலகை சசிகலை பாரிஜாதை அமராவதி பிரியகாரணி ஆகிய இவர்களையும், அவர்களுக்கு வெளிப்பக்கத்தில் அத்றகுப் புறம்பில் பிரமன் முதலானவர்களையும், திக்பாலகர்களையும், வச்சிரம் முதலிய ஆயுதங்களையும் பூஜித்து ராஜோபசாரங்களைச்செய்து, சகஸ்ரநாமங்களால் அருச்சித்து தேவியை சந்தோஷப்படுத்தி தேவி மந்திரத்தை ஆயிரம் உருசெபிக்கவேண்டும். ராதைக்குப்பிரியமான தேவியை எவன் இவ்வாறு பூசிப்பானோ அவன் கோலோகத்தில் சுகமாய் பரமாத்மாவுக்குச் சமானமாயிருப்பான். கார்த்திகை பௌர்ணமியில் ராதா ஜன்மோற்சவத்தைச் செய்கின்றவனுக்கு ராதா தேவி எப்போதும் சாந்நித்தியத்தைத் தருகின்றாள். ஏதோ வொரு **காரணத்தால்.** கோலோகத்தில் பிருந்தாவனத்தில் ராதாதேவி விருஷபாநு மகளாகப்பிறந்து நிலையாகவசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இங்குசொல்லியிருக்கும் மந்திரங்களுடைய அக்ஷரகணக்கின்படி புரச்சரணை செய்யவேண்டும். ஜபத்தில் பத்திலொருபாகம் எள்ளினால் மூன்றுஹோமமுஞ் செய்யவேண்டும் என்றனர்.

நாரதர் நாராயணரைநோக்கி ஒ முநிவரே! தேவி எதனால் சந்தோஷமடைவாளோ அந்தத்துதியைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க நாராயணர் கூறுகின்றார்.

நமஸ்தே பரமேஸாநி ராச மண்டல வாஸிநி,
ராஸேஸ்வரி நமஸ்தேஸ்து கிருஷ்ணப் பிராணாதிகப்பிரியே. (46)
நமஸ் த்ரைலோக்ய ஜநநி ப்ரஸீத கருணார்ணவே
பிரஹ்ம விஷ்ண்வாதி பிர்த்தேவைர் வந்தியமான பதாம்புஜே. (47)
நம ஸரஸ்வதீ ரூபே நம: ஸாவித்ரி ஸங்கரீ,
கங்கா பத்மாவதீ ரூபே ஷஷ்டி மங்கள சண்டிகே (48)

நமஸ்தே துளஸீ ரூபே நமோ லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபிணி
நமோ துர்கே பகவதீ நமஸ்தே ஸர்வரூபிணி (49)

மூலப்ரக்ருதி ரூபாந்தவாம் பஜாம: கருணார்ணவாம்
ஸம்ஸார ஸாகராதஸ்மாநு த்தராம தயாம் குரு (50)

இத்துதியை எவன் முக்காலத்திலும் ராதையைத் தியானித்து வாசிப்பானோ அவனுக்குக் கிடைக்காத பொரு ளொன்றுமில்லை. தேகமுடிவில் கோலோகராசமண்டலத்தில் வசித்திருப்பான். இந்த ரகசியத்தை எவனுக்குஞ் சொல்லக்கூடாது.

இனி நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லா ஆபத்துக்களையும் நீக்குபவ ளாயும், உலகில் யாவராலும் வணங்கப்பட்டவளாயும், எல்லோராலும் உபாசிக்கத் தகுந்தவளாயும், சிவசக்தி சொரூபமாயும், அற்புதமான மகிமையுடையவளாயும், சகலருடைய புத்திக்கும் அதிதேவதையாயும், அந்தர்யாமி சொரூபமாக இருக்கின்றவளாயும், துக்கமென்னுஞ் சங்கடத்தை நீக்குகிறபடியால் துர்க்கையென்று பிரசித்தி யடைந்தவளாயும், வைணவர் சைவர் இருவர்களாலும் உபாசிக்கப் பட்டவளாயும், மூலபிரகிருதி ரூபையாயும், முத்தொழிலைச் செய்கின்றவளாயும் இருக்கின்ற துர்க்காதேவியினது விதானத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக :-

பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கள் ருஷிகளாகவும், காயத்திரி உஷ்ணிக் அநுஷ்டுப்பு இவை சந்தஸ்ஸுகளாகவும், மகாகாளி மகாலக்ஷ்மி சரஸ்வதி இவர்கள் தேவதைகளாகவும் ரக்ததந்திகா, துர்க்கா பிராமரி மூவரும் பீஜங்களாகவும், நந்தா சாகம்பரி பீமா மூவரும் சக்திகளாகவும், தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்கள் விநியோகமாகவும் சொல்லப்படும். இவைகளை சிரசு முகம் இருதயம் ஸ்தனம் இவ்விடங்களில் முறையே நியசிக்கவேண்டும். மூன்று பீஜங்களிலாவது, நான்கு பீஜங்களி லாவது, இரண்டு பீஜங்களிலாவது, எல்லாப்பீஜங்களி லாவது, சிகை கண் காது நாசி முகம் புஜம் இவ்வாறங்கங்களில் நியாசஞ்செய்ய வேண்டியது. கட்கம் சக்கரம் கதை பாணம் சாபம் பரிகம் சூலம் புஜுண்டி சிரசு சங்கம் இவைகளைத் தரித்திருக்கின்ற வளாயும், மஹாகாளிஸ்வரூபமாயும், முக்கண்ணுடைய வளாயும், நானாவித பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும், கறுத்த மேகராசியைப் போல் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், பத்துமுகம் பத்து காலுள்ளவளாயும், மதுகைடப நாசத்துக்காகப் பிரமாவினால் தியானிக்கப்பட்டவளாயு மிருக்கிற தேவியைத் தியானிக்கின்றேன் என்று மஹாகாளியையும்; ஜபமாலை பரசு கதை பாணம் குலிசம் கமலம் தநுசு குண்டிகை தண்டம் சக்தி கத்தி கவசம் மணி சுரா பாத்திரம் சூலம்; பாசம்

சுதரிசனம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு செவந்தகாந்தியோ டிருக்கிறவளாயும், செந்தாமரைப்பூவை அடைந்திருக்கிற வளாயும், மாயாசொரூபிணியாயும், மகிஷாசுரனை நாசஞ் செய்தவளாயும் இருக்கின்ற மகாலக்ஷுமியைத் தியானிக்கின்றேன் என்று மகாலக்ஷுமியையும்; மணி சூலம் கலப்பைசங்கு உலக்கை சக்கிரம் தநுசு பாணம் இவைகளைக் கரங்களி லேந்தினவளாயும், சும்பன் முதலானவர்களைச் செயித்த வாணிபீஜ ஸ்வரூபிணியாயும், சச்சிதானந்த சொரூபிணியாயும் இருக்கிற மஹாசரஸ்வதியைதியா னிக்கின்றேன் என்று மஹாசரஸ்வதியையுந் தியானிக்கவேண்டும். இனியந்திரபூஜையைக் கூறுகின்றேன்:- மூன்று ஆறுகோணங்க ளோடும், எட்டுதளபத்மம் இருபத்துநான்கு தளபத்மங்களோடும், பூ கிரகத்தோடும் கூடியிருக்கிற யந்திரத்தைச் சிந்தித்து கலசத்திலாவது யந்திரத்திலாவது பதுமைகளிலாவது, பாணலிங்கத்திலாவது, இலிங்கத்திலாவது, சூரியனிடத்திலாவது, அநநியமாகத் தியானித்துப் பின்னர் ஜயாதிசக்திகளோடு கூடிய பீடபூஜையைச் செய்ய வேண்டும்.

பிறகு முக்கோணத்துள் பூர்வகோணத்தில் சரஸ்வதியோடு கூடிய பிரமனையும், நைருதிகோணத்தில் இலக்ஷுமியோடு கூடின விஷ்ணுவையும், வாயுகோணத்தில் பார்வதியோடுகூடிய சம்புவையும், தேவிக்கு வடபக்கத்தில் சிம்ஹத்தையும், வாமபாகத்தில் மகிஷனையும், ஷட்கோணத்தில் நந்தை ஜயை ரக்ததந்தை சாகம்பரி தூர்க்கா தேவி பிராமரி தேவியையும், அஷ்டதள பத்மத்தில் பிராம்ஹி மாகேஸ்வரி கௌமாரி வைஷ்ணவி வ்ராஹி நாரசிம்ஹி ஐந்திரி சாமுண்டா இவர்களையும், இருபத்து நான்கு தளபத்மத்தில் முதலில் விஷ்ணுமாயை சேதனை புத்தி நித்திரை க்ஷுதை சாயா சக்தி பரா திருஷ்ணா க்ஷாந்தி ஜாதி லஜ்ஜை சாந்தி சிரத்தை கீர்த்தி லக்ஷுமி திருதி விருத்தி சுருதி ஸ்மிருதி தயை துஷ்டி புஷ்டிமாதா பிராந்திரதி இவர்களையும், பூபுரகோணத்தில் கணபதி க்ஷேத்ரபாலகர் வைரவர் யோகினிகள் இவர்களையும், யந்திரத்திற்கு வெளியில் இந்திரன் முதலானவர்களையும் வச்சிராதி ஆயுதங்களையும் பூசித்துப் பின்தேவிக்கு ராஜோபசாரஞ் செய்யவேண்டும். பின் வாக்பவம் சம்புவனிதா காமபீஜம் சாமுண்டா என்பவைகளை சதுர்த்தி யந்தமான தூர்க்காநாமத்தோடு கூட்டி உச்சரிப்பதாகிய நவாவர்ண மந்திரத்தை அர்த்தந்தெரிந்தவனாய் ஜபித்துசப்தஸதி தோத்திரத்தைப் படிக்க வேண்டும். மூவுலகிலும் இத்துதிக்குச் சமானமில்லை.

இதில் சந்தோஷிப்பதுபோல் வேறெவைகளிலும் சந்தோஷிப் பதில்லை. இவ்வண்ணம் தினந்தோறும் மாஹாதேவியைப் பூஜித்தால்

சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுக்கு இருப்பிட மாய்விடுகிறேன். எதனால் சகலகாரியமும் சித்தியாகுமோ அந்தத்துர்க்காபூஜையை இப்போது சொன்னேன். பிரமவிஷ்ணு முதலியதேவர்களும், லக்ஷ்மி முதலிய சகலதேவிகளும் ஞானிகளும் யோகிகளும் ஆச்ரமிகளும் சிவையைத் துதிக்கிறார்கள். துர்க்காதேவியின் ஸ்மரணையிருந்தால் தான் ஜனன மெடுத்ததற்குப்பலன். பதினான்கு மநுக்களும், சகல மானதேவர்களும், தேவிபாதாரவிந்தத்தைத் தியானித்தே தங்கள் தங்கள் பதவிகளை யடைந்தனர். அதிகரகசியமான பிரகிருதிதேவியின் பஞ்சகத்துவமும் அவரவர் அம்சமும் சொல்லப்பட்டது. இதனைக் கேட்டமநிதன் புருஷார்த்தங்களையும் புத்திரனில்லாதவன் புத்திரனையும் வித்யார்த்தி வித்தையையும். இவைபோலும் எவரெவர் எதை எதை யடைய விரும்புகின்றனரோ அவரவர் அவ்வவைகளையும் அடைகின்றனர். இதனை நவராத்திரியில் தேவிசந்நிதியில் பாராயணஞ்செய்தால் சந்தோஷமடைவாள். எவன் ஒவ்வொரு அத்தியாயம் நாடோறும் படிப்பானோ அவனுக்கு தேவி சுவாதீனமாய்விடுவாள். தேவிக்கு இஷ்டன் அவனைப்போல் ஒருவனுமில்லை.

இவ்விஷயத்தில் பரிக்ஷையும் பார்க்கலாம். எவ்வாறெனின், ஓர் கன்னிகையின் கையிலாவது, ஓர் பிள்ளையின் கையிலாவது, ஓர் புஷ்பத்தைக்கொடுத்துத் தான்கோரிக்கையை நினைத்துக்கொண்டு புத்தகத்தின்மேல் புஷ்பத்தை வைக்கச்செய்து தெரிந்துகொள்ளலாம். புத்தகத்தையும் மாயாதேவியையும் பூசித்து நன்றாக ஸ்நானஞ்செய்த சுத்தமான கன்னிகையை வரவழைத்து பூசித்துப்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட ஓர்ஈர்க்கை நடுவேநாட்டி பரிட்சைசெய்தால் சுபமோ அசுபமோ எவ்வாறிருக்கிறதோ அவ்வாறே நடக்கும். இது நிச்சயம். மத்யமாகவந்தால் மத்யமாகவே யிருக்கும் என்றனர். (சு-ம். 100)

ஐம்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தயாயம் .ரு0-க்கு சுலோகம் (ஙசாஉசு)

ஒன்பதாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸ்ரீ திரிபுரிசுந்தர்யை நம :

தேவீபாகவதம்

பத்தாம் ஸ்கந்தம்.

உ

ஹரிகோபாருணாம் சுகாயைநம:

தேவீபாகவதம்.

பத்தாம் ஸ்கந்தம்

முதல் அத்தியாயம்.

1. சுவாயம்புவின் விருத்தாந்தம்

———

துங்காபி ராம குசபர ஸ்ருங்காரித மாஸ்ரயாமி காஞ்சிகதம்
கங்காதர பரதந்திரம் ஸ்ருங்கா ராத்வைத தந்திர சித்தாந்தம்.

நாரதர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாராயணரே! பூமிக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கின்றவரே! தேவரீரால் சகலரக்ஷணைகட்குங் காரணமாயும் சகல பாபங்கட்கும் நாசகரமாய்முள்ள தேவியினது சரித்திரஞ் சொல்லக்கேட்டுள்ளேன்; தேவியானவள் எல்லா மன்வந்தரங்களிலும் எந்த வுருவமாயுள்ளவள்? எந்தெந்த வுருவங்களாகத் தோன்றுகின்றவள்? பக்தவத்ஸலையாகிய அத்தேவி எந்தெந்தப் பக்தர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாய்த் தோத்திரஞ்செய்யப் பட்டவளாய் அவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்திசெய்திருக்கின்றாள்? அந்த மஹிமையோடுகூடிய சரித்திரங்களைக் கிருபா சமுத்திரமாயுள்ள தாங்கள், கேட்கும் ஆவலுள்ள எனக்குச் சொல்லி யருளு மென்றனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ மஹருஷியே! பக்தர்களது பாபத்தை நாசஞ்செய்கிறதாயும் அவர்கட்குப் பக்தியை யுண்டு பண்ணுவதாயும் அவர்களடையவேண்டிய மகா சம்பத்துக்குக் காரணமாயு மிருக்கின்ற அந்தத் தேவியினது சரித்திரங்களைக் கேட்பாயாக. பூர்வத்தில் உலகைப்படைத்தற்குக் காரணராகிய பிரமதேவர் நாராயணரது நாபிக்கமலத்திலிருந்து வெளியேவந்தனர். அவருடைய மனத்திலிருந்து சுவாயம்புமநுவும் அவர் பத்னியாகிய சதரூபையுந் தோன்றினர். பின்னர் அம்மநுவானவர் மிகவும் பரிசுத்தமான திருப்பாற்கடற் கரையின்கண் மகா பாக்கிய பலப்பிரதையான தேவியை மிருத்திகையினாற் பிரதிஷ்டைசெய்து உண்ணத்தக்க ஆகாரங்களை யொழித்து சுவாசத்தை யடக்கி நியமமாகக்கொண்ட விரதங்களால் சரீரம் இளைக்கப்பெற்றுக் காமக்குரோதாதிகளையடக்கிப் பூமியில் ஓர் காலையூன்றி அசைவறநின்று தேவியினது பொன்னடிகளை உள்ளக்கமலத்தில் வைத்து வாக்பவமென்னும் மந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு நூறுவருடம் ஸ்தாவரம் போலிருந்தனர்.

அப்பொழுது தேவியானவள் வெளிப்பட்டுவந்து, ஓ அரசனே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளென்றாள். ஆனந்தத்தை விளைவிக்கும் அந்த வாக்கை அரசன்கேட்டுத் தன் மனதி லெண்ணியவாறு தேவர்களாலும் அடைதற்கரிதான இவ்வரத்தைக் கேட்கலுற்றனன். ஓ விசாலமான கண்ணுடையாளே! யாவருடைய உள்ளத்திலும் வாசஞ்செய்கின்றவளே! யாவராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவளே! எல்லா வுலகங்களையுந் தரிக்கின்றவளே! எல்லா மன்வந்தரங்கட்கும் மங்கள மானவளே! நீ நன்றாய் விளங்கவேண்டும். உனது கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தாலன்றோ பிரமவிஷ்ணு ருத்ரர்கள் சிருட்டிஸ்திதி சங்காரங்களைச்செய்து வருகின்றனர்! உனது ஆக்ஞையினாலன்றோ இந்திரன் மூன்றுலகத்திற்கும் அதிபதியா யிருக்கின்றான்! பிரேத நாயகனாகிய காலன் பிராணிகளைத் தண்டிக்கிறான்! ஜலஜந்துகளுக் கதிபதியாகிய வருணன் எம்போன்றவர் களை ரக்ஷிக்கின்றான்! குபேரன் நிதிபதியாயிருக்கின்றான்! அக்கினி நிருதி வாயு ஈசானன் உன் அமிசத்திற் பிறந்து உன் பக்தியினால் விருத்தி யடைகின்றனர்! ஓ தேவியே! அவர்கட்கெல்லாம் வரங் கொடுத்ததுபோல் சுவர்க்க காரியத்தில் பிரவேசித்திருக்கும் எனக்கும் இப்போது வரங்கொடுக்கத் தகுமானால் என்னை நோக்கிவரும் இடையூறுக ளெல்லாம் இடையூறுபட் டொழியக்கடவது. சித்ரூபையே! என்னால் ஜபிக்கப்பட்ட வாக்பவ மந்திரத்தை எவர்கள் ஜபிக்கின்றார்களோ அவரது காரியங்கள் சீக்கிரத்தில் சித்தியாகவும், இச் சம்வாதத்தைப் படிக்கின்றவர்களும் கேட்கின்றவர்களும் புத்திமுத்திகளை எளிதாகவுடையவும், இவற்றோடு யாவர்க்கும் இன்பத்தை விளைவிக்கும் இன்சொல்லும் புத்திர பௌவுத்திராதி விருத்தியும் ஞானசித்தியும் கர்ம மார்க்க சித்தியும் பூர்வஜன்ம ஞானமும் முண்டாகவும் அருள்செய்ய உன்னைச் சேவித்துப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

(சு 24)

முதலாமத்தியாய முற்றிற்று.

———

உ

லகாரார்த்தாயைநம:

இரண்டாமத்தியாயம்

2. விந்தியாசல விருத்தாந்தம்.

———

பூமியைப் பரிபாலிக்கவல்ல ஓ அரசனே! சுவாயம்பு மநுவே! உன்னால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட யாவும் உண்டாகும்படி நான் அநுக்கிரகஞ் செய்தேன். அசுரநாசனியாயும் மதித்தற்கரிய அளவிறந்த பராக்கிரம சாலினியாயு மிருக்கின்ற நான் வாக்பவ மந்திரத்தோடு நீ செய்துவந்த தவத்தினால் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்குச் சத்துருவில்லாத ராஜ்ஜியமும், வமிசவிருத்தியைச் செய்யவல்ல புத்திரர்களும், என்னிடத்தில் திடமான பக்தியும், தேகாந்தத்தில் மீண்டும் பிறவாநெறியாகிய மோக்ஷமு முனக்குண்டாகக்கடவனனென்று விஷ்ணு சகோதரியாயும் வரதேஸ்வரியாயும் சர்வலோக பூஜ்யையாயு முள்ள தேவி அநுக்கிரகித்து அரசன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே, அவள் திருவுருக்கரந்து சூரியன் செல்லுங்கதியைத் தடுத்ததும் அகஸ்திய முநிவரால் அடங்கப் பெற்றதுமான விந்தியமலையை யடைந்தனள்.

இருடிகள் வினாவுகின்றனர்:- ஓ சூதரே! விந்தியமலை என்பது யாது? அது யாதுகாரணமாய் ஆகாயத்தி லெழுந்து சூரியன் செல்லத்தக்க மார்க்கத்தை தடுத்தது? அகஸ்தியர் மேலோங்கி இறுமாந்திருந்த அந்தப்பர்வதத்தை எவ்வாறு அடக்கினர். அவை யனைத்தும் எங்கட்கு விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். ஓ சாந்தசீலரே! தேவரீர் திருமுகத்தி னின்றும் பெருகாநின்று தேவிசரித்திரமென்னும் அமுதத்தை நாங்கள் பானஞ்செய்தும் திருப்தியடைந்தோ மில்லை. இன்னமும் அந்த அமுதத்தி னிடத்து ஆசையேவளருகின்றது.

சூதர் கூறுகின்றார்:- விந்தியம் மலைகளுக்குட் சிறந்தது. பல பருப்பதங்களால் பூஜிக்கத்தகுந்த மேம்பாடுடையது. அநேக விதமான விருக்ஷங்களால் நெருங்கியுள்ள ஆரண்யங்களாலும் மலர்கள் நெருங்கியுள்ள புதர்களாலும் நதிநதங்களாலும் சூழப்பட்டது. மான் பன்றி புலி வேங்கை வானரம் நரி முதலியவிலங்கினங்கள் தன்னிடத்து உல்லாசமாக வுலாவப்பெற்றது. கின்னர கிம்புருடர் களாலும் அப்சரஸ்திரீகளாலும் நிறையப்பெற்றது இதற்கு சிறப்புடைய அவ்விந்திய மலையைநோக்கித் தன்னிச்சை வழி எவ்வுலகத்தும்

பர்வதம் - மலை, இருடிகள் - ரிஷிகள்

உலாவவல்ல நாரதர் அதிக பிரீதியோடு தற்செயலாய் வந்தனர். அவர் வருகையைக்கண்ட அவ்விந்தியமலை திடுக்கிட்டு விரைந்தெழுந்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதிகளைக் கொடுத்து சுகமாய் ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து பூஜித்து அவரைப்பார்த்து, ஓ உத்தமரே! இங்கு யாதுகாரணங் கருதிவந்தீர்? தேவரீ ரிங்கு வரப்பெற்றதனால் எனது கிருகம் விலைமதிக்கக் கூடாததாயிற்று. சூரியனுடைய சஞ்சாரமானது எப்படித்தேவர்களுக்கு நன்மையைத் தருவதோ அப்படியே தேவரீரது சஞ்சாரமும் தேவர்கட்கு நன்மையைத் தருவதன்றோ! அபூர்வமான சங்கதி ஏதேனு மிருக்குமானால் அதனைச் சொல்லுமென்று வினவ நாரதர் கூறுகின்றனர்.

இந்திரனுக்கு வைரியாயுள்ள விந்தியமே! நானிப்போது பொன் மலையாகிய மேருவினின்றும் வருகின்றேன். அதில் லோகபாலகர்க ளான இந்திராதியர்கள் வசிக்குங் கிருகங்களை அவரவர் வசித்தற் குரிய உலகங்களைப்போற் கண்டேனென்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டனர். விந்தியமலை, ஓ முநிபுங்கவரே! நீர் பெருமூச்சுவிடுங் காரணமென்னையோ அதனைக்கூறு மென்ன, அவர் ஓவிந்தியமே! மேருமலை இப்போது கொண்டிருக்கும் இறுமாப்பை என்னென்று சொல்லுவேன். இமயபர்வதம் பார்வதியாருக்குத் தந்தையான படியால் சிவபெருமானுக்கு மாமனாராய் அவ்விசேடத்தால் யாவராலும் பூஜிக்கும் பெருமையை யடைந்தது. ஸ்ரீகைலாயமும் சிவபெருமான் தன்னிடம் நீங்காது வீற்றிருக்கப்பெற்ற காரணத்தால் யாவராலும் வணங்குந் தன்மையைப்பெற்றது. நிடத நீல கந்தமாதன முதலிய பருப்பதங்களும் ஒவ்வோர் காரணத்தால் சிறப்படைந்திருக்கின்றன. மேரு, தான் ஆயிரங்கிரணங்களோடு கூடிய சூரியன் சகல கிரகங்களோடும் நக்ஷத்திரங்களோடும் நாடோறும் வலம்வரப் பெற்றுள்ள தென்றும் அதனால் தனக்குச் சமானமானதும் மேம்பட்டதும் உலகில் ஒரு மலையுமில்லை யென்றும் தானே சிறந்ததென்றும் அகங்கரித்திருக்கின்றதை இன்று கண்டேனாகையால் பெருமூச்செறிந்தேன். ஆனால் தவஞ்செய்வோனாகிய யான் ஒருவரடைந்திருக்கும் அகங்காரத்தைச் சிந்திக்க வேண்டியது மில்லை. பிறரிடத்தில் சொல்லவேண்டியது மில்லை. நீ என்னைப் பார்த்து அபூர்வமான சங்கதி ஏதேனுமிருக்குமானால் அதனைச் சொல்லு மென்று கேட்டபடியினால் வார்த்தை மேல் வார்த்தையாய்ச் சொல்லவந்தது. இனி யான் என்னிடம் போய் வருகின்றே னென்று பிரமனுலகம் போயினர்.

(சு. 28.)

இரண்டாமத்தியாய முற்றிற்று.

லதாபூஜ்யாயைநம:

— —

மூன்றாமத்தியாயம்.

3. விந்திய கிருதபாநு மார்க்க நிரோதனம்.

— — —

சூதர் கூறுகின்றார்:- நாரதமுநிவர் சென்றபின் மேரு மிக்க இறுமாப் படைந்திருக்கின்றதென்று கேள்வியுற்ற விந்தியமலை சிந்தாகுல மடைந்து, நாம் அந்த மலையைக் கர்வபங்கஞ் செய்யாமற் போவோமாயின் நமக்கென்ன சிறப்பிருக்கின்றது. நாம் அதனை எப்படி வெல்வோம். வெல்லாதொழியின் நமது மனம் எப்படி தணியப் போகின்றது. நமது வன்மையையும் ஆண்மையையும் நெருப்பிற்றான் சுடவேண்டுமென் றெண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போதே மேருமலையின் இறுமாப்பை யடக்க நாம் செய்யவேண்டிய காரிய மிதுவென்று தெளிவாய் மனதிற் றோன்றிற்று. அது யாதெனின், சூரியன், கிரகாதி நக்ஷத்திரங்களோடு நாடோறுந் தன்னை வலம் வருகின்றா னென்கின்ற இவ் வொன்றினாலன்றோ அளவில்லாத அகங்காரங் கொண்டிருக்கிறது இன்று. நமது கைகளால் அந்த சூரியன் வரும் மார்க்கத்தைத் தடைசெய்வோ மாயின் அவனெப்படி அதை வலம்வரப் போகின்றான். அவ்வாறு வலம்வரானாயின் அந்த மேருகர்வ பங்கமடையு மென்பதில் சந்தேக முண்டோ என்று நிச்சயித்ததே. அவ்வாறே அக்கணமே உன்னதமான தனது சிகரங்களால் ஆகாயத்தை யளாவிச்சென்று சூரியனெப்போது உதய கிரியி லுதிக்கப் போகின்றான்; நாமெப்போது தடுக்கப் போகின்றோம் என்றெண்ணிக் கொண்டே அவ் விரவெல்லாம் கீழ்த்திசையைநோக்கி யிருக்கும்போது பிராஹ்னா (முற்பகல்) அபரான்னா (பிற்பகல்) மத்யான்னா (நடுப்பகல்) என்று மூன்று காலங்களைக் காட்டி அக்காலங்களால் தேவர்களுக்கு அவ்யத்தையும் பிதுர்க்களுக்குக் கவ்யத்தையும் ஏனைய பூதபலிமுதலிய வற்றையும் செய்விக்கின்றவனும், உலகிலுள்ளார் யாவரையும் தந்தந் தொழில்களில் முயல்விக்கின்றவனும், தாமரை மலரவும் ஆம்பல் குவியவும் செய்கின்றவனுமாகிய சூரியன் உதித்து, பிரிவரும் தன்பிரிய நாயகன் தன்னை நெடுநாட் பிரிந்திருக்க அதனா லுண்டாகிய விரகநோயி லிருக்கின்ற தலைவியைத் தனது காட்சியால் அந்நோயைத் தணிப்பவன்போல் கிழக்குத் திக்கையும் அக்கினிதிக்கையும் பிராகசப்படுத்தி சமாதானமாக்கி தக்ஷிணதிக்கை நோக்கிச் சொல்லும்போது இரதத்திற் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகள்

செல்லுவதற்கு வழி தெரியாமல் மயங்கி யிடர்ப்பட்டன. அது கண்ட அருணனென்னுந் தேர்ப்பாகன் சூரியனைப் பார்த்து, ஓ அர்க்கமூர்த்தியே! விந்தியமலை இப்போது மேருமலையோடு பகைத்து அம் மலையை நீர் வலம்வராவண்ணம் தடுப்பதற்கு தான் மேலோங்கி நாம் போகவேண்டிய மார்க்கம் தெரியாவண்ணஞ் செய்திருக்கின்ற தென்றனன். அது கேட்ட அருக்கனும் ஆஹா! இச்செய்கை மிக ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது! தெய்வத்தின்செயல் இப்படியு மிருந்ததா! அதன் செயலே செயல். வீரனாயுள்ளவன் துர்மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்ப னாயின் அவன் எந்தக் காரியத்தைத்தான் செய்யத் துணியான்! அதுபோல் இந்த விந்தியம் செய்துவிட்டது. அந்தோ! குதிரைகள் போவதற்கு வழிகாணாமல் தத்தளிக்கின்றனவே! நாம் ராகுவினால் விழுங்கப்பட்டு ஒளிமழுங்குங் காலத்திலேயும் தடையின்றிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட நாம் இன்று இந்தமலை தடுப்பதனா லுண்டாகிய இருளை நம தொளியாலோட்டிக் குதிரை களுக்குப் போகும்படியான மார்க்கத்தைக் காட்டுவதற் கில்லாமற் போயிற்றே! இந்தமலை இப்படியே வழிவிடாமல் தடைசெய்து கொண்டிருந்தால் நாமென்செய்ய வலியுடையோம்! ஊழின் வலியே வலி என்று வியசனமடைந்து ஏனைய தேவர்களாவது இதனைக் கண்டு எவனைச் சரண மடையவேண்டுமோ அவனைச் சரணடைந்து வழிதேடினா ரில்லை; இன்னது செய்யலாமென்று நமக்கும் நிச்சயப்பட வில்லையென்று சித்ரகுப்த னாதியர்கட்கும் கால நிர்ணயத்தை யறிவிக்கவல்ல சூரியன் கவலையுற்றனன். ஓ இருடிகளே! தெய்வ சங்கற்பத்தால் இவ்வண்ணம் சூரியன் தடைபட்டு நிற்கவே தேவ பிதுர்க்களுக்குச் செய்வதாகிய சுவாகாகாரமும் சுவதா காரமும் நின்றுவிட்டன. அவை நிற்கவே அநேகமாக உயிர்கள் நசித்துப்போயின. தென்றிசையில் இருளடைந்து அங்குள்ளாரெல்லாம் கண்ணைத் திறப்பதற்கு மின்றி மூடிக்கொண்டனர். உத்தரதிக்கிலும் கிழக்குத் திக்கிலும் சூரியனுடைய ஒளி மிகுந்து எரிக்கத் தொடங்கிய படியினால் அநேகர் இறந்தனர். அநேகர் வாடிப் போயினர். அநேகர் ஆவென்று ஓடிப் போயினர். இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பயமுற்று என் செய்வோமென்று ஏங்கினர். (சு. 25)

மூன்றாம் அத்தியாம் முற்றிற்று.

———

லயஸ்தித்யுத்பவேஸ்வர்யைநம:

———

நான்காம் அத்தியாயம்

4. ருத்ரம்பிரதி இந்திராதிஸ்வவிருத்தாந்தகதனம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:- என் செய்வோமென் றேங்கிய இந்திராதி தேவர்கள் பிரமனை யழைத்துக்கொண்டு தேவதேவனாயும் கிரிஜா பதியாயும் சந்திர சேகரனாயு மிருக்கின்ற உருத்திரமூர்த்தி யிடஞ் சென்று அவரது பிரபாவத்தைக் காட்டவல்ல தோத்திரங்களாலும் அடிக்கடி செய்யும் நமஸ்காரங்களாலும் வழிபடத் தொடங்கி, ஓ கணாத்யக்ஷரே! பார்வதி தேவியாரால் கொண்டாடத்தக்கவரே! அன்பர்களுக்கு அஷ்டமா சித்தி விபூதியைக்கொடுக்கின்றவரே! மஹாமாயா விலாசத்துக்கு ஸ்தானமா யுள்ளவரே! பரமாத்ம சொரூபரே! விருஷபாரூடரே! அமரீசரே! கைலாசவாசரே! அக்கினிஸ்வரூபரே! யோகஸ்வரூபரே! யோகிகளுக்குப்பதியானவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். யோகிகளுக்கு ஈசரே! உமக்கு நமஸ்காரம். யோகத்துக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றவரே! தீனர்களுக்குத் தானஞ்செய்கின்றவரே! கிருபாசா கரமூர்த்தியே! பக்தர்களது பீடையைப் போக்கடிக்கின்றவரே! உக்ரமான வீரியமுடையவரே! குணமூர்த்தியே! விருஷபத்வஜரே! காலஸ்வரூபரே! காலகாலரே! உமக்கு நமஸ்காரம் என்று துதித்து வணங்கிய பொழுது சிவபெருமான் தேவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் செய்த உத்தமமாகிய தோத்திரத்துக்கு மகிழ்ந்தே னென்று "நகைத்துக்கொண்டே உங்களது மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றேன்; வேண்டுவது யாதென்று கேட்க, தேவர்கள் ஓ சர்வதேவேசரே! கிரீசரே! சந்திரமௌளியே! துக்கமுடை யவர்க்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கின்றவரே! மகாபலமுள்ளவரே! எங்களுக்கிப்போது சுகத்தைக் கொடுத்தருளும். விந்தியமலையானது மேருவோடு துவேஷங்கொண்டு சூரியனுடைய மார்க்கத்தைத் தடுக்கும் பொருட்டு மேலோங்கி வளர்ந்து யாவருக்குந் துக்கத்தை விளைவித்து விட்டது. ஆகையினால் தேவரீர் அந்தமலையை யடக்கிச் சுகத்தைக்கொடுக்க வேண்டும். சூரியனைத் தடை செய்து விட்டால் காலநிர்ணயம் எப்படி யேற்படும். ஸ்வாஹா ஸ்வதா என்கிற மந்திரங் களாற் செய்யத்தகும் கிரியைகள் கெட்டிருக்கும் இவ்வுலகிற்கு எவன் புகலிடமாவான்? பயமுற்றிருக்கும் எங்களுடைய துக்கங்களைத் தொலைக்கத்தக்கவர் நீரென்றே காண்கின்றோம். ஓ கிரிஜாபதியே, தயைசெய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும் பொழுது உருத்திரமூர்த்தி சிரித்துக்கொண்டே தேவர்களைப் பார்த்து, சத்திகளிலே ஒருவரா யெண்ணப்பட்டவராயும் பிரபுவாயும் உங்களால் பூஜிக்கத்தக்கவராயும் இருக்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அவ் விந்தியமலையினது விருத்தியை

அடக்க வல்லவர் ஆதலால் அவர்தான் உங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கவ ராவர் என்று கூறவே பிரமனாதி தேவர்கள் வைகுண்டத்தை யடைந்தனர். (சு. 19.)

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

லாஸ்யதர்சன சந்துஷ்டாயைநம:

———

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

5. விஷ்ணுஸ்துதி

———

சூதர் கூறுகின்றார்:- வைகுண்டத்துக்குப்போன தேவர்களெல்லாம் பிரபுவாயும் லக்ஷுமி பதியாயும் ஜகத்குருவாயும் கமலாக்ஷராயும் காந்தி ஸ்வரூபராயும் விளங்கும் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பார்த்துப் பக்தியோடு வாய்குழறிக்கொண்டே ஓ ஸ்ரீயப்பதியே! மஹாபுருஷரே! அசுரசங்காரரே! மன்மதனைப்படைத்தவரே! சர்வகாம பலப்ரதரே! கோவிந்தரே! மஹாயக்ஞ சொரூபரே! ஜகதோற்பத்தி காரணரே! மத்ஸ்யாவதாரரே! வேதோத் தாரணஞ் செய்தவரே! சத்யவிரதரே! பூதநாயகரே உமக்கு நமஸ்காரம். தேவகாரியங்களை முடிக்கின்றவரே! அமரர் களுக்கு அமிர்த முண்டாக்கும் பொருட்டு கூர்மரூப மெடுத்தவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். அசுர சங்காரத்தின் பொருட்டு வராஹநரசிம்ம வாமனாவதாரங்களை யெடுத்தவரே! பத்தர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்கப் பெண்ணுரு வெடுத்தவரே! உம்மைக்காட்டிலுந் தயவுள்ளவர்கள் யாவரிருக்கின்றன ரென்று தோத்திரஞ் செய்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தனர். அவர்கள்செய்த தோத்திர நமஸ்காரங்களை யேற்றுக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி பிரசன்னராய் ஓ தேவர்களே! உங்கள் தோத்திரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தோம். உங்களுடைய சசிக்கொணாத் துன்பத்தைத் தொலைத்து விடுகிறோம். பெறுதற்கரிய இவ்வரத்தை யென்னிடம் பெற்றுக்கொள் ளுங்கள். இப்போது நீங்கள் செய்த துதியை யென்னிடம் பக்தி யுள்ளவர்கள் படனம் பண்ணுவார்களானால் அவர்கள் இம்மை மறுமைகளில் எய்தவேண்டிய வெல்லாச்சுகங்களும் பெற்றுவாழக் கடவர் என றநுக்கரிக்க மறுபடியுந் தேவர்கள் சில சொல்லத் தொடங்கினர். (சு-ம். 27½)

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

லாபாலாப விவர்ஜிதாயைநம:

ஆறாம் அத்தியாயம்

---

6. * இந்திரகிருத அகஸ்திய பிரார்த்தனா

சூதர் கூறுகின்றார்:- விஷ்ணுமூர்த்தி அநுக்கிரகம் பெற்ற தேவர்கள் கலங்கியமனந் தெளிந்தவராய் களிப்படைந்து ஓ தேவ தேவரே! மஹாவிஷ்ணுவே! விந்தியமலை சூர்யமார்க்கத்தைத் தடை படுத்தியிருக்கின்றதனால் உலகில் நடக்கவேண்டிய எல்லாக்கரு மங்களுங்கெட்டு நாங்களுஞ் சுகமிழந்து திக்கற்றவர்களானோம். நாங்கள் எவ்விடத்திற்சொல்வோம் என்னசெய்வோ மென்றனர். திருமாலானவர் ஓ தேவர்களே! எந்தத் தேவியானவள் எல்லா வுலகம் படைத்தனவோ ஆதியானவளோ குலவர்த்தினியோ அந்தத் தேவியாகிப் பகவதியை மிக்க அன்புடன் பூசித்தவரான மஹா தேஜஸுள்ள அகஸ்திய முநிவர் காசிஷேத்திரத்தி லிருக்கின்றனர். அவரே விந்தய பர்வதத்தின் பலத்தை யடக்கச் சக்தியுள்ளவர் ஆதலால் பிராமண சிரேஷ்டரான அவரைச் சந்தோஷப்படுத்த வாரணாசிக்குச் செல்வீர்களென்றார். விஷ்ணுவினால் கூறக்கேட்ட தேவர்கள் மிக்க சந்தோஷமும் வணக்கமும் உள்ளவர்களாய்க் காசியை யடைந்து மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் தர்ப்பணஞ்செய்து பலவிருக்ஷங்கள் நிறைந்துள்ளதாயும் மயில் சாகசம் ஹம்சம் சக்கிரவாகம் முதலிய பக்ஷிகள் வாழப் பெற்றதாயும், பெரும்பன்றி முள்ளம் பன்றி புலி மான் மரை வேங்கை முதலிய மிருகங்கள் உலாவத்தக்கதாயுமுள்ள பெரிதான அகஸ்தியர் ஆசிரமத்தை யடைந்து பிரஹ்மதேஜஸினால் பிரகாசிக்கிற அம்முநிவரைக்கண்டு பூமியில் அடிக்கடி தண்டம்போல் வீழ்ந்து நமஸ்காரஞ்செய்து பிராம்ஹணர்களுக்கெல்லாஞ் சிரேஷ்டரே! பூசிக்கத்தக்கவரே! பூமிக்குத் தேவரானவரே! வாதாபிபலத்தை நசிக்கச்செய்தவரே! கலசத்திற் பிறந்தவரே! லோபாமுத்திரைக்குப் பர்த்தாவானவரே! மித்ராவருணனிடம் உற்பத்தியானவரே! சர்வவித்தைக்கும் இருப்பிடமானவரே! அகஸ்திய முநிவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். யாருடைய உற்பத்தி மாத்திரத்தினால் ஜலம்தெளிந்து போகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட வுமக்கு நமஸ்காரம். நாணற்புஷ்பம் போல் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனி யுடையவரே! லங்காவாசப்பிரியரே!

* இந்திரன் செய்துகொண்ட அகத்தியர் பிரார்த்தனை.

சடை முடியுடைய சிஷ்யர்களை யுடையவரே! உமக்கு நமஸ்காரம். சகல தேவர்களாலுஞ் சேவிக்கத்தகுந்த சத்குணராசியா யுள்ளவரே! வரிஷ்டரே! உமது பத்தினியோடு உமக்கு நமஸ்காரம். உம்மைச் சரண்புகுந்தோம். ஓ சுவாமிந்! மகாமகிமை யுள்ளவரே! விந்தியத்தினா லுண்டாயிருக்கிற பீடையினால் பீடிக்கப்பட் டிருக்கின்றோம். அதாவது விந்தியபருவத்தால் சூரியமார்க்கம் தடைப்பட மூவுலகும் கோலாகலமாய் விட்டது. உம்முடைய தபோபலத்தினால் அம்மலையின் வேகத்தை யடைக்குவீராக. உமது மகிமையினால் அம்மலை யடங்கி விடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை யென்று தாம் வந்த காரியத்தை விண்ணப்பிக்க, பரமதார்மிகரான அகத்தியர் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து சிரித்தமுகத்தோடுஞ் தேவர்களை நோக்கி, நீங்கள் சிறந்தவர்கள் மூவுலகுக்கும் பிரபுவானவர்கள் திக்பாலகர் மகாமஹிமை யுள்ளவர் சிக்ஷிப்பதிலும் ரக்ஷிப்பதிலும் சமர்த்தர் எவன் அமராபதிக்குப் பிரபுவோ எவனுக்கு வச்சிரம் ஆயுதமோ எவனுடைய வாசலில் அணிமா முதலான அஷ்டசித்திக ளிருக்கின்றனவோ அவனே உங்களுக் கெல்லாம் அரசனா யிருக்கிறான். அவ்யகவ்யங்கள் வகிக்கின்றவனும் சர்வ தேவர்களுக்கும் முகமாயிருக்கின்றவனுமாகிய அக்னி பகவானுக்கு ஆகாததுயாது! ராக்ஷஸ கணங்களுக்குப்பிரபுவும் எல்லாருடைய கர்மங்களுக்குச் சாக்ஷியுமாகிய சூரியனுக்கு இயலாததுயாது? ஓ தேவர்களே! பாசதண்டத்தைக் கையிலேந்திய இந்தயமனுக்கு யாதுமுடியாதது. ஆயினும் இக்காரியம் என்சக்தியா லாகவேண்டுமெனில் அப்படியே முடிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்று முநிவர் கூற தேவர்கள் சந்தோஷித்தவர்களாய்த் தத்தம் இடங்களுக் கேகினர். (சு-ம். 278)

ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

லக்யேதரக்ஞாயைநம:

ஏழாம் அத்தியாயம்

———

7. * அகஸ்திய கிருத விந்திய விருத்திகுண்டனம்.

———

சூதர் கூறுகின்றார்:- பிராமண சிரேஷ்டமான அகத்திய முநிவர் தேவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஓ தேவர்களே! உங்கள்

* விந்தியமலையின் விருத்தியை அகத்தியர் யடக்குதல்.

வேண்டுகோளின்படியே யான் செய்கின்றேனென்று கூற அதனைக் கேட்ட தேவர்களும் பிராமண சிரேஷ்டர்களும் உய்ந்தோமென்று சந்தோஷித்துத் தத்தமிடம் போய்ச்சேர, பின்னர் அகத்திய முநிவர் தம்பத்தினியைப்பார்த்து ஓ ராஜபுத்திரியே! இப்போது தேவர்கள் நம்பால்வந்து விந்தமலை சூரியன் செல்லுமார்க்கத்தைத் தடைபடித்திய தென்றும் அத்தடை என்னாலொழிய வேண்டுமென்றும் பிரார்த்திப்ப தாகிய பிரார்த்தனை நாம் காசியில் வாசஞ்செய்யவிரும்பிய விருப்பத்துக் கிடையூறாக ஏற்பட்டதென்று நினைக்கிறேன். பூர்வம் உண்மையறிந்த முநிவர்கள் மோக்ஷாபேக்ஷை யுடையவர்களால் அவிமுக்தஸ்தானமாகிய காசிவாசம் விடத்தக்க தல்லவென்றும் அங்ஙனம் வசிப்பாராயின் அவர்களுக்கு விக்னம் அவசியம் நேரிடுமென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர். அதுபோலவே இப்போது தடைவந்துவிட்டது. இதற்கு நானென் செய்வது ஓ என் அன்புள்ள மனைவியே! என்று மனம்வருந்தி மணிகர்ணிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து விஸ்வநாதனைத் தெரிசித்து தண்டபாணியைப் பூஜித்து காலராஜனையடைந்து ஓ காலராஜனே! நீண்டகையுள்ளவனே! பக்தர்களது பயத்தைப்போக்குபவனே! காசிப் பட்டணத்தி லாசை யோடுவசிக்கும் என்னை எதற்காகத் தூரத்தில் துரத்தி விடுகின்றனை! நீகாசியில் வசிப்பவர்களுக்கு வரும் விக்னங்களை நாசஞ்செய்கின்றவனல்லவா! இங்குள்ள பக்தர்களுடைய பீடையைத்தொலைத்து ரக்ஷிக்கின்ற நீ காசியினின்றும் என்னை விலக்கி மனவருத்தத்தை யுண்டாக்குகின்றனையே; நான் பிறர்மேற்கூறும் அபவாதத்தினைக் கேட்டதுமில்லையே; கோளும் பொய்யும் சொன்னது மில்லையே; இப்படிப்பட்ட பாபச்செயல்களைச் செய்யாத என்னை எந்த பாவகர்மஞ் செய்ததாக வெண்ணி காசியினின்றும் விலக்குகின்றனை? இவ்வாறு அகத்தியமுநிவர் காலராஜனைத் துதித்துதப் பிரார்த்தித்துப் பின்னர் சர்வவிக்னத்தையும் நாசஞ்செய்பவரான ஸ்ரீசாக்ஷி விக்னேஸ்வரரை யடைந்து தெரிசித்துப் பூசித்துப் பிரார்த்தித்து பட்டணத்தை விட்டுவிலகித் தென்திசை நோக்கிச் சென்று காசியைநினைத்து நினைத்து மனைவியுடன் மனவருத்தப் பட்டுக்கொண்டே ஆகாயத்தை யளாவிய விந்தியகிரியி னெதிரில் ஒருக்ஷணத்திற்போய் அதனைப்பார்த்து நின்றனர். அந்தமலை இவரைக் கண்டதும் ஒழியாத அகங்கார மொழிந்து மெய்நடுங்கி சிற்றுருக் கொண்டுவந்து அவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் நிற்க, அதனைப்பார்த்து அகஸ்தியர் ஓ குழந்தாய்! யான் தென்திசைக்குப்போக இச்சையுடையேனா யுள்ளேன். நீ யுயர்ந்திருப்பையாயின் நானெவ்வா றுன்னைக் கடப்பேன். இப்போது நீ இருத்தல்போல் நான் வருமளவு மிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறி அம்மலைமீதேறி அதனைக்கடந்து தென்றிசை யடைந்து

ஸ்ரீ சைலத்தைத்தெரிசித்து பொதியமலைக்குப்போய் அவ்விடத்தில் வசித்திருந்தனர். ஓ மஹருஷிகாள்! விந்தியமலையின் செய்தியிதுவாகும். அம்மலை அகஸ்தியபகவானால் அடக்கப்பெற்ற மகிமையுள்ளதாகலின் அம்மகிமை எக்காலத்தும் விளங்கும் பொருட்டுத் தேவியும் அதில் வாசஞ்செய்கின்றாள் ஆதலால் விந்தியாசலவாசினி யென்று உலகில் அவளுக்கோர் நாமமு முண்டாயிருக்கின்றது.

ஓ முநிவர்களே! இச்சரிதத்தை நால்வகைப்பட்ட வர்ணாச்சிரமிகள் கற்றாலுங் கேட்டாலும் ஞானம் வெற்றி தனம் தானியம் என்பவற்றையும் அறம்பொருள் இன்பம் என்பவற்றையும் முறையே பெறுவர்.

ஓ ஸ்வாயம்புவே! இது விந்தியபர்வதத்தின் சரித்திரமென்று சொல்ல அம்மநுவானவன் சந்தோஷித்துத் தேவியைப் பக்தியோடு பூசித்துத் தனது மன்வந்தரத்துக்குட்பட்ட ராஜ்யத்தை யடைந்தனன். இன்னமும் உனக்குக் கூறவேண்டுவது யாதென்றனர். (சு-ம் 27)

ஏழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

லாவண்ய சாலிந்யைநம:

எட்டாம் அத்தியாயம்

---

8. ஸ்வாரோசிஷாதி மநுசரித்ரம்

சௌனகமுநிவர் கூறுகின்றார்:- சூதபகவானே! தேவரீர் மன்வந்தரமாகிய சுவாயம்புவைப்பற்றிக் கூறியருளினீர். முதல் போலவே ஏனைய மநுக்களுடைய விருத்தாந்தங்களைங்கேட்க ஆவலுடையவனா யிருக்கின்றேன் சொல்லு மென்றனர். இது ஓசவுனகரே! நாரதரும் நாராயணரை அப்படியே கேட்டிருக்கின்றார், அம்முறையே நானுங்கூறுகின்றேன் கேட்பீராக வென்று சூதமுநிவர், சொல்லத் தொடங்கினர்.

நாரதர் நாராயணரைநோக்கி எனக்கு மநுக்களுடைய பத்தியைக்கூற வேண்டுமென்று கேட்க நாரயணர் ஓ மகாமுநிவரே! முதல் மநுவாகிய சுவாயம்புமநு தேவி பூஜாவிசேடத்தால் வற்பகையில்லாத ராஜ்யத்தையடைந்து தானெண்ணியபடி சகல தருமங்களையும் விருத்திசெய்தனன். அவனுக்குப் பிரியவிரதன்

உத்தானுபாதன் என்று இரண்டு புத்திரர்கள்பிறந்து பிரசித்திபெற்றிருந்தனர். அவருள் மூத்தோனாகிய பிரியவிரதனுக்கு சுவாரோசிஷன் என்னும் புத்திரன்பிறந்து இரண்டாவது மநுவாயினன். அவன் காளிந்திநதிக்கரையில் ஓர் பர்னசாலையமைத்து அதிலிருந்து உலர்ந்து சருகுகளைப் புசித்துக்கொண்டு தேவியினது திருவுருவத்தை மண்ணினாலமைத்து மிக்கபக்தியுடன் பன்னிருவருடம் பூசித்து அரியதவம்புரிந்து வந்தனன். அப்போது தேவி ஆயிரஞ்சூரிய ருதித்தாற்போல் அவன் முன்றோன்றி அவனைத் தமது திருக்கண்களால் கருணையுடனோக்கி ஒ சுவாரோசிஷனே! உனக்கு சர்வமந்வந்தரங்களுடைய ஆதிபத்யத்தையும் கொடுத்தேனென் றநுக்கிரகஞ்செய்தனள். அதனால் அம்பிகை ஜகத்தாத்ரி - தாரிணி என்னும் நாமங்களால் பிரசித்தியடைந்தனள். இவ்வாறு சர்வ சத்ருக்களாலும் விடப்பட்ட ராஜ்யத்தை அந்த சுவாரோ சிஷானடைந்து சகல ராஜ்யதர்மங்களையும் ராஜ்யங்களையும் தனது குமாரனிடம் ஒப்புவித்துத் தான்சுவர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தனன். அதன்பின்னர் பிரியவிரதன்மகனாகிய உத்தமன் மூன்றாவது மநுவாகிக் கங்கைக் கரையில் தவங்கிடந்து வாக்பவம்ந்திரத்தை மாநஸீகமா யுச்சரித்து மூன்றுவருடம் உபவாசமாயிருந்து தேவி யநுக்கிரஹத்தைப்பெற்று, பக்தியுடன் சிறந்த தோத்திரங்கள் செய்து சத்துருபயமற்ற ராஜ்யத்தையும் பெருகிய சந்ததியுமுடையனாய் ராஜ்யசுகத்தையும் தர்மசுகத்தையுங் குறைவின்றி யநுபவித்து ராஜவிருடிகளடையுங் கதியையடைந்தனன். அதன்பின்னர் பிரியவிரதன் மகனாகிய தாமசன் நான்காவது மநுவாகி நர்மதாநதியின் தென்கரையில் காமராஜகூடத்தை ஜபித்து ஜகத் சொரூபிணியான தேவியை வசந்தகாலத்திலும் சரத்காலத்திலும் நவராத்திரி பூஜையினால் ஆராதித்துச் சந்தோஷிப்பித்து அவளது கருணையையடைந்து தோத்திரஞ்செய்து சத்துருபாதையில்லாத ராஜ்யத்தையடைந்து மகாபலசாலிகளாயும் சூரராயுமுள்ள பத்துப் பிள்ளைகளைப்பெற்று தனது பத்னியுடன் சுவர்க்கத்தை யடைந்துனன். அதன்பின்னர் அவன்சகோதரனான ரைவதன் ஐந்தாவது மநுவாகிக் காளிந்திநதிக்கரையில் வாக்பலத்தைக் கொடுப்பதாயும் வெகுசாதகமாயு மிருக்கிற காமபீஜத்தை ஜபித்து அதனால் சகல சித்தியைக் கொடுப்பதான பலத்தையும் பெற்றுத் தன்ராஜ்யத்தை யடைந்து நெடுங்காலமழியாத சந்ததிப்பெருக்குடைய வனாய்த் தர்மத்தை ஸ்தாபித்து நானாவிதபோகங்களை யனுபவித்து சுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். (சு-ம். 24)

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

லகுசித்திதாயைநம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

9. சாக்ஷுஷமநு ருபாக்கியானம்

நாராயணர் கூறுகின்றார், - ஓ நாரதரே! இன்னமும் உத்தமமாகிய தேவீமகாத்மியத்தை உனக்குச்சொல்ல நான் ஆவலுள்ளவனாயிருக்கின்றேன். பூர்வத்தில் அங்கராஜனுடைய புத்திரன் தேவியின் உபாசனையினால் ராஜ்யமடைந்ததைக்கேளும். அவ்வங்கராஜபுத்திரன் ஆறாவது மநுவாகிப்புலகருஷியை நமஸ்கரித்து ஓ மகருஷியே! சரணமடைந்தவர் பீடையைப்போக்கவல்ல தவசீலரே! உம்மைச் சரணடைந்தேன். எதைக்கைக்கொண்டு நான் சம்பத்தையடையப் பெறுவேனோ அதனை யடியேனுக் குணர்த்துவது மன்றி அகண்ட பூமண்டலாதி பத்தியமும் ஒருவராலும் வெல்லக் கூடாத புஜபலமும் அஸ்திரசஸ்திரப் பிரயோக சாமர்த்தியங்களும் நீண்டகால மிருக்குஞ்சந்ததியும் இகபோகமும் முடிவில் மோக்ஷமும் எப்படிகிடக்குமோ அந்தவுபாயத்தையும் எனக்குபதேசிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, புலகமுநிவர் ஓ அரசனே! நீ தேவியைப் பூசிப்பையாயின் அவளநுக்கிரஹத்தால் எல்லாமு முண்டாகு மென்றனர்.

அரசன் தேவிபூஜை எப்படிப்பட்டது அதனைச்செய்யும்வித மெப்படியென்ன, முநிவர் நீ ஸ்ரீதேவியினது மந்திரங்களிற்சிறந்த வாக்பவ மந்திரத்தை எப்பொழுதும் ஜபித்துவருவாயாக. அது சித்திபுத்திகளைக் கொடுக்கத்தக்கது. அதனினுஞ் சிறந்த மந்திரங் கிடையாது. ஸகலசித்தியையுஞ் சீக்கிரத்தில் கொடுக்கும். இம்மந்திர ஜபத்தினாலேயே மும்மூர்த்திகளும் முத்தொழிலைச்செய்யும் வல்லபத்தைப் பெற்றனர். ஏனையலோகபாலகர்களும் நிக்கிரஹா நுக்கிரகங்களைச் செய்ய வல்லவராயினர். ஆகையால் நீ அந்தத் தேவியைப் பூஜித்து அந்தமந்திரத்தை ஜபித்து மஹதைஸவர்ய மடையக்கடவர்யென்றாசிபுகன்றனர்.

அந்த அங்கபுத்திரன் அவ்வாசியையேற்று விரஜாநதிக்கரையையடைந்து முதல்வருடந் தளிர்களையும் இரண்டாம்வருடம் சலத்தையும் மூன்றாம் வருடம் வாயுவையுமாகப் பன்னிரண்டுவருடம் மாறிமாறிப்புசித்து வாக்பவமந்திரத்தை முக்காலத்தும் தவறாது ஜபித்து

அரியதவஞ்செய்து வந்தனன். அந்த ஜபதபவிசேடத்தால் அவனுக்கு முன்னர் சுபகரமான மனமுண்டாயிற்று. அஃதுண்டான பின்னர் சகலதேவ சொரூபிணியாய் தேஜோரூபிணியாய் தேவி எதிர்நின்று, ஓ அரசனே! உனக்கென்ன அபேக்ஷை யிருக்கின்றதோ அதனைக் கேட்பாயாக வென்றாள். அரசன் ஆனந்தபரவசனாய், ஓ தேவதேவேஸ்வரி! நீ சர்வசராசரங்களிலும் அந்தர்யாமியா யிருக்கின்ற படியால் என்மனக்கருத்தை நீயேயறிவாய் ஆயினும் சகலதேவர் களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட நீ என்பாக்கியவசத்தால் தரிசனந்தந்து என்னை யாதுவேண்டுமென்று வினாவுகின்றமையால் மநுக்களால் ஆளப்பட்டுவருகின்ற இந்தராஜ்யத்தை நான் ஆளச்செய்வாயென்று பணிந்தனன். தேவி, அன்பனே! அப்படியே நீயாளக்கடவாய். அன்றியும் உனக்கு உன்னிலும் எட்டுப்பங்கு பலமுள்ள புத்திரர்கள் பிறப்பார்கள். ராஜ்யமும் சத்ருபயமில்லாமலிருக்கும் முடிவில் நீ மோக்ஷமும் பெறுவாயென் றநுக்கிரகஞ்செய்து திருவுருக் கரந்தனள். ஓ முநிவரே! சாக்ஷ-ஷமநுவானவன் தேவியினுடைய அநுக்கிரக பலத்தால் மகாபலவான்களாயும் அநேககாரியங்களைச் சாதிக்கவல்ல மகாசூரர்களாயும் தேவியிடத்தில் மறவாத பக்தியுடையவர்களாயும் செல்லு மிடங்கடோறுஞ் சிறப்பினை யடையத் தக்கவர்களாயுமுள்ள புத்ரசம்பத்தோடு ராஜ்யசம்பத்தையும் யாதொரு குறைவின்றி யநுபவித்துத் தேவியினது பதத்தை யடைந்தனன். (சு-ம். 29)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

லாக்ஷாரஸ ஸவர்ணாபாயைநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்

---

10. வைவஸ்வத மநோ ருபாக்கியானம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார், – ஓ நாரதமுநிவரே! இனி ஏழாவது மநு வைவஸ்வத மநுவாகும். அவன் தேவியினது அநுக்கிரகப் பிரசாதத்தால் மந்வந்தராதிபதியாய், பரமானந்த திருப்தனாய், சர்வத்ர பூஜ்யனாய் வாழ்ந்திருந்தனன். இவனைப்போலவே இவனுக்குப்பின் எட்டாவது மநுவாகிய சாவர்ணிமநு என்பவன் சன்மாந்திரத்தில் தேவியை யாராதித்துப் பெற்றுவந்தவரத்தால் அவனும் மநுவந்தராதி

பதியாய் சர்வராஜ பூஜ்யனாய் மஹாபாராக்கிரம சாலியாய் மஹாதீரனா யிருந்தன னென்றனர்.

அப்போது நாரதர் ஒ நாராயணரே! அந்த வைவஸ்வதமநு பூர்வ ஜன்மத்திற்செய்த பூஜையின் விசேடம் எப்படிப்பட்ட தென்று அறிய ஆவலுள்ளவனா யிருக்கின்றே னென்று வினவ நாராயணர் ஒ முநிவரே! பூர்வத்தில் அவன் சைத்ர வம்சத்திற்பிறந்து சுரதனென்னும் பெயருடையனாய் தநுர்ப்பாணியனாய் குணக்ரகண்யனாய் தனார்ஜிதனாய் யாசகபோஷகனாய் சத்ருநாசகனாய் பெருமையிற் சிறந்தவனாய் சர்வசாஸ்திர பாரங்கதனாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருந்தனன். சிலகாலங் கழிந்தபின்னர் இவன் பகைவனாகிய சுரதனென்பவன் வல்லவனாய்ச் சதுரங்க சேனைகளோடும் போர்க்குவர இவன் வெல்லும் வலியற்று ஊழின்வலியால் அவனுக்கு மெலிவுற்றுத் தோல்வி யடைந்தனன். அடையவே அப்பகைவன் இவனது ராஜ்யாதி சகல சம்பத்துகளையுங் கொள்ளை கொண்டு இவனையும் துறத்திவிட்டனன். அப்போது அந்தவைவ ஸ்வதன் யாதொரு துணையுமின்றி ஓர் குதிரைமீ தேறிக்கொண்டு மாநுட சஞ்சாரமில்லாத ஆரணியத்துட் பிரவேசித்து அங்கு மிங்கும் உலாவித் திரிந்துவருநாளில் ஓர்நாள் ஒராஸ்ரமத்தைக் கண்டு அதனுள் நுழைந்தனன். அங்கு நுழைந்தபோதே இவனுக்கு மனவுபசாந்தி யுண்டாயிற்று. அவ் வாஸ்ரமத்தில் அநேகசீடர்களோடும் தீர்க்கதிருஷ்டி என்கிற முநிவர் இருக்கக்கண்டு களிப்படைந்தவனாய் அவரைச் சரணமடைந்து அவருடைய சீடர்களில் தானும் ஒருவனாக இருந்துவரும் ஓர் நாளில் அம்முநிவர் தமது நித்ய்பூஜைமுடித்து அங்கிருக்குத் தருணத்தில் மிக்க விநயத்துடன் அவரடிபணிந்து ஓ முநிபுங்கவரே! பிரபஞ்சசுகம் மித்தையென் றறிந்தவனா யிருந்தும் என் ராஜ்யத்தைச் சத்துருக்கள் கொள்ளையிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி என்மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது. ராஜ்யத்தை யடையவேண்டு மென்னும் ஆசையும் நானென்னும் அகங்காரமும் என்னை விடவில்லை. இதற்கு நா னென்செய்வேன்! நா னென்னகதியாய்ப் போவேன்! எவ்வழியாய்ச் சுகமடைவேன்? இப்போது வேதவித்தாய் பரம சிரேஷ்டரா யிருக்கின்ற உம தனுக்கிரகத்தை இவ்விசாரத்தைப் போக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன் என்றான். முநிவர் ஒ அரசனே! நீ கவலைகொள்ளற்க, தேவியினுடைய மஹிமையினால் சகலகாமங் களுஞ் சித்திக்கும் நீ ஐயுறவேண்டாம். அதுநிற்க, எனக்கோர் ஆச்சரிய முண்டாயிற்று. என்னெனில் மஹா மாயா சொரூபிணி யாகிய அந்தத் தேவியானவள் சர்வப் பிராணிகளுடைய மனத்தையுந் தன் மாயாவசமாக்கிப் பிரபஞ்சத்தில் துக்கமொன்றே தோன்றவுஞ்செய்து

அத்துக்கத்திற் றானே மோகத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றனளே இதனினும் ஆச்சரியமான தொன்றுண்டோ? சகலப்பிரபஞ்சத்தையும் பிரமரூபிணியாகச்சிருட்டித்தும் விஷ்ணு ரூபிணியாக ரக்ஷித்தும் ருத்திர ரூபிணியாகச் சங்கரித்தும் வருகிறாள். காளராத்திரியாய்ச் சகலகாமங்களைக் கொடுக்கிறாள். சகலத்தையுஞ் சங்கரிக்கிறாள். லக்ஷுமி தேவியாயிருக்கிறாள் அவளிடம் சகலப் பிரபஞ்சமும் ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கிறது. முடிவில் அவளிடத்திலேயே லயமடைகிறது. ஆகையால் அவளே பராத்பரை ஓ அரசனே! அவள்நுக்கிரகம் எவனுக் குண்டாகிறதோ அவன் மோகத்தைத் தாண்டுகிறான்; இல்லாவிடில் முடியாது. (சு-25)

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

லக்ஷ்மணாக்ரஜபூஜிதாயைநம:

———

பதினோராம் அத்தியாயம்

11. மஹாகாள்யுத்பத்யாதி.

———

அரசன் கூறுகின்றான், - ஒ முநிபுங்கவரே! தேவரீரால் சொல்லப்பட்ட தேவியானவள் யாவள்? ஆன்மாக்களை மோகப் படுத்துகின்றவள் யாவள்? அவள் என்ன காரணத்துக்காக மோகப் படுத்துகின்றாள்? எதற்காகத் தோன்றுகின்றாள்? அவள் உருவமென்ன? அவள் சுபாவமென்ன? இவை எல்லாம் எனக்குக் கருணையுடன் சொல்லியருளுமென்றான். முநிவர் ஒ பூபதி! அப்படியே சொல்லுகின்றேன்.

முன்னொரு யுகத்தில் சங்காரகாலத்தில் நாராயணர் சமுத்தி ரத்தில் சேஷசாயியாய் நித்திராதேவிக்குச் சுவாதீனராய் யோக நித்திரை செய்யும்போது அவர் காதிலுள்ள மலத்திலிருந்து கோர ரூபிகளாய் மது, கைடபரென்னும் அசுரர் இருவர் தோன்றி பிராமதேவனைக் கொல்வதற்கெண்ணிச் சென்றார்கள். அவர் வருகையைப் பிரமன்கண்டு பயமுற்று ஒ நித்திரைசெய்கின்ற நாராயணரே! பகவானே! அசுரர்களைக் கொல்வதற்கு நீர் வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். பிரார்த்தித்தும் அவர் வராமையைக் கண்டு அந்தோ! அவர் என் செய்வார் அவர் நித்திராதேவியின் வசப்பட்டிருக்கின்றா ரன்றோ என்று சிந்தித்து

அவரைத் தன்வசப் படுத்திக்கொண்டிருக்கும் நித்திராதேவியைத் துதிப்போமென் றெண்ணி ஒ தேவதேவீ! ஜகத்தாத்ரீ! பக்தாபீஷ்ட பலப் பிரதே! ஜகன்மயே! மஹாமாயே! சமுத்திரசயனே! சிவே! உன்னுடைய ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டு யாவரும் தத்தந்தொழிலைச் செய்து வருகின்றனர். ஒ காலராத்ரீ! மஹாராத்திரீ மோஹராத்திரீ! மதோத்கடே! வியாபிநீ! வசகா! (யாவர்க்குஞ் சுவாதீன மானவளே) மான்யா! (யாவராலும் கவுரவிக்கத்தக்கவளே) மஹா நந்தத்திற்கு ஸ்தானமா யிருக்கின்றவளே! மஹநீயா! மஹாராத்யா! மாயாமதுமதீ! மஹீ! பராபரே! (சர்வப் பிராணிகளுக்கும் பரமாத்மாவா யிருக்கின்றவளே) லஜ்ஜா! புஷ்டீ! க்ஷமா! கீர்த்தீ! காந்தீ! காருண்யவிக்ரஹா! கமநீயா! ஜகத்வந்தியா! ஜாக்ரதா திஸ்வரூபிணீ! பரமா! பரமேசாநீ! பராநந்தா! பராயணா! ஏகானேகஸ்வரூபா! ஸத்விதீயா! த்வயாத்மிகா! திரயீ! திரிவர் க்கநிலயா! தூரீயா! தூர்யபதாத்மிகா! பஞ்சமீ! பஞ்சபூதேசீ! ஷஷ்டீ! ஷஷ்டேஸ்வரீ! சப்தமீ! சப்தவாரேசீ! சப்த சப்த வரப்ரதா! அஷ்டமீ! வசுநாதா! நவக்ரஹ மயீஸ்வரீ! நவராககளாரம்யா! நவசங்கியா! நவேஸ்வரீ! தசமீ! தசதிக் பூஜ்யா! தசாஸ்யா! வ்யாபினீரமா! ஏகாதசாத்மிகா! ஏகாதச ருத்ரநிஷேவிதா! ஏகாதசி திதிப்ரீதா! ஏகாதசகணாதிபா! துவாதசீ! துவாதசபூஜா! துவாதசாதித்யஜன்மபூ:! திரயோத்சாத்மிகாதேவீ! திரயோதசகணப்ரியா! திரியோதசாபிதா பின்னா! விஸ்வேதேவாதி தைவதா! சதுர்த் தசேந்திரவரதா! சதுர்த்தச மநுப்ரதூ:! பஞ்சாதிக தசீவேத்யா! பஞ்சாதிக தசீதிதி:! சோடசீ! சோடசபுஜா! சோடசேந்துகலாமயீ! ஷோடசாத்மக சந்திராம்சு வியாப்ததிவ் யகளேபரா! (சந்திரனது பதினாறுகலையின் வியாப்தமான திவ்ய சரீரமுள்ளவளே) ஒ தேவேசீ! நிர்க்குணே! தர்மசோதயே! என்று துதித்து விஷ்ணுமூர்த்தி உன்னால் கிரகிக்கப்பட்டவராயிருக்கின்றார். மதுகைடபர்களாகிய இவ்வசுரர்களோ மகா கோபத்தோடு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களைச்சங்கரிக்கப் பரமாத்மாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை நித்திரையினின்று எழுந்திருக்கச் செய்வாயாக வென்று பிரமன்வேண்டினான். அந்தத் தாமசிதேவியாகிய நித்திரா தேவியானவள் கருணையுடையவளாய் அந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை விட்டு நீங்கி அவ்வசுரர்கள் பாற்சென்று அவர்களை மோகிக்கச் செய்தனள். விஷ்ணுமூர்த்தி நித்திரையினின்று நீங்கி எழுந்திருந்து அசுரர்களைப்பார்த்து அவர்களோடு போர்புரிய வெண்ணி மஹாபராக்கிரமத்தோடும் ஐயாயிரம்வருடம் யுத்தஞ்செய்தனர். அங்ஙனஞ்செய்தும் அவர்கள் சாதலின்றி மேலிட்டு வருதலைக்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி உபாயத்தாற் கொல்லக்கருதி அவர்களைப் புகழ்ந்து சந்தோஷமூட்டி எனக்கொரு வரங்கொடுக்க வேண்டுமென்றனர். அவர்கள் இவருடைய வஞ்சத்தை யறியாமல் அப்படியே தருகின்றோ

மென்றார்கள். அவ்விஷ்ணு இதுதான் நல்லசமயமென்றெண்ணி நீவிர் என்னாலிறக்கப்பட வேண்டுமென்றுசொல்ல, அவர்கள் எங்களைச் சலமில்லாதவிடத்திற் கொல்லக் கடவாயென்று வரங்கொடுத்தனர். பின்னர் விஷ்ணுமூர்த்தி தன்தொடையின்மீது அவர்கள் தலைகளை வைத்துக் கொன்றனர்.

ஓ அரசனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட தேவி மதுகைடபரை யழிக்கும்பொருட்டு பிரமன் தோத்திரஞ்செய்ய அக்காலத்தில் மஹாகாளியாயும் சர்வயோகேஸ்வ ரேஸ்வரியாயுந் தோன்றினாளென் றறியக்கடவாய். இனிமஹாலக்ஷுமியின் உற்பத்தியைச் சொல்லுகின்றேன். (சு-ம் 34)

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

லப்யேதராயைநம:

———

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

12. மஹாலக்ஷுமியுத்பத்தியாதி.

———

முநிவர் கூறுகின்றார், - மகிஷாசுரன் சகலலோகங்களையும் சகல திக்பாலர்களையும் வென்று ஆண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் தேவர்கள் பிரமதேவரை யழைத்துக்கொண்டு சங்கரரும் விஷ்ணுவும் இருக்குமிடஞ்சென்று மகிஷனுடைய கொடுமைகளைக்கூறி அவனை வெல்லும் உபாயம் யாதென்று சிந்தாகுலப்பட, விஷ்ணுமூர்த்திக்கு அதிக கோபமுண்டாயிற்று. அதுபோலவே உருத்திரமூர்த்திக்கும் பிரமனாதி ஏனைய தேவர்களுக்கும் அடங்காதகோபமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு யாவரிடத்தும் உண்டாகிய கோபாக்னியானது ஒவ்வோ ரொளியாய் வெளிவரலாயிற்று. அவ்வொளிகளுள் ஆயிரம் சூரியப் பிரகாசமுள்ள சம்புவினொளி முகமாகவும், யமனுடையஒளி தலைமயிராகவும், விஷ்ணுவினுடையஒளி கைகளாகவும், சந்திரனொளி ஸ்தன்யங்களாகவும், இந்திரனொளி இடையாகவும், வருணனொளி முழங்கால்களாகவும், பூதேவியினொளி நிதம்பமாகவும், பிரமனொளி பாதமாகவும், சூரியனொளி கால்விரல்களாகவும், வசுக்கள் ஒளி கைவிரல்களாகவும், குபேரனொளி நாசியாகவும், பிரஜாபதியினொளி பற்களாகவும், அக்னியினொளி மூன்று

நேத்ரமாகவும், சாத்தியர்கள்ஒளி இரண்டு புருவமாகவும், வாயுவின் ஒளி இரண்டு காதுகளாகவும் ஆயின. இவ்வாறு சகலதேவர்களுடைய தேஜோரூபங்களே ஒருருவாய் மகிஷனைச் சங்கரிக்க மஹாதேவி, மஹாலக்ஷுமி யென்னுந் திருநாமத்துடன் தோன்றினாள். பின்னர் சிவனார் சூலத்தையும், விஷ்ணுமூர்த்தி சக்கிரமும், வருணன் சங்கமும், அக்னி சக்தியும், வாயு வில்லும் பாணமும், இந்திரன் வச்சிரம் ஐராவதம் கண்டாமணியும், யமன் காலதண்டமும், சூரியன் காந்திமாலையும், காலன் கடகம் கவசமும், சமுத்திரன் ஹாரம் வஸ்திரம் குண்டலம் சூடாமணி தோள்வளை சர்ப்பாபரணம் அட்டிகை நூபுரமுதலியனவும், விஸ்வகர்மா மோதிரமும்; ஹிமவான் நானாவிதமான ரத்னங்களும் சிம்ஹமும், குபேரன் சுராபான பாத்திமுரம், அதிசேடன் நாகஹாரமும் கொடுத்து மகிஷாசுரனைக் கொல்லவேண்டுமென்று போற்றிவாழ்த்தினர். தேவி சந்தோஷித்து கர்ச்சித்து மகிஷனோடு யுத்தஞ்செய்வதற்குவர அவ்வசுரன் சிக்ஷுரன் துர்த்தரன் துன்முகன் பாஷ்கலன் தாம்பிரகன் பிடாலன் முதலானவர்கள் சூழ எதிர்த்து வந்து போர்செய்தனன். தேவி அவர்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்து மகிஷனையும் பாசத்தினாற்கட்டி கத்தியினால் சிரசை வெட்டித் தொலைத்தனள். அதுகண்டு தேவர்களெல்லாம் போற்றிவாழ்த்தினர். இவ்வாறு மகாதேவி மகிஷனைக்கொல்ல மகாலக்ஷுமியாய்த் தோன்றின ளென்றறிவாயாக.

புண்ணியசீலனாகிய அரசனே! இனி சரஸ்வதி தேவியினது உற்பத்தியைச்சொல்லுகிறேன். சும்பன் நிசும்பன் என்னும் இரண்டசுரர்களைக்கொல்ல ஹிமகிரியில் தேவரெல்லாந் தேவியைத் தியானித்து பக்தரதுபீடையைத் தொலைக்க வல்லமையுள்ள தேவியே! தானவர்களைச் சங்கரிக்கும் ரூபமுள்ளவளே! ஜராமரணவர்ஜிதையே! சர்வோத்கிருஷ்டையே! சர்வதேவர்களுக்கும் ஈஸ்வரியே! பக்திக்குச் சுலபமானவளே! மகாபலபராக்கிரம முள்ளவளே! திரி மூர்த்திகள் முதலிய சகலதேவருடைய ஸ்வரூபியே! அளவில்லாத பராக்ரம முள்ளவளே! முத்தொழில் செய்கின்றவளே! காந்தியைக் கொடுக்கின்றவளே! தாண்டவத்தில் பிரியமுள்ளவளே! சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! ஓமாதவீ! கருணைக்கடலே! தயைசெய்வாயாக, நிசும்ப சும்பர்களுடைய பயத்தை நீக்கிவிடுவாயாக வென்று தோத்திரஞ்செய்ய தேவியின் கோசத்திலிருந்து கௌசிகை யென்னுந் தேவிதோன்றி தேவர்களைப்பார்த்து நான் அவ்வசுரர்களைக் கொன்றுவிடுகிறேன்; நீவி ரஞ்சற்க என்றுகூறி பொன் மயமான குகையில் நுழைந்துவிட்டனள். சண்டன் முண்டன் இருவரும் அவ்வம்பிகையைப்பார்த்து சும்ப நிசும்பர்களிடம் சென்று நாங்கள்

ஒருஸ்திரீரத்னத்தைப் பார்த்தோம். அவள் உன் சம்போகத்துக்குரியவள். அவளைப்போலும் ஒருஸ்திரீ மூன்று லோகத்துங்கிடையாது என்று சொல்ல; அவன் சுக்கிரீவனைத் தூதரகத் தேவியினிடம் அனுப்பினன். அவன் தேவியினிடஞ்சென்று சும்பனுடைய பிரபாவங்களில் ஒன்றேனும் விடாமற்கூறி நீ அவனுக்கு மனையாட்டியாவாயென்றான். தேவி நீ சொல்வது வாஸ்தவந்தான் ஆனால் எனக்கொரு பிரதிக்ஞை யுண்டு. அஃது யாதெனில் எவன் என்மதத்தையும் பலத்தையும் போக்குவானோ என்னெதிரில் எவன்நின்று யுத்தஞ்செய்வானோ அவன் என்னை மனைவியாக யனுபவிக்கவேண்டும் என்பதேயாம். இவ்வாறு உங்கள் அரசனை நீ யுத்தஞ்செய்யச் செய்வையாயின் என் பிரதிக்ஞையை நான் முடித்துவிடுவேன் என்று கூறியனுப்பினள். அவன் அப்படியே அவனுக்குக்கூற அவன் கோபங்கொண்டு தூம்பரனென்பவனைப்பார்த்து, ஓ தூம்பரனே! இந்த சுக்ரீவனால் சொல்லப்பட்டவளிடம் சென்று அவள் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு சீக்கிரம் வருவாயாக வென்று ஏவினான். அவன் அறுபதினாயிரம் சேனையோடுசென்று தேவியைப்பார்த்து எங்கள் எஜமானனை நீ புருஷனாக அடைவாய் இல்லாவிடில் உன் மயிரைப் பிடித்திழுத்துப்போவே னென்றான். தேவி அப்படியே செய்வாயென்று நகைத்துக்கூறி ஓர் ஹுங்காரஞ்செய்து அவனைக்கொன்றனள். அவன் சேனைகளை அவளது ஊர்தியாகிய சிம்ஹங்கொன்று விட்டது. இதனைக்கேட்ட சும்பன், சண்டன் முண்டன் ரக்த பீஜன் என்னும் இவர்களை முறையே யேவினன். அவர்களைத் தேவி சூலத்தினால் கொல்லப் பின்னர் சும்பநிசும்பர்கள் போருக்குவந்து நீண்டகாலம் யுத்தஞ்செய்து மாண்டார்கள். பின்னர் தேவரெல்லாம் போற்றி வாழ்த்தினர். ஓ அரசனே! மஹாதேவி சும்ப நிசும்பர்களைக் கொல்ல மஹாசரஸ்வதி திருவுருவங் கொண்டனளென் றறிவாய். இதுகாறும் முத்தேவிகளின் உற்பத்தியுங் கூறப்பட்ட தென்க.

பரமேஸ்வரியான தேவி சர்வலோகத்தையுஞ் முத்தொழிற் படுத்தி அவர்வர் வேண்டுவனவான கோரிக்கைகளைக் கடாக்ஷிக் கின்றாள். ஆகையால் ஜகன்மோகினியாகிய அவளையடைவாய். அவள் உனது காரியத்தை நிறைவேற்றுவா ளென்றுசொல்ல, அரசன் முநிவர்வார்த்தையைக்கேட்டுச் சகலத்தையுங் கொடுக்குந்தேவியைச் சரணடைந்தவனா யெண்ணி நிராகாரனாய் மனமடங்கினவனாய் தேவியைத் தியானிக்கின்றவனாய் மிருத்திகையினால் தேவியைத் தாபித்து பக்தியோடு பூஜித்து வந்தனன். பூஜைமுடிவில் தன் சரீரத்தி லிருந்து ரக்தத்தை யெடுத்துப் பலிகொடுத்தான். தேவி சந்தோஷித்து பிரத்யக்ஷமாய் வேண்டியதைக் கேளென்றாள். அரசன் தன் அஞ்ஞான

நாசத்தையும் உத்தமமான ஞானத்தையும் சத்ருபாதையில்லாத ராஜ்யத்தையுங் கேட்டனன், தேவி ஓ அரசனே! இச்சன்மத்திலேயே நீ வேண்டியதைத் தந்தேன். மறுசன்மத்தில் சூரியனிடத்திலிருந்து சாவர்ணிமநுவாகவும் அந்தமநுவந்தரத்துக்கு நீயே பிரபுவாகவும் ஆகப்போகிறாய்; அதிகமான சந்ததியும் அடையப்போகிறா யென்றுகூறி மறைந்தனள். அவனும் பிறகு தேவி யனுக்கிரகித்தபடியே மநுவாயினன். மஹருஷிகாள்! நீவிர் வேண்டியவாறு சாவர்ணிமநுவின் விருத்தாந்தங் கூறினேன் இதைப்படிப்பவருங் கேட்பவரும் தேவி அநுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரமாவார்களென்று அறிவீர்களாக. (சு-ம் 93)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

லப்தசக்திசுலபாயைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

———

13. அவசிஷ்ட ஷண்மநு விருத்தாந்தகதனம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்;- ஓ நாரதரே! விசித்ரமான மற்ற மநுக்களுடைய சரித்திரங்களையுஞ் சொல்லுகிறேன். அவைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் தேவிபக்தி யுண்டாகும். கரூஷன் ப்ரஷத்ரன் நாபகன் த்ருஷ்டன் சரியாதி திரிசங்கு என்று வைவஸ்வ தமநுவுக்கு மகாபலசாலிகளாகிய ஆறுபுத்திரர்களிருந்தனர். இவர்கள் உத்தமமான காளிந்திந்திக்குச்சென்று நிராகாரராய் வெவ்வேறாக மஹீமயீ மூர்த்தியாகிய தேவியைத் தாபித்து நானாவிதமான உபசாரத்தால் பூசித்தும், சருகு சலம் வாயு புகை காந்தி முதலியவைகளைக் கிரமமாய்ப் புசித்துந் தவம்புரிந்துவர, இவ்விரண்டு வகையான சாதனத்தால் அரிய நிர்மலமான புத்தியுடைவர்களாயும் அவ்வறிவால் சர்வமோக விநாசினியாகிய தேவியினது திருவடியை விட்டுநீங்காத சிந்தனை யுடையவர்களாயும் அச்சிந்தனாவிசேடத்தால் பரமாத்வை விட்டு இவ்வுலகெல்லாம் இல்லை என்கிற ஞானமுடையவர்களாயும் பன்னிரண்டாண்டு தவம்புரிந்து வந்தனர். ஓ மஹேஸ்வரீ! ஈசானீ! ஜயஜய! கருணாலயே! வாக்பவாராதனப்ரியே! வாக்பவப்பிரதிபாதிதே! க்லீங்காரவிக்ரகே! தேவீ! க்லீங்காரப்ரீதிதாயினீ! (க்லீங்காரத்தினாலே

பிரீதியைக் கொடுப்பவளே) காமராஜமனோமோததாயினீ! (காமராஜ மந்திரத்தினால் மனதுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவளே) ஸ்வரதோஷிணீ (ஸ்வரத்தில் சந்தோஷப்படுகின்றவளே) மகாமாயே! மோதபரே! (சந்தோஷத்தையே ப்ரதானமாக உள்ளவளே) மகாசாம்ராஜ் தாயிநீ! விஷ்ணுர் வர்க்க ஹர சக்ரா ஸ்வரூபே! (விஷ்ணு சூரியன் உருத்திரன் இந்திரன் இவர்கள் சொரூபமாக விருக்கின்றவளே) போகவர்த்தினீ! (போகத்தை விருத்தி செய்கிறவளே) ஜயஜய! என்று துதிக்க, தேவி மலர்ந்தமுகத்துடன் அரசகுமாரர்களைப்பார்த்து ஓ மஹான்களே! நீவிர் நிஷ்கல்மஷமான சித்தத்தோடு என்னைத் தியானித்து உபாசித்துச் செய்த தவத்தினால் சந்தோஷமடைந்தேன். நீங்கள் மனதில் எண்ணியிருக்கும் அபீஷ்டங்களைக் கொடுப்பதற்கே நான் பிரசன்னமா யிருக்கின்றேனாதலால் அவற்றைக் கேளுங்க ளென்றாள். அக்குமாரர்கள் ஓ தேவீ! சத்ருபாதையில்லாத ராஜ்யமும் நெடுங்காலம் ஜீவித்திருக்கும் சந்ததியும் இடையே அழிவெய்தாத போகமும் காந்தியும் கீர்த்தியும் புத்தியும் ஆகிய இவையெல்லாம் எக்காலத்தும் நீங்காமலிருக்கச் செய்வதுவே எங்கட்கு இதமான வரமாகுமென்றார். பரமேஸ்வரி நீங்கள் வேண்டியபடியே தீர்க்கசந்ததியும் தீர்க்கசம் பத்தும் தீர்க்கானுபவமும் தீர்க்கலாபமும் தீர்க்க ஐஸ்வர்யமும் தேஜஸூம் எனது அநுக்கிரகத்தாற் கிரமமாய்ப் பெறுவதுமன்றி நீங்கள் மந்வந்தரங்களுக்கு அதிபதிகளாக விருக்கக்கடவீர்களென்று பிராமரியாகிய ஜகதம்பிகை திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனள். இவ்வாறு வரம்பெற்ற அவ்வுத்தமமான ராஜபுத்திரர்கள் அச்சன் மத்தில் அகண்ட பூமண்டலாதி பதிகளாய் மஹாபோகாநுபவ புருஷர்களாய் சந்ததிப் பெருக்குடையவர்களாய் வாழ்ந்து மறுமையில் சாவர்ணி யென்னும் பட்டப்பெயருடைய மநுக்களாயினர்.

இனி அம்மநுக்கள்வந்து முறைமையைக் கூறுகின்றேன். தாக்ஷசாவர்ணி என்பவன் ஒன்பதாம் மநுவாயும், மேருசாவர்ணி என்பவன் பத்தாம்மநுவாயும், சூர்யசாவர்ணி என்பவன் பதினோராம் மநுவாயும், சந்திரசாவர்ணி என்பவன் பன்னிரண்டாம் மநுவாயும், ருத்ரசாவர்ணி என்பவன் பதின்மூன்றாம் மநுவாயும் விஷ்ணுசாவர்ணி என்பவன் பதினான்காம் மநுவாயுமாயினர். இவரெல்லாம் பிராமரியினுடைய அநுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரர்களாகவும் அவளுடைய ஆராதனத்தை மறவாதவர்களாகவும் மஹா பல பராக்கிரமசாலிகளாயும் யாவராலும் போற்றத்தக்கவராகவு மிருந்தனரென்றார்.

இதனைக்கேட்ட நாரதமுநிவர் ஓ ஐயா! பிராமரி என்னுந் தேவி யார்? அத்தேவியுண்டான காரணமென்னை? அவ்வம்பிகை யெப்படி யிருப்பாள்? சோகநர்சமாயும் விசித்திரமாயு முள்ள அச்சரிதையைச்

சொல்லுமென்று கேட்க வியாசர் கூறுகின்றார்,- ஒ நாரதனே! தம்மக்களிடத்துக் காரணங்கருதாது தாய்க்குண்டாகும் இரக்கத்தைப் போல் அம்பிகை கருணையினாற்கொண்ட அந்தப்பிராமரி தேவியினுடைய திருவுருவ வரலாறு முதலியவற்றைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

பூர்வம் அருணன் என்னும் அசுரன் மஹா பலசாலியாய்த் தேவர்களிடத்துத் துவேஷமுடையவனாய் பாதலத்தில் தன்னினத்தவர் வசிக்கும் ஸ்தானத்திலிருந்து சிலநாள்கழித்து தேவர்களை யழிக்கவேண்டுமென் றெண்ணி இமயமலையை நோக்கிச் சென்று கங்கைக்கரையில் ஓர் பர்னசாலை யமைத்துக்கொண்டு அதிலிருந்து காயத்திரியை ஜபித்துப் பதினாயிரம்வருடம் ஜலபானஞ்செய்தும், பதினாயிரம் வருடம் வாயுபட்சணஞ்செய்தும், பதினாயிரம்வருடம் யாதுமின்றி நிராகாரனாயிருந்தும் தவம்புரியும் போது அவன் சரீரத்தினின்றும் ஓரக்கினி எழுந்து ஸகலலோகத்தையும் பஸ்மீகரப் படுத்திற்று. அப்போது தேவர்களெல்லாம் இதுவென்ன இதுவென்ன வென்று நடுக்கமுற்று பிரமனிடஞ் சென்று சரணடைந்து தங்கட்குண்டாகிய நடுக்கத்தைக்கூற, பிரமதேவன் அதனைக்கேட்டு காயத்திரிதேவிசமேதனாய் அன்னவாகனாரூடனாய் அவ்வசுரனிடஞ் சென்று அசுரன் சரீரத்தில் பிராணன்மாத்திர மிருப்பதையும் சரீர மெல்லாம் ஒட்டை ஒட்டையாயிருப்பதையும் வயிறு உலர்ந்திருப் பதையும் கண்கள் தியானநாட்டத்தோடிருப்பதையும் இரண்டாவது அக்னிபோல் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து ஒ குழந்தாய்! என்னவரம் வேண்டும் கேளென்ன அவன் கண்ணைத்திறந்து காயத்திரியோடும் நான்குவேதங்களோடும் கமண்டலம் செபமாலை இவைகளுடன் பிரமசொரூபமாகப் பிரகாசிக்கின்ற பிரமனைப்பார்த்து எழுந்து நமஸ்கரித்துப் போற்றி ஒ பிரமதேவரே! யான்மரணமடையா திருத்தல் வேண்டுமென்று உம்மைப்பிரார்த்திக்கின்றே னென்றான். பிரமன் அவனை. இனிது நோக்கி ஒ அரசனே! யான்முதலாச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவாதி சகலதேவர்களும் மரணத்துக் குட்பட்டுள்ளோமென்றால் ஏனையோர்க்குச் சொல்லவேண்டுமா ஆகையால் என்னால் கொடுக்கக்கூடுமான வரமெதுவோ அதனைக்கேட்பாயாக நீ புத்திமானாகலின் கோபங்கொள்ளற்க என்றான். அசுரன் ஓசிருட் டிகர்த்தாவே! எனக்கு யுத்தத்தாலும், அஸ்திர சஸ்திரங்களாலும், புருஷாளாலும், ஸ்திரீகளாலும், இரண்டுகால் நான்குகாலுள்ள செந்துக்களாலும் மரணமுண்டாகாமல் வேறெந்த விதத்தினாலாவது மரணம்வந்தால் வருக; இப்போது தேவர்களையெல்லாம் வெல்வதற்கான அளவில்லாத பலத்தைக் கொடுப்பாயாக வென்று

கேட்டனன். அப்படியே யாகுகவென்று கூறித் தன்னிடம்போயினன். பின்னர் அசுரன் கர்வமடைந்து பாதாளத்திலிருக்கும் அசுரர்களை யெல்லாம் வெளியே யழைத்துவந்து ஒருவனை நோக்கி நீ அமராவதிக்குச் இந்திரனைக்கண்டு யான்யுத்தத்தை விரும்பியுள்ளே னென்று சொல்வாயாகவென்று தூதனுப்ப அவன் அதுபோல் சென்று இந்திரனுக்குச்சொல்ல அதனைத் தேவேந்திரன்கேட்டுப் பயமுற்றுப் பிரமதேவரையடைய அவரும் விஷ்ணுவினிடம்போக அவரும் பிரமனாதியர்களோடு ருத்திரரிடம்போய் ஆலோசித்தனர். இவர்கள் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, அசுரன் சுவர்க்கலோகத்துக்குத் தூதனுப்பியபின் சூரியன் யமன் அக்னி முதலானவர்களையோட்டித் தானே அவ்வவர்க ளைப்போல் வுருக்கொண்டு அவ்வத் திக்குகளிலிருந்து மூவுலகையும் ஆண்டுவந்தனன். சூரியன் முதலானவர்கள் கைலைக்குச்சென்று சிவபெருமானைச் சரணடைந்து தத்தம் குறைகளைக் கூறும்பொழுது தேவர்கள் மிகவும்வருத்தமுற்று அந்தோ! அவன் யுத்தத்தினாலும் அஸ்திர சஸ்திரங்களினாலும் விலங்குமுதலியன வற்றாலும் மரணமடையாத வரத்தைப் பிரஹ்மாவினிடம் பெற்றிருக்கின்றனனே நாங்கள் என்செய்வோமென்று ஏங்குங்கால் "நீங்கள் தேவியை யடையுங்கள்; அவள் உங்களிஷ்டத்தைப்பூர்த்தி செய்வாள்; அசுரன் செய்யும் காயத்திரி ஜபத்தைச் செய்யாது விடுவானானால் மிருத்யுவுக் காளாவான்" என்று அசரீரிவாக் குண்டாயிற்று. அவ்வாக்கை இந்திரன் கேட்டு அக்கணமே தன்னாசிரியரை அழைத்து என்னாசிரியரே! தேவர்கள்படுந் துன்பத்தைத் தேவரீ ரறிவீரன்றோ, அதனையொழிப்பார் தேவரீரன்று யாருள்ளார். ஆகலான் எங்களைவருத்தும் அந்த அருணன் என்னும் அசுரனிடஞ்சென்று அசரீரிவாக்கின்படி அவன் தேவிகாயத்திரி ஜபத்தைச் செய்யாமலிருத்தற்கு எவ்விதஞ் செய்யவேண்டுமோ அவ்விதஞ் செய்யும், நாங்களும் தியானயோகத்தினால் தேவியைப் பிரார்த்திக்கின்றோம், அவள் உமக்கு அங்கு சகாயஞ்செய்வாள். என்றுகூறி ஜாம்பூநதேஸ்வரியை யடைந்து மாயாபீஜத்தைச் செபித்துப் பூஜையில் ஆவலுள்ளவர்களா யிருந்தனர். தேவகுருவும் அக்கணமே அருணனிடம்போக அசுரன் அவரைப் பார்த்து ஓ முநிவரே! நீர் ஏன் வந்தீர்? என்ன காரணம்? உம்மிடத்தில் நான் பிரீதிவைத்தவனல்லவே பிரீதிவைத்தவன் என்சத்ருவல்லவா எனக்கூறத் தேவகுரு, ஓ அசுரனே! என்னாற்பூசிக்கப்பட்ட தேவியை நீ பிரதிதினம் பூஜித்து வருகின்றதனால் நீ என்னிடம் பக்ஷம்வைத்தவனல்லவா? ஆகலான் நான் உன்னைப் பார்க்க வந்தேன் என்றார். அவ்வொரு சொல்லானே அசுரன் மகிழ்ந்தவனாய் தான் செய்துவரும் ஜபவிசேடத்தை யெண்ணிச் செருக்குற்றான் அதனாலும் தேவமாயையினாலும் பரமமந்திரமான காயத்திரிஜபத்தை மறந்தனன். மறக்கவே அவன்

பாலுள்ள தேஜஸூம் ஒழிந்து போயிற்று. தேவகுரு தான்வந்தகாரியம் முற்றுப்பெற்றதென்று இந்திரனிடம் போய்ச்சொல்ல அவன் சந்தோஷித்து மஹேஸ்வரியைத் தேவர்களோடு பூசித்துவந்தனன். அநேககாலங் கழிந்தபின் ஒருநாள் உலகமாதாவாயும் உலகங்கட்கெல்லாம் மங்களத்தைக் கொடுப்பவளாயும் சகலவேதங்களாலும் புகழப்பட்டவளாயும், சர்வாத்மிகையாயும் சர்வமயீயாயும் சர்வமங்கள ஸ்வரூபிணியாயும் சர்வக்ஞையாயும் சர்வஜநநியாயும் சர்வேஸ்வரியாயும் கோடிசூரியப்பிரகாசையாயும் கோடிமன்மத சௌந்தரியமுடையவளாயும் விசித்திரமான சந்தனப் பூச்சுடையவளாயும் விசித்திரமான வண்டுகள் மொய்த்திருப்பதுபோ லுள்ள நவமணிமாலைகளைத் தரித்தவளாயும் அதுபோலவே பலவிசித்திரமான வண்டுகளோடு கூடின புஷ்பமாலையைத் தரித்தவளாயும் அளவில்லாத பெண்வண்டுகள் ஹ்ரீம் என்கிற மநுவைப் பக்கத்துக்குக் கோடிகோடி சத்தித்துக்கொண்டு தொடர்ந்து வரப்பட்டவளாயும் சிருங்காரவேஷங்களெல்லாம் நிறையப் பெற்றவளாயும் வரதாபயமுடையவளாயும் சாந்தையாயும் கருணாமிர்த சாகரையாயும் சர்வ வேதங்களாலும் எடுத்தாளப் பட்டவளாயும் சர்வாத்மிகையாயும் சர்வமங்கள் ரூபிணியாயும் சிவையாயும் எல்லாமாயுமுள்ளதேவி பிரசந்நமாயினள். அத்தேவியைச் சகலதேவர்களுஞ் சந்தோஷம்நிறைந்த மனத்துடன் களிப்போடு கண்டு வணங்கி ஓ தேவியே! ஓ மகாவித்யா ஸ்வரூபிணியே! சிருட்டிதிதிலயங்கட்குக் காரணியே! உனக்கு நமஸ்காரம் தாமரைப் பூப்போன்ற கண்ணுடையவளே! உனக்கு நமஸ்காரம் சகலத்துக்கும் ஆதாரமாக விருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். விஸ்வ தைஜஸ பிராக்ஞையாயும் விராட் சொரூபிணியாயும் சூத்ராத்மிகையாயும் இருப்பவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். அவ்யாக்ருத சொரூபிணியே கூடஸ்தரூபிணியே உனக்கு நமஸ்காரம். ஹேதுர்க்காதேவியே! சிருட்டியிலகப்படாதவளே! துஷ்டரைச்சங்கரிக்கின்றவளே! சரீரமில்லாதவளே! பிரேமகம்மியமானவளே! பர்க்கஸ்வரூபிணியாகிய தேவியே உனக்கு நமஸ்காரம். ஸ்ரீகாளிகா தேவியாகிய தாயே! உனக்கு நமஸ்காரம். நீலசரஸ்வதியே! உனக்குநமஸ்காரம் பயங்கரமான கருவிழியுள்ளவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். பயங்கரமான ரூபமுள்ளவளே உன்னைத்தினந்தோறும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றோம். பீதாம்பரதாரீ! திரிபுரசுந்தரீ! பைரவீ! மாதங்கீ! தூமாவதீ! உனக்குநமஸ்காரம். அறுபட்ட தலையுள்ளவளே! பாற்கடலின்கண் வீற்றிருக்குங் கன்னீ! சாகம்பரீ! ரக்ததந்தமுள்ளவளே! உனக்குநமஸ்காரம். நிசும்ப சும்பர்களைச் சங்கரித்தவளே! ரக்தபீஜனை நாசஞ்செய்தவளே! தூம்பர லோசனனை நாசஞ்செய்தவளே விருத்திராசுரனைச் சங்கரித்தவளே!

சண்டமுண்டாதி தானவர்களைச் சங்கரித்தவளே! சிவே! உனக்கு நமஸ்காரம்! விஜயே! கங்கே! சாரதே! பிருத்வீரூபே! தயாரூபே! தேஜோரூபே உனக்கு நமஸ்காரம். பிராணரூபே! மகாரூபே! பூதரூபே! உனக்குநமஸ்காரம் விஸ்வமூர்த்தே தயாமூர்த்தே தர்மமூர்த்தே நமோநம: ஜ்யோதிர்மூர்த்தே தேவமூர்த்தே ஞானமூர்த்தே உனக்கு நமஸ்காரம். காயத்ரீவரதே! தேவீ! சாவித்திரீ சரஸ்வதீ சுவாஹே சுவதே! தக்ஷிணே! உனக்குநமஸ்காரம் என்று நமஸ்காரங்கூறி எந்த்தேவி சகல வேதங்களாலும் அகப்படவில்லை. அகப்படவில்லையென்று சொல்லப் படுகின்றாளே அப்படிப்பட்ட தேவியைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டோ மல்லவா? பிரமரங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதனால் பிராமரி என்று சொல்லப்படுகின்ற உன்னை நித்தியம் நமஸ்கரிக்கிறோம். உன்னை இருபக்கத்திலும் நமஸ்கரிக்கிறோம். முன்னும் பின்னும் நமஸ்கரிக்கிறோம் மேலுங்கீழும் நமஸ்கரிக்கிறோம் எல்லாவிடத்தும் நமஸ்கரிக்கிறோம். மணித்வீபத்தில் வசிக்கின்ற மஹாதேவியே! அகிலாண்ட கோடி பிரஹ்மாண்ட நாயகியே! ஜகன்மாதாவே! தயைசெய்வாயாக. பராத்பரையே! சகலபுவனத்துத்தும் ஈஸ்வரியே! உத்தமத்துக்கெல்லாம் உத்தம மானவளே, ஜய! சிறந்த கல்யாண குணத்துக்கு ஸ்தானமாகவிருக்கின்றவளே! புவனேஸ்வரியே! பரமேஸ்வரியே எங்கட்குப் பிரசன்னமாவாய் என்று துதிக்கின்ற தேவர்கள் துதியைக்கேட்டு லோகமாதாவானதேவி குயிலொலித் தலைப்போலும் தேவர்களைப்பார்த்து ஒ தேவர்களே! நீங்கள் வேண்டும் வரங்களைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றோம் கேளுங்கள் என்றாள்.

தேவர்கள் தாங்கள்படும் துக்கத்துக்குக் காரணமான அசுரன் செய்தியைச் சொல்ல, தேவிகேட்டுத் தன்திருக்கரங்களி லிருக்கும் பிரமரங்களையும் தன்னை எப்பக்கத்துஞ் சூழ்ந்திருக்கும் பிரமரங்களையும் நானாவிதரூப மெடுக்கச்செய்து அவைகளை அசுரனிடம் ஏவினாள். அவ்வண்டுகள் மூவுலகமும் நிறைந்து குருவிக் கூட்டங்களைப் போல் தொகைதொகையாகப் புறப்பட்டு ஆகாய முற்றுமறைத்து பூமியிலிருளுண்டாக்கி எங்கும் பிரமரமயமாய் ஜனங்களெல்லாம் பிரமித்து ஆச்சரியமடையச் செய்து ராக்ஷஸக் கூட்டங்கள் எங்கெங் கிருக்கின்றனவோ அங்கங்குஞ் சென்று அவர்கள் மார்பைத் துளைத்து அங்கங்கே மரணமடையச்செய்தன. அந்தோ! பாணங்கள் மார்பைத்துளைப்பதுபோல் வண்டுகள் துளைத்தை நோக்குங்கால் யுத்தமுகத்தில் வீரர்களாலும் செய்தற்கரிது, அன்றியும் யுத்தமுகத்தில் வீரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சில்லாமலே ஒருக்ஷணகாலத்தில் சகலரிடத்தும் மரண

வோசையுண்டாய்விட்டன. பின்னர் பிரமரங்கள் அசுரர்களை முடித்து விட்டு தேவியினிடம் போய்ச்சேர்ந்தன. இதனைக்கண்ணுற்ற அமரரெல்லாம் ஜகன்மாதாவின் செயல் என்ன ஆச்சரியம் என்ன ஆச்சரியம் என்றதிசயித்து சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கிப் பிரம ராம்பிகையை நானாவித உபசாரங்களாலும் திரவியங்களாலும் பூஜித்து ஜயசப்தத்தோடு புஷ்பத்தை வாரிவாரித் திருமேனியின் மேற் றூவி துந்துபிமுதலிய வாத்தியங்களை முழக்கி அப்சரஸ்தீரீகளை நடிக்கச் செய்தனர். முனிவர்களெல்லாம் வேத கோஷஞ் செய்தனர். கந்தர்வர்கள் மிருதங்கமுதலிய வாத்தியங்களை வாசித்தனர். மணி சங்கு முதலியவற்றின் துவனிகள் மூன்றுலோகமும் நிறைந்தன. ஏனையரெல்லாம் நானாவித தோத்திரஞ்செய்து சிரமீது கைகளைக் கூப்பி ஜயமாதா! ஜயஈசானீ! என்று பிரதாபங்கள் கூறினர்.

இவ்வாறு யாவரும் செய்யுஞ்செயலைத் தேவிகண்டு சந்தோஷ மடைந்து ஒவ்வொருவருக்கும் வரமளித்து அவரவர்களால் பிரார்த்திக்கப் பட்ட தன்பக்தியையும் கொடுத்து மறைந்தனள். ஓ முநிவரே! பிராமரிசரித்திரம் நீர்விரும்பியவண்ணஞ் சொன்னோம். இதனைப் படிப்பவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் சகலபாவமும் நாசமாம். கேட்டமாத்திரத்தில் ஆனந்தத்தையும் பின் சம்சார நாசத்தையும் உண்டாக்கும். இதுவேயுமன்றி இந்தஸ்கந்தத்தில் சகலமநுக்கள் சரிதமும் சொல்லப்பட்டது. தேவிமகாத் மியத்தைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் பயங்களினின்றும் விடுபட்டவர்களாய்த் தேவிசாயுச்சிய மடைவார்கள். (சு. ம் 127)

கங-ம் அத்தியாய முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் கங-க்குச் சுலோகம் (ருளகூ.)

ஆகஸ்கந்தம் (க0)க்கு அத்தியாயம். உஅ0.

ஸ்லோகம். (கருகளஙஏ.)

பத்தாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

உ

தேவீபாகவதம்

பதினொன்றாம் ஸ்கந்தம்

	அத்தியாயவிஷய அட்டவனை	பக்கம்
1.	சதாசாரவிதிக் கிரமம்.	439 - 443
2.	சௌளச விதி.	443 - 447
3.	ஸ்நாந விதியாதி	447 - 450
4.	உருத்திராக்ஷவுற்பத்தியாதி.	450 - 452
5.	ஜபமாலாவிதி.	453 - 455
6.	உருத்திராக்ஷ மகிமை	455 - 459
7.	உருத்திராக்ஷ லக்ஷணம்	459 - 462
8.	பூதசுத்தி.	462 - 463
9.	சிரோவிரதவிதி	464 - 467
10.	கவுணபஸ்மவர்ணனம்	467 - 469
11.	பஸ்மத்ரைவித்தியம்.	469 - 471
12.	கல்பாந்தரோக்தரீத்யா பஸ்ம தாரணம்.	471 - 474
13.	பஸ்மகிமை.	474 - 476
14.	இதுவுமது	477 - 480
15.	திரிபுண்டர ஊர்த்துவபுண்டர மஹிமா.	481 - 488
16.	சந்தியோ பாசனம்.	488 - 495
17.	சந்தியாதி கிருத்தியம்.	495 - 498
18.	ஸ்ரீ தேவீ பூஜாவிர்சஷம்	498 - 501
19.	மாத்யாந்நிக சந்தி.	502 - 503
20.	பிரஹ்மயக்ஞாதி விதி.	503 - 506
21.	காயத்திரி புரஸ்சரணகா்மம்.	507 - 510
22.	வைஸ்வதேவம்.	510 - 514
23.	புரஸ்சர்யாகிரிந்நியமம்.	514 - 518
24.	காம்யகா்மவிதி.	518 - 523

உ

ஸர்வாங்கசுந்தர்யைநம:

தேவீபாகவதம்.

பதினோன்றாம் ஸ்கந்தம்

முதலாம் அத்தியாயம்.

---

1. சதாசாரவிதிக் கிரமம்.

காஞ்சீ ரத்நவிபூஷாம் காமபிகந்தர்ப்ப ஸூதிகா பாங்கீம்
பரமாங் கலாமுபாஸே பரசிவ வாமாங்க பீடிகாஸீம்நாம்.

நாரத முனிவர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாராயணரே! ஓ ரக்ஷகமூர்த்தியே! உம்மால் சொல்லப்பட்ட தேவியினது சரித்திரங்கள் மிகவும் ஆச்சரியகரமாயும் பரமோத்தமமாயும் இருக்கின்றன. இப்பொழுது சொல்லிவந்த சரித்திரங்களில் தேவியினது அவதாரவிசேடங்கள் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனைக் கீடாக அசுரர்களைச் சங்கரிப்பதற் காகக் கொண்ட கோலங்களென்றும் அவரது சகலாதிகார பிரபுத்வ விசேடங்களெல்லாம் உயிர்களிடத்துவைத்த பூரணகிருபையென்றும் வெளியாயிற்று. ஓ நாராயணரே! பக்தர்களிடத்து கருணாகரியாகிய தேவி எந்தச்செய்கையில் சந்தோஷமடைந்து அநுக்கிரகிப்பாள்? அவளுக்கு எப்பொழுதும் பிரியமாயுள்ளது எது? அந்த ஆசாரத்தைச் சொல்லுமென்று கேட்க நாராயணர் கூறுகின்றார்.

ஓ தத்வக்ஞராகிய நாரதரே! விதிக்கிரமமாயுள்ள சதாசார அநுட்டானமே தேவிக்கு எப்பொழுதும் பிரீதியாயுள்ளது. ஆகலான் அஃதொன்றே போதுமானசாதனமென் றறிவாய். எந்த ஆசாரங்களையும் நடத்திக்காட்ட வேண்டியவன் பிராமணனாகையால் அவன் தனக்கென்று ஏற்பட்ட கர்மாநுஷ்டானங்களைக் காலையி லெழுந்து செய்யவேண்டும். அவனப்படிச் செய்தால்தான் உபகாரமாகும். உதயமுதல் அஸ்தமிக்கிறவரையில் எந்தெந்தகர்மங்கள் தனக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவற்றையே அவன் செய்ய வேண்டும். வேறொன்றுஞ் செய்யலாகா; அக்கர்மங்கள் நித்தியம் நைமித்திகம் நித்திக்கப்படாதகாமியம் எனச் சொல்லப்படும். அவற்றால் தன் (ஆத்ம) க்ஷேமத்தை விருத்திசெய்து கொள்ள வேண்டும்.

தாய் தந்தை புத்திரன் புத்திரி மனைவி ஞாதி இவரெல்லாம் இம்மூவிதகர்மங்களைப்போலும் ஆத்மக்ஷேமத்தைச் சிறிதேனும் விருத்திசெய்யமாட்டார்கள். ஆகையால் அம்மூவகையான சத்கர் மங்கள்தான் சகாயமாயும் நாடோறும் ஏறும் சஞ்சிதத்தைத் தடுப்பதற்கு சாதனமாயும் உள்ளவை. இக்கர்மனுஷ்டானங்களில்லாமற் போனால் கடத்தற்கரிய அஞ்ஞானாந்தகாரத்தை ஒருவிதத்துங்கடக்க முடியாது. ஆசாரமென்பதும் இதுவே. இவைதான் பிரதமதர்ம மென்று சொல்லப்படும். அது சுருதியுக்ததர்மமென்றும், மிருதியுக்த தர்மமென்றும் இருவகைப்படும். சுருதியினாலும் சுருதிசம்பந்தமான ஸ்மிருதியினாலுஞ் சொல்லப்பட்டவைதான் மிகவுஞ்சிறந்தன. ஆகலான் அவ்விரண்டையுமே அந்தணன் உரிமையாகக் கைக்கொண்டு தினந்தோறும் ஆசாரதருமத்தில் ஆவலுள்ளவனா யிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் ஆசாரமே சகல பங்கட்கும் காரணமா யுள்ளது, ஆயுள்விருத்திசெய்வது, சந்ததிப்பெருக்கையுண்டாக்குவது, குறைவின்றி எக்காலத்தும் அன்னத்தைக்கொடுப்பது, பாபத்தை நாசஞ்செய்வது, இகபரங்களில் மிக்கசுகத்தை யுண்டுபண்ணுவது, அஞ்ஞானத்தால் மோஹிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்குத் தருமரூப மான ஒருமகாதீபமா யுள்ளது, முக்திமார்க்கம் இதுவாமென்று காட்டுவது, சிரேஷ்டத்தன்மையை விளைவிப்பது, சத்கருமமும் சத்கருமத்தால் ஞானமும் உண்டாக்குவது, ஆகலான் ஆசாரந்தான் சிறந்தது இதனினுஞ் சிறந்தது ஒன்றில்லை. இவ்வண்ணமே மநுவினாலுங் கூறப்பட்டுள்ளது. எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயுள்ள ஆசாரமொன்று இருக்குமானால் எல்லாப்பொருளையும் எளிமையாயடையலாம். எந்தப் பிராமணன் ஆசாரமில்லாமலிருக்கின்றானோ அவன் சூத்திரனைப் போல வெளியில் ஒதுக்கிவைக்கத்தக்கவன். ஏனெனின் ஆசாரமுடைமையே பிராமணத்துவமும் அஃதின்மையே சூத்திரத் வதுமும் ஆகலான் சாதியினால் சமமாகக் கொள்ளுதல்கூடாது. சூத் திரனெப்படியோ அப்படியே அவனும். ஓ நாரதரே! இப்பொழுது சொல்லிவந்த ஆசாரமானது சாஸ்திரீயமென்றும் லோகரீதி என்றும் இரண்டுவிதமாம். சாஸ்தீரீயமான தருமம் அறியாதவன் லோக ரீதியான தருமத்தை யறிந்து அவ்வழி நிற்றல்வேண்டும். சுகத்தைக் கோரத் தக்கவன் இவ்விரண்டிலொன்றை அநுட்டித்தல்வேண்டும். லோகரீதியான தருமமாவன், - கிராமதருமம் சாதிதருமம் தேசதருமம் குலதருமம் என்பன. இவ்விதமாகிய ஆசாரங்களை விட்டுதுரா சாரமாயிருக்கிற புருஷன் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படும் நிந்தனைக்குப் பாத்திரவானாகவும் எப்போதுந் துக்கத்தை யடைகிறவனாகவும் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகவும் இருப்பான். அறத்தை விட்டவனிடத்துப் பொருளும் இன்பமும் பொருந்தாவாம். ஓ நாரதரே!

வேத மொழிந்த ஏனைய நூல்களில் கூறப்பட்டவை தருமமானாலும் அசுகத்தைக்கொடுப்பதானால் அதை அநுட்டிக்கக்கூடாது என்று கூறவே நாரதர் ஓ முனிவரே! தருமங்களைப் பலசாஸ்திரங்கள் பலவகையாகக் கூறுகின்றபடியால் அவைகளில் செய்வன தவிர்வன இவையாமென்று எப்படி நிச்சயித்துச் செய்யக்கூடும் என்று கேட்டனர்.

நாராயணர் கூறுகின்றார், ஓ நாரதரே! சுருதி மிருதி என்னும் இரண்டும் இரண்டு கண்களாகும். புராணம் ஹ்ருதயமாகும். இம் மூன்றில் சொல்லப்பட்டவையே தருமங்களாம். இம்மூன்றுக்கும் விரோதமாகச் சொல்லப்பட்டவனை தருமமாகா. மூன்றிலும் ஒன்றுக் கொன்று விரோதம் உண்டாகுமானால் வேதத்திற் சொன்னவையே பிரமாணமெனக் கொள்ளல் வேண்டும். வேதத்திற் சொல்லப் பட்டவையும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்குமானால் இரண்டு தருமத்தையுங் கொள்ளவேண்டும். அவற்றைவிடுதல் கூடா. மிருதியில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிருக்குமானால் அதை வேறு வேறு விஷயங்கட்கென்று பிரித்துவிடவேண்டும். புராணங்களில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதருமமிருக்குமானால் அதைக் கொள்ளக் கூடாது. எந்தத்தருமங்களும் வேத்துக்கு விரோதமில்லாதிருக்குமாயின் அவைகளைக் கிரகிக்கலாம். பிரத்தியக்ஷமாய் வேத்துக்கு விரோதங் காணப்படுமாயின் அவை பிரமாணமாகமாட்டா. எவ்வித்தாலும் வேதம் தரும மார்க்கத்தைக் காட்டவந்ததாகலான் அதற்கு விருத்தமில்லா மலிருக்கிற தருமங்களே பிரமாணமாகும். மற்றவைகள் பிரமாணமாக மாட்டா. எவன் வேதப்பிரமாணத்தைவிட்டு மற்றைப் பிரமாணத்தைப் பிரமாணமாக எண்ணியநுட்டிக்கின்றானோ அவனைச்சிக்ஷிக்கவே யமலோகத்தில் நரககுண்டங்கள் ஏற்பட்டிருகின்றன. ஆதலால் சர்வப் பிரயத்தனத்தாலும் வேத்திற் சொல்லப்பட்டதர்மங்களையே யநுட்டிக்க வேண்டுமன்றி அதிற்சொல்லப்படாதன ஸ்மிருதியாகவிருந்தாலும் புராணமாகவிருந்தாலும் வேறுதந்திரங்களாகவிருந்தாலும் வேறு சாஸ்திரங்களாகவிருந்தாலும் அநுட்டித்தல்கூடா. ஏனெனின் சுருதிக்கு விரோதமானவை பிரமாணமாகமாட்டா. சாஸ்திரமென்று பெயர் பெற்றனவெல்லாம் பிரமாணங்களாமென்று ஒருசாஸ்திரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு எவர்கள் அனுட்டிக்கின்றார்களோ அவர்கள் தலைகீழாக நரகப்பெருக்கில் மூழ்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களாவார் காமாசாரங்களும் * பாசுபதர்களும் லிங்கதாரிகளும் தப்தமுத்ராங்கிதர்களும் வைகானசர் களுமேயாம். இவர்களெல்லாம் வேதமார்க்கத்திற்குப் புறம்பாயுள்ளவ ராதலால் இவர்களெல்லாம் நரகமடைதல் திண்ணம். இதனால் மாநுடன் வேதாங்கீகாரமாகிய தருமங்களையே அனுஷ்டிக்க

* வாமாசாரமுடையவர்.

வேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்க நானிப்போது எழுந்தெழுந்து அடிக்கடி சொல்லவந்தது என்னையெனின்! எதை யடிக்கடி செய்ய வேண்டுமோ கொடுக்கவேண்டுமோ எதையொருவனுக்குக் கொடுப்பிக்க வேண்டுமோ மிருதுவான எந்தவாக்தருமம் செய்யவேண்டுமோ அவையெல்லாம் என்னாலேயே போதிக்க வந்தனவல்லவென்று உலகினர்க்கு அறிவித்தற்கேயாம். எனவே நூல்களில் என்னால் விதிக்கப்பட்டனவன்று, அநாதியாயுள்ள வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டனவேயாமென்று அறிதற்கேயாம்.

இனி ஒருவனுக்கு உபபாதகம் மகாபாதகங்களெல்லாம் நேர்ந்திருந்தபோதிலும் அவன் இராத்திரியில் ஒருசாமகாலம் பிரமத்தியானஞ் செய்யவேண்டும். அந்தத்தியானம் எவ்வாறு செய்ய வேண்டுமெனின் சத்துவகுணமுள்ளவனாய் தொடையின்மேல் கால்களுடையவனாய் மார்பைப்பார்க்கும்படி முகத்தைச் சிறிது உயரப்படுத்திக் கண்ணை மூடினவனாய் பற்கள் ஒன்றுக்கொன்று படாதவனாய் இரண்டு தாடைகளிலும் சரிக்காத நாவுடையவனாய் மூடினவாயுடையவனாய் அசையாத சரீரமுடையவனாய் சிறிது உயரமான ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவனாய் இரண்டுபங்காவது மூன்றுபங்காவது பிராணாயாமத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதன்பின்னர் இருதயவாசிவாய் இருதயத்தில் தீபம்போல் பிரகாசிக்கும் பகவானைத் தியானித்து அப்பாகவானிடத்தில் ஆத்மாவைப்பொருந்தி யிருக்கச்செய்யவேண்டும். இதுதான் தியான முறையாகும்.

இனிப் பிராணாயாமம் சதூமம் விதூமம் சகர்ப்பம் அகர்ப்பம் சலக்ஷயம் அலக்ஷயமென ஆறுவகைப்படும். இந்தப்பிராணாயாமத்துக்குச் சமானமான சாதனம் வேறொன்றில்லை. அதற்கதுவே சாதனமானது. அந்தப்பிராணாயாமம் ரேசக பூரக கும்பகங்களால் செய்வதாகும். இதுமூன்று வர்ணரூபமாயிருக்கும். இந்தப் பிராணாயாமம் தன்மயத்தைச் செய்யுந் தன்மையுடைத்தான தாகையால் இதனைப் பிரணவமென்றும் கூறப்படும். இடைகலையினால் வாயுவைப் பூரித்து உதரத்தில்கும்பித்து அந்தவாயுவைப் பதினாறு மாத்திரை யளவுகாலம் மெதுவாகப் பிங்கலையினால் ரேசித்தலே சதூமப்பிராணாயாமம் எனப்படும்.

இவ்வாறு பிராணாயாமம் செய்து "ஆதாரேலிங்கநாபி பிரகடி தஹ்ருதயே தாலுமூலே லலாடே - துவைபத்ரே ஷோடசாரே துவிதச தஸதளதுவாசதார்த்தே சதுஷ்கே-வாசாந்தே பாலமத்யே ட ப க ட சஹிதே கண்டதேசே ஸ்வராணாம் - ஹம் க்ஷம் தத் வார்த்த யுக்தம் சகலதளகதம் வர்ணரூபம் நமாமி" என்று தியானித்து செந்தாமரையில்

வசிக்கின்றவளாயும் அச்செந்தாமரைத்தூள் போன்ற நிறமுள்ளவளாயும் ஈஸ்வரனால் நியமிக்கப்பட்ட சின்ன முடையவளாயும் தாமரைநூல் போன்ற ஆகாரமுள்ளவளாயும் சூரியன் அக்கினி சந்திரன் இவர்களுக்குச் சமானமான முகமுள்ளவளாயும் ஸ்தனங்களால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் உள்ளதேவியை எவன் மனதில் க்ஷணகாலம் நினைக்கின்றானோ அவன்முக்தன். அவன் நான் இருப்பதாகிய இருப்பு தேவியின் இருப்பே, நடை தேவியின் யாத்திரையே, என்னுடைய புத்தி தேவியின் சிந்தையே, பேசுவது தேவியின் தோத்திரமே, நானும் சர்வாத்மகமாகவிருக்கின்ற தேவிஸ்வரூபமே, சகல தேவர்களுடைய அருச்சனை தேவியின் அருச்சனையே, நான் தேவி, நான் தேவியைக் காட்டிலும் வேறானவனல்ல, நான் தேவிஸ்வரூபமான பிரமமே, நான் சோகத்துக்குப் பாத்திரனல்ல, நான் சச்சிதானந்தரூபனா யிருக்கிறேன் என்று தன்னை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். முதல் பிரயாணத்தில் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், பிரதிபிரயாணத்தி (திரும்புகாலி)ல் அமிர்தம் போலிருக்கிறவளாயும், பிறகு ஹ்ருதயத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஆனந்தமயமாயிருக்கிறவளாயுமுள்ள ஸ்திரீரூபமான சக்தியைச் சரணமடைகிறேன் என்று தியானித்து பிறகு ஈஸ்வர சொரூபமாகவுள்ள நிஜகுருவை பிரமரந்திரத்தில் தியானித்து விதிப்படி சோடசோப சாரங்களாற் பூசித்து ஜிதேந்திரியனாய் "குருபிரஹ்மா குருர்விஷ்ணு குருர் தேவோமஹேஸ்வர: குருஸாக்ஷாத் பரப்பிரஹ்மதஸ்மை ஸ்ரீ குருவே நம:" என்று துதித்து வெளியே புறப்படவேண்டும். (சு–ம்.(49)

முதலாம் அத்தியாயமுற்றிற்று.

உ

லக்நசாமரஹஸ்த ஸ்ரீ சாரதாபரி வீஜிதாயைநம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்

2. சௌசவிதி.

நாராயணர் கூறுகின்றார்;- அந்தணன் வேதங்களை நன்றாயறிந் திருப்பினும் ஆசாரஹீனனாயிருப்பானாயின் அவனை அவ்வேதங்கள் பரிசுத்தஞ்செய்யாவாம். அன்றியும் ஓர்கூட்டிலிருக்கிற பக்ஷியானது இரக்கைமுளைத்தவுடன் பறந்தோடுவதைப்போல் மரணகாலத்தில் உடம்பாகிய கூண்டைவிட்டு இவன் ஓடும்போது இவனிடத்தில்

வாழ்ந்திருந்த வேதங்களும் இவனைவிட்டு ஓடிப்போம். இஃதுண்மையாகலின் ஓ நாரதனே! அந்த ஆசாரத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

பிராமணன் பிராஹ்மி முகூர்த்தகாலத்தில் எழுந்திருந்து அதுமுதல் செய்யவேண்டியவையெல்லாம் நன்குணர்ந்து ஒன்றேனும் விடாமற்செய்துவரவேண்டும். ஓ அரசனே! அவையாவையெனின்! இரவு பிற்பக்கத்து நான்காம் ஜாமத்தில் எழுந்துவேதாத்யயனஞ் செய்தல்வேண்டும். அதன்பின் சிறிதுகாலம் தனது இஷ்ட தெய்வத்தைச் சிந்தித்தல்வேண்டும். யோகியானால் பூர்வஞ்சொல் லியவாறு பிரமத்தியானஞ் செய்தல்வேண்டும். அத்தியானத்தால் எப்பொழுதும் சீவப்பிரஹ்மைக்கியமுண்டாம். அங்ஙனமான அவ்வைக்கிய தியானத்தை நாடோறுஞ் செய்துவருவானாயின் அந்த க்ஷணத்திலேயே அவன் ஜீவன்முத்திநிலையை யடைவன்.

இனிப் பிராமி என்னுங் காலம் யாதெனின், ஓர்நாளுக்குரிய நாழிகை அறுபதில் ஐம்பத்தாறாவது நாழிகைமுதல் அறுபது நாழி பரியந்தத்துக் குள்ளாகிய ஐம்பத்தைந்து நாழிகையாளுமாயின் அது பஞ்ச பஞ்ச வுஷத்காலமாம். ஐம்பத்தேழுநாழிகை யாகுமாயின் அது அருணோதயகாலமாம். ஐம்பத்தெட்டு நாழிகை யாகுமாயின் அதுபிராதக்காலமாம். அதற்குமேல் சூரியோதயகாலமாம். அக்காலத்தில் கிருகத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டு நிருதிதிசைக்கண்சென்று ஓர்கணை விடுதூரத்திற்கு அப்புறம்போய் உழுதபூமி போகும்வழி சுடுகாடு மலை இடிந்தகோயில் பள்ளமுள்ளவிடம் ஜலமுள்ளவிடம் தூளைபோட்டவிடம் புற்றிடம், புல்படர்ந்தவிடம் மலவி[illegible]சர்ஜனஞ் செய்திருந்தவிடம் ஏதேனுஞ்செந்துக்க ளிருக்குமிடம் ஆகிய இவ்விடங்களல்லாத விடங்களில் யாகத்துக்கு உதவாதபுற்களையாவது இலைகளையாவது போட்டு தேவர்களையும் இருடிகளையும் பைசாசங்களையும் இராக்ஷதர்களையும்சர்ப்பங்களையும் அப்புறம் போகவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு, பிரமசாரியாயின் பூணுல்முழுவதும், கிருகஸ்தனாயின் ஓர்சுற்றும் காதில்சுற்றிக்கொண்டும் வானப்பிரஸ்தனாயின் பின்புறமாய் விட்டுக்கொண்டும், வஸ்திரத்தினால் சிரசைச்சுற்றி மூடிக்கொண்டும் மவுனமாய் மூச்சுவி டாமலும் எச்சில் உமிழாமலும் காற்று அக்னி பிராஹ்மணன் சூரியன் ஜலம் பசுக்கள் இவைகளைப்பாராமலும் பகலில் வடக்குமுகமாயும், இரவில் தெற்குமுகமாயும், மலஜல விசர்ஜனம் செய்தல் வேண்டும். அதன்பின் எழுந்திருந்து அவற்றை உலர்ந்த புல்லாலாவது சருகுக ளாலாவது மறைத்து தண்ணீரிருக்கு மிடத்துக்குப்போய் பாத்திரத்தில் தண்ணீரைமுகந்துகொண்டு வேறிடத்துக்குப்போய்ப் பிராமணன்

வெண்மண்ணையும் ஏனையர் செகப்பு மஞ்சள் கருப்பு மண்களையும் ஒவ்வொருதரத்துக்கும் பச்சைநெல்லிக்காயளவுக்குக் குறையாமல் ஆண்குறிக்கு இரண்டுதரமும், குதத்துக்கு ஐந்துதரமும், கைகளுக்குப் பத்துத்தரமும், இரண்டு கைகளையுஞ் சேர்த்து ஏழுதரமும், முன்னர் இடக்காலுக்குநான்குதரமும், பின்னர் வலக்காலுக்கு நான்குதரமும் சுத்திசெய்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணம் மண்ணாற்செய்யப்படும் சுத்தியை கிருகஸ்தன் இரண்டுபங்கும், பிரமசாரி மூன்றுபங்கும் வானப்பிரஸ்தனும் சந்நியாசியும் நான்குபங்கும் செய்தல்வேண்டும். இதுபகற்காலத்தில் செய்யவேண்டியவிதி. இரவில் இதிற்பாதி வியாதியாளர்க்கும் பதிதர்களுக்கும் வழிப்போக்கர்களுக்கும் பாதியே தான். ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் சக்தியில்லாதவர்களுக்கும் இவ்வளவென்றில்லை; நாற்றம்போமளவும் செய்தல்வேண்டும். இங்ஙனம்கூறிவந்த விதிப்படி எல்லாவருணத்த வரும் சவுசஞ்செய்துகொள்ளவேண்டியது. அதற்குக்குறைந்து ஒரு காலத்தும் கொள்ளக்கூடாது. எந்தத்தேசத்தில் எந்தநிறமுள்ளமண் அகப்படுமோ அதனையுங்கொள்ளலாம். ஆனால் சலத்துக்குள் இருக்கிறமண்ணும் தேவாலயமண்ணும் புற்றுமண்ணும் எலியறுத்த மண்ணும் குப்பைமண்ணும் சௌசஞ்செய்தமண்ணும் ஒருவன் செய்து மிகுந்தமண்ணும் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. மூத்திரவிசர்ச்சனத்தைக் காட்டிலும் மலவிசர்ச்சனசுத்திக்கு இரண்டுபங்கும் மைதுனத்தில் மூன்றுபங்குமண்ணுமாகக் கொள்ளவேண்டியது. மூத்திரசவுசத்திற்கு குறிக்கு ஓர் பங்குமண்ணும் கைக்கு மூன்றுபங்குமண்ணும் இரண்டு கையும் ஒன்றுசேர்த்து இரண்டுபங்கு மண்ணுமாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்விதி மலசௌசத்திற்குக் கொள்ளவேண்டுமென்று மநுவால் விதிக்கப்பட்டதாகும்.

ஓ நாரதரே! கொப்பூழின்கீழ் செய்யவேண்டிய சுத்திக்கு இடக்கையும், அதற்குமேலிடத்தில் செய்யவேண்டிய சுத்திக்கு வலக்கையும் நியமித்திருக்கின்ற படியால் அந்நியமத்தின் படியே செய்யவேண்டியதன்றி மாறிச்செய்தல் கூடாது. சுத்திசெய்வதற்குக் கொண்டுபோவதாகிய சலபாத்திரத்தை மலமூத்திரவிசர்ச்சனஞ் செய்வதற்குமுன் கொண்டு போகவேண்டுமேயன்றி விசர்ச்சனஞ் செய்தபின்னர் கொண்டுபோதல் கூடாது. மலஜலமோசனம் செய்த பின்னர் உடனே சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டுமேயன்றி அஞ்ஞானத்தினாலாவது மந்தமதியினாலாவது சிலநேரம் பொறுத்திருந்து செய்தல்கூடாது. இப்போது எதுஎதுசெய்தல் தவறென்றுகூறியதோ அவையிற்றை அலக்ஷியமாகவெண்ணி மனம்போற் செய்வராயின் அவர்கள் விதித்திருக்கும் பிராயச்சித்தத்தை

அவசியம் செய்துகொள்ளல்வேண்டும். அஃதாவது மூன்றுநாள் வரையில் ஆகாரத்தைவிட்டு நீரைமாத்திரம் உண்டு இரவும் பகலும் நீங்காமல் மந்திரஜபஞ்செய்து பரிசுத்த மடைதலாம்.

இனி மலவிசர்ச்சனம் செய்தால் பன்னிரண்டுதரமும், மூத்திர விசர்ச்சனஞ்செய்தால் நான்குதரமும் நீரால்வாய்கொப்புளித்தல் வேண்டும். இதற்குக் குறைந்து செய்தால் அதுசுத்தியாகாது. நீர் உமிழும்போது தலைகுனிந்து இடதுபக்கம் உமிழ்தல்வேண்டும். வாய் சுத்திசெய்துகொண்டபின் ஆசமனஞ்செய்து தந்தசுத்தி செய்தல் வேண்டும்.

அச்சுத்தியின்விதி யாதெனின், - தந்தசுத்திக்குக் கொள்ளப்படும் காஷ்டத்தை முள்மரம் பாலுள்ளமரம் முதலியவைகளிற் கொள்ளாமல் கரஞ்சம், அத்தி, மா, கடப்பை, சண்பகம், இலந்தை முதலிய மரங்களை அடைந்து ஆயுள்விருத்தி பலம் புகழ் காந்தி சந்தானவிருத்தி கோவிருத்தி தனவிருத்தி பிரமக்யானம் புத்தி ஆகிய இவைகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வனதேவதையைப்பிரார்த்தித்து கனிஷ்டிகை விரலளவு பருமனும் பன்னிரண்டங்குல நீளமுமுள்ளதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். இவை நேரிடாததினங்களிலும், அமாவாசை பிரதமை சஷ்டி நவமி ஏகாதசி முதலிய திதிகளிலும், சங்கிரமணகாலங்களிலும் காஷ்டத்தால் தந்தசுத்திசெய்யாமல் நீரால் பன்னிரண்டுதரம் வாய்கொப் புளித்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் விலக்கியதினங்களில் காஷ்டத்தால் ஒருவன் தந்தசுத்திசெய்வானாயின் அவன் சூரியனைப் பக்ஷித்தவனாயும் தன்குலத்தைத் தானே நாசஞ்செய்தவனாயும் ஏழுதலைமுறை பிதுர்க்களை ஹத்திசெய்தவனாயும் ஆய்விடுவன். ஆகையால் விலக்கிய காலங்களில் காஷ்டத்துக்கும் தந்தத்துக்கும் சம்பந்தஞ் செய்வது ஒழிந்து நீரால் ஆசமனஞ்செய்து இரண்டுதரம் அதரத்தைத் துடைத்து தர்ஜனி அங்குஷ்டங்களைச்சேர்த்து நாசித்துவாரங்களையும், அங்குஷ்ட அநாமிகைகளைச் சேர்த்து இரண்டுகண்களையும் இரண்டுசெவிகளையும், கநிஷ்ட அங்குஷ்டங்களைச்சேர்த்து நாபியையும் இருதயத்தையும், விரல்களைச்சேர்த்து சிரசையும் நியசிக்க (தொடல்) வேண்டும்.

ஓ நாரதனே! தந்தசுத்தி செய்யுங்காலம் - சந்தியாகாலங்கள் ஜபகாலங்கள் போஜனகாலங்கள் தேவபிதுர்க்காரியங்கள் செய்யும் மத்தியகாலங்கள் ஸ்திரீசங்கமகாலங்கள் யாகம் தானம் பிரஹ்மயஜ் ஞாதிக ளியற்றும் காலங்கள் ஆகிய இக்காலங்களிலும், ஜபஞ்செய்யும் ஸ்தானம் குருசந்நிதானம் ஆகிய இவ்விடங்களிலும் மலஜல மோசனங்களிலும் செய்தலாகாது. நின்றுகொண்டேனும் நடந்து கொண்டேனும் செபித்தலுங்கூடாது.

இங்ஙனங் கூறிவந்த விதிகளில் பிரமாணபுத்தியும் சிரத்தையு முள்ளவன் தேசம் காலம் சக்தி தேகநிலைமை ஆகிய இவைகளை யறிந்து யுத்தம்போல் செய்யலாமென்றும். பிரமாணபுத்தியும் சிரத்தையும் இல்லாதவன் செய்யாதொழியின் குற்றமாகுமேயன்றி உள்ளவன் செய்தல் குற்றமாகாதென்றுங்கூறினார். (சு-ம். (42)

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லஜ்ஜாபதஸமாராத்யாயைநம:

மூன்றாம் அத்தியாயம்

3. ஸ்நாநவிதியாதி.

நாராயணர் கூறுகின்றார், - ஓ நாரதனே! முன்கூறியவாறு மல சல விசர்ஜனமும் தந்தசுத்தியும் விதிப்படி செய்துமுடித்த பின்னர் ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டியது. இதுவும் இன்றியமையாத ஒழுக்க மாதலால் அவ்விதியைக் கேட்பாயாக.

இந்தத்தேகமானது மிகவும் மலினத்தோடுகூடி யிருப்பதாக லானும், ஒன்பது துவாரங்களிலும் மலமே ஒன்பதுவிதமாகவசித்துக் கொண்டிருத்தலினாலும், இம் மலசுத்திக்காகப் பிராதக்காலத்தில் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் சங்கமம் செய்யக்கூடாத ஸ்திரீயோடு சங்கமஞ்செய்தபாவமும், தானம் வாங்குவதனா லுண்டாகும் பாவமும், இரகசியமாய்ச்செய்யும் பாவமும், ஸ்நானஞ் செய்வதனாற் றொலைந்துபோதலினாலும், ஸ்நானஞ்செய்யாமல் செய்யும் நித்தியகர்மங்களெல்லாம் நிஷ்பலமாய்ப் போம் ஆதலினாலும், பிராதக் காலத்தில் தினந்தோறும் தீர்த்தஸ்நானம் செய்யும்படி விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஏழுநாள் தர்ப்பையுக்தனாய் சந்தியாவந்தனாதிகளை யுத்தேசித்து காலையில் ஸ்நானஞ் செய்யாதவனும், மூன்றுநாள் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாதவனும், பன்னிரண்டுநாள் அக்னிஹோத்ர மில்லாதவனும் சூத்திரத்தன்மையை யடைவான். பிராதக்கால ஸ்நானத்தை விட்டவனுக்கும் அக்னி ஹோத்திர காலந்தவறி னவனுக்கும் காயத்திரியின் ஜபபலன் இம்மையேயன்றி மறுமையினும் கிடைத்தலரிது.

ஓ நாரதனே! பிராமணனானவன் ஸ்நானத்தாலுண்டாகும் சுத்தியையும் பலத்தையும் எண்ணி பிராதக்காலத்தில் நதிதீரத்திற் சென்று ஓங்காரத்தோடுகூடிய காயத்திரியை ஸ்மரித்து சிகையை முடித்து முன் ஆசமனஞ்செய்து ஹ்ருதயம் தோள் கண்டம் இவ்விடங்களை நியசித்துப் * பிராணாயாமஞ் செய்தல்வேண்டும்.

அக்னியும் வருணனும் தேவர்களும் சந்திரசூரியர்களும் வாயுவும் காதுகளில் வசிக்கின்றார்களாதலால் பதிதனோடு பேசினாலும் பொய் சொன்னாலும் தும்மினாலும் எச்சிலுமிழ்ந்தாலும் வலக்காதைக் கையினால் தொட்டால் சுத்தமுண்டாம் ஆதலால் அதனைத் தொடல் வேண்டும்.

தேவருஷி பித்ருக்களைச் சந்தோஷப்படுத்துவதான தர்ப்பணங்களைச்செய்து ஜலத்தினின்றும் வெளியேவந்து சுத்தமானவஸ்திர தாரணமும், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணமும் உடையனாதல் வேண்டும்.

கர்மயோகசாதகன் எப்போதும் ஜபத்துக்கு அவசியமாகக் கொள்ளும் உருத்ராக்ஷதாரண முறைமை யாதெனின் :- கண்டத்தில் முப்பத்திரண்டும் சிரசில் இருபதும் இரண்டுகாதுகளில் தனித்தனி ஆறும் இரண்டுகைகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும் இரண்டு புஜங்களில் தனித்தனி பதினாறும் மார்பில் நூற்றெட்டும் சிரசில் ஒன்றுமாகத் தரித்தல்வேண்டும். இவ்வண்ணம் தரிக்கப்பெற்றவன் நீலகண்டனாய்ப்பிரகாசிப்பன். சிகை காது கண்டம் கரம் உதரம் உபவீதம் முதலியவிடங்களில் தரிக்கும் உருத்திராக்ஷமாலைகளைப் பொன்னினாலாவது வெள்ளியினாலாவது கட்டி பூஷணம்போலும் அணிந்துகொள்ளலாம். அணிந்துகொள்ளும்போது பஞ்சாக்ஷரத்தையாவது பிரணவத்தையாவது உச்சரித்துப் பத்தியுடன் அணிதல் வேண்டும். சிவஜ்ஞானத்துக்கு ருத்திராக்ஷதாரணம் சாக்ஷாத் சாதனமென்று சிகையில்தரிப்பானாயின் அவனைத் தாரகதத்வமாகவும் இரண்டுகாதில் அணிந்தவனை தேவிதேவனாகவும், யஜ்ஞோபவீதத்திலணிந்தவனைப் பிரமனாகவும், கைகளில் தரித்தவனைத் திக்தேவதையாகவும் பாவித்துப்போற்றவேண்டும். இந்த ருத்திராக்ஷ தாரணத்துக்கு பிராமணாதி நான்குஜாதிகளும் பிரமசரியாதி நான்காஸ்ரமிகளும் அதிகாரிகளேயாவர்.

பிராஹ்மணன் ருத்திராக்ஷத்தை மந்திரம் உச்சரித்தேதரித்தல் வேண்டும். ஏனையோர்க் கவ்விதியில்லை. எவரெவர் எப்படியாயினுந் தரிக்கப்பெற்றால் அவரவர் உருத்திரராவதிற்றடையில்லை.

* பிராணாயாமம் என்பது வெளிவாயுவைப் பிராணவாயுவோடு சேர்ப்பித்தலாம்.

காணப்படாததைக் காண்பதனாலும், கேட்கப்படாததைக் கேட்பதனாலும், நினைக்கப்படாததை நினைப்பதனாலும், முகரப்படாததை முகர்வதனாலும், உண்ணப்படாததை உண்பதனாலும், சொல்லப் படாததைச் சொல்வதனாலும் செய்யப்படாததைச் செய்வதனாலும் நடக்கப்படாததை நடத்துவதனாலும் கொடுக்கப்படாததைக் கொடுப்பதனாலும் வரப்பட்ட பாவபேதங்களெல்லாம் உருத்திராக்ஷ தாரணத்தால் ஒழிந்துபோம். உருத்திராக்ஷதாரணமுடையோன் புசிப்பானாயின் அது உருத்திரனாகிய மஹாதேவன்புசிப்பதே. அது போலவே அவன்பருகுவனவற்றைப் பருகினாலும் வேறு எதனை யனுபவித்தாலும் அவையெல்லாம் அந்த ருத்திரமூர்த்தியே யனுபவிப்ப தாகும். இங்ஙனமான சிறப்புடைய உருத்திரக்ஷத்தை எவன்தரிப்பதற்கு நாணமடைகின்றானோ அவன் கோடிஜன்மபரியந்தம் சம்சாரதுக்கத்துக் காளாயிருப்பனேயன்றி மோக்ஷசாதனத்துக்கு ஆளாகான். எவன் ருத்திராக்ஷதாரியைக்கண்டு பரிகாசஞ் செய்கின்றானோ அவன் சங்கரசாதியிற் பிறந்தவனென்று நிச்சயமாய் நினைக்கத்தக்கவனாவான். எவன் உருத்திராக்ஷதாரிகளைக்கண்டு வஸ்திரமாவது தானிய முதலியவைகளையாவது கொடுக்கின்றானோ அவன் சகலபாவங்களினின்றும் விடுபட்ட சிவலோகமடையப்பெறுவான். பிதுர்த்திவசங்களில் உருத்திராக்ஷதாரிகளை அறுசுவையோடு உண்பிப்பராயின் பிதுர்க்களெல்லாம் நாங்கள் பிழைத்தோம் பிழைத்தோமென்று சந்தோஷிப்பார்கள். எவன் உருத்திராக்ஷதாரியினது பாதத்தை பிரக்ஷாளனம் (சுத்தி) செய்து அதனைத்தீர்த்தமாகவெண்ணி மேலே புரோக்ஷி (தெளி)த்துக் கொள்ளுகிறானோ அவன் சகலபாபங்களினின்றும் நீங்கிச் சிவலோகமடைகின்றான். உருத்திராக்ஷத்தை யணிந்து உருத்திரத்தன்மையைப்பெற்று உருத்திரனென்று பெயர் பெறுகின்றனர். அஃதேபோல் உருத்திராக்ஷத்தையணிந்து பிரஹ்மத்வத்தை யடைந்து பிராஹ்மணனாகின்றான். ஆகலான் உருத்ராக்ஷத்தை எவ்வகையான ஆபரணங்களிலும் சேர்த்துத் தரித்தல் வேண்டும். அதனிலும் சிறப்புடைய தொன்றுமில்லை. ஆகலான் எந்தச் சாதியிற் பிறந்த எந்த மாநுடனாவது சாதாரணமாய்க் கிடைத்தற்குக்கூடிய உருத்திராக்ஷத்தை எந்த அங்கத்திலாவது மந்திரத்தோடாவது மந்திரமின்றியாவது பக்தியோடாவது அஃதின்றியாவது வெட்கப்பட்டாவது தரிப்பானாயின் அந்தமாநுடன் சர்வபாபவிமுக்தனாய் சிவஜ்ஞானத்தை யடைகிறான். இன்னமும் இதன்மகிமையைச் சொல்ல எனக்குச் சத்தியில்லை. ஓ நாரதனே! இதுகாறும் நான்சொல்லிவந்த பலகாரணங்களினாலும் பலமகிமைகளாலும் சத்புருஷனாயுள்ளவன் சர்வப்பிரயத்தினத்தினாலும் உருத்திராக்ஷதாரணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இனி முன் ஸ்நான ஆரம்பத்தில் காயத்திரிமகாமந்திரத்தைத் தியானிக்கவேண்டுமென்று கூறினேனன்றோ அந்தக்காயத்திரியின் மகிமையைக்கேட்பாய், - கானம் செய்கின்றவர்களைக் காக்கின்ற படியால் காயத்திரி எனப்பெயர்பெற்றது. அது ஓங்கார மந்திரத்தோடும் மூன்று வியாகிருதியோடும் கூடியிருப்பது. இது தான் வைதிகமந்திரம். இதனை வேதசம்பன்னனான பிராஹ்மணன் வைதிகதர்மத்தில் புத்தியை யுடையவனாய் எப்பொழுதும் ஜபித்தல் வேண்டும். லவுகீகமந்திரங்களால் வரப்பட்டபலன் கோசிருங்கத்தில் கடுகு எவ்வளவுகாலம் நிற்குமோ அவ்வளவுபலன்றான் கிடைக்கும். ஆதலால் இந்த லவுகீகமந்திரத்தினால் நூறு ஜபஞ் செய்தாலும் பிதுர்க்களைக் கரையேற்றமாட்டாது.

வைதிகமந்திரம் செபத்தோடுகூடியது சகர்ப்பம் என்றும் தியானமாத்திரமாயிருப்பது அகர்ப்பமென்றும் சொல்லப்படும் என்றனர். (சு—ம்.(37)

மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

லம்படாயை நம:

நான்காம் அத்தியாயம்

4. உருத்திராக்ஷவுற்பத்தியாதி.

———

நாரதர் ஓ நாராயணரே! இப்போது உம்மால் உருத்ராக்ஷமகிமை கூறப்பட்டதன்றோ; அந்த உருத்திராக்ஷத்துக்கு அவ்வளவுமகிமையும் பூஜ்யதையும் வருதற்குக்காரணம்யாது கூறுமென்றார். நாராயணர் ஓ முனிஸ்ரேஷ்டனே! நீ கேட்டபடியே பூர்வத்தில் கிரீசப்பிர புவாயிருக்கின்ற மஹாருத்திரை ஷண்முகக்கடவுள் வினவினார். அதனைக்கேட்ட மஹாதேவர் தமதுகுமாரனாகிய ஷண்முகக்கடவு ளைக் கருணையுடன்பார்த்து அந்த உருத்ராக்ஷத்தின் உண்மையைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாகவென்று கூறத்தொடங்கினார்.

ஓ குழந்தாய்! பூர்வத்தில் திரிபுரரென்னும் அசுரர் ஒருவராலும் ஜயிக்கக்கூடாதவரா யிருந்ததுமன்றி திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களும் அவ்வசுரரால் அடிக்கப்பட்டவராயினர். அதனால் அவர்கள் எம்மிடம்வந்து தங்கள்குறைகளைக்கூறினர். அக்குறைகளைக் கேட்ட

யாம் வேறொருசிந்தனையற்று மனோகரமாயும் சகலதேவஸ்வரூபமாயும் அக்கினிபோற் சுடர்விட்டெரிப்பதாயும் பயங்கரமான ரூபமுள்ளதாயும் சர்வவிக்னங்களையும் நிவிர்த்திசெய்வதாயும் துக்கசிந்தனைகளைப் போக்கடிப்பதாயும் அகோரமென்னும் பெயருள்ளதாயும் பிரகாசிக்கின்ற மகாஸ்திரத்தை ஆயிரந்திவ்யவருஷம் கண்களைமூடிக்கொண்டு சிந்தித்திருந்து பின்னர்விழித்தேம். அப்பொழுது எமது மூன்று கண்களிலிருந்து ஜலபிந்துக்கள்விழுந்தன. அதினின்றும் மஹா உருத்திராக்ஷ விருக்ஷங்களுண்டாயின. ஓ ஷண்முகனே! எமது ஆக்ஞையால் யாவருக்கும் நன்மையுண்டாக்கும்பொருட்டு அவ்விருக்ஷங்களினின்றும் முப்பத்தெட்டு பேதமாயுள்ள உருத்திரா க்ஷங்களுண்டாயின. அவற்றுள் வலக்கண்ணாகிய சூரியநேத்திரத்திற் றோன்றியவை கபிலநிறமுடையனவாய்ப் பன்னிரண்டு பேதமாயும், இடக்கண்ணாகிய சோமநேத்திரத்திற்றோன்றியவை வெண்ணிற முடையனவாய் பதினாறு பேதமாயும், அக்னி நேத்திரத்திற்றோன்றி யவை கறுப்புநிற முடையனவாய்ப் பத்துப் பேதமாயும் உள்ளன. இவற்றுள் வெண்ணிறமுள்ளது பிராமணசாதி யென்றும், செந்நிறமுள்ளது க்ஷத்திரியசாதியென்றும், மிச்ர (கலந்த) நிறமுள்ளது வைசியசாதியென்றும், கருமைநிறமுள்ளது சூத்திரஜாதி என்றுஞ் சொல்லப்படும். இனி அம்மணிகளுடைய முகங்களை இத்தனையென்பதும் அவற்றின் சொரூபங்கள் இனைத்தென்பதும் அவற்றாலுண்டாகும் பிரயோசனங்கள் இவையென்பதுங் கேட்பாயாக.

ஒருமுகமுள்ள ருத்திராக்ஷம் - சாக்ஷாத் சிவசொரூபம். பிரம ஹத்தியைப்போக்கும். இரண்டுமுகமுள்ளது - தேவதேவிசொரூபம். அது புத்திபூர்வம் அபுத்திபூர்வம் என் றிரண்டு விதமாயுள்ள பாவங்களைப் போக்கும். மூன்றுமுக முள்ளது - சாக்ஷாத் அக்னி சொரூபம். அது ஸ்திரீஹத்தியை ஓர்க்ஷணத்திற் போக்கும். நான் குமுகமுள்ளது - பிரமசொரூபம். அது நரஹத்தியைப் போக்கும். ஐந்துமுக முள்ளது - காலாக்னி ருத்திர சொரூபம். அது புசிக்கக் கூடாதனவற்றைப் புசித்ததனாலும் சங்கமஞ்செய்யக்கூடாத ஸ்திரீயைச் சங்கமஞ் செய்ததனாலும் உண்டாகிய பாவங்களையும் இவைபோன்ற பாவங்களையும் போக்கும். ஆறுமுகமுள்ளது - சுப்பிரமணியசொரூபம். அது பிரஹ்மஹத்தியாதி பாவங்களைப் போக்கும். இது வலக்காதில் அணியத்தக்கது. ஏழுமுகமுள்ளது - மன்மதசொரூபம். அது பொன்முதலியவற்றைக் களவு செய்த பாவங்களைப் போக்கும். எட்டுமுகமுள்ளது - விநாயக சொரூபம். அது அன்ன கூடம் தூலகூடம் சுவர்ணகூடம் துஷ்குல ஸ்தீரீசங்கமம், குருபத்தினிசங்கமம் முதலான பாவங்களையும் சர்வ

விக்கினங்களையும் போக்கி சகல குணங்களையும் கொடுத்து அந்தியத்தில் பரமபதத்தைக்கொடுக்கும். ஒன்பது முகமுள்ளது - பைரவஸ்வரூபம். அது புத்திமுத்திகளையும் எமக்குச்சமானமான குணத்தையும் கொடுக்கும். ஆயிரம் புரூணஹத்தியையும் நூறு பிரமஹத்தியையும் போக்கி அந்தியத்தில் எம்மையடைவிக்கும். இது இடத்தோளில் அணியத்தக்கது. பத்துமுகமுள்ளது - விஷ்ணு சொரூபம். அது கிரகதோஷங்களையும் பூதபேதாள பைசாச பிரஹ்ம ராக்ஷசாதி பீடைகளையும் சர்ப்பவிஷங்களையும் போக்கும். பதினொருமுகமுள்ளது - ஏகாதசருத்ரசொரூபம். அது ஆயிரம் அஸ்வமேதம் நூறுவாஜபேயம் கோடிகோதானம் செய்த பலனைக் கொடுக்கும். இதுசிகையி லணியத்தக்கது. பன்னிரண்டு முகமுள்ளது துவாதசாதித்தசொரூபம். அது கோமேத அஸ்வமேதங்கள் செய்தபலன் களைக் கொடுக்கும். கொம்புள்ள மிருகங்களாலும் ஆயுதபாணிகளா யிருக்கின்றவர்களாலும் புலிமுதலிய துஷ்டமிருகங்களாலும் உண்டாகும் பய கம்பனாதிகளும் தேகவியாதிகளால் உண்டாகும் துன்பங்களும் ஆனை குதிரை மான் பூனை சர்ப்பம் எலி தவளை கழுதை நாய் இவைகளைக் கொன்றதனா லுண்டாகும் பாவங்களும் போகும். இதுகாதுகளில் அணியத்தக்கது. பதின்மூன்று முகமுள்ளது - எவனுக்குக் கிடைக்கிறதோ, எவன் தரிக்கின்றானோ அவன் சிவபெருமானுக்குச் சமானமானவனாய் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு மோக்ஷத்தையடைகிறான். அதன் மகிமை சொல்லமுடியாது. இந்த உருத்திராக்ஷமஹிமையையும் அதனை யணிவதனாலுண்டாகும் பயன்களையும் அடிக்கடி சொன்னாலும் என்னாசையுடங்குமோ. உருத்திராக்ஷதாரியே பரகதியை யடையத்தக்கவன். அவனே எப்போதும் தேவர்களால் பூஜிக்கத் தக்கவன். ஆகலான் பிராஹ்மணன் பக்தியோடு ஒரு உருத்திராக்ஷத்தை சிரசில் தரித்திருத்தல் வேண்டும்.

சிரம் முதலிய அங்கங்களில் அணியும் உருத்திராக்ஷமாலைகளுக்கு இருக்கவேண்டிய மணிகளின் விதி யாதெனின், சிரமாலைக்கு மணிகள் இருபத்தாறும், மார்பு மாலைக்கு ஐம்பதும், தோட்களுக்கு பதினாறும், மணிக்கட்டுகளுக்குப் பன்னிரண்டுமாம். நூற்றெட்டு ஐம்பது இருபத்தேழு என்னும் எண்களோடுகூடிய உருத்திராக்ஷமாலைகளைத் தரிக்கப்பெற்றாலும் ஜபிக்கப்பெற்றாலும் அவனுக்கு ஒவ்வொரு க்ஷணத்துக்கு ஒவ்வொரு அஸ்வமேதபல னுண்டாவதோடு இருபத்தொரு குலத்தை யுத்தாரணஞ்செய்த பலனும் எப்பொழுதும் சிவலோகமே வாழுமிடமாக விருந்து பூஜ்யமாய் வாழும்வாழ்வும் உண்டாகும் என்றனர். (சு - ம் 40.)

நான்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

லகுளேஸ்வர்யை நம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

5. ஜபமாலாவிதி.

சிவபெருமான் கூறுகின்றார், - ஒஷண்முகனே! இனி உனக்கு ஜபமாலையின்விதியைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. உருத்திராக்ஷத்தின் மேற்பக்கமாகிய முகம் பிரஹ்மா, கீழ்ப்பக்கமாகிய புருஷ்டம் விஷ்ணு, நடுக்கண்டமாகிய வட்டவடிவம் உருத்திரன். இவ்வாறு திரிமூர்த்திசொரூபமாயிருத்தலால் போகமோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாகும். இது வெண்மை செம்மை கறுமை என்னும் மூன்றுநிறத்தையும், முட்போன்ற வடிவத்தையும், பஞ்சமுகத்தையும் உடையது. இதனை ஜபமலையாகக் கோர்த்துக் கொள்ளுங்கால் முகத்தோடுமுகமும் பின்னோடுபின்னுமாகப் பசுவின்வாலைப்போல் இருபத்தைந்து மணிகளைக் கயிற்றிற்கோர்த்துச் சேர்த்து அதில் மேருவாகக் கோர்க்கும் உருத்திராக்ஷத்தின்முகம் மேல்நோக்கியிருக்க நாகபாசத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளல் வேண்டும். ஜபமந்திரம் சித்தியாதற்பொருட்டு அந்தஜப மாலையைப் பஞ்சகவ்யத்தானும் சந்தனதீர்த்தத்தானும் அபிடேகஞ் செய்து பின்னர் சிவசத்திமந்திரங்களால் நியசித்து அஸ்திரமந்திரத்தால் தொட்டு கவசத்தால் அவகுண்டனஞ்செய்து மூலத்தால் அபிமந்திரித்து சத்யோஜாதாதிகளால் புரோக்ஷித்து மூலமந்திரம் நூற்றெட்டுருசெபித்து சுத்தபூமியில் வைத்து சகலகாரணனாகிய பரமசிவனை உமையோடு பிரதிஷ்டை செய்தல்வேண்டும். அது சர்வகாமபலத்தையுங் கொடுக்கும். எந்தத்தெய்வத்துக்கு எந்தமந்திரமோ அந்த மந்திரத்தால் பூசித்தல்வேண்டும். ஜபமாலையைச் சிரசிலாவது கழுத்திலாவது காதிலாவது தரித்துக் கொள்ளல்வேண்டும். ஜிதேந்திரியனாய் உருத்திராக்ஷமாலையைத் தரித்துக்கொண்டே ஜபஞ்செய்யவேண்டும்.

கண்டத்திலும் சிரசிலும் மார்பிலும் காதுகளிலும் தோள்களிலும் விதிப்படி உருத்திராக்ஷங்களை மிக்கபக்தியோடு தினமுந் தரித்தல் வேண்டும். ஸ்நானம் ஜபம் ஹோமம் வைஸ்வதேவம் சிவார்ச்சனை பிராயச்சித்தம் சிரார்த்தம் தீக்ஷை முதலியவைகளைச் செய்கின்ற காலத்து உருத்திராக்ஷதாரணம் விசேடமெனப் புகழ்ந்து விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் வைதிககர்மங்களை அறிவின்மையால் ஒருவன் உருத்திராக்ஷதாரணமின்றிச் செய்வானாயின் அவன் நரகமடைவதிற் சந்தேகமில்லை.

உருத்திராக்ஷத்தைக் கயிற்றிற்கோர்த்து சிரசிலும் கண்டத்திலும் தரிக்கவேண்டும். உருத்திராக்ஷத்தைப் பொன் மணி இவைகளோடு சேர்த்துக் கோர்ப்பதுசுபமாகும். மற்றவைகளோடு சேர்ப்பது அசுபமாகும். அசுசியாய் எப்போதும் உருத்திராக்ஷம் தரித்தல் கூடாது உருத்திராக்ஷ மரத்திலுண்டான காற்றில்கப்பட்ட திரணமுங்கூட மறுபடியும் திரும்பாத புண்ணியலோகத்தை யடைகிறது; ஓ ஷண்முகனே! உருத்திராக்ஷந் தரிக்கப்பெற்றவன் பாபஞ்செய்பவனானாலும் அவன் அப்பாவத்தினின்றும் விடுபடுகிறானென்று ஜாபாலோபநிடதங் கூறுகின்றதல்லவா! இவ்வண்ணங்கூறியதே யல்லமல் நாற்கால் செந்துக்களும் உருத்திராக்ஷந் தரிக்கப்பெறுமானால் அவைகளும் உருத்திரத்தன்மையை யடைகின்றனவென்றால் மனிதர்கள் உருத்திராக்ஷமாலிகையைத் தரிக்கப்பெறுவார்களாயின் அவர்கள் உருத்திரத்தன்மையை யடைவார்க ளென்பதைச் சொல்லவேண்டுமா. உருத்திராக்ஷமொன்றைச் சிரசில் எப்போதும் தரித்துக் கொண்டிருந்தால் அதுசகலபாவத்தையும் சகலதுக்கத்தையும் நாசஞ் செய்யும். யாவர் உருத்திராக்ஷத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு சம்புநாமத்தை யுச்சரிக்கின்றார்களோ அவர்கள்தான் பாகவதோத்தமரென்று சொல்லப்படுவார். எந்தவிதமான சிரேயசை விரும்புகின்றவர்களும் உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்து கொள்ளல்வேண்டும். சிகை கண்டம் காது கை வயிறு இந்தவிடங்களில் தரித்துக்கொண்டால் அது சகலநன்மைகளையும் கொடுக்கும். திரிமூர்த்திகளும் அவர்களுடைய விபூதியாகவிருப்பர். ஆதலால் இதரதேவதைகளிடத்தில் பக்தியுடையவர்களாயிருந்தாலும் உருத்திராக்ஷந் தரித்தல் வேண்டும். (இவ்வுண்மையையுணர்ந்தே) சப்தருஷிகளும் ஏனையருஷிகளும் இவர்களுடைய வம்சத்திற்பிறந்தவர்களும் சிரௌதகர்மகங்களை யனுஷ்டிக்கின்றவர்களும் உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்துகொண்டு சுகத்தை யடைகின்றனர். இதைத் தரிப்பதில் சிரத்தை யில்லாதவர்களுக்கு உண்மையான வேதசித்தியும் மோக்ஷமும் உண்டாகிற தில்லையென்றும் ஒருவனுக்கு அநேக சன்மமுடிவில் மகா தேவனுடைய அனுக்ரகத்தால் உருத்திராக்ஷத்தைத்தரிக்க இச்சை யுண்டாகிறதேயன்றி தன்னுடைய சுபாவ அறிவால் உண்டாகிற தில்லை என்றும் ஜாபால உபநிடதங் கூறுகின்றதல்லவா!

ஓ புத்திரனே! உருத்திராக்ஷமகிமையையுணர்ந்த முநிவர்களும் அப்படியே கூறுகின்றனர். இந்த உருத்ராக்ஷத்தினால் உண்டாகும் பிரயோசனம் மூவுலகிலும் பிரசித்தி பெற்றிருக்கின்றது. கனிரூபமாயிருக்கின்ற உருகதிராக்ஷத்தைக் கண்ணினாற் கண்டால் மகாபுண்ணியமும், கையினால் தொட்டால் அதனினுங் கோடிபலனும்,

உடம்பில் தரித்துக்கொண்டால் அதனினும் நூறுகோடி புண்ணியமும் உண்டாம். அந்த உருத்திராக்ஷத்தால் நாடோறும் ஜபஞ் செய்துவந்தால் அதனினும் ஆயிரத்து நூறுலக்ஷங்கோடி பலனுண்டாம் என்பதிலும், சிரம் கண்டம் காது மார்பு கைகள் இந்த அங்கங்களில் எவன் தரித்துக் கொள்ளுகிறானோ அவன் உருத்திரசொரூபி என்னும் விஷயத்திலும் சந்தேகமேயில்லை.

இந்த உருத்திராக்ஷதாரியானவன் இப்பூவுலகில் சகலப்பிராணி களாலும் துன்பம் அடையப்படாதவனாய் சம்புவைப்போல் திரிந்து கொண்டிருப்பன். இதுவுமன்றி சுராசுரர்களால் எவ்வண்ணம் சிவபெருமான் சேவிக்கத்தக்கவனா யிருக்கின்றாரோ அவ்வண்ணமே இந்த உருத்ராக்ஷதாரியும் யாவரானும் சேவிக்கத்தக்கவனா யிருப்பன். யாவரினுந் தாழ்ந்த கீழ்மகனாயிருந்தாலும் தன்சாதித்தொழிலை விட்டு வேறுசாதித்தொழிலைச் செய்பவனாயிருந்தாலும் சகலபாவங்களோடு கூடினவனாயிருந்தாலும் உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்து கொள்பவனா யிருப்பானாயின் அவன் பாவத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் மேலான தொழிலைச்செய்யும் மேன்மகனாகின்றான். நாயாயிருந்தாலும் கழுத்தில் உருத்திராக்ஷந் தரித்திருக்கப்பெறுமானால் அதுவும் முத்தியை யடையுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபோது மாநுடனுக்கு என் சொல்ல வேண்டும். ஒருவன் ஜபத்தியானங்களில்லாதவனாய் உருத்திராக்ஷ மாத்திரம் தரிப்பவனாயிருப்பின் அவன் சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் மேலானகதியை யடைகிறான். ஆகலான் ஒருருத்திரா க்ஷத்தையாவது எத்தனத்தோடு தரிக்கவேண்டும். அப்படித்தரிக் கின்றவன் இருபத்தொரு தலை முறைகளை உய்வித்து சிவலோகத்தில் பூஜிக்கப்பட்டவனாயிருப்பன். ஓ ஷண்முகனே! இன்னமும் உருத்திராக்ஷவிதியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக வென்றார். (சு - ம் 360)

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லாங்கலாயுதாயைநம:

ஆறாம் அத்தியாயம்.

6, உருத்திராக்ஷமகிமை.

ஈஸ்வரர் கூறுகின்றார். ஓ ஷண்முகனே! குசக்கிரந்தி புத்திர சீவம் என்றுசொல்லப்பட்ட அனேகமணிகளில் ஒன்றேனும் உருத்

திராக்ஷத்தின் பதினாறி லொருபங்குக்கும் ஒப்பாகாது. புருஷர்களில் விஷ்ணுவும் கிருகங்களில் சூரியனும் நதிகளில் கங்கையும் இருடிகளில் காசிபரும் குதிரைகளில் உச்சைசஸ்ரவமும் தேவர்களில் மஹாதேவரும் தேவிகளில் கௌரியும் எவ்வாறு சிறப்புடையவர்களோ அவ்வாறேமணிகளில் உருத்திராக்கமணிசிறப்புடையது. இதனைத் துதிப்பதைக்காட்டிலும் துதியும் அணிவதைக் காட்டிலும் விரதமும் தானஞ்செய்வதைக்காட்டிலும் குறைவற்றதானமும் வேறில்லை. ஆகலான் சாந்தியுள்ளசிவபக்தர்களுக்கு உத்தமமான உருத்திரா க்ஷத்தைத் தானஞ்செய்யவேண்டும். இத் தானபுண்ணியபலத்தின் முடிவை என்னாற் சொல்லிமுடியாது உருத்திராக்ஷத்தைக் கண்டத்திற் றவிக்கின்றவனுக்கு எவன் அன்னங்கொடுக்கிறானோ அவன் தனது இருபத்தொரு தலைமுறைகளைக் கடைத்தேறச்செய்து சிவலோகமடைகிறான். எவனது நெற்றியில் விபூதியில்லையோ! எவனது சரீரவுறுப்புகளில் உருத்திராக்ஷதாரண மில்லையோ! எவனது கிருகத்தில் சிவபூஜையில்லையோ! அவன் பிராஹ்மணனாயினும் சக்கிலியினும் அதமனாவன். உருத்திராக்ஷம் ஒருவனது சிரசில் இருக்குமாயின் அவன் மாமிசத்தைப் புசித்தாலும் மதுபானஞ் செய்தாலும் சண்டாளசம்பந்த மடைந்தாலும் அவ்வப் பாவங்களினின் றும் விடுபடுகிறான். சகலவேதங்களையும் அப்பியாசஞ்செய்து சகல யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் தானங்களையுஞ் செய்தால் எந்தப் பலனுண்டாகுமோ அந்தப்பலமும், நான்குவேதங்களையும் புராணத் களையம் சர்வவித்தைகளையும் படித்தால் எந்தப்பயனுண்டாகுமோ அந்தப்பயனும் தீர்த்தயாத்திரைசெய்வதனால் எந்தப்புண்ணிய முண்டாகுமோ அந்தப்புண்ணியமும், உருத்திராக்ஷம் தரிப்பதனால் அப்போதே யுண்டாகும் ஒருவன் மரணகாலத்தில் உருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு இறப்பானாகில் அவன் சிவத்தன்மையடைந்து மீண்டும் பிறவாநெறியைப் பெறுகின்றான். உத்திராக்ஷத்தைக் கண்டத்திலாவது கரத்திலாவது அணிந்துகொண்டு ஒருவன் இறப்பானாகில் அவனது தலைமுறையைப் புனிதமாக்கி சிவலோகத்தையடைகிறான். பிராமணரானாலும் சண்டாளரானாலும் குணமுள்ளவரானாலும் குணமில்லாதவரானாலும் பஸ்மருத்திரா க்ஷங்களைத் தரிப்பாராயின் அவர் சிவத்தன்மையை யடைவர். சுத்தராகவிருந்தாலும் அசுத்தராகவிருந்தாலும் உண்ணாதனவற்றை உண்பவரானாலும் மிலேச்சரானாலும் சண்டாளரானாலும் சகலபாபங்களோடு கூடினவரானாலும் அவர்கள் உருத்ராக்ஷதாரண மாத்திரத்தில் உருத்திரமூர்த்திகள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இருடி - முனிவர்

சிரசில் தரித்தால் ஒருகோடிபங்கும், காதுகளில் தரித்தால் பத்து கோடிபங்கும், கண்டத்தில் தரித்தால் நூறுகோடிபங்கும், உச்சியில் தரித்தால் ஆயிரங்கோடிபங்கும், உபவீதத்தில் தரித்தால் பதினாயிரங் கோடிபங்கும், தோளில் தரித்தால் லக்ஷங்கோடிபங்குமான பலனும் மணிக்கட்டில் தரித்தால் மோக்ஷசாதனமும் உண்டாகும்.

உருத்திராக்ஷத்தை யணிந்தவன் வைதிககர்மதைச் சிறிது செய்வானாயினும் அவன்பக்தியோடு முற்றுஞ்செய்தபலனை அடைகிறான். பக்தியில்லாதவனாயும் பாவங்களை நாடோறும் செய்பவனாயும் உள்ள மனிதனேயாயினும் அவன் கண்டத்தில் உருத்திராக்ஷந்தரிப்பானாயின் சர்வபாபத்தினின்றும் விடுபட்டு முக்தனாகின்றான். எவன் உருத்திராக்ஷத்தில் மனமுள்ளவனோ எவன் அதைத் தரிக்கின்றானோ அவன் மஹேசலோகத்தில் இலிங்கமூர்த்தியைப்போல் யாவராலும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனா கின்றான். வித்தையில்லாதவனாயினும் வித்தை யுடையவனாயினும் உருத்திராக்ஷந் தரிப்பானாயின் அவன் கீகடதேசத்துக் கர்த்தபம் (கழுதையைப்) போல் சிவலோகமடைகிறான் என்று கூறினார்.

ஸ்கந்தமூர்த்தி ? ஓ பிரபுவே! கழுதை எந்தக்காரணத்தால் உருத்திராக்ஷத்தைத்தரித்து சிவலோகமடைந்தது ? அதனை அருள் செய்யவேண்டும் மென்றனர். சிவபெருமான், அப்பனே! விந்தியபர்வத த்தில் ஓர்கழுதை உலாவிக்கொண்டிருந்தது. அதன் முதுகின்மேல் வியாபாரியொருவன் உருத்திராக்ஷமூட்டையைச் சுமத்தி நடத்திக் கொண்டுபோக அது அதிகபாரத்தினால் அம்மூட்டையைச் சுமக்கலாற்றாது வருத்தமுற்று பூமியில் வீழ்ந்து உயிர்விட்டது. அப்போதே அது திரிநேத்திரமும் திரிசூலமும் உடைய சிவரூபமடைந்து என் சமீபத்தை யடைந்தது; என்றுகூறி மறுபடியும் உருத்திராக்ஷ மகிமையைக் கூறத்தொடங்கினர்.

தரிக்காமல் சுமந்ததற்கே சிவசாருப்பியத்தைக் கொடுக்கும் அரியமகிமையுடைய உருத்திராக்ஷத்தை ஒருவன் தரிப்பானானால் அவன் உருத்திராக்ஷத்தில் எத்தனைமுகம் இருக்கின்றதோ அத்தனை முகத்திற்கும் ஒவ்வொருயுகம் அளவாக சிவலோகத்தில் பூஜிக்கப் படுகிறான்.

இதுபோன்ற அநேகமகிமைகளைக் கூறதொடங்குவோர் தங்கள் சீடர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமேயன்றி, சீடராகாதவர்க்கும் பஸ்மருத்திராக்ஷங்களில் பக்தியில்லாதவர்களுக்கும் பஸ்மம் இத்தன்மைத்தென்றும் உருத்திராக்ஷம் இத்தன்மைத்தென்றும் அறியப் பெறாத மூடர்களுக்கும் ஒருபொழுதும் சொல்லக்கூடாது.

ஓ குமாரனே! உருத்திராக்ஷதாரணபுண்ணியத்துக்கு எவ்வகைத்தான புண்ணியம் சமமாகும்? ஆகையால் உண்மையையறிந்த முநிவர்கள் உருத்திராக்ஷந் தரிப்பதையே பெரியவிரதமாகச் சொல்லுவர். எவன் நியமமுள்ளவனாய் ஆயிரம் உருத்திராக்ஷந் தரிப்பானோ அவன் உருத்திரமூர்த்தி எப்படியோ அப்படியேதான். அவனைத் தேவர்களெல்லாம் வணங்குவர். ஆயிரம் உருத்திராக்ஷம்கிடைக்காமற் போமாயின் தோள்களில் தனித்தனி பதினாறும், மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், மார்பில் நூற்றெட்டும், கண்டத்தில் முப்பத்திரண்டும், உச்சியில் ஒன்றுமாக எவன்தரிப்பானோ அவன் உருத்திரமூர்த்தியைப்போல் பூஜிக்கப்படுகிறான். முத்து பவளம் ஸ்படிகம் வெள்ளி வைடூரியம் பொன் இவைகளோடு கலந்து தரிப்பவன் சிவனேயாய்விடுவன். உருத்திராக்ஷமாத்திரம் தரிப்பானாயின் சூரியனைக் கண்ட இருள் போல் அவனைப் பாவங்கள் விட்டுப்போம்.

உருத்திராக்ஷ மாலையைக்கொண்டு ஜபிக்கிறமந்திரமானது அளவில்லாத பலனைக்கொடுக்கும். அநேக புண்ணியங்களைக் கொடுக்கத்தக்க உருத்திராக்ஷங்களில் ஒன்றேனும் தரிக்கப் பெறாதவனது ஜன்மம், பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டாம் அணியப் பெறாதவனது சரீரம் எவ்வாறுவீணாகுமோ அவ்வாறுவீணானதாகும். எவன் உருத்திராக்ஷத்தைச் சிரசில் தரித்து ஸ்நானஞ் செய்கின்றானோ அவனுக்கு கங்காஸ்நானபலன் உண்டாகிறதில் சந்தேகமில்லை. ஒருமுகம் ஐந்து முகம் பதினொருமுகம் பதினான்குமுகம் உள்ளருத்திராக்ஷங்கள் சங்கரஸ்வரூபமென உலகினரால் தியானித்துப் பூஜிக்கப்பட்டுவருகின்றன. தரித்திரன் உருத்திராக்கமணியினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனாய்த் தரிப்பானாயின் அவன் உலகாளும் அரசனாவன். இதற்குப் புராணசம்மதமான ஓர் இதிகாசங் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

கோசலதேசத்தில் தர்மாத்மாவாயும் வேத வேதாந்தங்களை அறிந்தவனாயும் கிரிநாதன் என்னும் பெயரோடு ஓர் பிராமணனிருந்தான். அவனுக்கு அழகான உருவமுள்ளவனாய் யவ்வன வயதுள்ளவனாய் மன்மதன்போல் அழகுள்ளவனாய் யாகஞ்செய்பவனாய் அதனால்தீக்ஷிதனென்று அழைக்கப்பட்டவனாய் குணநிதி யென்னும் பெயருடையவனாய் ஓர் புத்திரனிருந்தான். அவன் சுதீக்ஷணன் என்னும் தனது ஆசிரியனுடைய முக்தாவளி என்னும் பத்தினியைத் தனது சௌந்தரியத்தினாலும் யௌவனத்தினாலும் மதகர்விதத்தினாலும் மோகிக்கச்செய்து சிலகாலம் அவளுடன் கலந்து குருவினிடத்துள்ள அச்சத்தினால் அவருக்கு விஷங்கொடுத்துக்கொன்று பின் யாதொரு அச்சமுமின்றி குருபத்நியுடன் புணர்ந்திருந்தனன். இதனை அவனது

தாய்தந்தையர்களறிய, அதனை இவனறிந்து அவ்விருவருக்கும் விஷங்கொடுத்துக் கொன்று தன்கையிலுள்ள பொரு ளெல்லாவற்றையும் அழித்து பின்னர் அந்தணர்களுடைய கிருகத்தில் திருடுவதற் காரம்பித்தனன். அதுவுமன்றி கட்குடிய யனாய் ஒருவரையு மதியாது திரிந்துக்கொண்டிருந்தனன். இவனது செய்தியெல்லாம் ஞானிகள் அறிந்து அவனைப் பயமுறுத்தி ஊரிலில்லாவண்ணம் துரத்த, அவன் அவ்விடம்விட்டு குருபத்தினியோடு ஓர் பெருங்காடு அடைந்து அம்மார்க்கத்தில் வரும் அந்தணரிடத்துள்ள பொருளைக் கொள்ளையிட்டு அநேகநாள் கழித்துவந்தனன். அப்போது அநேகயமபடர்கள் ஓர்புறமும் சிவகணங்கள் ஓர்புறமும் வந்து இவனைக்கொண்டுபோக முயன்றனர். அக்காலத்தில் யமதூதர் சிவதூதர்களைப்பார்த்து இவன் என்ன புண்ணியஞ் செய்தானென்று இவனைக் கொண்டுபோக வந்தீர்கள் என்றுகேட்க, சிவதூதர்கள் ஓ யமபடர்களே! இறந்துபோன இவ்விடத்துக்குப் பத்துமுழந்தூரத்தில் உருத்திரா க்ஷமிருக்கின்றதல்லவா இவ்வளவு சமீபத்தில் இறக்கப் பெற்ற இவன் எப்படிப் பாவியாவன்? நீவிர் உருத்திராக்ஷ மகிமையை நன்றாயறிந்திருப்பீர்களாயின் இவனைக் கொண்டுபோதற்கு துணிந்து இங்குவருவீர்களா வென்றுகூறி, அவனுக்குத் திவ்யரூபங்கொடுத்து திவ்யவிமானத்தி லேற்றிச் சிவ சந்நிதியிற் சேர்த்தனர். இவ்வண்ணம் பாபத்தை நசிக்கச்செய்து மஹாபுண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயுள்ள உருத்திராக்ஷமஹிமையைச் சுருக்கமாய்க் கூறினேனென்றனர்.

(சு-ம் 54).

ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

லப்தரஸாயைநம:

ஏழாம் அத்தியாயம்

7. உருத்திராக்ஷலக்ஷணம் மந்திரவிந்யாசம்.

———

ஓ நாரதனே! இவ்வண்ணம் ஷண்முகக்கடவுள் தமது தந்தை பால் உருத்திராக்ஷமகிமையைக்கேட்டு மகிழ்வெய்தியதைக் கூறினேன். இனி ஸதாசாரவழியினால் அதனது லக்ஷணத்தையும் மந்திர விந்யாசத்தையும் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

உருத்திராக்ஷத்தைத் தெரிசனஞ்செய்தால் லக்ஷம்பங்கும், பரிசித்தால் கோடிபங்கும், தாரணஞ்செய்தால் கோடி கோடிபங்கும், ஜபஞ்செய்தால் நூறுலக்ஷங்கோடிபங்கும், தாரணத்தோடு ஜபஞ் செய்தால் ஆயிர லக்ஷங்கோடிபங்குமாகப் புண்ணியமுண்டாம். ருத்திராக்ஷிமணி தாரணத்தினாலும் மகாபுண்ணியமுண்டு. நெல்லிக்காயளவுள்ள வுருத்திராக்ஷம் உத்தமம், இலந்தைக்கனி யளவுள்ளது மத்திமம், கடலை யுளவுள்ளது அதமம் என்று சொல்லப்படும்.

உலகின்கண் பிரமக்ஷத்திரியாதி நான்குசாதிகளும் தங்கள் தங்களுக்குரிய உருத்திராக்ஷங்கள் இது இதுவா மென்று அறிந்து அணிந்து சுகமடையும்பொருட்டு சிவாஜ்ஞையினால் வெண்மை செம்மை பொன்மை கருமை நிறமுள்ள நான்குசாதிகளாக உண்டாக்கப் பட்டிருக்கிறது. சமானமாயும் மேனியையுடையதாயும் திடமானதாயும் முள்ளோடுகூடினதாயும் உள்ளமணிகள் சுகமானவை. புழுக்களினால் அடிப்பட்டதும் அறுக்கப்பட்டதும் பிளக்கப்பட்டதும் முள்ளில்லாததும் காயத்தோடு கூடினதும் மேற்பரணியில் லாததுமான மணிகள் நீக்கத் தக்கவை. தற்செயலாய் துவராமுள்ளவை சிறந்தன. மநிதரால் துவாரஞ் செய்யப்பட்டவை மத்திமம். சமமாயும் மேனியாயும் திடமாயுங் குண்டாயுமுள்ள உருத்திராக்க மணிகளைப் பட்டுநூலால் கோர்த்துத் தரித்தல் வேண்டும். பக்கமுற்றிலும் ஒரேபருமனாயும் மிகலக்ஷண மாயும் பொன்னைப்போல் மாற்றுடையதாயு முள்ள உருத்திராக்ஷங்கள் சிரேஷ்டமானவைகளாம். அம்மணிகள் சிவபூஜையில் அணியத்தக்க வைகளாம்.

அணியும்முறைமை எங்ஙனமெனின்! சிகையில் ஒன்றும், சிரசில் முப்பத்திரண்டும், கண்டத்தில் முப்பத்தாறும், கண்டத்தடியில் ஐம்பதும், தோள்களில் தனித்தனி பதினாறும், மணிக்கட்டுகளில் தனித்தனி பன்னிரண்டும், உதரபந்தனமாக ஐம்பதும், உபவீதமாக நூற்றெட்டும் அணிதல்வேண்டும். கண்டத்திலணியும் மாலை இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் அணிதல் வேண்டும். இவ்வாறணித லேயன்றி குண்டலம் கிரீடம் கர்னபூஷணம் முத்தாரம் தோ.ள்வளை கடகமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஆபரணங்களைப்போலும் செய்து அணிதல் வேண்டும்.

அக்காலமன்றி தூங்கும்போதும் ஏதேனும் பானஞ்செய்யும் போதும் மற்றெத்தொழிலைச் செய்யும்போதும் உருத்திராக்ஷதாரணம் இல்லாதிருத்தல்கூடாது. அம்மாலையினளவுயாதெனின்! முப்பது மணிகள் ஐந்நூறுமணிகள் ஆயிரமணிகள் இம்மூவகையும் முறையே அதமம் மத்திமம் உத்தமம் எனச்சொல்லப்படும்.

சிரசில் ஈசானமந்திரத்தாலும், காதுகளில் தத்புருஷமந்திரத்தாலும், நெற்றியிலும் இருதயத்திலும் அகோரபீஜமந்திரத்தாலும் வயிற்றில் வாமதேவமந்திரத்தாலும், ஏனைய அங்கங்களில் அங்கமந்திரங்களாலும் உருத்திராக்ஷத்தைத் தரித்தல்வேண்டும். உருத்திராக்ஷத்தைக் கயிற்றில் மூலமந்திரத்தால் கோர்க்கவேண்டும். பரத்துவத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகிற ஏகமுக உருத்திராக்ஷத்தைத் தரிப்பவனுக்குப் பரதத்வம் பிரகாசிக்கும். அர்த்தநாரீசமாகிய இரண்டு முக உருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு அவ்வீஸ்வரனுடைய பிரீதியுண்டாகும். திரேதாக்கினிசொரூபமாகிய மூன்றுமுக உருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு ஸ்திரீஹத்திநீங்கி அக்னிதேவனுடைய சந்தோஷங்கிடைக்கும். பிரமனது சொரூபமாகியநான்குமுக உருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு சம்பத்தும், ஆரோக்கியமும், ஞானசம்பத்தும்,!, தேக சுத்தியும் உண்டாகும். பஞ்சப்பிரஹ்ம சொரூபமாகிய ஐந்துமுக உருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு மஹேஸ்வரனுடைய சந்தோஷங் கிடைக்கும். சுப்பிரமணியசொரூபமான ஆறுமுக உருத்திராக்ஷந்தரிப்பவனுக்கு அவரது அநுக்கிரகங்கிடைக்கும். இந்த ஆறுமுக உருத்திராக்ஷத்துக்கு விநாயகரையும் தெய்வமாகக் கூறுவர். சப்தமாத்ருக்களைத், தெய்வமாகவுடைய ஏழுமுகஉருத்திராக்ஷந்தரிப்பவனுக்கு மகாசம்பத்தும், ஆரோக்யமும், ஞானசம்பத்தும் பரிசுத்தத்தன்மையுமுண்டாகின்றன. இதற்குச் சூரியனையும் தெய்வமாகச் சொல்லுவர். அஷ்டவசுக்களைத் தெய்வமாகவுடைய எட்டுமுக உருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு அஷ்டவசுக்கள் கங்கை இவர்களுடைய பிரியமும் சத்யத்வமு முண்டாகும். இயமனைத் தெய்வமாகவுடைய ஒன்பதுமுக உருத்திராக்ஷந்தரிப்பவனுக்கு இயமபயமுண்டாகாது. தசதிக் தேவதா சொரூபமாகிய பத்துமுக உருத்திராக்ஷம் தரிப்பவனுக்கு அந்தந்ததேவதா பிரீதி யுண்டாகும். ஏகாதச ருத்திர சொரூபமாகிய பதினொருமுக உருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்குச் சகலசவுக்கியமும் உண்டாகும். இதற்கு இந்திரனையும் தெய்வமாகக் கூறுவர். விஷ்ணுஸ்வரூபமான பன்னிருமுக உருத்திராக்ஷந் தரிப்பவனுக்கு அவர் பிரீதியுண்டாகும். இதனைப்பன்னிருசூரிய சொரூபமெனவும் கூறுவர். மன்மதசொரூபமான பதின்மூன்று முகஉருத்திராக்ஷந்தரிப்பவனுக்கு அவனது பிரீதியும் காமசித்தியும் சுகமும் உண்டாகும். உருத்திரமூர்த்தி சொரூபமாகிய பதினான்குமுக உருத்திராக்ஷம்தரிப்பவனுக்கு சர்வவியாதிகளும் நீங்கி ஆரோக்கிய முண்டாகும், மத்யம் மாம்சம் வெண்காயம் பூண்டு முருங்கை சிலேஷ்மாதகம் விட்வாரகம் இவைகளை உருத்திராக்ஷந்தரிப்பவன் நீக்கவேண்டும். கிரகணகாலம் விஷூ சங்கிரமணகாலம் உத்திராயனம் தக்ஷிணாயனம் அமாவாசை

பௌர்ணமி இவைபோன்ற புண்ணியதினங்களில் மனிதன் தரிப்பானாயின் அவன் சர்வபாவத்தினின்றும் விடுபடுகிறான் என்றனர். (சு - ம் 41)

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

லப்தஸ்ம்பத்ஸமுந்நத்யைநம:

எட்டாம் அத்தியாயம்

8. பூதசுத்தி.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார், - ஓ நாரதரே! பூதசுத்திக் கிரமத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. குண்டலினி என்னும் பரதேவதையை மூலாதாரத்திலிருந் தெழுப்பி சுழும்நைமார்க்கத்தை யடைந்து பிரமரந்திரத்தைப் பொருந்தியிருப்பதாக ஸ்மரித்துப் பின் ஹம்ச மந்திரத்தினால் சீவனைப் பரப்பிரஹ்மத்தில் சேர்த்து அதன்பின் பிருதிவிமண்டலத்தை, பாதமுதல் முழங்கால் வரைக்கும் நாற்கோ ணமாயும் வச்சிரரூபமாயும் லம் என்னும் பீஜமுடையதாயும் பொன் வர்ண முடையதாயும், அப்புமண்டலத்தை முழங்கால் முதல் நாபி வரையில் அர்த்தசந்திரனைப்போன்றதாயும் கோகநதரூபமாயும் வம் என்னும் பீஜமுடையதாயும் வெண்ணிறமுடையதாயும், அக்னிமண் டலத்தை நாபிமுதல் ஹ்ருதயம் வரையில் முக்கோணமாயும் சுவஸ் திகத்தோடு கூடினதாயும் ரம் என்னும் பீஜமுடையதாயும் ரக்த வர்னமுடையதாயும், வாயுமண்டலத்தை ஹ்ருதயமுதல் புருவமத்தி வரையில் விருத்தமான ஆறுபிந்துக்களை அடையாளமாக வுடைய தாயும் யம் என்னும் பீஜமுடையதாயும் தூம்பர நிறமுடையதாயும் ஆகாயமண்டலத்தை புருவமத்திமுதல் பிரம்ரந்தரம் வரையில் விருத்தமாயும் நிர்மலமாயும் மனோகரமாயும் ஹம் என்னும் பீஜம் டையதாயும் ஸ்மரிக்கவேண்டியது. இவ்வாறு ஒவவொரு பூதத்தை யுஞ்சிந்தித்துத் தனித்தனியாகப் பூமியைச்சலத்திலும், சலத்தை அக்னியிலும், அக்னியை வாயுவிலும், வாயுவை ஆகாயத்திலும் ஒடுக்கி, ஆகாயத்தை மகாஅகங் காரத்திலும், அதை மஹத்தத்துவ த்திலும், அதைப் பிரகிருதியிலும், அதை மாயையிலும், அதை

ஆத்மாவிலும் ஒடுக்கி யாவும் சுத்தஞானசொரூபமானதாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பின்னர் பாவபுருஷனை வயிற்றின் இடதுபக்கத்திலிருக்கின்றவனாகவும் கரியநிற முள்ளவனாகவும் அங்குஷ்ட பரிணாமமுள்ளவனாகவும் பிரமஹத்திரூபமான சிரசுள்ளவனாகவும் பொன்னைத் திருடிய பாபமாகிய கையையுடையவனாகவும் சுராபானபாவமே இருதயமாகவும் குருபத்தினியைப் புணர்ந்தபாவமே இடையாகவும் உபபாதங்களே இரண்டுகால்களாகவும் கட்கமிருகத்தினுடைய தோலைத் தரித்தவனாகவும் துஷ்டனாகவும் கீழ்நோக்கியமுகமுடையவனாகவும் காணச் சகிக்கக் கூடாதவனாகவும் சிந்தித்து வாயு பீஜத்தை ஸ்மரிக்கின்றவனாய் வாயுவைப்பூரித்து பாபரூபத்தை வற்றச்செய்ய வேண்டும். பின்னர் அதனையும் சரீரத்தையும் வன்னிபீஜத்தால் தகித்துச் சாம்பராக்கிக் கும்பகஞ்செய்து வாயுபீஜத்தால் ரேசித்து அந்தப்பஸ்மத்தை வெளிப்படுத்தி அமிர்தபீஜத்தால் நனைத்து பிருதிவி பீஜத்தால் பொன்னண்டம்போல் திரட்டி முகுளாகாரமாகப்பாவித்து ஆகாயபீஜத்தால் முன்போல் கடினமாக்கி சிரசுமுதல் பாதபரியந்தமான அங்கங்களை ஏற்படுத்தி அதில் ஐம்பூதங்களை பிரவேசிக்கச்செய்து: பின்னர்ஸோஹம்என்னும்மந்திரத்தால் ஆத்மாவை இருதயகமலத்தில் சேர்த்து சீவத்தோடுகூடியிருக்கிற சுதாமயமாகவிருக்கும் குண்டலினிசக்தியை இருதயகமலத்தில் ஸ்தாபித்து மூலாதாரத்தை யடைந்தவளாகப் பாவித்து இரக்தசமுத்திரத்தில் ஓர்பெரியகப்பல்போல் பிரகாசிக்கின்ற செந்தாமரைமலரில் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், தாமரை மலர் போன்ற கரங்களில் சூலம் கரும்புவில் அங்குசம் பஞ்சபாணம் இவைகளை அடையாளமாகத் தரித்தவளாயும், சிருக்கையும் கபாலத்தையும் தரித்தவளாயும், முக்கண்ணுடையவளாயும் பெரிய ஸ்தனகும்பங்களுடையவளாயும், பாலசூரியனைப்போன்ற நிறமுள்ளவளாயும், சிரேஷ்டமாயுமுள்ள பிராணசக்தி எங்கட்குச் சுகத்தைச் செய்யட்டும் என்று பரமாத்மசொரூபிணியான பிராணசக்தியைத் தியானித்து சர்வாதிகார சித்திக்காக பஸ்மதாரணஞ் செய்யவேண்டும். இனிச்சுருதி ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பஸ்மதாரண விதியையும் அதன் பலத்தையுங் கூறுகின்றேன் என்றனர்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங்காரிண்யைநம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

9. சிரோவிரதவிதி.

நாராயணர் கூறுகின்றார், சிரோவிரத மென்கிறபஸ்ம விரதத்தை எந்தப்பிராமணர்கள் விதிப்படி அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடிப்பதாகிய பிரஹ்மவித்தையை உபதேசித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் சிரோவிரதத்துக் குரிமை யாகாதவர் பிரஹ்மவித்தைக்கும் உரியராகார். இதில் சிரத்தையற்றவர் சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட ஆசாரங்களே யுடையவராயினும் அவை அவர்களுக்கு யாதொருபயனையுஞ் செய்யமாட்டா. இந்தவிரதமானது பூர்வீகர்களால் பூர்வீகமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. இச் சிரோவிரதத்தினாலேயே பிரமனாதி தேவர்களெல்லாம் தெய்வத்தன்மை யடைந்து தேவர்களானார்களே யன்றி வேறெவ்வாற்றானும் ஆனார்களில்லை. அவர்கள் தமக்கு அஞ்ஞானசம்பந்தத்தாலும் அசுரராதியுத்தங்களாலும் வரும் சகலபாபதோஷபிரஹ்மஹத்யாதிகளை அவ்விரத மொன்றானே நீங்கப் பெற்று சுகமடைகின்றனர்.

இந்தமஹிமையறிந்த புத்திமான்கள் சிரோவிரதத்தைவிதிவத்தாக அநுஷ்டித்து வருகின்றனர். இந்தப்பஸ்ம விரதத்தைச் சிரோ விரதமென்று அதர்வசிரசால் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் எல்லா விரதங்களுக்கும் சிரசாயிருக்கின்ற இந்தப்பஸ்மவிரதத்தை யாரொருவர் அநுட்டிக்காமற் போகின்றார்களோ அவர்களுக்கு வேறு எந்தவிதமான விரதங்களாலும் புண்ணியங் கிடைத்தலரிது.

இந்தச் சிரோவிரதமானது வேதத்தினுடைய சாகாபேதங்களால் அநேகவிதமான பெயர்பெற்று வழங்கிவருகின்றது. சார்த் தூலமென்னும் சாகையில் இதனைச் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிவபெருமானுக்கு எப்பொழுதும் நீங்காதுள்ள சித்குண சமூகங்களில் ஒவ்வொரு குணவிசேஷங்களை ஒவ்வொரு பெயரிட்டு வேதசாகைகள் கூறினாலும் அவ்வக்குண விசேஷங்களைக்காட்டும் அவ்வப் பெயர்களெல்லாம் அச்சிவபெருமானையே குறிப்பிப்பது போல் பஸ்மவிரதமும் சாகாபேதங்களால் வெவ்வேறு பெயர்களைப் பெற்றுவழங்கிவரினும் அவையெல்லாம் பஸ்மவிரதமாகிய அச்சிரோ விரதத்தையே குறிப்பிப்பதாகும். சிரோவிரதத்தைக் கொள்ளாதவன்

ஏனையவிரதங்களை யெல்லாம் கொண்டானாயினும் கொள்ளாதவனே யாவன். சிரோவிரத்தைக் கைக்கோண்டவன் எல்லாவிரதங்களையும் எல்லாவித்தைகளையும் உடையஅதிகாரியே யாவன். இதிற் சந்தேக மில்லை. இவ்விரதம் பாவக்காட்டைக் கொளுத்தும் நெருப்பாக விருத்தலானும் சகலவித்தைகளையும் பெறுதற்குச் சாதனமாக விருத்தலானும் அதர்வணமானது சூக்ஷமமாகவும் சூக்ஷமார்த்தமாவும் பிரகாசப்படுத்தி யிருத்தலானும் மிகப்பிரீதியோடு இதனை நாடோறும் அனுஷ்டித்து வரவேண்டும்.

இச்சிரோவிரதத்தின் விதி யாதெனின்! சுத்தமாகிய பஸ்மத்தை "அக்னிரிதி" என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய மந்திரங்களை யுச்சரித்து சகல அங்கங்களிலும் பொருந்தச் சரீரமுற்றும் உத்தூளனஞ் செய்து கொள்ளுதலேயாம். சந்தியாகாலத்தில் இவ்வாறு சரீரமுற்றும் பூசிக் கொள்ளுதல் விசேடமாம். அன்றியும் ஞானோதயமானது எவ்வளவு காலத்தில் உண்டாகும்படியான பரிபாகம்வருமோ அவ்வளவுகாலம் உத்தமனானவன் இவ்விரத்தைவிடாது அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். காலநிர்ணயஞ்செய்து சங்கற்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமாயின் பன்னிரண்டு வருடமாவது ஒருவருடமாவது, ஆறுமாதமாவது, மூன்றுமாதமாவது, இவ்விரதத்தை யநுஷ்டிக்கிறேனென்று சங்கற்பித்துக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு ஞானோதயத்தை யுத்தேசித்து காலத்தை நிச்சயித்து சங்கற்பமுஞ் செய்து சிரோவிரதமெனப்படும் பஸ்மஸ்நானத்தை விதிப்படிவிடாது அனுஷ்டித்து வருபவன் எவனோ அவனுக்கு எந்த குருவானவன் உபதேசிக்காமலிருக்கின்றானோ அவனுடைய வித்தையும் குணமும் நசித்துப் போகுமல்லவா! சம்பத் சொரூபமாகிய சர்வேஸ்வரன் காருண்யமுடையவரல்லவா! அவ்வாறே பிரமவித்தி யாகுருவும் கருணையுடையவராக இருத்தல் வேண்டுமல்லவா! ஏனெனில் ஆயிரஞ்சன்மங்களில் எவர்கள் வேதகர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகின்றார்களோ அவர்களுக்கு சிரோவிரதத்தில் சிரத்தையுண்டாகுமே யன்றி ஏனையோர்க்கு ஒருபோதும் உண்டாகா தல்லவா! அநேகசென்மங்களில் வேதகர்மங்களை அநுஷ்டிக்காத வனுக்கு அஞ்ஞானம் மேலிட்டு அதனால் சிரோவிரதத்தில் துவேஷ முண்டாகுமேயன்றி சிரத்தையுண்டாகாது. அந்தத்துவேஷத்தால் அவனுக்கு ஆத்மஞானம் உண்டாகாது. ஆகலான் எவர்கள் சிரோவிர தஸ்நானஞ் செய்தவர்களோ அவர்களே பிரம்ஹவித்யோபதேசத்துக்கு நேரான அதிகாரிகள். ஏனையோர்கள் அதிகாரிகளாகார். இப்படியே வேதத்திலும் எந்தப்பிராமணர்களால் பாசுபதவிரதம் அன்போடு அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே பிரஹ்மோபதேசம் செய்யத்தக்க

தென்று சாசனஞ் செய்திருக்கின்றது. வேதாந்தங்களிலும் எவன் பசுவோ அவன்அந்தப் பசுத்தன்மையை இவ்விரதத்தினாலேயே நீக்கிக் கொள்வான். அதனால் அவன் மீண்டும்பசுத்தன்மையடையும் பாபிஷ்டனாகான் என்று * நிச்சயித்திருக்கிறது.

திரியம்பகமந்திரத்தாலும் தாரகத்தோடு கூடிய சிவமந்திரத்தாலும் திரிபுண்டரதாரணம் தினந்தோறுஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஜாபாலோப நிடதத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால் கிருகஸ்தன் - மூன்றாவர்த்தி ஓங்காரத்தோடும் ஹம்ஸமந்திரத்தாலும் பிக்ஷுகன் திரியம்பகமந்திரத்தாலும், பிரணவத்தாலும், சிவமந்திரத்தாலும், பிரமசாரி - மேதாவிமுதலிய மந்திரங்களாலும், தினம் திரிபுண்டரந் தரித்தல் வேண்டும். பிராமணன் நெற்றியில் குறுக்காக விதிப்படிப் பிறந்த பஸ்மத்தினாலாவது தினந்தோறும் திரிபுண்டரந் தரிக்கவேண்டும். ஆதியாயுள்ளபிராமணன் திரிபுண்டரம் எப்போதும் பஸ்மத்தினாலேயே தரிக்கவேண்டும். ஓமுநிவர்களே! எவர்கள் திரிபுண்டரம் தரிப்பார்களோ அவர்களே பிராமணர்கள். வேதசித்தமான திரிபுண்டரதாரணத்தையும் தேவகுண்டத்தையும் சிவலிங்க பூஜையையும் மோகத்தினாலும் விடக்கூடாது. சந்நியாசிகள் திரியம்பகமந்திரத்தாலும் தாராகத்தோடு கூடின பஞ்சாக்ஷரத்தாலும் பிரணவத்தாலும் நெற்றியிலும் இருதயத்திலும் இரண்டு கைகளிலும் திரிபுண்டரம் தினந்தரிக்க வேண்டும். பிரமசாரி கவுணபஸ்மாவை திரியாயுஷ மந்திரத்தாலும் மேதாவிமந்திரத்தாலும் திரிபுண்டரமாகத் தினம் தரிக்கவேண்டும். சூத்திரன் நாமோந்தமான சிவமந்திர மொன்றினாலேயே (உத்தூளமும்) திரிபுண்டரமும் பக்தியுடன் தரிக்கவேண்டும். எல்லாதருமங்களிலும் இதுவே மேலானதென்று சிரேஷ்டமான திரிபுண்டரதாரணமும் உத்தூளனமும் நாடோறும் பக்தியோடு தரித்தல் வேண்டும்.

அக்னிஹோத்திர பஸ்மத்தை யாவது விரஜாஹோம பஸ்மத் தையாவது ஆதரவுடன் எடுத்துச் சுத்தமானபாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டு கைகால்களைச் சுத்திசெய்து சுத்தமான விடத்திலிருந்து ஆசமனஞ்செய்து மனதைச்சுவாதீனஞ்செய்து கொண்டவனாய் பஞ்சபிரஹ்ம மந்திரத்தால சிறிது சிறிதாகவும் மெதுவாகவும் எடுத்துக் கொண்டு மூன்றுவர்த்தி பிராணாயாமஞ்செய்து அக்னிரிதிமுதலிய

* பலவிரதங்களிலும் பாசுபதவிரதமொன்றே வேதாந்த வுபதேசத்துக்கு சாக்ஷாத் சாதனமென்று வேதமும், அந்த சிரோவிரதமே பசுத்தன்மையை யொழித்து சிவத்தன்மையைக்கொடுக்கும் ஆற்றலுடைய தாகலான் அவனுக்கு ஞானசாதனமாகக் கூறும் சிரவண நிதித்யாசனாதிகள் வேண்டாமென்று வேதாந்தமும் அறுதியிட்டுப் பிரமாண பூர்வகமாய்க் கூறியுள்ளன வென்க.

ஏழுமந்திரங்களால் மூன்றாவர்த்தி மந்திரித்து ஓமோபோஜ்யோதி: என்கிற மந்திரத்தையுச்சரித்துத் தியானித்து அக்னிரிதிமுதலிய மந்திரங்களைச்சொல்லி முதலில் வெண்மையான பஸ்மத்தால் சரீரத்தை உத்தூளனஞ் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு செய்பவன் விரக்கதனாய் பாடமில்லாதவனாகின்றான். அவ்விஷயத்தில் சந்தேகமி ல்லை. பின்னர் சலாதிபனும் ஜகன்னாதனுமான விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தியானித்து பஸ்மத்தை சலத்தோடுகலந்து அக்னிரிதியாதி மந்திரத்தால் குழைத்து சாம்பவமூர்த்தியைத் தியானித்து ஊர்த்துவசிரசில் ஊத்துளனஞ் செய்து, அந்தத்தியானத்தினாலேயே பிரமசொ ரூபமாகிய வெண்ணீற்றினால் நெற்றி மார்பு தோள் இந்த இவ்விடங்களில் ஆச்சிரமத்துக்குத் தக்கபடி மத்திமை அநாமிகை அங்குஷ்ட விரல்களினால் திரிபுண்டரத்தை அநுலோமவிலோமமாக மூன்று காலமும் பக்தியோடும் தரிக்கவேண்டும். (சு - ம். 43.)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங்காராதயேநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்

10. கவுணபஸ்மவர்ணனம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- வேதமறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்த பிரஹ்மருஷியே! அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் ஞானசாதகமாக விருக்கின்ற கவுணபஸ்மம் நித்தியாக்கினி விரஜாக்நி ஔபாசனாக்னி சமிதாக்நி பசனாக்நி தாவாக்னி முதலிய பல அக்னிகளில் உண்டாகிற படியால் பலபெயர்களைப்பெறும். ஓ முநிவரே! நித்யாக்னியாகிய அக்னிஹோத்திர த்திலுண்டானதும் விரஜாக்னியிலுண்டானது மான பஸ்மம் அந்தணர் முதலிய மூன்று வருணத்தவர்களும். ஔபாசனாக்நிபஸ்மம் கிருகஸ்தர்களும், சமிதாக்நிபஸ்மம் பிரமசாரிகளும், பரம்பரையாய் வேதாத்தியயனஞ் செய்துவரும் அந்தணரது வீட்டிலுள்ள பசனாக் நிபஸ்மம் சூத்திரர்களும், தாவாக்நி என்னும் காட்டுத்தீயிலுண்டாகிய பஸ்மம் ஏனையவருணத்தவர்களும் தரித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனங்கூறியவைகளில் விரஜாக்நிபஸ்மோத்பத்தி எவ்வா றெனில், - தீக்ஷிதன் சித்ராபௌர்ணமிக்கு முன்வரும் திரயோதசிதி

தியில் தன்னிருப்பிடத்திலாவது புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலாவது பூந்தோட்டத்திலாவது வனத்திலாவது ஸ்நானஞ்செய்து நித்யகர்மா னுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு ஆசாரியரையடைந்து அவரைப் பூசித்து நமஸ்கரித்து அநுக்ஞைபெற்று நித்யபூஜையை விசேஷமாகச் செய்து பின்னர் "சுக்லாம்பரதரம்" என்பதாதிகளால் விக்நேஸ்வரைப் பிரார்த்தித்து சுத்தயக்ஞோபவீதத்தையும் வெண்மையான புஷ்பமாலையும் அணிந்துகொண்டு கிழக்குமுகமாகவாவது வடக்குமுகமாகவாவது தர்ப்பாசனத்தி லிருந்து தர்ப்பையோடு கையை முஷ்டியாகப்பிடித்து மூன்றுதரம் பிராணாயாமஞ் செய்து மஹாதேவரையுந் தேவியையுந் தியானித்து அவர்களிடம் இவ்விரத த்தைச்சரீரமுள்ளளவாவது பன்னிரண்டு வருடமாவது ஆறுவருட மாவது மூன்றுவருடமாவது ஒருவருடமாவது ஆறுமாதமாவது மூன்றுமாதமாவது ஒருமாதமாவது பன்னிரண்டுநாளாவது ஆறுநாளாவது மூன்றுநாளாவது ஒருநாளாவது செய்கிறேனென்று விக்ஞாபன வழியாகச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு பின்னர் விரஜாஹோம கரணமாய் விதிப்படி அக்னியைக்கொண்டுவந்து நெய்யாலும் சமித் தாலும் சருவாலும் பலமந்திரத்தால் ஹோமஞ்செய்ய, தத்துவசுத்தியைத் தன்னிடம் மனசினால்செய்து மந்திரங்களெல்லாம் தனது தேகத்தைச் சுத்திசெய்யவேண்டுமென்று ஸ்மரிக்கவேண்டும். அதாவது, பிருதிவ்யாதி பூதங்களும் சப்தமுதலிய தன்மாத்திரைகளும் வாக்முதலிய கன்மேந்திரியங்களும் சுரோத்திரிய முதலிய ஞானே ந்திரியங்களும் துவக்குமுதலிய சப்ததாதுக்களும் மனம் புத்தி அகங்காரங்களும் சத்வமுதலிய மூன்று குணங்களும் மூலப்பிரகிருதியும் புருஷன் ராகம் வித்தை கலைநியதி காலம் மாயையும், சுத்தவித்தை ஈஸ்வரன் சதாசிவன் சத்திசிவன் முதலியதத்துவங்களும் எனது தேகத்தில் சுத்தியடைய வேண்டுமென்று சிந்தித்து விரஜா மந்திரங்களால் ஓமஞ்செய்து சுத்தனாய் விடுதலாம். பின்னர் கோமயத்தைக் கொண்டு வந்து பிண்டமாகச்செய்து அபிமந்திரித்து அக்னியில் வைத்து அத்தினத்தில் அந்த அக்னியை ரக்ஷித்து விடியற் காலத்தில் சதுர்த்தசியில் முன்சொல்லியவாறு சம்ஸ்காரங்கள்செய்து அன்று ஆகாரமில்லாதவனாய் மிகுந்த காலத்தைக்கழிக்க வேண்டியது. பௌர்ணமி உதயத்தில் முன்போல் ஓமஞ்செய்து ஓமாந்தத்தில் சிவாக்கினியை உபசங்காரஞ் செய்தலாகும். இந்த விரஜா க்னிபஸ்மத்தை எத்தனத்தோடு எடுத்து சடையுடையவனாயினும் முண்டிதனாயினும் சிகையுடையவனாயினும் ஸ்நானஞ்செய்து நாண மில்லாமலிருப்பானாகில் திகம்பரனாகவாவது காஷாயதாரியாகவாவது கிருஷ்ணசர்மதாரியாகவாவது ஏக்வஸ்திர முள்ளவனாகவாவது நார் மடிதரித்தவனாகவாவது தண்டமுள்ளவனாகவாவது முஞ்சியுள்ளவ

னாகவாவது இருத்தல் வேண்டும். பின்னர் பாதங்களைச் சுத்திசெய்து இரண்டுதரம் ஆசமித்து தனது சரீரத்தை சகளீகரணஞ்செய்து மேற்படி விரஜாக்னியா லுண்டான அந்தப்பஸ்மத்தை எடுத்து "அக்னிரிதி" முதலிய மந்திரங்களாலும் அதர்வண மந்திரங்களாலும் முறையாக சிரசுமுதல் பாத பரியந்தமான அங்கங்களைத் துடைத்து அம்மந்திரங் களாலேயே அவ்வங்கங்களைத் தொட்டுப் பின்னர் பிரணவத்தாலாவது சிவ மந்திரத்தாலாவது உத்தூளனஞ் செய்து திரிபுண்டரத்தை "திரியாயுஷ்" மந்திரத்தால் அணிந்து சிவபாவனையையடைய வேண்டும்.

இவ்வண்ணமான இப்பாசுபத விரதத்தை மூன்று காலத்திலேயும் செய்ய வேண்டும். இந்த விரதமானது புத்திமுத்தியைக் கொடுத்து பசுத்வத்தை நிவிர்த்தி செய்யுமாதலால் பாசுபதவிரதத்தைச் செய்து பசுத்துவத்தை விட்டு மகாதேவரும் இலிங்க மூர்த்தியுமாகிய சதாசிவமூர்த்தியைப் பூசித்தல் வேண்டும். இந்த பஸ்மஸ்நாநமானது மஹாபுண்யகரமாயும் சர்வசவுக்கியகரமாயும் ஆயுஷ்கரமாயும் திடகரமாயும் ஆரோக்யகரமாயும் சம்பத்தை விர்த்தி செய்கிறதாயு மிருக்கின்றது. ஆதலால் சகலசம்பத்தும் விருத்தி யடைவதற்காகவும் ரக்ஷார்த்தமாகவும் மங்களார்த்தமாகவும் பஸ்மத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அதைத் தரிப்பவர்களுக்கு மகாமாரிபயமில்லை. இப்பஸ்மம் மூன்று விதம். இனி அதனைக் கூறுகிறேன் கேட்பீராக என்றனர். (சு-ம்-33.)

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீம்மத்யாயை நம:

பதினோன்றாம் அத்தியாயம்

11. பஸ்மத்ரை வித்தியம்.

———

நாரதர் கூறுகின்றார்:- ஒ தேவருஷியே! பஸ்மம் மூன்றுவிதம் என்றது எப்படி? அதனைக்கேட்க மிக்க ஆசையுடையவனாக இருக் கின்றேன் என்று சொல்ல, நாராயணர் மகாபாதகங்களை நாசஞ் செய்கிறதாயும் மகாகீர்த்தியை உண்டுபண்ணுவதாயுமுள்ள பஸ்மம் சாந்திகம் பௌஷ்டிகம் காமதம் என மூவகைப்படுமென்று அவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சாந்திகபஸ்மம் - பசுவின் யோனிசம்பந்தமாகவே கோமயத்தைக் கையிலெடுத்து பிரஹ்மமந்திரத்தால் தகிப்பதாம். பௌஷ்டிகமஸ்மம் - பசுவின் யோனியிலிருந்து பூமியில் விழுவதற்குமுன் பிடித்து ஷடங்கமந்திரத்தால் தகிப்பதாம். காமதபஸ்மம் - பசுவின் யோனியினின்றும் கீழேவிழுந்து பூமிசம்பந்தப்பட்ட கோமயத்தைக் கையிலெடுத்து பிராசாதமந்திரத்தால் தகிப்பதாம்.

இந்தக் காமதபஸ்மத்தின் விதியாவதுயாதெனின்! பௌர்ணமி அமாவாசை அஷ்டமி முதலிய திதிகளில் பிராதக்காலத்தி லெழுந் திருந்து பரிசுத்தனாய் தொழுவத்தில்போய் கோக்கூட்டத்தை நமஸ்கரித்து பிராமணன்முதலிய நான்குவருணத்தவருக்கும் முறையே உரிமையாகச்சொல்லப்பட்ட வெண்மை செம்மை கபிலம் கறுப்பு என்னும் நிறமுள்ள பசுக்களின் கோமயங்களைப் பிராசாதமந்திரத்தினா லெடுத்து இருதயமந்திரத்தினால் உருட்டி சூரியகிரணத்தால் உலர்த்தி மனோகரமாயும் பரிசுத்தகரமாயுமுள்ள விடத்தில் உமியோடாவது பதரோடாவது பிராசாதமந்திரத்தால் வைத்து அரணியினா லுண்டான அக்னியினாலாவது ஸ்ரோத்திரியினுடைய வீட்டிலுள்ள அக்னியினாலாவது சிவபீஜமந்திரத்தினால் தகித்துப்பின்னர் அவ்வக்னி குண்டத்திலிருந்து அப்பஸ்மத்தை யெடுத்து புதியபாத்திரத்தில் வைத்து அதனோடு தாழம்பூ பாடலிபுஷ்பம் வெட்டிவேர் சந்தனம் குங்குமப்பூ பச்சைகற்ப்பூரம் முதலியவைகளை சத்யோஜாத மந்திரத்தால் சேர்க்ககடவன். இந்தப்பஸ்மத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்பவன் முன் சலஸ்நானஞ்செய்து செய்யவேண்டும். சலஸ்நானஞ்செய்ய அசக்தனாயின் பஸ்மஸ்நானமொன்றையே செய்யலாம். எவ்வாறெனில்! கைகால்களைச் சலத்தினால் சுத்திசெய்துகொண்டு ஈசானமந்திரத்தால் சிரசையும், தற்புருட மந்திரத்தால் நெற்றியையும், அகோரத்தால் இருதயத்தையும், வாமதேவத்தால் நாபியையும், சத்யோஜாதத்தால் மற்றஅங்கங்களையும் பஸ்மத்தினால் உத்தூளனஞ்செய்து முன் உடுத்திருந்த வஸ்திரங்களைக் கழித்து சுத்தமானவஸ்திரந்தரித்து கைகால்களை அலம்பிக்கொண்டு ஆசமனஞ்செய்து உத்தூளன மில்லாமல் தர்ச்சனி மத்திமை அநாமிகை என்னும் மூன்றுவிரல்களால் முற்பகலில் சலத்தோடும், பிற்பகலில் சலமின்றியும் தலை நெற்றி கழுத்து இருதயம் தோள்முதலிய இடங்களில் திரிபுண்டரந்தரித்தல் வேண்டும். ஐந்துவிரலால் சிரசில் பிராசாதமந்திரத்தாலும், மூன்றுவிர லால் நெற்றியில் சிரோமந்திரத்தாலும், மத்திமைவிரலால் வலக்காதில் சத்யோஜாதமந்திரத்தாலும் இடக்காதில் வாமதேவமந்திரத்தாலும், கழுத்தில் அகோரமந்திரத்தாலும், மூன்றுவிரலால் ஹ்ருதயத்தில் இருதயமந்திரத்தாலும், வலக்கையில் சிகாமந்திரத்தாலும்,

இடக்கையில் கவசமந்திரத்தாலும், மத்திமைவிரலால் நாபியில் ஈசானமந்திரத்தாலும் தரிக்க வேண்டும்.

மூன்று ரேகைகளில் கீழ்ரேகை பிரஹ்மாவென்றும் மத்தியரேகை விஷ்ணுவென்றும் மேல்ரேகை மஹேஸ்வரன் என்றுஞ்சொல்லப்படும். ஒருரேகைக்கு ஈஸ்வரனே தேவதையாம். சிரோமத்யத்தில் பிரமனும், நெற்றியில் ஈஸ்வரனும், காதுகளில் அஸ்வனி தேவதைகளும், கண்டத்தில் கணேச தேவதையுமாம். பிராமணன் தவிர மற்றமூவர்கள் உத்தூளனஞ் செய்தல்கூடாது. மற்றைச்சாதியார் மந்திரமின்றிப் பஸ்மந்தரிக்க வேண்டும் என்றனர். (27)

பதினொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீம்சிகாமணயேநம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

12. * கல்பாந்தரோக்தரீத்யா பஸ்மதாரணம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்;- ஓதேவருஷியே! இனி சர்வகாம பலத்தையுங்கொடுக்கும் அதிரகஸ்யமான பஸ்மோத்தூளன பலத்தைக் கேட்பீராக. காராம் பசுவினுடைய சாணத்தைப் பூமியில் விழுவதற்கு முன் எடுக்கவேண்டும். கீழே விழுந்திருக்குமாயின் இளகலாயும் ...வுங்கடினமாயும் துர்க்கந்தமாயும் விழுந்து சாவதானமாயும் ...லலாமலிருக்குஞ் சாணத்தை மேலுங்கீழுங்கழித்து மத்தியிலிருக்குங் கோமயத்தையெடுத்து உருண்டையாகவுருட்டி சிவாக்னி முதலிய அக்னிகளில் மூலமந்திரத்தாலிட்டு அக்னியிலிருந்தெடுத்து நன்றாகச் செய்யப்பட்டதாயும் திடமான பொன் முதலிய லோகங்களினாலாவது மரத்தினாலாவது வெண்பட்டினாலாவது சுத்தமான வஸ்திரத் தினாலாவது வேறேதேனும் சுத்தமானவைகளினாலாவது திடமானதாயும் சுத்தமானதாயும் சுத்தி செய்யப்பட்டதாயும் புரோக்ஷிக்கப்பட்டதாயும் சுபகரமாயு முள்ள பாத்திரத்தில் மந்திரத்தினால் அபிமந்திரித்து பஸ்மாவை வைத்துத் தனத்தைப் போல் காப்பாற்றவேண்டும். எங்கேனும் பிரயாணமாகும்பொழுது பஸ்மத்தைத் தானாவது பரிசாரகனாலாவது எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதனை

* கல்பாந்தரங்களிற் சொல்லியவிதிப்படி விபூதிதரித்தல்.

அயோக்யனுடைய கையில் கொடுத்தலும், அசுசியானவிடத்தில் வைத்தலும், நீசனுடையபரிசம் நேரிடுதலும், வீசியெறிதலும் தாண்டுதலுங்கூடாது. கல்பங்களில் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி பஸ்மத்தை யெடுத்து மந்திரித்து உபயோகப்படுத்த வேண்டும். என்னால் சொல்லப்பட்டதும் ஸ்மிருதிசம்பந்தமானது மான பஸ்ம விரதத்தைச் செய்கின்றவன் சிவதுல்யனாவான் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. வேதோக்த கர்மங்களை யநுட்டிக்கிறவர்களான சைவர்கள் சிவசந்நிதியில் பக்தியோடு பிரார்த்தித்துச் சம்பாதித்த பஸ்மத்தையும், தாந்திரீக பூஜகர்களால் தந்திரோக்த மார்க்கத்தால் சித்தித்த பஸ்மத்தையும் தரிக்கவேண்டுமேயன்றி ஏனையவிடங்களில் பஸ்மங்கொடுக்கப்படுமாகில் வைதிகர்கள் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. சாதாரணமான பஸ்மாவை சூத்திரர்களும் காபாலிகர்களும் பாஷண்டர்களும் மற்றுமுள்ள வேதபாஹ்யர்களும் பெற்றுக் கொள்ளலாம். திரிபுண்டரத்தைப்பக்தியோடு தரிக்கவேண்டும்; உல்லங்கனஞ்செய்யக்கூடாது. எது வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதைவிட்டவன் பதிதனாய்விடுவான். பக்தியோடு திரிபுண்டர தாரணத்தையும் தேகமுற்றும் பஸ்மத்தை உத்தூளனஞ் செய்வதையும் பிராமணன் மந்திரத்தால் செய்யவேண்டும். அதை விட்ட அந்தணன் பதிதனாய்விடுவான். உத்தூளனத்தையும் திரிபுண்டரத்தையும் எவர்கள் பக்தியோடு தரிக்கவில்லையோ அவர்களுக்குக் கோடிகோடி சன்மங்களானாலும் சம்சாரநிவிர்த்தி உண்டாவதில்லை. எவர்கள் சொல்லப்பட்ட விதியோடு பஸ்மதாராணஞ் செய்யாமலிருக்கின்றார் களோ அவர்கள் ஜன்மம் பன்றிஜன்மம்போ லென்றறிவாய். மாநுடர்களுடைய சரீரமானது திரிபுண்டாத்தை விட்டிருக்குமானால் அந்தத்தேகம் ஸ்மசானத்துக்குச்சமான மானதாய்ப் புண்ணியவான் களால் பார்க்கத்தகாததாய் விடும். பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு. சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைச்சுடு. சிவார்ச்சனமில்லாத சன்மத்தைச் சுடு. சிவாஸ்ரயமில்லாத வித்தையைச்சுடு என்று வேதங்கூறுகின்றது. எவர்கள் திரிபுண்டரத்தை நிந்திக்கின்றார்களே அவர்கள் சிவபெருமானை நிந்தித்தவர்களாவர். எவர்கள் பக்தியோடு தரிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சிவனையே தரிக்கின்றவர்களாவர். எப்படி அக்னியில்லாமல் பர்வதம் பிரகாசிக்கிறதில்லையோ அப்படி சிவார்ச்சனம் எல்லாத்திரவியங்களையு முடையதாய்ப் பஸ்மமாத்திரம் இல்லாததாயின் அது பிரகாசமில்லாததாகும். எவர்கள் திரிபுண்டரமும் உத்தூளனமும் செய்கிறதில்லையோ அவர்களால் முன்செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களெல்லாம் விபரீதமாகமுடியும். பஸ்மத்தைத் திரிபுண்டரமாக வேதமந்திரங்களால் தரிக்கவேண்டும். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தையனுஷ்டிக்காமற்போவது ஸ்மார்த்தவிதிக்கு அனர்த்த

காரணமாகின்றது. எவன்திரிபுண்டரத்தைத் தரிக்காமற் போகின்றானோ அவனாற் செய்யப்பட்டனவெல்லாம் செய்யப்படாதனவாயும் கேட்கப் பட்டன வெல்லாம் கேட்கப்படாதனவாயும் படிக்கப்பட்டன வெல்லாம் படிக்கப் படாதனவாயும் போவதுமன்றி அவனுக்கு வேதயக்ஞம் தவம் விரதம் உபவாச முதலிய யாவும் வீணாய்முடியும். எவன் பஸ்மத்தை விட்டு முத்தியை விரும்புகின்றானோ அவன்விஷபானத்தினால் தனக்கு நித்தியத்துவத்தை ஆசைப்படுகின்றவனுக்கு ஒப்பாவன். பிரஹ்மா சிருஷ்டியினாலும் திரிபுண்டரதாரணத்தைக் காண்பித்திருக்கின்றனர். எவ்வாறெனில்! அவர்நெற்றியைக் குறுக்காயும் ஊர்த்துவமாயும் சிருஷ்டித்திருக்கின்றாரல்லவா! விருத்தமாகச் சிருஷ்டித்தாரில்லையல்லவா! மாநுடருக்கேயல்லாமல் சர்வப்பி ராணிகளுக்கும் நெற்றியில் திரியக் ரேகைகள் காணப்படுகின்றன வல்லவா! அப்படி காணப்பட்டும் மூடமநிதர்கள் திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்கிறதில்லை. திரியக்புண்டரம் அன்றியில் பிராமணனால் எது அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ அது தியானசாதனமுமல்ல, மோக்ஷசாதனக் கிரியையுமல்ல, தானமுமல்ல, தபசுமல்ல. வேதாத் தியயனத்தில் சூத்திரன் எப்படியதிகாரியாகானோ அப்படியே திரிபுண்டர தாரணமன்றியில் பிராமணன் சிவபூஜைக்கதிகாரியாகான்.

பிராமணன் கிழக்குமுகமாக விருந்து கைகால்களைச் சுத்தி செய்து பிராணாயாமமும் சங்கல்பமும் பண்ணி அக்னிஹோத்திரத் தால் உண்டான பஸ்மத்தை எடுத்து ஈசான மந்திரத்தால்சிரிசிலும், தற்புருஷத்தால் முகத்திலும், அகோரத்தால் இருதயத்திலும், வாம தேவத்தால் நாபியிலும், சத்யோஜாதத்தால் பாதங்களிலும் தரித்து பின்னர் பிரணவத்தால் சர்வாங்க உத்தூளனஞ் செய்யவேண்டும். இதனைப்பிரமருஷிகள் ஆக்னேயஸ்நான மென்று சொல்லுகிறார்கள். இதனைச் சர்வகர்மசித்திக்காக முதலில் அறிவுள்ளவன் செய்து பிறகு கைகால்களைச் சுத்திசெய்துகொண்டு திரியக்புண்டரத்தை விதிப்படி நெற்றி மார்பு கண்டம் முதலியவிடங்களில் பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தினாலேயே தரித்தல்வேண்டும். இப்படி திரிபுண்டரம் தரிக்கப்பட்டால் அதுசர்வகர்மங்களுக்கும் பரிசுத்தகரமாயிருக்கும். சூத்திரிடத்தும் அந்திய சாதியரிடத்தும் பஸ்மம் வாங்கத்க்க தன்று. அக்னிஹோத்திரபஸ்மத்தினால் பூசப்பட்டவனாய் கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கவேண்டும். அவ்வாறன்றி அநுட்டித்த கர்மங்கள் பலிக்க மாட்டா. எவன் திரிபுண்டரந் தரிக்கவில்லையோ அவனுடைய சத்தியமும் சௌசமும் ஜபமும் ஹோமமும் தீர்த்தயாத்திரையும் தேவாதிபூஜையும் வீணாகும். எவன் பஸ்ம உருத்திராக்ஷந்தரிக்கின் றானோ அவனது ரோகம் பாவம் வியாதி துர்ப்பிக்ஷம் திருடு

முதலியவை நாசகரமாய் எந்தப் பரப்பிரமத்தினிடமிருந்து சீவன் திரும்புவதில்லையோ அந்தப் பிரமத்தை யடைகிறான் பக்திபாவனனான் விப்பிரன் பிராமணனாலும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனாவன். சிரார்த்தத்திலும் யக்ஞத்திலும் ஜபத்திலும் ஹோமத்திலும் வைஸ்வதேவத்திலும் சிவார்ச்சனையிலும் திரிபுண்டரந்தரிக்கிற மானுடன் பரிசுத்தனாய் மிருத்யுவை ஜயிக்கிறான். இன்னமும் பஸ்மமகாத்மியத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக என்றனர். (சு-42)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காரகுண்டாக்னிசிகாயைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

13. பஸ்மமகிமை

நாராயணர் கூறுகின்றார்,- ஒருநாளாவது ஒருவன் பஸ்மந்தரிப்பானாயின் அவனுக் குண்டாகும் புண்ணியபலத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. என்னையெனின்! அவன் மகாபாதகங்களைச் செய்திருப்பின் அவைகளும் வேறுபாதகங்களும் நசித்துப்போம். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! சந்தேகமில்லை. வைதிகசுருதியானது பஸ்மத்தை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவும் தரித்தால் சந்நியாசி ஞானமும், வானப்பிரஸ்தன் விரக்தியும், கிருகஸ்தன் இல்லறதருமவிருத்தியும், பிரஹ்மசாரி வேதாத்யயனசித்தியும், சூத்திரன் புண்ணியவிருத்தியும், ஏனையோர் பாவநாசமும் அடைவரென்று ஓரிடத்திலும், பஸ்மோத்தூளனமும் திரிபுண்டரதாரணமும் சர்வப்பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும், பஸ்ம உத்தூளனத்தின் பொருட்டும் திரிபுண்டர தாரணத்தின் பொருட்டுமே வேதங்களில் யஜ்ஞங்களை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றவென்று ஓரிடத்திலும், பஸ்மோத்தூளனமும் திரிபுண்டரமும் சர்வதர்ம சித்தியின் பொருட் டென்று ஓரிடத்திலும், அவை மகேஸ்வர சொரூபமாகிய சிவலிங்கார்சனத்தின் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும், யாவருக்கும் |விக்ஞானார்த்தம் உண்டாகும் பொருட்டென்று ஓரிடத்திலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திரிமூர்த்திகளாலும் இரண்யகர்ப்பனாலும் வருணன் முதலியவர்களாலும் உமை லக்ஷ்மி சரஸ்வதி என்னுமூவராலும் ஏனைய தேவதாஸ்திரீகளாலும் யக்ஷ ராக்ஷஸ கந்தர்வ சித்தவித்தியாதர்களாலும்

முநிவர்களாலும் பஸ்மோத்தூளனமும் திரிபுண்டரமும் தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. நான்குவருணத்தாராலும் சங்கரசாதிகளாலும் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பஸ்மோத்தூளனத்தையும் திரிபுண்டரத்தையும் தரிக்கின்றவர்களே சிரேஷ்டர்களும் வித்வான்களுமாவர். அவை தரிக்கப்பெறாதவர் சிரேஷ்டர்களுமாகார்; வித்வான்களுமாகார்.

முக்தி என்கிற ஸ்திரீயை வசீகரஞ் செய்து கொள்ளவேண்டி யவனுக்கு சிவலிங்கம் உருத்திராக்கம் பஞ்சாக்ஷரம் பஸ்மம் என்னும் இவைகள் அவுஷதங்களாம். பஸ்மோத்தூளன முள்ளவன் மூர்க்கனானாலும் அபண்டிதனானாலும் அவன் எவ்விடத்திலும் புசிக்கின்றானோ அவ்விடத்தில் இடபக்கொடியுடைய பரமேஸ்வரன் தேவியோடு புசிக்கின்றான். சரீரமுற்றும் விபூதியினால் மறையப் பெற்றவனது பின்னே தொடர்ந்துபோகிறவன் மஹாபாதகனாயினும் அவன் அப்பாதகத்தினின்றும் நீங்கினவனாய் மாநுடரால் பூஜிக்கத் தக்கவனாகின்றான். அப்படியே சர்வாங்க பஸ்மதாரியை பக்தியோடு தோத்திரஞ்செய்கின்றவன் பாதகனாயினும் அவன்விமுத்தனாய் யாவராலும் தோத்திரஞ்செய்யப்படுவான். திரிபுண்டரதாரணஞ்செய்த வனுக்கு ஒருவன் அன்னமாத்திரங்கொடுப்பா னானாலும் அவன் மேலான சகல சத்கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்தவனாவானென்று சொல்லப்படுவான். எந்தப் பிராஹ்மணன்சிரசில் திரிபுண்டரந்தரித்தி ருக்கின்றானோ அவன் கீடகதேசத்தில் வசித்தாலும் அந்த க்ஷேத்திரத்தை மாநுடர்கள் காசிக்ஷேத்திரத்துக்குச் சமானமாக நினைத்து நாடோறும் வசித்தல்வேண்டும். ஆசாரமுடையவனானாலும் பூதிசாதனமுடையவனாயிருப்பின் அவனை எனது புத்திரனாகக் கருதிப் பூஜித்தல்வேண்டும். ஐஸ்வர்யமாகிய விபூதிசாதனத்தைக் கபடத்தினாலாவது ஒருவன் அணிவானாயின் அவனடையுங் கதியை நூறுபாகஞ் செய்தவனும் அடையான். விளையாட்டினாலாவது பயத்தினாலாவது ஒருவன் பஸ்மதாரியைத் தொடுவானானால் அவன் விதிப்படி பஸ்மத்தைத்தரித்தவனேயாய் என்னைப்போல் பூசிக்கத் தக்கவனுமாவன். திரிபுண்டரதாரணமானது திரிமூர்த்திகளுக்கும் பார்வதி தேவிக்கும் லக்ஷுமி தேவிக்கும் சரஸ்வதி தேவிக்கும் திருப்திகாரண மாயுள்ளது. திரிபுண்டரதாரணத்தினால் அடையும் புண்ணியம்போல் தானம் யாகம் குரூரமானதவம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்தாலும் அடையமுடியாது. மேற்கூறிய தானமுதலியவைகளும் தியானாதிகளும் திரிபுண்டரதாரணத்தின் பதினாறில் ஒருபங்குக்கு ஒப்பாகாது. அரசன் தனது அடையாளந் தரிக்கப்பெற்றவனைத் தன்னவனாக எப்படி எண்ணுகிறானோ அப்படியே மஹாதேவரும் தன்னுடைய அடையாளமாகிய பஸ்மத்திரிபுண்டரங்களை

யணிபவனைத் தன்னவனாகவே எண்ணுகிறார். பிராஹ்மணனானாலும் அன்னியனானாலும் சித்தசுத்தியுடையவனாய் பஸ்மதாரியாயிருப் பானாயின் அவன் சிவபெருமானைச் சுவாதீனஞ்செய்து கொண்டவனாவன். சகல ஆஸ்ரம தருமங்களையும் சகல அனுஷ்டான தருமங்களையும் செய்யாதுவிட்டு திரிபுண்டரத்தை மாத்திரம் ஒருதரம் அணிவானாயின் அவன் சமுசாரதாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். பஸ்ம திரிபுண்டரங்களை யணிந்தவனது குலத்தை ஞானமுடையதா விரதாசார முடையதா என்று பரிக்ஷித்தல்கூடாது. அவனதுகுலம் பூஜ்யமானகுலமேயாகும். சிவமந்திரத்தைக் காட்டிலும் மேலானமந்திரமும், சிவாசாரத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆசாரமும் சிவபரத்தைக் காட்டிலும் மேலானபரமும், சிவார்ச்சனையின் புண்ணியத்தைக் காட்டிலும் மேலான புண்ணியமும், பஸ்ம ஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் மேலான தீர்த்தஸ்நானமும், சிவாக்னி வீரியத்தைக் காட்டிலும் மேலான வீரியாக்னியும் எப்படியில்லையோ அப்படியே பஸ்மதாரணத்தைக் காட்டிலும் வேறு மேலானதாரணமில்லை.

சண்டாளனா யிருந்தாலும் அதமனாயிருந்தாலும் மூடனாயிருந் தாலும் பண்டிதனாயிருந்தாலும் சகலதுக்கத்தையும் துவம்சம் பண் ணத்தக்கதாயும் சகலபாவத்தையும் போக்கடிக்கத்தக்கதாயும் உள்ள பஸ்மத்தைத்தரித்தவனாய் எந்தத் தேசத்தில் நித்தியம் வசிக்கின்றானோ அந்தத்தேசத்தில் சதாசிவமூர்த்தி உமாதேவியோடும் சகலபூதகணங்களோடும் சகலதீர்த்தங்களோடும் எப்போதும் சாந்நித்தியமாயிருப்பர்.

பஞ்சபிரஹ்ம மந்திரத்தினால் பவித்திரமா யிருக்கின்ற பஸ்ம மானது காமதகனராகிய மஹேஸ்வரரது திருமேனியில் பூஜ்யமா யிருப்பதாகலின் யாவரும் தங்களுடைய நெற்றியை பஸ்மத்துக்கே யிடமாக்கி சகலபீடா நிவாரணமாகத் திரிபுண்டரத்தைப் பொருந்தத் தரித்தல் வேண்டும் என்றனர். (சு - ம் 35.)

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காரசசிசந்திரிகாயை நம:

பதினான்காம் அத்தியாயம்

14. இதுவுமது.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்,- பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட சரீரமுள்ளவனுக்கு எவனொருவன் சந்தோஷத்தோடு தனத்தைக் கொடுக்கின்றானோ அவனுடைய சகலபாவங்களும் நசித்துப்போகின்றன. இதிற் சந்தேகமில்லை. சுருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் எல்லாப்புராணங்களும் பூதிமகிமையையே கூறுகின்றன. ஆதலால் பிராமணன் சிதாபஸ்மத்தைத் திரிசந்திகளிலும் திரிபுண்டரமாகத் தரிப்பானாயின் சகலபாபங்களினின்று நீங்கிச் சிவலோகமடைகின்றான். யோகியானவன் பாதாதிகேசபரியந்தம் திரிசந்திகளிலும் பஸ்மத்தினால் ஸ்நானஞ்செய்வானாயின் சீக்கிரத்தில் யோகத்தை யடைகிறான். மகாபுருஷனானவன் பஸ்மஸ்நானத்தினால் குலத்தை உத்தாரணஞ் செய்கின்றவனாகிறான், இந்த ஸ்நானமானது ஜலஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் அளவில்லாத குணமுள்ளது. சர்வதீர்த்தஸ்நானங்களினாலும் எந்தப்பலனுண்டோ எந்தப் புண்ணியமுண்டோ அவையெல்லாம் இந்தப் பஸ்மஸ்நானம்செய்பவன் அடைவன். அவன் மகா பாதக வுபபா தகங்களோடு கூடினவனானாலும் அவைகளைக் கட்டையைக்கொளுத்தும் அக்னியைப்போல் கொளுத்தப்பட்டவனுமாகின்றான். இதிற் சந்தேகமில்லை.

ஆகலான் பஸ்ம ஸ்நானத்தைக் காட்டிலும் சுத்தமான ஸ்நானம் வேறில்லை இல்லையென்று சிவபெருமான் ஆதியில் கூறி, தானும் பஸ்மஸ்நானஞ் செய்திருக்கின்றனர். பிரமன் முதலிய தேவர்களும் முநிவர்களும் செய்திருக்கின்றனர். ஆதலால் ஆக்னேய மென்னும் சிரோவிரதஸ்நானமாகிய பஸ்மஸ்நானத்தைச் சர்வப்பிரயத்தனத்தாலும் செய்யவேண்டியது. அவ்வாறு எவன்செய்கின்றானோ அவன் மாம்சமயமான இந்த நாற்றமுடைய சரீரியா யிருந்தாலும் சிவரூபியேயாவன். அதற்குச்சந்தேகமில்லை. யார் பஸ்மதாரிகளைப் பார்த்து சந்தோஷமடைகின்றார்களோ அவர்கள் தேவர்களாலும், முநிவர்களாலும் நித்தியம் பூஜிக்கத்தக்கவராகின்றனர். அதற்குச் சந்தேகமில்லை. சர்வாங்கமும் பஸ்மந் தரித்தவனைப் பார்த்து எவனெழுந்திருக்கின்றானோ அவனை இந்திரன் பார்த்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்கிறான். ஒருவன் பஸ்மதாரண யுக்தனாய்

உண்ணப்படாதனவற்றை உண்டாலும் அதனால் அவனைத் தோஷமுடையவனாக எண்ணிப் பெரியோர்கள் விசாரித்தல் கூடாது. பிரஹ்மசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் என்னும் மூவரும் முன்னர் சலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர் பஸ்மஸ்நானம் செய்வாராயின் அவர்கள் சகலபாவத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய் சிறந்தகதியை யடைகின்றனர். சந்நியாசிகளுக்கு ஆக்னேய பஸ்மஸ்நானஞ் சிறந்தது.

சலஸ்நானத்தைப் பிரகிருதி என்றும், பந்தமென்றும் சொல்லுவர். பிரகிருதியாகிய பந்தத்தைத் தொலைப்பதற்கே இந்த பஸ்மஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரக்ஷணைக்கும், மங்களகரத்துக்கும், பரிசுத்தத்துக்கும் எந்தப் பதார்த்தம் உள்ளதென்று தேவர்கள் பூர்வத்தில் யோசித்துப்பார்த்து பஸ்மந்தா னென்றறிந்து தேவிக்குப் பிரியம் உண்டாகும்படியாய் அதனைக் கொடுத்தார்கள். ஆகையால் ஆக்னேய ஸ்நான மென்னும் சிரஸ்நானத்தை யாதொருவன் செய்கின்றானோ அவன் பிறவிக்குக் காரணமாகிய பாசத்தினின்றும் நீங்கி சிவலோகத்தில் பூஜ்யனாய் வாழ்கின்றவ னாகின்றான். அன்றியும் இந்தஸ்நானத்தால் ஜ்வரம் பிரஹ்மராக்ஷசு பிசாசம் பூத சேஷ்டைகள் குஷ்டம் குன்மம் பகந்தரமுதலிய அறுபத்துநான்கு வாதரோகங்களும். சிலேட்டும் ரோகங்களும் வியாக்ரமுதலிய துஷ்டமிருக பயங்கரங்களும், சோராதி பயங்களும் சிங்கத்தைக்கண்ட யானையைப் போல் நசித்துப்போம். எவன் பஸ்மத்தைசுத்தமான சீதள ஜலத்தினால் குழைத்துத் திரிபுண்டரமாக அணிகின்றானோ அவன் பரப்பிரஹ்ம சொரூபத்தை யடைகிறான். அதற்குச்சந்தேகமில்லை. விதியுக்தமாகிய வன்னிவீரியத்தி லுண்டாகிய பஸ்மத்தைத் தரித்தால் அது நெற்றியிலெழுதியிருக்கும் யமசம்பந்தமான எழுத்தைத் தொலைத்துவிடும். இது நிச்சயம். இதுபோலும் கண்டத்தில் தரிப்பதால் கண்டத்திலுண்டாகும் பாபமும், கைகளில் தரிப்பதால் கைகளாற் செய்தபாபமும், மார்பில் தரிப்பதால் மனசினாற் செய்தபாபமும், நாபியில் தரிப்பதால் ஆண்குறியினால் செய்தபாபமும், புருஷ்டபாகத்தில் தரிப்பதால் அதனாற் செய்தபாபமும், பக்கங்களிற் றரிப்பதனால் பரஸ்திரீகளை ஆலிங்கனாதிகள் செய்த பாபமும் நசித்துப்போம். ஆகலின் எல்லாவிடங்களிலும் மூன்றுகுறியுள்ளபஸ்மதாரணம் புகழத்தக்கதேயாம். எவ்வாறெனில்! முன்கூறிய பஸ்மம் பிரஹ்ம விஷ்ணு மஹேஸ்வரராகிய மூவரையும் மூவுலகினையும் மூன்று அக்கினிகளையும் முக்குணங்களையும் குறிக்கிறதாயிருக்கின்றது. இவ்வகைத்தான பஸ்மம் பூசிய வித்வானாகிய பிராமணன் மகாபாதகங்களால் உண்டான தோஷங்களினின்றும் க்ஷணத்தில் விடுபடுகின்றான். இவ்விஷயத்தில் சம்சயமில்லை. பஸ்ம நிஷ்ட

சம்பந்தமுடையவனது தோஷங்கள் பஸ்மமென்னும் அக்னி சம்பந்தத்தினாலே கொளுத்தப்படுகின்றன. பஸ்மஸ்நானத்தினால் சுத்தாத்மாவான புருஷன் ஆத்மஜ்ஞானமுடையவனென்று சொல்லப் படுகின்றான், பஸ்மம் பூசிய எல்லா அவயவங்களுடையவனாயும், பஸ்மத்தினால் பிரகாசிக்கும் திரிபுண்டர முடையவனாயும், பஸ்மத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனாயும் இருக்கிறபுஷருன் பஸ்மநிஷ்ட (பஸ்மத்தில் ஸ்திரமானவிசுவாசமுடையவ) னென்று சொல்லப் படுகின்றன. பூதம் பிரேதம் பிசாசம் இவைமுதலானகிரகங்களும் சகிக்கமுடியாதரோகங்களும் பஸ்மநிஷ்டனுடைய சந்நிதானத்தினாலே ஓடிப்போகின்றன. பாசித்த (பிரகாசித்த) லினாலேபசிதமென்றும், கல் மிஷத்தைப்பக்ஷிப்பதினால் பஸ்மமென்றும், ஐஸ்வர்யத்தையுண் டாக்குவதனால் பூதியென்றும், ரக்ஷிப்பைச் செய்கின்ற படியினால் ரக்ஷையென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. திரிபுண்டரதாரணத்தைப் பார்த்து பூதப்பிரேத முதலானவையெல்லாம் சிவபெருமானை நினைத்த மாத்திரத்தில் பாவம் எப்படி நசித்துப்போகின்றதோ அப்படி பயந்து நடுங்கி நசித்துப்போகின்றன. பஸ்மஸ்நானஞ் செய்கின்றவன் செய்யக் கூடாத காரியம் ஆயிரஞ் செய்தவனாயிருந்தபோதிலும் அப்பாபத்தை அப்பஸ்மம் வனத்தைக் கொளுத்தும் அக்கினியைப்போல் கொளுத்தி விடுகின்றது. எந்தப்பிராமணன் ஈடில்லாதபாபங்களைச்செய்து மரணகாலத்தில் பஸ்மஸ்நானஞ் செய்கின்றானோ அவன் அப்பாவங்களினின்றும் சீக்கிரம் விடுபடுகின்றான். எவன் பஸ்மஸ்நானத்தினால் சுத்தாத்மாவாயும் குரோதத்தைச் செயித்தவனாயும் இந்திரியங்களையடக்குகின்றவனாயும் இருக்கின்றானோ அவன் எனது சமீபத்துக்குவந்து மறுபடியும் திரும்பிப்போகிறதில்லை. சந்திரன் வனஸ்பதியை யடைகிற காலத்தில் பஸ்மத்தை உத்தூளனஞ்செய்து கொண்ட சரீர முடையவனாய் சிவபெருமானைப் பூசித்துத் தெரிசிப்பானாயின் அவன் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். ஆயுள் சம்பத்துமோக்ஷம் இவைகளைவிரும்பின பிராமணன் நாடோறும் பஸ்மத்தைத் திரிபுண்டரமானது பரமபுண்ணியத்தைக் கொடுக்கிறது. எந்தக் கோரமான ராக்ஷஸர்களுண்டோ எந்தப்பிரேத முதலிய பைசாசங்களுண்டோ எந்த அற்ப செந்துக்களுண்டோ அவைகளெல்லாம் திரிபுண்டரந் தரித்திருக்கின்றவனைப்பார்த்து விலகிப்போகின்றன. இதிற் சந்தேகமில்லை. சௌசமுதலான கர்மங்களைச்செய்து பின்னர் நிர்மலமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பாதமுதல் சிரசுபரியந்தம் பஸ்மத்தினால் உத்தூளனஞ்செய்யவேண்டும். இந்தப் பஸ்மஸ்நானமானது உள்ளும்புறம்புமுள்ள மலங்களைப்போக்கும். வாருணஸ்நானம் தேகத்தின் புறம் பேயுள்ள மலத்தைமாத்திரம்

போக்கும். ஆகையினால் வாருணஸ் நானத்தை ஓர்கால்விட்டாலும் பஸ்மஸ்நானத்தில் எப்பொழுதும் பிரீதியுள்ளவனாய் அதைத் தரித்துவரல்வேண்டும். இதிற் சம்சயம்வேண்டாம். ஓ மகாமுநியே! ஆக்னேய ஸ்நானமென்று சுருதியிற் சொல்லப்படும் பஸ்மஸ்நான மன்றியில் செய்யப்பட்டனவெல்லாம் செய்யப்படாதனவேயாம். பிராணிகளுடைய உள்ளும்புறம்புமுள்ள மலங்களை விரைவில் சுத்திசெய்வதாகிய அந்தப்பஸ்மஸ்நானம் சிவபூஜாபலனைக் கொடுக்கும். பிரதிதினம் கோடி வாருணஸ்நானம் மிக்கஆதரவுடன் செய்தவனாயிருந்தாலும் பஸ்மஸ்நானமன்றியில் சுத்தாத்மாவாகான். வேதமானது எந்தப் பஸ்மஸ்நானமகிமையை யுண்மையாயறிந்ததோ, சர்வதேவ சிகாமணியாகிய மஹா தேவர் எந்தப்பஸ்மஸ்நானத்தை யறிந்தாரோ, அதைச்செய்யாமல் யாதொருவைதிகன் வைதிககர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் அந்தத்தர்மத்தின் பதினாறிலொருபங்கின் பாதிபலத்தைக்கூட அடைகிறதில்லை. பரிசுத்தமான வஸ்துக்களி லெல்லாம் பரிசுத்தமானது பஸ்மமென்றும் அப்பஸ்மஸ்நானம் எவன் விதிப்படி செய்கிறானோ அவன் சகலவைதிககர்மங்களிலும் அதிகார முள்ளவ னென்றும் வேதங்கூறுகின்றது. அஞ்ஞானத்தினால் எவன் இந்த பஸ்மஸ் நானத்தைச்செய்யாமல் விடுகின்றானோ அவன் மகாபாதகனென்றும் பதிதனென்றும் சொல்லப்படுவான்; எவன் பஸ்மஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் அளவில்லாத வாருண ஸ்நானத்தினால் எந்தப்பலனை அடைகிறானோ அதைக்காட்டிலும் அதிகமானபலனை யடைகிறான். பஸ்மஸ்நானம் சிரௌதகர்மமென்று சொல்லப்படுகிறபடியால் முக்காலத்திலும் பிரயத்தனபூர்வமாகச் செய்ய வேண்டும். விதிப்படி சௌசமுதலியவைகளைச் செய்தவனாயினும் பஸ்மஸ்நானமில்லாதவன் பரிசுத்தனுமாகான்; ஒருகாரியத்திலும் அதிகாரியுமல்லன். அபானவாயு விட்டாலும் கொட்டாவிவிட்டாலும் கக்கினாலும் தும்மினாலும் மலமூத்திரங்களை விசர்ச்சனஞ் செய்தாலும் பஸ்மந்தரிக்கவேண்டும். இதுகாறும் என்னால் சொல்லி வந்த் பஸ்மஸ்நானமஹிமை ஓர்பாகமேயன்றி முற்றுமன்று. இனி அந்த பஸ்மஸ்நானத்தா லுண்டாகும் பலத்தைக் கூறுகின்றேன் சாவதானமாய்க் கேட்பீராக என்றனர். (சு - ம் 57)

பதினாகாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங்காரபாஸ்கரருச்யைநம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

15. திரிபுண்டர ஊர்த்துவபுண்டரமஹிமா.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்,- "அக்னிரிதியாதி" மந்திரங்களினால் சோதனைசெய்து பஸ்மத்தை நெற்றிமுதலானவிடங்களில் அந்தணர்களே தரிக்கவேண்டும். பிராஹ்மணன் க்ஷத்திரியன் வைசியன் என்னுமூவரினும் துவிஜன்தான் திரிபுண்டரத்தை பிரயத்தனத்துடன் தரிக்கவேண்டும். எவனுக்கு உபநயனகர்மம் செய்யப்படுகிறதோ அவன் தான் துவஜன் என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆதலால் சுருதிகூறிய திரிபுண்டரத்தைத் துவஜர்கள் தரிக்கவேண்டியது அவசியம். விபூதி தரிக்காமல் வேதகர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலும் அவையெல்லாம் செய்யாமைக்கொப்பாம். பஸ்மதாரணமின்றிச் செய்யும்காயத்திரி வுபதேசமும் வீணாகவேமுடியும். ஆகையால் பஸ்மத்தைத்தரித்தே காயத்திரியை ஜபிக்கவேண்டும். ஓ முநிஸ்ரேஷ்டரே! பிராஹ்மண்ய விஷயத்தில் காயத்திரியை மூலகாரணமாகச்சொல்லுகிறார்கள். அம் மந்திரமானது பஸ்மதாரணமன்றியில் எவனாலும் உபதேசிக்கப்படு கிறதில்லை. நெற்றியில் எவ்வளவுகாலம் பஸ்மந்தரிக்கவில்லையோ அவ்வளவுகாலம் காயத்திரியை ஜபிக்கஅதிகாரமில்லை. நெற்றியில் பஸ்மம் இல்லாமலிருப்பின் அது பிராஹ்மண்யமில்லாமையைக் குறிப்பிப்பதாகும். ஓ பிராஹ்மணரே! இப்போது என்னால் சொல்லப்பட்டவையெல்லாம் பிரமாணத்தோடு சொல்லப்பட்டதாகும். எவனது நெற்றியில் மந்திரபூர்வகமான பஸ்மம் பிரகாசிக்கின்றதோ அவனே பிராஹ்மணன்; அவனே வித்துவான். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! என்று வேதத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. இரத்தினத்தைக்கண்டால் ஒருவனுக்கு எப்படி இயற்கையாய்ப் பிரீதியுண்டாகிறதோ அப்படிப் பஸ்மத்தைக் காணும்போது பிரீதியுண்டாயின் அவன் தான் பிராஹ்மணன். என்னால் சொல்லப்படுகிற இது சத்தியம்! சத்தியம்!! இரத்தினத்தினிடத்தில் இயற்கையாய்ப் பிரீதியுண்டாதல் போல் ஒருவனுக்குப் பஸ்மாவில் பிரீதியுண்டாகாமற் போகுமானால் அவனது சன்மம் சன்மத்தினாலும் * சண்டாளமுடைத்தென்று அறியத்தக்கது. இது சத்தியம்! சத்தியம்!! எவர்கள் பஸ்மதாரணத்தைச்செய்யாமல்

* விபூதியினிடத்தில் பிரீதியில்லாமையினால் சண்டாள சென்மமென்று கூறுவதல்ல அவனது சன்மமே சண்டாளசன்மமென் றறியத்தக்க தென்க.

விட்டு $ கனிமுதலியவைகளைப் புசிக்கின்றார்களோ அவர்களெல்லோரும் கோரமான நரகமடைவார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. பஸ்மதாரணம் செய்துகொள்ளாமல் பொன்னைத் துலையிலிட்டுத் தானஞ் செய்வதாகிய துலாபாரதானத்தை ஒருவன் செய்தாலும் அவன் அப்பலனை யடைவதுமின்றிப் பதிதனுமாவான். பிராஹ்மணன் உபவீதமாகிய யஜ்ஞசூத்திரமின்றி எப்படி நித்தியகர்ம்ம் செய்யக்கூடாதோ அப்படியே பஸ்மதாரணமின்றி சந்தியாவந்தனஞ் செய்யக்கூடாது. சந்தியாவந்தனஞ் செய்யுங்காலத்தில் தோளிலிருக்கும் உபவீதமானது ஓர்கால் விலகுமானால் அது குற்றமாய் முடியுமென்று அக்குற்றம் உண்டாகாமற்பொருட்டு அவ்வுபவீதத்துக்குப் பிரதியாக வஸ்திரமுதலானவற்றை உபவீதமாகத்தரித்துக்கொண்டு காயத்திரி முதலான ஜபங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், உபவாசமுதலானதும் செய்யவேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது அதுபோலும் பஸ்மதாரணத்துக்குப் பிரதியாக வேறொரு அடையாளங்களைத் தாரணஞ்செய்துகொண்டு நித்யகர்மங்களைச் செய்யும்படி விதிக்கப்பட வில்லை. பஸ்மதாரணத்தை விட்டு எவன் சந்தியாவந்தனஞ் செய் கின்றானோ அவன் தோஷத்தை யடைகிறான். அந்நியஜாதியாயுள் ளவன் வேதங்களைக்கேட்பானாயின் எப்படி தோஷமடைகின்றானோ அப்படியே பிராஹ்மணன் பஸ்மதாரணமின்றிச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்வானாயின் தோஷமடைகின்றான்.

ஆகையால் வேதசம்பந்திகளாகிய வைதிகர் சிரவுதபஸ்மத்தை மிக்கபிரயத்தினத்தோடுசம்பாதிக்கவேண்டும். அந்தப்பஸ்மங்கிடைக் காத பக்ஷத்தில் ஸ்மார்த்தபஸ்மமாவது, அது அகப்படாதபக்ஷத்தில் லவுகீகபஸ்மமாவது சம்பாதிக்கவேண்டும். எவ்வகைப்பட்ட தாயினும் பஸ்மம் பரிசுத்தமானதே. ஆகலான் எக்காலத்தில் எந்தப் பஸ்மம் கிடைக்கின்றதோ அந்தப்பஸ்மத்தைப்பிராமணர்கள் அவசியந் தரித்துக் கொண்டு சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல்வேண்டும். பஸ்மம் எவ்வகைத்தாயினும் பஸ்மத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சந்தியா வந்தனஞ் செய்தல்வேண்டும். எவ்வகைத்தானபஸ்மதாரியாயினும் அந்தப் பஸ்மநிஷ்டனிடம் பாபங்கள் சிறிதும் அணுகா. ஆகையால் அவசியம் பிராமணர்கள் பஸ்மதாரணத்தைச் செய்யும் நியமத்தைக் கொள்ளவேண்டும். திரிபுண்டரதாரணம் வலக்கை நடு மூன்றுவிரல் களினால் ஆறங்குலநீளங் குறையாது இரண்டுநேத்திரக் கடைவரையில் நெற்றியில் அதுலோகமாக ஓர்சமயம் தரிப்பானானாலும் அவன் உருத்திரனேயாவன். அந்த மூன்றுவிரலில் அநாமிகை அகாரம்

$ கனி முதலியவைகளைப் புசிப்பதாயிருந்தாலும் பஸ்மதாரணஞ் செய்துகொண்டே புசிக்கவேண்டுமன்றி கனிதானே என்றுசாமானியமாக எண்ணி பஸ்மந்தரிக்காமற்புசித்தால் கோரமான நரகம் அடைவரென்க.

மத்திமை உகாரம் தர்ச்சனி மகாரம் எனவும், திரிகுணசொரூபம் எனவும் சொல்லப்படும். இத்திரிபுண்டரதாரண மகிமாவிஷயத்தில் அநாதியாயுள்ள இதிகாசம் ஒன்றுளது அதைக்கேட்பீராக.

பஸ்மத்ரிபுண்டர ருத்ராக்ஷதாரியாய் சிவசங்கர சர்வாத்மன் ஸ்ரீமாத: ஜகதம்பிகே என்னு நாமங்களை மூன்று முறை உச்சரிக்கின்றவராய் தூர்வாசா ஓர் சமயம் பிதுர்லோகம் போகும்போது கவ்யவாடாதி பிதூர்த்தேவர்கள் எல்லோரும் எதிர்கொண்டழைத்து பாத்யாசமனார்க்கியங்கொடுத்து ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்ய, அவர்களோடு தூர்வாச முனிவரும் அளவளாவி நானாவிதமாயுள்ள கதாரூபமான சம்பாஷணைகளைச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் கும்பீ பாகமுதலிய நரகங்களிலுள்ள மஹாபாபிகளுடைய மகாகோரமான சப்தம் இவருடைய செவியிற் புகுந்தது. அக் கோரசப்தம் யாதோ வெனில், ஐயோ அடிக்கப்பட்டோம்! ஐயோ இறக்கப்பட்டோம்! ஐயோ கொளுத்தப்பட்டோம்! ஐயோ அறுக்கப்பட்டோம்! ஐயோ பிளக்கப்பட்டோம்!! என்று கதறிப் புலம்பும் பேரோசைகளேயாம். இவ்வாறு ஓலமிடும் பாவிகளுடைய அழுகைக் குரலைக்கேட்டு தூர்வாசர்துக்கமுள்ளவராய் பிதுர்நாதரைப்பார்த்து இதுயாருடைய கூக்குரலென்று கேட்டனர். அவர் ஓ முனிவரே! இங்கு யமபுரியிருக்கின்றது! அதில் பாபிகள் பாபாநுபவத்தை அநுபவிக்கும் பொருட்டு யமன் தன்னைப்போன்ற பயங்கரமான அநேகதூதர்களோடு வசித்து கொண்டிருக்கின்றனன். அங்குபயங்கரமான யமதூதர்களால் சூழப்பட்டதாய் பாவிகளுக்குப் பாபானுபவங் கொடுப்பதாயுள்ள எண்பத்தாறு நரகங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் கும்பீபாகமென்னும் நரகம் மிகவும் கொடுமையாயும் தலைமையாயும் உள்ளது. அந்த நரகத்தில் இருப்பவர்களுடைய வாதனையை வர்னிப்பதற்கு நூறுவருஷமானாலும் முடியாது. அது எவர்கள் சிவத்துரோகிகளோ, எவர்கள் தேவி விஷ்ணு வேதம் சூரியன் கணேசன் பிராமணர்கள் ஆகிய இவர்களையும். மாதா பிதா குரு தமையன் இவர்களையும், புராணம் ஸ்மிருதி இவைகளையும் தூஷிக்கின்றார்களோ, எவர்கள் காமாசாரர்களாய் மனம்போனவழி செல்கின்றார்களோ, எவர்கள் தப்தமுத்திராங்கிதர்களோ, எவர்கள் திரிசூலதாரிகளோ, அவர்களெல்லாம் வீழ்ந்து கிடக்கும் நரகமாகும். உம்மால் இப்போது கேட்கப்படும் பயங்கரமான சப்தமானது மேற்கூறிய பாபிகளுடைய கோர சப்தங்களேயாகும். இக்கோரசப்தத்தைக் கேட்கின்றவர்களுக்கும் வைராக்கியமுண்டாய்விடும் என்றுகூறினார். அதனைக்கேட்ட தூர்வாசமுநிவர் அந்நரகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு எழுந்திருந்து கும்பீபாகத்தைச் சமீபித்து அதனை ஓர்கணம்

தலைகுனிந்துப்பார்த்தனர். இம்மகாமுநிவர் பார்த்தமாத்திரத்தில் நரகத்தில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் சர்வபாபிகளுக்கும் சொர்க்கலோகத்தைக் காட்டிலும் அதிகசுகமுண்டாயிற்று. அஃதுண்டாகவே சிலர் நகைக்கின்றவராயும், சிலர் பாடுகின்றவராயும், சிலர் நிருத்தஞ் செய் கின்றவராயும், சிலர் ஒருவரோடொருவர் கூடி விளையாடுகின்றவரா யும் ஆயினர். அன்றி மிருதங்கம் முரசம் டக்கா துந்துபி இவைக ளுடைய இனிய சத்தமும் பஞ்சமஸ்வரம் (குயிலோசை) போல்கேட்கப் பட்டது. வசந்தகால புஷ்பக்கொடிகளுடையகாற்று வீசிற்று. குனிந்து பார்த்தவராகிய முனிபுங்கவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவருடன்வந்த யமபடர்கள் பயமும் ஆச்சரியமும் அடைந்தவர்களாய் அதிசீக்கிரத்தில் தருமராஜனிடஞ்சென்று ஓ மகாராஜனே! இப்போ திவ்விடத்தில் ஓர் பேராச்சரியம் நடந்தது. அதாவது கும்பீபாகத்திலிருக்கின்ற பாபிகளுக்கு சொர்க்கலோகத்தினும் அதிக சுகமுண்டாயிற்று; அதனைக்கண்ட எங்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. இதன்காரணம் தெரியாமல் உம்முடைய சமீபத்தில் அதிசீக்கிரமாயோடிவந்தோமென்றுகூற, அதனைக் கேட்டயமனும் அதிசயித்து விரைவாக எழுந்து மதத்தபெரியகடா மீதேறி அக் கும்பீபாகத் தருகேவந்து அங்குவிளைந்திருக்கும் சுகத்துக்குக் காரணமறியாது இவ்வதிசயத்தை இந்திரனும் மற்றத்தேவர்களும் அறிய வேண்டுமென் றெண்ணி தேவலோகத்திற்குத் தூதர்களை யனுப்பினான். அத்தூதர்களால் அதிசயத்தைக் கேள்விப்பட்ட இந்திராதிதேவர்களும் பிரமவிஷ்ணுக்களும் திக்பாலகரும் கும்பீபாகத்தை யடைந்து அதனைச்சூழ்ந்துநின்று சுவர்க்கலோக வாசிகளைக் காட்டிலும் சுகமனுபவிக்கும் கும்பீபாகவாசிகளைப் பார்த்து ஆச்சரியமும் பயமும் அடைந்தவர்களாய் இதன்காரணம் யாதோ தெரியவில்லையென்றும், இது ஆச்சரியம் ஆச்சரியமென்றும், பாபாநுபவத்துக்கு ஏற்பட்ட இக்குண்டத்தில் சுகமுண்டாகுமானால் இனி எவர்கள் பாபத்துக் கஞ்சுவார்கள்? பரமேஸ்வரனால் தேவலோக வாசிகளாகிய நமக்குச் சுகமென்றும் நரகவாசிகளாகிய பாபிகளுக்குத் துக்கமென்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டவிதி எப்படி தள்ளப்பட்டது? அவரது சங்கல்பம் எப்படிமாறிப்போயிற்று? இது ஆச்சரியம்! இது ஆச்சரியம்!! என்று பலமுறையும் சொல்லிநிற்க, அச்சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சகலதேவர்களோடும் கயிலாயமடைந்து அங்கு கோடிமன்மதப் பிரகாசமுள்ளவராயும் பார்வதியோடு கூடினவராயும் ரமணீயமான அவயவங்களுள்ளவராயும் காந்திக்கெல்லாம் இருப்பிடம் போன்றவராயும் எப்போதும் பதினாறு வயதுள்ளவராயும் பலவித அலங்காரங்களால் பூஷிக்கப்பட்டவராயும் அநேக கணங்களாற் சூழப்பட்டவராயும் பரசிவையைப் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பவராயு

மிருக்கின்ற சந்திரமௌளியை வேதங்களாற் புகழ்ந்து நமஸ்கரித்து கும்பீபாகத்திற் கண்ட அதிசயத்தைக் கூறி, ஓ பிரபுவே! நாங்களனைவரும் அவ்வதிசயத்தின் காரணத்தை யறியாது தேவரீரிடம் வந்தோம், ஓ மஹாதேவரே! நீர்சர்வக்ஞராகையால் இதன் காரணத்தைக் கூறியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். பஸ்மோத்தூளிதராகிய சிவபெருமான் அவைகளைக்கேட்டு மலர்ந்தமுகமுடையவராய் ஓ விஷ்ணுவே! நீங்கள்கண்ட ஆச்சரியத்துக்குக்காரணம் வேறொன்றில்லை. அது பஸ்மமஹிமைதான். பஸ்மத்தினால் எவ்விதமான ஆச்சரியந்தா னுண்டாகமாட்டாது. சைவபுங்கவராகிய தூர்வாசமுநிவர் கும்பீபாகத்தை யடைந்து குனிந்து பார்த்தனரல்லவா? அப்போது அவர்நெற்றியில் அணிந்திருந்த விபூதியானது காற்றினால் அந்நரகத்தில் வீழ்ந்தது. அதனாலுண்டாகிய அதிசயம் நீங்கள்கண்ணுற்ற அதிசயமாகும். இனி அக்கும்பீபாகமானது பிதுர்லோகத்தி லிருப்பவர்களுக்குப் புண்ணிய தீர்த்த மாகப் போகின்றது. அதில் அவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்து சுகமடையப்போகிறார்கள். இனி அத்தீர்த்தம் பிதுர்த்தீர்த்தமெனவழங்கப் படும். அது மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமாகப்போகின்றது. அங்கு எனதுருவமாகிய சிவலிங்கமும் தேவியும் தாபிக்கப்பட்டு பிதுர்லோகவாசிகளால் பூஜிக்கப்படும். அங்கு நடக்கும் தேவிபூஜையினால் மூன்று லோகத்தாராலும் பூஜிக்கப்படும். இவ்வளவும் பஸ்மமகிமைதான் பஸ்மமகிமைதான் என்று மதுரவாக்கோடும் மேகத்தொனிபோற் கூறியருளினார். அதைக்கேட்ட தேவர்கள் நமஸ்கரித்து விடைபெற்று கும்பீபாகத்தருகில் வந்த தருமராஜன் முதலியவர்களைப் பார்த்து சிவபெருமானது திருவாக்கைக்கூற, யாவருஞ் சந்தேகமொழிந்து காரணமறிந்து ஆஹா இது நல்லது இதுநல்லது என்று புகழந்தனர். அரிப்பிரஹ்மாதிகள் பஸ்மமஹிமையைப் புகழ்ந்தனர். பிதுர்க்களும் நமக்குப் புண்ணி யதீர்த்தலாபங் கிடைத்ததென்று சந்தோஷித்தனர். அப்பொழுதே அதன்கரையில் சிவலிங்கத்தைத் தேவியோடுஸ்தாபித்துத் தேவர்கள் பூஜைகொண்டாடினர். அதில் முன்னிருந்த பாவிகளெல்லாம் மூழ்கி எழுந்து விமான்மேறி கைலாயம் அடைந்து பத்திரகணங்க ளென்னும் பெயருடையவர்களாய் இப்போதும் வசித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர். கும்பீபாகநரகம் தீர்த்தகுண்டமாகவே அந்தநரகத்தை அதற்கு வெகுதூரத்தில் நிர்மாணஞ்செய்து அங்கு சைவர்களாயுள்ளார் போக்கூடாதென்று தடைசெய்து விட்டார்கள். ஓ முனிவரே! என்னாற்சொல்லப்பட்ட இப்பஸ்மமகிமையைக் காட்டிலும் சிறந்த மகிமையுடையது ஒன்றிருக்கின்றதா!

ஓ நாரதரே! இனி அதிகாரிகளுடைய பேதத்தை நோக்கி வைஷ்ணவ ஆகமப்பிரகாரம் ஊர்த்துவபுண்டர விதியையும் பிரமாணத்தையும் வர்னம் மந்திரம் தேவதை பலன் முதலியயாவையும் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. ஊர்த்துவபுண்டரத்துக்குரிய மண்ணை பர்வத சிகரத்திலும் நதிக்கரையிலும் விசேடமான சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் சமுத்திரக்கரையிலும் புற்றிடத்திலும் துளசியின்வேரிலும் எடுக்க வேண்டும். வேறிடத்தில் எடுத்தல்கூடாது. கறுத்தமண் சாந்தி கரத்தையும், செகப்புமண் வசீகரத்தையும், பொன்னிறமண் சம் பத்தையும், வெள்ளைமண் தருமத்தையுங் கொடுக்கும். அங்குஷ்ட விரல் புஷ்டியையும், மத்திமை ஆயுளையும்; அநாமிகை அன்னத்தை யும் பிரதேசினி (தர்ச்சனி) முத்தியையும் கொடுப்பதால் அவ்வவ் விரல்களால் இடவேண்டியதேயன்றி நகத்தினால் தீண்டலுமாகாது. அந்த ஊர்த்துவபுண்டரத்தைத் தீபம்போலவும் மூங்கில் இலைபோல வும் தாமரை யரும்புபோலவுமே யன்றி மச்சம் கூர்மம் சங்கம் இவை களைப்போலவும் தரித்துக்கொள்ளலாம். பத்தங்குலம் உத்தமம். ஒன் பதங்குலமும் எட்டு ஏழு ஆறு அங்குலமும் மத்திமம். நான்கு மூன்று இரண்டு அங்குலம் அதமம். இவையே ஊர்த்துவபுண்டரத்தின் அளவாகும். நெற்றியில் கேசவனையும், உதரத்தில் நாராயணரையும், மார்பில் மாதவனையும், நெஞ்சுக்குழியில் கோவிந்தனையும், வலப் பக்கவயற்றில் விஷ்ணுவையும், இடப்பக்கவயற்றில் வாமனரையும், வலதுபுஜத்தில் மதுசூதனரையும், இடதுபுஜத்தில் ஸ்ரீதரனையும், வலக்காதின்கீழ் திரிவிக்ரமனையும், இடதுகாதின்கீழ் ருஷீகேசனையும், புருஷ்டத்தில் பத்மநாபனையும், பின்கழுத்தில் தாமோதரனையும் இவ்வாறு பன்னிரண்டிடங்களில் பன்னிரண்டு நாமங்களையும் உச்சரித்திட்டுப் பின் சிரசில் வாசுதேவனை ஸ்மரித்துத் தரித்துக் கொள்ளல்வேண்டும். பூஜாகாலத்திலும் ஹோமகாலத்திலும் விடியற் காலத்திலும் சாவதானமாயிருந்து முன்சொன்ன நாமங்களையுச்சரித்து ஊர்த்துவபுண்டரந் தரிக்கவேண்டும். அசுசியானவனாயிருந்தாலும் கெட்டநடத்தை யுடையவனா யிருந்தாலும் பாபத்தைச்செய்கிறவனா யிருந்தாலும் சிரசில் ஊர்த்துவபுண்டரம் உடையவனாயின் அவன் பரிசுத்தனே. ஊர்த்துவபுண்டரத்தைத் தரித்தவன் சக்கிலியாயிருந்தாலும் அவன் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் விமானமூர்த்தி விஷ்ணுலோகத்தை யடைந்து அங்குள்ளவர்களால் கௌரவிக்கப்படுகின்றான். ஏகாந்தி களாயிருக்கின்ற மஹாநுபவரும் நடுவே விசாலமுள்ள விஷ்ணுபாதம் போன்ற புண்டரங்களைச் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். நடுவில் மஞ்சட்பொடியுள்ளதாகவுஞ் செய்கிறார்கள். அதனைச்சிலர் சூலாகாரமாகவும் சிலர் சந்தில்லாமலும் சிலர் தீபத்தைப்போலும் சிலர் தாமரையிதழைப்போலும் சிலர் மூங்கிலிலைபோலும் தரிக்கிறார்கள்.

சில சாமானியவைணவர்கள் சந்தோடும் சிலவைணவர்கள் சந்தில்லாமலும் தரிக்கிறார்கள். சந்தில்லாமல் இட்டுக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தோஷமில்லை. ஏகாந்திகளாயும் பிரபன்னர்களாயும் பரமேகாந்திகளாயும் இருக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கு சந்தில்லாமல் இட்டுக்கொள்ளும் விஷயத்தில் மிகுந்ததோஷ முண்டாகின்றது. எவன் அழகான ஊர்த்துவ புண்டரத்தை மத்தியில் இடமிருக்கும்படி நமோந்தமான கேசவாதிநாமங்களால் இட்டுக்கொள்ளுகின்றானோ அவன் எனக்குக்கோயில் கட்டினவனாவான். ஊர்த்துவபுண்டர மத்தியில் விஷ்ணு லக்ஷ்மியோடு வீற்றிருக்கின்றவராய் விநோதிக்கிறார். எவன் ஊர்த்துவபுண்டரத்தை மத்தியிலிடமில்லாமல் வைக்கிறானோ அந்த அதமப்பிராமணன் லக்ஷ்மியையும் விஷ்ணுவையும் விலக்கி விடுகிறவனாயும் இருபத்தொரு நரகத்தையடைகிறவனாயு மாகிறான். கோணலில்லாமலும் பக்கங்கள் ஒழுங்காயும் மத்தியில் விசாலமாயும் தடி தாமரை மச்சம் தீபம் இவைகளைப்போலும் இடவேண்டும். பிராமணன் சிகோபவீதம் ஊர்த்துவபுண்டரந் தரிக்கவேண்டும். அஃதில் லாமல் செய்யும் கிரியை வைணவருக்கு வீணாகமுடியும்.

ஊர்த்துவபுண்டரம் திரிசூலம் வர்த்துலம் சதுரஸ்ரம் அர்த்த சந்திரம் இலிங்கம் முதலான குறிகளை வேதநிஷ்டர்த்தரிக்கலாகாது. சன்மத்தால் சாதியடைந்தவன் வேதமார்க்கத்தை அநுசரித்து நெற்றியில் பிரமையினாலேனும் வேறு புண்டரத்தை யணியக்கூடாது. பிரசித்திக்கும் காந்திக்கும் விஷ்ணுவாகமமாதிகளில் வேறுபுண்ட ரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சொல்லப்பட்டிருப்பினும் வைதிக அனுஷ்டானமுடையவன் சுருதிப்பிரதிபாதகமான பஸ்மத் திரி புண்டரத்தைவிட்டு அவைகளைத் தரிக்கக்கூடாது. நெற்றியில் பஸ் மத்தைத் திரிபுண்டரமாகத் தரிக்கவேண்டியதேயன்றி மோகத்தினால் வேறுபுண்டரத்தை வைதிகன் தரிப்பானாயின் அவன் நரகமடைவான். வேதமார்க்கநிஷ்டன் மோகத்தினால் வேறுபுண்டரந் தரிப்பானாயின் அதோகதியடைவான். இதிற்சந்தேகமில்லை. வேதமார்க்கத்தை யுடையவன் விக்ரகாதி உருவங்களாயிருக்கின்ற திருமால் அடை யாளங்களைத்தரிக்கக்கூடாது. சிரௌத தர்மநிஷ்டர்களுக்கு சிரௌ ததர்மத்திற்கூறப்படுங் குறியே குறியாகும். சிரௌத தர்மா நுஷ்டா னமில்லாதவர்கள் சிரௌத தர்மத்திற்கூறாத குறிகளைத் தரித்துக் கொள்ளலாம். எந்தத்தேவதை வேதசித்தமோ அந்தத்தேவதையின் குறியே வைதிகமாகும். சுருதிப் பிரதிபாதகமில்லாத தேவதையின் குறிகள் வேதசம்பந்தமில்லாத அவைதிகக் குறிகளெனப்படும். மஹாதேவர் சாக்ஷாத் சம்சாரமோசகரென்று வேதத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறார். அவர், பக்தர் உபகாரத்தின் பொருட்டு சிரௌ

தகுறியைத் தரிக்கின்றனர். வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கும் சிரௌதகுறியன்றி வேறுகுறிகளில்லை.

சிரௌதகுறி என்பது திரிபுண்டர உத்தூளனங்களே யாம். அசிரௌதக்குறி ஊர்த்துவபுண்டர முதலானவைகளாம்; திரியக் திரிபுண்டரமல்ல. வேதமார்க்க நிஷ்டர்களால் வேதோக்தவழியாக நெற்றியில் திரியக் திரிபுண்டரமே தரிக்கத்தக்கது என்றனர்.

(சு - ம் - 118)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காராம்போஜசஞ்சலாயைநம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்

16. சந்தியோ பாசனம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார். பஸ்மதாரணமான்மியத்தை ஒருவாறு விரித்துக்கூறினேன். இனி சந்தியோபாசனத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக.

சந்திகள் பிராதஸ்ஸந்தி, மத்தியானஸந்தி, சாயம்ஸந்தி என மூவகைப்படும். அவற்றுள் பிராதஸ்ஸந்தி சூரியவுதயத்துக்குள் நக்ஷத்திரம் தெரியுங்காலம் உத்தமம் என்றும், நக்ஷத்திரந் தோன்றாக் காலம் மத்திமம் என்றும், சூரியன் காணுங்காலம் அதமம் என்றும் சொல்லப்படும். மத்தியான சந்தி-சூரியன் ஆகாயநடுவில் இருக்குங்காலம். உத்தமமென்றும், சாயம்சந்தி சூரியன் காணப்படுங்காலம். உத்தமமென்றும், சூரியன் அஸ்தமிக்குங்காலம் மத்திமமென்றும். நக்ஷத்திரங் காணுங்காலம் அதமமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பிராஹ்மணன் விருக்ஷமெனவும், சந்திகள் அதன் வேர் எனவும், வேதம் கிளைகள் எனவும், அவ்வேதத்திற்கூறும் கர்மதர்மங்கள் இலைகள் எனவும் சொல்லப்படுகின்றமையால் விருக்ஷவிருத்தி எண்ணுவோன் முயற்சியோடு வேரைக் காப்பாற்றல் வேண்டும். வேரறுமானால் விருக்ஷமும் இலைகளும் இல்லையாமன்றோ, எவன் சந்தி அறியவில்லையோ எவன் அதனை அனுஷ்டிக்கவில்லையோ அவரெல்லாம் ஜீவித்திருப்பினும் அந்தணராகார்; சூத்திரர்களே யாவர்.

அவர்கள் மரணமடையின் நாயாய்ப் பிறப்பார்கள். ஆகலான் அந்தணர்கள் நாடோறும் சந்திக்குரிய காலங்களையறிந்து சந்தியோபாசனஞ் செய்தல்வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாராயின் அவர்கள் எந்தக் கர்மங்களுக்கும் அதிகாரிகளாகார். உதயத்திலும் அஸ்தமனத்திலும் மூன்றுநாழிகைக்குமுன் சந்தியாவந்தனஞ்செய்தல் வேண்டும். அந்தக்காலத்துக்கு மேற்பட்டால் பிராயச்சித்தமும் உண்டு. அஃதாவது அர்க்கியம் நான்காவர்த்தியும், தேவியினது மந்திரம் நூற்றெட்டாவர்த்தியும் செய்தல்வேண்டும். எந்தக்காலத்துக்கு எந்தக் கர்மமோ அந்தக்கர்மத்தை அந்தக்காலத்துக்குரிய சந்தியாதேவியை உபாசித்துச் செய்தல்வேண்டும்.

சந்திகளை வீட்டிற்செய்தால் சாதாரணம். பசுத்தொழுவத்தில் செய்தால் மத்திமம், நதிதீரத்தில் செய்தால் உத்தமம். தேவி ஆலயத்தில் செய்தால் உத்தமோத்தமம். சந்தியினால் உபாசிக்க வேண்டியவள் தேவியா யிருக்கின்றபடியால் மூன்றுசந்தியையும் தேவியாலயத்திற்றானே செய்தால் அதனால் உண்டாகும்பலன் அனந்தமாம். பிராமணனுக்குச் சிறந்த தெய்வம் தேவியைக்காட்டிலும் வேறில்லை. வேதமும் விஷ்ணுவையுபாசிப்பதும் சிவனை யுபாசிப்பதும் நித்தியமல்ல; மஹாதேவியான காயத்திரியை உபாசிப்பதுதான் நித்தியமானது என்று கூறுகின்றது. ஆகலான் சகலவேத சாரமாயுள்ளது காயத்திரியை அருச்சித்தலேயாம். பிரஹ்மாதிதேவர்களாலும் வேதங்களாலும் காயத்திரி ஜபிக்கப்பட்டும் உச்சரிக்கப்பட்டும் வருகின்றது. ஆகலான் உபாசிக்கத்தக்கது காயத்திரியே. யாவர்க்கும் உபாசனாமூர்த்தி வேதமாதாவும் ஆதிசக்தியுமாகிய காயத்திரிதேவியாகவே யிருத்தலினால் யாவரும் சாக்தர்களேயல்லாமல் ஒருவரும் சைவருமாகார். வைணவருமாகார.

யாவரும் ஆசமனமும் பிராணாயாமமுஞ்செய்து, கேசவன் நாராயணன் மாதவன் கோவிந்தன் விஷ்ணு மதுசூதனன் திரி விக்ரமன் வாமனன் ஸ்ரீதரன் ருஷீகேசன் பத்மநாபன் தாமோதரன் சங்கரஷணன் வாசுதேவன் பிரத்யும்னன் அநிருத்தன் புருஷோத்தமன், அதோக்ஷஜன் நரசிஹ்மன் அச்சுதன் ஜனார்த்தனன் உபேந்திரன் ஹரி கிருஷ்ணன் இந்த இரு பத்துநான்கு நாமங்களையும் ஓங்காரபூர்வகமாயும், ஸ்வாஹாந்த பூர்வகமாயும் உச்சரித்து ஜலத்தை அள்ளிஉட்கொண்டு நமோந்தமாகத் தொடவேண்டும். பின்னர் அந்தநாமங்களில் கேசவாதி மூன்றுமந்திரங்களால் ஆசமித்து, அதன்பின்னுள்ள இரண்டுமந்திரங்களால் கையையும், அதன்பின்னுள்ள இரண்டுமந்திரங்களால் முகத்தையும் சுத்திசெய்து, அதன்பின்னுள்ள இரண்டு மந்திரங்களால் மார்ச்சனமும், அதன்பின்னுள்ள ஒவ்வொருமந்திரத்தால் கை சிரம்

பாதம் இவைகளைப் புரோக்ஷணஞ்செய்து இவ்வாறு பன்னிரண்டும் போக, அதன்பின்னுள்ள சங்கரஷணாதி பன்னிரண்டு நாமங்களால் பன்னிரண்டு இடங்களைத் தொடவேண்டும்.

ஆசமனம்செய்யும்போது இடக்கையால் ஜலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டே வலக்கையிலுள்ள கநிஷ்டை அங்குஷ்டவிரல்களை விலக்கி அக்கையைப் பசுவின் காதுபோல் வைத்து, அதில் உளுந்தமுழ்ந் தும் அளவினதாக ஜலத்தைக்கொண்டு ஆசமனஞ்செய்யவேண்டும். ஆசமனம் செய்யும்போதெல்லாம் ஜலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிராம லிருந்தால் அந்தஜலம் சுத்தமாகாது. ஆசமனதீர்த்தம் ஓர் உளுந்தளவுக்குக் குறைவாகவும் அதிகமாகவும் கொண்டால் அது சுராபானஞ் செய்வதனோ டொக்கும். இவ்வாறு விதிப்படி ஆச மனஞ்செய்தபின்னர் பிராணாயாமஞ் செய்யவேண்டும். அது எவ் வாறெனில், நாசியின் தக்ஷிணநாடியை அங்குஷ்டவிரலாலும், உத்தர நாடியை கனிஷ்டிகை அநாமிகை விரல்களாலும் பிடித்துக்கொண்டு மத்திமை தர்ஜனிவிரல்களைவிட்டு பிரணவத்தை நினைத்து நான்கு பாதத்தோடுகூடிய காயத்திரியைச் சிரோமந்திரத்துடன் உச்சரித்து தக்ஷிணநாடியால் வாயுவை ரேசித்து வாமநாடியால் உதரத்திற் பூரித்து கும்பகத்தால் வாயுவைத் தாரணஞ்செய்தலாம்.

இவ்வாறு ரேசக பூரக கும்பகங்களைச் செய்வதைத்தான் சகல சாஸ்திரங்களாலும் முநிவர்களாலும் யோகிகளாலும் பிராணாயாம மென்று சொல்லப்படுகின்றது. ரேசகம் - வாயுவைவெளியில் விடுவது. பூரகம்-சுத்தவாயுவைப்பூரிப்பது. கும்பகம்-வாயுவைவிடுவதும் பூரிப்பதுமின்றிச் சமமாகநிறுத்துவது. பூரகஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில் நாபிமத்தியில் கருநெய்தலில் இதழ்போல் கரியநிறத்தையும், சதுர்ப் புஜங்களையுமுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியையும், கும்பகம் செய்யும் சமயத்தில் இருதயத்தில் கமலாசனாருடனாய், சிருட்டி கர்த்தாவாய், ஜகந்நாதனா யிருக்கின்ற நான்குமுகமுள்ள பிதாமகனையும், ரேசகஞ் செய்யுஞ் சமயத்தில் நெற்றியில் சுத்தஸ்படிகம் போல் பிரகாசிக்கின்ற வராயும் நின்மலராயும் பாவத்தை நாசஞ்செய்கின்றவராயு முள்ள மஹேஸ்வரரான சங்கரரையும் தியானிக்க வேண்டும். அந்தத் தியானத்தினால் பூரகத்துக்கு விஷ்ணுபதத்தையும், கும்பகத்துக்கு நான்முகன் பதத்தையும், ரேசகத்துக்குப் பரம்பொருளான சிவசாயுச்சியத்தையும் அடையக்கூடும். முன்னே விஷ்ணு நாமங்களால் சொல்லிவந்த ஆசமனாதிகள் புராணத்திற் கூறப்படும் விதியாகும்.

இனி, சகலபாபங்களையும் போக்கும்படியான சிரௌதாச மனத்தைச் சொல்லுகின்றேன். முதலில் பிரணவத்தையுச்சரித்து காயத்திரியின்பாதம் ஒவ்வொன்றுக்கு வியாகிருதியுடன் உச்சரித்தல் சிரௌதாசமனமெனவும், வியாகிருதியைமுன்னிட்டு காயத்திரியைச் சிரசோடு கூடினதாயும் ஒவ்வொன்றும் பிரணவத்தோடு கூடினதாயும் மூன்றுதரம் உச்சரித்து ஐந்துவிரல்களினால் மூக்குநுனியைப் பிரணவத்தா லழுத்தல் பிராணாயாமம் எனவும் சொல்லப்படும் இந்தப் பிராணாயாமம் கிருகஸ்த வானப் பிரஸ்தர்களுக்குப் பாபங்களையெல்லாம் போக்கத்தகுந்த முத்திரை எனவும், கனிஷ்டிகை அநாமிகை அங்குஷ்டங்களால் பிடிப்பது எதிகளுக்கும் பிரமசாரிகட்கும் பாபத்தை யொழிக்கும் முத்திரை எனவும் கூறுவர்.

"ஆபோஹிஷ்டா" என்று மூன்றுமந்திரங்களை யுச்சரித்து தர்ப்பையோடு கூடின சலத்தால் அம்மூன்று மந்திரங்களின் முடிவிலாவது அந்தந்த மந்திரங்களின் முடிவிலாவது சாவதானமான மனமுள்ளவனாய்த் தன்னைப் புரோக்ஷணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டும். ஒன்பது பிரணவத்தோடுகூடின பயோஹிஷ்டை மந்திரங்களால் புரோக்ஷணஞ்செய்தால் ஒருவருடஞ் செய்தபாபம் நசிக்கும். பிறகு ஆசமனம்புரிந்து சூரியமந்திரத்தால் ஒரு ஆசமன முஞ் செய்தல் வேண்டும். அதனால் அந்தக்கரணத்தை அநுசரித்துள்ள பாபங்கள் நசித்துப்போம். பிரணவசம்பந்தமான வியா கிருதிகளோடு கூடிய காயத்திரியினாலும் பிரணவசஹிதமான "அபோஹிஷ்டை" என்னும் சூக்தத்தாலும் மார்ச்சனம் செய்ய வேண்டும். கோகர்ணாகாரமாக வலக்கையில் ஜலத்தையெடுத்து நாசிவரையில் தூக்கி வாமகுக்ஷியில் பாபத்தைநினைத்து புருஷன் கிருஷ்ணவர்ணனென்று உச்சரித்து (த்ருபத) ருக்கையும் உச்சரித்து தக்ஷிணநாசியின் வழியாய் சுவாசமார்க்கத்தினால் அந்தப்பாபம் கைசலத்தில் வந்ததாகப் பாவித்துக் கண்களால் பார்க்காமல் இடம் பக்கத்திலிருக்கும் கல்லின் மீதுவிட்டுத் தனதுசரீரம் பாபமில்லாததென்று பாவித்தல்வேண்டும்.

பிறகு எழுந்திருந்து இரண்டுபாதங்களையும் சமமாகச் சேர்த்துக் கொண்டு தர்ச்சனியில் அங்குஷ்டம் சேராமல் விலக்கி சூரியனைப் பார்த்து காயத்திரியால் அபிமந்திரித்த சலத்தை அஞ்சலியாக எடுத்து பிராதஸ்ஸந்தியிலும் சாயம்சந்தியிலும் மூன்றுதரமும் மாத்யான்னத்தில் ஒருதரமும் அர்க்கியம்விட்டு ஆதித்யமந்திரத்தால் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய வேண்டும். அர்க்கியஜலத்தைப் பிராதஸ் ஸந்தியில் சிறிதுவளைந்தும், மத்தியானத்தில் தண்டம்போல் நின்றும், சாயங்காலத்தில் ஆசனத்திலிருந்தும் விடவேண்டும். இந்த அர்க்கியஜலத்தை எடுத்து எதற்காக விடுகின்றதோ அந்தக் காரணமும் சொல்லுகின்றேன் கேட்பீராக.

மகாவீரர்களாயும் நன்றிமறந்தவர்களாயும் பயங்கரர்களாயும் இருக்கின்ற முப்பதுகோடி "மந்தேஹா" என்னும் ராக்ஷசர்கள் சூரியனைவிழுங்க இச்சிக்கிறார்கள். அவர்கள் இச்சையைக்கெடுப்ப தற்கு தேவகூட்டங்களும் ருஷிகளும் சந்தியை உபாசித்து உதகா ஞ்சலியாகிய அர்க்கியத்தை விடுகிறார்கள். விட்டவுடன் அந்த அர் க்கியஜலம் வச்சிர வுருவங்கொண்டு அந்தராக்ஷசர்களைக் கொளு த்துகின்றது. இதுதான் அதன் காரணம். ஆகலான் பிராஹ்மணர்கள் நாடோறும் சந்தியை உபாசிக்கின்றார்கள். இச்சந்தியோபாசனம் மகாபுண்ணியத்தை உண்டாக்குகிறதென்று சொல்லப்படும்.

ஓ நாரதரே! இனி இங்கு விதிப்படி செய்யும் அர்க்கியத்துக்கு அங்கபூதமான மந்திரம்யாதெனின்! நான் சூரியஜ்யோதிருப மாய் விட்டேன். இவ்விதமான சோதிரூபமாயிருக்கின்ற நான் சுக்ல சோதிரூபமாயுள்ள ஜலசொரூபியாய்விட்டேன். பிரமரூபமான காயத்திரியே! வரத்தைக்கொடுக்கின்றவளே! நீ ஜபானுஷ்டான சித்திக்காக எனது இருதயத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும். என்பதேயாம். இந்தமந்திரத்தை மிக்க சிறத்தையுடன் உச்சரித்தமாத்திரத்தில் சந்தியாபலம் சித்திக்கும். பிறகு சுத்தமான ஸ்தானத்தில் ஆசனமிட்டு அதிலிருந்து வேதமாதாவான காயத்திரியை ஜபிக்கவேண்டும். அவ்வாசனத்திலேயே பிராணாயாமத்துக்குப்பின் பிராதஸ்ஸந்தியில் முனிவர்களால் கேசரிமுத்திரை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஃதாவது,- மனமும் நாக்கும் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்றனவாயும், கண் புருவத்துக்குள் நுழைந்திருக்கிறதாயும் இருப்பதாகும். இம்முத்திரைக்குச் சமானமான முத்திரையும் சித்தாசனத்துக்குச் சமானமான ஆசனமும் கும்பகத்தின் காற்றுக்குச் சமானமான காற்று மில்லை. ஓ நாரதரே! இது உண்மை உண்மை. மணிபோல் பிரணவத்தை யுச்சரிப்பதால் மிகவும் முயற்சியோடு வாயுவைச் செயித்து ஸ்திரமான ஆசனத்தில் ஸ்திரமாய் நிற்கின்றவனாய் யான் எனதென்பது அற்றவனாய் இருக்க வேண்டும். இனி சித்தாசனத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக.

யோனி ஸ்தானத்தைக் கால்விரலின் மூலம் அடைந்ததாகவும் ஆண்குறியைப் பாதத்தால் மறைத்ததாகவும், மற்றொருகால் இரு தயத்தை யடைந்ததாகவும் செய்து ஒரே மனதுள்ளவனாயிருந்து சரீரத்தைச் சமமாகவிருத்தி ஸ்தம்பம்போ லிருக்கின்றவனாய் இந் திரியங்களை யடக்கினவனாய் சலிக்காத நேத்ரத்தினால் புருவமத்தியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். இவ்வாறிருத்தல் யோகிகளுக்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கிற சித்தாசனமெனச் சொல்லப்படும்.

நாசரகிதையாயும் பிரஹ்மத்தோடும் கூடினவளாயும் வேதமா தாவாயும்வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் காயத்திரிசொரூபிணியாயும் இருக்கின்ற ஒ தேவீ! என்னிடத்தில் வந்து தோத்திர ரூபமாகிய தவத்தை அங்கீகரித்துக்கொள்வாய். மத்தியானத்தில் எந்தப்பாபஞ் செய்யப்பட்டதோ அந்தப்பாபம் அந்தமத்தியானப் பொழுதிலும், இராத்திரியில் எந்தப்பாபஞ் செய்யப்பட்டதோ அந்தப்பாபம் அந்த ராத்திரியிலும் விடுபடவேண்டியது என்றும், சர்வாபரணசொரூ பிணியாயும் சந்தியாவித்தியா சொரூபிணியாயும் சரஸ்வதீசொரூபி ணியாயும் விருத்தபருவத்தை யடையாதவளாயும் சர்வதேவி ஸ்வரூ பிணியாயுமிருக்கின்ற ஒமஹாதேவியே! உனக்கு நமஸ்காரம் என்றும், "ஒஜோஸீத்" யாதி மந்திரங்களினால் தேவியை ஆவாஹனஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது. உன்னைக் குறித்து என்னால் எந்த அநுட்டானங்கள் செய்யப்படுகிறதோ அவையெல்லாம் சம்பூரணமாக முடியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவேண்டும். பின்னர் பிரஹ் மாவினாலும் விஸ்வாமித்திரராலும் வசிட்டராலும் உண்டான காயத்திரி சாபவிமோசனம் அவ்வவர் நாமங்களை நினைப்பதாலுண்டாகும்.

இருதய கமலமத்தியில் புருஷப்பிரமாணராயும் சத்யாத்மக ஸ்வரூபராயும் சகத்ஸ்வரூபராயும் நித்தியராயும் பரமாத்ம ஸ்வரூபராயும் சித்ரூபராயும் வாக்குக் கெட்டாதவராயும் ஒன்றானவராயும் இருக்கின்ற மூர்த்தியை நாடோறும் தியானிக்க வேண்டும்.

இனி சந்திக்கு அங்கபூதமா யிருக்கின்ற நியாசாதிகளைச் சொ ல்லுகிறேன் கேட்பீராக. பிரணவ பூர்வமாகவும் நமோந்தமாகவும் மந்திரங்களை யுச்சரித்து அந்தந்தவிடங்களில் நியாசஞ் செய்யவேண்டும். எப்படி யெனின், - பூ: என்பதால் பாதங்களையும், புவ: என்பதால் முழங்கால்களையும், சுவ: என்பதால் இடையையும், ம: என்பதால் நாபியையும், ஜந: என்பதால் இருதயத்தையும், தப: என்பதால் கண்டத்தையும், சத்யம் என்பதால் நெற்றியையும் நியசித்து ப்பின் தத்ஸவிது என்பதால் அங்குஷ்டங்களையும், வரேண்யா என்பதால் தர்ச்சனிகளையும், பர்க்கோதே வஸ்ய என்பதால் மத்திமைகளையும், தீமஹி என்பதால் அநாமிகைகளையும், தியோயோந: என்பதால் கனிஷ்டிகைகளையும், ப்ரசோதயாத் என்பதால் கரதலகரபுருஷ்டங்களையும் நியசித்து, (இது கரந்நியாசம்) அதன் பின்னர் பிரமஸ்வரூபமான த்தஸவிது என்பதால் ஹ்ருதயத்தையும், விஷ்ணுஸ்வரூபமான வரேண்யம் என்பதால் சிரசையும், ருத்ர சொரூபமான பர்க்கோதேவஸ்ய என்பதால் சிகையையும், சக்தி சொரூபமான தீமஹீ என்பதால் கவசங்களையும், காலாத்ம சொரூபமாகிய தியோ யோநம: என்பதால் நேத்ரத்திரயங்களையும்

நியசித்து, (இது அங்க நியாசம்) ப்ரசோதயாத் சர்வாத்மஸ்வரூபே அஸ்திராய என்பவைகளால் கையைத்தட்டி, பிரணவ பூர்வகமான பூ: புவ: சுவ: என்னு மந்திரங்களால் திக்பந்தனமும் செய்தல்வேண்டும். இனிப்பாபத்தைப் போக்கும் அக்ஷரநியாசத்தைக் கூறுகின்றேன்.

தத் என்பதால் பாதாங்குஷ்டங்களிலேயும், ஸ என்பதால் குல்பங்களிலேயும், வி என்பதால் ஜங்கங்களிலேயும், து என்பதால் ஜானுக்களிலேயும், வ என்பதால் ஊருக்களிலேயும், ரே என்பதால் குதஸ்தானத்திலேயும், ணி என்பதால் லிங்கத்திலேயும், ய என்பதால் இடையிலேயும், ப என்பதால் நாபியிலேயும், கோ என்பதால் இருதயத்திலும் தே என்பதால் ஸ்தனங்களிலேயும், வ என்பதால் ஹ்ருதியிலேயும், ஸ்ய என்பதால் கண்டத்திலேயும், தீ என்பதால் முகத்திலேயும், ம என்பதால் தாலுவிலேயும், ஹி என்பதால் நாசிநுனியிலேயும், தி என்பதால் நேத்ரமண்டலத்திலேயும், யோ என்பதால் புருவநடுவிலேயும், யோ என்பதால் நெற்றியிலேயும், ந: என்பதால் பூர்வமுகத்திலேயும், ப்ர என்பதால் தக்ஷிணமுகத்திலேயும், சோ என்பதால் பச்சிமமுகத்திலேயும், த என்பதால் உத்தரமுகத்திலேயும், யோ என்பதால் மூர்த்தினியிலேயும், த என்பதால் சர்வவியாபகமாகவும் நியசிக்கவேண்டும். இந்த நியாசத்தை ஜபத்தில் ஆசக்தியுள்ள சிலர் இச்சிக்கிறதில்லை.

பிறகு மகா தேவியாகியும் ஜகன்மாதாவாகியும் மகேஸ்வரஸ்வரூபிணியாகியும் இருக்கின்ற காயத்திரிதேவியை செம்பருத்தி புஷ்பம் போல் காந்தியுள்ளவளாயும், கௌரியாயும், செந்தாமரையை ஆசனமாகவுடையவளாயும், செவந்த சந்தனத்தையும் செவந்தமாலையையும் அணிந்தவளாயும், நான்குமுகமும் நான்குகைகளும் எட்டுக்கண்களும் உடையவளாயும், சிருக் ஸ்ருவம் ஜபமாலை குண்டிகைகளைத் தரித்தவளாயும், சர்வாபரணங்களினால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும், ருக்வேதத்தை அத்யயனஞ் செய்கின்றவளாயும், ஹம்ஸவாகனாரூடையாயும், ஆகவநீயம் என்னும் அக்னிமத்தியில் வசிக்கின்றவளாயும், பிரஹ்ம சொரூபிணியாயும், நான்குபாதங்களையும் எட்டு உதரங்களையும் ஏழுசிரசுகளையும் உடைத்தானவளாயும், மஹேஸ்வர சொரூபிணியாயும், அக்னிமுகமுடையவளாயும், உருத்ர சொரூபமான சிகையையும், விஷ்ணுசொரூபமான சித்தத்தையும், பிரஹ்ம சொரூபமான கவசத்தையும் உடையவளாயும், சாங்கியாயனம் என்னுங் கோத்திரத்தை யுடையவளாயும், ஆதித்யமண்டலத்தி லிருப்பவளாயும் தியானிக்கவேண்டும்.

பிறகு சம்முகம், சம்புடம், விததம், விஸ்த்ருதம், த்விமுகம், திரிமுகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம், ஷண்முகம், அதோமுகம், வியாபகாஞ்சலி, சகடம், யமபாசம், கிரதிதம், சம்முகோன்முகம், பிரலம்பம் முஷ்டிகம், மச்சம், கூர்மம், வராஹம், சிம்ஹாகிராந்தம், மகாக்ராந்தம், முத்கரம், பல்லவம் ஆகிய இருபத்துநான்கு முத்திரைகளைத் தேவிக்குத் தெரிசனஞ் செய்வித்து திரியம்பக ருக் என்னும் பெயருடைய மகாபுண்ணிய கரமான நூறு அக்ஷரத்தோடுங் கூடியகாயத்திரியை ஒருதரஞ் செபிக்கவேண்டியது. ஓங்கார பூர்வகமாக பூ: புவ: சுவ: என்னும் பதத்தோடுகூடியதும் இங்குசொல்லப்பட்ட இருபத்துநான்கு அக்ஷரத்தோடு கூடியதுமான காயத்திரியையும் ஜாதவேதசம் என்னும் பெயருடைய ருக்கையும் உச்சரிக்க வேண்டியது. எந்தப்பிராமணன் தினம் இவ்வாறு ஜபிக்கின்றானோ அவன் சந்தியாவந்தன பலத்தைப் பூர்த்தியாக அடைந்து சுகம் பெறுவான் என்றனர். (சு - ம் 106)

———

உ

ஹிரீங்காரகந்தாங்குரிகாயைநம:

பதினேழாம் அத்தியாயம்

17. சந்தியாதி கிருத்தியம்.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார், - காயத்திரி மந்திரத்தின் பாதங்களைத் தனித்தனியாக ஜபிக்கவேண்டும். அவ்வாறு ஜபித்தால் பிரஹ்ம அத்தி நீங்கிவிடும். பாதங்களைக்கூட்டி ஜபித்தால் பிரஹ்மஹத்தியைக் கொடுப்பதுமன்றி நூறுகற்பகோடிகாலம் தலைகீழாக இருக்கச்செய்யும். ஆறு பிரணவத்தால் சம்புடமாயிருக்கின்ற காயத்திரி மந்திரம் மூன்று விதமாக இருக்கின்றது. தருமசாஸ்திரங்களிலும் புராணங்ளிலும் இதிகாசங்களிலும் பஞ்சப்பிரணவயுக்தமாய்க்காயத்திரியை ஜபிக்க வேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றன. ஜபத்தினுடைய எண்ணிக்கையில் எட்டாவது பாகத்தில் காயத்திரியினது நாலாவது பாதத்தைக்கூட்டி பிராஹ்மணசிரேஷ்டன் ஜபிப்பானாயின் சாயுஜ்யத்தையடைகிறான். அவ்வாறு ஜபிக்காவிட்டால் பலனைக்கொடுக்க மாட்டாது. ஆறுபிரணவத்தோடு கூடியிருக்கின்ற காயத்திரி யோகிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரமசாரியும் கிருகஸ்தனும் மோக்ஷகாமிகளா யிருப்பாராகில் "தூரீயபாதோ காயத்திரியா: பரோரஜஸி ஸாவதோம்.

தியான மஸ்ய பிரவக்ஷியாமி ஜபஸாங்க பலப்பிரதம்" என்றபடி துரீயபதத்தைச் சேர்த்து ஜபிக்கவேண்டும். நாடோறும்ஜபபலத்தை முற்றுங்கொடுக்கும் படி யானதியானத்தைச்செய்யவேண்டும்.

அஃதாவது, - மலர்ந்த பத்மரூபமாயும் சோமசூரியாக்னிசொரூபமாயும், பிரணவசொரூபமாயும், அசிந்தியமாயுமுள்ளபீடம் யாதொரு தேவதைக்கோ அப்படிப்பட்ட பீடத்தை இருதயத்தில் கற்பித்துக் கொண்டு அசலமாகவும் பரமசூக்ஷ்ம சொரூபமாகவும் தேஜோரூபமாக விளங்கும் ஆகாசசாரமாகவுமிருக்கிறசச்சிதானந்தரூபமானது எனக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்குக என்று தியானித்து திரிசூலமுத்திரை யோனிமுத்திரை தேனுமுத்திரை அக்ஷமாலாமுத்திரை இலிங்க முத்திரை கமலமுத்திரை மஹாமுத்திரை ஆகிய ஏழுமுத்திரைகளைத் தரிசிப்பித்து சச்சிதானந்த சொரூபிணியா யிருக்கின்ற காயத்திரியை பக்தியினால் நமஸ்கரித்து பூஜனைசெய்து (லம்) பிருதிவியாத்மநே கந்தம் சமர்ப்பயாமி நமோநம: (ஹம்) ஆகாசாத்மனே புஷ்பம் சமர்ப்பயாமி நமோ நம: (யம்) வாயுவாத்மநே தூபம்சமர்ப்பயாமி நமோ நம: (ரம்) வன்னியாத்மனே தீபம் சமர்ப்பயாமி நமோ நம: (வம்) அமிர்தாத்மனே நைவேத்தியம் சமர்ப்பயாமி நமோ நம: என்று அங்குஷ்ட முதல் கநிஷ்டாந்தம் வரையில் நியசிக்கும் பஞ் சோபசாரமும் (யம் ரம் லம் வம் ஹம்) என்று செய்யும் புஷ்பாஞ்சலியுமாகிய முத்திரைகளைக் காட்டி அதன் பின்னர் சிரமும் கண்டமும் அசையாமலும், பற்கள் மறைவாகவும் இருந்து காயத்திரிதேவியை மனதில் நினைத்து அந்த காயத்திரி மந்திரத்தை நூற்றெட்டுருவாவது இருபத் தெட்டுருவாவது பத்துருவாவது ஜபித்தல் வேண்டும். இதற்குக் குறைவாகவும் ஜலமத்தி யிலும் ஜபிக்கலாகாது. ஜபாந்தத்தில் சுரபி கியானம் சூர்ப்பம் கூர்மம் யோனி பங்கஜம் இலிங்கம் நிர்வாணகம் என்னும் இவ்வெட்டு முத்திரைகளையும் தெரிசிப்பித்து காசிபருக்குப் பிரீதியான சொல்லை யுடையவளே! நான்செய்த தோத்திரங்களில் அக்ஷரம் பதம் ஸ்வரம் இவைகளால் உண்டாகிய குற்றங்கள் முழுமையும் க்ஷமிக்க வேண்டியது என்று பிரார்த்தித்து, "தேவீம் உத்தமே" என்கிற மந்திரத்தைக்கூறி விசர்ஜனம் செய்து, காயத்திரீ சந்தஸு, விஸ்வாமித்ரருஷி:, சவிதா தேவதா, என்பதாதிகளைச் சொல்லி விநியோகமுஞ் செய்து, காயத்திரியாதி தர்ப்பணங்களைச் செய்யத் தொடங்கி பூ: ருக்வேதபுருஷம் தர்ப்பயாமி, புவ: யஜுர் வேதபுருஷம் தர்ப்பயாமி, சுவ: சாமவேத புருஷம் தர்ப்பயாமி, மஹ: அதர்வண புருஷம் தர்ப்பயாமி, ஜந: இதிகாசபுராண புருஷந்தர்ப்பயாமி, தப: சர்வாகமபுருஷந் தர்ப்பயாமி, சத்யம் சத்யலோக புருஷந்தர்ப்பயாமி, ஓம் பூ: பூலோக புருஷந் தர்ப்பயாமி, புவ: புவர்லோக புருஷந்தர்ப்பயாமி, சுவ: சுவர்க்க

லோகபுருஷந் தார்ப்பயாமி, ஓம் பூ: ஏகபதாம் நாமகாயத்திரீம் தார்ப்பயாமி, புவ: த்விபதாம் காயத்திரீம் தார்ப்பயாமி, ஸ்வ: திரிபதாம் காயத்திரீம் தார்ப்பயாமி, ஓம் பூ: புவ: ஸ்வ: சதுஷ்பதாங்காயத்திரீம் தார்ப்பயாமி, உஷஸீம் தார்ப்பயாமி, காயத்திரீம் தார்ப்பயாமி, சாவித்ரீம் தார்ப்பயாமி, ஸரஸ்வதீம் தார்ப்பயாமி, வேதமாதரம் தார்ப்பயாமி, பிருதிவீம் தார்ப்பயாமி, அஜாம் தார்ப்பயாமி, கவுசிகீம் தார்ப்பயாமி, சாங்கிருதிம் தார்ப்பயாமி சார்வஜிதீம் தார்ப்பயாமி, காயத்திரீம் தார்ப்பயாமி என்று தார்ப்பணஞ்செய்து, தார்ப்பணாந்தத்தில் சாந்தியின் பொருட்டு ஜாத வேதமந்திரம், மானஸ் தோகமந்திரம், திரியம்பகமந்திரம், தச்சம் யோரிதிமந்திரம் ஆகிய இவைகளை ஜபித்து, அதோதேவா என்னுமந்திரங்களால் சர்வாங் கங்களையும் பரிசித்து, ஸ்யோநா என்னும் பிருதிவிமந்திரத்தால் பூமியையும், கோத்ரப்ரவரங்களையும் உச்சரித்து நமஸ்கரிக்க வேண்டும். இச்சந்தியாவிதியை பிராதக்காலத்தில் செய்யும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்த ஸந்திக்குப்பின் அக்னிஹோத்திரம் செய்து, பஞ்சாயத்தன பூஜாஞ்ச தத: தூர்யாத் ஸமாஹித;, சிவாம் சிவம் கணபதிம் தூர்யம் விஷ்ணும் ததார்சயேத். பவுருஷேணது ஸுக்தேன வ்யா ஹ்ருத்யாவா ஸமாஹித;, மூலமந்திரேணவாகுர்யாத் திரிஸ்சத இதிமந்திரித: என்றபடி பரமேஸ்வரியை மத்தியிலும், ஈசானத்தில் விஷ்ணுவையும், அக்னிதிக்கில் ஈஸ்வரரைம், நைருதிதிக்கில் கணேசரையும், வாயுதிக்கில் சூரியனையும் அமைத்து புருஷசூக்த மந்திரத்தினாலாவது வ்யாகிருதி மந்திரத்தினாலாவது மூலமந்திரத்தினால்ாவது தேவிசூக்தத்தினாலாவது சோடசோபசார பூஜைசெய்யவும். இவ்வண்ணம் தேவிபூஜை செய்த பிறகு இதரதேவர்களையும் பூஜை செய்ய வேண்டும். தேவிபூஜையைக் காட்டிலும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் பூஜை ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் சந்திகள் தோறும் சந்தியோபாசனையும் பூஜையும் செய்யும்படி சுருதியில் சொல்லப்பட்டி ருக்கிறது. அக்ஷதையினால் விஷ்ணுவையும், துளசியினால் கணேசரையும், தூர்வையால் துர்க்கையையும், தாழம்பூவினால் ஈஸ்வரரையும் அர்ச்சிக்கலாகாது. மல்லிகை சாதி குடமல்லிகை பலா கல்யாணமுருக்கு வகுளம் குந்தம் (குறுக்கத்தி) லோத்ரம் கரவீரம் சிம்ஸபா பராஜிதா பந்தூகம் அகஸ்தியபுஷ்பம் மதந்தம் சிந்துவாரம் பலாசம் அறுகம்புல் பில்வதளம் குசமஞ்சரி ஸல்லகீ மாதவீ அர்க்க புஷ்பம் மந்தாரை தாழைமலர் கர்ணிகாரம் கதம்பகுசுமம் புந்நாகம் சண்பகமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட தேவிக்குப் பிரீதிகரமான புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து தூபதீப நைவேத்தியஞ் செய்து மூல மந்திரத்தை ஜபித்து வேதாப்பியாசஞ்செய்து பிறகு தினத்தினுடைய

மூன்றாவது பாகத்தில் நியமமுடையவனாய்ப் பூஜையைப்பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றனர். (சு - ம் 47)

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங்காரைக பராயணாயைநம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

18. ஸ்ரீதேவிபூஜா விசேஷம்.

———

நாரதர் மனிதர்கள் யாரொருவரை ஆச்ரயித்து கிருதகிருத்யராகின்றார்களோ அந்த மஹாதேவியினது பூஜாவிசேஷத்தைக் கேட்க இச்சையுடையவனா யிருக்கின்றேன் என்று வினவ, நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ முநிவரே! புத்திமுத்தியைக்கொடுப்பதாயும், சகல ஆபத்துக்களையும் சந்தேகமின்றி அப்பொழுதே போக்கடிப்பதாயுமுள்ள தேவியினது பூஜாவிதியை நீர்விரும்பிய படி சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

முன்னர் ஆசமனஞ்செய்து மௌனமாயிருந்து சங்கற்பம் பூதசுத்தி மாத்ருகாநியாசம் ஷடங்கந்நியாசம் ஆகிய இவைகளைச் செய்து கொண்டு பின்னர் சங்கஸ்தாபனமும் சாமான்யார்க்கியமும் செய்து அந்தச்சாமான்யார்க்கியத்தைக் கொண்டு அஸ்திரமந்திரத்தால் பூஜாதிரவியங்களைப் புரோக்ஷித்துகுருவினிடம் அனுக்ஞைபெற்று பீடபூஜையைச் செய்து தேவியைத் தியானித்து அதன்பின்னர் ஆசனாதி; உபசாரங்களோடு பக்திபிரேமையுடன் பஞ்சாமிர்தத்தையும் ரசவர்க்கங்களையும், கரும்புரச முள்ள நூறுகலசங்களையும், மாம்பழரச முதலானவைகளையும், வேதபாராயணத்தோடு அபிஷேகஞ்செய்ய வேண்டியது. கரும்பின்ரச அபிஷேகத்தினால் மறுபிறப்புண்டாக மாட்டாது. மாம்பழரசத்தினால் ஜகதம்பிகைக்கும் சரஸ்வதி லக்ஷமிக்கும் அபிடேகஞ்செய்தால் நித்தியனாயிருப்பன். திராக்ஷா ரசத்தினால் மஹேசானியை அபிஷேகித்தால் அந்தரசத்தின் அணுக்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலம் தேவி லோகத்தில் குடும்பத்துடன் வசிக்க இடமுண்டாம். கற்பூரம் அகரு குங்குமப்பூ கஸ்தூரி இவை[illegible] சந்தனத்தைத் தேவிக்கு அபிஷேகித்தால் நூறுஜன்மத்தில்செய்த பாபம் நீறாய்விடும். பாற்குடங்களினால் அபிஷேகித்தால் கற்பகாலம் பாற்கடலில் வாசமுண்டாகும். தயிர் தேன்

நெய் சர்க்கரை இவைகளினால் தேவியை அபிஷேகித்தால் அவ்வக்கடல்களையாளும் ஆதிபத்ய முண்டாகும். அன்றியும் இவைகளை அன்புடன் ஆயிரம்கலசத்தினால் அபிஷேகித்தால் இம்மைமறுமைகளில் சுகானுபவமுண்டாகும். இப்போது சொல்லிவந்த அபேஷங்கட்கெல்லாம் வேதபாராயண மிருத்தல் வேண்டும். இரண்டு பட்டு வஸ்திரங்கள் சமர்ப்பிக்கிறவன் வாயுலோகத்தில் வசிப்பான். இரத்னாபரணங்களைச் சமர்ப்பிக்கிறவன் குபேரனாவான். தேவி திருமேனியில் காஸ்மீரசந்தனத்தையும், நெற்றியில் கஸ்தூரி திலகத்தையும் பாதத்தில் தேவர்களுக்குத் தலைவனாய் இந்திரனுடைய சிங்காதனத்தில் சமமாய்வீற்றிருப்பன். தேவிபூஜைக் குரிய அநேகவிதமான புட்பங்களில் கிடைத்தவரையில் பூஜிக்கிறவன் கைலாயமடைவான். மூன்று தளத்தோடு கூடிய பில்வத்தை செவந்தசந்தனத்திற்றோய்த்து நமோந்தமாக மாயா பீஜாதிமந்திரத்தை நான்காம் வேற்றுமையுடன் உச்சரித்து பரமபக்தியோடு தேவி பாதகமலங்களில் சமர்ப்பிக்கிறவன் மநுவாகிறான். வில்லபத்திரங்களால் பராசக்தியை அமோகமாக அர்ச்சிக்கிறவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும் துக்கமடைகிறதில்லை. புவனேஸானிக்கு நிர்மலமான கோடி வில்வம் சமர்ப்பிக்கிறவன் பிரமாண்டத்துக் கதிபதியாவன். புது குருக்கத்திபுஷ்பத்தை அஷ்டகந்தத்திற் கலந்து கோடிகணக்காக அர்ச்சிக்கின்றவன் பிரமாவின் சம்பந்தமாகின்றான். மாலதி (சாதி) மல்லிகையினால் முன்போல் அஷ்டகந்தங்கலந்து கோடிகணக்காக அர்ச்சிக்கின்றவன் நான்முகனாகின்றான். இதுபோலும் பத்து கோடிசமர்ப்பிக்கின்றவன் மிகவுந்துர்லபமான விஷ்ணுத்வத்தை யடைகிறான். இப்போது விஷ்ணுவாயிருக்கின்றவரும் பூர்வத்தில் இவ்வாறு அர்ச்சித்துப்பெற்றவராகும். நூறுகோடியாக அர்ச்சிக்கின்றவன் சூத்ராத்மத்வத்தை யடைகிறான். இப்போதுள்ள வரும் இவ்வண்ணம் பக்திப்பிரயத்தினத்தோடு செய்து பெற்றவரேயாகும். இரண்ய கர்ப்பரும் இப்படியே. ஜபாகுஸூமம் பந்தூகம் மாதுளம் இந்தப்புஷ்பங்களினால் அருச்சனைசெய்தாலும் மேலேசொல்லியபலன்கிடைக்கும். இவைகளல்லாத வேறு புஷ்பங்க்ளினால் ஸ்ரீதேவியை அருச்சிக் கின்றவனது புண்ணியத்தை ஈஸ்வரனாலும் சொல்லமுடியாது. அந்தந்த ருதுக்களில் உண்டாகும் புஷ்பங்களால் தேவியைக்குறித்து நியமமாய் வருடந்தோறும் சஹஸ்ரநாமங்களால் பக்தியோடு அருச்சிக்கின்றவன் மஹாபாதக உபபாதகங்களினின்றும் விடுபட்டு தேஹாந்தத்தில் துர்லபமாகிய தேவியினது ஸ்ரீபதாம்புஜத்தை யடைந்து தேவதைகளோடு வசிக்கிறான். இவ்விஷயத்தில் சம்சயமில்லை.

காரகில் கற்பூரம் சந்தனம் சில்ஹகம் நெய்குங்கிலியம் இவைகளைக் கலந்து தேவிக்குத் தூபங்கொடுக்கின்றவனுக்கு தேவி காட்சிதந்து திரிலோகாதி பத்யத்தைக் கொடுக்கின்றாள். கற்ப்பூரங்கலந்த தீபம் நூறாவது, ஆயிரமாவது காட்டுகின்றவன் எப்போதும் சூர்யலோகத்தில் வசிப்பான். இவைகளைச் சந்தேகித்து விசாரிக்கவேண்டியதில்லை.

தேவிக்கு முன்பாக லேஹ்ய சோஷ்யாதி ஷட்ரசங்களோடு மலைபோலும் நிவேதனத்தையும், திவ்யமாயும் மிருதுவாயும் இரசங்களோடு கூடினதாயும் உள்ள நானாவிதமான பலங்களையும், சொர்னபாத்திரத்தில் வைத்து நாடோறும் நிவேதனம் செய்து வருவானாயின் ஸ்ரீமஹாதேவி திருப்தியடைவாள். ரஜ்ஜு சர்ப்பமயமாயிருப்பதுபோல் யாவும் அவள் மயமாயிருப்பதால் மூன்று லோகமுந்திருப்தியடையும். கற்பூரங்கலந்ததாயும் சீதளமாயும் கல சத்திலுள்ளதாயும் மகத்தாயும் சுபகரமாயுமுள்ள கங்காதீர்த்தத்தைத் தாகசாந்தியின்பொருட்டு நிவேதித்து கற்பூரம் ஏலம் லவுங்கம் இவைகளோடு முகவாசனையையுண்டுபண்ணும் தாம்பூலத்தை பக்தியினால் தேவிக்குக்கொடுத்தால் அவள் திருப்தியடைந்து பிரசன்னமாகின்றாள். பின்னர் மிருதங்கம் வீணை முரசம் டக்கா துந்துபி மோகத்தை யுண்டுசெய்யும் காகளம் இப்படிப்பட்ட வாத்திய கோஷங்களாலும் வேதபாராயணம் புராணம் ஸ்தோத்திரம் இவைகளினாலும் தேவியைத் திருப்திசெய்து குடை சாமரம் முதலான ராஜோபசாரங்களைத் தினமும் நடாத்தி அநேக விதமாகப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் புரிந்து ஜகதம்பிகையைக் குறித்து அடிக்கடி க்ஷமைகேட்கவேண்டும். ஸ்மரணமாத்திரத்தில் தேவிபிரசன்னை யாகின்றாளென்றால் இப்படிப்பட்ட வுபசாரங்களால் தேவி பிரசன்னையாகின்றாளென்பதில் ஆச்சரியமென்ன! மாதாவுக்குப் புத்திரர்களிடம் கருணையுண்டாவது இயற்கையாதல் போலும். ஜகன்மாதாவுக்குப் பக்தர்களிடம் சுபாவமாக கருணையுண்டாவதைப் பற்றி சொல்லவேண்டுவதென்ன. இதுவிஷயத்தைப்பற்றி பிரஹத்ரதன் என்னும் இராஜருஷியினுடைய பிரீதிகரமும் பக்திப்பிரதமுமான ஓர்புராணகதையைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

பொதியமலையில் ஓர்பக்கத்தில் ஓர்சக்கிரவாளப் பக்ஷியிருந்தது. அது ஓர் காலத்தில் பறந்துகொண்டே நானாதேசங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால் முத்தியைக் கொடுக்கும் காசியையடைந்து அன்ன பூரணிஸ்தானத்தை விட்டு நீங்காது தினமும் பிரதக்ஷணமாகப் பறந்துகொண்டேயிருந்து காலாந்தரத்தில் சுவர்க்கத்தை யடைந்து அங்கு தேவரூபத்தோடு இரண்டு கற்பகாலம்

வரையில் பலவிதமான போகங்களை அனுபவித்து உத்தமோத்தமமாகிய க்ஷத்திரியகுலத்தில் பூர்வஞானத்துடன் பிறந்து பிரஹத்ரதன் என்று பிரசித்தியடைந்தவனாயும் மகத்தானயாகங்களைச் செய்கின்றவனாயும் சத்தியவாதியாயும் ஜிதேந்திரியனாயும் திரிகாலமும் அறிந்தவனாயும் சார்வபௌமனாயும் அஷ்டாங்கயோகத்தில் ஆசக்தியுள்ளவனாயும் இருந்தான். பூவுலகில் பூர்வஜன்மவுணர்ச்சியுடையவனா யிருக்கின்றானென்று பலமுநிவர்கள் கேள்விப்பட்டு அவனிடம் வந்தனர். அரசன் அவர்களை விநயத்துடன் ஆசனங் கொடுத்து உபசரித்தனன். முநிவர்கள் அரசனைநோக்கி பூர்வஜன்மவுணர்ச்சியும் திரிகாலக்யானமும் எவ்வாறு எந்தப்புண்ணியத்தால் உமக்குக்கிடைத்ததென்று வினவினர். அரசன் பூர்வத்தில் நான் நீசசரீரமுள்ள சக்கிரவாளப்பக்ஷியாயிருந்து புண்ணிய வசத்தால் ஞானமில்லாமலே காசியில் அன்னபூரணியைப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தேன். அதனால் சுவர்க்கமடைந்து அங்கு இரண்டு கற்பகாலம் சகலபோகங்களையும் அநுபவித்துப் பின் பூமியில் இச்சரீரம்பெற்று திரிகாலச்யான முள்ளவனா யிருக்கின்றேன். ஜகதம்பிகையின் பாதஸ்மரணையின் பலத்தை யாரறிவார்கள். இதனை நினைத்து மாத்திரத்தில் எனது கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகுகின்றது. எவர் சர்வமாதாவாகிய தேவியை உபாசிக்கவில்லையோ அப்படிப்பட்ட பாபமாகிய துஷ்டசன்மத்தை நிந்திக்க வேண்டும். சிவோபாசனை விஷ்ணுவுபாசனை நித்தியமானதல்ல. சக்தியுபாசனையே நித்தியமானதென்று சுருதியிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிகமாக என்னசொல்ல வேண்டும். பகவதியின் பாதாம்புஜம் நிரந்தரம் சேவிக்கத்தக்கது. தேவியை சகுண சொரூபமாகவேனும் நிர்குணசொரூபமாகவேனும் சேவிப்பதைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமானது வேறொன்றில்லையென்று கூற, முநிவர்கள் மலர்ந்த நெஞ்சமுடையவர்களாய்த் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். தேவியினது பூஜாபலம் இவ்வளவென்று யாவரால் சொல்லமுடியும்; யாவரால் கேட்க முடியும். எவர்களுக்கு ஜன்மசாபல்லியமுண்டோ அவர்களுக்குத்தான் தேவியினிடத்தில் சிரத்தையுண்டாகும். எவர்கள் ஜன்மசாங்கர்யமுடையவர்களோ அவர்களுக்குத் தேவியினிடத்தில் சிரத்தையுண்டாகிறதில்லை என்றனர். (சு - ம். 71)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காரதீர்க்கிகா ஹம்ஸியைநம:

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

19. மாத்யாந்நிகசந்தி.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதரே! யாதொரு அனுட்டான த்தினால் உத்தமமான பல னுண்டாகிறதோ அப்படிப்பட்ட சுபகரமா னமாத்யாந்நிக சந்தியாவிதியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக:- யெளவன சொரூபிணியாயும் வெண்ணிறமுடையவளாயும் முக்கண்ணுடைய வளாயும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் வரதம் அக்ஷமாலை திரிசூலம் அபயம் இவைகளோடு கூடிய திருக்கரங்களுடையவளாயும் விருஷபவாகனமுடையவளாயும் யசுர்வேத சொரூபிணியாயும் ருத்ரசொரூபிணியாயும் தமோகுணமுடையவளாயும் புவர்லோக வாசினியாயும் சூர்யசொரூபமாக விருக்கின்றவளாயும் சூர்யமார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவளாயும் மாயாரூபிணியாயும் ஆதிதேவியாயுமிருக்கிற சாவித்திரிதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றுதியானித்து அர்க்கியப் பிரதானம் புஷ்பம் அல்லது பில்வசகிதமாக மேல்நோக்கி சூரியனுக்கு நேராகவிட்டு பிராதஸ்ஸந்தியில் சொன்ன பிரகாரம் உபசம்ஹாரஞ் செய்யவும்.

மாத்யாந்நிகசந்தியில் சாவித்திரியை சிலர் இச்சிக்கிறார்கள். அது அசம்பிரதாயமாக விருக்கிறது; அது காரியஹானியைச் செய்யும். அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்:-சூரியனைச் சந்திகளில் மந்தேஹானா என்னும் இராக்ஷசகூட்டங்கள் பக்ஷிக்க இச்சிக்கிறார்கள் என்னும் காரணத்தைச் சுருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சந்திகளில் பிரணவத்தோடு கூடியகாயத்திரியினால் சலத்தை அபிம்ந்திரித்து அர்க்கியம்விடுகிறார்கள். அவ்வாறு செய்யாவிடில் சுருதியைக் கொன்றவனாவன். ஆகர்ஷணமந்திரத்தால் புஷ்பசகிதமாகவாவது பில்வம் தூர்வை இவைகளினாலாவது சூத்ரோக்தமாய் அர்க்கியத்தைப் பிரயத்தின பூர்வமாக எவன்விடுவானோ அவன் சந்தியாபலத்தைப் பூரணமாக அடைகிறான்.

இனி மாத்தியாந்நிக தர்ப்பணத்தைக் கூறுகின்றேன். புவ: புந: புருஷம் - யஜுர்வேதம் - மண்டலம் - இரண்யகர்ப்பம் - அந்தராத்மானம் - சாவித்ரீம் - தேவமாதரம் - சாங்கிருதிம் - சந்தியாம் - யுவதீம் - ருத்திராணீம் - நீம்ருஜாம் - சர்வார்த்தானாம் - சித்திகரீம்

- சர்வ மந்திரார்த்தசித்திதாம் - பூ: புவ: சுவ: புருஷம் இவைகளோடு தர்ப்பயாமிநமோநம: என்பதை முடிவிற்கூட்டித் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

அதன்பின் உதுத்தியம் என்கிற சூக்தத்தாலும், சித்ரம்தேவானாம் என்னும் சூத்தத்தாலும் சூர்ய உபஸ்தானஞ்செய்து மந்திரசாதனத்தை இச்சிக்கிறவனாக ஜபம்செய்ய வேண்டும். எவ்வாறெனின், பிராதக்காலத்தில் நிமிர்ந்தகையோடும், மத்தியானத்தில் இருதயத்தினிடத்துப் பொருந்தியகையோடும், சாயம்சந்தியில் கவிழ்ந்தகையோடும் அங்குஷ்டவிரலால் அநாமிகைவிரலின் நடுரேகையிலிருந்து கனிஷ்டாதி கிரமமாக தர்ஜனிவிரலின் அடிவரையிலுள்ள ரேகைகளைத் தொட்டுத்தொட்டு எண்ணிஎண்ணி ஜபிப்பதாகும். இவ்வாறு கையிற்செய்வதைக்கரமாலை என்று சொல்லுவர்.

பசு தாய் தந்தை சிசு இவர்களைக் கொன்றபாவமும், குருபத்னியைப் புணர்ந்தபாவமும், பிராஹ்மணனது நிலந்திருடியபாவமும், பிராஹ்மணன் மதுபானஞ்செய்வானாயின் அந்தப்பாவமும் மனவாக்குக் காயங்களால் மூன்றுஜன்மங்களிற் செய்தபாவமும் காயத்திரியை ஆயிரம் உரு ஜபித்தால் நீங்கிவிடும்.

காயத்திரியை ஒருமுறைஜபித்தால் நான்குவேதங்களையும் அத்தியயனம்செய்தபலனும், காயத்திரியின் அர்த்தத்தைத்தெரிந்து ஒருமுறைஜபித்தால் நான்குவேதங்களின் அர்த்தத்தைத்தெரிந்து அத்தியயனஞ்செய்தபலனும் உண்டாகும். இதன்மகிமையறியாது ஜபஞ்செய்தால் அது ஒருபயனையும் உண்டாக்காது வீணாகும். இதுவரையில் மாத்தியாந்நிகசந்தியின் விதியைக்கூறினேன். இனி பிரஹ்மயஞ்ஜவிதியைக் கூறுகின்றேன் என்றனர். (சு - ம் 24.)

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங்காரோத்யானகேகிந்யைநம:

இருபதாம் அத்தியாயம்

20. பிரஹ்மயக்ஞாதிவிதி.

———

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதரே! பிராமணன் மூன்றாவர்த்தி ஆசமனஞ்செய்து உதட்டை இரண்டுமுறை துடைத்து ஒருமுறை முகத்தைத் தடவி சலத்தைக்கையிலெடுத்து கைகளிலேயும்

பாதங்களிலேயும் புரோக்ஷணஞ்செய்து அதன்பின் சிரம் கண்நாசி காது இருதயம் மௌளி முதலான இடங்களைத்தொட்டு வலக்கையில் இரண்டுதர்ப்பையும் இடக்கையில் மூன்றுதர்ப்பையும் வைப்பதுமன்றி உபவீதத்திலும் சிகையிலும் ஆசனத்திலும் இரண்டுபாதங்களிலும் தர்ப்பைகளைவைத்து தேசகாலங்களைக்கூறி சர்வபாப விமோசனத்தின் பொருட்டு சூத்ரோக்த தேவதாபிரீத்யர்த்தம் பிரமயஜ்ஞஞ் செய்கிறேனென்று சங்கற்பித்து ஆரம்பத்தில் காயத்திரியை மூன்று முறைஜபித்து "அக்நிமீளே, யதங்கேதி, அக்னிர்வை, மஹாவிரதம், ஏசஷபந்தா, விதாமகவத், இஷேத்ஓர்ஜே, அக்ன ஆயாஹி, ஸந்நோதேவி, என்பதாதி வேதமந்திரங்களையும் சம்ஹிதாமந்திரங்களையும் விரதமந்திரங்களையும் சாந்திரமானாதி ஐந்து வருடங்களைக் குறிக்கும் ஜோதிட சம்மந்தமான மயரசதஜப கௌ க்மா என்னும் அக்ஷரங்களைமுதலாகவுடைய ஜோதிஷசூத்திரங்களையும், அதாதோதர்மசிஞ்ஜாஸாம் அதாதோபிரஹ்மசிஜ்ஞாஸா, தச்சம் யோரிதிபிரஹ்மணேநம:" என்பதாதிவேதாந்த சூத்திரங்களையும் உச்சரித்து பிரஜாபதி பிரஹ்மா வேதா: தேவா: ருஷய: சர்வாணி சந்தாம்ஸி ஓங்கார: வஷட்கார: வியாஹ்ருதய: சாவித்திரி காயத்ரியக்ஞா: த்யாவா பிருதிவீ அந்தரிக்ஷம் அஹோராத்திரம் சங்கியாசித்தா: கடல்கள் நதிகள் பர்வதங்கள் க்ஷேத்திரங்கள் ஓஷதிகள் அரண்யங்கள் கந்தர்வர்கள் அப்சரசுகள் நாகங்கள் பக்ஷிகள் பசுக்கள் சாத்தியர் பிராமணர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷசர்கள் பூதங்கள் என்பதாதி நாமங்களைக்கூறி தேவதர்ப்பணஞ்செய்து, பின்னர் பூணூலை மாலையாக அணிந்துகொண்டு சதர்ச்சி: மத்தியமா: கிருத்ஸமத: விஸ்வாமித்ர: வாமதேவ: அத்ரி: பாரத்வாஜ: வசிஷ்ட: ப்ரகாத: பாவமாந்ய: க்ஷுத்ரசூக்த: மஹாசூக்த: சநக: சநந்தன: சநாதன: சநத்குமார: கபிலார சூரிநா: ஓஹலி: பஞ்சசீரிஷ: இவர்கள் நாமங்களைக்கூறி ருஷிதர்ப்பணஞ்செய்து, பூணூலை இடப்பாகமாக மாற்றிக்கொண்டு சுமந்து ஜைமினி வைசம்பாயந: பைலா: சூத்ரயுக் பாஷ்ய: பாரத: மஹாபாரத: தர்மாசாரிய: இவர்களும் திருப்தியடையும் பொருட்டு தர்ப்பணஞ்செய்து, ஜானந்தி: பரஹவி: கார்க்க: கவுதம: சாகல: பாப்ரவ்ய: மாண்டவ்ய: மாண்டூக: கர்க்கீ சக்ரவீ: வடபா: ப்ராதிதேயி: சுலபாயுக்த: மயித்ரேய: கஹோளா: கவுஷிதக: மஹாகவுஷீதக: இவர்களுக்கும் மறுபடி பாரத்வஜ: பைங்கிய: மஹாபயிங்க: சுயஜ்ஞு: சாங்கியாயன: மைத்ரேய: மஹைதரேய: பாஷ்கல: சாகல: சுஜாதவக்த்ர: அவுதவாஹி: சவுஜாமி: சௌநக: ஆஸ்வலாயந: இவர்கள் நாமங்களைக்கூறி ஆசர்யதர்ப்பணஞ்செய்து, பின்னர்* என்குலத்தி லுண்டானவர்கள்

* ஏகேசாஸ்மத் குலே ஜாதா அபுத்ரா கோத்ரிணோ மிருதா:, தேகிரு ஹ்ணந்து மயாதத்தம் வஸ்திர நிஷ்பீடனோதகம்.

கோத்திரத்தில் வந்தவர்கள் புத்திரஹீனர்களாக இறந்தவர்கள் என்னால் வஸ்திரத்தைநனைத்துப் பிழிந்துகொடுக்கும் சலத்தைக்கிரகித்து திருப்தியடையுங்கள் என்று யாவருக்குந் திருப்தியுண்டாகும்படி தர்ப் பணஞ்செய்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்யவேண்டும்.

இவ்வண்ணஞ்செய்வது பிரஹ்மயக்ஞ விதியென்றறிக. யாதொரு சாதகன் உத்தமமாயிருக்கிற இவ்விதியைச்செய்கின்றானோ அவன் சர்வவேத வேதாங்க படனத்தினால் அடையும் பயனையடைகிறான். அதன்பின்னர் நாடோறும் வைஸ்வதேவம் நித்யஸிரார்த்தம் அதி திபூஜை இவைகளை நடத்தி தினத்தின் ஐந்தாவது முகூர்த்தகாலத் தில் பசுவுக்கிறையும் பிராமணர்களுடன் போஜனமு முடித்து ஆறாவது ஏழாவது முகூர்த்தகாலத்தில் சாயம்சந்தியை யுத்தேசித்து வெளியே போக வேண்டியது. ஓ நாரதரே! எந்த அநுட்டானத்தினால் மஹாமாயா ஸ்வரூபிணி பிரசன்னமாகின்றாளோ அந்தசாயம் சந்தியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

யோகசாதகன் சாயங்காலத்தில் நிலைபெற்றமனதுடையவனாய் ஆசமன பிராணாயாமங்களைச்செய்து பத்மாசனத்தில் அசைவற்றவ னாயிருந்து சுருதிஸ்மிருதி சம்பந்தமான கரும ஆரம்பத்தில் பிராண வாயுவைக் கர்ப்பத்தில் பூரகஞ்செய்து தியானித்து மந்திரத்தையுச் சரித்து பூரககும்பக ரேசகங்களால் சலக்ஷணத்தோடு தேவியைத் தியானித்தலாகிய பூதசுத்தியைச் செய்யவேண்டும். இதனைச் செய்யாமல் தியானித்தல்கூடாது. சரஸ்வதிதேவியை விருத்தரூபி ணியாயும் கரிய நிறத்தையுடையவளாயும் கரியவஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயும் சங்கம் சக்கிரம் கதை பத்மம் இவைகளைத் தரித்திருக்கும் திருக்கரங்களையுடையவளாயும் கருடவாகனா ரூடையாயும் நவரத்னமயமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும் மணிகளோடுகூடிய மேகலாபரணத்தையுடையவளாயும் விலையுயர்ந்த மகுடத்தைத்தரித்தவளாயும் நக்ஷத்திரம்போன்ற முத்தாரங்களைத் தரித்தவளாயும் தாடையில் ஒளிவீசும் தோடுகளை யணிந்த காதுகளையுடையவளாயும் பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவளாயும் சச்சிதானந்தரூபிணியாயும் சாமவேதத்தோடு கூடினவளாயும் சத்திய மார்க்கத்தை யுடையவளாயும் சுவர்கத்திலுள்ளவளாயும் சூரியமார் க்கத்தில் நடப்பவளாயும் இருக்கின்ற ஓ தேவி! நான் உன்னை ஆவா கனஞ்செய்கின்றேன். நீ சூர்யமண்டலத்தினின்றும் வருவாயாக. இவ்வண்ணமாகத் தியானித்து சாயம் சந்தியைச் செய்ய சங்கல்பிக் கவும்.

சாதகனானவன் சுத்தமனத்துடன் "ஆபோஹிஷ்டேதி" என்கிற மந்திரத்தினால் புரோக்ஷணமும் "அக்னிஸ்சேதி" என்கிற மந்திரத்தால் ஆசமனமும்செய்து இரண்டுபாதங்களையும் சேரவைத்துக்கொண்டு அஞ்சலியாகச் சலத்தைக்கரத்திலேந்தி சூரியமண்டலத்தில் வசிக்கும் தேவதையைத் தியானித்து காயத்திரியையுச்சரித்து சூரியப்பிரீதியாக அர்க்கியத்தை ஜலக்கரையில்விடவேண்டும். ஞான சூனியனாயிருக்கிற மூடாத்மாவானவன் ஜலத்தில் அர்க்கியத்தைவிடுவானாயின் ஸ்மிருதிமந்திரங்களை உல்லங்கனஞ் செய்தவனாகவும் பிராயச்சித்தத்துக் குரியவனாகும் ஆகின்றான். சூரியவுபஸ்தானத்தின் பொருட்டு "அஸாவாதித்ய" என்கிற மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யவும். பின்னர் கிருஷ்ணாஜனமுதலிய ஆசனங்களி லிருந்து ஆயிரமாவது ஐஞ்ஞூறாவது தேவிதியான பூர்வகமான காயத்திரிஜபம் செய்யவேண்டும். பிராதக்காலத்தில் உபஸ்தானாதிகள் எப்படிசெய்யப்பட்டதோ அப்படியே சந்தியாகாலத்திலும் செய்ய வேண்டும்.

இனி சாயஞ்சந்தியில் செய்யப்படும் தர்ப்பணாதிகள் வருமாறு,- வசிஷ்டர்ரேவாத்திரர் சரஸ்வதி விஷ்ணுரூபமுள்ள தேவதைகள் சந்தஸு ஸ்வ: சாமவேதம் மண்டலம் இரண்யகர்ப்பன் பரமாத்மா சரஸ்வதி காயத்திரி சங்கிருதி சந்தியை விருத்தை வைஷ்ணவீ உஷஸிநிம்ருஜீம் சர்வசித்திகாரணி சர்வமந்திராதிபதி பூ: புவ: சுவ: ஸ்வஸ்சபூருஷம் சர்வமந்திராதிபதிகை இவர்களுக்கு தர்ப்பணஞ் செய்வது சுருதிசம்மதமாகும். பாபநாசனமாயும் சர்வதுக்கஹரமாயும் வியாதிநாசனமாயும் மோக்ஷப் பிரதமாயும் சதாசாரப் பிரதானமாயும் உள்ள சாயம்சந்திவிதியைச் சொன்னேன். சந்தியை அனுஷ்டிப்பதனால் தேவியானவள் பக்தர்கள் விரும்புவனவற்றைக் கொடுக்கின்றவ ளாகின்றாள் என்றனர். (சு - ம். 54.)

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காராரண்யஹரிண்யைநம:

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்

21. காயத்திரி புரஸ்சரணகர்மம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்,- இனி பாவநாசனமாயும் புண்ணியகரமாயும் அபீஷ்டங்களைக் குறைவறக்கொடுக்கின்றதாயுமுள்ள காயத்திரிபுரஸ்சரணையைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக.

மலையினுச்சியிலாவது நதிதீரத்திலாவது வில்வமூலத்திலாவது சலதீரத்திலாவது பசுக்களைக்கட்டுமிடத்திலாவது தேவாலயத்திலாவது அரசமரத்தடியிலாவது உத்யானவனத்திலாவது துளசீவனத்திலாவது புண்ணியக்ஷேத்திரத்திலாவது ஆசாரியர்சந்நிதியிலாவது எந்தவிடத்தில் சித்தம் லயமாகுமென்று தோன்றுகின்றதோ அந்தவிடத்திலாவது புரஸ்சரணைசெய்ய வுத்தேசித்தவன் செய்வானாயின் மந்திரசித்தியுண்டாகும் சந்தேகமில்லை.

எந்தெந்த மந்திரங்களை உபதேசஞ்செய்யப் பெற்றானோ அந்தந்தமந்திர சித்தியின்பொருட்டு புரஸ்சரணை செய்யவேண்டியது. வியாகிருதிபூர்வகமாய் காயத்திரிமந்திரத்தைப் பதினாயிரம் உரு ஜபிக்கவேண்டும். நரசிஹ்மம் சவுரம் வராஹமுதலிய மந்திரங்களாயினும், வேதசம்பந்தமான மந்திரங்களாயினும் காயத்திரியை விட்டுச்செய்தால் அம்மந்திரங்களெல்லாம் பலனைக்கொடுக்கமாட்டா. ஏனெனில் வேதமாதாவாயும் ஆதிசத்தியாயும் இருக்கின்ற காயத்திரியைப் பிராஹ்மணர்களெல்லாம் உபாசிக்கின்றபடியால் அவர்கள் சாக்தர்களேயல்லாமல் சைவர்களுமல்லர் வைணவர்களுமல்லர். மந்திரசோதனைக்குப் பூர்வாங்கமாகவும் உத்தமமாகவுமுள்ள ஆத்மசோதனையைச் செய்து, பின் தந்திரசோதனையையும் புரஸ்சரணையையும் செய்யவேண்டும். ஆத்மதத்துவசோதனைக்கு மூன்று லக்ஷமாவது ஒருலக்ஷமாவது ஜபிக்கவேண்டுமென்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மசுத்தியைச் செய்யாமல் ஜபஹோமாதிகள் செய்தால் அவைகள் நிஷ்பலமாகுமென்று அறிதல் வேண்டும். தேகத்தைத் தவத்தினால் வாட்டிப் பிதுர்க்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பிக்க வேண்டியது. தவத்தினால் சுவர்க்கத்தை யடைவதேயல்லாமல் பிரஹ்மத்தையும் அறிகின்றான். க்ஷத்திரியன் புஜபலத்தினாலும் வைசியனும் சூத்திரனும் தனத்தினாலும் தங்களுக்கு

ண்டாகும் ஆபத்தினின்றும் நீங்கவேண்டியனா யிருக்கின்ற படியால் பிரயத்தனத்துடன் அவைகளைச் செய்யவேண்டும். பிராமணனுக்கு விதிப்படி கிருச்சிரம் சாந்திராயணமுதலிய விரதங்களால் தேகத்தை வாட்டுதலே உத்தமமானதபசாகும். சுத்தமானபி க்ஷாந்நத்தை நான்கு பாகமாகச்செய்து முதற்பாகம் பிராமணர்களுக்கும் இரண்டாவது பாகம் பசுவுக்கும் மூன்றாவதுபாகம் அதிதிகட்கும் கொடுத்து நான்காவது பாகத்தை பத்தினியுடன் தான் புசிக்க வேண்டும். அந்தந்த ஆச்சிரமங்கட்குத் தக்கவாறு போஜனங்கொள்ளும்விதியைக் கூறுகின்றேன்: கிருகஸ்தன் எட்டுகவளமும் வானப்பிரஸ்தன் நான்கு கவளமும் பிரமசாரி திருப்தியாகுமளவும் கொள்ளவேண்டும். கவள் வென்பது - குக்குடஅண்டத்தினளவாம் உண்பதற்குமுன் கோமூத்திரசலத்தினால் அன்னத்தை ஒன்பது அல்லது ஆறு அல்லது மூன்று தடவை சாவித்திரி ருக்கையும் அதன்சம்பந்தமான மந்திரங்களையும் உச்சரித்து விதிப்படி இடைவிடாது கையால் புரோக்ஷிக்கவேண்டும்.

சோரனிடத்திலும் சண்டாளனிடத்திலும் க்ஷத்திரியவைசியரி டத்லும் அன்னத்தை எந்தப்பிராமணன் கொடுக்கப்பெறுகின்றானோ அவனை அதமனாக விதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சூத்திரரது அன்னத்தினாலேயும் சூத்திரசகவாசத்தினாலேயும் சூத்திரனோடு சமான ஆசனத்திலிருப்பதனாலேயும் அந்தணர்கள் சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளவரையில் கோரமான நரகதுன்பத்தை யடைவார்கள். சந்தஸுக ளோடுகூடிய காய்த்திரிக்கு எவ்வளவு அக்ஷரங்களுள்ளனவோ அந்த ஒவ்வொரு அக்ஷரத்துக்கும் ஒவ்வொரு லக்ஷஞ்செய்யவேண்டுமென்பது விஸ்வாமித்திரருடைய சம்மதம். உயிரில்லாத தேகம் எப்படியோ அப்படிப்போல புரஸ்சரணை செய்யாத மந்திரமானது சகலகர் மங்களிலும் யோக்கியமுடையதல்ல வென்று சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது. ஆனி ஆடி புரட்டாசி தைமாதங்களும் மலமாதங்களும், செவ்வாய் சநி வியதிபாதம் வைத்ரு யோகங்களும், சதுர்த்தி சஷ்டி அஷ்டமி நவமி திரயோதசி சதுர்த்தசி அமாவாசை திதிகளும், பிரதோஷகாலம் இராக்காலங்களும் பரணி கிருத்திகை திருவாதிரை ஆயில்யம் கேட்டை அநுஷம் சிராவணம் ஜன்மநக்ஷத்திரம் இந்த நக்ஷத்திரங்களும், மேஷம் கடகம் துலாம் மகரம் கும்பம் இந்தலக்னங்களும் புரஸ்சரணை செய்தற்குரியகாலங்களல்லலாம். சந்திரபலம் தாராபலம் சுக்லபக்ஷம் இவைகள் கூடிய காலத்தில் புரஸ்சரணைசெய்யின் மந்திரசித்தியுண்டாகும். புரஸ்சரணை செய்வதற்குமுன் ஸ்வஸ்திவாசனபூர்வகமாய் நாந்திசிராத்தம்செய்து பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் வஸ்திரதானங்களும் கொடுத்து

அதன்பின்னர் அவர்களிடத்தில் அநுக்ஞைபெற்று சிவபெருமானுக் கெதிர்முகமாகவும் பிராஹ்மணமுகமாகவும் இருந்து ஜபிக்கவேண்டியது. காசி கேதாரம் மஹாகாளம் நாசிகம் திரியம்பகம் இந்தபஞ்சமகா க்ஷேத்திரங்கள் பூமண்டலத்தில் தீபம்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்விடங்களில் ஆசனங்களுள் தீபம்போல் பிரகாசிக்கின்ற கூர்மாசனத்திலிருந்து ஜபிக்கவேண்டும். ஆரம்பதினத்தில் எவ்வளவு எண்ணிக்கையாக ஜபிக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவு அளவாகவே ஜபிக்கவேண்டுமேயன்றி அதிகமாகவும் குறைவாகவும் ஜபித்தல் கூடாது. நாள்தோறும் தவராது பிராதக் காலந்தொடங்கி மத்தியான்னகாலம் வரையில் எண்ணிக்கைப்படி மனம் அசைவில்லாமலும் சுத்தியாகவும் தியானத்துடனும் மந்திரார்த்த சிந்தனையுடனும் விதியுடன்புரஸ்சரணைசெய்யவேண்டும். ஜபசங்கியையில் பத்தில் ஒருபங்கு ஹோமத்தை நெய் பால் எள் பத்திரங்கள் புஷ்பங்கள் தானியங்கள் மதுரமான திரவியங்கள் ஆகிய இவைகளால் மந்திரசித்தியின்பொருட்டுச் செய்யவேண்டும். தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்ற காயத்திரிதேவி நித்திய நைமித்திக காமியங்களினாற் சேவிக்கத்தகுந்தவள். இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும் காயத்திரிக்குச் சமானமான மந்திரமொன்றுமில்லை. மத்தியான்ன காலத்தில் அதிகபோஜனஞ் செய்யாதவனாயும் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்பவனாயும் தேவதார்ச்சனை செய்பவனாயும் ஜலத்தில் நின்று மனதை மந்திரத்தில் அநநியமாகவிருத்தி ஜபிக்கும் கிரியையோடு கூடிய அறிவுடையவனாய் மூன்று லக்ஷம் ஜபிக்க வேண்டியது. அவ்வாறின்றி மனதை இச்சையின்வழி வேறு காரியங்களில் விடுவானாயின் அவனுக்கு ஜபசித்தியுண்டாகாது. எது வரையில் தன்காரியம் சித்திக்கவில்லையோ அது வரையில் ஜபிக்க வேண்டும். இனி சாமான்ய காமியகர்மத்துக்குரிய விதியைச் சொல்லுகின்றேன்.

சூரியோதயத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தினம் ஆயிரம்காயத்திரி ஜபம்செய்யவேண்டும். ஒருவருடம் ஆறுமாதம் மூன்றுமாதம் ஜபஞ்செய்துவரின் இதற்குள் ஆயுள் ஐஸ்வர்யம் ஆரோக்யம் தனம் இவைகளெல்லாம் சித்தியாகும். தாமரைப்புஷ்பத்தை நெய்யில் தோய்த்து லக்ஷம் ஓமஞ் செய்வானாகில் மோக்ஷசித்தியுண்டாகும். இதில் சந்தேகமில்லை. மந்திரசித்தியில்லாமல் ஜபஹோமாதிகள் செய்தால் அவைகள் நிஷ்பலமாம். பாலினாலாவது தயிரினாலாவது இருபத்தைந்து லக்ஷம் ஓமஞ்செய்தால் தேகத்தோடு முக்தி யடைகிறான். இது மகருஷிகளுடைய சம்மதம். அஷ்டாங்க யோகசித்தியும் இதனாலேயே யுண்டாகிறது. குருபக்தியும் நியத

ஆகாரமுமுடையவனாய் மந்திரஜபஹோமங்கள் எவன்செய்கின்றானோ அவனுக்குச் சர்வசித்தியும் உண்டாகும். ஒருநாள் பஞ்சகவ்ய போஜனமும் ஒரு நாள் வாயுபக்ஷணமும், ஒரு நாள் பிராமண அன்னபோஜனமும் உள்ளவன் காயத்திரிஜபபலனையடைகிறான். கங்கை மத்தியில் நின்று கங்காஜலத்தையுண்டு நூறு காயத்திரி ஜபத்தைச் செய்கிறவன் எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுபடுவதுமன்றி சாந்தி ராயணவிரதாதிகளை யநுட்டித்தபலனையும் அடைகிறான். அரசனும் பிராமணனும் தனது கிருகத்திலிருந்து இந்தப் புரஸ்சரணை யாகிய தவத்தைச் செய்யலாம். பிரஹ்ம சாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் ஆகிய இவர்களுக்கு அவரவர்கள் அதிகார பேதப்படி பலனுண்டாகும். மோக்ஷ காமியானவன் வேதவிதியாகவாவது ஸ்மார்த்த விதியாகவாவது அக்னிகார்யாதி சதாசாரங்களைச் செய்தல் வேண்டும். பிரஹ்மசாரி இவ்விரதத்தைத் தொடங்குவானாயின் பழங்களையாவது கிழங்குகளையாவது சலத்தையாவது சுத்தமாகக் கிடைக்கும் பிக்ஷான்னத்தில் எட்டுக்கவளமாவது புசித்தல்வேண்டும். இவ்வண்ணஞ் செய்வானாயின் மந்திரசித்தியுண்டாகும். தரித்திர முடையவன் அதினின்றும் விடுபடுவான். இதனைச் சிரவணஞ் செய்தவனும் மஹத்தாகிய சித்தியையடைகிறான் என்றனர்.

(சுலோகம் - 55)

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காரவாலவல்லர்யைநம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

22. வைஸ்வதேகம்

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதரே! புரஸ்சர்ய விதியைக் கூறிவரும்போது பிரஹ்மவைஸ்வதேவ விதி எனது நினைவுக்குவந்தது. அதனால் அவ்விதியையுங் கூறுகின்றேன். யக்ஞம் தேவயக்ஞம் பிர ஹ்மயக்ஞம் பூதயக்ஞம் பிதுர்யக்ஞம் மாநுடயக்ஞம் என ஐந்துவகைப் படும். அவைகள் கிருகஸ்தனால் செய்யப்படும் சுள்ளி முதலான ஐந்துவகையானபாவங்களை யொழிக்கும் பொருட்டு ஏற்பட்டுள்ளன. இவ்வைஸ்வதேவத்தைக் குண்டத்திலாவது தண்டிலத்திலாவது செய்யவேண்டுமேயன்றி அடுப்பிலும் இரும்புபாத்திரத்திலும் வெற்றுத்

தரையிலும் வரட்டியிலும் செய்தல்கூடாது. தேவர்கள் அக்னி முகமாயிருப்பதால் அவ்வைஸ்வ தேவாக்னியை கையினாலாவது முறத்தினாலாவது கிருஷ்ணாசனத்தினாலாவது வஸ்திரத்தினாலாவது ஜொலிப்பிக்ககூடாது. முகத்தினாலேயே ஜ்வலிப்பிக்கவேண்டும். வஸ்திரத்தினால் செய்தால் வியாதியும் முறத்தினால் தனநாசமும் கையினால்மரணமும் உண்டாமாகலின் கர்மசித்தியையுண்டாக்கும் முகத்தினாலேயே செய்தல்வேண்டும். தயிர்நெய்கிழங்கு காய் கனி தண்ணீர் இவைகளாலும் இவைகள் கிடைக்காவிடில் விறகு கிழங்கு புல் முதலியவைகளாலும் ஓமம் செய்யலாம். மேற்கூறியவைகளை யெல்லாம் நெய்யினாற் புரோக்ஷித்துச் செய்தல்வேண்டும். ஓமதிர வியங்கள் காரமும் புளிப்பும் தைலசம்பந்தமும் இல்லாதனவா யிருத்தல்வேண்டும். சுத்திசெய்வதற்கு நெய்யில்லாவிடின் பால் தயிர் இவைகளாலும் அவைகளில்லா விடின் தீர்த்தத்தினாலும் செய்யலாம். உலர்ந்ததும் பழமையானது மானவைகளாற் செய்தால் குஷ்டரோகமும், சேஷப்பட்டதைச் செய்தால் சத்துருக்களுக்குச் சுவாதீன மாய்விடுதலும், காரவஸ்துக்களாற் செய்தால் தரித்திரமும், உப்பினாற்செய்தால் அதோகதியும் உண்டாகும். ஓமத்தை அக்னியின் வடப்புறத்தில் ஜ்வலிக்கும் தழலிற்செய்யவேண்டும். சுள்ளி வேஷணி உபஸ்கரம் கண்டினி உதகும்பம் என்னும் * ஐவகைப் பாவங்களைப் போக்கவல்ல இந்தவைஸ்வதேவத்தைச் செய்யாமல் எந்த மூடப் பிராமணன் புசிக்கின்றானோ அவன் காலபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டுத் தலைகீழாக நரகில் வீழ்வான். காய்கள் கீரை வகைகள் கிழங்கு வகைகள் பழவர்க்கங்கள் இவற்றில் எதை ஆகாரமாகக் கற்பித்துக் கொள்ளுகிறானோ அதனை ஓமஞ்செய்யவேண்டும். வைஸ்வதேவம் செய்வதற்குமுன் சந்நியாசி பிக்ஷையை யுத்தேசித்துவந்தால் வைஸ்வதேவத்துக்குரிய பாகத்தை யெடுத்து வைத்து விட்டு பிக்ஷையிடவேண்டும். வைஸ்வதேவத்தினா லுண்டாகும் தோஷத்தை பிக்ஷுவுக்கு பிக்ஷைகொடுப்பதனால் போக்கிக் கொள்ளலாம். பிக்ஷுவுக்கு பிக்ஷை கொடாததினா லுண்டாகும் குற்றத்தை வைஸ்வதேவத்தால் மாற்றமுடியாது. சந்நியாசிகளும் பிரஹ்மசாரிகளும் சமைத்திருக்கும் அன்னத்துக் குரியவர்களாதலால் அவர்களுக்கு அன்னங்கொடாமல் எவன் சாப்பிடுகிறானோ அவன் சாந்திராபணவிரதத்தை பநுட்டிக்கக்கடவன்.

---

* விறகையெறிப்பது, மிளகாமுதலியவை அரைப்பது, மெழுகுவது, காய்கறிகளைத்திருத்துவது, சலமெடுப்பது ஆகிய இவைகளாலுண்டாகும் ஐவகைப்பாவங்கள்.

அதிதியானவன் ஒருவனதுகிருகத்தில் புசிப்பதற்கின்றிகுறைவுடையவனாகப்போவானாயின் அப்பொழுதே தன்பாபத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து அவனது புண்ணியத்தைத் தான்கிரகித்துக்கொண்டு போவான். வைஸ்வதேவத்துக்குப்பின்னர் பசுவுக்கு ஆகாரங் கொடுக்கவேண்டும். எவ்வாறெனின் விஷ்ணுசொரூபமாக விருக்கின்ற ஹேமாதாவே! நான்தோறும் விஷ்ணுபதத்தி லிருக்கின்றவளே! பால்கறக்குங்காலவளவு என்வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் நீவசிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து கோப்யோநம: என்று பூஜித்து உனக்கு நான்கொடுக்கும் ஆகாரத்தை நீ கொள்ளவேண்டும் என்று துதித்துக் கொடுக்கவேண்டும். இவ்வண்ணஞ்செய்வானானால் காமதேநு திருப்தியடையும்.

ஓ நாரதரே! தாய் தந்தை குரு சகோதரன் புத்திரன் அடிமை அடுத்தவன் தனக்குப் பழக்கமில்லாதவன் அதிதி போஜனவேளைக்கு வருகின்றவன் அக்னி இவர்களெல்லாம் போஷிக்கத்தக்கவர்கள். இவ்விதிகளையறிந்த கிருகஸ்தன் இப்போது சொல்லிவந்த வைகளையெல்லாம் செய்யானாயின் இகலோக பரலோக கதியையடையான். தரித்திரனாயுள்ள பிராமணன் பஞ்சயக்ஞத்தைச் செய்வானாயின் தனவானாகிய பிராமணன் சோமயாகஞ் செய்தபலனை அடைவான்.

ஜனன மரணம் நரை திரை முதலியவற்றைப் போக்குகின்ற பிராணாக்னி ஹோத்திரத்தைக் கூறுகின்றேன். இவ்விதியையறிந்தவன் மூன்று கடன்களினின்றும் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுபடுவான். இவனது இருபத்தொரு தலைமுறையில் வீழ்ந்துகிடக்கும் பாவிகளும் கரையேறுவார்கள். அன்றியும் எல்லா யாகபலன்களையும் எல்லாப் பதங்களிலுஞ் செல்லும் சுதந்தரமும் உடையவனாவன்.

இருதயம் கீழ் அரணியாகவும், மனம் கடைகிற கட்டையாகவும், பிராணவாயு கயறாகவும், கண்கள் அத்வரி (எஜமானன்) ஆகவும், அக்னியை யுண்டாக்கி தர்ஜனி மத்திமை அங்குஷ்டங்களாகிய மூன்று விரல்களால் பிராணாகுதியும், மத்திமை அநாமிகை களோடு அங்குஷ்டத்தைச்சேர்த்து அபானாகுதியும், கநிஷ்டிகை அனாமிகை களோடு அங்குஷ்டத்தைச் சேர்த்து வியானாகுதியும், கநிஷ்டிகை தர்ஜனிகளோடு அங்குஷ்டத்தைச்சேர்த்து உதானாகுதியும், எல்லா விரல்களையுஞ் சேர்த்து சமானாகுதியும் தனித்தனி அன்னத்தை எடுத்துக்கொடுத்தல்வேண்டும். இவ்வாறு ஆகுதிகளைக் கொடுக்கும் போது முதலில் பிரணவத்தையும் முடிவில் ஸ்வாஹா என்பதையும் கூட்டி உச்சரித்தல்வேண்டும்.

முகத்தில் ஆகவனீயத்தையும், இருதயத்தில் காருகபத்தியத்தையும், நாபியில் தக்ஷணாக்னியையும், நாபிக்கடியில் "சப்யன் அவசத்ய:" என்பவைகளையும் பாவித்து, வாக்குஹோதா (ஹோமஞ் செய்கின்றவன்) ஆகவும், பிராணன் - உத்காதா (மந்திரத்தை யுச்சரிக்கின்றவன்) ஆகவும், கண்கள் - அத்வரியாகவும், மனம் - பிரஹ்மா (சாக்ஷியாயிருக்கின்றவன்) ஆகவும், காதுகள் - ஆக்னித்ர: (அக்கினியைரக்ஷிக்கின்றவர்கள்) ஆகவும், அகங்காரம் - பசுவாகவும், பிரணவம் - ஆசனமாகவும், புத்தி - பத்னியாகவும், கிருகஸ்தன் - யாககர்த்தாவாகவும், மார்பு - வேதிகையாகவும், உரோமங்கள் - தர்ப்பைகளாகவும், கைகள் - ஸ்ருஸ்ருவங்களாகவும் தியானித்தல் வேண்டும்.

பிராணவமந்திரத்துக்குப் பொன்னிறமாயுள்ள ஜடராக்னி ருஷியாகவும், சூரியன் தேவதையாகவும், காயத்திரி சந்தசாகவும் பாவித்துக் கொண்டு பிராணாயஸ்வாஹா என்று ஆகுதிகொடுத்து, ஆதித்ய தேவாயநம: என்றுச்சரித்தும், அபானாகுதிமந்திரத்துக்கு பசுவின் பால்போலும் வெண்ணிறமுள்ள சிரத்தாக்னிருஷியாகவும், சந்திரன் தேவதையாகவும், உஷ்ணிக் சந்தஸாகவும் பாவித்துக்கொண்டு ஆபானாயஸ்வாஹா என்று ஆகுதிகொடுத்து, ஸோமாயநம: என்றுச்சரித்தும், வியானாகுதிமந்திரத்துக்கு தாமரைபோலும் நிறமுள்ள அக்னி ருஷியாகவும், அக்னிதேவன் தேவதையாகவும், அனுஷ்டுப் சந்தஸாகவும் பாவித்துக்கொண்டு வியானாயஸ்வாஹா என்று ஆகுதி கொடுத்து, வியானாயநம: என்றுச்சரித்தும், உதானாகுதி மந்திரத்துக்கு இந்திரகோபம்போலும் நிறமுள்ள அக்னிருஷியாகவும், வாயு தேவன் தேவதையாகவும், ப்ருஹதீ சந்தஸாகவும் பாவித்துக்கொண்டு உதானாயஸ்வாஹா என்று ஆகுதி கொடுத்து, உதான்வாயவே நம: என்றுச்சரித்தும், சமானாகுதி மந்திரத்துக்கு மின்னல் போலும் நிறமுள்ள அக்னி ருஷியாகவும், மேகம் தேவதையாகவும், பங்தி சந்தஸாகவும் பாவித்துக்கொண்டு சமானாயஸ்வாஹாஎன்று ஆகுதி கொடுத்து, சமானவாயவேநம: என்றுச்சரித்தும், பஞ்சாகுதிகளைச் செய்து ஆறாவது ஆகுதியாக வைஸ்வானரன் என்னும் மகாக்னிருஷியாகவும், காயத்திரிசந்தஸாகவும், தனது ஆத்மாவே தேவதையாகவும் பாவித்துக்கொண்டு பரமாத்மாய ஸ்வாஹா என்று ஆகுதிகொடுத்து, பரமாத்மநாயநம: என்றுச் சரித்து பிராணாக்னி ஹோமத்தைச் செய்தல்வேண்டும்.

இவைகளையறிந்து செய்கின்றவன் பிரஹ்மசொரூபத்தை யடைகின்றான். இப்போது சொல்லிவந்தவை யாவும் சங்கிரகமென் றறிவாயென்றனர். (சு - ம் - 45)

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்கார பஞ்சர சுக்யைநம:

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

23. புரஸ்சர்யா கிரிந்நியமம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- உத்தமனாகியசாதகன் "அமிர்தாபி தானம்" என்கிறவாக்கியத்தை உச்சரித்து பரிகலத்திலுள்ள சேஷமாகிய உச்சிஷ்டான்னத்தை "ஏகேசாஸ்மத் குலேஜாதா தாசாதா ஸ்யோந்ந காம்க்ஷிண:, தேசர்வே திருப்திமாயாந்து மயாதத்தேந பூதலே" என்குலத்திலுண்டான அடிமைப்பெண்கள் அடிமை யாட்கள் என்னால்கொடுக்கும் இந்தமீதிஅன்னத்தால் திருப்தி யடைவர் என்றுகூறி பூமியில்வைத்தல்வேண்டும். இதுபோலும் ஆபோஜன தீர்த்தசேஷத்தை விடும்போது "ரௌரவே அபுண்யநிலயே பத்மார்புத நிவாசினாம், ஆர்த்தினாம் உதகம்தத்தம் அக்ஷய்யம் உபதிஷ்டது" என்னால் கொடுக்கப்படும் இந்தசேஷ ஜலத்தால் ரௌரவாதி அபுண்யவிடங்களிலிருப்பவரும் திருப்தியடைந்து யாதொருகுறைவின்றி யிருத்தல்வேண்டும் என்றுகூறிவிடல்வேண்டும். போஜனம்செய்தபின் கையிலணிந்திருக்கும்பவித்திரத்தைப் போஜனபாத்திரத்திற்குச் செய்யும் பரிசேஷணமாகிய மண்டலத்தில் முடியவிழ்த்துப்போட வேண்டும். அதைவிட்டுப் பரிகலத்தில்போடுவானாயின் பங்தி தோஷனாய்விடுவான். போஜனாந்தத்தில் ஆபோ ஜனங்கொண்ட பின்னர் பரிகலத்தைத் தொடுதல்கூடாது. ஒருகால் தொட்டாலும் அன்றி நாய் சூத்திரர் தொட்டாலும் அன்றிரவு ஆகாரமில்லாமலிருந்து மறுநாள் ஸ்நானாதிகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு பஞ்சகவ்யத்தை யுட்கொள்வானாயின் சுத்தனாவான்.

முற்கூறியவாறு பிராணாகுதிஒன்றைக் கொள்வானாயின் அது கோடியாக பலனைக்கொடுக்கும். பஞ்சப்பிராணாகுதி செய்வானாகில் ஐந்துகோடி யக்ஞபலனைக்கொடுப்பதுமன்றி எண்ணிறந்த பலன்களை

யுங்கொடுக்கும். பிராணாக்னிஹோமவிதி யறிந்தவனுக்கு எவன் அன்னங்கொடுக்கின்றானோ அவனும் ஏற்றவனும் சுவர்க்ககாமபலனையடைகிறார்கள். பவித்திரமணிந்தகையோடும் எவன் ஆகாரத்தைக்கொள்ளுகின்றானோ அவன் ஒவ்வொருகவளத்திற்கு ஒவ்வொருமுறை பஞ்சகவ்யத்தைக்கொண்டபலனை யடைகிறான்.

புரஸ்சரணை செய்பவன் மூன்றுகாலம் ஸ்நானம் பூஜை ஜபம் தர்ப்பணம் ஹோமம் பிராஹ்மணபூஜை பூமியிலே சயனம் இவற்றைச் செய்பவனாயும் தருமசிந்தையுடையவனாயும் விநயமுள்ளவனாயும் எப்போதும் சாந்தமுள்ளவனாயும் சுபமானவார்த்தையுடையவனாயும் குரூரமற்றவனாயும் இந்திரியநிக்ரஹனாயும் ஸ்திரீ சூத்திரன் பதிதன் தீக்ஷாஹீனன் விராத்தியன் நாஸ்திகன் அயோக்யன் அசுத்தன் தேவபிராஹ்மணர்கள் ஆசாரியர்குரு இவர்களை நிந்திக்கின்றவர்கள் மாதா பிதாக்களைத்துவேஷிக் கின்றவர்கள் சண்டாளர் இவர்களிடம் வார்த்தையில்லாதவனாயும் குறைவாயும் இஷ்டமாயும் இதமானதாயும் உள்ள ஆகாரமுடையவனாயும் இருத்தல்வேண்டும். ஜபஹோம அர்ச்சனாதி காலங்களில் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவர்கள் நேரிட்டால் அவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்ய வேண்டுமேயன்றி அவர்களிடம் பேசுதல் கூடாது. மைதுனவிஷயமான உல்லாச வார்த்தைகள் அதற்குரிய கூட்டத்தார் இவர்களோடு எப்போதும் மனவாக்குக் காயங்களால் கூடுதல்கூடாது. இப்படி எவ்விதத்தும் மைதுனப் பிரஸ்தாபம் இல்லாதிருப்பதுதான் * பிரஹ்மசரியம். இவ்விதி அரசனுக்கும் கிருகஸ்தனுக்கும் விதிக்கப்பட்டது.

இவர்கள் ஓமமுன்னிலையில்கொண்ட தன்பத்தியினுடையருது காலத்தையறிந்து பிரயத்தனத்தோடு இரவில்சங்கமஞ்செய்யவேண்டும். இவ்வாறுசெய்வதால் மந்திரபுரஸ்சரணை நியமத்தை மேற்கொண்டிருத்தலாகிய பிரமசரியவிதிக்கு விரோதமில்லை. ஏனெனில் ருணத்திரயத்தை விசாரியாமலும் புத்திரோற் பத்தியைச் செய்யாமலும் யாகஞ்செய்யாமலும். மோக்ஷத்தையபேக்ஷிக்கிறவன் நரகினை யடைகிறான். அவன் ஜன்மம் ஆட்டின்கழுத்தில் தொங்குவதாகிய அசைதாடி எப்படியாதொன்றுக்கும் பயன்படுவதில்லையோ அப்படி இவன் எதற்கும் பயன்படான். என்பதால் பிரமசரியத்தால் ருஷிகடனையும் திலங்கொண்டுசெய்யும் தர்ப்பணத்தால் பிதுர்க்கடனையும் யக்ஞத்தால் தேவகடனையும் அவசியம்நீக்கிக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் யாவரும் அம்மூவரிடத்தும் கடன்பட்டவராகையால் அக்கடன் தீர்த்தற்பொருட்டு ஆஸ்ரமத்தை அநுட்டிக்கவேண்டும். ஈங்கிவைநிற்க.

---

* ஈண்டு பிரகாசரியம் ஆச்சிரமத்தைக் குறித்ததல்ல.

பால் காய் கனி அவிசு பிக்ஷான்னம் இவைகளிலொன்றை ஆகாரமாகக்கொள்ளவேண்டும். சாந்திராயணவிரதமுங் கொள்ள வேண்டும். உப்பு காரம் புளிப்பு போஜனத்துக்கருகமில்லாத வெண் காயம்முதலியவை தாம்பூலம் இரண்டுகாலபோஜனம்மதத்திருத்தல் சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் விரோதமாகநடத்தல் இவைகளை நீக்க வேண்டும். சூதாடுதலிலும் ஸ்திரீகளோடு சம்பாஷணாதிகள் செய்வதிலும் நித்திரைசெய்வதிலும் வாதஞ்செய்வதிலும் காலத்தை வீணாகப்போக்காமல் தேவதாபூஜையிலும் தோத்திரங்களிலும் ஆகம சாஸ்திர விசாரணையிலும் போக்கவேண்டும்.

தினம் திரிகால ஸ்நானம் பிரமசரியவிரதம் மௌனம் பூ சயனம் சூத்ரகர்மசம்பந்தமில்லாமை நித்தியபூஜை நைமித்திகபூஜை நித்தியதானம் ஆனந்தஸ்துதி கீர்த்தனம் குரு தேவதா பக்தி ஜபம் ஆகிய பன்னிரண்டுகாரியங்களும் சித்தியைக் கொடுக்கத்தக்கது. தினம் சூரியமூர்த்திக் கெதிரில் ஜபமும் தேவதாரூபமான பதுமை யிலாவது அக்னியிலாவது பூஜையும் செய்தல்வேண்டும். ஸ்நானம் பூஜை ஜபம் தியானம் ஹோமம் தர்ப்பணம் இவைகளை நிஷ்காமமாகச் செய்து தேவதையிடத்தில் நிஷ்காமமாகச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறுசெய்வது புரஸ்சரணையாம். ஆகையால் பிராஹ்மணன் ஜபஹோமபரனாயிருப்பின் நிர்மல ஆத்மாவாகின்றான். பஞ்சபூதங்களையும் ஒடுக்கிச்செய்தலாகிய தவத்தை நியமமாகச் செய்யின் சுவர்க்கமும் சம்பத்துமேயன்றி வித்வேஷணம் சம்ஹரணம் மாரணம் ரோகநாசனம் ஆகியசித்திகளும் சித்தியாய்விடும். எந்தத் தேவதையைக்குறித்து எந்தருஷிகள் தோத்திராதிகள் செய்து எந்தப் பலனை யடைந்தார்களோ அந்தத்தேவதையைக்குறித்து தவஞ் செய்பவரும் அந்தப்பலனையடைவர்.

மேற்கூறியகர்மங்களுக்குரிய விதானங்களைக் கூறுகின்றேன். கர்மசித்திக்குக்காரணம் புரஸ்சரணையேயாகலின் அதனை ஆரம்பிக் குங் காலத்தில் பிரஜாபத்தியகிருச்சரம் அநுஷ்டித்து க்ஷவரம் ஸ்நானம் முதலானவைகளைச் செய்து நித்யகர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு இரவும் பகலும் மௌனியாகவும் சத்யவிரதனாகவுமிருந்து பவித்திரங்களாகிய வியாகிருதிகளையும் சாவித்திரியையும் பிரணவத்தோடு ஜபித்து, பிறகுசுத்தமும் பாவனமுமாகிய ஆபோ ஹிஷ்டேதி சூக்தங்களையும், மங்களகரமாயிருக்கின்ற பவமான சூக் தங்களையும் கர்மாவுக்கு முன்னும்பின்னும் உச்சரிக்கவேண்டியது. ஜபம்-ஆயிரம் உருவாவது நூறுருவாவது பத்துருவாவது செய்ய வேண்டியது. ஓங்காரபூர்வமாக வியாகிருதிகளையும் சாவித்திரியையும்

ஜபிக்கவேண்டியது. அவ்விதமாகவே தர்ப்பணமும் செய்வது மன்றி குரு ருஷி சந்தஸு தேவதைகளுக்கும் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும்.

பிரஜாபத்திய சாந்தபன பராக சாந்திராயண கிருச்ரங்கள் பஞ்சமகா பாதகங்களையும், தப்தகிருச்சரம் எல்லாப்பாதகங்களையும் க்ஷணத்திற்போக்கும். மூன்று சாந்திராயணத்தினால் பிரமனுல கத்தையும், எட்டுசாந்திராயணத்தினால் தேவதைகளை நிதரிசனமாகக் காணுதலையும், சகலவேத கலைக்யான அநுக்கிரகத்தையும், பத்து சாந்திராயணத்தினால் சகலஇஷ்டார்த்தங்களையும் அடையலாம்.

பிராஜாபத்தியம் - மூன்று நாள் பகலிலும், மூன்று நாள் இரவிலும், மூன்று நாள் யாராவது கொடுப்பதையும் புசித்தும் மூன்றுநாள் புசியாமலும் இருப்பதாகும்.

சாந்தபனம் - ஒருநாள் பஞ்சகவ்வியத்தைப்புசித்து ஒருநாள் உபவாசமாயிருப்பதாம்.

மகாசாந்தபனம் - மூன்றுநாள் ஒவ்வொருகவளம்புசித்து மூன்று நாள் உபவாசமாயிருப்பதாகிய அதிகிருச்ரத்தைப்போல் மூன்று முறை கொள்வது.

பராகம் - பன்னிரண்டுநாள் உபவாசமாகவிருப்பதாகும். இது சர்வபாபங்களையும் போக்கும்.

தப்தகிருச்சரம் - ஜலம் பால் நெய் வாயு இவைகளை மும் மூன்றுநாள் உஷ்ணமாயுண்பதாகும்.

சாந்திராயணம் - சுக்லபக்ஷம் பிரதமைமுதல் ஒவ்வொரு கவளமாக அதிகமாக்கியுண்டு கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஒவ்வொருகவள மாகக் குறைத்துண்டு அமாவாசையில் உபவாசமாக இருப்பதாகும். சிசுசாந்திராயணம் - மூன்று சந்தியிலும் ஸ்நானஞ்செய்து காலையில் நான்குகவளமும், மாலையில் நான்குகவளமும், ஏழுநாளைக்குக் கொள்வதாகும். எதிசாந்திராயணம் - மத்தியானத்தில் எட்டு கவளம் ஏழுநாளைக்குக் கொள்வதாகும்.

இதனை உருத்திரர்களும் ஆதித்யர்களும் வசுக்களும் அநுட்டித்துத் தத்தம்பதவிகளை யடைந்து சௌபாக்யத்தை யுடையவரா னார்கள். இவ்விரதத்தை ஏழுநாள் விதிப்படிச்செய்வானாகில் தோல் இரத்தம் மாம்சம் நரம்பு மேதை மச்சை வபை இவைகள் சுத்தமாகின்றன. புரஸ்சரணை செய்பவன் சுத்தாத்மாவாயும் சத்தியவானாயும் ஜிதேந்திரியனாயும் இருந்து இக்கிருச்சிரங்களில் ஒன்றையநுட்டித்துச் செய்வானாகில் இஷ்டசித்திகள் சித்திக்கு

மென்பதில் சம்சயமில்லை. ஒவ்வொருவிரதத்துக்கும் மத்யானபோஜன மாவது இராப்போஜனமாவது முன் மூன்றுநாள்செய்யவேண்டும்.

ஒ நாரதரே! அன்னியருக்குத் தெரிவிக்கக்கூடாததாயும் வேத சாரமாயும் அதிரகசியமாயும் சர்வபாபநாசகரமாயும் எல்லாப் பலன்களையுங் கொடுப்பதாயுமுள்ள தேகசோதனா பூர்வகமான புரஸ் சரணைக்கிரமத்தைக் கூறினேன் என்றனர். (சு - ம். 93)

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஹ்ரீங் காராங்கண தீபிகாயைநம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்

24. காம்யகர்மவிதி.

———

நாரதர், இதுபோலவே, சாந்தியாதிகிருத்யங்களையும் சொல்லி யருளவேண்டுமென்றுவினவ, நாராயணர் அதிரகசியமாயுள்ளதும் துஷ்டர்களுக்கும் தூஷணர்களுக்குஞ் சொல்லக்கூடாததுமான நீர்கேட்டசாந்தியைச்சொல்லுகின்றேனென்றனர். பூத பைசாச பயங்களுக்கும் பாதகங்களுக்கும் வன்னிசமித்தினால் ஹோமஞ்செய் தால் நிவாரணமாகும். பாலுள்ள விருக்ஷங்களின் ஈரசமித்துக்களால் ஹோமஞ்செய்தாலும், சூரிய சம்பந்தமான ருக்குகளைச் சொல்லி ஜலத்தில் தர்ப்பித்தாலும் முழங்கால் ஜலத்தினின்று ஜபித்தாலும் பூதரோகங்கள் நிவர்த்தியாகும். கழுத்தளவு ஜலத்தினின்று ஜபித்தால் பிராணசந்தேகமான பாபம் நிவர்த்தியாகும். ஸ்வர்னம் வெள்ளி தாம்பிரம் பாலுள்ளமரம் இவைகளினாற் செய்த பாத்திரங்களிலாவது மண்பாத்திரத்திலாவது பஞ்சகவ்யம்சேர்த்து அதற்குரிய மந்திரமும் ஜபித்து இடதுகையில் பிடித்துக்கொண்டு ஜ்வலிகின்ற அக்னியில் பாலுள்ளமரங்களின் சமித்துக்களை பஞ்சகவ்யத்தில் தோய்த்து ஆயிரம் ஆகுதிசெய்து தர்ப்பையினால் அப்பஞ்சகவ்யத்தைத் தொட்டு பூதாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் மீதிலாவது வீடுகள் முதலிய இடங்களிலாவது மந்திரங்களைச் சொல்லித்தெளித்தால் நிவர்த்தியாகும். பிறகு தேவியைத்தியானித்து பலிமுதலியவைகளைக் கொடுக்கவேண்டும். அப்பலியினாலும் நிவர்த்தியாகும். வீடு கிராமம் பட்டினம் ராஜதானி இவ்விடங்கள் தோஷமடைந்திருந்தாலும் இதனால் நிவர்த்தியாகும்.

சுவர்ணம் வெள்ளி தாம்பிரம் மண் இவைகளாற் செய்யப்பட்ட கும்பங்களை நூலினாற்சுற்றி நான்குதிக்குகளிலிருந்து கொண்டுவந்த ஜலத்தினால் பூரித்து மணலில்மண்டலஞ்செய்து தான் யங்களைப் பரப்பி அதன்மீது கும்பத்தைவைத்து ஏலம் சந்தனம் கற்பூரம் ஜாதிபுஷ்பம் பாதிரி மல்லிகை பில்வபத்திரம் இவைகளை அதிற் சேர்த்து பாலுள்ளவிருக்ஷங்களின் தளிர்களை அதன்முகப்பில்வைத்து கூர்ச்சங்களிட்டு நியமமுள்ள மூன்றுபிராமணர்களைக் கொண்டு ஆயிரம் உரு பூஜாபூர்வமாக ஜபஞ்செய்வித்து அத்தீர்த்தத்தால் பூதாதிகள் பிடித்த மனுஷ்யனுக்கு அபிடேகித்தால் நிவிர்த்தியாய்ச் சுகமடைவான். மிருத்யுரோகங்களும் நிவர்த்தியாகும். அரசன் செய்தால் தீர்க்கமான ஆயுளையடைவான். ஜபஞ்செய்த மூன்று பிராமணர்களுக்குச் சந்துஷ்டியாய் சக்திக்குத்தக்கபடி மரியாதை செய்ய வேண்டும்.

குடூசி என்னும் சமித்தைப் பாலில் தோய்த்து மிருத்யஞ்சயமந்தி ரத்தினால் ஓமித்தால், சர்வவியாதியும், மாந்தளிரைப் பாலில்தோய்த்து ஓமித்தால்சுரமும், மாந்தளிரையாவது சோமலதை என்கிற கொடியைக் கணுவுகள்தோறும் ஒடித்தாவது பாலில்தோய்த்து சூரியமந்திரத்தால் ஓமித்தால் க்ஷயமும், தேன் நெய் சர்க்கரைகளால் ஓமித்தால் வெண் குஷ்டமும், சூரியன் பொருட்டு பாயசமாவது அவிசாவது நிவேதித்து ஓமித்து சேஷத்தைப்புசித்தால் ராஜக்ஷயமும், சங்கவிருக்ஷ புஷ்பத்தால் ஓமித்தால் குஷ்டரோகமும், நாயுருவி அரிசியினால் ஓமித்தால் அபஸ்மாரவியாதியும், பாலுள்ள மரசமித்துக்களால் ஓமித்தால் உன்மாதமும், அத்தி சமித்தினால் ஓமித்தால் மேகவியாதியும், தேன் கருப்பஞ்சாறுகளால் ஓமித்தால் பிரமேக வியாதியும், மது த்ரயத்தாலும் கபிலைப்பசுவின் நெய்யாலும் ஓமித்தால் வைசூரியும், அத்தி ஆல் அரசு இவைகளினால் ஓமித்தால் பசு யானை குதிரை இவைகளின் வியாதியும் நீங்கும்.

வீட்டில் தேன்கூடு புத்து உண்டாகுமானால் வன்னிசமித்து நெய் அன்னம் இவைகளால் ஓமித்தால் தோஷநிவர்த்தியாகும். மேகஇடியினாலும் பூ கம்பங்களாலும் உண்டாகிறபயம் ஏழுநாள் சீந்தல் கொடியினால் ஓமித்தால் நிவர்த்தியாகி ராஜதானிமுதலான வைகளும் சுகமடையும். காற்று அக்னி சத்துரு இவைகளால் உண்டாகும்பயம் மண்கட்டிகளை நூறு உருஜபித்து நான்குதிக்குக்களி லும் இறைத்தால் நீங்கும். விலங்கு முதலியவற்றால் கட்டுண்டவன் நூறு உருஜபித்தால் கட்டுகள் விலகிவிடும். விஷரோகம் பூதரோக முள்ளவர்களைத் தொட்டுக்கொண்டு நூறு உரு ஜபித்தால் நீங்கி விடும். சலத்தை மந்திரித்துண்டாலும் விபூதியைமந்திரித்து சிரசில்

தரித்துக்கொண்டாலும் பூதாதிரோகங்களும் சமஸ்தமானவியாதிகளும் நீங்கித் தீர்க்காயுளுண்டாகும்.

புஷ்பஹோமங்களைப் பிராமணமுகமாகச்செய்து அவர்களைத் தன்சக்திக்குத்தக்கபடித் திருப்திசெய்வித்தால் சம்பத்துண்டாகும். செந்தாமரையாலாவது சாதிபுஷ்பத்தாலாவதுசாலி தண்டுலத் தாலாவது பில்வசமித்துக்களாலாவது பில்வபத்திரங்களாலாவது பில்வபுஷ்பங்களாலாவது பில்வபலங்களாலாவது பாயசம் நெய் இவைகளில் தோய்த்து ஏழுநாள் ஓமஞ்செய்தால் சம்பத்துண்டாகும். நெற்பொரியை நெய் தேன் கருப்பஞ்சாறு என்னும் மதுக்களோடு சேர்த்து ஓமித்தால் வரனுக்கு விரும்பியகன்னிகையும் கன்னிகைக்கு விரும்பியவரனுங் கிடைப்பார்கள். செங்கழுநீர்புஷ்பங்களினால் ஏழுநாள் ஓமித்தால் சுவர்ணமும், சூரியனைக்குறித்து அர்க்கியங்கொடுத்தால் மறைந்திருக்கும் பொன்னும், அன்னத்தால் ஓமித்தால் அன்னமும், நெற்கதிரால் ஓமித்தால் மிக்கதானியமும், கரீஷசூர்ணங்களால் ஓமித்தால் பசுக்களும் கிடைக்கும். பிரியங்குதண்டுலத்தினால் செய்த பாயசத்தை நெய்யோடு ஓமித்தால் பிரஜைகள் விருத்தியடைவர். சூரியனைக்குறித்து அன்னம் பாயசம் இவைகளை நிவேதித்து ஓமித்து சேஷத்தை புஷ்பவதியானஸ்தீரீ நான்காம் நாள் ஸ்நானஞ் செய்தபின் போஜனஞ் செய்வாளாகில் சுபுத்திரனைப் பெறுவள்.

குருத்துள்ள உலராதசமித்துக்களாலாவது குருத்தோடுகூடிய பாலுள்ள விருக்ஷசமித்துக்களை மதுத்திரயங்களோடாவது பொன்னினாற்செய்த மலர் அரும்புகளாலாவது ஓமித்தால் ஆயுள்விருத்தியடையும். நெற்கதிரினால் நூறு ஓமமியற்றினால் ஆயுளும் பொன் முதலியவைகளுமுண்டாகும். பால் தேன் நெய் இவைகளாலாவது வன்னி அன்னம் பால் நெய் இவைகளாலாவது கல்லாலமரத்தின் சமித்து பால் இவைகளாலாவது ஏழுதினம் நூறு ஓமஞ்செய்தால் அவமிருத்யுநிவாரணமாம். பாலை யாகாரமாகக்கொண்டு மிருத்யுஞ் சமயமந்திரத்தினால் ஏழுநாள் ஜபஞ்செய்தால் ஜயப்பிரதமும், நிராகாரனாயும் மௌனியாயும் மூன்றுநாள்ஜபித்தால் யமபயநிவர்த்தியும் உண்டாகும். ஜலத்தில்மூழ்கி ஜலத்தில் நின்று செபிப்பானாகில் அக்கணமே மிருத்யுவினின்றும் விடுபடுகின்றான். பில்வமரத்தடியில் ஒருமாதம் ஜபித்தால் ராஜ்யசம்பத்தையும் பில்வத்தளிர் வேர் பழம் இவைகளால் ஓமித்தால் ராஜ்யத்தையும், நூறுபத்மத்தினால் ஒரு மாதம் ஜபித்தால் ராஜ்யாதிபத்தியத்தையும், யவாகு என்னும் தான் யத்தை கதிரோடு ஓமித்தால் கிராமாதிபத்தியத்தையும், அரசமரத்தின் சமித்துக்களால் ஓமித்தால் யுத்தத்தில் ஜயமடைந்து அரசத் தன்மையையும், எருக்குசமித்துக்களால் ஓமித்தால் மண்டலாதி

பத்யத்தையும் அடையலாம். வஞ்சியினது பத்திரபுஷ்பங்களைப் பாலிலும் பாயசத்திலும் தோய்த்து ஏழுநாள் நூறுஹோமஞ் செய்தாலும் நாபியளவு ஜலத்தில் ஏழுநாள் ஜபித்தாலும் புஷ்டியடைகிறான். ஜலத்தில் பஸ்மத்தை நூறு ஆகுதிசெய்தால் அதிக மழை சமனமாகும். முருக்கு மரசமித்தினால் ஓமித்தால் பிரஹ்மதேஜஸும், முருக்கு மரபுஷ்பம்ஓமித்தால் எல்லா இஷ்டகாமியங்களும், பாலில் ஓமித்தால் ஞானவிருத்தியும், நெய்யினால் ஓமித்தால் புத்தி விசேஷமும் உண்டாகும். ஜலத்தை அபிமந்திரித்துப் பானஞ்செய்தால் பிரமக்யானமும், புஷ்பங்களினால் ஓமித்தால் இஷ்டம் தானேசெய் தவனையடையும். பில்வபுஷ்பங்களை தேனில்தோய்ந்து ஓமித்தால் இஷ்டத்தைச் செய்தவனடைகிறான்.

ஜலத்தில்நின்றுகொண்டு கையால்ஜலத்தையெடுத்து ஸ்நானஞ் செய்வானாகில் சிரோஷ்டமான புத்தி ஆயுள்விர்த்தி நிச்சிந்தை இவைகளையடைகிறான். இந்தஸ்நானத்தை ஒருவருக்காகச் செய்தாலும் தானும் அவனும் பலத்தையடைவார்கள்.

பரிசுத்தமான இடத்தில் ஒருமாதம் ஆயிரம் உரு நாளொன்றுக்கு ஜபித்தால் ஆயுள்விர்த்தியும், இரண்டுமாதம் ஜபித்தால் ஆயுளும் ஆரோக்யமும், மூன்றுமாதம் ஜபித்தால் அவ்விண்டுடன் சம்பத்தும், நான்குமாதம் ஜபித்தால் அம்மூன்றுடன் புத்திரர் பத்னி கீர்த்தி இவைகளும், ஐந்துமாதம் ஜபித்தால் புத்திரன் பத்னி ஆயுள் ஆரோக்யம் சம்பத்து வித்தையுமுண்டாகும். இவ்வாறு மாதம் வளர வளர சம்பத்துக்களும் விருத்தியடைகின்றன.

கையையுயர்த்தி ஒருபாதத்தில்நின்று நிராசையாக ஒருமாதம் முந்நூறு உரு தினந்தோறும் ஜபித்தால் இஷ்டங்களெல்லா மடைகிறான். ஆயிரத்து நூற்றெட்டுருஜபித்தால் எல்லாம் உண்டாகிறது. நிச்சல புத்தியாக ஆயிரம் உரு ஜபித்தால் ஒருமாதத்தில் மோக்ஷ முண்டாகும், மூன்றுலக்ஷம் ஜபித்தால் எல்லாம் சித்தியாகும்.

ஒருமாதம் நீரில்மூழ்கி நூறு உரு ஜபித்தால் இஷ்டகாயங்களும், மூன்றுலக்ஷம் உருஜபித்தால் சர்வமுமுண்டாகின்றன. ஜலத்தில். ஏகபாதனாய்நின்று கையைமேலேயுயர்த்தி நிராசையுடையவனாய் இராத்திரியில் உப்பில்லாத போஜனமுடையவனாய் ஒருவருடம் ஜபித்தால் ருஷியாகின்றான், இரண்டுவருடம் ஜபித்தால் சமஸ் தவித்தையும், மூன்றுவருடம் ஜபித்தால் திரிகாலஞானமும், நான்கு வருடம் ஜபித்தால் மகாதேவப்பிரத்யக்ஷமும், ஐந்துவருடம் ஜபித்தால் அணிமாதிகுணங்களும், ஆறுவருடம் ஜபித்தால் எவ்விதரூபம் எடுக்க எண்ணமோ அவ்விதமானரூபம் எடுக்கும் வன்மையும், ஏழு வருடம்

ஜபித்தால் தேவாரூபமும், ஒன்பதுவருடம் ஜபித்தால் மநுத்வமும், பத்துவருடம் ஜபித்தால் இந்திரத்துவமும், பதினொருவருடம் ஜபித்தால் பிரஜாபதித்வமும், பன்னிரண்டுவருடம் ஜபித்தால் பிரமத்வமும் உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட தவங்களைப்புரிந்து எல்லாவற்றையும் அடைகின்றனர். சிலருஷிகள் கனிகளையும் சிலர்மூலங்களையும் சிலர் சருகுகளையும் சிலர் பால் சிலர் நெய் சிலர் சோமபானம் சிலர் பிக்ஷான்னம் அவிசு இவைகளையுண்டு எல்லாவற்றையும் அடைகிறார்கள்.

சுவர்ணம் திருடல் சுராபானம் குருபத்னி கமனம் ஆகிய இப் பாவங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒருமாதம் நாள் ஒன்றுக்கு மூவாயிரம் உருஜபித்தால் நீங்கும். இஃதேபோல் வனத்தில் குடிசையிலிருந்து ஒருமாதம் ஜபித்தால் பிரம்ஹத்திதோஷம் நீங்கும். சகலபாவங்களும் பன்னிரண்டு நாள் ஜலத்தில் மூழ்கி தினம் ஆயிரம் உரு ஜபித்தால் சகலபாவங்களும் நீங்கும். நியமமாயும் மௌனியாயும் ஒருமாதம் வரையில் பிராணாயாமத்தோடு மூவாயிரம் உருஜபித்தால் மகாபயத்தை யுண்டாக்கும். மகாபாதகநிவர்த்தியுண்டாகும். ஆயிரம் பிராணாயாமத்தால் பிரஹ்மஹத்திநீங்கும். ஆறுதரம் ரேசகபூரகங்களை அப்பியாசஞ் செய்வது ஒரு பிராணாயாமமாகும். இது சர்வபாபத்தையும் போக்கும். ஆயிரம்முறை ஒருமாதத்துக்குள் அப்யசித்தால் ராஜஹத்தி நீங்கும். பன்னிரண்டுநாளைக்குள் மூவாயிரம் உரு ஜபித்தால் கோஹத்திநீங்கும். தனித்தனி பதினாயிரம் உரு காயத்திரிஜபஞ் செய்தால் சேரக்கூடாதஸ்திரீகளோடு சேர்த்தும் திருடியதும் கொலை செய்ததும் புசிக்கக்கூடாததைப் புசித்ததும் ஆகிய பாவங்கள் நீங்கும். நூறுபிராணாயாமம் செய்தால் சகல பாவமும் நீங்கும். ஒருமாதம் வனத்தில் உபவாசமாய் ஆயிரம் பிராணாயாம அப்யாசமும், மூவாயிரம் காயத்திரிஜபமுஞ்செய்தால் சகலபாபமும் நிவர்த்தியாகும். பிராணாயாம அப்யாசத்தை இருபத்துநான்காயிரம் செய்தால் கிருச்சரம் என்றும், அறுபத்து நான்காயிரஞ் செய்தால் சாந்திராயணத்திற்குச் சமானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். உதயாதிசந்திகளில் நூறுபிராணாயாம அப்யாசமும், நூறு காயத்திரிஜபமும் செய்தால் சர்வபாவமும் நாசமடையும். இப்போது கூறியவைகள் யாவும் சாந்தி கர்மசுத்தி என்று சொல்லப்படும். இவை ரகசியங்களுக்குள் அதிரகசியமான படியால் நீ பாதுகாத்தல் வேண்டும். இதுவரையில் ஆசாரசங்கிரகத்தைச் சுருக்கமாகச்சொல்லி வந்தேன். இதனைவிதிப்படிச்செய்தால் துர்க்காதேவி சந்தோஷித்து பிரசன்னமாவாள். நித்ய நைமித்திக காம்யகர்மங்களை விதிப்படி அநுட்டித்துவந்தால் புத்திமுக்திப் பிரயோஜனமுண்டாகும். ஆசாரந்தான் முதலாயுள்ளதருமம். அதற்குத்

தலைவி ஈஸ்வரியே. இவ்வாறு சகலசாஸ்திரங்களிலுஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இச்சதாசாரத்துக்கு மகத்தான பலனுண்டு. ஆசாரமுடையவன் எப்போதும் பரிசுத்தனாயும் சுகமுடையவனாயு மிருப்பான். அவனே எப்போதும் தன்யன். இதுசத்யம்! இது சத்யம்! ஓ நாரதரே! தேவியினது பிரசாதத்தை யுண்டுசெய்கின்ற சதாசாரக்கிரமத்தை எவன் கேட்கின்றானோ அவன் இகலோக பரலோகங்களில் மகாசம்பத்தையும் சௌக்கியத்தையும் உடையவனாயிருப்பன். இதுகாறும் சதாசாரக்கிரமாதி மகிமைகளைக் கூறினேன்? இனி எதனைக்கேட்க விரும்புகின்றனை யென்றனர்.

(சு - ம் 100)

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

காம்யகர்ம விதி முற்றிற்று.

———

ஆக அத்யாயம் உசு - க்குச் சுலோகம் (கஉசுக.)

———

பதினொன்றாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

———

உ

காமாக்ஷிதேவ்யைநம:

பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தம்

உ

ஹ்ரீங்காரகந்தாரசிம்ஹைறநம:

தேவீபாகவதம்.

பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தம்

முதலாமத்தியாயம்

1. காயத்திரீ விசாரம்

கம்பாதீரசராணாம் கருணாகோரகித த்ருஷ்டி பாதாம் ।
கேலீவநம் மநோமே கேஷாம் சித்பவது சித்விலாஸாநாம் ॥

நாரதர் கூறுகின்றார்;- ஓ தேவ! தேவரீரால் சதாசாரவிதியைக் கேட்டதேயன்றி சர்வபாபங்களையும் போக்கவல்லதாயும் ஒப்பில்லாதமகத்துவமுடையதாயுமுள்ள தேவியினது கதாவமிர்தம் உமது முகமாகிய தாமரையினின்றும் பெருகிவரக் கண்டேன். சாந்திராயண விரதத்தை முதலாகவுடைய எந்தவிரதங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவையெல்லாம் ஒருவனால் சாதித்தற்கு அருமையுடைத்தென்றும் கஷ்டத்தினால் சாதிக்கத்தக்கதென்றும் அறிகிறேன். ஆகையினால் பிராணிகளுக்குச் சுகமானசாதனத்தால் சாதிக்கக் கூடியதாயும் தேவி அநுக்கிரகங் கிடைக்குமாறு செய்வதாயும் சுகமான அநுட்டானத்தினால் சித்திப்பதாயுமுள்ள கர்மா எதுவோ அந்தக்கர்மாவைக் கிருபையினால் சொல்லுவீராக. ஓ சுவாமிந்! சதாசாரவிதியில் காயத்திரிக்கு எந்தவிதி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அந்தவிதியில் முக்கியமாயுள்ளது எதுவோ அதுவும், அதிகபுண்ணியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது எதுவோ அதுவும், தத்துவ சங்கையாகச் சொல்லப்பட்ட காயத்திரிவர்னங்கள் எவைகளோ அவைகளும், அவைகளுக்குரிய ருஷிகளும் சந்தஸுகளும் தேவதைகளும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஓ பிரபுவே! எனக்குச் சொல்லுவீராக. இவைகளைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் ஆவலானது என்மனதில் அதிகமாக விருக்கின்றது என்றார். நாராயணர் கூறுகின்றார். பிராமணனானவன் இதரமான அனுட்டானங்களைச் செய்தாலும் செய்யாதுவிட்டாலும் காயத்திரியைமாத்திரம் விடாது செய்வானாயின் அவன் கிருதகிருத்யனாகின்றான். சந்தியாகாலங்களில் அர்க்கியங்கொடுத்து காயத்திரியை மூவாயிரம் செபிப்பானாயின் அவன் தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறான். நியாசங்களைச் செய்தாலும்

செய்யாவிட்டாலும் காயத்திரியைமாத்திரம் செபித்தல்வேண்டும். அந்தக்காயத்திரி செபத்தைச் சச்சிதானந்த ரூபிணியாயிருக்கின்ற தேவியைத் தியானித்து பலாபேக்ஷையின்றிச் செய்வானாயின் அந்தக் காயத்திரியின் ஒரு அக்ஷரசித்திற்கே மும்மூர்த்திகளுக்கும் சோமசூர்யாக்னிகளுக்கும் சமானமாகுந்தன்மையை அந்தப்பிராமணன் அடைகின்றான். ஓ முநிவரே! இனி காயத்திரி வர்னத்துக்குரிய ருஷி சந்தஸு தேவதை இவைகளை உண்மையாய் முறைப்படிச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

ருஷிகள்.

வாமதேவர் அத்திரி வசிட்டர் சுக்ரர் கண்ணுவர் பராசரர் விஸ்வாமித்ரர் கபிலர் சவுநகர் யாக்ஞவல்கர் பரத்துவாசர் ஜமதக்கினி கௌதமர் முத்கலர் வேதவியாசர் லோமசர் அகஸ்தியர் கௌசிகர் வத்ஸர் புலஸ்தியர் மாண்டுகர் தூர்வாசர் நாரதர் கஸ்யபர் இந்த இருபத்து நால்வரும் வர்ணங்களுக்குரிய ருஷிகளாகச் சொல்லப் படுகின்றனர்.

சந்தஸ்ஸுகள்.

காயத்துருஉஷ்ணிக் அநுட்டுப் ப்ருஹதி பங்தி திரிஷ்டுப் ஜகதீ அதிஜகதி சக்வரீ அதிசக்வரீ திருகி: அதிதிருதி: விராட் பிரஸ்தார பங்தி கிருதி: பிரகிருதி: ஆகிருதி: விக்ரிதி: சங்கிருதி: அக்ஷரபங்தி: பூ புவ: கஸ்வ: ஜோதிஷ்மதீ இந்த இரு பத்துநான்கும் சந்தஸுகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

தேவதைகள்.

ஆக்னேயம் பிராஜாபத்தியம் ஸௌம்யம் ஈசானம் சாவித்திரம் ஆதித்யம் பார்ஹஸ்பத்யம் மைத்ராவருணம் பகதெய்வதம் ஆர்யமைஸ்வரம் கணேசம் துவாஷ்டரம் பௌஷ்ணம் ஐந்திராக்னம் வாயவ்யம் வாமதேவ்யம் மைத்ராவருணி வைஸ்வதேவம் மாத்ருகம் வைஷ்ணவம் வசுதெய்வகம் ருத்ரதெய்வதம் கௌபேரம் ஆஸ்வினம் மகாபாபங்களைப் போக்கடிப்பதாயும் பரமசிரேஷ்டமாயுமுள்ள இந்த இருபத்துநான்கும் தெய்வங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இவைகளைக் கேட்டமாத்திரத்தில் சாங்கமாகக் காயத்திரியை ஜபஞ்செய்தால் எந்தப்பலனுண்டாகுமோ அந்தப்பலனுண்டாகும்.

(சு - ம் - உளஏ)

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

ஹ்ரீங்காராம்புஜபிருங்கிகாயைநம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்

---

2. காயத்திரியா : சக்திவர்ணாதி கதனம்.

நாராயணர் கூறுகின்றார்,- ஓ முநிவரே! மஹாபாபங்களைப் போக்கவல்ல இருபத்துநான்கு வர்னங்களுக்கு எந்தச்சக்திகள் எந்த நிறங்கள் எந்தத்தத்துவங்கள் எந்த முத்திரைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றவோ அவைகளை முறையாகச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

சத்திகள்.

வாமதேவீ பிரியை சக்தியா விஸ்வா பத்ரவிலாசிநீ பிரபாவதீ ஜயா சாந்தா காந்தா துர்க்கா சரஸ்வதீ வித்ருமா விசாலேசா வியாபிநீ விமலா தமோபஹாரிணீ சூட்சுமா விஸ்வயோநீ ஜயா வசா பத்மாலயா பாரசோபர பத்ரா திரிபதா இச்சக்திகளேயாம்.

நிறங்கள்.

சண்பகம் காசாம்பூ பவளம் ஸ்படிகம் தாமரை இளஞ்சூரியன் * சங்கு குருக்கத்தி சந்திரன் இளந்தாமரையிலைபத்மராகம்இந்திரநீலம் முத்து குங்குமம் : மை ரக்தம் வைடூரியம் 'தேன் மஞ்சள் குருக்கத்திப் பால் சூரியகாந்தி கிளிவால் சதபத்திரம் (தாமரை) தாழை மல்லிகை அலரி இம்மலர்களுக்குரிய நிறங்களே நிறங்களென்று சொல்லப்படும்.

தத்துவங்கள்.

பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதம், கந்தமுதலிய பஞ்சதன்மாத்ரை, உபஸ்தாதி பஞ்சகன்மேந்திரியங்கள், ஆக்ராணாதி பஞ்சஞானேந்திரியங்கள், பிராணன் அபானன் வியானன் சமானன் ஆகிய நான்கு வாயுக்கள். இவ்விருபத்துநான்குமே தத்துவங்களென்றுசொல்லப்படும்.

முத்திரைகள்.

சம்முகம் (எதிர்கூட்டுதல்) சம்புடம் விததம் (விரித்தல்) விஸ்ரிதம் துவிமுகம் த்ரிமுகம் சதுர்முகம் பஞ்சமுகம் ஷண்முகம் அதோமுகம் வியாபகாஞ்சலி சகடம் யமபாசம் கிரதிதம் (சேர்த்தல்) சம்முகோன்முகம் விலம்பம் முஷ்டி மச்சம் கூர்மம் வராஹம்

* சங்கு குருக்கத்தி சந்திரன் இம்மூன்றையும் ஓர் நிறமாகக்கொள்க.

சிம்ஹாக்கிராந்தம் மகாகிராந்தம் முத்கரம் (உலக்கை) பல்லவம் (தளிர்) திரிசூலம் இவ் விருபத்துநான்கும் தனிமுத்திரைகளெனவும் யோனி சுரபி அக்ஷமாலை லிங்கம் பத்மம் மஹாமுத்திரை இவ்வாறும் நன்நான்குக்கு ஒவ்வொரு மகாமுத்திரைகளெனவுஞ் சொல்லப்படும்.

(க-ம்-18)

இரண்டாம் அத்தியாய முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்கார ஸுமனோ மாத்வை நம:

மூன்றாம் அத்தியாயம்

---

3. காயத்திரீகவசம்.

நாரதர் கூறுகின்றார்:- ஓ சுவாமிந்! சர்வஜகந்நாதரே! அறுபத்து நான்கு கலைகளும்வல்லவரே! யோகிகளுக்குள் சிரேஷ்ட மானவரே! எனக்குச் சிலசந்தேகங்க ளிருக்கின்றன. அவை என்னவென்று தேவரீர் கேட்டருளவேண்டும். எந்தப்புண்ணியத்தினால் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டு நான் பிரமசொரூபமாக எப்படி யாவேனோ, என்தேகம் தேவதாரூபமாயும் மந்திரரூபமாயும் எப்படியாகுமோ, அந்தக் கர்மாவையும் விதிபூர்வமான நியாசம்ருஷிசந்தஸு தெய்வம் விதியோடு கூடிய தியானம் இவைகளை அறியாதிருக்கின்றேனாகலின் அவற்றைக்கேட்க இச்சிக்கின்றேன். (3)

நாராயணர் கூறுகின்றார்:- அதிபரமரகசியமான காயத்திரீ கவசமென ஒன்றிருக்கின்றது. அதனை ஒருவன் படனஞ்செய்தாலும் மனதில் சிந்தித்தாலும் சர்வபாவங்களினின்றும் விடுபட்டு. சகலகாமங்களையும் அடைந்து தேவீசொருபமாகின்றான். காயத்திரிகவசத்திற்கு பிரமவிஷ்ணு மஹேஸ்வரர்களே ருஷிகள், நான் குவேதங்களே சந்தஸ்ஸுகள், பிரமசொரூபமே தேவதை, பரமாகலா காயத்திரி பீஜம், பர்க்கன் சக்தி, திய: கீலகம், மோக்ஷார்த்தமே விநியோஜகம். இந்த நியாசங்களைச்செய்துபின்னர் நான்கு வர்ணங்கள் ஹ்ருதயத்தினிடத்தும், மூன்றுவர்னங்கள் சிரத்தினிடத்தும், நான்குவர்ணங்கள் சிகையினிடத்தும், மூன்றுவர்ணங்கள் கவசமந்திரமாகத் தோள்களிடத்தும், நான்குவர்ணங்கள் நேத்திரங்களிடத்தும், நான்குவர்ணங்கள் அஸ்திரமந்திரமாகத் திக்பந்தனத்துக்கு

மாகக்கொண்டு நியாசஞ் செய்யும்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இனிச்சாதகனுக்கு அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் தியானஞ் சொல்லுகிறேன். முத்து பவளம் சுவர்ணம் நீலம் வெண்மை இந்த நிறங்களோடுகூடிய முகமுடையவ்ளாயும் மூன்று நேத்ர முடையவளாயும் சந்திரனோடுகூடிய ரத்னமகுட முடையவளாயும் தத்வார்த்தங்களுள்ள வர்ணசொரூபிணியாயும் வரதம் அபயம் பாசம் அங்குசம் வெண்ணிறமுடைய்கபாலம் சங்கம் சக்கரம் இரண்டு தாமரை இவைகளைக் கையிற்றாங்கினவளாயுமுள்ள காயத்திரீ தேவியைப் பூஜிக்கின்றேன்:

காயத்திரி கிழக்குதிக்கில் காக்க, சாவித்திரீ தெற்குதிக்கில் காக்க, ப்ரஹ்மசந்தி மேற்குதிக்கில்காக்க, சரஸ்வதீ உத்தரதிக்கில் காக்க, பாபஹாரிணியாயும் மேதசம்ரக்ஷிணியாயும் ஜலசாயினியாயுமுள்ள பார்வதீ அக்னிதிககில் காக்க, ராக்ஷசர்களைப் பயப்படுத்தும் யாதுதானி நைருதிதிக்கில் காக்க, பவமான விலாசிநீ வாயுதிக்கில்காக்க, ருத்ராணீ ஈசானதிக்கில்காக்க, பிரஹ்மாணீ எனது ஊர்த்துவபாகத்தைக்காக்க, வைஷ்ணவீ அதோபாகத்தைக்காக்க, இந்தப்ரகாரம் இந்தச்சத்திகள் பத்துத் திக்குகளிலுங்காக்க, புவனேஸ்வரீ சர்வாங்கத்தையுங்காக்க, தத்பதம் எனது பாதங்களைக்காக்க, சவிதுப்பதம் கணைக்கால்களைக்காக்க, வரேண்யம் இடையைக்காக்க, பர்க்கம் நாபியைக்காக்க, தேவஸ்யம் எனது ஹ்ருதயத்தைக்காக்க, தீமஹீ நெற்றியைக்காக்க, காக்க தியப்பதம் நேத்ரங்களைக்காக்க, யப்தம் வெற்றியைக்காக்க, நப்பதம் சிரசைக்காக்க, பிரசோதயாத் சிகையைக்காக்க, த்தபதம் சிரசைக்காக்க, ஸகாரம் பாலத்தைக்காக்க, விஎன்னும் அக்ஷரம் நேத்திரங்களைக்காக்க, துகாரம் கபோலங்களைக்காக்க, வகாரம் நாசியைக்காக்க ரேகாரம் முகத்தைக்காக்க, ணிகாரம் மேலுதட்டைக் காக்க, யகாரம் கீழுதட்டைக்காக்க, ப(ஹ) காரம் வாயின்மத்தியைக் காக்க, கோ (ஹோ) காரம் முகவாய்க்கட்டையைக்காக்க, தே(ஷெ) காரம் கண்டத்தைக்காக்க, வகாரம் தோள்களைக்காக்க, ஸ்யகாரம் வலதுகையைக்காக்க, தீகாரம் இடக்கையைக்காக்க, மகாரம் ஹ்ருதயத்தைக்காக்க, தி (யி) காரம் வயற்றைக்காக்க, தி (யி) காரம் நாபியைக்காக்க, யோகாரம் இடுப்பைக்காக்க, யோடகாரம் குஹ்யத்தையும் நஃபதாக்ஷரம் தொடைகளைக்காக்க, ப்ரகாரம் முழங்கால்களைக்காக்க, சோகாரம் கணுக்கால்களைக்காக்க், த(உ) காரம் புறங்கால்களைக்காக, யகாரம் இரண்டு பாதங்களை யுங்காக்க, தகாரம் சர்வாங்கங்களைக்காககு.

இத்திவ்யமானகவசம் நூறுவிதமான துன்பங்களைப் போக்க டிப்பதாயும் அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்களைக் கொடுப்பதாயும் மோக்ஷகாரகமாயு மிருக்கிறது. இதனைப் படித்தாலுங் கேட்டாலும் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானஞ்செய்தபலனை யடைந்து சர்வபா பங்களினின்றும் விடுபட்டு பிரமசொரூபத்தை யடைகிறார்கள்.

* நாராயண ॥ அஸ்தியேகம் பரமம்குஹ்யம் காயத்ரீ கவசந்ததா ।
படநாத் தாரணாந் மர்த்ய சர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥ (4)

ஸர்வாந் காமா நவாப்நோதி தேவீரூபஸ்ச ஜாயதே ।
காயத்ரீ கவசஸ் யாஸ்ய பிரஹ்மவிஷ்ணு மஹேஸ்வரா: ॥ (5)

ருஷயோ ருக்யஜுஸ்ஸாமா தர்வச்சந்தாம்ஸி நாரத ।
பிரஹ்மரூபா தேவதோக்தா காயத்ரீ பரமாகளா: ॥ (6)

தத்பீஜம் பர்க்க யித்யேஷா சக்திருக்தா மநீஷிபி: ।
கீலகஞ் சதியப்ரோக்தம் மோக்ஷார்த்தே விநியோஜனம் ॥ (7)

சதுர்ப்பிர் ஹ்ருதயம் ப்ரோக்தம் த்ரிபிர் வர்ணைஸ் ஸிரஸ்மதம் ।
சதுர்ப்பிஸ்யாச் சிகாபஸ்சாத் த்ரிபிஸ்து கவசம் ஸ்மிருதம் ॥ (8)

சதுர்ப்பிர் நேத்ரமுத்திஷ்டம் சதுர்ப்பிஸ்யாத் ததஸ்ரகம் ।
அதத்தியானம் பிரவக்ஷ்யாமி ஸாதகா பிஷ்டதாயகம் ॥ (9)

முக்தா வித்ரும ஹேமநீல தவளச் சாயைர் முகைஸ்திரீ க்ஷணை: ।
யுக்தாமிந்து நிபத்த ரத்ன மகுடாம் தத்வார்த்த வர்ணாத்மிகாம் ।

காயத்ரீம் வரதா பயாங்குச கசாஸ் சுப்ரங் கபாலங்குணம் ।
சங்கம் சக்ரமதாரவிந்த யுகளம் அஸ்தைர் வஹந்தீம் பஜே ॥ (10)

காயத்ரீ பூர்வதபாது ஸாவித்ரீ பாதுதக்ஷிணே ।
ப்ரஹ்ம சந்தியாதுமே பஸ்சா துத்தராயாம் சரஸ்வதீ ॥ (11)

பார்வதீ மேதசம்ரக்ஷே பாவகீ ஜலசாயிநீ ।
யாது தாநீ திசம்ரக்ஷேத் யாதுதாந பயங்கரி ॥ (12)

ஸாவமாநீ தசம்ரக்ஷேத் பவமான விலாசிநீ ।
திசம்ரௌத்ஞ்சேபாது ருத்ராணீ ருத்ர ரூபிணீ ॥ (13)

ஊர்த்வம் பிரஹ்மாணி மேரக்ஷே ததஸ்தாத் வைஷ்ணவீததா ।
ஏவந் தசதிசோ ரக்ஷேத் சர்வாங்கம் புவனேஸ்வரீ ॥ (14)

தத்பதம் பாதுமே பாதௌ ஜங்கேமே சவிதுபதம் ।
வரேண்யம் கடிதேசேது நாபிம் பர்க்கஸ் ததைவச ॥ (15)

தேவஸ்ய மேதத்திருதயம் தீமஹீதிச கல்லயோ: ।
தியப்தஞ்ச மேநேத்ரே யப்தம்மே லலாடகம் ॥ (16)

நப்ாது மேபதம்மூர்த்நீ சிகாயாம்மே ப்ரசோதயாத் ।
தத்பதம் பாதுமூர்த்தாநம் ஸகார: பாதுபாலகம் ॥ (17)

சக்ஷுஷீது விகாரார்ணஸ்துகாரஸ்து கபோலயோ: ।.
நாஸாபுடம் வகாரார்ணோரேகாரஸ்துமுகேததா ॥ (18)

நிகார்வூர்த்வ மோஷ்டந்து யகாரஸ் த்வதரோஷ்டகம் ।
ஆஸ்யமத்யே பகாரார்ணோ கோகாரஸ் சுபுகேததா ॥ (19)

தேகார: கண்டதேசேது வகாரஸ் கந்ததேசகம் ।
ஸ்யகாரோ தக்ஷிணம்ஹஸ்தம் தீகாரோ வாமஹஸ்தகம் ॥ (20)

மகாரோ ஹ்ருதயம் ரக்ஷேத் திகாரம் உதரேததா ।
திகாரோ நாபிதேசேது யோகாரஸ்து கடிந்ததா ॥ (21)

குஹ்யம்ரக்ஷது யோகார ஊரூத் வந்: பதாக்ஷரம் ।
ப்ரகாரோ.ஜாநுநீரக்ஷேச் சோகாரோ ஜங்கதேசகம் ॥ (22)

தகாரம் குல்பதேசேது யா்கார: பதயுக்மகம் ।
தகார் வ்யஞ்சனஞ்சைவ சர்வாங்கேமே சதாவது ॥ (23)

இதந்து கவசந்திவ்யம் பாதாசத விநாசநம் ।
சதுஷஷ்டிகலாவித்யாதாயகம் மோக்ஷகாரகம் ॥ (24)

முச்யதே சர்வபாபேப்ய: பரம் ப்ரஹ்மாதி கச்சதி ।
படநாச் சிரவணாத்வாபி கோசகஸ்ர பலம்லபேத் ॥ (25)

மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்கார தருமஞ்சர்யைநம:

நான்காம் அத்தியாயம்

---

4. காயத்திரீ ஹ்ருதயம்.

நாரதர் கூறுகின்றார்:- பகவானே! தேவதேவேசரே! சீவர்களால் தோத்திரஞ்செய்யப்பட்டவரே! ஜகத்பிரபுவாகிய நாராயணரே! காயத்திரீ

மந்திரத்திற்குத் திவ்யசொரூபமாக விருக்கின்ற கவசம் தேவரீரால் கேட்கப்பெற்றேன். ஜபிப்பதனாலும் மனதிற்றறிப்பதனாலும் சகலவிதமான புண்ணியங்களும் வருகின்றனவோ அந்த ஸ்ரேஷ்டமாகிய காயத்திரீ ஹ்ருதயத்தை இப்போது நான் கேட்க இச்சிக்கிறேனென்றனர். நாராயணர் கூறுகின்றார்:- ஓ நாரதரே! நீ விரும்பியபடி அதர்வண வேதத்தில் நன்றாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ரகசியத்திலும் அதிரகசியமாகிய தேவீஹ்ருதயத்தை நானிப்போது சொல்லுகிறேன். வேதமாதாவாயும் விராட்ரூபிணியாயும் மகாதேவியாயு மிருக்கின்ற காயத்திரியைத் தியானஞ்செய்து அந்தத்தேவியினுடைய அங்கங்களிற் சொல்லப்படுந் தேவதைகளைத் தியானிக்கவேண்டும். எவ்வாறெனின் சாதகன் பிண்டபிரமாண்டங்கள் அத்தேவியினிடத்தில் ஐக்கியமாயிருக்கின்றபடியால் தன் சரீத்தைத் தேவியினது நிஜசொரூபமாகத் தியானிக்கவேண்டியது. வேதவித்துக்கள் தன்னைத் தேவிசொரூபமாக நினைக்காதவன் தேவீ தியானத்துக்கு யோக்யனல்லனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் தன்தேகத்தில் இந்தத் தேவதைகளைப் பேதமின்றித் தியானிக்கவேண்டும். தியானித்தபின் தன்மயத்தனாதலைப் பிறகு சொல்லுகிறேன். இந்தக்காயத்திரீ ஹ்ருதயத்துக்கு நாராயணனாகிய நானேருஷி, காயத்திரியே சந்தஸு, தேவதை பரமேஸ்வரி, அங்கன்னியாஸம் முற்கூறியபடி, மாநுடசஞ்சாரமில்லாத விடத்தில் ஆசனத்தில் ஏகாக்கிர மனத்துடன் தியானிக்க வேண்டியது. அதன் பிறகு அர்த்தந் நியாசஞ் செய்யவேண்டும். எப்படியெனில் சிரசில் சுவர்க்கதேவதை, பல்வரிசையில் அஸ்வநிதேவதைகள், அதரத்தில் உபயசந்தி, முகத்தில் அக்னி, நாக்கில் சரஸ்வதி, கண்டத்தில் பிரகஸ்பதி, ஸ்தனத்தில் அஷ்டவசுக்கள், புஜத்தில் சப்தமருத்துக்கள், ஹ்ருதயத்தில் மேகம், வயிற்றில் ஆகாயம், நாபியில் அந்தரிக்ஷம், இடையில் இந்திரன் அக்னி, புருஷ்டங்களில் விஞ்ஞானதனம் பிரஜாபதி தொடைகளில் கைலாயம் இமயம், முழங்காலில் விஸ்வதேவர்கள், கணுக்கால்களில் கவுசிகர், ஆண்குறியில் அயனம், பாதங்களில் பிருதிவி, விரல்களில் வனதேவதைகள், ரோமங்களில் ருஷிகள், நகங்களில் முகூர்த்தங்கள், அஸ்திகளில் கிருகங்கள், ரக்த மாம்சங்களில் ருதுக்கள் சம்வத்ஸரங்கள் நிமிஷங்கள் இராப்பகல் சந்திர சூரியர்கள். இவ்வண்ணமாக அர்த்த நியாசஞ்செய்து சிரேஷ்டமாயும் திவ்யமாயும் ஆயிரங் கண்ணுள்ளவளாயும் இருக்கின்ற அந்த காயத்திரி தேவியைச் சரணாக அடைகின்றேன். என்று சொல்லி "ஓம் தத்ஸவிது" என்னும் மந்திரங்களைச் சொல்லித் தியானித்தல் வேண்டும்.

இந்த காயத்திரி இருதயத்தை இந்த முறைப்படி எவன் காலையில் தியானிக்கின்றானோ அவன் ராத்திரியிற்செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபடுகின்றான். எவன் மாலையில் தியானிக்கின்றானோ அவன் பகற்பொழுதிற்செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபடுகின்றான். எவன் இரண்டுபொழுதினும் தியானிக்கின்றானோ அவன் பாவமில்லாதவனாகவே ஆகின்றான். இதுவேயுமன்றி அவன் சர்வ தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தவ னாகின்றான். சகல தேவதைகளாலுந் தெரியப்பட்டவனாகின்றான். சொல்லத்தகாத சொல்லைச் சொல்வதனாலும் உண்ணக்கூடாத பக்ஷ்ய போஜ்ய சோஷ்ய முதலியவற்றை உண்பதனாலும் அசாத்ய சாதனங்களைச் செய்வதனாலும் நூறாயிரம் துர்த்தானங்களை வாங்குவதனாலும் சர்வதானங்களை வாங்குவதனாலும் சமானமாக விருந்து உண்ணக் கூடாதவர்களோடிருந்து உண்பதனாலும் பிரமசரிய நிலையினின்றும் தவறுதலாலும் உண்டாகும் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். ஆயிரம் யாகஞ்செய்தால் எந்தப்பலனோ அந்தப் பலனையும் அறுபதினாயிரம் காயத்திரி ஜபஞ்செய்தால் எந்தப்பலனோ அந்தப் பலனையும் அடைகிறான். இதனை எட்டுப் பிராம்ஹணர்கள் கிரஹிக்கும்படி யுபதேசித்தால் சித்தியுண்டாகும். ஆகையால் பிராஹ்மணன் பிராதக்காலத்தில் சுசியுடையவனாய் இதனைத் தியானிப்பானாயின் சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் பிரஹ்மலோகத்தில் பூஜிக்கப் படுகிறான் என்று நாராயணர் கூறினார்.

நான்காம் அத்யாய முற்றிற்று.

———

உ

ஸகாராக்யைநம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

———

5. காயத்ரீதோத்திரம்

———

நாரதர் நாராயணரைப்பார்த்து ஓ பக்தாநுக்கிரகம் புரிகின்றவரே! சகலமு முணர்ந்தவரே! தேவரீர் அடியேனுக்குப் பாபத்தைப் போக்குங் காயத்திரி ஹ்ருதயம் சொல்லியருளினீ ராகலான் காயத்திரீ தோத்திரத்தையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்க

நாராயணர் கூறுகின்றார். ஆதிசக்தியாயும் ஜகன்மாதாவாயும் பக்தாநுக்கிரக காரணியாயும் சர்வ வியாபிநியாயும் அந்த மில்லாதவளாயும் திரிசந்தி சொரூபிணியாயு மிருக்கின்ற ஓ காயத்ரீ உனக்கு நமஸ்காரம் ஓ காயத்ரீ! நீதான் சந்தீ நீதான் காயத்திரீ நீ தான் சாவித்திரீ நீதான் சரஸ்வதீ நீதான் பிராம்ஹீ நீதான் வைஷ்ணவீ நீதான் ரௌத்ரீ நீதான் ரக்தை நீதான் ஸ்வேதா நீதான் கறுப்பு. ஓ பகவதீ! நீயே பிராதக்காலத்தில் பாலா சொரூபிணியாயும் மத்யானகாலத்தில் யௌவன சொரூபிணியாயும் சாயங்காலத்தில் விருத்தசொரூபிணியாயு மிருக்கின்றாயென்று முநிவர்கள் எக்காலத்தும் சிந்திக்கின்றனர். அம்ஸவாகனா ரூடையாயும் கருடாரூடையாயும் வ்ருஷபா ரூடையாயும் பூமியில் ருக்வேதத்தைத் தியானஞ் செய்கின்றவளாயும் தபஸ்விகளால் எந்தத்தேவி காணப்டுகின்றாளோ அந்தரிக்ஷத்தில் யஜுர் வேதத்தைப் படிக்கின்றவளாக எவள் பிரகாசிக்கின்றாளோ எங்கும் சாமத்தைக் கானஞ் செய்கின்றவளாக் எவளிருக்கின்றாளோ அவள் பூமியில் சஞ்சாரஞ் செய்கின்றவளா யிருக்கின்றாளென்றும், நீயே ருத்ரலோகத்தை யடைந்திருக்கிறாய் நீயே விஷ்ணுலோகத்தில் நிவாசிநியா யிருக்கின்றாய் பிரமலோகத்தில் மநுஷ்யாளுக்கு அநுக்கிரக காரணியா யிருக்கின்றாய் சப்தருஷிகளுக்குப் பிரீதியை யுண்டாக்குகின்றாய் மாயா சொரூபிணியா யிருக்கின்றாய் அநேகவரங்களைக் கொடுக்கின்றவளா யிருக்கின்றாய் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களது கரங்களின் வியர்வையினின்றும் நேத்திரங்களின் கண்ணீரினின்று உண்டானவளா யிருக்கின்றாய் யாவருக்கும் ஆனந்தத்தை யுண்டுசெய்கின்றவளா யிருக்கின்றாய் தசதுர்க்கா சொரூபிணியா யிருக்கின்றானென்றும் கூறப்படுவதுமன்றி அடையத்தக்க வளாயும் வரத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் சிரேஷ்டையாயும் உத்தம ஸ்திரீயாயும் குருத்வமுடையவளாயும் வராஹ சொரூபிணியாயும் சப்தவராஹியாயும் நீலகங்கையாயும் சிந்தியையாயும் சர்வ போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்றவளாயும் மத்யலோகத்தில் பரகீரதியாயும் பாதாளத்தில் போர்கவதியாயும் திரிலோகவாஹினியாயும் தேவீஸ்தானத்ரய நிவாசினியாயும் நீயே பூர்லோகத்தில் தாத்ரீ (சகலத்தையும் தாங்குகின்றவளாயும் சோகதாரணியாயும் புவலோகத்தில் வாயுசக்தியாயும் சுவர்லோகத்தில் தேஜஸுக்கு நிதியாயும் மகாலோகத்தில் மஹாசித்தியாயும் ஜனர்லோகத்தில் ஜநநயாயும் தபோலோகத்தில் தபஸ்விநியாயும் சத்தியலோகத்தில் சத்யவாக்காயும் விஷ்ணுலோகத்தில் கமலையாயும் பிரமலோகத்தில்

காயத்திரியாயும் ருத்திரலோகத்தில் பரமசிவனது அர்த்தாசன வாசிநயாகிய கவுரியாயும், எனக்கும் மகத்துக்கும் பிரகிருதியாயும் சமானமான அவஸ்தா சொரூபிணியாயும் சபளப் பிரம்ஹசொரூ பிணியாயும் பராபரையாயும் இச்சாசக்தி கிரியாசக்தி ஞானசக்தி என்னும் மூன்று சக்திகளாயும் இருக்கின்றாயென்றும் கங்கை யமுனை விபாசை சரஸ்வதி சரயு தேவிகா சிந்து சிந்து நர்மதா ஐராவதி கோதாவரி சதத்துரு காவேரி தேவலோகதா கௌசிகி சந்திரபாகை விதஸ்தை சரஸ்வதி கண்டகீ தபநீ தோயதா வேத்ரவதி என்கிற தீர்த்தசொரூபிணியாயும் சரீரத்திலிருக்கிற இடைபிங்கலை சுஷம்நை காந்தாரி அஸ்தஜிஹ்வை பூஷை அலம்பூஷை குஹூஹூ சங்கினி பிராணவாஹினி என்று சொல்லப்பட்ட நாடிகளாயும் இருக்கின்றா யென்றும், ஹ்ருதய கமலத்தில் பிராண சக்தியாயும் கண்டத்தில் ஸ்வப்நநாயகியாயும் தாலுவில் சதாதாரையாயும் பிந்துஸ்தானத்தில் பிந்துமாலினியாயும் மூலத்தில் குண்டலினிசத்தியாயும் கேசமூலத்தில் வியாபிநியாயும் சிகைமத்தியில் வியாபிநியாயும் சிகைநுனியில் மநோன்மனியாயும் இருக்கின்றாயென்றும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இன்னும் விரிவாய்ச் சொல்வதினால் பிரயோஜன மென்னை. மூன்றுலகத்திலும் எது எது விருக்கின்றதோ அவையெல்லாம் நீயேதான். ஓ மஹாதேவீ! ஓ ஈஸ்வரியே! ஓ சந்திசொரூபிணீ! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேனென்று எவன் சந்தியாகாலத்தில் பக்திசிரத்தையோடு பாராயணஞ் செய்கின்றானோ அவனுக்கு அளவில்லாத புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும். மஹாபாபத்தைப்போக்கும். மஹாசித்தியைக் கொடுக்கும். புத்திரஹீனனுக்குப் புத்திரனையும் தனஹீனனுக்குத் தனத்தையும் சகலதீர்த்த ஸ்நானபலத்தையும் தவம் யக்ஞம் யாகம் முதலிய பலன்களையும் வேண்டினவர்க்கு அவ்வப் பலன்களையுங் கொடுக்கும். போகமோக்ஷங்களை வேண்டினவர்க்கு இம்மையின் போகங்களையும் அந்தியத்தில் மோக்ஷத்தையும் அடையும்படிச் செய்யும். இத்துதியை எந்தெந்த ஸ்நானகாலங்களில் எவன் பிடித்து எந்த சலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தபோதிலும் சந்தியா காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தபலனை யடைவன். இதிற் சந்தேகங் கிடையாது. ஓ நாரதரே! இது அமிர்தவாக்கியமாகும். இது சத்தியம் சத்தியம். (சுலோகம் 29)

ஐந்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

———

ஸமரஸாயைநம:

ஆறாம் அத்தியாயம்

6. காயத்திரி சஹஸ்ரநாமம்.

———

நாரதர் நாராயணரைப்பார்த்து ஒ பகவானே! சகலமுமுணர்ந்தவரே! சகலசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவரே! நாராயணரே! தேவ ரீரால் சுருதி ஸ்மிருதிபுராணங்களின் ரகசியங்களைக் கேட்கப்பெற்றேன். ஒ தேவ! எந்த வித்யாபிரவர்த்தகத்தால் பாவநாச முண்டாகுமோ எதனால் பிரஹ்மவிக்யான முண்டாகுமோ எதனால் மோக்ஷசாதன முண்டாகுமோ எதனால் பிராமணர்களுக்கு நல்ல கதியுண்டாகுமோ எதனால் மிருத்யுநாசமுண்டாகுமோ எதனால் இகலோக பரலோக பலனுண்டாகுமோ அதை ஆதிமுதலாகக் குறைவில்லாமற் சொல்ல வேண்டும். ஒ பத்மலோசனரே! என்று பிரார்த்தித்தனர். ஸ்ரீ நாராயணர் கூறுகின்றார். பிராக்ஞராகியும் தோஷமில்லாதவராகியு மிருக்கின்ற ஒ மஹாசாது வாகிய நாரதரே! நீர்கேட்டதாகிய ஒவ்வொன்றும் நல்லகேள்விகளாகலின் பாவநாசனமாயும் திவ்யமாயும் சுபமாயு மிருக்கும் காயத்திரி நாமங்கள் ஆயிரத்தெட்டுள்ளன. அவை பகவானால் சிருட்டியின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டன. அவைதான் அந்தணர்கட்கு அக்கணமே பாவநாசத்தைச் செய்வதும் மோக்ஷசாதனத்தைக் கூட்டுவதும் பிரஹ்மஞானத்தை விளைவிப்பதும் மிருத்யு பயத்தைப்போக்கி நல்லகதியை யுண்டாக்குவதுமாம்; அவற்றைப் பிரயத்தனத்துடன் உமக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்த சகஸ்ர நாமத்துக்கு ருஷி பிரஹ்மா அநுஷ்டுப்பு சந்தஸு காயத்திரி தேவதை பீஜம் ஹல் ஸ்வரம் சத்தி அங்கன்னியாச கரன்னியாசம் மாத்ருகாக்ஷரங்கள் என்னும் இவைகள் உள்ளன.. இனிச்சாதகனுக்கு இதங்கொடுக்கும் பொருட்டு தியானஞ்சொல்லுகிறேன்:- சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு பொன்தவளம் ஆகிய நிறத்தோடும் திரிநேத்திரத்தோடும் புதிய சிகப்பு புஷ்பமாலையோடும் நவரத்நமணிகளின் பிரகாசத்தோடும் விளங்கும் குமாரியாயும் காயத்திரியாயும் பத்மாசனையாயும் கரதலத்தில் பிரகாசிக்கும் தாமரை போன்ற பாத்ரமுடையவளாயும் பத்மாக்ஷியாயும் வரத்தைக் கொடுப்பவளாயும் அன்னவாகன முடையவளாயு மிருக்கின்ற தேவியை; தியானஞ் செய்கின்றேன் என்று தியானித்தல் வேண்டும்.

அசிந்திய லக்ஷணாயநம:
அவ்யக்தாயைநம:
அர்த்தமாத்ருமஹேஸ்வர்யைநம:
அமிர்தார்ணவமத்யஸ்தாயைநம:
அஜிதாயைநம:
அபராஜிதாயைநம:
அணிமாதி குணாதாராயைநம:
அர்க்கமண்டலசம்ஸ்திதாயைநம:
அஜரா ஜாயைநம:
அபராயைநம: (10)
தர்மாயைநம:
அக்ஷசூத்ர தராயைநம:
தராயைநம:
அகாராதி க்ஷகாராந்தாயைநம:
அரிஷட்வர்க்க பேதின்யைநம:
அஞ்சனாத்ரி ப்ரதீகாசாயைநம:
அஞ்சநாத்ரிநிவாஸிந்யைநம:
அதித்யைநம:
அஜபாயைநம:
வித்யாயைநம: (20)
அரவிந்த நிபேக்ஷணாயைநம:
அந்தர் பஹிர் ஸ்திதாயைநம:
அவித்யா த்வம்ஸிந்யைநம:
அந்தராத்மிகாயைநம:
அஜாயைநம:
அஜமுகா வாஸாயைநம:
அரவிந்த நிபாநநாயைநம:
அர்த்த மாத்ராயைநம:
அர்த்த தானக்ஞாயைநம:
அரிமண்டல மர்த்திந்யைநம: (30)
அசுரக்ந்யைநம:
அமாவாசியைநம:
அலக்ஷ மிக்ந்யைநம:
அந்தியஜார்ச்சிதாயைநம:
ஆதிலக்ஷ்மியைநம:
ஆதிசக்தியைநம:
ஆக்ருத்தியைநம:
ஆயதா நநாயைநம:
ஆதித்ய பதசாராயைநம:
ஆதித்ய பரிஸேவிதாயை (40)
ஆசார்யாயைநம:
ஆவர்த்தநாயைநம:
ஆசாராயைநம:
ஆதிமூர்த்தி நிவாசிந்யைநம:
ஆக்நேயைநம:
ஆமர்யைநம:
ஆத்யாயைநம:
ஆராத்யாயைநம:
ஆசனஸ்திதாயைநம:
ஆதார நிலயாயைநம: (50)
ஆதாராயைநம:
ஆகாசாந்த நிவாஸிநயைநம:
ஆத்யாக்ஷ சமாயுக்தாயைநம:
ஆந்தராகாசரூபிண்யைநம:
ஆதித்யமண்டலகதாயைநம:
ஆந்தரத்வாந்த நாஸிந்யைநம:
இந்திராயைநம:
இஷ்டதாயைநம:
இஷ்டாயைநம:
இந்தீவரநிபேக்ஷணாயைநம: (60)
இராவத்யைநம:
இந்திரபதாயைநம:
இந்திராண்யைநம:
இந்திரரூபிண்யைநம:
இக்ஷுகோதண்டசம்யுக்தாயை
இக்ஷுசந்தானகாரிண்யைநம:
இந்திரநீல சமாகாராயைநம:
இடாபிங்களா ரூபிண்யைநம:
இந்திராக்ஷயைநம:
ஈஸ்வரீதேவ்யைநம: (70)
ஈஹாத்ரய விவர்ஜிதாயைநம:
உமாயைநம:
உஷாயைநம:
உடுநிபாயைநம:

உர்வாருக பலானனாயைநம:
உடுப்ரபாயைநம:
உடுமத்யைநம:
உடுபாயைநம:
உடுமத்ய காயைநம:
ஊர்த்வாயைநம: (80)
ஊர்த்வ கேஸ்யைநம:
ஊர்த்வாதோகதி பேதின்யைநம:
ஊர்த்வபாஹு ப்ரியாயைநம:
ஊர்மிமாலாவாக்கிரந்ததாயிந்யை
ருதாயைநம:
ருஷயேநம:
ருதுமதீயைநம:
ருஷிதேவ நமஸ்கிருதாயைநம:
ருக்வேதாயைநம:
ருண ஹர்த்ரியைநம: (90)
ருஷிமண்டலசாரிண்யைநம:
ருத்திதாயைநம:
ருஜுமார்க்க ஸ்தாயைநம:
ருஜுதர்மாயைநம:
ருதுப்ரதாயைநம:
ருக்வேதநிலயாயைநம:
ருஜ்வியைநம:
லுப்ததர்ம ப்ரவர்த்தின்யைநம:
லூதாரிவரஸம்பூதாயைநம:
லூதாதிவிஷஹாரிண்யை (100)
ஏகாக்ஷராயைநம:
ஏகமாத்ராயைநம:
ஏகாயைநம:
ஏகைகநிஷ்டிதாயைநம:
ஐந்திர்யைநம:
ஐராவதா ரூடாயைநம:
ஐஹிகாமுஷ்மிக ப்ரதாயைநம:
ஓங்காராயைநம:
ஓஷத்யைநம:
ஓதாயைநம: (110)
ஓதப்ரோத நிவாஸிந்யைநம:
ஔர்வாயைநம:
ஔஷத ஸம்பந்நாயைநம:
ஔபாஸந பலப்ரதாயைநம:
அண்டமத்யஸ்திதாதேவ்யைந
அரீகாரமநுரூபிண்யைநம: [ம:
காத்யாயிந்யைநம:
காளராத்ரைநம:
காமாக்ஷியைநம:
காமசுந்தர்யைநம: (120)
கமலாயைநம:
காமிந்யைநம:
காந்தாயைநம:
காமதாயைநம:
கலகண்டிந்யைநம:
கரிகும்ப ஸ்தனபராயைநம:
கரவீரசுவாசிந்யைநம:
கல்யாண்யைநம:
குண்டலவத்யைநம:
குருக்ஷேத்திர நிவாஸிந்யைநம:(130)
குருவிந்த தளாகாராயைநம:
குண்டல்யைநம:
குமுதா லயாயைநம:
காளஜிஹ்வாயைநம:
கராலாஸ்யாயைநம:
காளிகாயைநம:
காலரூபிண்யைநம:
கமநீய குணாயைநம:
காந்தியைநம:
கலாதராயைநம: (140)
குமுத்வத்யைநம:
கௌசிக்யைநம:
கமலா காராயைநம:
காமசார பிரபஞ்சிந்யைநம:
கௌமார்யைநம:
கருணா பாங்கியைநம:
ககுபந்தாயைநம:
கரிப்ரியாயைநம:

கேசர்யைநம:
கேசவநுதாயைநம: (150)
கதம்பகுசும ப்ரியாயைநம:
காளிந்தியைநம:
காளிகாயைநம:
காஞ்சியைநம:
கலஸோத்பவஸம்ஸ்துதாயைநம:
காமமாதாயைநம:
க்ரதுமத்யைநம:
காமரூபாயைநம:
க்ருபாவத்யைநம:
குமார்யைநம: (160)
குண்டநிலயாயைநம:
கிராத்யைநம:
கீரவாஹநாயைநம:
கைகேயைநம:
கோகிலா லாபாயைநம:
கேதகி குஸுமப்ரியாயைநம:
கமண்டலு தராயைநம:
காள்யைநம:
கர்மநிர்மூல காரிண்யைநம:
கலஹம்ஸ கத்யைநம: (170)
கக்ஷாகிருதகௌதுகமங்களாயை
கஸ்தூரிதிலகாயைநம:
கம்ராயைநம:
கரீந்திரகமனாயைநம:
குஹ்வைநம:
கற்ப்பூர லேபனாயைநம:
கிருஷ்ணாயைநம:
கபிலாயைநம:
குஹராஸ்ரயாயைநம:
கூடஸ்தாயைநம: (180)
குதராயைநம:
கம்ராயைநம:
குக்ஷிஸ்தாகிலவிஷ்டபாயைநம:
கட்ககேட கராயைநம:
கர்வாயைநம:

கேசர்யைநம:
ககவாஹனாயைநம:
கட்வாங்க தாரிண்யைநம:
க்யாதாயைநம:
ககராஜோ பரிஸ்திதாயை (190)
கலக்நீயைநம:
கண்டித ஜராயைநம:
கடாக்யான ப்ரதாயிந்யைநம:
கண்டேந்து திலகாயைநம:
கங்காயைநம:
கணேசகுஹ பூஜிதாயைநம:
காயத்ரீயைநம:
கோமத்யைநம:
கீதாயைநம:
காந்தார்யைநம: (200)
கான லோலுபாயைநம:
கௌதம்யைநம:
காமிந்யைநம:
காதாயைநம:
கந்தர்வாப்ஸரஸேவிதாயை
கோவிந்தசரணாக்ராந்தாயைநம:
குணத்ரயவிபாவிதாயைநம:
கந்தர்வைநம:
கஹ்வர்யைநம:
கோத்ராயைநம: (210)
கிரீசாயைநம:
ககனாயைநம:
கம்யைநம:
குஹாவாஸாயைநம:
குணவத்யைநம:
குருபாபப்ரணாசிந்யைநம:
குர்வியைநம:
குணவத்யைநம:
குஹ்யைநம:
கோப்தவ்யாயைநம: (220)
குணதாயிந்யைநம:
கிரிஜாயைநம:

குஹ்யமாதாங்கீநம:
கருடத்வஜவல்லபாயைநம:
கர்வாபஹாரிண்யைநம:
கோதாயைநம:
கோகுலஸ்தாயைநம:
கதாதராயைநம:
கோகர்ணநிலயாசக்தாயைநம:
குஹ்யமண்டலவர்த்திந்யை (230)
தர்மதாயைநம:
கந்தாயைநம:
கண்டாயைநம:
கோரதானவ மர்த்திந்யைநம:
க்ருணிமந்திர மயைநம:
கோஷாயைநம:
கனஸம்பத்தி தாயிந்யைநம:
கண்டாரவ ப்ரியாயைநம:
க்ராணாயைநம:
க்ருணிசந்துஷ்டிகாரிண்யை (240)
கநாரிமண்டலாயைநம:
கூர்ணாயைநம:
க்ருதாயைநம:
கநவேகின்யைநம:
ஜ்ஞானதாதுமயீயைநம:
சர்ச்சாயைநம:
சர்ச்சிதாயைநம:
சாருஹாஸிந்யைநம:
சடுலாயைநம:
சண்டிகாயைநம: (250)
சித்ராயைநம:
சித்ரமால்யவிபூஷிதாயைநம:
சதுர்ப்புஜாயைநம:
சாருகந்தாயைநம:
சாதுர்யைநம:
சரிதப்ரதாயைநம:
சூலிகாயைநம:
சித்ரவஸ்திராந்தாயைநம:
சந்திரம: கர்நகுண்டலாயைந

சந்திரஹாஸாயைநம: (260)
சாருதாத்ரியைநம:
சகோர்யைநம:
சந்திரஹாஸிந்யைநம:
சந்திரிகாயைநம:
சந்திரதாத்ரியைநம:
சௌர்யைநம:
சோராயைநம:
சண்டிகாயைநம:
சஞ்சத் வாக்வாதிந்யைநம:
சந்திரசூடாயைநம: (270)
சோரவிலாசிந்யைநம:
சாருசந்தனலிப்தாங்யைநம:
சஞ்சத்சாமாவீஜிதாயைநம:
சாருமத்யாயைநம:
சாருகத்யைநம:
சந்திலாயைநம:
சந்திரரூபிண்யைநம:
சாருஹோமப்ரியாயைநம:
சார்வா சரிதாயைநம:
சக்ரபாகுகாயைநம: (280)
சந்திரமண்டல மத்யஸ்தாயை
சந்திரமண்டலதர்ப்பணாயைநம:
சக்ரவாகஸ்தந்யைநம:
சேஷ்டாயைநம:
சித்ராயைநம:
சாருவிலாஸிந்யைநம:
சித்ஸ்வரூபாயைநம:
சந்திரவத்யைநம:
சந்திரமாயைநம:
சந்தனப்ரியாயைநம: (290)
சோதயித்ரியைநம:
சிரப்ரக்ஞாயைநம:
சாதகாயைநம:
சாருஹேதுக்யைநம:
சத்ரயாதாயைநம:
சத்ரதராயைநம:

சாயாயைநம:
சந்தபரிச்சதாயைநம:
சாயாதேவ்யைநம:
சித்ரநிகாயைநம: (300)
சந்தேந்திரியவிஸர்ப்பிண்யைநம:
சந்தோநுஷ்டுப்ரதிஷ்டாந்தாயை
சித்ரோபத்ரவபேதின்யைநம:
சேதாயைநம:
சத்ரேஸ்வர்யைநம:
சிந்நாயைநம:
சூரிகாயைநம:
சேதனப்ரியாயைநம:
ஜநந்நியைநம:
ஜந்மாஹிதாயைநம: (310)
ஜாதவேதாயைநம:
ஜகந்மயைநம:
ஜாந்நவ்யைநம:
ஜடிலாயைநம:
ஜேத்ரைநம:
ஜராமரணவர்ஜிதாயைநம:
ஜம்புத்வீபவத்யைநம:
ஜ்வாலாயைநம:
ஜயந்தியைநம:
ஜலசாலிந்யைநம: (320)
ஜிதேந்திரியாயைநம:
ஜிதக்ரோதாயைநம:
ஜிதாமித்ராயைநம:
ஜகத்ப்ரியாயைநம:
ஜாதரூபமயைநம:
ஜிஹ்வாயைநம:
ஜானக்யைநம:
ஜகத்யைநம:
ஜராயைநம:
ஜநித்ரைநம: (330)
ஜன்ஹுதயாயைநம:
ஜகத்ரயஹிதைஷிண்யைநம:

ஜ்வாலாமுக்யைநம:
ஜபவத்யைநம:
ஜ்வரக்நியைநம:
ஜிதவிஷ்டபாயைநம:
ஜிதக்ராந்தமயைநம:
ஜ்வாலாயைநம:
ஜாக்ரத்யைநம:
ஜ்வரதேவதாயைநம: (340)
ஜ்வலந்தியைநம:
ஜலதாயைநம:
ஜ்யேஷ்டாயைநம:
ஜாகோஷாஸ்போடதிங்முக்யை
ஜம்பிந்யைநம:
ஜ்ரும்பணாயைநம:
ஜ்ரும்பாயைநம:
ஜ்வலந்மாணிக்ககுண்டலாயை
ஜிஞ்சிகாயைநம:
ஜணநிர்கோஷாயைநு: (350)
ஜஞ்சாமாருதவேகின்யைநம:
ஜல்லகீவாத்யகுசலாயைநம:
ஞரூபாயைநம:
ஞபுஜாஸ்மிருதாயைநம:
டங்கபாணசமாயுத்தாயைநம:
டங்கின்யைநம:
டங்கபேதின்யைநம:
டங்கீகணக்ருதாகோஷாயைநம:
டங்கநீயமஹோரஸாயைநம:
டங்காரகாரணீதேவ்யைநம: (360)
டடசப்தநிநாதிந்யைநம:
டாமர்யைநம:
டாகின்யைநம:
டிம்பாயைநம:
டுண்டுமாரைகநிர்ஜிதாயை
டாமரீதந்திரமார்க்கஸ்தாயை
டமட்டமருநாதிந்யைநம:
டிண்டீரவஸஹாயைநம:
டிம்பலஸத்க்ரீடாபராயணாயை

துண்டிவிக்நேசஜநந்யைநம: (370)
டக்காஹஸ்தாயைநம:
டிலிவ்ரஜாயை
நித்யக்ஞானாயைநம:
நிரூபமாயைநம:
நிர்க்குணாயைநம:
நர்மதாநத்யைநம:
திரிகுணாயைநம:
திரிபதாயைநம:
தந்திரியைநம:
துளஸ்யைநம: (380)
தருணாயைநம:
தருவேநம:
திரிவீக்ரமபதாக்ராந்தாயைநம:
துரீயபதகாமிந்யைநம:
தருணாதித்யசங்காசாயைநம:
தாமஸ்யைநம:
துஹிநாயைநம:
துராயைநம:
திரிகாலக்யானசம்பந்நாயைநம:
த்ரிவள்யைநம: (390)
திரிலோசனாயைநம:
த்ரிசக்தியைநம:
த்ரிபுராயைநம:
துங்காயைநம:
துரங்கவதனாயைநம:
திமிங்கிலகிலாயைநம:
தீவ்ராயைநம:
திரிஸ்ரோதாயைநம:
தாமஸாதிந்யைநம:
தந்திரமந்திரவிசேஷக்ஞாயை(400)
தநுமத்யாயைநம:
த்ரிபிஷ்டபாயைநம:
த்ரிசந்தியாயைநம:
த்ரிஸ்தந்யைநம:
தோஷாசம்ஸ்தாயைநம:
தாலப்ரதாபிந்யைநம:
தாடங்கிந்யைநம:
துஷாராபாயைநம:
துஹிநாசலவாஸிந்யைநம:
தந்துஜாலசமாயுக்தாயைநம: (410)
தராஹாராவலிப்ரியாயைநம:
திலஹோமப்ரியாயைநம:
தீர்த்தாயைநம:
தமாலகுஸுமாக்ருத்யைநம:
தாரகாயைநம:
த்ரியுதாயைநம:
தன்வியைநம:
த்ரிசங்குபரிவாரிதாயைநம:
தலோதர்யைநம:
திலோபாஷாயைநம: (420)
தாடங்கப்ரியவாதிந்யைநம:
த்ரிஜடாயைநம:
தித்தர்யைநம:
திரிஷ்ணாயைநம:
த்ரிவிதாயைநம:
தருணாகிருத்யைநம:
தப்தகாஞ்சனசங்காசாயைநம:
தப்தகாஞ்சனபூஷணாயைநம:
த்ரியம்பிகாயைநம:
திரிவர்க்காயைநம: (430)
த்ரிகாலக்யானதாயிந்யைநம:
தர்ப்பணாயைநம:
த்ருப்திதாயைநம:
த்ருப்தாயைநம:
தாமஸ்யைநம:
தும்பருஸ்துதாயைநம:
தார்க்ஷியஸ்தாயைநம:
த்ரிகுணாகாராயைநம:
த்ரிபங்கியைநம:
தநுவல்லர்யைநம: (440)
தாத்கார்யைநம:
தாரவாயைநம:

தாந்தாயைநம:
தோஹிந்யைநம:
தீநவத்ஸலாயைநம:
தாநவாந்தகரீயைநம:
துர்க்காயைநம:
துர்க்காசுரநிபர்ஹிண்யைநம:
தேவரீத்யைநம:
திவாயைநம: (450)
ராத்ரியைநம:
த்ரௌபத்யைநம:
துந்துபிஸ்வனாயைநம:
தேவயாந்யைநம:
துராவாஸாயைநம:
தாரித்ரியபேதிந்யைநம:
தாமோதரப்ரியாயைநம:
தீப்தாயைநம:
திக்வாஸாயைநம:
திக்விமோஹிந்யைநம: (460)
தண்டகாரண்யநிலயாயைநம:
தண்டிந்யைநம:
தேவபூஜிதாயைநம:
தேவவந்தியாயைநம:
திவிஷடாயைநம:
த்வேஷிண்யைநம:
தானவாகிருத்யைநம:
தீனாநாதஸ்துத்யாயைநம:
தீக்ஷாயைநம:
தைவதாயைநம: (470)
தீஸ்ரூபிண்யைநம:
தாத்ரியைநம:
தநுர்த்தராயைநம:
தேந்வைநம:
தாரிண்யைநம:
தர்மசாரிண்யைநம:
துரந்தராயைநம:
தராயைநம:
தாராயைநம:
தனதாயைநம: (480)
தான்யதோஹின்யைநம:
தர்மசீலாயைநம:
தநாத்யக்ஷாயைநம:
தநுர்வேதவிசாரதாயைநம:
த்ருத்யைநம:
தாந்யாயைநம:
த்ருதபதாயைநம:
தர்மராஜப்ரியாயைநம:
த்ருவாயைநம:
தூமாவத்யைநம: (490)
தூமகேஸ்யைநம:
தர்மசாஸ்திரப்ரகாசிந்யைநம:
நந்தாயைநம:
நந்தப்ரியாயைநம:
நித்ராயைநம:
ந்ருமதாயைநம:
நந்தனாத்மிகாயைநம:
நர்மதாயைநம:
நளின்யைநம:
நீலாயைநம: (500)
நீலகண்டசமாஸ்ரயாயைநம:
நாராயணப்ரியாயைநம:
நித்யாயைநம:
நிர்மலாயைநம:
நிர்க்குணாயைநம:
நிதியைநம:
நிராதாராயைநம:
நிரூபமாயைநம:
நித்யசுத்தாயைநம:
நிரஞ்சனாயைநம: (510)
நாதபிந்துகளாதீதாயைநம:
நாதபிந்துகளாத்மிகாயைநம:
ந்ருசிம்ஹிந்யைநம:
நகதராயைநம:
ந்ருபநாகவிபூஷிதாயைநம:
நரகக்லேசசமன்யைநம:

நாராயணபதோத்பவாயைநம:
நிரவத்யாயைநம:
நிராகாராயைநம:
நாரதப்ரியகாரிண்யைநம: (520)
நானாஜ்யோதிசமாக்யாதாயைந:
நிதிதாயைநம:
நிர்மலாத்மிகாயைநம:
நவசூத்ரதராயைநம:
நீதியைநம:
நிரூபத்ரவகாரிண்யைநம:
நந்தஜாயைநம:
நவரத்நாட்யாயைநம:
நைமிசாரண்யவாசிந்யைநம:
நவநீதப்ரியாயைநம: (530)
நாரீயைநம:
நீலஜீமூதநிஸ்வனாயைநம:
நிமேஷிண்யைநம:
நதீரூபாயைநம:
நீலக்ரீவாயைநம:
நிசீஸ்வர்யைநம:
நாமாவள்யைநம:
நிசும்பக்நீயைநம:
நாகலோகநிவாஸிந்யைநம:
நவஜாம்பூனதபிரக்யாயைநம: (540)
நாகலோகாதிதெய்வதாயைநம:
நூபுராக்ராந்தசரணாயைநம:
நரசித்தப்ரமோதிந்யைநம:
நிமக்நாரக்தநயனாயைநம:
நிர்க்காதசமநிஸ்வனாயைநம:
நந்தனோத்யானநிலயாயைநம:
நிர்வ்யூஹோபசாரிண்யைநம:
பார்வத்யைநம:
பரமோதாராயைநம:
பரப்பிரஹ்மாத்மிகாயைநம: (550)
பராயைநம:
பஞ்சகோசவிநிர்முக்தாயைநம:
பஞ்சபாதகநாஸிந்யைநம:

பரசித்தவிதானஜ்ஞாயைநம:
பஞ்சிகாயைநம:
பஞ்சரூபிண்யைநம:
பூர்ணிமாயைநம:
பரமாயைநம:
ப்ரீத்யைநம:
பரதேஜப்ரகாசிந்யைநம: (560)
புராண்யைநம:
பௌருஷ்யைநம:
புண்யாயைநம:
புண்டரீகநிபேக்ஷணாயைநம:
பாதாளதலநிர்மக்னாயைநம:
ப்ரீதாயைநம:
ப்ரீதிவிவர்த்திந்யைநம:
பாவந்யைநம:
பாதசஹிதாயைநம:
பேசலாயைநம: (570)
பவநாசிந்யைநம:
ப்ரஜாபத்தைநம:
பரிஸ்ராந்தாயைநம:
பர்வதஸ்தனமண்டலாயைநம:
பத்மப்ரியாயைநம:
பத்மசம்ஸ்தாயைநம:
பத்மாக்ஷ்யைநம:
பத்மசம்பவாயைநம:
பத்மபத்ராயைநம:
பத்மபதாயைநம: (580)
பத்மிந்யைநம:
ப்ரியபாஷிண்யைநம:
பசுபாசவிநிர்முக்தாயைநம:
புரந்திரீநம:
புரவாஸிந்யைநம:
புஷ்கலாயைநம:
புருஷாயைநம:
பர்வாயைநம:
பாரிஜாத சுமப்ரியாயைநம:
பதிவ்ரதாயைநம: (590)

பவித்ராங்கீநம:
புஷ்பஹாஸபராயணாயைநம:
ப்ரக்ஞாவதீசுதாயைநம:
பௌத்ரியைநம:
புத்ரபூஜ்யாயைநம:
பயஸ்விந்யைநம:
பட்டிபாசதராயைநம:
பங்தியைநம:
பிதுர்லோகப்ரதாயிந்யைநம:
புராண்யைநம: (600)
புண்யசீலாயைநம:
ப்ரணதார்த்திவிநாஸிந்யைநம:
ப்ரத்யும்நஜநன்யைநம:
புஷ்டாயைநம:
பிதாமகபரிக்ருஹாயைநம:
புண்டரீகபுராணவாஸாயைநம:
புண்டரீகசமானனாய்யநம:
ப்ருதுஜங்காயைநம:
ப்ருதுபுஜாயைநம:
ப்ருதுபாதாயைநம: (610)
ப்ருதூதரீயைநம:
ப்ரவாளசோபாயைநம:
பிங்காக்ஷ்யைநம:
பீதவாஸாயநம:
ப்ரசாபலாயைநம:
ப்ரஸவாயைநம:
புஷ்டிதாயைநம:
புண்யாயைநம:
ப்ரதிஷ்டாயைநம:
ப்ரணவாகத்யைநம: (620)
பஞ்சவர்ணாயைநம:
பஞ்சவாண்யைநம:
பஞ்சிகாயைநம:
பஞ்சரஸ்திதாயைநம:
பரமாயாயைநம:
பரஞ்சோதிஷேநம:
பரப்ரீத்யைநம:
பராகத்யைநம:
பராகாஷ்டாயைநம:
பரேசாநீயைநம: (630)
பாவநீயைநம:
பாவகத்யுத்யைநம:
புண்யபத்ராயைநம:
பரிச்சேத்யாயைநம:
புஷ்பஹாஸாயைநம:
ப்ரதூதராயைநம:
பீதாங்கியைநம:
பீதவஸநாயைநம:
பீதசையாயைநம:
பிசரசிந்யைநம: (640)
பீதக்ரியாயைநம:
பிசாசக்நீயைநம:
பாடலாக்ஷ்யைநம:
படுக்ரியாயைநம:
பஞ்சபக்ஷ்யப்ரியாசாராயைநம:
பூதநாப்ராணகாதிந்யைநம:
புந்நாகவநம்த்யஸ்தாயைநம:
புண்யதீர்த்தநிஷேவிதாயைநம:
பஞ்சாங்கியைநம:
பராசக்தியைநம: (650)
பரமாக்லாதகாரிண்யைநம:
புஷ்பகாண்டஸ்திதாயைநம:
பூஷாயைநம:
போஷிதாகிலவிஷ்டபாயைநம:
பாநப்ரியாயைநம:
பஞ்சசிகாயைநம:
பந்நகோபரிசாயிந்யைநம:
பஞ்சமாத்ராத்மிகாயைநம:
ப்ருத்வியைநம:
பதிகாயைநம: (660)
ப்ருதுதோஹிந்யைநம:
புராணந்யாயமீமாஞ்சாயைநம:
பாடலீபுஷ்பகந்திந்யைநம:
புண்யப்ரஜாயைநம:

பாரதாத்ரியைநம:
பரமார்க்கைககோசராயைநம:
ப்ரவாளசோபாயைநம:
பூர்ணாசாயைநம:
ப்ரணவாயைநம:
பல்லவோதர்யைநம: (670)
பலிந்யைநம:
பலதாயைநம:
பல்கவேநம:
பூத்காரியைநம:
பலகாகிருத்யைநம:
பணீந்திரபோகசயனாயைநம:
பணிமண்டலமண்டிதாயைநம:
பாலபாலாயைநம:
பஹுமதாயைநம:
பாலாதபநிபாம்சுகாயைநம: (680)
பலபத்ரப்ரியாயைநம:
வந்தியாயைநம:
படபாயைநம:
புத்திஸம்ஸ்துதாயைநம:
பந்தீதேவ்யைநம:
பிலவத்யைநம:
படிசக்நியைநம:
பலிப்ரியாயைநம:
பாந்தவ்யைநம:
போதிதாயைநம: (690)
புத்யைநம:
பந்தூககுஸுமப்ரியாயைநம:
பாலபாநுப்ரபாகாராயைநம:
ப்ராம்ஹீநம:
ப்ராம்ஹணதேவதாயைநம:
ப்ருஹஸ்பதிஸ்துதாயைநம:
ப்ருந்தாயைநம:
பருந்தாவநவிஹாரிண்யைநம:
பாலாகிநீயைநம:
பிலாஹாராயைநம: (700)
பிலவாஸாயைநம:
பஹூதகாயைநம:
பஹுநேத்ராயைநம:
பஹுபதாயைநம:
பஹுகர்ணாவதம்ஸிகாயைநம:
பஹுபாஹுயுதாயைநம:
பீஜரூபிண்யைநம:
பஹுருபிண்யைநம:
பிந்துநாதகலாதீதாயைநம:
பிந்துநாதஸ்வரூபிண்யைநம: (710)
பத்தகோதாங்குளித்ராணாயை
பதரிகாஸ்ரமவாஸிந்யைநம:
ப்ருந்தாரகாயைநம:
ப்ருஹஸ்கந்தாயைநம:
ப்ருஹத்யைநம:
பாணபாதிந்யைநம:
ப்ருந்தாத்யக்ஷாயைநம:
பஹுமதாயைநம:
வநிதாயைநம:
பஹுவிக்ரமாயைநம: (720)
பத்தபத்மாஸநாஸீநாயைநம:
பில்வபத்ரதலஸ்திதாயைநம:
போதித்ருமநிஜாவாஸாயைநம:
படிஸ்தாயைநம:
பிந்துதர்ப்பணாயைநம:
பாலாயைநம:
பாணாசனவத்யைநம:
படபாணலவேகின்யைநம:
படபாணலவேகின்யைநம:
ப்ரஹ்மாண்டப கிரந்தஸ்தாயை (730)
பிரஹ்மகங்கணசூத்ரிண்யைநம:
பவாந்யைநம:
பீஷணவத்யைநம:
பாவிந்யைநம:
பயஹாரிண்யைநம:
பத்ரகாள்யை நம:
புஜங்காக்ஷ்யைநம:
பாரத்யைநம:

பாரதாசயாயைநம:
பைரவ்யைநம:
பீஷணாகாராயைநம: (740)
பூதிதாயைநம:
பூதிமாலிந்யைநம:
பாமிந்யைநம:
போகநிரதாயைநம:
பத்ரதாயைநம:
பூரிவிக்ரமாயைநம:
பூதாவாஸாயைநம:
ப்ருகுலதாயைநம:
பார்க்கவ்யைநம:
பூசுரார்ச்சிதாயைநம: (750)
பாகீரத்யைநம:
போகவத்யைநம:
பவநஸ்தாயைநம:
பிஷக்வராயைநம:
பாமிந்யைநம:
போகிந்யைநம:
பாஷாயைநம:
பவாந்யைநம:
பூரிதக்ஷிணாயைநம:
பர்க்காத்மிகாயைநம: (760)
பீமவத்யைநம:
பவபந்தவிமோஹின்யைநம:
பஜனீயாயைநம:
பூததாத்ரியைநம:
ரஞ்சிதாயைநம:
புவநேஸ்வர்யைநம:
புஜங்கவலயாயைநம:
பீமாயைநம:
பேருண்டாயைநம:
பாகதேயிந்யைநம: (770)
மாதாயைநம:
மாயாயைநம:
மதுமத்யைநம:
மதுஜிஹ்வாயைநம:

மதுப்ரியாயைநம:
மஹாதேவ்யைநம:
மஹாபாகாயைநம:
மாலிந்யைநம:
மீநலோசனாயைநம:
மாயாதீதாயைநம: (780)
மதுமத்யைநம:
மதுமாம்ஸாயைநம:
மதுத்ரவாயைநம:
மானவ்யைநம:
மதுஸம்பூதாயைநம:
மிதுலாபுரவாஸிந்யைநம:
மதுகைடபஸம்ஹத்ரியைநம:
மேதிந்யைநம:
மேகமாலிந்யைநம: (790)
மகாமாயாயைநம:
மைதல்யைநம:
மஸ்ருணப்ரியாயைநம:
மகாலக்ஷ்மியைநம:
மகாகாள்யைநம:
மஹாகந்யாயைநம:
மஹேஸ்வர்யைநம:
மாஹேந்திர்யைநம:
மேருதநயாயைநம:
மந்தாரகுஸுமார்ச்சிதாயைநம: (800)
மஞ்சுமஞ்சீரசரணாயைநம:
மோக்ஷதாயைநம:
மஞ்சுபாஷிண்யைநம:
மதுரத்ராவிண்யைநம:
முத்ராயைநம:
மலயாயைநம:
மலயாந்விதாயைநம:
மேதாயைநம:
மரகதஸ்யாமாயைநம:
மாகத்யைநம: (810)
மேனகாத்மஜாயைநம:
மஹாமார்யைநம:

மஹாவீராயைநம:
மஹாஸ்யாமாயைநம:
மஹாஸ்யாமாயைநம:
மநுஸ்துதாயைநம:
மாத்ருகாயைநம:
மிஹிராபாஸாயைநம:
முகுந்தபதவிக்ரமாயைநம:
மூலாதாரஸ்திதாயைநம:
மூக்தாயைநம: (820)
மணிபூரகவாஸிந்யைநம:
ம்ருகாக்ஷியைநம:
மஹிஷாரூடாயைநம:
மஹிஷாஸுரமர்த்திந்யைநம:
யோகாசனாயைநம:
யோககம்யாயைநம:
யோகாயைநம:
யௌவநகாஸ்ரயாயைநம:
யாவந்யைநம:
யுத்தமத்யஸ்தாயைநம: (830)
யமுனாயைநம:
யுகதாரிண்யைநம:
யக்ஷிண்யைநம:
யோகயுக்தாயைநம:
யக்ஷராஜப்ரஹூதிந்யைநம:
யாத்ராயைநம:
யானவிதானக்யாயைநம:
யதுவம்சஸமுத்பவாயைநம:
யகாராதிஹகாராந்தாயைநம:
யாஜுஷ்யைநம: (840)
யக்ஞரூபிண்யைநம:
யாமிந்யைநம:
யோகநிரதாயைநம:
யாதுதானபயங்கர்யைநம:
ருக்மண்யைநம:
ரமராயைநம:
தாமாயைநம:
ரேவத்யைநம:

ரேணுகாயைநம:
ரத்யைநம: (850)
ரௌத்ரியைநம:
ரௌத்ரிப்ரியாகாராயைநம:
ராமமாதாயைநம:
ரதிப்ரியாயைநம:
ரோஹிண்யைநம:
ராஜ்யதாயைநம:
ரேவாயைநம:
ரமாயைநம:
ராஜீவலோசனாயைநம:
ராகேஸ்யைநம: (860)
ரூபஸம்பந்நாயைநம:
ரத்நஸிம்ஹாஸநஸ்திதாயை
ரக்தமால்யாம்பரதராயைநம:
ரக்தகந்தாநுலேபநாயைநம:
ராஜஹம்ஸஸமாரூடாயைநம:
ரம்பாயைநம:
ரக்தபலிப்ரியாயைநம:
ரமணீயயுகாதாராயைநம:
ராஜீதாகிலபூதலாயைநம
ருருசர்மபரீதானாயைநம: (870)
ரதின்யைநம:
ரத்னமாலிகாயைநம:
ரோகேஸ்யைநம:
ரோகசமந்யைநம:
ராவிண்யைநம:
ரோமஹரிஷிண்யைநம:
ராமசந்திரபதாக்ராந்தாயைநம:
ராவணச்சேதகாரிண்யைநம:
ரத்நவத்ஸரபரிச்சிந்நாயைநம:
ரதஸ்தாயைநம: (880)
ருக்மபூஷணாயைநம:
லஜ்ஜாதிதேவதாலோலாயை
லலிதாயைநம:
லிங்கதாரிண்யைநம:
லக்ஷ்மியைநம:

லோலாயைநம:
லுப்தவிபாஷாயைநம:
லோகின்யைநம:
லோகவிஸ்ருதாயைநம:
லஜ்ஜாயைநம: (890)
லம்போதரீதேவ்யைநம:
லாக்யைநம:
லலநாயைநம:
லோகதாரிண்யைநம:
வரதாயைநம:
வந்திதாயைநம:
வித்யாயைநம:
வைஷ்ணவீயைநம:
விமலாக்ருத்யைநம:
வராஹ்யைநம: (900)
விரஜாயைநம:
வர்ஷாயைநம:
வரலக்ஷ்மியைநம:
விலாசிந்யைநம:
விந்தாயைநம:
வ்யோமமத்யஸ்தாயைநம:
வாரிஜாஸநஸம்ஸ்த்திதாயைநம:
வாருண்யைநம:
வேணுஸம்பூதாயைநம:
வீதிஹோத்ராயைநம: (910)
விரூபிண்யைநம:
வாயுமண்டலமத்யஸ்தாயைநம:
விஷ்ணுரூபாயைநம:
விதிக்ரியாயைநம:
விஷ்ணுபத்நியைநம:
விஷ்ணுமத்யைநம:
விசாலாக்ஷயைநம:
வசுந்தராயைநம:
வாமதேவப்ரியாயைநம
வேளாயைநம: (920)
வஜ்ரிண்யைநம:
வஸுதோஹின்யைநம:
வேதாக்ஷரபரீதாங்கியைநம:
வாஜபேயபலப்ரதாயைநம:
வாஸவியைநம:
வாமஜநந்யைநம:
வைகுண்டநிலயாயைநம:
வராயைநம:
வியாஸப்ரியாயைநம:
வர்மதராயைநம: (930)
வால்மீகிபரிஸேவிதாயைநம:
சாகம்பர்யைநம:
சிவாயைநம:
சாந்தாயைநம:
சாரதாயைநம:
சரணாகத்யைநம:
சாதோதர்யைநம:
சுபாசாராயைநம:
சும்பாசுரவிமர்த்திந்யைநம:
சோபாவத்யைநம: (940)
சிவாகாராயைநம:
சங்கரார்த்தசரீரிண்யைநம:
சோணாயைநம:
சுபாசயாயைநம:
சுப்ராயைநம:
சிரஸ்ஸந்தானகாரிண்யைநம:
சராவத்யைநம:
சராநந்தாயைநம:
சரத்ஜ்யோத்ஸநாயைநம:
சுபாநநாயைநம: (950)
சரபாயைநம:
சூலிந்யைநம:
சுத்தாயைநம:
சபர்யைநம:
சுகவாஹனாயைநம:
ஸ்ரீமத்யைநம:
ஸ்ரீதராநந்தாயைநம:
சிரவணானந்ததாயிந்யைநம:
சர்வாண்யைநம:

சர்வீவந்தியாயைநம: (960)
ஷட்பாஷாயைநம:
ஷட்ருதுப்ரியாயைநம:
ஷடாதாரஸ்திதாதேவ்யைநம:
ஷண்முகப்ரியகாரிண்யைநம:
ஷடங்கரூபாயைநம:
சுமத்யைநம:
சுராசுரநமஸ்கிருதாயைநம:
சரஸ்வத்யைநம:
சதாதாராயைநம:
சர்வமங்களகாரிண்யைநம: (970)
சாமகானப்ரியாயைநம:
சூக்ஷ்மாயைநம:
சாவித்ரியைநம:
சாமசம்பவாயைநம:
சர்வாவஸாயைநம:
சதாநந்தாயைநம:
கஸ்தந்யைநம:
ஸாகராம்பராயைநம:
ஸர்வைஸ்வர்யப்ரியாயைநம:
ஸித்தயேநம: (980)
ஸாதுபந்துபராக்ரமாயைநம:
ஸப்தருஷிமண்டலகதாயைநம:
சோமமண்டலவாஸிந்யைநம:
சர்வக்ஞாயைநம:
சாந்த்ரகருணாயைநம:
சமானாதிகவர்ஜிதாயைநம:
சர்வோத்துங்காயைநம:
சங்கஹீனாயைநம:
சத்குணாயைநம:
சகலேஷ்டதாயைநம: (990)
சாகாயைநம:
சூர்யதநயாயநம:
சுகேஸ்யைநம:
சோமசம்ஹத்யைநம:
ஹிரண்யவர்ணாயைநம:
ஹரிண்யைநம:
ஹ்ரீங்கார்யைநம:
ஹம்ஸவாஹிந்யைநம:
க்ஷௌமவஸ்திரபரீதாங்கியைந
க்ஷீராப்திதநயாயைநம: (1000)
க்ஷமாயைநம:
காயத்ரியைநம:
சாவித்ரியைநம:
பார்வத்யைநம:
ஸரஸ்வத்யைநம:
வேதகர்ப்பாயைநம:
வராரோஹாயைநம:
ஸ்ரீகாயத்திரியைநம:
பராம்பிகாயைநம: (1008)

சகல பாபங்களைப் போக்கடிப்பதாயும் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயும் மகத்தான சம்பத்தைக் கொடுப்பதாயும் இருக்கிற காயத்திரி சகஸ்ரநாமம் இதுவாகும். ஓ முனீந்திரரே! சந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணாநின்ற இந்த சகஸ்ரநாமம் பிராம்ஹணாளோடு அஷ்டமிதிதியில் விசேடமாய்ப் படித்து ஜப ஹோமங்களும் பூஜை தியானங்களும் விசேடமாய்ச் செய்யவேண்டியது. இந்த சகஸ்ரநாமத்தை ஒருவருக்குங் கொடுக்கக்கூடாது. நல்ல பக்தனாயும் நல்ல சிஷ்யனாயும் இருக்கிற பிராஹ்மணனுக்குச் சொல்லவேண்டியது. சாதகன் பந்துவாயிருந்தாலும் பிரஷ்டனாயிருப்பானாயின் அவனுக்குக் காண்பிக்கக்கூடாது. எவனது கிருகத்தில் இந்த சகஸ்ரநாமம் இருக்கிறதோ அவனுக்கு ஓரிடத்திலிருந்தும் பயம்வராது. மஹாலக்ஷ்மி சஞ்சலையாயிருந்தாலும் அவனிடத்தில்

ஸ்திரமாயிருப்பாள். இது பரமரகஸ்யமாயும் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாயும் தரித்திரனுக்கு நிதியையும் முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் காமிகளுக்கு சர்வ காமங்களையும் கொடுப்பதாயுமிருக்கிறது.

இதைப் படிக்கிறவன் ரோகியாயினும் அரோகியாகிறான். பந்தத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பினும் அக் கட்டினின்றும் விடுபடுகிறான். பிரஹ்மஹத்தி சுராபானம் சுவர்ண அபகரணம் இவைகளைச் செய்தோரும், குருபத்தினியைக் கூடினவனும் ஒருக்கால் படனஞ்செய்யப் பெறுவாராயின் அவர்கள் அவ்வப்பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகின்றனர். இவர்களேயன்றி பெறக்கூடாத தானங்களைப் பெறுகின்றவனும் உண்ணக் கூடாதனவற்றை யுண்டவனும் பாஷண்டனும் பொய் சொன்னவனும் இவர்களோடு கூடியிருந்தவனும் படனஞ் செய்வாராயின் அவர்களும் அவ்வப்பாபங்களினின்றும் விடுபடுவர். ஓ நாரதரே! என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த சகஸ்ரநாம ரகசியமானது பரிசுத்தமாகிய மனிதர்களுக்கு பிரஹ்ம சாயுச்சியத்தைக் கொடுக்கும். இது சத்தியம் சத்தியம். சம்சயமில்லை. (சு - 155)

ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸகலாகமசம்ஸ்துதாயைநம:

ஏழாம் அத்தியாயம்

7. தீக்ஷாவிதி.

———

நாரதர் கூறுகின்றார்:- காயத்திரியினது பலத்தையும், மஹா சிரேயஸ்ஸையும் மகாபாக்கியத்தையும் கொடுப்பதா யிருக்கிற சஹஸ்ர நாமத்தையும், தேவரீரால் கேட்கப் பெற்றேன். பிரஹ்ம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் எந்த தீக்ஷையில்லாமல் அதிகாரஞ் சித்திக்காதோ அந்த வுத்தமமான தீக்ஷாவிதியை முன் சாமான்யமாகக் கேட்டுள்ளேன். அதனை இப்போது விரிவாய்ச் சொல்ல வேண்டுகிறேன்.

நாராயணர் கூறுகின்றார். பரிசுத்தாத்மாக்களாயிருக்கிற சிஷ்யர்களுக்கு எந்தத் தீக்ஷையினால் தேவாக்னி குரு பூஜைக்கு அதிகாரம் உண்டாகிறதோ, எந்தத் தீக்ஷை திவ்யமான ஞானத்தைக்

கொடுத்து அஞ்ஞானமாகிய பாவத்தை நாசஞ்செய்கிறதோ, எது யாதொரு காரணம் வேண்டாது வெகுபலத்தைக் கொடுக்கிறதோ, குரு சிஷ்யர்கள் அதி பரிசுத்தர்களாக விருப்பதற்கு எதனை யபேக்ஷிக்கின்றார்களோ, அந்தத் தீக்ஷையைத்தான் தீக்ஷை என்றும் அதனை அவசியம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் நிகமாகமங்களை யறிந்த சமர்த்தர்கள் கூறுகின்றனர்.

இனி அந்தத் தீக்ஷாவிதியைக் கேட்பீராக. ஆசிரியர் விதித்தபடி மலமோசனாதி கிருத்தியங்களையும், நதிக்கரையை யடைந்து ஸ்நானம் சந்தி முதலிய நியமங்களையும் செய்து, பின்னர் கமண்டலத்தைக் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு, மவுனமாய் நதிக்கரையினின்றும் புறப்பட்டு கிருகத்துக்குப்போய் யாக மண்டபத்தை யடைந்து சிரேஷ்டமான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஆசமனப் பிராணாயாமஞ் செய்து சாமான்யார்க்யத்தில் கந்தபுஷ்பங்களிட்டு ஏழுதரம் அஸ்திரமந்திரத்தால் ஜபித்து அந்தத் தீர்த்தத்தைக்கொண்டு அந்த மந்திரத்தினாலேயே துவார முதலிய இடங்களைப் புரோக்ஷித்து, பின்னர் பூஜையை ஆரம்பித்து வாசக்காலில் மேற்படியின் தக்ஷிணத்தில் கணபதியையும், உத்தரத்தில் சரஸ்வதியையும், நடுவில் லக்ஷ்மியையும் ஸ்தாபித்து, அவரவர் மந்திரங்களால் கந்தபுஷ்ப அர்க்கியங்களைக் கொண்டு பூஜித்து, பின்னர் மேற்படி துவாரத்தின் தக்ஷிணசாகையில் கங்கையையும் கணபதியையும், வாம சாகையில் க்ஷேத்திர பாலகரையும் யமுனையையும், கீழ்ப்படியில் அஸ்திர தேவரையும் ஸ்தாபித்து, முன்போலவே அவரவர் மந்திரங்களைக் கொண்டு பூஜித்து, இந்தப் பரிவாரமூர்த்திகளை யெல்லாம் தேவி மயமாகப் பாவித்துத் தியானித்து, பின்னர் திவ்ய முத்திரையினால் மேலிடத்திலுள்ள விக்னங்களையும், அஸ்திர மந்திரத்தால் அந்தரிக்ஷ விக்னங்களையும், பாத தாடனத்தினால் பூமியிலுள்ள விக்னங்களையும் போக்கிப் பின்னர் தக்ஷிணாங்கிரிணியினால் வாமசா கையின்கண் பிரவேசித்து, தீர்த்த கலசத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து, பின்னர் நிருதிதிக்கில் வாஸ்துபதி பிரஹ்மாவை ஸ்தாபனஞ் செய்து கந்த புஷ்பாதிகளைக் கொண்டு சாமான்யார்க் கியத்தால் பூஜித்து, அதற்குப் பின்னர் பஞ்சகவ்வியத்தைக் கொண்டு மண்டப தோரண ஸ்தம்பம்வரையில் புரோக்ஷித்து, இது வரையில் சொல்லிவந்த தேவதைகளை யெல்லாம் தேவிமயமாக மனதில் பாவித்து, பக்தியோடு மூலமந்திரத்தை ஜபித்துப் புரோக்ஷணஞ் செய்து அஸ்திரமந்திரத்தை யுச்சரித்து மண்டப ஸ்தானத்தைத் தாடனஞ்செய்து அஸ்திர மந்திரத்தோடு ஹூம் என்னும் மந்திரத்தை யுச்சரித்து அப்யுக்ஷணஞ்செய்து, ஆகாயத்தில் தூபங்கமழும்படி தூபங்கொடுத்து தர்ப்பை கூர்ச்சத்தால் சுத்திசெய்ய வேண்டியவை யெல்லாம் சுத்திசெய்து அந்தக் கூர்ச்சத்தை ஈசான்ய திக்கில்

வைத்துவிட்டு, பின்னர் புண்யாஹவாசனம் செய்து ஏழைப் பிராமணர்களைப் போஜன பதார்த்தங்களால் சந்தோஷிப்பித்து, பின்னர் கிழக்குமுகமாக ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து, தன் ஆசிரியரை நமஸ்காரஞ் செய்து தியானித்துத் முன் சொன்னபடி பூதசுத்தி முதலியவற்றைச் செய்து, பின்னர் சிரசில் ருஷியையும், முகத்தில் சந்தஸ்ஸையும் இருதயத்தில் தேவதையையும் குஹ்யத்தில் பீஜத்தையும் பாதங்களில் சக்தியையும் முறையாக நியசித்து, அதன்பின்னர் தாளத்திரயமும் சோடிகா முத்திரையினால் மூன்றுதரம் திக்பந்தனமும் பிராணாயாமமுஞ்செய்து மூலமந்திரத்தை யுச்சரித்து, பின்னர் தேகத்தினிடத்தில் மாத்ருகாநியாசஞ் செய்யவேண்டியது. எவ்வாறெனின் சிரசுமுதல் பாத பரியந்தம் மந்திரவித்தாயுள்ள ஓம் அம்நம என்னும் மந்திரத்தால் நியசித்து, அதன்பின்னர் மூலமந்திர ஷடங்கமந்திரங்களின் ஆதியில் பிரணவத்தையும் அந்தத்தில் நம: ஸ்வாஹா: வஷட், ஹூம், வௌஷட், பட் என்பவைகளைச்சேர்த்து அங்குஷ்ட முதல் கநிஷ்டிகாந்தம்வரையிலும் ஹ்ருதயாதி ஸ்தானங்களிலும் செய்வதாகிய கரந்நியாச அங்கந் நியாசங்கங்களைச் செய்வதும், பின்னர் வர்ணாதிநியாசங்களைக் கல்பங்களில் எந்த எந்த விடங்களில் எப்படி எப்படி செய்யும்படி சொல்லப்பட்டிருக் கின்றனவோ அப்படி யப்படி மூல மந்திரத்தைக் கூட்டிச்செய்வதும் உத்தமம். இந்தப்படி கல்பப்பிரகாரம் வர்ணநியாசஞ்செய்து முடிந்த பின்னர் தனது சரீரத்தைத் தேவிக்குப் பீடமாகக் கற்பித்துப் பூஜையாதிகளைச் செய்யவேண்டும்.

எங்ஙனமெனின், வலதுதோள் இடதுதோள், வலதுதொடை இடதுதொடை, முகம், இடது விலாப்புறம் நாபி வலது விலாப்புறம் இவ்வெட்டிடங்களில் முறையே தர்மம் ஞானம் வைராக்யம் ஐஸ்வர்யம் அதர்மம் அஜ்ஞானம் அவைராக்யம் அநைஸ்வர்யம் என்னும் எட்டு மந்திரங்களால் நியசித்து, இவ்வெட்டுள் தர்மாதி நான்கு மந்திரங்களை நான்கு கால்களாகவும், அதர்மாதி நான்கு மந்திரங்களைக் காத்திரமாயுள்ள பீடப்பரப்பாகவும் பாவித்து, மத்திய ஸ்தானமாகிய மிருதுவாயுள்ள இருதய நடுவில் அனந்தனென்னும் மந்திரத்தால் நியசித்தும், நிர்மலமாயுள்ள பிரபஞ்சபத்மமாகிய அந்த இருதயகமலத்தில் பன்னிரண்டு கலையோடுகூடிய சூரியன் பதினாறு கலையோடுகூடிய சந்திரன் பத்துக்கலையோடுகூடிய அக்னி என்னும் மூவரையும் அவரவர் மந்திரங்களால் சங்கிரகமாக நியசித்தும், அதன்மேல் சத்வம் ரஜஸு தமஸு என்னும் முக்குணங்களை நியசித்தும், அதன்மேல் ஆத்மா அந்தராத்மா பரமாத்மா என மூன்றுவிதமாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூப த்தினிடத்தில் ஞானத்மாவை நியசித்தும் செய்வதாகிய பாவனா பூஜையையே பீடபூஜை என்று வித்வான்கள் கூறுகின்றனர்.

ஓ நாரதரே! இவ்வாறு பீடத்தைக் கற்பித்துக் கொண்ட பின்னர் "அமுகாசனாயநம:" என்னும் மந்திரத்தினால் ஆசனத்தைப் பூஜித்து, அவ்வாசனத்தில் தியானிக்கப்படும் தியேயமூர்த்தியாகிய பராம்பிகையைத் தியேய மந்திரத்தைக்கொண்டு தியானித்து, யதாவிதியாக மானசீகமாய்ச் சர்வோப சாரங்களையுஞ்செய்து அவ்வம்பிகைக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவிப்பதாகிய முத்திரைகள் எவைகளோ அந்தமுத்திரைகளைக்காட்டிச் சந்தோஷிப்பித்து, பின்னர் அவ்வாசனத்துக்கு இடப்பாகத்தின் அக்ரத்தில் சதுரஸ்ரமாகவும் அதனுள் விருத்தாகாரமாக ஷட்கோணமும், அதனுள் திரி கோணமாக மண்டலமும் அமைத்து, அதன் மத்தியில் சங்கமுத்திரைகாட்டி, பின்னர் ஷட்கோணங்களை அக்னிதிக்கு முதலாக ஷடங்க மந்திரத்தால் நல்லமலர்களைக்கொண்டர்ச்சித்து, சங்கத்துக்கு ஆதாரபாத்திரத்தை அந்த ஷட்கோண மத்தியில் வைத்து, அஸ்திரத்தால் புரோக்ஷித்து "மம் வன்னிமண்டலா யோக்தா - ததோத சகலாத்மநே, அமுதகதேவ்யா அர்க்யபாத்திர ஸ்தானாயநம" என்கிற மந்திரத்தை யுச்சரித்து அக்னிமண்டலத்துக்குச் சொல்லியிருக்கும் பத்துக்கலைகளையும் கிழக்குமுதல் பிரதக்ஷணக் கிரமமாகப் பூஜித்து, மூலமந்திரத்தால் புரோக்ஷிக்கப்பட்ட சங்கத்தை யெடுத்து மூலமந்தி ரோச்சாரணையோடு முன்சொன்ன ஆதார பாத்திரத்தின்கண் வைத்து, "அம் சூர்யமண்டலாயோக்தாத்வாத சாந்தே கலாத்மநே - அமுகதேவ் யர்க்ய பாத்ராயநம" என்றும், "ஸம் ஸங்காயபதம புரோச்யம் நம" என்றும் உச்சரித்துப் புரோக்ஷணஞ்செய்து, சூரியனுக்குச்சொல்லி யிருக்கும் பன்னிரண்டு கலைகளையும் பூஜித்து, யதாக்கிரமமாக அப்பன்னிரு கலையையும் ஸ்தாபித்து, மாத்ருகா மந்திரத்தையும் மூலமந்திரத்தையும் விலோமமாக வுச்சரித்து, அந்தச் சங்கத்தில் ஜலத்தைப் பூரித்து சந்திரமண்டலத்துக்குரிய பதினாறு கலைகளையும் நியசித்துப் பின்னர் "உம் ஸோம மண்டலா யோக்தாம் தேஷோடஸக லாத்மநே - அமுகார்க்ய மிருதாயநம" என்கிற மந்திரத்தை யுச்சரித்து, புஷ்பாஞ்சலி சகிதமாக இருதயத்தியானத்தோடு ஸ்ருணி முத்திரையினால் ஆவாகனஞ்செய்து, அந்த மந்திரத்தையே எட்டுத் தரமும், அஃதேபோல் முலமந்திரத்தை எட்டுத்தரமும் ஜபித்து அவற்றோடு இருதயாதி ஷடங்களையும் ஜபித்து மச்சமுத்திரையால் கையைமூடி (அப்யுக்ஷணஞ்செய்து), பின்னர் அந்தச் சங்கத்துக்கு தக்ஷிணதிக்கில் புரோக்ஷண பாத்திரத்தைவைத்து அதில் சங்கதீர்த்தத்தைச் சிறிதுவிட்டு அந்தத் தீர்த்தத்தால் சகல பூஜாத்திரவியங்களையும் தன்னையும் புரோக்ஷித்து அப்பூஜாத் திரவியங்களையும் தன்னையும் சுத்தமாகப் பாவித்து பின்னர் தன்னெதிரில் வேதிகை யொன்றையும் அதன்மேல் சர்வதோபத்திர

மென்னும் மண்டலத்தையும் கற்பித்துக்கொண்டு அதன்மத்தியில் கர்ணிகை யெழுதி நெல்லையும் அரிசியையும் ததும்பப் பரப்பி அதன்மேல் சிதிலமில்லாமல் லக்ஷணத்தோடுகூடிய தர்ப்பை கூர்ச்சத்தைவைத்து ஆதாரசக்திமுதல் பீடம்வரையில் அர்ச்சித்து, பின்னர் கறுப்பில்லாத இரண்டு மண்குடத்தை உள்ளும் புறம்பும் அஸ்திரமந்திரத்தை யுச்சரித்து தீர்த்தத்தால் சுத்திசெய்து மூன்றிழையோடுகூடிய நூலால்சுற்றி அந்த கும்பகலசத்தினுள் கூர்ச்சமும் நவரத்தினமும் இட்டு தாராமந்திரத்தால் கந்தபுஷ்பங்களைக் கொண்டு அர்ச்சித்து பின்னர் அந்தக் கும்பத்துக்கும் பீடத்துக்கும் ஐக்யபாவனா நியாசஞ்செய்து பின்னர் பிரதிலோமமாக மாத்ருகா மந்திரத்தை ஜபித்து அதனோடு மூலமந்திரத்தை ஜபித்து அந்த ஜபோச்சாரணையோடு கும்பத்தில் தீர்த்தத்தைப் பூரித்து அரசன்றளிர் பலாவின்றளிர் மாந்தளிர் இவைகளைக் கும்பமுகப்பில்வைத்து அக்ஷதைகளையிட்டு இரண்டு வஸ்திரந்தரித்து பிராண ஸ்தாபன மந்திரத்தால் பிராணப்பிரதிஷ்டை செய்து பின்னர் தேவி கற்பத்திற் சொல்லியிருக்கின்றபடி ஆவாஹனாதி முத்திரைகளால் பராசக்தியைச் சந்தோஷிப்பிக்கச்செய்து தியானித்து, (ஸ்வாகதந்தே மஹாதேவி என்று) குசலப்பிரசனஞ் செய்ததாகவும், அதற்குத்தேவி (வர்த்தஸ்வ ஸ்வாகதம் என்று) உத்தரமளித்ததாகவும் எண்ணி சுவாகதார்க்கியமும் பாத்யாசமனார்க்கியமும் கொடுத்து மதுபர்க்கநிவேதனம் செய்து பின்னர் ஸ்நானார்த்தமாகத் தைலாதிகளையும் சந்தனாதி சுகந்தங்களையும் சமர்ப்பித்து செகப்புப் பட்டுவஸ்திரங்களாலும் நானாவிதமான ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்து, பின்னர் தேவியினது அங்கங்களில் மாத்ருகா நியாசஞ்செய்து பச்சைக்கற்பூரம் கஸ்தூரி குங்குமப்பூ முதலிய நல்லவாசனையோடுகூடிய சந்தனத்தையும், குருக்கத்திமுதலிய வாசனையுள்ள மலர்களையும் சாத்திப் பின்னர் அதில் விலாமிச்சை சந்தனம் தேன் சர்க்கரை முதலியவைகலந்த தூபமும் தீபமுங்காட்டி அநேகவிதமாயுள்ள நைவேத்ய பதார்த்தங்களை நிவேதனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யும்பொழுது முன்புரோக்ஷணத்துக்கு அமைத்துள்ள அர்க்யதீர்த்தத்தால் ஒவ்வொன்றையும் புரோக்ஷித்து நிவேதனஞ் செய்யவேண்டுமே யன்றி புரோக்ஷண மில்லாமல் செய்யக்கூடாது. நிவேதனமான பின்னர் தேவியினுடைய அங்கங்களைப் பூஜிப்பதாகிய அங்கபூஜையைச் செய்து பின்னர் வைஸ்வதேவஞ் செய்யவேண்டும். எப்படியெனின், தக்ஷிணபாகத்தில் நெல்லைப்பரப்பி அதில் அக்னியைஸ்தாபித்து மூர்த்தியைக் கிரமமாக ஆவாகித்துப் பூஜித்து, தாராமந்திரத்தினாலும் மூலமந்திரத்தினாலும் இருபத்தைந்து முறை பாயஸத்தினாலும் நெய்யினாலும்

ஹோமஞ்செய்து மறுபடியும் வியாஹ்ருதி மந்திரத்தால் ஓமஞ்செய்து சந்தன புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து அக்னியிலிருக்கும் மூர்த்தியைப் பீடத்தில் யோஜித்து அக்னிக்குப் பாயசபலிகொடுத்து அக்னியை விசர்ஜனஞ்செய்து பின்னர் பராசத்தியின் ஆவரண தேவதைகளை கந்தபுஷ்பமுதலிய வைகளால் பூஜித்து பராசத்திக்கு பஞ்சோபசாரஞ் செய்து பின்னர் பராசத்தியின் ஆவரண தேவதைகளை கந்தபுஷ்ப முதலியவைகளால் பூஜித்து பராசத்திக்கு பஞ்சோபசாரஞ்செய்து தாம் பூலங்கொடுத்து சத்ரசாமரங்களால் உபசரித்து தேவிமந்திரத்தை ஆயிரம் உருஜபித்து தேவிக்கு ஈசான்யதிக்கில் சமர்ப்பித்து வேதிகைக்கு ஈஸான்யபாகத்தில் கரகத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து அதில் துர்க்கா மந்திரத்தை ஆவாகித்துப் பூஜித்து அந்தக்கரகத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி கையிலெடுத்துக்கொண்டு அக்கரகத்திலிருந்து ஜலம் கீழேவிழும்படி பிரதக்ஷிணமாக அந்தவிடத்தை நனைத்து கரகத்தை முன்னிருந்த விடத்திலேயே ஸ்தாபித்து அங்கு அஸ்திரமந்திரத்தால் அஸ்திரதேவதையைப் பூஜிக்கவேண்டும். பின்பு ஆசாரியர் சிஷ்யனுடன் மவுனமாய்ப் போஜனஞ்செய்து யாகசாலையில் நியமத்தோடு நித்திரைசெய்ய வேண்டும்.

இனி, குண்டத்தையும் தண்டிலத்தையும் சம்ஸ்காரஞ் செய்ய நிமித்தம் ஆசிரியர் சுத்தியோடு எந்தவிதியினால் எந்தவிதஞ்செய்ய வேண்டுமோ அதைச்சொல்லுகிறேன். ஆசாரியர் தேவிமூல மந்திரத்தை யுச்சரித்து, குண்டத்தையும் தண்டிலத்தையும் நிரீக்ஷித்து, அஸ்திரத்தால் புரோக்ஷித்து, மேற்படி மந்திரத்தால் தாடனமும் கவசத்தால் அப்யுக்ஷணமுஞ் செய்து, மூன்று தர்ப்பைகளால் மேற்கு முதல் கிழக்கு வரையிலும் தெற்கு முதல் வடக்கு வரையிலும் மூன்று ரேகையிழுத்து, பிரணவத்தால் குண்டத்தை அப்யுக்ஷணஞ்செய்து, ஆதாரசக்திமுதல் பீடம்வரை பூஜித்து, பரமகாரணர்களாகிய வாகீஸ்வரி வாகீஸ்வரர்களை கந்தபுஷ்பங்களால் பூஜித்து, வாகீஸ்வரி, வாகீஸ்வரரோடு கூடிக்கொண்டும் காமாதுரையாயும் ருதுஸ்நானத்தை யுடையவளாயும் இருவரும் சிறிது காலம் கிரீடிக்கின்றவர்களாயும் தியானித்து, பிறகு வன்னியை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதினின்றும் சிறிது அக்னியை நைருதி திக்கில் ராக்ஷஸ ப்ரீதியாகத் தள்ளிவிட்டு முன் குண்டத்துக்குச் சொல்லியதுபோல் அவ் வக்னிக்கு ச்துஸ் ஸம்ஸ் காரஞ்செய்து, (ரம்) என்னும் அக்னி பீஜத்தை உச்சரித்து, அக்னியினிடமிருந்து அவ்வக்னி தன் சைதன்னியத்தில் கலந்ததாகவும் மீண்டும் அவ்வக்னியினிடம் சேர்த்ததாகவும் பாவித்து, பிரணவத்தால் ஏழுதரம் அபிமந்திரித்து, தேனுமுத்திரைகொடுத்து,

அஸ்திரத்தால் ரக்ஷையும் கவசத்தால் அவகுண்டனமுஞ் செய்து, பாத்திரத்தோடு கையி லெடுத்துக்கொண்டு, குண்டத்துக்குமேல் மூன்று தரம் பிரதக்ஷிணமாகச்சுற்றி, அவ்வக்னியைச்சிவபீஜ மாகவும் குண்டத்தை தேவியோநியாகவும் பாவித்துக்கொண்டு, இரண்டு முழங்காலும் பூமியில் தாங்கும்படி யிருந்து குண்டத்தில் அக்நியை யிட்டு, இருவருக்கும் ஆசமனங் கொடுத்து அதன்பின்னர் சித்பிங்கள ஹந தக பச இவைகளை யிரட்டித்துச்சொல்லி, "சர்வக்ஞா க்ஞாபய ஸ்வாஹா" என்னும் வன்னிதீப மந்திரத்தினால் ஜொலிக்கச்செய்து, சுவலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்னியைத் தியானித்து, நான்குதிக்கிலும் முகமுள்ளதாயும் விசேஷப் பிரகாசத்தோடு கூடியதாயும் நிர்மலமாயும் சுவர்ணம்போல் பிரகாசிப்பதாயும் ஓமத்தையே ஆகாரமாயுள்ளதாயும் வேதமாதாவாயும் விசேஷமாய்ச் சொலித்துக்கொண்டிருப்பதாயும் உள்ள அக்னியை நமஸ்கரிக்கிறேனென்னும் மந்திரத்தினால் விசேட ஆதரவுடன் தோத்திரஞ் செய்து, அதன்பின் "ஸஹஸ்ரார்ச்சி சுவஸ்திபூர்ண உத்திஷ்ட புருஷ: தூம வ்யாபீ ஸப்தஜிஹ்வோ தநுர்த்தவ" என்னும் வன்னி மந்திர ஷடகங்களையும் அக்நியின் பூர்வபச்சிம தக்ஷிணோத்தரநைருதி ஈசான ஸ்தானங்களில் நியசித்து, மங்களமாயுஞ் சிறந்த தாயுமுள்ள இஷ்டசக்தி ஸ்வஸ்திகம் இவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு பத்மாசனத்தி லிருப்பதாகவும் மூன்று கண்களை யுடையதாகவும் பொன்னிற முள்ளதாகவும் அக்னியைத் தியானித்து, பிறகு குண்டத்து மேகலையில் நான்கு பக்கமும் ஜலத்தினால் பரிசேஷணஞ் செய்து, அதன்பிறகு தர்ப்பையை நான்கு பக்கமும் பரிஸ்தரணமிட்டு, அதன்மீது பரிதியாக நான்கு சமித்துக்களை வைத்து, குண்டமத்தியில் அஷ்ட தளபத்மமும் அதனடுவில் ஷட்கோணமும் அதனடுவில் விருத்த கோணமும் அதனடுவில் திரிகோணமுமாகப் பாவிக்கவேண்டும். அல்லது முன்னரே எழுத வேண்டும். பின்னர் அவ்வக்னியை வைஸ்வாநர! ஜாதவேத! லோகிதாக்ஷ! நீர் இந்தஸ்தானத்தை வஹிக்கவேண்டும். வஹித்து சகல காரியங்களையுஞ் சாதிக்கக் கடவீர் என்று ஸ்வாஹா மந்திரத்தால் பூஜித்து, மத்யமாயிருக்கிற ஷட்கோணத்தில் ஹிரண்யா! ககனா! ரக்தா! கிருஷ்ணா! ஸுப்ரபா! பஹுரூபா! அதிரக்திகா! என்று மந்திரங்களாலும் கேசரங்களில் அங்கமந்திரங்களாலும் அர்ச்சித்து, எட்டு தளங்களில் ஜாதவேதா சப்தஜிஹ்வா ஹவ்ய வாஹாந அஸ்வோதரஜ: சஞ்ஜோந்நிய: வைஸ்வாநர கௌமாரதேஜ விஸ்வமுக தேவமுக என்பவர்களை பூஜித்து, அவவவ்விடங்களில் அவரவர்கள் பிரஸந்நமா யிருப்பதாகவும், நான்கு பக்கங்களிலும் லோகபாலகர் ஆயுதசஹிதமாக இருப்பதாகவும் தியானித்துப் பூஜித்து, அதன்பிறகு சிருக்சிரவம் ஆஜ்யம் இவைகளை சம்ஸ்காரஞ்செய்து, பிறகு

சிரவத்தால் ஆச்சியத்தை ஆஜ்யபாத்திரத்தின் தக்ஷிணத்தி லிருந்தெடுத்து, அக்னியின் தக்ஷிணநேத்திரத்தில் அக்னியே ஸ்வாஹா என்னு மந்திரத்தால் விட்டு, பிறகு வாமபாகத்தினின்றும் நெய்யை எடுத்து, அக்னிவாம நேத்திரத்தில் சோமாய ஸ்வாஹா என்னும் மந்திரத்தால்விட்டு, பாத்திரத்தின் நடுவிலிருந்து நெய்யையெடுத்து, அக்னீ ஷோமாப்யாம ஸ்வாஹா' என்னும் மந்திரத்தால் மத்யநேத்திரத்தில் விட்டு, மறுபடி தக்ஷிணதிக்கி லிருந்தெடுத்து, அக்நிமுகத்தில் அக்நயே ஸ்விஷ்ட க்ருதேஸ்வாஹா என்னு மந்திரத்தாலும் தாராமந்திரத்தோடு கூடிய வ்யாகிருதி மந்திரங்களினாலும் பிரணவத்தால் கர்ப்பாதானம் பும்ஸவனம், விஷ்ணுபலி சீமந்தோன்னயனம் ஜாதகர்மம் நாமகரணம் உபநிஷ்க்கிரமணம் அன்னப்ராசநம் கர்ணவேதம் சூடாகர்மம் விரதபந்தனம் மஹாநாம்யவிரதம் உபந்ஷதவ்ரதம கோதான வ்ரதம உதவா ஹம என்னும் கிருத்யங்களுக்கு பதினாறு ஹோமமும் செய்து, அதன்பிறகு வாகீஸ்வர வாகீஸ்வரிகளைப் பூஜித்து உத்வாஸனஞ் செய்து, பின்னர் ஐந்து சமித்தால் அக்னியைக் குறித்து ஓமஞ்செய்துபின் ஆவரண தேவதைகளுக்கும் ஒவ்வொரு ஹோமஞ் செய்வேண்டும். அதன் பின்னர் சிருவத்தினால் நெய்யையெடுத்து சிருக்கில் நான்குதரம் விட்டு சிருவத்தினால் சிருக்கைமூடி தன்னாசனத்தினின்றெழுந்து வௌஷட் என்பதை இறுதியாகவுடைய அக்னி மந்திரத்தினால் பூர்ணாகுதி செய்யவேண்டும். பின்பு மஹா கணேச மந்திரத்தால் பத்தாகுதிசெய்து, வன்னியில் பீடத்தைப் பூசித்து, உத்தேச தேவதையைத் தியானித்து, அந்த அக்னியில் அந்தத் தேவதையைக்குறித்து நெய்யினால் அக்கினிமுகமும் தேவதையின் முகமும் ஐக்கியமான விருக்கிறதாகப் பாவித்து; இருபத்தைந்துஹோமம் மூலத்தாற் செய்து, பின்னர் ஏகீபாவமாகப் பாவித்து, அக்னியை ஆத்மாவினிடம் ஒடுக்கிக்கொண்டு ஷடங்க் தேவதைகளுக்கு ஆகுதிகளைத் தனித்தினிசெய்து, அதன்பிறகு பதினொரு ஆகுதிசெய்து, இதனால் வன்னிக்கும் தேவிக்கும் நாடி சந்தானஞ் செய்து, கற்போக்த திரவியங்களைக் கொண்டாவது எள்ளினாலாவது தேவதையினுடைய மூலமந்திரத்தால் ஆயிரத்தொட்டாவர்த்தி ஹோமஞ் செய்யவேண்டியது. இவ்விதம் ஹோமஞ் செய்தபிறகு தேவி சந்துஷ்டையா யிருப்பதாகவும் அப்படியே ஆவரண தேவதைகளும் வன்னியாதி தேவதைகளும் சந்துஷ்டையா யிருப்பதாகவும் பாவித்து பிறகு ஸ்நான சந்தியாதிகளைச் செய்தவனாயும் இரண்டு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்தவனாயும் கையில் கமண்டலந் தரித்தவனாயும் சுத்தனாயு மிருக்கிற சிஷ்யனை குண்டத்துக்குச் சமீபத்தில் வரவழைத்து, ஆசாரியராகிய தன்னையும் சபையிலுள்ளோரையும் குல

தெய்வத்தையும் நமஸ்கரித்து தர்ப்பாசனத்தில் உட்காரும்படிச் செய்து, கிருபையுடன் கூடிய நோக்கத்தோடு அவனைப்பார்த்து, அவனுடைய சைதன்னியம் தன்னிடத்தில் சேர்ந்ததாகப் பாவித்து, தேவி அநுக்கிரகத்துக்கு எப்படி யுரியவனாவனோ அப்படி சிஷ்யனுடைய சரீரத்தை திருஷ்டியினாலும் அத்வாக்களை (வழியை) ஓமத்தினாலும் சோதனை செய்யவேண்டியது, எவ்வாறெனில் அவனுடைய-சரீரத்தில் ஷடத்துவாக்களைத் தியானித்து, பாதங்களில் கலாத்வாவையும் சந்தியில் தத்வாத்வாவையும் நாபியில் புவனாத்வாவையும் ஹ்ருதயத்தில் வர்ணாத்வாவையும் நெற்றியில் பதாத்வாவையும் சிரசில் மந்திராத்துவாவையும் தியானித்து, அந்தந்த அத்வாக்களை ஸ்வாஹாந்தமாக வுச்சரித்து, எள்ளோடுகூடிய நெய்யிற்றோய்த்த கூர்ச்சத்தினால் சிஷ்யனைத் தொடவேண்டும். பிறகு பிரணவத்துடன் கூடிய அத்வமந்திரத்தினால் எட்டெட்டாகுதிசெய்து, அதன்பிறகு ஷடாத்வாக்களை பிரஹ்மத்தில் ஒடுங்கினதாகப் பாவித்து, மறுபடி சிருட்டிமார்க்கமாய் அத்வாக்கள் பிரஹ்மத்திலிருந் துண்டானதாகப் பாவித்து தன்னிடம் ஒடுங்கிய சிஷ்ய சைதன்னியத்தை சிஷ்ய சரீரத்தில் யோஜித்து, அதன்பிறகு பூர்ணாகுதி செய்யவேண்டும். அதன் பின்னர் குண்டத்திலிருக்கிற தேவதையைக் கலசத்தில் யோஜித்து மறுபடி வ்யாகிருதி ஹோமஞ்செய்து, அக்கினியினது அங்க ஆகுதிகளை ஒவ்வொருதரஞ் செய்து, அக்னியைத் தன்னிடம் ஒடுக்கிக்கொண்டு, நேத்திர மந்திரத்தினால் சிஷ்ய நேத்திரத்தை வஸ்திரத்தினால் கட்டி, குண்டத்தினின்று மண்டலத்தை அடைவித்து, அவன்கையில் புஷ்பத்தைக்கொடுத்து, முக்கிய தேவதையிடத்தில் புஷ்பாஞ்சலி செய்வித்து, நேத்திரபந்தத்தை யவிழ்த்து குருசாசனத்தில் உட்காரச்செய்து, தேகத்தில் பூதசுத்தியும் மந்திர நியாசங்களும் செய்து, சிஷ்யனை எழுப்பி, வேறு மண்டலத்தில் உட்காரவைத்து, கும்பத்தி லிருக்கிற தளிர்களை சிரசில் வைத்து, தேவி மந்திரத்தைஜபித்து, தெய்வ ஸ்வரூபமாக விருக்கின்ற கலச ஜலங்களைக்கொண்டு அபிடேகஞ்செய்து, ரக்ஷார்த்தமாக வர்த்தினி ஜலத்தைத் தெளித்தல் வேண்டும். பிறகு சிஷ்யன் இரண்டு வஸ்திரந்தரித்து விபூதியணிந்து குருசந்நிதியில் உட்கார வேண்டும். கருணாநிதியாகிய ஆசாரியர் தன் இருதயத்தினின்றும் பராசக்தியை வெளிப்படச்செய்து சிஷ்யன் இருதயத்தி லடைந்ததாகப் பாவித்து சிஷ்யனை கந்தபுஷ்பாதிகளால் அருச்சித்து தனக்கும் தேவிக்கும் ஐக்கியபாவமாகவெண்ணி மகாதேவி மந்திரமாகிய தேவிகாயத்திரியை சிஷ்யன் வலக்காதில் மூன்றுமுறை யுபதேசித்தல் வேண்டும். பிறகு தனது தக்ஷிண அஸ்தத்தை சிஷ்யன் சிரசில்வைத்து நூற்றெட்டுரு சிஷ்யன் ஜபிக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். ஜபித்தபின்னர் சிஷ்யன் தேவஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஆசாரி

யரைப் பூமியில் தண்டாகாரமாக நமஸ்கரித்து வேறு சிந்தையின்றி சர்வத்தையும் ஆசாரியார்ப்பணஞ் செய்து யாகசம்பந்தமுடைய பிராமணர்களுக்கு தக்ஷணைகொடுத்து சந்தோஷிக்கச் செய்து போஜனமுஞ் செய்வித்து சுமங்கலிகட்கும் கன்னிகைகளுக்கும் பிரஹ்மசாரிகளுக்கும் தீனர்களுக்கும் ஆதரவு அற்றவர்களுக்கும் தரித்திரர்களுக்கும் தன் சம்பத்துக்குத் தக்கபடி திருப்தி செய்வித்து கிருதார்த்தனாயினேனென்று நினைத்து தினம் இந்த மஹாமநுவை ஆராதித்து வரவேண்டும். ஓ நாரதரே! உனக்குத் தீக்ஷாவிதியை விமரிசையாக சொன்னேன் ஆகையால் நீ தேவி பதாம்புஜத்தைப் பஜிக்கவேண்டியது. இதைக்காட்டிலும் பரமான தருமம் வேறுகிடையாது. வைதிகன் வேதோக்தத்திற் சொல்லியபடி உபதேசஞ் செய்யக்கடவன். தாந்திரீகன் தாந்திரீகப்படி உபதேசஞ் செய்யக்கடவன். சாரமுள்ள இந்தத் தீக்ஷாவிதியை அந்தந்தப் பிரயோகமுள்ளவர்கள் அந்தந்தப்படி நடத்தவேண்டியது. உன்னால் கேட்கப்பட்டவை யெல்லாம் என்னால் சொல்லப்பட்டது என்று நாராயணர் நாரதருக்குக் கூற அவர் நமஸ்கரித்து தேவி தரிசனத்தை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு பராம்பிகையின் பாதகமலங்களைப் பஜித்து பரமகதி யடைந்ததாக வியாசர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறினார். (சு-ம். 155)

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸர்வ வேதாந்த தாத்பர்ய பூம்யைநம:

எட்டாம் அத்தியாயம்

8. * கேநோபநிஷத் அர்த்தவர்நநம்.

———

ஜனமேஜயன் கூறுகின்றான்:- பகவானே! சர்வதர்மங்களையும் சர்வ சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிரேஷ்டரே! சகலமான பிராஹ்மணர்களுக்கும் வேதத்தில் சத்தியுபாசனை சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மூன்று சந்திகளிலும் வேறு காலங்களிலும் சக்தியுபாசனையே செய்யப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே அச்சத்தியை விட்டு எந்தக் காரணத்தால் வேறு தேவதையை யாவர் கிரகிப்பார்கள்.

* கேநோப நிஷத்தின் அர்த்தவர்னனை.

சிலர் வைணவர்களாயும் சிலர் காணாபத்யர்களாயும் சிலர் மரவுரி தரித்தவர்களாயும் சிலர் திகம்பரர்களாயுமுள்ள காபாலிகர்களாயும் சிலர் பவுத்தர்களாயும் சிலர் சார்வாகர்களாயும் பிரிவு பட்டவர்களாய் வேதத்தில் சிரத்தை யில்லாதவர்களாக விருக்கின்றனர். ஓ சர்வஜ்ஞரே! மங்களத்தை விடுகிறதற்கு ஒருவருக்கும் புத்தி பூர்வகமாய் இச்சையுண்டாகாது. அப்படி யிருக்க, இவர்கள் இப்படி யிருக்கிறதற்குக் காரணமென்னை! என்பதனையும், முன் கூறியுள்ள மணித்வீப வர்ணனையில் தேவியினது மகத்தானதும் சிரேஷ்டமானதுமான ஸ்தானம் எப்படிப்பட்டது? எப்படி யிருக்கிறது? என்பதனையும் சொல்லவேண்டும். ஆசாரியராயுள்ளார் எந்தவிதமான ரகசியத்தையும் சொல்லுகிறார்களாகையால் தேவரீர் என் விண்ணப்பத்துக் கிரங்கிச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க வியாசர் கூறுகின்றார்.

ஓ ஜனமே ஜயனே! நீ கேட்டபடி எதைக் கேட்பதினால் பிராம்மணர்களுக்கு வேதத்தில் சிரத்தை யுண்டாகுமோ அதனையும், மணித்வீபத்திலுள்ள தேவியினுடைய ஸ்தான வைபவத்தையும் கூறுகின்றேன். சமயத்துக்கு உசிதமான கேள்வியை நன்றாய்க் கேட்டனை. நீ மிகவும் புத்தியுள்ளவனாயும் வேத அபிப்பிராயத்தில் சிரத்தையுள்ளவனாயும் காணப்படுகின்றாய்.

பூர்வத்தில் அசுரர்கள் மிகுந்த கர்வ முடையவர்களாய் தேவர் களோடு நூறுவருட காலமாய் நானாவிதமான அஸ்திரங்களாலும் சஸ்திரங்களாலும் விசித்திரமான மாயைகளாலும் உலகம் அழியும்படி ஆச்சரியகரமான யுத்தஞ் செய்தார்கள். அப்போது பராசக்தியின் கிருபையினால் தேவர்கள் ஜயமடைந்தார்கள். அசுரர்கள் அபஜயமடைந்து பாதாளத்தை யடைந்தார்கள். இதன்பிறகு தேவர்கள் பராசக்தியின் செயலை யறியாது தங்களுக்கு நேர்ந்த பராக்கிரமத்தை யெண்ணி நமக்கேன் ஜயமுண்டாக மாட்டாது நமது மஹிமை சர்வோத்தம மானதன்றோ! பாமரர்களாயும் பராக்கிரம மில்லாதவர்களாயு மிருக்கின்ற தைத்தியர்களெங்கே! யஸஸோடு கூடினவர்க்ளையும் சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்கின்றவர்களாயும் இருக்கின்ற நாமெங்கே! பாமரர்களாகிய தைத்தியாகதை ஓர் கதையா? என்று மோகத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லித் திரிந்தனர். அப்பொழுது அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்ய கிருபா சம்பூரணையாகிய ஜகதம்பிகை யக்ஷரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்தனள்.

எப்படி யென்றால் - கோடிசூரியப் பிரகாச முடையதாயும் கோடி சந்திர சீதளகிரணப் பிரகாச முடையதாயும் ஒரே சமயத்திலுண்டான கோடி மின்னற்காந்தி யுடையதாயும் கைகால் முதலிய உறுப்புகள்

தோன்றாததாயும் இதற்குமுன் ஒருவராலுங் காணக்கூடாத சுந்தரமுடையதாயு மிருக்கின்ற தேஜஸோடுங் கூடிய ஓர் யக்ஷ உருவத்தோடு தோன்றினள்.

அப்போது தேவர்கள் இது வென்ன! இது வென்ன என்று ஆச்சரியமுடையவர்களாயும் பெரிதாயும் செய்யக் கூடாததாயு மிருக்கிற இம்மாயை தானவர்களால் உண்டாகிய சேஷ்டையா! அல்லது நமக்கு அதிசயகரமாக வேறு யாவராலாவது செய்யப் பட்டதா! என்று யாவரும் ஒருங்கேகூடி ஓராலோசனை செய்தனர். அதாவது நம்மில் யாராவது அந்த யக்ஷஸினுடைய சமீபம் போகவேண்டியது போய் அதன் வரலாற்றை யறிந்து செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்ய வேண்டியது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு தேவேந்திரன் அக்னிதேவனைக் கூப்பிட்டு எங்களுக்கு நீ முகமாயிருப்பதால் நீ முன்னேபோய் யக்ஷஸு யாரென்று அறிந்து கொள்வாயென்று கூற, அவ்வக்னிதேவன் உடனே விரைவாகச்சென்று யக்ஷஸின் சமீபத்திற்போய் நீ யாரென்று கேட்டான். அந்த யக்ஷஸு அக்னிதேவனைப் பார்த்து நீ யார்! உன்னிடம் என்னபல மிருக்கின்றது! என்முன்னே அவைகளைக் கூறுவாய் என்று கேட்க, அவன் நான் அக்னி ஜாத மேதஸு, என்றும், சர்வத்தையும் தகனஞ் செய்யும் சக்தியுள்ளே னென்றும் கூறினான். யக்ஷஸு அக்னிதேவ னெதிரில் ஓர் துரும்பை எறிந்து அவனைப்பார்து நீ லோகத்தை யெல்லாம் கொளுத்துஞ் சத்தியுள்ளேனென்று கூறினையே ஓர் சிறுதுரும்பைக் கொளுத்துவையோ என்ன! அவன் சகல பலத்தோடும் அதனைக் கொளுத்த எத்தனித்தான் எவ்வளவு எத்தனித்தும் கொளுத்த முடியாமல் நாணமுற்று தேவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்து அவர்களுக்குத் தான் போய்வந்த காரியங்களை நன்றா யறிந்து கொள்ளும்படிச் சொல்லி நமக்கு ஏன் இந்த வீணான அகங்கார முண்டாயிற்று இதனால் ஆவது என்னென்று கூற, தேவர்கள் அவனைவிட்டு வாயு தேவனைப்பார்த்து ஜகமெல்லாம் உன்னிடஞ் சேர்ந்திருக்கின்றது, உன்னசைவினால் உலகமுற்றும் இருந்துகொண் டிருக்கின்றது, எல்லா வுயிர்கட்கும் பிராணரூபமா யிருக்கின்றாய், சர்வசக்தியையுந் தரிக்கின்றவனா யிருக்கின்றாய், ஆகையால் நீயே அந்த சிரேஷ்டமான யக்ஷஸுவினிடம் போய்வருவாய், உன்னைத்தவிர வேறொருவரும் அறிவதற்குச் சமர்த்தரில்லை என்று சொல்ல, வாயுதேவன் உடனே அகங்காரத்தோடும் அந்த யக்ஷஸுவினிடம் போயினான். யக்ஷஸு அவனைப்பார்த்து நீயார்? உன்னிடம் யாது சக்தியிருக்கின்றது? என்முன் சொல்லுவாயென்று கேட்க, வாயுதேவன் அதிக அகங்காரத்தோடும் நான் மாதரிஸ் (வாயு) வாயிருக்கின்றேன். என்னிடத்தில் சகலத்தையும் சலிக்கச் செய்யும் வீரியமும்

கிரகிக்கும் வீரியமும் இருக்கின்றன. என் சேஷ்டையினால் சகல ஜகத்தும் விகாரப் படுகிறது என்று கூற, யக்ஷஸு இதோ உன்முன்னிருக்கிற இந்தத் திரணத்தை உன்னிஷ்டப்படி சலிக்கச் செய்வாய். அப்படிச் செய்யாவிடில் உன்னை யனுப்பிய இந்திரனிடம் போய்ச் சேருவாயென்று சொல்ல, உடனே அந்த வாயுதேவன் சர்வசக்தியோடு கூடினவனாய் அந்தத் திரணத்தை அந்த ஸ்தானத்தினின்றும் பெயரும்படி எத்தனித்தான். அது தன்னிடமிருந்து ஒரு சிறிதும் சலிக்காம லிருப்பதைக்கண்டு கர்வமெல்லாம் அடங்கினவனாய் நாணி இந்திரனிடம் போய்ச் சேர்ந்து தனக்குக் கர்வபங்க முண்டான காரணத்தைச் சொன்னான். சொல்லவும் தேவர்களெல்லாங் கேட்டு நாம் ஏன் வீணான கர்வங்கொண்டோம். இந்த யக்ஷனை யறிய நமக்குச் சாமர்த்தியமோ இல்லாமற் போயிற்று. அந்த யக்ஷஸோ அதிக பயங்கரத்தை விளைவிப்பதாயும் ஒருவராலுங் கண்டறியாத தேஜஸை யுடையதாயும் காணப்படுகிறது என்று இந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லி மறுபடியும் தேவர்களெல்லாம் நீ தேவராஜ னானபடியால் நீயே அந்த யக்ஷஸுவினுடைய உண்மையை யறியவல்லவனவாய் என்று பிரார்த்தித்தனர். உடனே இந்திரன் அந்த யக்ஷஸைத் துறத்தப் போயினான். பராத்பரமாகிய அது ஓடிப்போகாமல் அவனெதிரில் அதிவேகமா யோடிவந்து மறைந்து போயிற்று.

போகவும் இந்திரன் அதிக வெட்கமடைந்து நம்மை இந்த யக்ஷஸு ஒருபொருளாக மதிக்காமலும் நம்மை யொன்றும் வினவாமலும் போயிற்று. நமக்கு முன்வந்த அக்னி வாயுவினிடமோ பேசிற்று, என்று பெருங்குறைவடைந்து நாம் தேவர்களுடைய கூட்டத்தில் போகக்கூடாது. அவர்களிடத்தில் இந்த அவமானத்தை என்னவென்று சொல்லுகின்றது. அவர்களிடம் இதைக்கூறுவதினும் உயிரைவிடுவது மேலானது. ஏனெனில் மகான்களுக்கு மானந்தான் பெரிதான தர்மமாயுள்ளது மானங் கெடுமானால் இறந்தவனுக்குச் சமானமாகு மல்லவா இதிற் சம்சயமில்லை என்று நிச்சயித்து கர்வத்தைவிட்டு கர்வபங்கஞ்செய்த அந்த யக்ஷஸை சரணாகதி யடைந்தான். அச்சமயத்தில் ஓ இந்திரனே! நீ மாயா பீஜத்தை ஜபஞ்செய் அதனால் சுகமடைவாய் என்று ஓர் ஆகாய வாக்குண்டாயிற்று. அதுகேட்டு லக்ஷவருஷம் நிராகாரனாய் தியானத்தினால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பராத்பரமாகிய மாயாபீஜ த்தை ஜபஞ்செய்தான். அப்போது தற்செயலாக சித்திரைமாசம் நவமிதிதி மத்தியானத்தில் முன் தேஜோரூபமாக யக்ஷஸு உண்டான அந்தஸ்தானத்தில் ஓர் பேரொளி உண்டாயிற்று.

அவ்வொளி, நடுவில் குமாரியாயும் அப்போது தோன்றிய யவ்வனையாயும் ஜபா புஷ்பம்போன்ற காந்தியையும் கோடி இளஞ் சூரியர்போன்ற பிரகாசத்தையும் சிரோபூஷணமாக பாலசந்திரனையும் வஸ்திரத்தினுள்ளே பிரகாசிக்கின்ற தனத்தையும் பாசாங்குசவரதா பயங்களாக விருக்கும் அஸ்தங்களையும் மிருதுவாகிய தளிர் போன்ற மேனியையும் உடையவளாயிருப்பதுமன்றி மனோகரையாயும் பக்தர்களுக்குக் கற்பக விருக்ஷம் போன்றவளாயும் நானாவிதமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாயும் திரிநேத்திர தாரியாயும் மல்லிகை மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலையுடைய வளாயும் நான்கு வேதங்களும் வடிவங்கொண்டு நான் குதிக்கிலும் நின்று தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளாயும் தந்த காந்திகளால் பூமியானது பத்மராகம்போல் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவளாயும் பிரஸந்நையாயும் புன்னகையோடு கூடிய முகமுடையவளாயும் கோடி மன்மதர்கள்போல் அழகுடையவளாயும் செவந்த ஆடையுடையவளாயும் செவந்த சந்தனத்தினால் பூசப்பட்டவளாயும் சிவையாயும் ஹைமவதியாயும் சர்வகாரணங்களுக்கும் காரணியாயும் காரணங்கருதாத கருணாகரையாயும் உமாதேவி தோன்றினாள். அத்தேவியை நிறைந்த அன்புடன் தெரிசித்துக்கண்கள் ஆனந்த நீர்பொழிய சரீரம் புளகாங்கிதங் கொள்ள நமஸ்கரித்துத் துதித்து இந்த யக்ஷஸு என்ன? எங்கிருந்துண்டாயிற்று? அதன் வரலாற்றைக் கூறவேண்டுமென்று வினவ, தேவி ஓ இந்திரனே! அந்த யக்ஷஸு காரணத்திற்குக் காரணமாகிய என் ஸ்வரூபம், தோஷரகிதமாயும் சர்வசாக்ஷியாயும் மாயாதிஷ்டானமாயுமுள்ள பிரஹ்மஸ்வரூபம். இனிசகல வேதங்களும் எதனுடைய பாதங்களை நமஸ்கரிக்கின்றதோ, சகல தபசுகளும் எதைச் சொல்லுகின்றதோ, பிரஜைகள் எந்தவஸ்துவின் மீது அன்புவைத்து பிரஹ்மசரியத்தை ஆஸ்ரயிக்கின்றனவோ, அந்தப்பதத்தைச் சங்கிரகமாகச் சொல்லுகிறேன். ஓம் என்கிற ஏகாக்ஷரம் பிரஹ்மம், அதையே ஹ்ரீம்சொரூபமாகவும் சொல்லுவர். இந்த இரண்டும் எனக்குப் பீஜமந்திரங்கள். முக்கியமாகிய இந்த இரண்டு பீஜஸ்வரூபமா யிருக்கின்ற நான் ஜகத்தைச் சிருட்டிக்கிறேன். அதில் ஒருபாகம் சச்சிதானந்த சொரூபமெனவும் மற்றொன்று மாயாபிரகிருதிஎனவுஞ் சொல்லப்படும். பராசக்தியாயும் சக்திமதியாயும் ஈஸ்வரியாயுமிருக்கின்ற என்னிடத்தில் அந்தமாயை சந்திரனிடம் சந்திரிகை எப்படி அபேதமாயிருக்கிறதோ அப்படி அபேதமாயும் சம்மாயுமிருக்கிறது. ஜகத்பிரளயத்தில் என்னிடம் அபேதமாயிருக்கும் பிராணிகளுடைய கர்மங்களின் பரிபாகவசத்தால் மறுபடி அவ்யக்தமாயிருக்கிற அந்தமாயைவியக்த(பிரகாச)மாகின்றது. அந்தர்முகமாக விருக்கின்ற

அவஸ்தையாதோ அதுதான் மாயை; பகிர்முகமா யிருக்கிற மாயை யாதோ அதுதான் தமசு. அந்தத்தமசிலிருந்து சத்வமும், சிருட்டி ஆரம்பத்தில் ரஜஸும் உண்டாகின்றன. பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்கள் இம்முக்குணமுடையவர்கள். பிரமனுக்கு ரஜோகுணமும், விஷ்ணுமூர்த்திக்கு சத்வ குணமும், உருத்திர மூர்த்திக்கு தமோகுணமும் அதிகரித்திருக்கும். உருத்திரர் சர்வகாரணரூபத்தையும் அடைவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறார். பிரஹ்மா ஸ்தூலதேகமும் விஷ்ணு சூக்ஷுமதேகமும் உருத்திரர் காரண தேகமும் துரீயம் நானாகவும் உள்ளேன். சமாவஸ்தையா யிருக்கின்ற தென்று எது சொல்லப் படுகிறதோ அது சர்வாந்தர்யாமியா யிருக்கின்ற நான்தான். உருவமில்லாமலிருக்கின்ற பிரஹ்மம் எதுவோ அந்தப்பிரஹ்ம ரூபமும் நானேதான். என்னுருவை நிர்க்குணம் சகுணம் என்று சொல்லப்படும். நிர்க்குணம் மாயையில்லாதது; சகுணம் மாயையோடு கூடியது. அந்த இரண்டுருவமாயிருக்கிற நான் சகல சகத்தையுஞ் சிருட்டித்து அதற்குள்பிரவேசித்துச்சீவர்களுடையகர்மங்களை அநுசரித்து எப்போதும் அவர்களைத்தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். சிருட்டிதிதி சங்காரங்களில் திரிமூர்த்திகளையும் பிரேரேபணைசெய்து கொண்டிருக்கிறேன். வாயுசலிப்பதும், சூரியன் சஞ்சரிப்பதும், இந்திரன் அக்கினியமன் முதலிய நீங்கள் சஞ்சரிப்பதும் எனது ஆஞ்ஞையினால் தான். என் அநுக்கிரகத்தால் நீங்கள் ஜயத்தையடைந்தீர்கள். மாத்திரைற் செய்யப்பட்ட பதுமை போன்றவர்களாகலான் உங்களை நான் ஆட்டிவைக்கின்றேன். அவரவர்களின் கர்மங்களையநுசரித்து சர்வத்தையுஞ்செய்யும் சுந்தரி யான். ஆதலால் சிலசமயம் உங்களுக்கு ஜயமும், சிலசமயம் அசுரர்களுக்கு ஜயமும் உண்டாகும் வண்ணம் செய்கின்றேன். சர்வசொரூபமா யிருக்கின்ற என்னை நீங்கள் கர்வத்தினால் மறந்து கரையில்லாத மோகமடைந்து அகங்காரத்தினாற் சூழப்பட்டவராயினீர். உங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்வதற்காக உங்களுடைய தேகத்தினின்றும் வெளிப்பட்டிருக்கிற சிரேஷ்டமான தேஜஸு என்தேஜஸு. ஆகையால் உங்களுக்குண்டாயிருக்குங் கர்வத்தை விட்டு சச்சிதானந்த ரூபிணியாயிருக்கின்ற என்னைச் சரணமடைவீர்கள் என்றுகூறி, மூலப்பிர கிருதியாயும் ஈஸ்வரியாயு மிருக்கிற மஹாதேவி தேவர்களால் பக்தியோடு துதிக்கப்பட்டவளாய் அப்போதே மறைந்தனள்.

பிறகு பகவதியினுடைய பராத்பரமாகிய பாததாமரையை எல்லாத்தேவர்களும் அகங்காரமற்று ஆராதித்து மூன்று காலங்களிலும் காயத்திரி ஜபத்தையே செய்து யக்ஞ பாகங்களைக் கொடுத்து வழிபட்டு வந்தனர். இப்படி கிருதயுகத்தில் சகல பிராமணர்களும் காயத்திரி

மந்திரம் பிரணவம் ஹ்ருல்லேகாமந்திர ஜபம் ஆகிய மந்திர ஜபங்களில் மிகுந்த ஆசையுடையவர்களாக விருந்தார்கள். வேதத்தில் சிலவிடங்களில் விஷ்ணு வுபாசனை நித்தியமாகச் சொல்லப் பட்டிருப்பினும் அது நித்தியமல்ல. ஆகையால் அந்த விஷ்ணுவு பாசனையும் அந்தத்தீக்ஷையும் சிவோபாசனையும் இல்லாதவர்க ளாயிருந்தாலு மிருக்கலாம். சகலவேதங்களினாலும் காயத்திரியு பாசனை நித்தியமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிற படியால் அவ்வுபாச னையில்லாமல் இருக்கூடாது. இல்லாத அந்தப்பிராமணனுக்கு எந்தப் பிரகாரத்தினாலும் அதோகதியுண்டாகிறது. பிராமணனுக்குக் காயத்திரியினால் கிருதகிருத்ய முண்டாகிறது. அவனுக்கு காயத்திரிய பேக்ஷை தவிர வேறு அபேக்ஷை வேண்டியதில்லை. அதை ஜபிக்கிற பிராமணன் மோக்ஷமடைகிறான். உலகத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலிக்க வந்த மநுவானவர் அந்தணர்கள் வேறு கிருத்யங்களைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் காயத்திரி யுபாசனைமாத்திரம் விடாமல் செய்யவேண்டிய தென்றும் அதைவிட்டு வேறு உபாசனை செய்கின்றவன் நரகடைவா னென்னுங் கூறியிருக்கின்றனர். ஆதலால் ஓ ராஜனே! முதல்யுகத்தில் காயத்திரி ஜபபரராயிருக்கின்ற பிராமண சிரேஷ்டர்கள் தேவிபதாம்புஜத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தார்களென் றறிவாய் என்றனர். (சு - ம் 92)

உ

ஸதஸதாஸ்ரயாயை நம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

9. * பிராஹ்மணானாம் கவுதமசாபம்.

———

வியாசர் கூறுகின்றார்:- அரசனே! காயத்திரி ஜபவிசேடத்தை கவுதம முனிவர் சரித்திரத்தால் தெரிவிக்கிறேன் கேட்பாயாக. ஓர்காலத்தில் பிராணிகளுடைய கர்மவசத்தால் பன்னிரண்டுவருடம் இந்திரன் மழைபெய்விக்காமலிருக்க அதனால் மனிதர்கள் சாகும் படியான துர்ப்பிக்ஷ முண்டாகி பிணங்களுடைய கணக்கை எண்ண முடியாமற் போய்விட்டது. சிலர் பசியினால் குதிரைகளையும் பன்றிகளையும் சிலர் மனிதசவங்களையும் புசித்து வந்தனர். சிசுக்களைத் தாயும் ஸ்திரிகளைப் புருஷர்களும் சாப்பிட்டனர். இவ்வாறு பிராணிகளெல்லாம் பசியினால் பீடிக்கப்பட்டு உண்ணாதன வெல்லாம் உண்ண, அப்பொழுது பிராமணர்களில் அனேகர் கூடி

* அந்தணர்களுக்கு கவுதமர் இடுஞ் சாபம்.

நாமனைவரும் கவுதமரிடம் போவோம் அவர்தபசையே தனமாகவு டையவர் காயத்திரி ஜபத்தை மறவாதவர் அவர் நமது வறுமையைப் போக்குவார் அவருடைய ஆச்சிரமம் சுபிக்ஷமாயிருக்கிறதென்று அநேகர் போயிருக்கின்றனர். ஆனபடியால் அவருடைய ஆச்ரமத்தை யடைவோம் என்று ஆலோசித்து குடும்பிகளாயும் அக்னிஹோத்திரத் தோடும் பசுமாட்டை யோட்டிக்கொண்டு வேலைக்காரர்களோடும் அவ்வாச்சிரமத்தினுடைய நான்கு திக்கின் வழியாக வந்துசேர்ந்தனர். அக்கூட்டங்களைக் கவுதமர் பார்த்து நமஸ்கரித்து ஆசனங்கொடுத்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகளால் பூஜித்து குசல் ப்ரஸ்னம் வினவி நீங்களனைவரும் இங்குவந்தகாரணம் யாதோவென்று கேட்டனர். அவ்வந்தணர்கள் அடங்காத துக்கத்தோடும் தங்களுடைய விருத்தாந்தங்களைத் தனித்தனியே சொன்னார்கள். கவுதமர் மிகவும் இரக்கமுடையவராய் துக்கமடைந்திருக்கிற அந்தப்பிராமணர்களைப் பார்த்து அபயங்கொடுத்து ஓ அந்தணர்களே! இவ்வாச்சிரமம் எப்போதும் உங்களுடையது தான். நான் உங்களுடைய அடியவனாயிருக்கிறேன். அவ்வாறிருக்கும் பொழுது உங்களுக்கு என்ன சிந்தனையிருக்கின்றது. நான் தன்யனாய் விட்டேன். நீங்களெல்லோரும் மஹாதபோதனர்கள். உங்களுடைய தெரிசன மாத்திரத்தில் தீயவொழுக்கங்களெல்லாமரிய நல்லொழுக்கங்களாய் விடுகின்றன. உங்கள் பாததூளியினால் என்கிருகம் சுத்தமாய்விட்டது. உங்கள் அநுக்கிரகத்தால் என்னைவிட தன்யராயுள்ளவர் யாவர்! நீங்கள் யாவரும் சந்தி ஜபம் பாராயண முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு சுகமாயிருங்களென்று சொல்லி காயத்திரிதேவியைத் தியானித்து மிக்கபக்தியோடு வணங்கிய கழுத்துடையவராய் வந்திந்து ஹேதேவி! வித்யே ஹே வேதமாதாவே! பராத்பரே! வ்யாகிருதிமுதலிய மகாமந்திரரூபியே! பிரணவரூபிணியே! சமானாவஸ்த ரூபிணியே! ஹ்ரீங்காரரூபிணியே! சுவாஹா சுவதாரூபிணியே! சகலார்த்தத்தையுங் கொடுக்கின்ற வுன்னைநமஸ்கரிக்கிறேன். பக்தர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷம்போலும் அவஸ்தாதிரயங்களுக்கு சாக்ஷியாயும் துரீயாதீதஸ்வரூபிணியாயும் சச்சிதானந்த ரூபிணியாயும் சகலவுப நிஷத்துக்களால் அறியத்தகுந்தவளாயும் சூரியமண்டலவாசினியாயும் பிராதக்காலத்தில் சிவந்த நிறமுள்ள பாலையாயும் மத்யான காலத்தில் சிறந்த யவ்வனையாயும் சாயங்காலத்தில் கறுப்பு நிறமுள்ள விருத்தையாயு மிருக்கின்ற வுன்னை நித்தியம் நமஸ்கரிக்கின்றேன். சர்வப்பிராணிகளது ஞானோதயத்துக்கு அரணியாயிருப்பவளே! பரமேஸ்வரியே! நீ எங்களாலுண்டாகும் அபராதத்தை க்ஷமிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். ஜகன்மாதாவும் பரமகலாரூபி யாயுமிருக்கின்ற காயத்திரிதேவி பிரத்யக்ஷமாய் தெரிசனங் கொடுத்து

எதனால் யாவரையும் ரக்ஷிக்கப்படுமோ அப்படிப்பட்ட சர்வபோஷண பாத்திரத்தைக் கொடுத்து ஓ கவுதமா! நீ எதனை விரும்புகின்றனையோ அவைகளையெல்லாம் இப்பாத்திரங்கொடுக்கும். நீ பெற்றுக் கொள்ளென்று கூறி மறைந்து போயினள்.

பின்னர் பர்வதத்துக்குச்சமமாக அன்னராசிகளும் அறுசுவை பதார்த்தங்களும் திவ்யமான பூஷணங்களும் பட்டுகளும் வஸ்திரங்களும் யக்ஞத்துக்குரிய திரவியங்களும் பாத்திரங்களும் இவைபோலும் கவுதம முநிவரால் வேண்டப் படுவன வெல்லாமும் அப்பாத்திரத்தி லிருந்துண்டாயிற்று. முனிவர் கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாப் பிராமணர்களையும் வரவழைத்து அவைகளை யெல்லாங் கொடுத்தனர். மறுபடியும் அப்பாத்திரத்தி லிருந்து பசு எருமை ஆடு முதலியவைகளும் அவைகட்கு ஆகாரமான அநேகவித புற்களும் யக்ஞத்துக்குரிய கிருச்ரவமுதலிய சம்பாரங்களும் திரிலோகத்தும் எந்தெந்த வஸ்துக்கள் சுந்தரமுள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளெல்லாமும் உண்டாக அவைகளையும் முநிவர்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தணர்கள் மிக்கசந்துஷ்டர்களாய் யக்ஞஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

ஓ அரசனே! அந்தவிடத்தைப் பார்க்கும் போது சுவர்க்கத்துக்குச் சமானமாகப்பிரகாசித்தது. பிராமணர்களும் பிராமணன் தீரீகளும் வஸ்திராதி பூஷணங்களாலும் சந்தனாதி சுகந்தபுஷ்பங்களாலும் அமரரைப்போலும் அப்சரஸ்திரீகளைப்போலுங் காணப்பட்டனர். இவ்வாறு கௌதமர் ஆச்சிரமம் நித்யோத்ஸவத்தோடு கூடினதாயும் சிறிதும் ரோகமுதலிய பயமற்றதாயும் அசுரபயம் சிறிதும் அணுகாததாயும் நான்குபக்கமும் நூறு யோசனைதூரம் விசாலமுள்ளதாயும் பிரகாசித்தது. இவ்விதமான சிறப்பால் அந்தணர்களே யன்றி இதரமானவர்களும் அங்குவர, அறிவிற் சிறந்த கௌதமர் யாவருக்கும் அபயமளித்துப் போஷித்து வந்தனர். அவ்வாச்சிரமத்தில் நடக்கும் சாஸ்திரோக்தமான அநேக யாகங்களால் தேவர்கள் சந்தோஷமடைந்து கௌதமரது கீர்த்தியைச் செல்லிக் கொண்டிருந்தனர். இந்திரன் தனது சபையில் மனிதர்கள் சாகும்படியான இந்தக்ஷாமகாலத்தில் அவிசு வபை முதலானவை யுண்டாதல் துர்லபமாயிருக்க அவையெல்லாம் அளவில்லாம லுண்டாகின்றன. இங்குள்ள நமது கற்பகவிருக்ஷம் நம்முடைய மனோரத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு இந்திராதி தேவர்களால் போற்றத்தக்கவரா யிருந்தும் கவுதமர் சிறிதும் அகங்கார மின்றி பன்னிரண்டுவருடம் முநிகணங்களையெல்லாம் புத்திரர்களைப் போல ரக்ஷித்து வந்தனர்.

இதுவுமன்றி சகல முநிசிரேஷ்டர்களும் அந்தந்த விடங்களில் காயத்திரி தேவியாகிய ஜகதம்பிகையைப் பூசிக்க முக்கிய மான விடங்களை யேற்படுத்தினர். அவ்விடங்களில் இன்னும் பக்தியோடு புரஸ்சரணைசெய்யும் பிராமணர்களுக்கு தேவி காலையில் பாலையாயும் நடுப்பகலில் யுவதியாயும் மாலையில் விருத்தையாயுந் தோன்றுகின்றாள். அப்படிப்பட்ட இடத்தில் மஹதி என்னும் வீணையை மீட்டிக்கொண்டும் காயத்திரிதேவியினுடைய பரமகுணங்களைக் கானஞ்செய்து கொண்டும் நாரதர் பரிசுத்தாத்மாக்களாகிய ருஷிகளுடைய சபாமத்தியில் வந்துட்கார்ந்தனர். அப்போது கௌதமர் முதலியோர் சாந்தரராகிய அவரைப் பூஜித்தார்கள். நாரதரும் கௌதமருடைய கீர்த்தியை யெடுத்துச்சொல்ல ஆரம்பித்து ஓ பிரம்ஹ ருஷியே! தேவசபையில் தேவேந்திரன் நீர் ருஷிகளைப் போஷிப்பதனா லுண்டாகிய கீர்த்தியைச் சொல்ல அதை நான்கேட்டு உம்மைப்பார்க்கவந்தேன். ஹேமுநிஸ்ரேஷ்டரே! ஜகதம்பிகையின் அநுக்கிரகத்தால் தன்யராயிருக்கின்றீரென்று கூறி முன்சொன்ன காயத்திரி ஸ்தானத்தைச் சேர்ந்து பிரீதியினால் விகசித்திருக்கும் நேத்திரங்களை யுடையவராய் ஜகதம்பிகையைப் பார்த்து விதிப்படி துதித்து சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிறகு கௌதமரால் போஷிக்கப்படும் பிராமணர்களெல்லாம் கௌதமருடைய உத்கரக்ஷத்தைக் கேள்விப்பட்டு அசூயை (பொறாமை) யினால் கர்வமடைந்து எவ்விதஞ்செய்தால் இவரது கீர்த்தி போய்விடுமோ அவ்விதஞ் செய்யவேண்டுமென்று எத்தனித்திருக்கும் பொழுது பூமியிலெங்கும் மழைபொழிய ஆரம்பித்தது. எல்லாத் தேசங்களிலும் சுபிக்ஷமுண்டாயிற்று. அதை அவ்வந்தணர்கள் கேட்டு கவுதமரைச் சபிக்க எத்தனித்தார்கள். அந்தோ! இந்தப்பிராமணர்களுடைய தாய்தந்தையர்கள் எவ்விதமான புண்ணியஞ் செயதவர்களோ அவர்களுடைய உற்பத்தி எப்படிப்பட்டதோ ஓ அரசனே! நானறியேன், (என்றால் இவர்களைப் பெற்றவர்களுடைய பாவத்துக் கள்வில்லை என்றும் அவர்களுடைய வுற்பத்தி குற்றமுடைய் தென்றும் கூறியதாகும்) காலமகிமையை யாவரால் சொல்லமுடியும்.

ஓ பூபாலனே! அவ்வந்தணர்கள் எவ்விதமாய் சபிக்கத்தொடங் கினாரென்றால் மிகக்கிழமாயும் பிராணன்போகும் சமயமாயுமுள்ள ஓர் மாயாரூபமான பசுவை நிர்மித்து அதனைக் கவுதமர் ஹோமஞ் செய்யுங்காலத்தில் அவ்வோமசாலையை யடையும்படிச் செய்தனர். கௌதமர் அதனை ஹூம்ஹூம் என்னுஞ் சப்தத்தால் தடுத்தனர். அப்பசு அவ்வொலிக்குப் பயந்து பிராணனைவிட்டது. அங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாம் துஷ்டராகிய இந்த கவுதமரால் பசுகொல்லப்

எதனால் யாவரையும் ரக்ஷிக்கப்படுமோ அப்படிப்பட்ட சர்வபோஷண பாத்திரத்தைக் கொடுத்து ஓ கவுதமா! நீ எதனை விரும்புகின்றனையோ அவைகளையெல்லாம் இப்பாத்திரங்கொடுக்கும். நீ பெற்றுக் கொள்ளென்று கூறி மறைந்து போயினள்.

பின்னர் பர்வதத்துக்குச்சமமாக அன்னராசிகளும் அறுசுவை பதார்த்தங்களும் திவ்யமான பூஷணங்களும் பட்டுகளும் வஸ்திரங்களும் யக்ஞத்துக்குரிய திரவியங்களும் பாத்திரங்களும் இவைபோலும் கவுதம முநிவரால் வேண்டப் படுவன வெல்லாமும் அப்பாத்திரத்தி லிருந்துண்டாயிற்று. முனிவர் கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாப் பிராமணர்களையும் வரவழைத்து அவைகளை யெல்லாங் கொடுத்தனர். மறுபடியும் அப்பாத்திரத்தி லிருந்து பசு எருமை ஆடு முதலியவைகளும் அவைகட்கு ஆகாரமான அநேகவித புறகளும் யக்ஞத்துக்குரிய கிருச்ரவமுதலிய சம்பாரங்களும் திரிலோகத்தும் எந்தெந்த வஸ்துக்கள் சுந்தரமுள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளெல்லாமும் உண்டாக அவைகளையும் முநிவர்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தணர்கள் மிக்கசந்துஷ்டர்களாய் யக்ஞஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

ஓ அரசனே! அந்தவிடத்தைப் பார்க்கும் போது சுவர்க்கத்துக்குச் சமானமாகப்பிரகாசித்தது. பிராமணர்களும் பிராமணன் தீரீகளும் வஸ்திராதி பூஷணங்களாலும் சந்தனாதி சுகந்தபுஷ்பங்களாலும் அமரரைப்போலும் அப்சரஸ்திரீகளைப்போலுங் காணப்பட்டனர். இவ்வாறு கௌதமர் ஆச்சிரமம் நித்யோத்ஸவத்தோடு கூடினதாயும் சிறிதும் ரோகமுதலிய பயமற்றதாயும் அசுரபயம் சிறிதும் அணுகாததாயும் நான்குபக்கமும் நூறு யோசனைதூரம் விசாலமுள்ளதாயும் பிரகாசித்தது. இவ்விதமான சிறப்பால் அந்தணர்களே யன்றி இதரமானவர்களும் அங்குவர, அறிவிற் சிறந்த கௌதமர் யாவருக்கும் அபயமளித்துப் போஷித்து வந்தனர். அவ்வாச்சிரமத்தில் நடக்கும் சாஸ்திரோக்தமான அநேக யாகங்களால் தேவர்கள் சந்தோஷமடைந்து கௌதமரது கீர்த்தியைச் செல்லிக் கொண்டிருந்தனர். இந்திரன் தனது சபையில் மனிதர்கள் சாகும்படியான இந்தக்ஷாமகாலத்தில் அவிசு வபை முதலானவை யுண்டாதல் துர்லபமாயிருக்க அவையெல்லாம் அளவில்லாம லுண்டாகின்றன. இங்குள்ள நமது கற்பகவிருக்ஷம் நம்முடைய மனோரத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு இந்திராதி தேவர்களால் போற்றத்தக்கவரா யிருந்தும் கவுதமர் சிறிதும் அகங்கார மின்றி பன்னிரண்டுவருடம் முநிகணங்களையெல்லாம் புத்திரர்களைப் போல ரக்ஷித்து வந்தனர்.

இதுவுமன்றி சகல முநிசிரேஷ்டர்களும் அந்தந்த விடங்களில் காயத்திரி தேவியாகிய ஜகதம்பிகையைப் பூசிக்க முக்கிய மான விடங்களை யேற்படுத்தினர். அவ்விடங்களில் இன்னும் பக்தியோடு புரஸ்சரணைசெய்யும் பிராமணர்களுக்கு தேவி காலையில் பாலையாயும் நடுப்பகலில் யுவதியாயும் மாலையில் விருத்தையாயந் தோன்றுகின்றாள். அப்படிப்பட்ட இடத்தில் மஹதி என்னும் வீணையை மீட்டிக்கொண்டும் காயத்திரிதேவியினுடைய பரமகுணங்களைக் கானஞ்செய்து கொண்டும் நாரதர் பரிசுத்தாத்மாக்களாகிய ருஷிகளுடைய சபாமத்தியில் வந்துட்காரந்தனர். அப்போது கௌதமர் முதலியோர் சாந்தரராகிய அவரைப் பூஜித்தார்கள். நாரதரும் கௌதமருடைய கீர்த்தியை யெடுத்துச்சொல்ல ஆரம்பித்து ஓ பிரம்ஹ ருஷியே! தேவசபையில் தேவேந்திரன் நீர் ருஷிகளைப் போஷிப்பதனா லுண்டாகிய கீர்த்தியைச் சொல்ல அதை நான்கேட்டு உம்மைப்பார்க்கவந்தேன். ஹேமுநிஸ்ரேஷ்டரே! ஜகதம்பிகையின் அநுக்கிரகத்தால் தன்யராயிருக்கின்றீரென்று கூறி முன்சொன்ன காயத்திரி ஸ்தானத்தைச் சேர்ந்து பிரீதியினால் விகசித்திருக்கும் நேத்திரங்களை யுடையவராய் ஜகதம்பிகையைப் பார்த்து விதிப்படி துதித்து சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிறகு கௌதமரால் போஷிக்கப்படும் பிராமணர்களெல்லாம் கௌதமருடைய உத்கரக்ஷத்தைக் கேள்விப்பட்டு அசூயை (பொறாமை) யினால் கர்வமடைந்து எவ்விதஞ்செய்தால் இவரது கீர்த்தி போய்விடுமோ அவ்விதஞ் செய்யவேண்டுமென்று எத்தனித்திருக்கும் பொழுது பூமியிலெங்கும் மழைபொழிய ஆரம்பித்தது. எல்லாத் தேசங்களிலும் சுபிக்ஷமுண்டாயிற்று. அதை அவ்வந்தணர்கள் கேட்டு கவுதமரைச் சபிக்க எத்தனித்தார்கள். அந்தோ! இந்தப்பிராமணர்களுடைய தாய்தந்தையர்கள் எவ்விதமான புண்ணியஞ் செயதவர்களோ அவர்களுடைய உற்பத்தி எப்படிப்பட்டதோ ஓ அரசனே! நானறியேன், (என்றால் இவர்களைப் பெற்றவர்களுடைய பாவத்துக் கள்வில்லை என்றும் அவர்களுடைய வுற்பத்தி குற்றமுடைய் தென்றும் கூறியதாகும்) காலமகிமையை யாவரால் சொல்லமுடியும்.

ஓ பூபாலனே! அவ்வந்தணர்கள் எவ்விதமாய் சபிக்கத்தொடங் கினாரென்றால் மிகக்கிழமாயும் பிராணன்போகும் சமயமாயுமுள்ள ஓர் மாயாரூபமான பசுவை நிர்மித்து அதனைக் கவுதமர் ஹோமஞ் செய்யுங்காலத்தில் அவ்வோமசாலையை யடையும்படிச் செய்தனர். கௌதமர் அதனை ஹூம்ஹூம் என்னுஞ் சப்தத்தால் தடுத்தனர். அப்பசு அவ்வொலிக்குப் பயந்து பிராணனைவிட்டது. அங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாம் துஷ்டராகிய இந்த கவுதமரால் பசுகொல்லப்

பட்டதென்று கூச்சலிட்டு ஆரவாரஞ்செய்தனர். கௌதமர் ஓமத்தைப் பூர்த்திசெய்துவிட்டு பசுவானது இறந்ததைக்கண்டு மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, சமாதிநிஷ்டராயத் தியானஞ்செய்து பசு இறந்தகாரணத்தைச் சிந்தித்து அறிந்துகொண்டு அப்போதே பிரளயகால வுருத்திரரைப்போல் கோபித்து கண்செவந்து ஹே பிராமண அதமர்களே! நீங்கள் வேதமாதாவாகிய காயத்திரியினிடத்திலும் அதன் தியானத்திலும் ஜபத்திலும் பராமுகர்களாயிருக்கக்கடவீர். வேதத்தினிடத்தும் அதிற்கூறும் யாகங்களிடத்தும் அந்தவசனங் களிடத்தும் ஈஸ்வரனிடத்தும் ஈஸ்வரவிஷயமான சாஸ்திரங்களிடத்தும் மந்திரத்தினிடத்தும் அசத்புத்தி யுடையவர்களாயும் அஃதேபோல் மூலபிரகிருதியிடத்தும் ஸ்ரீ தேவியிடத்தும் அவர்கள் தியானத்தினிடத்தும் கதைகளிடத்தும் நீங்கள் பராமுகமாக விருக்கக் கடவீர். தேவிமந்திரத்தினிடத்தும் தேவிஸ்தானத்தி னிடத்தும் தேவியுபாசனாகர்மத்தினிடத்தும் தேவிவுற்சவதரிசனத்திலும் தேவி நாமவுச்சாரணையிலும் தேவிபக்தனைச் சமீபிப்பதிலும் தேவிபக்தனுடைய பூஜையிலும் ஈஸ்வரனுடைய உற்ஸவத்திலும் தெரிசனத்திலும் ஈஸ்வரபக்த பூஜை செய்வதிலும் பஸ்ம ருத்திராக்ஷ பில்வ முதலியவைகளிலும் சிரௌதாசார ஸ்மார்த்தா சாரங்களிலும் ஜ்ஞானமார்க்கத்திலும் அத்வைதஞானத்திலும் சாந்தி தாந்தியாதி சாதனங்களிலும் நித்யகர்மாநுஷ்டானங்களிலும் அக்னிஹோத்திர முதலியவற்றைச் செய்வதிலும் வேதாத்தியயனஞ் செய்வதிலும் வேதப்பிரவசனத்திலும் கோதான முதலிய தானங்களிலும் பிதுர் ஸ்ரார்த்தாதிகளிலும் சாந்திராயணமுதலிய கிருச்சிரமபிராயச்சித் தங்களிலும் பராமுகர்களா யிருக்கக்கடவீர்கள். ஸ்ரீ தேவியைத் தவிர இதரதேவதைகளிடத்து பக்திசிரத்தையோடு கூடினவர்களாயும் சங்க சக்கிராங்கிதர்களாயும் இருக்கக்கடவீர். காபால தந்திரத்திலும் பௌத்தசாஸ்திரங்களிலும் பாஷண்டாசாரத்திலும் ஆசக்தி யுள்ளவர்களாகக் கடவீர். பிதா தாய் மகன் உடன்பிறந்தவன் கன்னிகை பாரியை இவர்களை விற்பனை செய்யுந் தொழிலுடையவராவீர்கள். வேதம் தீர்த்தம் தர்மம் இவைகளை விக்ரயஞ் செய்யக் கடவீர்கள். பாஞ்சராத்திரம் காமசாஸ்திரம் காபாலிகம் பௌத்தம் இந்தமதங்களில் சிரத்தையுடையவராகக் கடவீர்கள். மாதா கன்னிகை உடன்பிறந்தார் பரஸ்திரீ இவர்களோடு புணரக்கடவீர். உங்களுடைய வம்சத்திலுண்டாகும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் நான்கொடுத்து சாபத்தீயால் தகிக்கப்பட்டவர்களாக|உங்களைப்போலவே ஆகக் கடவர்கள். நான்திகமாகச் சொல்லுவதனாலென்ன மூலப்பிரகிருதியாயும் ஈஸ்வரியாயும் சிரேஷ்டையாயுமிருக்கிற காயத்திரி உங்களிடம் கோபித்தவளாகக்கடவள். இருள்மயமாயிருக்கிறகிருகம்

உங்கட்குஸ்தானமாக சித்திக்கக்கடவது என்றிவ்வண்ணமான கொடுஞ் சாபத்தைக் கொடுத்து சலத்தைத்தொட்டு பின்னர் மிக்க ஆவலுடன் தனது பூஜாஸ்தானத்தை யடைந்து காயத்திரி தேவியைத் தெரிசித்து நமஸ்கரித்தனர். அப்போது சிரேஷ்டமாகிய தேவி சாபகிரஸ்தாளாகிய பிராஹ்மணாளுடைய கிருத்யத்தைப் பார்த்து புன்சிரிப்பாகச் சிரித்தனள். நாளைக்கும் அத்தேவி அங்கு சிரிப்புடையவளாகக் காணப்படுகிறாள். ஒ அரசனே! அத்தேவி முநிசிரேஷ்டராகிய கௌதமரைப் புன்சிரிப்புடன் பார்த்து பாம்புக்குக் கொடுத்த பால் எப்படி விஷமாகின்றதோ அப்படி இவர்களுக்கு நீ செய்த நன்றியாயிற்று. மகாபாக்கிய சாலியாகிய ஹே கௌதமனே! மனவெப்பமொழிந்து சாந்தியடையக்கடவாய். உலகரீதி இப்படிப்பட்டது என்று திருவாய் மலர, கவுதமர் தேவியைநமஸ்கரித்துத் தன்னிடத்தை யடைந்தார். பிறகு பிரமணர்களெல்லாம் கவுதமர் சாபத்தால் தகிக்கப்பட்டு வேதராசிகளை மறந்து காயத்திரியையு மறந்தனர்.

பின்னர் இவர்களெலலாம் ஏக்கங்கொண்டவர்களாய் கவுதமரைத் தண்டாகாரமாய் நமஸ்கரித்து லச்சையினால் இறங்கின முக முடையவர்களாய் வேறொருவார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் அநுக்கிரகிக்க வேண்டும் என்று நான்குபக்கமுஞ்சூழ்ந்து பிரார்த்தித்தார்கள். கருணாசாலியாகிய கவுதமர் அவர்களைப்பார்த்து என்வார்த்தை எப்பொழுதும் பொய்யாகாது நீங்கள் அனைவரும் கிருஷ்ணாவதாரம் வரையில் கும்பீபாகத்திலிருக்கக்கடவீர். கலியுகத்தில் உங்களுக்குச் சன்மமுண்டாகும். அப்போது நான் சொன்னவையெல்லாம் உண்மையாய்ச் செய்யத்தக்கவராவீர்கள். அச்செய்கை வுங்களைவிட்டுப் போகாது. சாபவிமோசனத்தில் ஆசையிருந்தால் காயத்திரியின் பாதபங்கஜத்தைச் சேவியுங்களென்று சொல்லியனுப்பிவிட்டு இது பிராரப்தம் என்றுசொல்லி கோபத்தைவிட்டு மனோசாந்தியடைந்தனர்.

பின்னர் கவுதமர் கூறியபடியே கிருஷ்ணாவதார முடிந்து கலியுக முண்டான காலத்தில் சாபமடைந்தவர்களாகிய அந்தணர்களெல்லாம் கும்பீபாகத்தினின்று வெளிப்பட்டு பூமியிற்றோன்றி திரி சந்தியை விட்டும் காயத்திரிஜபத்தை விட்டும் வேதத்தில் பக்தியை யிழந்தும் பாஷண்டமத்திற் புகுந்தும் அக்னி ஹோத்திர முதலிய சத்கர்மங்களைக் கைவிட்டும் தேவர்களுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் அன்னாதிகள் கொடுப்பதைக் கைவிட்டும் தருமமூலத்தை யறியாதவர்களாய் தப்த முத்திரைகளைத் தரிக்கின்றவர்களாய் மனம்போன வழியே ஆசாரங்களை யநுட்டிக்கின்றவர்களாய் காபாலிகளாயும் பௌத் தாளாயும் க்ஷமணாளாயும் பண்டிதர்களாயிருந்தாலும் துராசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களாயும் பரஸ்திரீகளிடம் ஆசையுள்ளவர்களாயும்

இருப்பவராயினர். ஓ அரசனே! அவர்கள் அப்போது செய்யும் கர்மங்களால் மறுபடி கும்பீபாகத்தை அடையப்போகிறார்கள். ஆகையால் எவ்விதத்தினாலும் நித்யமாகிய பரமேஸ்வரி யுபாசனையைச் செய்யவேண்டியது. அதைவிட்டுவேறு வுபாசனை நித்யமானதன்று. சக்தியுபாசனைதான் நித்தியமானது. அஃதில்லாவிடில் கீழே வீழ்வான். இது வரையில் அந்தணர்களுக்குத் தேவியினிடம் பக்திவராமைக்குக் காரணம் கவுதமர் சாபமெனக் கூறினேன். இனி பவாரணியாயும் ஆத்யையாயு மிருக்கிற புவனேஸ்வரியினுடைய மேலான ஸ்தானம் எதுவோ அந்த மணித் வீப வர்ணனையைச் சொல்லுகின்றேன். கேட்பாயாக. (சு.100)

ஒன்பதாவதம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸகலாய நம:

பத்தாவது அத்தியாயம்

10. மணித்வீப வர்ணனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:- பிரமலோகத்தின் மேற்பாகத்தில் சர்வ லோகமும் இருக்கிறதென்று எது கேட்கப்பட்டதோ அதுதான் மணித்வீபமென்று சொல்லப்படும். அதிற்றான் தேவி பிரகாசிக்கின்றாள். இது வைகுண்டம் கைலாசம் கோலோகம் என்பவைகளையும் பூலோகமுதலிய எல்லாவுலகங்களையும் தன்னுட் கொண்டிருத்தலால் சர்வலோகமென்றும் தேவிதான் எப்பொழுதும் வசிப்பதற்குத் தனது சுவேச்சையாக மூலப்பிரகிருதி யினின்றும் கற்பிக்கப்பட்ட படியினால் சர்வலோகாதிகம் என்றும் சொல்லப்படும். இதனினுஞ் சிறந்ததும் அழகான இவ்வுலகத்துக்குச் சமானமானதும் மூவுலகிலும் இல்லை. பிறவித்துன்பத்தை நாசஞ்செய்கிற இந்த மணித்வீபம் திரிலோகத்துக்கும் கொடைபோ லிருக்கிறது. இதுவே பிரமாண்டத்துக்குச் சாயையாயும் அனேக யோசனைதூரம் அகல முள்ளதாயும் அழகாயும் நாற்புறமும் அமிர்தசாகரத்தால் சூழப்பட்டதாயு முள்ளது. அக்கடலானது காற்றினால் மோதும் அலைகளை யுடைத்தானதாயும், இரத்னம் போற் பிரகாசிக்கின்ற மணற்பரப்பை யுடைத்தானதாயும், அநேகவிதமான மச்சங்களாலும் சங்கினங்களாலும் வியாபிக்கப் பட்டதாயும், அலைமடிந்து வீழுந்தோறும் சிதறும்

திவலைகளினால் குளிர்ந்திருக்கும் நிலப்பரப்பை யுடைத்தானதாயும், அநேகமான கொடிமரங்களோடு கூடியுள்ள மரக்கலங்களை யுடைத்தானதாயும், நான்குபக்கங்களினும் விருக்ஷங்களால் பொலிவு பெற்றிருக்குந் தன்மையை யுடைத்தானதாயும் உள்ளது. அதற்கு வடக்கில் நான்கு துவாரத்தோடுங்கூடி ஏழுயோசனை உயரமுள்ள இரும்பினால் அமைக்கப்பட்ட மதில் ஒன்றிருக்கின்றது. அதில் அநேக அஸ்திர சஸ்திரந் தரித்தவர்களாயும், யுத்தத்தில் சமர்த்தர்களாயும் உள்ள காவலாளிகள் வாசஞ்செய்வர். ஒவ்வொரு துவாரங்களில் எண்ணிறந்த துவாரபாலகர்களும், தேவியினுடைய பக்தகணங்களும், ஜகதீஸ்வரியினுடைய தெரிசனார்த்தம் வருகின்றவர்களுடைய கூட்டங்களும் நெருங்கியிருப்பதோடு அவர்களுடைய வாகனங்களும் அணியணியாய் நெருங்கிக்கிடக்கும். விமானங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்வதினால் உண்டாகும் மணிகளின் ஓசை எங்கும் பரவியிருக்கும். திசைகளெல்லாம் குதிரைகள் கனைக்கும் கனைப் பொலியாலும் அவைகளின் குளம்படியின் படபடப் பொலியாலும், காதுகளெல்லாம் செவிடுபடும். ஜனமேஜயனே! அந்தத்திசைகளில் கையில் பிரம்புவைத்திருக்கிற கூட்டத்தவர்கள் வரிசை வரிசையாய் நிற்பார்கள் அவர்கள் அவ்வழியாய்வரும் தேவகணங்களைத் தாங்கள் தாங்கியிருக்கும் பிரம்பினாலடிக்க அவ்வடியினால் அவர்களெல்லாம் அலறும்ஓசையும் நிறைந்திருக்கும். அந்தக்கோலாகலத்தினால் இது இன்னவோசை இது இன்னசப்த மென்றறியமுடியா. இவ்வோசைகளேயன்றி இன்னும் அநேகவிதமான துவனிகளும் துவனித்துக்கொண்டிருக்கும். இதனால் இது இன்னசத்தமென்றும், இது இன்ன வோசை என்றும், இது இன்ன ஒலி என்றும் ஒருவராலும் அறிதற்குக்கூடாது. அந்த மார்க்கங்களில் நீர்நிறைந்திருக்கிற தடாகங்களும் இரத்தினமயமான விருக்ஷங்களும் பிரகாசிக்கும். அதற்குவடக்கில் வெண்கலமயமான மண்டபம் ஒன்றுண்டு. அதைச் சூழ்ந்து ஆகாயத்தை யளாவியிருக்கும் கோபுரங்களோடு மகத்தான பிராகாரம் ஒன்றுளது. அதுமுன்சொன்ன பிராகாரத்திலும் நூறுமடங்கு அதிகமான காந்தியோடு பிரகாசிக்கும். அங்கு உலகில் எவ்வளவு விருக்ஷசாதிகளுண்டோ அவ்வளவும் எப்போதும் நறுமணங்கமழும் புஷ்பம் பழம் தளிர் இவைகளோடு கூடினதா யிருக்கும். பலா மகிழம் வெள்ளலோத்தி செம்பாலை கரணிகாரம் கோங்கு அசோகு தேவதாரு முதலிய விருக்ஷசாதிகளுடைய வனங்களும் உபவனங்களும் இவ்வனங்களோடு பிசினியை யுடைய மதத்தவிருக்ஷங்களும் அநேகதடாகங்களும் அங்குசூழ்ந்திருக்கும். மேலேசொல்லிய அந்தவனங்களில் ஆறு ருதுக்களிலும் உண்டாகவேண்டிய பலன்கள் எவை எவையோ அவைகளெல்லாம் தவறாது எப்போதும் உண்டாகும்.

குயிலோசைகளாலும் வண்டுகளுடையரீங்கார சப்தங்களாலும் அநேக பக்ஷிகளுடைய சஞ்சாரங்களினாலும் அநேகவிதமான ரசங்கள் நதிகளாய்ப் பெருகி வருவதினானும் புறா கிளி அன்னம் இவைகளுடைய ரக்கைகளின் அசைவினால் உண்டாகும் காற்றினால் அசைகிற விருக்ஷங்களினாலும் அவ்விருக்ஷங்களின்சுகந்தத்தைக் கவர்ந்துவருகிற காற்றினாலும் அங்கும் இங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற அநேக பெண்மான்களாலும் நிருத்தஞ்செய்கின்ற மயில்கூட்டங்களின் சுகமானகேகா சப்தங்களினாலும் சோபிதமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். இதற்கு வடக்கில் சதுராகாரமாகவும் ஏழுயோசனை யுயரமுள்ளதாகவும் ஓர்தாம்பிரபிரகாரம் இருக்கின்றது. அதுபொன் போன்ற மலர்இலை இவைகளால் பிரகாசிக்கிறதாயும் பத்துயோசனை தூரம் வியாபிக்கப்பட்ட வாசனையுடைத்தானதாயும் உள்ள கற்பகவிருக்ஷங்களால் சூழப்பெற்றது. அவ்விடத்தில் எப்போதும் வசந்தருதுவானவன் புஷ்பசிம்ஹத்தில் உட்கார்ந்து புஷ்பக்கொடை நிழல்செய்ய புஷ்பபூஷணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு புஷ்பங்களினின்றும் பெருகிநின்ற தேன்வெள்ளத்தினால் சுழல்கின்ற கண்களோடு இருப்பன். அவனோடு அவனுடைய மது மாதவி என்னும் ஸ்திரீகளிருவர் புன்சிரிப்புடன் கிரீடித்துக்கொண்டிருப்பர். அங்கு கானஞ்செய்யும் கந்தர்வர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளுடன் நிறைந்திருப்பர். கோகிலங்களுடைய சப்தங்கள் நிறைந்திருக்கும். வசந்தகால வுல்லாசத்தை அவாவும் காமிகளுக்கு மனோரதத்தை விருத்திசெய்யும். அதற்குவடக்கில் ஏழுயோசனையுயரமுள்ள ஈயப்பிராகாரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அது சாலைகள்தோறும் பத்துயோசனை தூரம் வாசனைவீசும் சந்தன விருக்ஷங்களையும் பொன்போல்பிரகாசிக்கின்றதாயும் எப்போதும் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களும் அமிர்தம் போன்ற ரசங்களும் மதுரமுள்ள பலன்களுமுள்ள கற்பகவிருக்ஷங்களையு முடையது. அவ்வனத்தில் கிரீஷ்மருது நாயகன்சுக்ரஸ்ரீ சுகிஸ்ரீ என்னும் மனைவிகளுடன் சுகித்திருப்பன். அங்கு சகலஜனங்களும் தாப நிவிர்த்தியின் பொருட்டு தங்கியிருப்பர். வேதங்களையறிந்த சித்தர்களிருப்பர். திவ்யமான சந்தனபுஷ்பமணிந்த அநேகஸ்திரீகளை கையில் விசிறியுடையவர்களாயிருப்பர். வேதங்களை யறிந்த சித்தர்களிருப்பர். திவ்யமான சந்தனபுஷ்பமணிந்த அநேகஸ்திரீகள் கையில் விசிறியுடையவர்களாகவிருப்பர். இவரொழிந்த அநேகர் கூட்டம் கூட்டமாக சீதள மானஜலத்தின் குளிர்ச்சியை விரும்பி வந்திருப்பர். அதற்குவடக்கில் ஏழுயோசனை யுயரமுள்ள பித்தளைப்பிராகார மொன்றுண்டு. அது அரிசந்தன விருக்ஷங்களாலும் புதியதளிர்களையுடைய விருக்ஷங்களாலும் பசியபுற்களாலும் நிறையப்பெற்றும் நதிநதங்களுடைய பிரவாகங்களையும்

ஆசையுடையவனுடைய மனம் போல் கலங்கப் பெற்ற சரசுகளையும் தேவியினுடைய வுபாசனாகர்மத்தைச் செய்யும் சித்தர்களும் தேவர்களும் வசிக்கும் சிறந்த இடங்களையும் உடைத்தாயுள்ளது. தேவியின்பொருட்டு தடாகங்கள் கிணறுகள் முதலிய தருமங்களைச் செய்தவர்கள் தங்கள் ஸ்திரீகளோடு இருக்கப்பெற்றுள்ளது. அந்தப் பிராகாரத்தில் மேகவாகனனாகிய வருஷருது என்னும் நாயகன் வசிப்பன். அவனுக்கு நேத்திரம்-மின்னல், கவசம்-மேகம், சப்தம்-இடி, வில், இந்திரதனுசு, சேனைகள்-வருஷதாரைகளாகியகணங்கள். ஸ்திரீகள்-நபஸ்ரீ நபயஸ்ரீ ஸ்வரஸ்யாரஸ்யமாலினீ அம்பா அதுலா அநிரத்நி அப்ரமந்தீ மேகயந்திகா வருஷயந்தீ சிபுணிகா வாரிதாரா என்றுசொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டுசக்திகள். அதற்கெதிரில் ஏழுயோசனை உயரமுள்ள பஞ்சலோகத்தால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஓர்பிராகாரம் உளது. அதன்மத்தியில் மந்திரசாலை ஒன்று உள்ளது. அது புஷ்பங்களாலும் கொடிகளாலும் தளிர்களாலும் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். அங்கு அநேகவிதமான சித்துக்களில் வல்லசித்தர்கள் பரிவாரங்களோடும் ஸ்தீரிகளோடும் வசிப்பர். அதற்குநாயகன் சரத்ருது. அவனுக்கு இலக்ஷுமி ஊர்ஜலக்ஷுமி என்னும் இரண்டு மனைவிகள். அதற்குமுன் பெரிய கொடிமுடிகளோடுகூடிய வெள்ளிப்பிராகாரம் ஏழுயோசனை யுயரத்தோ டிருக்கின்றது. அதன்மத்தியில் பூங்கொத்துகளோடுகூடிய பாரிஜாதவிருக்ஷங்கள் இரண்டு வரிசைகளிலும் இருக்கும். அவைகள் அங்கு தேவியினது தியானாதிகர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களைச் சந்தோஷிக்கச்செய்யும். அதற்கு அதிபதி ஏமந்தருது. அவன் சகலகணத்தோடும் ஆயுதத்தோடுங் கூடிக்கொண்டு காமிகளை ரமிக்கச்செய்து கொண்டிருப்பன். அவனுக்கு சகஸ்ரீ சகஸ்யஸ்ரீ என்னும் இரண்டு மனைவிகள். அங்கு தேவிவிரதத்தைச்செய்த சித்தர்கள் வசிப்பர். அதற்குமுன் ஏழுயோசனை உயரமுள்ள உருக்கிவார்த்த பொன்பிராகாரம் ஒன்றுளது. அதனடுவில் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்த கதம்பவனங்கள் சூழ்ந்திருக்கும். அவ்வனத்தின்தேன் ஆயிரந்தாரையாய்ப் பெருக்கெடுத்தோடும். அதைப் புசிக்கின்றவர்கள் தேவியின் நிஜானந்தத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பர். அதற்கு நாயகனாகிய சிசிருது அவனுக்கு தபஸ்ரீ தபஸ்யஸ்ரீ என்னுமனைவியர்களோடிருப்பன். அங்கு தேவி விரதத்தைச் செய்கின்ற சித்தர்கள் நானாவித போகங்களினா லுண்டாகும் மஹானந்தத்தை யுடையவர்களாய் ஸ்திரீகளோடும் பரிவாரங்களோடும் கூடியிருப்பர். அதற்குமுன் ஏழுயோசனையுயரத்திலுள்ள புஷ்பராகமயமான பிராகாரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அங்குள்ள பூமியும் வனங்களும் உபவனங்களும் சோலைகளிலுள்ள ரத்னவிருக்ஷங்களும் மதில்களும் புஷ்பராக

மயமாகவே பிரகாசித்தும். பக்ஷிகள் ஜலங்கள் மண்டபங்கள் ஸ்தம்பங்கள் சரசுகள் சரசுகளிலுள்ள கமலங்கள் முதலியனவும் ரத்ன மயமாகவே யிருப்பதனால் ரத்னசாலையென்று பெயர்பெற்று விளங்கும். இது முன்சொன்ன பிராகாரங்களைக்காட்டிலும் தேஜசினால் லக்ஷம்பங்கு அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கும். ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்தி லுள்ள திக்பாலகர்களும் அங்குள்ள திக்பாலகர்களும் தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களுடன் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருப்பர். அதற்குக் கிழக்கில் அமராவதி என்னும் ஓர்பட்டணம் மிகவும் உன்னதமாய் நானாவிதமான உபவனங்களோடும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அந்த பிரகாசம் சுவர்க்கலோக காந்தியிலு மேம்பட்டிருக்கும். அவ்விடத்தில் ஆயிரங்கண்களுடையவனாயும் ஐராவதாரூடனாயும் வஜ்ரஹஸ்தனாயும் தேவசேனைகளாற் சூழப்பட்டவனாயும் பிரதாபவானாயு முள்ள தேவேந்திரன் தேவஸ்திரீகளோடும் இந்திராணியோடுங் கூடிப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பன். அக்னிகோணத்தில் அக்னிக்குச் சமானமான வன்னியபுரி என்னும் ஓர்பட்டணம் உண்டு. அங்கு அக்னிஸ்வாஹா சுவதா என்னும் இரண்டுமனைவிகளோடும் தனக்குரிய வாகனம் பூஷணாதிகளோடும் கணங்களோடும் கூடினவனாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பன். யமதிக்கில் யமபுரி என்று ஓர்புரியுண்டு. அதில் சூரியன்மகனாகிய யமன் தன்பத்தினியுடன் சித்ரகுப்தர் முதலான படர்களுடன் கூடினவனா யிருப்பன். நிருதிதிக்கில் நைருதி என்பவன் ராக்ஷஸர்களோடும் தன்பத்னியோடும் கட்கதாரியாய் வசிப்பன். வருணதிக்கில் வருணன் பாசதாரியாய் பிரதாபவானாய் மச்சாரூடனாய் மதுவினால் மயங்கினவனாய் சமுத்தி ரத்திலுண்டாகும் சங்குமுதலிய வஸ்துக்களோடு கூடினவனாய் தன்சக்தியுடன் வசித்துக்கொண்டிருப்பன். வாயுகோணத்தில் வாயு வாயுவைப் பக்ஷிக்கிற யோகிகளோடு கூடினவனாய் கொடியைக் கையில் தரித்தவனாய் பரந்தகண்களை யுடையவனாய் மான்வாகன முடையவனாய் மருத்கணங்களோடு கூடினவனாய் தன்பத்தினியோடு கூடியிருப்பான். வடதிசையில் யக்ஷலோகத்தில் யக்ஷாதிபதியாகிய குபேரன் விருத்தி ருத்தி முதலான சக்திகளுடனும் நவநிதிகளுடனும் பெருத்த வயறுடனும் தனத்துக்கு நாயகனாய் மணிபத்திரன் பூர்ணபத்ரன் மணிமான் மணிகந்தரன் மணிபூஷணன் மணிஸ்ருக்வி மணிகன் முகதாருகன் இவர்கள்முதலிய யக்ஷசேனாதி பதிகளோடு கூடினவனாய் நிஜசக்தியுடன் வசிப்பன். ஈசானகோணத்தில் விலையில்லாத ரத்னங்களால் செய்யப்பட்ட மஹாத்புதத்தோடு கூடிய ருத்ரலோக மொன்றுண்டு. அதில் ஈசானதிக்பதி என்றும் ஈசான ரென்னும் பெயருள்ள உருத்திர ரிருப்பர். அவர் கோபமுள்ளவராயும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற நேத்திரமுடையவராயும் நாணேறிட்ட

தனுசையும் பாணத்தையுங் கையிலுடையவராயும் சூலாயுதத்தைத் தரித்தவராயும் விகாரமான முகமும் அக்கினியைக்கக்கும் முகமும் மூன்றுநேத்திரமும் பத்துக்கண்டமும் நூறுகரமும் ஆயிரம்புஜமும் பத்துபாதங்களும் உடையவராயும் தனக்குச் சமானராயுள்ள உத்திரமூர்த்திகளாய் அந்தரிக்ஷத்திலும் பூமியிலும் சஞ்சரிக்கிற உருத்திரகூட்டங்களும் உருத்திராத்தியாயத்தில் எந்த உருத்திரர்களைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் கணங்களாகப் படைத்தவராயும் கோடிருத்ராணிகளோடு கூடியிருக்கும் பத்திரகாளிமுதலிய மாத்ருகாகணங்களாலும் அநேகவிதமான சக்திகளோடு கூடியிருக்கிற டாமர்யாதிகணங்களாலும் வீரபத்திரர் சகிதமான மஹாருத்ரர்களாலுஞ் சூழப்பட்டவராயும் சிரமாலை தரித்தவராயும் நாகத்தைக் கங்கணமாக வுடையவராயும் நாகத்தினால் சுற்றிய கண்டமுடையவராயும் புலித்தோலை யுடுத்தின வராயும் யானைத்தோலை உத்தரீயமாக வுடையவராயும் மஹா ஸ்மசானபஸ்மத்தை அங்கத்தில் பூசிக்கொண்டவராயும் பிரமதகணங்களால் சூழப்பெற்றவராயும் திக்குகள் செவிடுபடும்படியான சத்தத்தையுடைய மானையுடையவராயும் ஆகாயம் பயப்படும் படி அட்டகாசஞ் செய்கின்றவராயும் பூதங்களோடு கூடினவராயும் பூதங்களுக்கு ஆஸ்ரயராயும் மஹேஸ்வரராயமிருப்பர். (சு - 100.)

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸச்சிதானந்தாயைநம:

பதினோராம் அத்தியாயம்

11. மணித்வீப வர்ணனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:- ஓ ஜனமேஜயனே! புஷ்பராகமயமான இந்தப்பிராகாரத்துக்கு முன் பத்துயோஜனை உயரமுள்ளதாயும் கோபுரத்துவாரங்களோடு கூடினதாயும் குங்குமம்போற் செவந்த நிறமுள்ளதாயும் இருக்கிற பத்மராகப்பிராகார மொன்றிருக்கின்றது. அதில் பத்மராக ஸ்தம்பங்களோடு கூடியிருக்கும் அநேக மண்டபங்கள் இருக்கின்றன அவைகளில் அறுபத்து நான்கு கலைகள் சக்திரூபமாக வீற்றிருப்பர். எவ்வாறெனில் நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு இரத்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பத்மராகங்களால் பிரகாசிக்கும் ஒவ்வொரு லோகங்களை யுடையவர்களாய்

அந்தந்தலோகங்களுக்கு அதிபதிகளாய் அங்கங்குள்ள பிரஜைகளோடும் வாகனங்களோடுமிருப்பர். அவர்களுடைய நாமங்கள் யாதெனின்! பிங்களாக்ஷி விசாலாக்ஷி சமர்த்தி விர்த்தி சிரத்தா சுவாஹா சுவதா அபிக்யா மாயா சம்ஞா வசுந்தரா திரிலோகதாத்ரீ சாவித்திரீ காயத்திரீ திரிதசேஸ்வரீ அரூபா பகுரூபா ஸ்கந்தமாதா அச்சுதப்ரியா விமலா அமலா அருணி ஆருணி பிருகிருதி விகுர்தி: ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி: சம்ஹ்ருதி: சந்தியா மாதா சதிஹம்சி மர்த்திகா வச்ரிகா வரா தேவமாதா பகவதீ தேவகீ கமலாசனா த்ரிமுகி சப்தமுகீ சுராசுரவிமர்த்தனீ லம்போஷ்டி ஊர்த்வகேசீ பகுசீருஷா வ்ருகோதரீ ரதரேகா சசிரேகா ககனவேகா பவனவேகா மதனாதுரா அனங்கமதனா அனங்கமேகலா அனங்ககுசுமா விஸ்வரூபா சுராதிகா க்ஷயங்கரி அக்ஷோப்யா சத்யவாதினீ பகுரூபா சுசிவ்ருதா உதரவாகீசி என்று சொல்லப்பட்டவைகளேயாம். இவ்வறுபத்துநான்கு சக்திகளும் பயங்கரமாய் ஜ்வலிக்கின்ற நாக்கும் முகமும் உடையவர்களாய் மேனோக்கிய செம்பட்ட மயிருடையவர்களாய் அக்னியைக் கக்குகின்றவர்களாய் சகலமான ஜலத்தையும் குடித்துவிடுவோமா அக்னியைச் சம்ஹரிப்போமா காற்றை ஸ்தம்பனஞ்செய்துவிடுவோமா அகிலமான சகத்தையும் புசித்து விடுவோமா என்று ஒருவருக் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு சிவந்தகண்களை யுடையவர்களாய் தநுசையும் பாணத்தையும் தரித்துக்கொண்டு கடகடவென்று பல்லைக்கடித்துத் திக்குகள் நடுங்கும் படிச்செய்வார். இவருள் ஒவ்வொருவரும் லக்ஷம் பிரமாண்டத்தை நாசஞ்செய்யவல்ல வன்மையுடைய நூறு அக்குரோணிசேனையுள்ளவர்கள். அவர்கள் என்னதான் செய்யார்கள். அவைகளைச் சொல்லுவதற்குச் சாத்தியமில்லை. இதுபோலவே அங்குள்ள சகலமான யுத்தசாமான்களுடைய கணக்கையும் ரத கஜ துரக பதாதிகளுடைய கணக்கையும் சொல்லமுடியாது. இந்த பத்மராகமயமான பிராகாரத்தின் மேல் செம்பருத்திப் புஷ்பம்போல் பிரகாசிக்கும் பத்துயோசனை நீளமுள்ள கோமேதகப்பிராகாரம் ஒன்றுபிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அதில் வசிக்கிறவர்களுடைய கிருகங்களும் அந்தக் கோமேதகத்தினால் செய்யப்பட்டு குங்குமம்போல் சிவப்பாகவே பிரகாசிக்கும். அதுபோலவே பக்ஷிகளும் ஸ்தம்பங்களும் விருக்ஷங்களும் நடபாவிகளும் சரசுகளும் பிரகாசிக்கும். அதன் மத்தியில் மகாதேவிகளாகிய முப்பத்திரண்டு சக்திகள் நானாவித சஸ்திரங்களை யுடையவர்களாய் கோமேத மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு லோகங்களிலும் பூசிக்கப்பட்டிருப்பர். அவரெல்லாம்பைசாச முகமுடையவர்களாயும் சக்கரத்தைக் கையிலுடையவர்களாயும் சேதனம்செய் பசனஞ்செய் கொளுத்து அறுத்துவிடு என்றுகூறும்

வார்த்தைகளை யுடையவர்களாயும் யுத்தத்தில் ஆசையுடையவர்களாயு மிருப்பர். ஒவ்வொரு மஹாசக்திகளும் பத்து அக்குரோணி சேனைகளோடு கூடியிருப்பர். லக்ஷம்பிரமாண்டத்தை நாசஞ்செய்யும் படியான பலத்தையுடைய இவர்களுடைய ரதங்களையும் இவ்வளவென்று எவ்வாறு வர்ணித்து சொல்லக்கூடும்.

அங்கு தேவியினால் செய்யப்படும் சர்வயுத்த ஆரம்பத்துக்கும் வேண்டியவைளெல்லாம் இருக்கும். பாவநாசம்பண்ணும்படியான அந்தச் சக்திகளுடைய நாமங்கள் யாதெனின்;- வித்யாஹ்ரீபுஷ்டி பிரக்ஞா சிநீவாலீ குஹூ: ருத்ரா வீர்யா பிரபா ஆனந்தா போஷணீ ரித்திதா சுபா காளராத்திரீ மஹாராத்திரீ பத்திரகாளீ கபர்த்தினீ விகிர்தீ தண்டீ முண்டிநீ இந்துகண்டா சிகண்டி நீ நிசும்பசும்ப மதநீ மஹிஷாசுரமாத்தனீ இந்திராணீ ருத்திராணீ சங்கரார்த்த சரீரிணீ நாரீ நாராயணீ திரிசூலினீ பாலநீ அம்பிகா ஹ்லாதிநீ என்னு நாமங்களுடைய இவர்களில் ஒருவருக்கொருவர் கோபம்வந்து விடுமேயானால் பிரமாண்டங்களுக்கு நாசம் நேரிடும். இவர்களுக்கு எப்போதும் எங்கும் அபஜயம் உண்டாவதில்லை. இந்தக் கோமேதகப் பிரகாரத்துக்குமேல் கோபுரங்களோடுகூடிய பத்துயோஜனை யுயரமுள்ள வச்சிரப்பிரகாரம் ஒன்றுண்டு அதில் கதவுகளெல்லாம் சங்கிலியிட்டிருக்கும். எங்குமில்லாத நூதன விருக்ஷங்கள் நிறைந்தும் பூமி கிராமங்கள் வீதிகள் மகாமார்க்கங்கள் கணங்கள் விருக்ஷங்களுடைய நீர்க்கால்வாய் பக்ஷி வாபி தடாகம் இவைகளெல்லாம் வச்சிரமயமாய் இருக்கும். அங்கு தேவிபரிசாரகர்கள் வசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதில் மதகர்விதர்களான லக்ஷம் தாசிகளால் சேவிக்கப்பட்டவர்களாயும், சிலர் பானபாத்திரத்தையும் சிலர் விசிறிகளையும் சிலர் சாமரைகளையும் சிலர் தாம்பூலத்தையும சிலர் புஷ்பத்தையும் கைவிலுடையவர்களாயும், சிலர் அநேகவிதமான விசித்திரவஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாயும் சிற்சிலர் குங்குமம் சந்தனம் கண்ணாடி குடை விசிறி இவைகளைக் கையில் ஏந்தியிருக்கின்றவர்களாயும், சிலர் சித்திரமெழுதுவதிலும் சிலர் பாதம்பிடிப்பதிலும் ஆசையுள்ளவர்களாயும், சிலர் சிறந்த பூஷணா லங்காரத்தையும் சிலர் சுகந்த புஷ்பா லங்காரத்தையும் செய்து கொண்டிருப்பவர்களாயும், சிலர் புஷ்பஞ்சூட்டிக் கொண்டும் சிலர் அநேகவிதமான ஆடல் பாடல்களைச் செய்துகொண்டும் பால்யர்களான எல்லோரும் மேல்வஸ்திரம் தரித்துக்கொண்டும் இருப்பார்கள். இவ்வாறான சிருங்கார தேகமுடையவர்களாய் தேவியினது கிருபாலேசத்தால் மூன்றுலோகத்தையும் திரணமாக மதிப்பவர்களான அவர்களுடைய நாமங்கள் யாதெனில்! அநங்கரூபா

அநுக்கமதனா சுந்தரீ மதநாதுரா புவனவேகா புவனபாலிகா சிசிரா அனங்கவேதநா அநுங்கமேகலா என்பவைகளாம். இவர்களெல்லாம் மின்னற்கொடிபோன்றவர்களாயும் சப்திக்கின்ற ஒட்டியாண முடையவர்களாயும் ஒலிக்கும் சிலம்பணிந்த பாதமுடையவர்களாயும் உள்ளும்புறம்பும் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறவாகளாயும் சகலமான காரியங்களிலும் சமர்த்தர்களாயும் கையில் பிரம்புடையவர்களாயும் பல ஆயுதங்களை யுடையவர்களாயும் பலவாகனா ரூடர்களாயும் எட்டுத் திக்குகளிலுஞ் சூழ்ந்திருக்கும் பிராகாரங்களின் வெளியில் காவலாகச் சூழ்ந்திருப்பர். இந்த வச்சிரப்பிராகாரத்தின் மேல் வைடூரியப்பிராகாரம் பத்துயோசனை யுயரமுள்ளதாயும் கோபுரத்தோடுகூடியதாயும் பூமி வீடு வீதி ராஜமார்க்கம் வாபி கூபம் தடாகம் கால்வாய் மணல் இவைகளெல்லாம் வைடூரியமயமாயும் இருக்கும் கிழக்குமுதல் மண்டலாகாரமாக அஷ்டதிக்குகளிலும் அநேக பிரமாண்ட மாதர்களுடைய கூட்டங்களோடு பிராம்ஹீ மாஹேஸ்வரீ கௌமாரீ வைஷ்ணவீ வராஹீ இந்திராணீ சாமுண்டா என்கிற சப்தமாதர்களும் மஹாலக்ஷமியும் ஆகிய எண்மரும் இருப்பர். இவர்கள் பிரம ருத்திராதி தேவர்களைப் போல் மஹாகவுரவமுடையவர்களாய் சகத்துக்கு மங்களத்தைச் செய்பவராயிருப்பர். அந்தப் பிராகாரத்தின் துவாரங்களில் திரிமூர்த்திகளுடைய வாகனங்களாகிய அன்னம் கருடன் விருஷப முதலியவைகளும், இந்திராதியர்களுடைய வாகனங்களும் கோடிகோடிகணக்காய் எண்ணிறந்தனவாய் அலங்காரமாய் வெகு சாக்கிரதையாய் சித்தமாயிருக்கும் ஆகாயத்தையளாவியும் ஒன்றன் பின் னொன்றாகவுமுள்ளரதங்களும் அநேக சின்னங்களோடுகூடிய விமானவரிசைகளும் அநேகவிதமான கொடிகளும் வாத்தியங்களும் நிறைந்திருக்கும். இந்த வைடூரியப்பிராகாரத்துக்குமேல், பத்து யோஜனை உயரமுள்ள இந்திரநீலப் பிராகாரமிருக்கின்றது. அங்கு பூமி வீதி மஹாமார்க்கம் கிருகம் நடபாவி கிணறு தடாகம் இவைகளெல்லாம் இந்திரநீல மயமாகவே யிருக்கும். அங்கு ஓர் பெரியபத்மம் அநேகயோசனை விசாலமுள்ளதாய் சுதர்சனத்துக்கு இரண்டாவதாய் சோடச கோணங்களுடையதா யிருக்கும். அதில் பதினாறு சக்திகளுடைய கிருகம் சர்வ சாமக்கிரியைகளால் நிறைந் திருக்கும். அச்சத்திகளின் நாமங்சளாவன்;- கராளீ விகராளீ உமா சரஸ்வதீ ஸ்ரீ துர்க்கா உஷா லக்ஷமீ சுருதி: ஸ்மிருதி: த்ருதி: சிர்த்தா மேதா மதி: காந்தி ஆர்யா என்பனவாம். இவர்கள் நீலமேகம் போன்றரர்களாயும் கைவாளை யுடையவர்களாயும் சமான வுருவ முடையவர்களாயும் கேடகத்தைக் கையிலுள்ளவர்களாயும் யுத்த சந்தர்களாயும் ஜகதீசையாகிய ஸ்ரீதேவிக்கு சேனாதிபதிகளாகியும் ஒவ்வொரு பிரமாண்டங்களிலுமுள்ள மஹாசக்திகளுக்கு

எஜமானிகளாயும் பிரமாண்டங்களைக் கலக்கும்படிச் செய்கின்றவர் களாயும் தேவிசக்தியோடு கூடியிருக்கின்றவர்களாயும் நானாவிதமான ரதாரூடர்களாயும் நானாவிதமான சக்திகளோடு கூடினவர்களாயு மிருப்பர். இவர்கள் பராக்கிரமங்களைக்கூற ஆயிரமுகமுள்ள வனாலுஞ் சொல்லமுடியாது. இந்த இந்திரநீல பிராகாரத்துக்கு மேல் பத்து யோஜனை நீளமுள்ள முத்துபிராகாரமுளது. அங்கு பூமியெல்லாம் முத்துமயமாகவேயிருக்கும். அதன்மத்தியில் அஷ்டதள தாமரை முத்துக்களால் நிறைந்தும் விஸ்தாரமான கேசரங்களோடு மிருக்கும். அதில் தேவிக்குச் சமானமான சரீராகார முள்ளவர்களாயும் தேவி ஆயுதங்களைத் தரித்திருக்கிறவர்களாயும் ஜகத் விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லுகின்றவர்களாயும் தேவிக்குச் சமானமான போகத்தை யுடையவர்களாயும் குறிப்பினால் மனோபாவனையை அறியுஞ் சக்தியுடையவர்களாயும் பண்டிதர்களாயும் சகலகாரியங்களிலும் சமர்த்தர்களாயும் சுவாமி காரியத்தையே செய்கின்றவர்களாயும் தேவி அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவர்களாயும் சதுரர்களாயும் மிக்க அழகுள்ளவர்களாயும் நானாவித சக்தியோடு கூடினவர்களாயும் பிரதி பிரமாண்டங்களிலுள்ள பிராணிகளுடைய எண்ணங்களை யறிகின்ற சக்தியுள்ளவர்களாயுமுள்ள எட்டுமந்திரிணிகளிருப்பர். அவர்கள் நாமங்களாவன, - அநக்ககுஸுமா அநங்ககுஸுமாதுரா அநங்கமதனா அநங்கமதனா துரா புவனபாலா ககனவேகா பாசாங்குசவரா பீதிதரா அருணவிக்ரஹா என்பனவாம். இவர்கள் லோகசம்பந்தமான விருத்தாந்தங்களைப் பிரதிநிமிஷமும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பர். இந்த முத்துப்பிரகாரத்துக்குமேல் பத்துயோசனை நீளமுள்ள மரகதப்பிராகாரம் இருக்கும். அது நானாவிதசௌபாக்கியத்தோடும் போகத்தோடுங் கூடியிருக்கும். அங்கு பூமி வீடு முதலியனவெல்லாம் மரகதமயமாகவே யிருக்கும். அங்கு விஸ்தீரணமான ஷட்கோணமொன்றுளது. அதில் பூர்வகோணத்தில் காயத்திரிசமேதனாயும் குண்டிகை தண்டாயுதம் அக்ஷமாலை தாங்கினவனாயும் பிரமன் வீற்றிருப்பன். காயத்திரி தேவியைப் போல் ஸ்மிருதிகளும் சர்வவேதசாஸ்திரங்களும் மந்திர சாஸ்திரங்களும் புராணாதிகளும் உருக்கொண்டு மூர்த்திகளாயிருக்கும். இவைபோலும் எத்தனைபிரமர்கள் எத்தனை காயத்திரிகள் எத்தனை வியாஹ்ருதிகள் உண்டோ அவைகளெல்லாம் திவ்யமான உருக்கொண்டு நித்தியம் வசித்துக்கொண்டிருக்கும். நிருதிகோணத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தி சங்கு சக்கிரம் கதை தாமரை இவைகளோடு சாவித்திரியும் மச்சகூர்மாதி தசாவதாரங்களும் சாவித்திரி எவ்வள வுண்டோ அவ்வளவோடுங்கூடி இருப்பர். வாயுகோணத்தில் பரசு அக்ஷமாலை அபயம் வரதம் தாங்கினவராய் உருத்திரமூர்த்தி யிருப்பர். அங்கு சரஸ்வதிதேவியும் இருப்பள். தக்ஷிணாஸ்யா முதலான உருத்திரபேதங்கள் எவ்வளவுண்டோகௌரிபேதங்கள் எவ்வள

வுண்டோ அவ்வளவும் அவ்விடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கும். அவர்களேயன்றி இருபத்தெட்டாகமங்களும் இன்னும் எத்தனை விதமாயுள்ள ஆகமங்களும் சரீரத்தோடு வசித்துக்கொண்டிருக்கும். அக்கினிகோணத்தில்|ரத்னகும்பம் மணிகரண்டம் இவைகளைக் கையிலுடைய தனபதியாகிய குபேரன் மகாலக்ஷ்மியோடு தேவியினது நிதிக்கு அதிபதியாய் தன்கணங்களோடிருப்பன். மேற்கு கோணத்தில் ரதியோடு மன்மதன் பாசம் அங்குசம் தநுசு பாணம் இவைகளைத் தரித்தவனாய் வீற்றிருப்பன். அவனுடன் சிருங்கார ரசங்களெல்லாம் வடிவங்கொண்டு எப்போதும் வசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஈசானகோணத்தில் புஷ்டியான சரீரமுடையவராயும் பாசாங்குச தரராயும்|விக்னஹர்த்த ராயுமுள்ள விக்கிநேஸ்வர் வீற்றிருப்பர். அவருக்கு எந்தெந்த விபூதிகளுண்டோ அவைகளெல்லாம் மகத்தான ஐஸ்வர்யத்தோடு கூடினவைகளாய் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கும். கோணங்களில் இருக்க வேண்டியவரெல்லாம் இருக்க பிரமாண்டத்திலுள்ள பிரமக் கூட்டங்களெல்லாம் ஜகதீஸ்வரியைச் சேவித்துக்கொண்டிருப்பர். அந்தமரகதப் பிராகாரத்திற்குமேல் நூறுயோசனை நீளமுள்ள பவளப் பிராகாரம் இருக்கிறது. அங்குள்ள பூமியும் அதிலுள்ளவீடுகளும் பவளத்தாற் செய்யப்பட்டதாகவே யிருக்கும். அதன்மத்தியில் பஞ்சபூத அதிபதிகளோடு ஹ்ருல்லேகா ககனா ரக்தா காரளிகா மஹோச்சுஷ்மா என்னும் பஞ்சாக்திகள் பஞ்சபூதங்களைப்போல் காந்திகளையுடையவர்களாய்ப் பாசாங்குச வரதா பயங்களுடன் சர்வாபரணங்களையுந் தரித்தவர்களாய் தேவிக்குச் சமானமான வேஷங்களுடையவர்களாய் நூதனமான யௌவனத் தினால் கர்விதர்களா யிருப்பர். இந்தப் பிரவாளப் பிராகாரத்திற்குமேல் நவரத்தனங்களாற் செய்யப்பட்ட அநேகயோஜனை நீளமுள்ள பிராகாரமொன்றுண்டு. அங்கு ஆம்நாயங்களுக்குரிய அநேக கிருகங்க ளிருக்கின்றன. அதில் தடாகங்கள் முதலானவையெல்லாம் நவரத்தினமயமாகவேயிருக்கும்.அங்கு ஸ்ரீதேவிக்குரிய மந்திரங்களும் மஹாவித்தைகளும் மஹாவேதங்களு மிருக்கின்றன. அங்குத தேவியினுடைய ஆவரணதேவதைகள் பூஷணங்களோடு கோடிசூரியப்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். சப்தகோடி மகாமந்திரங்களும் வசிக்கும். நவரத்ன மணிப்பிராகாரத்திற்குமுன் சிந்தாமணிகிருகம் இருக்கின்றது. அங்குள்ள சகலவஸ்துக்களும் சிந்தாமணியினாலேயே நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சூர்யகாந்தககல் சந்திரகாந்தக்கல் மின்னல்போன்றகல் இவைகளாற் செய்யப்பட்ட ஸ்தம்பங்களுடைய காந்தியினால் உள்ளே யிருக்கின்றவஸ்துக்கள் தெரியாமலிருக்கும்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸாத்வியாறும:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

12. இதுவுமது.

அதன்மத்தியில் தேவீஸ்தானமாகிய ஆயிரக்கால்மண்டபம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அம்மண்டபத்தினுடைய நான்கு பக்கத்தில் சிருங்காரமண்டபம் முக்திமண்டபம் ஞானமண்டபம் ஏகாந்தமண்டபம் என நான்குமண்டபங்களுண்டு. அவைகள் நானா விதமான விதானங்களோடும் நானாவிதமான நறுமணங்கமழும் தூபங்களோடும் கோடிசூரியர்களுக்குச் சமானமான காந்தியோடும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும். அம்மண்டபங்களில் நான்குபக்கத்திலும் காஸ்மீர திரைகளிட்டு மல்லிகை குந்தம் இவைகளை வனம் போல் நிறைத்தும் அளவிறந்த கஸ்தூரியினால் திமிர்த்தும் வைத்திருக்கும். அம்மண்டபங்களைச் சூழ்ந்துள்ள தாமரைத்தடாகங்கள் இரத்னமிழைத்த படிகளோடும் அமிர்தரசத்தோடும் சப்திக்கின்ற வண்டுகளோடும் அன்னம் காரண்டவம் இவைகளோடும் நிறைந்திருக்கும். முன்சொன்ன சிருங்கார மண்டபமத்தியில் சகதம்பிகை வீற்றிருப்பாள். அங்கு கணங்களாகிய தேவிகள் அநேகவிதமான கானங்களைப் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். அதனை அங்குள்ளாரெல்லாங் கேட்டு மகிழ்வர். இரண்டாவதான முக்தி மண்டபமத்தியில் தேவிவீற்றிருந்து ஆத்மாக்களுடைய பாசத்தை மோசனஞ் செய்யும் விதத்தை எப்போதும் எண்ணிக்கொண்டிருப்பள். மூன்றாவதான ஞானமண்டபத்தில் பாசமோசனத்துக்கான ஜ்ஞானோ பதேசஞ் செய்துகொண்டிருப்பள். நான்காவதான ஏகாந்தமண்டபத்தில் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டிய சிந்தனையை மந்திரிணிகளோடு கூடி சிந்தித்திருப்பள். இந்நான்குமண்டபத்தோடு பிரகாசிக்கின்ற சிந்தாமணிகிருகத்தில் சக்தி தத்வாத்மகமா யிருக்கின்ற பத்துப் படிகளோடு கூடிய மஞ்சம் ஒன்றுண்டு. அதற்குக் கால்கள் பிரஹ்மா விஷ்ணு ருத்திரர் மஹேஸ்வரர் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். பலகை சதாசிவர். அப்பலகையின் மீது மஹாதேவர் புவனேசராகப் பிரகாசிக்கத் தானிருப்பள். இவ்வாறு தேவி தனது நிஜலீலார்த்தமாக இரண்டுவிதமாக அவ்விடத்திற்பிரகாசிப்பள். சிருட்டிஆதியில் தேவியினது அர்த்தாங்கம் ஈஸ்வரனே, அவர் மன்மதனுடைய அகங்காரத்தை நாசஞ்செய்யுநிமித்தம் கோடி மன்மதனைப்போல்

சுந்திரமூர்த்தியாயும் பஞ்சமுகம் திரிநேத்ரம் இரத்னமணிபூஷணம் வரதம் அபயம் பரசு முதலியவைகளைத் தரித்தவராயும் பதினாறு வயதுள்ளவராயும் மகாதேவராயும் கோடி சூரியப் பிரகாசமுடையவராயும் கோடிசந்திரனைப்போல் சீதளமுடையவராயும் சுத்தஸ்படிகம் போன்றவராயும் சீதளமான காந்தியுடையவராயும் மிருப்பர். வாமாங்கத்தில் ஸ்ரீதேவியாகிய புவனேஸ்வரியை யுடையவராயு மிருப்பர். அந்தப்புவனேஸ்வரியானவள் நவரத்னங்கள் பதிந்திருக்கும் ஒட்யாணத்தினாலும் சுத்தமான பொன்னில் வைடூரிய மிழைத்த தோள்வளைகளினாலும் ஸ்ரீசக்கிர தாடங்கத்தினாலும் பிரகாசிப்ப வளாயும், அர்த்தசந்திரனைச் செயித்த நெற்றியையும் கோவைப் பழம் போன்ற உதட்டையும் கஸ்தூரிதிலகத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையும் உடைத்தானவளாயிருப்பதுமன்றி அந்தநெற்றியின்மேல் சந்திர சூரியர்களைப் போல் திவ்யசூடாமணியா லியற்றப்பட்ட ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்ற திவ்ய திருமேனியையுடையவளாயும் உதிக்கின்ற சுக்கிரனைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற நாசிகாபரணத்தை யணிந்தவளாயும் முத்தாரத்தோடு குங்கும கற்ப்பூரங்கலந்த திவ்யசந்தனாதிகளால் பூசப்பட்ட ஸ்தனங்களையுடைத்தானவளாயும் சங்குக்குச் சமானமான கண்டத்தை யுடையவளாயும் மாதுளம்பழம் போல் பல்வரிசையினால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் விலையில்லாத ரத்னங்களிழைத்த மகுடத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவளாயும் முன்னுச்சிமயிரால் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் அதன்மேல் களங்கமில்லாத சரத்கால சந்திரன்போன்ற முகமுள்ளவளாயும் கங்காசலத்தின் சுழிபோன்ற நாபியையுடையவளாயும் மாணிக்க மோதிரங்களாற் பிரகாசிக்கின்ற விரல்களை யுடையவளாயும் தாமரையினது தளம்போன்ற காந்தியை யுடையவளாயும் ரத்னசிலங்கையோடு கூடிய ரத்னவளையலை யுடையவளாயும் முத்தாரமுதலியவற்றோடு பலரத்நாரங்களிற் கோர்ப்புண்டிருக்கும் பலபதக்கங்களாற் பிரகாசிக்கின்றவளாயும் மல்லிகைநிறைந்த கூந்தலை யுடையவளாயும் நெருக்கமாயும் உன்னதமாயும் இருக்கும் ஸ்தனபாரங்களால் மந்தையா யிருப்பவளாயும் இருப்பாள். இன்னமும் அந்த சிவையானவள் பாசாங்குச வரதாபயங்களைத்தரித்துக் கொண்டிருப்பவளாயும் சர்வ சிருங்காரவேஷ முடையவளாயும் வல்லிக் கொடிபோன்ற அங்கத்தை யுடையவளாயும் சவுந்தர்ய தாரைக்குப் பிறப்பிடமாயும் காரணமில்லாத கருணையுடையவளாயும் நிஜஸல்லாப மாதுர்யத்தினால் திரஸ்காரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற வீணையை யுடைத்தானவளாயும் அநேககோடி சந்திர சூரியருடைய காந்தியை யுடையவளாயும் சகிகள் தாசிகள் தேவதாஸ்திரீகள் சகலமான தேவதைகள் ஆகிய இவர்களால் சூழப்பட்டிருப்பவளாயும் இச்சா

ஞானக் கிரியாசக்திகளாற் சூழப்பட்டிருப்பவளாயுமிருப்பள். அத்தேவியோடு லஜ்ஜை துஷ்டி புஷ்டி கீர்த்தி காந்தி க்ஷமா தயா புத்தி மேதா ஸ்மிருதி: லக்ஷ்மி இவர்களெல்லாம் மூர்த்திகளாயிருப்பர். பீடசக்திகளாகிய ஜயை விஜயை அபராஜிதை நித்தியை விலாசிநீ தோக்திரீ அகோரை மங்களை இவர்கள் சதா சேவித்துக்கொண்டிருப்பர். பக்கங்களில் சங்கநிதி பதுமநிதிகளிருக்கும். இங்ஙனமான சிந்தாமணி கிருகத்தருகில் புவனேஸ்வரிக்கு வாமபாகத்தில் நவரத்னமயமான நதி ஒன்றிருக்கிறது. அந்நதி பலநதிகளாகப்பிரிந்து அமிர்தசாகரம் வரையிற் போகின்றது. சர்வேஸ்வரனுக்கு இப்புவனேஸ்வரியினுடைய சம்பந்தத்தால் மஹேஸ்வரரென்னும் பெயர்வந்தது. இல்லாவிடில் வராது. இனி சிந்தாமணி கிருகத்தின் பிரமாணத்தைச் சொல்லுகிறேன். நீளம் ஆயிரம்யோசனையுள்ளது. அதற்கு வடக்கில் ஒரு பிராகாரம் ஆதாரமின்றி இரண்டாயிரம் யோசனையுயரமுள்ளதாய் ஆகாயத்தை யளாவியிருக்கின்றது. அது பிரளயத்தில் சுருங்கியும் சிருட்டியில் விரிந்தும் காண்கிறது. இதற்குமேலான காந்தியுடையது ஒன்றுமில்லை. தேவி எதில் தேஜோ ரூபியாயிருக்கின்றாளோ அதுசிந்தாமணி கிருகம் என்றறிதல்வேண்டும். தேவலோகங்களிலும் நாகலோகங்களிலும் மநுஷ்ய லோகங்களிலும் இன்னுமுள்ள இதரலோகங்களிலும் ஒவ்வொரு பிரமாண்டங்களிலுமுள்ள எந்த வுபாசகர்களிருக்கின்றார் களோ அவர்களெல்லோரும் இதனை யேஜபஞ்செய்கிறார்கள். தேவியை ஆஸ்ரயிக்கின்றவர்கள் தேகநீக்கத்தைப் பெறுவராயின் அவர்களும் இங்கேவந்திருப்பர். இன்னமும் அம்மணித்வீபத்தில் நெய் பால் தயிர் தேன் இவைகள் தனித்தனி ஓடும் கால்வாய்களாகவும் அமிர்தம் நதியாகவும் இருக்கும். சிலநதி திராக்ஷாரசமாகவும் சிலநதி நாவற்பழரசமாகவும், சிலநதி மாம்பழரசமாகவும். சிலநதி கருப்பஞ் சாறாகவும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். எந்தப் பழரசங்களை எவர்கள் விரும்புகின்றார்களோ அவர்களுக்கு அந்த விருக்ஷங்கள் அந்தப் பழங்களைக்கொடுக்கும். அப்படியே நடபாவி கிணறுகளு மிருக்கின்றன. குறைவு ஒருவிதத்துங்கிடையாது. ரோகமும் ஜரையுங் கிடையாது. கவலைப்படும் சிந்தையுமில்லை. மாச்சரியம் காமம் குரோதங்களுங் கிடையாது. எல்லோரும் ஸதிரீகளோடுகூடிய யௌவன முடையவர்களாயும்கோடிசூரியப்பிரகாசமுள்ளவர்களாயுமிருப்பர். இவர்களெல்லாம் புவனேஸ்வரியாகிய தேவியைப் பூஜித்துக்கொண் டிருப்பர். இதில் சிலர் சாலோகத்தையும் சிலர் சாமீப்யத்தையும் சிலர் சாரூபத்தையும் சிலர் சாயுச்சியத்தையும் அடைந்தவர்களாக விருப்பர். ஒவ்வொரு பிரமாண்டத்திலுள்ள தேவதைகளெல்லாம் ஒன்றாக (சமஷ்டியாக) இங்கிருந்துகொண்டு சேவிப்பர்கள். சப்த கோடிமகாமந்திரங்கள் மூர்த்திமான்களாய் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கும்

சகலமானமகாவித்தைகளும் மாயாசஹித விக்ரகங்களும் காரணமாகிய பிரம்ஹரூபத்தை சோஹம் என்னும்முறையால் தியானித்துத்தேவியை யுபாசித்து ஆனந்தமுற்றிருக்கும். ஓ அரசனே! மணித்வீபம் இவ்வண்ணம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் மகிமையிற் சிறந்த அதன் விசேஷத்தை யுனக்குச்சொன்னேன். சூரியன் சந்திரன் அக்னி மின்னல் இவைகளெல்லாம் இந்தமணித்வீபத்தினுடைய காந்தியின் கோடியம்சத்தின் கோடி அம்சத்துக்குச் சமானமாகாது. சிலவிடத்தில் பவளத்துக்குச் சமானமாயும் சிலவிடத்தில் மரகதத்திற்குச் சமானமாயும் சிலவிடத்தில் மின்னல் சூரியன் இவைகளுடைய சாயைக்குச் சமானமாயும் பிரகாசிக்கும். சிலவிடத்தில் நடுப்பகல் சூரியனைப் போலும் சிலவிடத்தில் கோடிமின்னலினால் வியாபித்திருக்கிற பிரகாசம் போலும் பிரகாசம் வியாபித்திருக்கும். சிலவிடத்தில் சிந்தூரம் நீலமணி மாணிக்கம் இவைகளுக்குச் சமானமாக இருக்கும். சிலவிடத்தில் வச்சிரகாந்தியைப்போலும் சிலவிடத்தில் காட்டுத்தீயைப் போலும் சிலவிடத்தில் உருக்கிய பொன்போலும் சிலவிடத்தில் சந்திரகாந்தக் கல்லைப்போலும் சிலவிடத்தில் சூரியகாந்தக் கல்லைப்போலும் பிரகாசிக்கும். சிலவிடங்களில் ரத்னசிருங்கமுள்ள பர்வதங்களும் சிலவிடங்களில் ரத்னகோபுரப்பிராகாரங்களும் சில விடங்களில் ரத்ன இலைகளும் கனிகளுமுள்ள விருக்ஷங்களு மிருக்கும். சிலவிடங்களில் மயில்கள் விளையாடிக்கொண்டும் சிலவிடங்களில் புறவுகள் கிளி முதலியவைகள் சப்தித்துக்கொண்டும் இருக்கும். ரமணீயமாயும் ரம்மியமாயுமுள்ள சலங்கள் சிலவிடங்களிலும் அநேகசரசுகளும் இருக்கும். அதன் மத்தியில் நூறுயோசனைதூரம் பரவிய சுகந்தமுள்ள ரத்னத்தாமரைகள் மலர்ந்திருக்கும். மந்தமாருதத்தினால் அசையும் விருக்ஷங்களையும் சிந்தாமணிச் சோதியினால் பரவிய ஆகாயத்தையும் ரத்னப் பிரபையினால் தகத்தகாயமாயிருக்கும் திக்குகளையும் உடைத்தான தாயிருக்கு. விருக்ஷத்தினுடைய வாசனைகளாலும் நல்லநாற்றினாலும் பூரிக்கப்பட்டுதூபங்களாலும் அநேகமணிமயமாகிய தீபங்களாலும் நிரம்பப்பெற்றுமுள்ளது. சகலஐஸ்வர்யம் சகல சிருங்காரம் சர்வக்ஞெ அகண்ட தேஜஸுசகலபராக்கிரமம் உத்தமமான சகல குணம் எல்லாவுயிர்களிடத்துமுள்ளதயை இவைகளுக்கெல்லாம் முடிவான இடமாயுமுள்ளது. ஓ அரசனே! இவ்வுலகானந்தமாகிய ராஜ்யானந்த முதல் பிரஹ்மானந்தம்வரையிலுள்ள எல்லா விதமான ஆனந்தங்களும் அடங்கியிருக்கும் இடமாயுமுள்ளது. இந்தப்பிரகாரம் வர்ணித்துச் சொல்லப்பட்ட மணித்வீபமே மகாதேவிக்கு சகல லோகத்துக்கும் மேலான உத்தமோத்தம ஸ்தானமாகும். இதனை நினைத்தாலும் சகலபாவங்களும் அப்போதே நசித்துவிடும். பிராணன்

நீங்குஞ்சமயத்தில் நினைப்பானானால் மணித்வீபத்தையேயடைகிறான். இந்த ஐந்து அத்யாயத்தைச் சிரத்தையுடன் பாராயணம் செய்தால் பூத பிரேத பிசாசாதிகளால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது. ஆகையினால் இவற்றைப் பிரயத்தனத்துடன் நூதனமாக ஓர் கிருஹத்தையமைத்து வாஸ்துசாந்திமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட யாகத்தைச்செய்து பின்னர் இவ்வத்தியாயங்களைப் படிக்கச்செய்தால் எல்லாமங்களங்களும் உண்டாகும் என்றனர்.

பன்னிரெண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸத்கதி தாயின்யைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

13. * புராணபலப்ரதர்சனம்.

———

வியாசர் கூறுகின்றார்:- ஓ அரசனே! நீ விரும்பிக்கேட்டபடியால் நாரதருக்கு நாராயணர் சொன்னமுறைப்பிரகாரம் உனக்கு யாவும் சொன்னேன். பரமாத்புதமாயிருக்கின்ற இந்தத் தேவிபுராணத்தை எவன் கேட்கிறானோ அவன் தேவிக்கு இஷ்டனாயும் தன்யனாயும் ஆய்விடுகிறான். நீ பிதுர்க்களின் உத்தாரணத்தின் பொருட்டு அம்பிகையினுடைய யாகத்தைச்செய்து நாம்செய்தயாகத்தால் பிதுர்க்கள் துர்க்கதியின்றும் நீங்கினார்களோ இல்லையோவென்று துக்கிதனாயிருக்கின்றாய். ஜன்மத்துக்குச் சாபல்யத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்ததாயும் சர்வோத்தமமாயு மிருக்கிற தேவிமந்திரத்தை விதிப்படி நீ கிரகித்துக்கொள் என்றார்.

சூதர் கூறுகின்றார்:- வியாசர் கூறியதை சிரேஷ்டனாகிய அரசன் கேட்டு அப்படியே வியாசரைப் பிரார்த்தித்து அவரிடமிருந்து பிரணாவ சம்ஜ்ஞையுடைய தேவிமந்திரத்தைத் தீக்ஷாவிதானப்படி கிரகித்துக் கொண்டு தௌமியர் முதலான ஆசாரியர்களை வரவழைத்து அம்பிகையினுடைய யக்ஞத்தை லோப மின்றிச்செய்தான். பிராமணர்களைக்கொண்டு ஸ்ரீ தேவியின்முன் அம்பிகை பிரீதியின் பொருட்டு இப்புராணத்தைப் படனஞ்செய்வித்து பிராமணர்களுக்கும் அநேக சுமங்கலிகளுக்கும் குமாரிகளுக்கும் தீனர்களுக்கும்

* புராணபலனைக் கூறுவது.

அன்னமிட்டு தனங்களைக்கொடுத்து சந்தோஷப்படுத்தி யக்ஞத்தை முடித்தான். அப்போதே நாரதர் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிவர, அரசன் அவரைக்கண்டு விரைந்து ஆசன முதலிய உபசாரங்களைப்புரிந்து குசலப் பிரஸ்னைசெய்து நீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர்! நான் ரக்ஷிக்கப் பட்டவனாயும் கிருதார்த்தனாயும் ஆய்விட்டேன் என்றுகூற முனிவர் கூறுகின்றார்:- ஓ இராஜசிரேஷ்டனே! இப்போது ஓர் ஆச்சரியத்தைக் கண்டு அதை உன்னுடன் சொல்வந்தேன். உன்பிதா தன்கர்மவித்தியாசத்தினால் துர்க்கதியடைந்திருந்தார். இப்போது அவர் நல்லசொரூபத்தையடைந்து தேவர்களாலும் அப்ஸர ஸ்திரிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவராய் சுவர்க்கமடைந்து அதன்பின் சிரேஷ்டமான விமானத்திலேறி மணித்வீபமடைந்தார். ஓ அரசனே! நீ கேட்டு வந்த தேவிபாகவத சிரவணபலத்தாலும் அம்பிகையினுடைய யாகபலத்தாலும் உன்பிதா சத்கதியையடைந்தார். தன்யராயும் கிருதகிருத்யராயும் ஆயினர். உன்பிழைப்பு நல்லபிழைப்பாய்விட்டது. குலத்துக்கு அலங்காரமாயிருக்கிறவனே! நீ உன் பிதாவை நரகத்தினின்றும் உத்தாரணஞ்செய்து விட்டனை. உன்கீர்த்தி தேவலோகத்திலும் பிரசித்தியாயிருக்கிறது என்று நாரதர் கூறியவைகளைக் கேட்டு அத்புதகர்மத்தைச் செய்வித்த வியாசரைத் தழுதழுத்த மனத்துடன் அரசன் நமஸ்கரித்து உமது அநுக்கிரகத்தால் நான் கிருதார்த்தனாய்விட்டேன். உமக்கு நான் பதில் நமஸ்காரந்தவிர வேறு என்னசெய்யப் போகின்றேன். ஓ முநிவரே! நான் எப்போதும் உம்மால் அநுக்கிரகிக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். என்றுகூறும் அரசனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு முநிவர் ஆசீர்வதித்து ஓ அரசனே! நீ சகல கர்மத்தையும் விட்டு தேவி பாதாம்புஜத்தைப் பஜனம் செய்வாய். நித்தியம் தேவிபாகவதத்தையே படனஞ்செய்வாய். இவ்வண்ணஞ் செய்துவருவையாயின் ஆயாசமின்றி பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாய். விஷ்ணுபுராணம் சிவபுராணம் ஏனையபுராணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளெல்லாம் இத்தேவிபாகவதத்துக்கு ஒரு பாகத்துக்குச் சமானமாகாது. இப்புராணம் வேதபுராணங்களின் சர்வசாரம். எந்தப்புராணத்தில் மூலப்பிரகிருதியாகிய தேவியைப் பிரதிபாதிக்கின்றதோ அந்தப்புராணத்திற்குச் சமானமாக வேறு எந்தப்புராணம் சமமாகும். இதைப்பாராயணஞ் செய்தால் வேதபாராயணஞ்செய்த புண்ணியங்கிடைக்கும். பண்டிதர்கள் பிரயத்தனப்பட்டுப் படிக்கவேண்டியது. ஆகையால் நீதேவிபாகவத பாராயணத்தோடு தேவியினுடைய யக்ஞத்தையும் தவறாதுசெய்து வருவாய். இவ்வண்ணஞ் செய்து வருவையாயின் ஆயாசமின்றிப் பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவாயென்று அனேக ஆசிகள்கூறி வியாசமுனிவர் தம்மிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். தவுமியர்முதலிய

முநிவர்களெல்லாம் அவரவரிடம் போய்ச்சேர்ந்து தேவிபாகவதத்தினுடைய பெருமையைக்கூறிக்கொண்டு காலங்கழித்தனர். அதன்பிறகு ஜனமேஜயன் சந்தோஷமாகத் தேவிபாகவதத்தைப் படித்துக் கொண்டும் கேட்டுக்கொண்டும் இராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து வந்தனன் என்றனர்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஸநநாதி முநி த்யேயாயநம:

பதினான்காம் அத்தியாயம்

14. தேவீபாகவத மகிமை.

————

சூதமுநிவர், நைமிசாரணியவாசிகளாயும் தவங்களிலும் விரதங்களிலும் யோகசாதனங்களிலும் வேதவேதாந்த சிரவணங்களிலும் இவையெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லவல்ல புராணசிரவண படனங்களிலுஞ் சிறந்தவர்களாயும் தம்மிடத்துக் குருபக்தியினும் சிறந்த பக்தி யுடையவர்களாயும் இருக்கின்ற மகருஷிகளைப்பார்த்து, ஓ ஞானசீலர்காள்! இதுவரையில் எனது ஆசிரியராகிய வியாச பகவானிடத்தில் நான் கேட்டவண்ணம் மஹாபுராணங்களிற் சிறந்த இத்தேவிபாகவதத்தைக் கூறிவந்தேன். நீங்களனைவரும் பக்தி சிரத்தையோடு ஏகாக்கிரசித்தமுடையவர்களாகக் கேட்டுவந்தீர்கள். இப்பொழுது தேவிசொரூபத்தையும், தேவி அநுக்கிரகத்தையும், தேவி உபாசனாமகிமையையும், தேவி மந்திரவிந்யாசங்களையும், மந்திரசித்திகளையும், இகலோகபரபோகப் பிரயோசனங்களையும், பாபபுண்ணிய விசேடங்களையும், பிரம்ஹயக்ஞாதிக் கிரமங்களையும், பிராமணத்துவத்தையும் பிரஹ்மசித்தியையும் கொடுக்கவல்ல காயத்திரி சம்பந்தமா யிருக்கின்ற சகல மகிமா விசேஷங்களையும், பஸ்ம திரிபுண்டர ருத்திராக்ஷ தாரணா விசேஷங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் காட்டுகின்றது. இத்தேவிபாகவத மாகையால் இதனை யாவரும் படனஞ்செய்து இஃதொன்றினாலேயே சகலசித்திகளையும் பெறக்கடவார்களென்றெண்ணி அதன் மகிமையை இறுதியிற் கூறத்தொடங்கினேன் கேட்பீர்களாகவெனக் கூறுகின்றனர்.

அர்த்த சுலோகாத்மகமாயும், தேவியினது தாமரைமலர் போன்ற திருமுகத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு வேத சித்தாந்த போதகமாயும்,

வடபத்ரசாயியாயிருக்கின்ற விஷ்ணுவின் பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டதாயும், பிரமாவினால் நூறுகோடி கிரந்தமாகச் செய்யப்பட்டதாயு முள்ளது. அதனை வியாசர் சுகமுநிவருக்கு பதினொண்ணாயிரம் கிரந்தமாகவும், பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களாகவும் இத்தேவீ பாகவதத்தைத் இயற்றினர். இப்போதும் தேவலோகத்தில் வெகுவிரிவாயிருக்கிறது. இதற்குச்சமானமாயும் பாபத்தைப் போக்கடிப்பதாயு முள்ள புராணங்கிடையாது. எவன் இதைப்பாராயணஞ் செய்கின்றானோ அவன் அஸ்வமேத பலனையடைகிறான். இதனைப் பாராயணஞ்செய்கின்றவரை வஸ்திரா பரணங்களால் பூஜித்துப் போஷித்து வியாசராகப்பாவித்து அவரிடங் கேட்க வேண்டும். ஓ முநிசிரேஷ்டரே! இப்புராணத்தை தன்கையா லாவது பிறராலாவது எழுதி புரட்டாசிமாதம் பௌர்ணமிதினம் அலங்கரிக்கப்பட்ட பசு தக்ஷிணை இவற்றுடன் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட சிங்கமுத்திரை யோடிருக்கின்ற புத்தகத்தைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். பாகவதத்தைக் கிரமமாகப் பராயணஞ்செய்து முடித்த பின்னர் அத்தியாயத்திற்கு ஒரு பிராமணனாகக் கணக்கிட்டு அவ்வாறே சுவாசினிகளுக்கும் குமாரிகளுக்கும் போஜனஞ் செய்விக்க வேண்டும். அவர்களைத் தேவியாகப் பாவித்து வஸ்திராபரணங்களாலும் பாயசான்னங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பூஜித்தல் வேண்டும்.

இப்புராணதானத்தினால் பூதானபலன் கிடைக்கும். தினம் பக்தி யுடன் சிரவணஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு எக்காலத்துங் கிடைத்தற் கரிய பொருளொன்றுமில்லை. எல்லாப்பொருளையும் எண்ணியவாறே பெறுவர்.புத்திரசம்பத்து தனசம்பத்து கல்விசம்பத்து முதலியவைகளைப் பெறாதவர் அவைகளைப் பெறுவர். மலடிகள் வந்திகள் மிருத வந்திகள் பயமாகிய தங்கள் பாபங்களினின்றும் நீங்குவர். கிருகஸ்தனாயுள்ளவன் இத்தேவிபாகத்தைப் பூஜிப்பானாயின் அவனை இலக்குமியும் சரஸ்வதியும் விட்டு நீங்கார். வேதாளம் டாகினி ராக்ஷஸர்கள் அவனது கிருகத்தை நோக்கார். ஜ்வரம்முதலிய நோய்களால் பாதிக்கப் பட்டவர்களுக்கு இத்தேவி மகிமாசிரவணத்தால் ரோகம் நிவாரணமாகும். ஒருமண்டலம் பாராயணஞ்செய்தால் மண்டல ஜ்வரமும், நூறுதரம் பாராயணஞ்செய்தால் க்ஷயரோகமும் நீங்கி விடும். தினம் சந்தியைமுடித்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தைப் பாராயணஞ்செய்தால் ஞானவானாய்விடுவன். இதுவுமன்றி உத்தேசிக்கும் காரியங்கள் முடியும் முடியாதென்பதைப் பார்க்கும் விதத்தை முன்னரே கூறியுள்ளேன். நவராத்திரியில் படனஞ் செய்தால் கோரினபலத்துக்கு மேலானபலத்தைத் தேவிகொடுப்பாள்.

வைஷ்ணவர்களும் சைவர்களும் சௌரர்களும் காணாபத்தியர்களும் அவரவர்களுக்குரிய இலக்குமி முதலிய சக்திகளைக்குறித்தும் வைதீகர் வேதகாயத்திரியைக்குறித்தும் நவராத்திரியில் பாராயணமும் உபாசனையுஞ் செய்வராயின் அவையெல்லாம் தேவிக்குச் சந்துஷ்டியாகவே யிருக்கும். சூத்திரர்களும் ஸ்திரீகளும் நவராத்திரியில் பூஜையும் உபாசனையும் பிராமணமுகமாகச் செய்வாராயின் அவர்களும் அப்பலனை யடைவார்கள். நான் அதிகமாக என்னசொல்ல வேண்டும். இப்புராணம் வேதசாரமாயும் புண்ணியகரமாயு மிருப்பதாகலான் இதனைப் பாராயணஞ்செய்கின்றவர்களுக்கு வேதபாராயணபலமும் படனஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு வேதபடனபலமும உண்டாம்.

இவ்வாறுகூறி சூதமுநிவர் சச்சிதானந்த ரூபிணியாயும் காயத்திரி ரூபிணியாயும் ஹ்ரீம்மயீயாயுமிருக்கிற உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும் என்று தியானித்திருக்க அப்பொழுது பௌராணிகோத்தமராகிய அவரை நைமிசாரணியவாசிகள் சர்வோபசாரத்துடன் பூசித்து தேவிபாகவத சிரவண பிரபாவத்தினால் நிர்மலமானமனமுடையவர்களாயும் தேவிபாதாம்புஜ அர்ச்சகர்களாயும் சிரேஷ்டமான மோக்ஷத்துக்குரியவர்களாயுமுள்ள முநிவர்கள் மீண்டும் நமஸ்கரித்து சம்சாரசாகரத்தினின்றும் கரையேற்றிவைப்பதற்குத் தேவரீர் ஓடம்போன்றவராயிருக்கின்றீர். எங்களால் நேரிட்ட குற்றங்களைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று பலமுறைவணங்கினார்கள். தியானத்திலிருந்த அம்முநிவர் வேதரகசியமாயும் புராணரகசியமாயுமுள்ள இப்புராணத்தை கூறும்படிச்செய்வித்த இக்கூட்டம் நீடூழிவாழவேண்டுமென்று தேவிசரணங்களைத் தியானித்து அக்கூட்டத்தை நமஸ்கரித்துத் தமதிடத்துக்கெழுந்தருளினர். சுபம்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

———

ஸ்கந்தம் கஉ-க்கு அத்தியாயம் ஙகஅ.

ஆஉ ஸ்கந்தம் கஉ-க்குச் சுலோகம் (18000)

க்ஷ காமாக்ஷி தேவ்யைநம:

————

உ

ஸ்ரீ காமாக்ஷி துணை

ஆசிரியர் :- ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை (1852-1922)
சிறப்பு பெயர் :- "சித்தாந்த போத ரத்னாகரம்"
ஊர் :- காஞ்சிவரம் / காஞ்சிபுரம்
குரு :- "ஸ்ரீ ஏகாம்பர சிவயோகிகள்"
கல்வி & மொழிகள் :- தமிழ்மொழியில் கல்விமான், ஆசிரியராகவும், வடமொழி (சமஸ்கிருதம்) கல்விமானாக விளங்கினார்.

தொண்டு :- சைவசித்தாந்தங்களை பரப்புதல் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமின்றி வெளிநாட்டிலும் ரங்கூன், மோல்மோன், சைவமதத்தைப் பரப்பினார். அவருடைய காலத்தில் அவருடன் சேர்ந்து ஸ்ரீலஸ்ரீசோம சுந்தர நாயகர், பூவை கலியாண சுந்தர முதலியார் ஆகியோர் சைவ சித்தாந்த நெறிகளை பரப்பி கலங்கரை விளக்கமாக விளங்கினார்கள்.

அவர்களின் தமிழ் உரை & சைவ நூல்கள் :- 'ஸ்ரீ தேவீ பாகவதம்' காமாக்ஷி லீலாப் பிரபாவம், (காமாக்ஷி விலாசம்) சாதத்தியம் என்னும் காஞ்சிபுராணம் என்பன. மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள், பெரியபுராணம், விருத்தியுரை, காஞ்சிபுராணம் உரை, திருப்போரூர் சந்நிதிமுறை உரை, திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார். பொருத்தவுரை என்பன உரை நடையில் எழுதிய சிவஞான போத நுட்பம், பகவத்கீதா சாரம், ஆச்சாரிய பிரபாவம் ஞான வாசிட்டத் தெளிவு, காஞ்சி ஷேத்திர மஞ்சரி என்பன.

இவர் வெளியிட்ட நாளிதழ் :- "ஞானபானு" இவர்களால் பாராட்ட பெற்றவர்:- ஸ்ரீமத் பாநுகவி, மணி, திருநாவுக்கரசு முதலியார் திரு.வி.கல்யாண சுந்தர முதலியார் (திரு.வி.க.) சைவத் திருவாளார் சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, பி.ஏ.எல்.டி. 'தருமவெளியீடு உளது'.

For Copies Contact Publishers :

C.S.S. MURTHY MANAGING TRUSTEE
"காஞ்சிஆலால சுந்தரம்பிள்ளை டிரஸ்ட்"
No.11, Ramamoorthy Street, Nehru Nagar,
Chrompet, Chennai - 600 044. Phone : 2223 0041.

Copies also available at : M/s. **SURESH CORPORATION**

56, Mount Road,
Guindy, Chennai - 600 032.
Phone : 2234 7290
[Opp. Indian Bank]

46, Pilliyar Koil
1st Street,
Ekaduthangal, Chennai - 600 097.
Phone : 2234 2866 / 2232 7118

Between 12.00 noon and 6.30 p.m. on all working days.